



Phong
Luu
Thu
Ngoc

Cung dẫn
không bằng nuôi
CUM

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: A Bảo

Chương 2: Đức Phi

Chương 3: Hình Tượng

Chương 4: Chân Tượng

Chương 5: Chuồn Êm

Chương 6: Được Cứu

Chương 7: Lương Phi

Chương 8: Thất Vọng

Chương 9: Mê Muội

Chương 10: Bồi Thường

Chương 11: Nói Ra (1)

Chương 12: Nói Ra (2)

Chương 13: Nói Ra (3)

Chương 14: Đại Nạn (1)

Chương 15: Đại Nạn (2)

Chương 16: Cứu Được

Chương 17: Dưỡng Thương

Chương 18: Di Động

Chương 19: Thị Tầm (1)

Chương 20: Thị Tầm (2)

Chương 21: Thị Tầm (3)

Chương 22: Nhìn Thấu (1)

Chương 23: Nhìn Thấu (2)

Chương 24: Nhìn Thấu (3)

Chương 25: Hiền Phi

Chương 26: Xúi Quấy

Chương 27: Giam Cầm

Chương 28: Ngự Nữ
Chương 29: Tờ Giấy
Chương 30: Vu Cỗ
Chương 31: Nội Gián
Chương 32: Soát Cung
Chương 33: Biến Cố (1)
Chương 34: Biến Cố (2)
Chương 35: Hoàn Hồn (1)
Chương 36: Hoàn Hồn (2)
Chương 37: Anh Vợ (1)
Chương 38: Anh Vợ (2)
Chương 39: Anh Vợ (3)
Chương 40: Hương Vị
Chương 41: Thăm Nhà (1)
Chương 42: Thăm Nhà (2)
Chương 43: Hồi Cung (1)
Chương 44: Hồi Cung (2)
Chương 45: Chăm Sóc (1)
Chương 46: Chăm Sóc (2)
Chương 47: Chăm Sóc (3)
Chương 48: Chăm Sóc (4)
Chương 49: Báo Ứng (1)
Chương 50: Báo Ứng (2)
Chương 51: Bên Nhau (1)
Chương 52: Bên Nhau (2)
Chương 53: Phát Hiện
Chương 54: Lấy Lòng
Chương 55: Đạo Hiếu
Chương 56: Khắc Tinh
Chương 57: Uất Ức
Chương 58: Bình An
Chương 59: Đối Khác

Chương 60: Lãnh Cung
Chương 61: Quyển Rũ
Chương 62: Nhị Bảo
Chương 63: Phòng Thủ
Chương 64: Thẻ Bài
Chương 65: Tỏ Lòng
Chương 66: Thị Tầm
Chương 67: Độc Sủng
Chương 68: Cay Đắng
Chương 69: Hiếu Lầm
Chương 70: Thử Lòng
Chương 71: Hồi Triều
Chương 72: Yến Tiệc
Chương 73: Bất Ngờ
Chương 74: Triệu Tầm
Chương 75: Ghen Tuông
Chương 76: Rượu Độc
Chương 77: Mỹ Nhân
Chương 78: Động Dục
Chương 79: Dã Tâm
Chương 80: Điện Tuyển
Chương 81: Mang Thai
Chương 82: Tỉnh Ngộ
Chương 83: Đánh Chó
Chương 84: Nôn Nghén
Chương 85: Phong Hậu
Chương 86: Ngoại Truyện 1
Chương 87: Ngoại Truyện 2
Chương 88: Ngoại Truyện 3
Chương 89: Ngoại Truyện 4

Mục lục

<u>Chương 1: A Bảo</u>	
<u>Chương 2: Đức Phi</u>	
<u>Chương 3: Hình Tượng</u>	
<u>Chương 4: Chân Tướng</u>	
<u>Chương 5: Chuồn Êm</u>	
<u>Chương 6: Được Cứu</u>	
<u>Chương 7: Lương Phi</u>	
<u>Chương 8: Thất Vọng</u>	
<u>Chương 9: Mê Muội</u>	
<u>Chương 10: Bồi Thường</u>	
<u>Chương 11: Nói Ra (1)</u>	
<u>Chương 12: Nói Ra (2)</u>	
<u>Chương 13: Nói Ra (3)</u>	
<u>Chương 14: Đại Nạn (1)</u>	
<u>Chương 15: Đại Nạn (2)</u>	
<u>Chương 16: Cứu Được</u>	
<u>Chương 17: Dưỡng Thương</u>	
<u>Chương 18: Dị Động</u>	
<u>Chương 19: Thị Tầm (1)</u>	
<u>Chương 20: Thị Tầm (2)</u>	
<u>Chương 21: Thị Tầm (3)</u>	
<u>Chương 22: Nhìn Thấu (1)</u>	
<u>Chương 23: Nhìn Thấu (2)</u>	
<u>Chương 24: Nhìn Thấu (3)</u>	
<u>Chương 25: Hiền Phi</u>	
<u>Chương 26: Xúi Quấy</u>	
<u>Chương 27: Giam Cầm</u>	
<u>Chương 28: Ngự Nữ</u>	
<u>Chương 29: Tờ Giấy</u>	
<u>Chương 30: Vu Cỗ</u>	
<u>Chương 31: Nội Giám</u>	
<u>Chương 32: Soát Cung</u>	
<u>Chương 33: Biến Cố (1)</u>	
<u>Chương 34: Biến Cố (2)</u>	
<u>Chương 35: Hoàn Hồn (1)</u>	
<u>Chương 36: Hoàn Hồn (2)</u>	
<u>Chương 37: Anh Vợ (1)</u>	
<u>Chương 38: Anh Vợ (2)</u>	

Chương 39: Anh Vợ (3)
Chương 40: Hương Vị
Chương 41: Thăm Nhà (1)
Chương 42: Thăm Nhà (2)
Chương 43: Hồi Cung (1)
Chương 44: Hồi Cung (2)
Chương 45: Chăm Sóc (1)
Chương 46: Chăm Sóc (2)
Chương 47: Chăm Sóc (3)
Chương 48: Chăm Sóc (4)
Chương 49: Báo Ứng (1)
Chương 50: Báo Ứng (2)
Chương 51: Bên Nhau (1)
Chương 52: Bên Nhau (2)
Chương 53: Phát Hiện
Chương 54: Lấy Lòng
Chương 55: Đạo Hiếu
Chương 56: Khắc Tinh
Chương 57: Uất ức
Chương 58: Bình An
Chương 59: Đối Khác
Chương 60: Lãnh Cung
Chương 61: Quyến Rũ
Chương 62: Nhị Bảo
Chương 63: Phòng Thủ
Chương 64: Thẻ Bài
Chương 65: Tỏ Lòng
Chương 66: Thị Tầm
Chương 67: Độc Sủng
Chương 68: Cay đắng
Chương 69: Hiếu Lâm
Chương 70: Thử Lòng
Chương 71: Hồi Triều
Chương 72: Yến Tiệc
Chương 73: Bất Ngờ
Chương 74: Triệu Tầm
Chương 75: Ghen Tuông
Chương 76: Rượu Độc
Chương 77: Mỹ Nhân
Chương 78: Động Dục
Chương 79: Dã Tâm
Chương 80: Điện Tuyển

Chương 81: Mang Thai

Chương 82: Tỉnh Ngộ

Chương 83: Đánh Chó

Chương 84: Nôn Nghén

Chương 85: Phong Hậu

Chương 86: Ngoại Truyện 1

Chương 87: Ngoại Truyện 2

Chương 88: Ngoại Truyện 3

Chương 89: Ngoại Truyện 4

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 1: A Bảo

Bên trong chính điện Bích tiêu cung, một thái giám mặc trang phục màu xám đặt chiếc lồng vàng trong tay xuống, quỳ gối thỉnh an vị Đức phi nương nương đang ngồi ở ghế chủ vị.

Sàn chính điện được lót bằng những viên gạch vàng xa hoa. Mặc dù là gạch vàng, trên thực tế lại có màu đen, mặt ngoài phẳng lì trơn mịn, toát ra lớp sáng mỏng trong khiết như sóng nước. Dường như ánh sáng phản chiếu của gạch vàng khá chói, vị thái giám bị lóa, phải nhắm chặt hai mắt lại, hơi ngẩng đầu nhìn đôi giày thêu của vị Đức phi nương nương trên ghế chủ vị.

Đây là một đôi giày gấm thêu hoa văn chim tước màu tối, mặt trên đính đầy những viên đá quý màu hồng và xanh lục, xếp theo đuôi chim tước thành từng luồng từng luồng xoáy, óng ánh lộng lẫy, trông rất đẹp mắt.

Nghe nói đôi giày này được Đức phi nương nương vẽ lúc nhàn rỗi chán chương, Hoàng thượng vừa thấy đã thích, đặc biệt vờ vài thợ thủ công lành nghề ở nước Xiêm La ngày đêm gấp gấp làm việc để kịp tặng nương nương vào đúng dịp sinh nhật người, khiến chúng phi tần nhìn mà đỏ mặt tị nạn. Ngay cả những việc nhỏ như quần áo ngủ nghỉ cũng khiến Hoàng thượng coi trọng như thế, quả thực sự sủng ái dành cho Đức phi nương nương quá rõ ràng, khó trách vì sao Lý quý phi nương nương, người quản lý cả Lục cung cũng phải tránh đi mũi nhọn này.

(Xiêm La là tên gọi cũ của Thái Lan.)

Ngẫm đến đây, khuôn mặt thái giám càng thêm cung kính.

Cô gái ngồi ở vị trí chủ vị mặc cung trang màu xanh ngọc với những họa tiết trải rộng phức tạp. Những sợi tơ hai sắc vàng và bạc phác họa hoa văn không tước, đường nét ‘lưu quang dật thái’ (ý tứ là ánh sáng đang lưu động khiến các màu sắc như thể lan tràn ra), sắc màu rực rỡ mà lộng lẫy, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Tuy chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, độ tuổi vẫn còn ngây ngô non nớt, nhưng dung mạo cô gái này lại tựa như sen nở, tóc mây thướt tha, phong thái cao quý kín đáo che khuất phần nào nét thơ ngây trên gương mặt vẫn còn pha chút vẻ trẻ con, đặc biệt là đôi mắt phượng sáng trong, đen trắng rõ ràng, nơi đuôi mắt được bút chì vẽ xếch, khiến ánh nhìn càng thêm sắc bén, không giận dữ nhưng cũng đủ để người nhìn e ngại.

Chỉ thoáng lướt qua như vậy, thái giám không dám lại nhìn thêm lần nữa, trong lòng lú lẫm không nói nên lời: Một nhân vật có thể so sánh với thần tiên trên trời, khó trách chỉ mới tiến cung ba năm, từ một Quý nhân nho nhỏ đã tiến thẳng tới vị trí đứng đầu trong tứ phi, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng bị vị phi tần này đấu đến chết, huống chi chỉ là một Lý quý phi nương nương đã trở thành quá khứ, sắc đẹp tình yêu phai nhạt từ lâu? Chờ phụ thân của Đức phi nương nương —— Đại tướng quân chặn đứng tộc Man đại thắng trở về, hậu cung này còn không trở thành thiên hạ của Đức phi nương nương? Nói không chừng, một khi Hoàng thượng quá phần chán, còn có khả năng tấn phong nương nương làm Hoàng hậu cũng nên.

(Man – dân tộc ở phía Nam Trung Quốc thời xưa.)

Trong lòng âm thầm cân nhắc, trên khuôn mặt thái giám lộ ra một nụ cười tươi đầy nịnh nọt, chờ Đức phi nương nương cho phép đứng lên liền cầm theo chiếc lồng vàng bước tới, chỉ vào mấy con cún con trong lồng nhiệt tình giới thiệu.

Đây là những con chó giống Tây Thi lông trắng, lớp lông mềm rũ xuống như sáng lên, đã được dùng một chiếc lược dày cẩn thận chải chuốt. Bởi vì

sinh ra chưa đủ một tháng, thân thể bé bỏng như một nắm tuyết nằm trong lòng bàn tay, vừa nhìn qua đã khiến người ta yêu thích.

Đôi mắt phượng của Đức phi nheo lại, đáy mắt chợt sáng lên, phần lưng đang thẳng cũng không tự chủ được mà nhướn về phía chiếc lồng vàng nhìn kỹ.

“Đây là...” Đôi mày thanh tú nhíu lại, cô chỉ vào hai thân thể nhỏ xíu trong góc lồng, chần chờ hỏi.

“Hồi nương nương, nửa năm trước có một ngoại tộc tên là “Cao Lô” tiến cống giống chó này cho Đại Chu chúng ta, nghe nói đây chính là giống chó trong Cung đình của họ, cũng coi như quý báu. Đúng lúc loại chó cung đình này sinh nở, nô tài nghĩ có lẽ sẽ có chủ tử thích, nên cũng mang theo mấy con lại đây.” Thái giám cung kính đáp lời.

Nếu so với giống chó Bắc Kinh và Tây Thi, lông của chó ngoại tộc này vừa rối vừa xoắn vừa vểnh, vừa nhìn đã cảm thấy rối mắt khó chịu, màu sắc cũng chỉ là màu thâm nâu của bùn đất, thật không phù hợp với thẩm mỹ của Đại Chu. Tuy rằng chủng loại không quá tốt, nhưng cũng may gốc gác cũng được nhiều người biết đến, có thể những phi tần không được sủng ái, không có nhiều chọn lựa sẽ vui vẻ nhận nuôi. Nghĩ đến loại tình huống này, trước khi đi thái giám đã chọn hai con mang theo.

Cao Lô? Nước Pháp? Ánh mắt Đức phi lóe lên, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, “Đem cái lồng lại đây để bản cung nhìn kỹ một chút.”

Thái giám thấp giọng vang lên, ôm cái lồng trước ngực, vừa cẩn thận vừa dè dặt đi đến chỗ Đức phi ngồi, biết lệnh đứng vững.

Đức phi nghiêng người, chăm chú nhìn hai nắm đất nâu nâu trong lồng. Quả nhiên là giống chó Poodle của Pháp, đám lông tơ mềm vừa cong vừa xoắn màu sôcôla đen thực khiến cho người ta thèm ăn vài miếng. Bởi vì được chăm sóc cẩn thận, bộ lông mịn, sáng đẹp, vừa nhìn đã thấy khỏe

mạnh. Đôi mắt đen tròn lúng liếng như phủ một lớp nước, nghịch ngợm đáng yêu.

Từ thế giới hiện đại đến đây, thẩm mỹ của Đức phi tất nhiên là độc nhất vô nhị, không hề biết hai con chó con này xấu xí, ngược lại thích ngay lập tức.

Dưới ánh mắt chăm chú của Đức phi, một nắm đất nâu hình như hơi bất an, nó xoay lưng, trốn vào trong góc lồng, trưng cái mông xù cho Đức phi thưởng thức. Bóng lưng của chú cún con co lại thành một cục kia không hiểu vì sao lại toát ra một cảm giác vừa lo sợ, cũng đầy hoang mang bối rối. Chú cún anh em bên cạnh có vẻ cảm nhận được nó bồn chồn sợ sệt, chân sau nhúc nhích rồi nhào tới, muốn cho nó một cái ôm, lại không hề nghĩ bị móng vuốt kia hất ra, động tác phải nói là sắc bén khí phách không nói nên lời. Nhưng hành động này lại đi kèm với thân thể nho nhỏ cùng bàn chân móng vuốt bé xíu kia, quả thật nhìn kiểu gì cũng thấy dễ thương cả.

Đức phi buồn cười, một tay cầm tú khăn che khuất ý cười nơi khóe miệng, một tay chỉ vào nắm đất nho nhỏ trong chiếc lồng, “Con này rất có linh khí, để lại đi.”

Thái giám vâng mệnh, kéo nắm đất nâu trong lồng ra, giao cho đại cung nữ Bích Thủy đứng bên cạnh, lại dặn dò rất nhiều phương pháp nuôi nấng cùng những việc phải chú ý, cuối cùng cất một túi tiền căng phồng vào tay áo, tràn ngập phấn khởi ra Bích tiêu cung.

Chờ thái giám đi khuất xa, cơ thể Đức phi vẫn luôn thẳng lưng ngồi ở chủ vị lập tức mềm xuống, phong tình không đếm xuể, dựa vào ghế quý phi, tháo bộ móng tay màu vàng rực rỡ xuống, giang hai tay hướng đại cung nữ Bích Thủy, vội vàng mở miệng, “Nhanh cho bản cung ôm một cái!” Giờ khắc này, những đoan trang cao quý trên người cô dường như đã bị một trận gió lớn thổi tung, biến mất không còn dấu tích.

“Nương nương cẩn thận một chút, con vật này khá bướng bỉnh, hơi khó ôm.” Mười ngón tay Bích Thủy dùng sức, giữ vững con cún con trong tay, vừa đưa cho Đức phi vừa nhắc nhở. Cô không hề phát hiện ra, vừa nghe thấy hai chữ “con vật”, chú cún cứng người trong mấy giây.

Đợi cho đến khi cún con hoàn hồn, nó đã được chuyển tới trong lòng Đức phi. Ngón tay thon dài với những đầu móng màu xanh lục thông thả mà dịu dàng lướt qua lưng nó, mang tới một lớp sóng cảm xúc tê dại đến run rẩy, khiến nó không thể kiềm lòng mà phát ra thanh âm ư ử.

“Em ấy đang làm nũng, thật đáng yêu!” Giọng nói uyển chuyển thanh thoát của Đức phi mang theo ý cười, vô cùng mê hoặc.

Chú cún con híp mắt, say mê trong thoáng chốc, thân mình chợt cứng đờ, sau đó bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

“Bé con, em đừng lộn xộn, sẽ té bị thương mất!” Thấy chú cún ấy ấy vòng tay của mình, khuôn mặt Đức phi hoảng lên, vội vàng ôm lại.

Nhưng cô vẫn chậm một bước, chú cún nhảy ra khỏi khuỷu tay, trực tiếp nhảy xuống ghế quý phi. Mặc dù có thảm lông dê dày đỡ lại, nhưng chú cún con mới sinh chưa được một tháng tuổi, thân thể vẫn còn rất yếu ớt, lần này lại ngã xuống không nhẹ, nằm luôn trên thảm không đứng dậy được, mở cái miệng nhỏ lộ ra mấy cái răng sữa chưa mọc đủ, thở phì phò, hộc hộc hộc hộc từng hồi, vô cùng đáng thương.

Đức phi vội vàng cúi người ôm cún con vào trong lòng, cầm bốn chân lên kiểm tra cẩn thận từng chút một, cũng gọi Bích Thủy và Ngân Thuby mời thái y đến.

Mãi cho đến khi thái y đến, chú cún con đều luôn luôn im lặng mặc người ta đùa nghịch, không hề giãy dụa thêm lần nào nữa.

“Rất ngoan!” Xác định chú không có việc gì, khuôn mặt căng thẳng của Đức phi mới lộ ra một nụ cười, ngón tay xoa xoa vuốt vuốt cái đầu nhỏ của chú, dặn dò kỹ lưỡng, “Bây giờ em còn nhỏ, không vội phải đi ra nhìn thế giới này, chờ em lớn hơn một chút, cứng cáp hơn bây giờ, em muốn đi đâu cũng được.”

Chú ngẩng đầu, đôi mắt thơ nhìn chăm chăm vào Đức phi. Ánh mắt kia tràn ngập phức tạp không nói nên lời, dường như trong đó chứa không biết bao nhiêu tình cảm xáo trộn, cực kỳ linh động. Trong lòng Đức phi kinh ngạc, lúc muốn nhìn thật kỹ thì chú đã cúi đầu, yên lặng nằm sấp trong lòng cô, thân thể mềm nhũn không có sức lực, khiến cho người ta cảm thấy đây chính là cảm xúc bất đắc dĩ, đành phó mặc cho số phận.

Đức phi thầm cảm thấy bản thân mình đã nghĩ quá nhiều, vừa vuốt ve lưng chú vừa dặn dò Phùng ma ma nấu một bát cháo thịt băm.

Cháo thịt băm mềm mềm thơm thơm rất nhanh đã được nấu chín, Phùng ma ma đợi cháo nguội một chút mới bưng trở về Bích tiêu cung, đặt trên chiếc bàn gỗ tử đàn. Đức phi đi tới, buông chú xuống, chỉ vào bát cháo dịu dàng nói, “Bé con, em ăn nhanh đi.”

Cơ hồ chú thật vội vã rời khỏi vòng ôm Đức phi, sau đó chột đoan đoan chính chính ngồi ở trên bàn gỗ tử đàn, nhìn thoáng qua bát cháo thịt băm, rồi lại liếc liếc đám người Đức phi, rồi không có thêm bất cứ động tác nào nữa.

Đức phi vươn tay nhẹ nhàng đẩy cái mông mập mạp của chú, dịu dàng mở miệng, “Bé con, lúc này bụng em còn sôi lên, sao bây giờ lại không ăn.”

Chú dích dích người, tiếp tục ngồi yên, bộ dáng ‘tứ bình bát ổn’ (sóng yên biển lặng), ‘uy nghiêm’ bất động, ngay cả liếc cũng không liếc bát cháo thịt băm kia thêm một lần.

Ánh mắt Đức phi lóe lên, trầm ngâm một lát, sau đó phất tay với cung nhân bên người, “Hoàng thượng trọng thương, hiện tình dưỡng ở Càn Thanh Cung, mỗi ngày phải uống thuốc đều đặn. Đi, cùng bản cung đến kho phòng (kho) chọn thuốc đưa qua.”

Toàn bộ cung nhân cùng tuân mệnh, nuôi đuôi đi theo sau Đức phi ra khỏi chính điện, trong điện chợt yên ắng. Ước chừng qua một khắc, bát cháo thịt băm đã hoàn toàn nguội lạnh, nhưng hương thơm vẫn còn phảng phất trong không khí, không ngừng kích thích vị giác của chú cún con. Chú chuyển động cổ, nhìn ngó chung quanh một chốc, xác định không có người mới bắt đầu giơ lên bàn chân nho nhỏ, từng bước từng bước đến bên cạnh bát. Đầu tiên là ngửi ngửi mùi thơm, sau đó vươn cái lưỡi hồng nhạt liếm liếm một miếng nhỏ, phát hiện mùi vị còn ngon hơn trong tưởng tượng, ư ử một tiếng, vùi đầu ăn lấy ăn để.

“Ha! Thì ra là bé con then!” Đức phi nấp ở phía sau cửa nhìn lén, cười đến mức suýt ngã xuống, đám tùy tùng phía sau cũng không nhịn cười nổi.

Nghe thấy từng tiếng cười to nhỏ truyền tới, thân thể chú cứng ngắc, cái đầu còn chui vào trong bát bất động. Sau một lúc lâu, như thể đã kiến thiết tốt tâm lý, chú chuyển phương hướng, đưa mõng về phía đám người Đức phi, đầu nhấc lên nhấc xuống tiếp tục ăn, rất có tư thế ‘vò đã mẹ lại thêm sút.’ (mặc cảm tự ti cho mình là người bất tài vô dụng.)

Đức phi thấy thế cũng không nấp nữa, tùm ta tùm tùm đi ra từ sau cửa, ngồi vào bàn, nghiêng đầu, một tay chống cằm, thưởng thức tướng ăn đáng yêu của chú cún con.

Ban đầu, thi thoảng chú còn liếc liếc nhìn cô mấy bận, thấy cô im lặng ngồi một bên không nói chuyện cũng không có hành động nào, liền buông xuống tâm thế phòng bị, hết sức tập trung ăn cháo.

Chờ chú ăn xong bát cháo thịt băm nhỏ, Đức phi ôm chú xuống bàn, mang chú đi bộ chung quanh Bích tiêu cung tiêu thực. Nửa canh giờ trôi qua rất nhanh, mắt thấy sắc trời đã ngả tối, Đức phi vội vàng dặn dò cung nữ chuẩn bị nước ấm cùng lò sưởi, tự mình lau người cho chú.

Chó con vừa sinh không thể tắm rửa ngay, sau bốn tháng mới có thể chạm nước. Nhưng chú được nuôi ở phường chó mèo, những người hầu không quá tận tâm chăm sóc, trên người bốc ra mùi chua chua khó chịu. Đức phi ngửi ngửi, sau đó vẫn quyết định lấy khăn nóng ẩm lau cho chú một phen.

(chữ ‘phường’ chỉ khu tập trung.)

Không giống những con chó khác hay hiếu động, toàn bộ quá trình, chú vô cùng phối hợp, khiến Đức phi có chút kinh ngạc. “Quả nhiên bản cung không nhìn lầm, bé cưng này có linh khí, rất thông minh!” Xoa xoa bóp bóp móng vuốt cùng đệm thịt trên chân chú, ngữ khí Đức phi có phần đặc ý, lại thương yêu trù mến. Nuôi thú vật cũng cần xem duyên phận, cô cảm thấy bản thân cùng bé con này nhất định có duyên, nếu không thì tại sao chỉ liếc mắt một cái đã yêu thích rồi?

“Nương nương, chúng ta không thể cứ gọi là cưng tới cưng lui được, nên đặt cho nó một cái tên chẳng?” Ngân Thúy cười khanh khách đề nghị.

“Ừm,” Đôi mắt phượng của Đức phi nheo lại, trầm ngâm một lát rồi mở miệng, “Đã vậy thì gọi là A Bảo đi, là bảo bối tâm can của bản cung.”

A Bảo? Thân mình chú cứng ngắc.

Đức phi không hề hay biết, đưa chú cún vẫn còn ẩm lông cho Bích Thủy đang cầm khăn khô đứng bên cạnh. Hai lò sưởi bập bùng xua tan hơi lạnh của những ngày đầu thu, A Bảo vừa được tắm sạch sẽ, giống trẻ con cuộn mình trong chiếc khăn lông, nằm trên đầu gối Đức phi, vừa lảng lảng nghe cô nói chuyện với cung nhân, vừa nhìn chăm chăm lò sưởi đến xuất thần.

“A Bảo đang ngủ, đem cái ố nhỏ của nó lại đây, để trong tấm điện của ta.” Thấy hai mắt cún con nhắm nghiền, hô hấp đều đều, bộ lông cũng đã khô hoàn toàn, Đức phi dừng câu chuyện lại, nhỏ giọng dặn dò.

Phùng ma ma nhanh chóng đem tới một cái giỏ bằng liễu, bên trong đã lót một lớp vải bông mềm mại, đặt ở góc tấm điện. Đức phi cẩn thận ôm A Bảo đặt xuống, còn chu đáo kéo một tấm chăn nhỏ che bụng chú lại.

Đợi Đức phi nhẹ tay nhẹ chân rời đi, A Bảo vốn đã ngủ yên thốt nhiên mở hai mắt. Ánh mắt sáng ngời lại sắc bén vô cùng, như thể xuyên thấu mọi thứ, đặt trên thân thể nho nhỏ của chú lại càng thêm vẻ quý dị.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đức Phi

Thật ra từ nửa tháng trước, A Bảo đã không phải là A Bảo thực sự. Trong thân thể nho nhỏ của chú đã chứa đựng linh hồn Hoàng đế của triều đại nhà Chu, Cổ Thiệu Trạch. Nhưng mà mặc dù có được một linh hồn mạnh mẽ như vậy, A Bảo vẫn chỉ là một con chó như trước, một con chó ngoại tộc có dáng vẻ kỳ dị.

Chuyện này đại khái cũng để thấu hiểu ý nghĩa chân chính của “Cọc xuống đồng bằng bị chó khinh, Rồng sa ruộng cạn tôm cười nhạo” đi.

Nửa tháng trước đi Thiên Phật Sơn thăm Thái hậu, trên đường hồi kinh, một con ngựa bị hoảng sợ hất hấn ngã xuống, khi tỉnh lại đã thấy mình trở thành chó con trong phường chó mèo kia. Nghĩ đến việc nửa tháng kia bị nhốt trong lồng, cùng một đám súc vật ăn chung ở chung, còn bị ép uống sữa của con chó cái nào đó, sắc mặt Chu Vũ Đế còn hơi xanh xanh. Cũng may lông hăn cũng khá dày, mặc dù lộ ra vài biểu cảm vụn vặt kỳ dị, những người hầu chỗ phường mèo chó kia cũng không thấy ra chút manh mối nào, bằng không hăn đã sớm trở thành thứ có tà niệm, bị thiêu chết.

Vì là Đế vương, tâm trí cùng nghị lực của hăn luôn siêu hơn người bình thường. Trải qua sự khiếp sợ ban đầu, vượt qua những bàng hoàng mê man, Chu Vũ Đế đã điều chỉnh lại lập tức. Không nhịn đói, cũng không tự sát, chẳng qua bởi vì không chịu uống sữa, lại không thích ăn mấy đồ ăn nát vụn thừa thải của chó, thân thể gầy yếu hơn so với mấy chú cún khác một ít mà thôi.

Phường chó mèo này được đặt trong Cấm cung, thi thoảng mấy thái giám cũng sẽ đàm luận chút chuyện cung đình, trải qua nửa tháng thám

thính, Chu Vũ Đế biết, bản thân mình bây giờ vẫn chưa chết, mà là trọng thương hôn mê, mười ngày trước đã tỉnh lại, hiện thời vẫn còn đang ở Kiền Thanh Điện tĩnh dưỡng. Đương nhiên, đây đều là tin ‘vía hè’, không ai biết được nội tình thực sự như thế nào.

Bản thân mình có thật tỉnh lại hay không? Cũng giống như tình huống của A Bảo này, thân thể đã bị linh hồn kẻ nào đó chiếm giữ? Chiếm lấy thân thể của mình, là người hay là yêu? Có thể nguy hại đến giang sơn xã tắc của mình hay không? Tất cả những nghi vấn đó đều luẩn quẩn quanh tim gan Chu Vũ Đế, khiến cuộc sống hàng ngày của hắn khó có thể mà bình yên, trần trọc khó ngủ. Nếu không phải vì cơ thể này quá yếu ớt, lại bị giam trong lồng, hắn đã chạy đến Càn Thanh Cung xem xét kết quả từ lâu.

Nhưng mà sáng nay, lúc thái giám cẩn thận lựa chọn chó con để đưa tới các nương nương lựa chọn, Chu Vũ Đế biết cơ hội để bản thân mình ra khỏi nhà giam này đã tới. Trái ngược với thái độ ủ rũ mệt mỏi thường thấy, hắn trở nên hoạt bát, lại ngoan ngoãn, cứ nhào tới phía trước mặt mấy thái giám kia, hơn nữa có một đôi mắt ngập nước đầy linh khí như thế, quả nhiên thái giám liếc mắt một cái đã đưa vào lồng, chuyển tới hậu cung.

Cuộn mình trong góc lồng, hắn nhìn con đường kéo dài không dứt dưới chân, rồi những bậc thang trước đây vốn thấy bình thường, bây giờ xem ra có vẻ dốc hơn rất nhiều. Bất giác, tâm trạng Chu Vũ Đế bỗng nhiên trở nên phức tạp vô cùng.

Lại bước qua một cánh cửa cao cao nữa, thấy những tấm gạch vàng màu đen lấp lánh dưới lồng, Chu Vũ Đế biết, đã đến Hậu cung. Không thấy được toàn cảnh cung điện nguy nga này, cũng không nhìn thấy những tấm bảng tên treo trên cửa, hắn không rõ ràng được rốt cuộc đây là nơi nào. Nhưng chờ cho đến lúc hắn ngẩng đầu lên, đối mặt với cô gái vận trang phục sang trọng ngồi ở vị trí cao nhất, hắn ý thức được, nơi này nhất định là Bích tiêu cung, cung điện của Đức phi, người đứng đầu trong tứ phi.

Đức phi chính là vị phi tử được mình ‘sủng ái’ nhất. Trong Cấm cung cá lớn nuốt cá bé này, hiển nhiên việc thái giám mang theo vật cưng cho Đức phi lựa chọn đầu tiên cũng là hợp tình hợp lý.

Mắt chó không nhìn thấy màu sắc, toàn bộ thế giới của chúng nó chỉ có hai màu trắng đen. Nếu không có lần gặp gỡ này, Chu Vũ Đế vĩnh viễn sẽ không biết điều đó. Nửa tháng giã dũa sống ở thế giới u ám khôn cùng, đột nhiên thấy được một gương mặt quen thuộc, tâm trạng Chu Vũ Đế vô cùng kích động, ngây người nhìn dung nhan cô gái ngồi trên ghế đến quên phản ứng.

Cô gái ấy hơi nghiêng người nhìn mình, mái tóc đen dày như mực, da thịt như tuyết trắng mịn, đôi mắt phượng long lanh, đen trắng rõ ràng, phong thái lộng lẫy, lạnh lùng mà cao quý đập thẳng vào mắt hần. Nếu chỉ có một chữ để hình dung, thì đó chính là ‘đẹp’, một vẻ đẹp như thoát khỏi thế tục, so với những màu sắc rực rỡ bên ngoài, nàng còn đẹp hơn. Có lẽ bởi vì thị giác khác nhau, có lẽ bởi vì tâm trạng khác nhau, trong một thoáng, Chu Vũ Đế như bị mê hoặc.

Giai nhân với sắc đẹp tuyệt đại như bước ra từ những bức họa ‘vẩy mực’ (một cách vẽ tranh thủy mặc) chính là phi tần của mình, mà bản thân mình lại lấy tư thế là một con chó gặp mặt nàng. Ý thức được điểm này, Chu Vũ Đế tỉnh táo lại, thốt nhiên xoay người, cuộn mình thành một cục, hận không thể lập tức biến mất trong không khí.

Nhưng mà ông trời lại không nghe thấy lời cầu nguyện của hần, chẳng những hần không biến mất, mà còn bị Đức phi chọn trúng. Bị thái giám nắm cổ kéo ra, sau đó giao cho một cung nữ, còn cung nữ kia thì cứ luôn miệng kêu mình là ‘cục súc’, cả người Chu Vũ Đế cứng ngắc, muốn phát hỏa lại bất lực.

Lúc hần vẫn còn thất thần đã bị Đức phi ôm vào lòng. Cái ôm này mềm mại lại ấm áp, còn mang theo một hương thơm nhàn nhạt, hoàn toàn trái

ngược với nhà giam lạnh băng với những mùi vị kỳ lạ, khiến người ta say mê không thể ngừng được. Dưới cái vuốt ve dịu dàng của Đức phi, suýt chút nữa thôi hần đã hoàn toàn mê muội. Nhưng, chỉ cần nghĩ đến việc bản thân mình đường đường là một Đế vương, lại bị phi tần của chính mình đặt trên đầu gối thưởng thức, hần liền cảm thấy lòng tràn đầy cảm xúc xấu hổ và giận dữ, sau đó bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

Thoát ra khỏi vòng ôm của Đức phi, rồi lại rơi phịch xuống mặt đất, lúc đó hần mới ý thức được bản thân mình không phải là Chu Vũ Đế nữa, mà chỉ là một con chó con mới sinh chưa đủ tháng. Cơn đau nhức khắp người nhắc nhở hần một điều, thoát khỏi sự che chở của cô gái này, hần tuyệt đối không thể sinh tồn trong Cấm cung. Trước khi không biết rõ Hoàng đế trong cung này là người hay quý, có nguy hại đến giang sơn xã tắc của mình hay không, hần không thể chết được.

Vì thế hần đành đè nén cảm giác không cam lòng, cũng không giãy dụa nữa, trong lòng tuy xấu hổ và giận dữ, nhưng cũng để mặc cho những người này đùa nghịch. Thời gian này, sự thay đổi của Đức phi lại khiến hần cảm thấy kinh ngạc.

Cô gái này cẩn thận chuẩn bị một bát cháo thịt băm vừa thơm vừa mềm, để một Chu Vũ Đế nửa tháng qua phải ăn đồ cho chó suýt chút nữa rớt nước mắt. Cô gái này để bản thân hần lên bàn ăn cơm, mà không xua đuổi hần vào một cái góc tối tăm nào đó. Cô gái này tự tay tắm rửa cho hần, động tác dịu dàng thành thạo, không hề có sự thô lỗ cùng mất kiên nhẫn của mấy người hầu ở phường chó mèo. Cô gái này mềm giọng nói chuyện với hần, thái độ bình thản lại tha thiết, giống như đối đãi một con người, mà chính xác hơn, là đối đãi với một đứa trẻ.

Chu Vũ Đế nhìn đắm đắm vào khuôn mặt tràn đầy nét dịu dàng của Đức phi, tâm trạng cực kỳ phức tạp. Đây vẫn là Mạnh Tang Du chỉ cần nói hai ba câu đã ép Hoàng hậu vào con đường chết, áp chế quý phi, chiếm đoạt

sùng ái cả lục cung, là con người tùy tiện lại khắc nghiệt ấy sao? ‘Xảo tiểu thiện hề’ (nét cười duyên dáng) như vậy, hắc cơ hồ không thể nhận ra.

Xảo tiểu thiện hề 巧笑倩兮: Xuất xứ từ Kinh Thi – Vệ Phong – Thạc Nhân, ca ngợi người vợ của Vệ Trang Công (卫庄公), Trang Khương (庄姜).

Nhưng trải qua một ngày dài mệt mỏi, Chu Vũ Đế không có tâm trạng nào mà tìm tòi nghiên cứu. Dưới ngọn lửa ấm nồng của lò sưởi, dưới những cái vuốt ve chậm chậm dịu dàng của Đức phi, chỉ trong một thoáng, hắc đã mê mê man man lăn ra ngủ. Ngủ sâu và ngon như vậy, vẫn là lần đầu tiên trong nửa tháng nay.

Lúc Đức phi vừa cẩn trọng vừa nhẹ nhàng đặt hắc vào trong cái giỏ liễu, Chu Vũ Đế vốn có tính cảnh giác cực kỳ cao vẫn lập tức tỉnh lại. Mãi cho đến khi Đức phi rón ra rón rén rời đi, hắc mới mở đôi mắt tối như mực, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm vào bóng lưng đối phương rất lâu.

Chạm vào cái mền bông nhỏ xíu trên bụng, Chu Vũ Đế nghiên ngẫm lại hoàn cảnh mới mẻ của bản thân, cả cái tên ngu đần kia nữa, trong lòng có chút xấu hổ và giận dữ, lại có chút gì đó an tâm.

A Bảo, bảo bối tâm can? Đây là cái tên quỷ quái gì? Quả nhiên là ‘tướng môn hổ nữ’, không hề có chút xíu văn chương nào trong đầu! Muốn cười ra tiếng, lại phát hiện bản thân mình chỉ phát ra âm thanh ư ử yếu ớt, sắc mặt Chu Vũ Đế lại biến thành vừa xanh vừa trắng, cắn giận dùng móng vuốt cào cào miếng vải bông trên bụng mình, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

(Tướng môn – dòng dõi nhiều đời quân ngũ. Ở đây ý chỉ chị Tang Du xuất thân từ gia đình nhà võ, không am hiểu văn chương.)

* * *

Giờ dần canh ba, bầu trời vẫn còn mờ mờ, nhưng nơi phương Đông, mặt trời đã ló dạng, không lâu sau đó, nắng sớm ấm áp đã phủ xuống rộng khắp đất trời. Đến giờ mẹo, là lúc phải đi Phụng loan cung thỉnh an Lý quý phi nương nương.

Một năm rưỡi trước, Hoàng hậu khó sinh, thai nhi chết lưu trong bụng, là một hoàng tử đã thành hình. Không bao lâu sau, Hoàng hậu cũng vì đau thương mà chết, để lại con gái ruột năm ấy chỉ mới bảy tuổi, cũng chính là đương kim Tứ công chúa bây giờ. Trước khi Chu Vũ Đế an vị trên ngai vàng, một hồi cung biến xảy ra khiến Thái hậu nản lòng thoái chí, chuyển đến Thiên Phật Sơn lễ Phật, đã không màng đến thế sự từ lâu. Hai vị trí lớn nhất trong hậu cung không người không bóng, vị phi tần có vị trí cao nhất lúc bấy giờ là Lý quý phi cũng tự nhiên mà đảm nhiệm quyền hành, quản lý chung cả lục cung.

Phụ thân Lý quý phi là Tả thừa tướng đương triều, rất có quyền lực và sức ảnh hưởng. Lý quý phi lại liên tiếp sinh ra Nhị hoàng tử cùng Tam công chúa, một mười hai tuổi, một mười tuổi, cả hai đều khỏe mạnh, thông minh lanh lợi. Địa vị, quyền thế, con cái hay tất cả những gì cung phi các tha thiết mơ ước, Lý quý phi đều có được, có thể ví như người hạng nhất trong hậu cung này.

Thế nhưng, người hạng nhất đó, trước mặt vị Đức phi nương nương Mạnh Tang Du cũng có vài phần lo lắng.

Năm nay Mạnh Tang Du mười bảy tuổi, đúng độ tuổi như hoa hàm tiếu, đáng dấp quốc sắc thiên hương, quả là xinh tươi như ngọc. Phụ thân của cô là Mạnh Trường Hùng, chính là vị Đại tướng quân uy danh hiển hách của triều Chu, tay cầm trăm vạn hùng binh, hàng năm đóng quân tại quan ngoại (vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc). Sở dĩ Đại Chu có thể khống chế Man tộc ở biên quan quấy nhiễu, tiếp tục phát triển phồn thịnh, chính là nhờ vào quân nhà họ Mạnh trong tay Mạnh Trường Hùng, đánh đâu thắng đó, không gì cản bước nổi.

Nhà họ Mạnh lấy công trạng trong chiến đấu lập nghiệp, ở thời Chu Thái Tổ đã đứng hàng công khanh (là thuật ngữ chung, chỉ một số nhân vật có quyền lực lớn gắn với triều đình), thừa kế tước hiệu Phụng Ân Trấn quốc công. Đến triều đại nhà Chu, đừng nói đến tả hữu thừa tướng đầy quyền lực, ngay cả Chu Vũ Đế gặp Trấn quốc công cũng phải nể mặt ba phần.

Có tài có mao, có quyền có thế, Mạnh Tang Du vừa bước vào cung đã trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của các nương nương khác. Nhưng đầu ba năm, chẳng những họ không thể nhổ cái gai này, còn để đối phương đạp lên bản thân mình, càng ngày càng leo cao. Ngay cả Hoàng hậu cô ta cũng có thể bức tử, mà Hoàng thượng cũng chẳng quan tâm tới việc này, thì còn ai dám động vào cái hố đầy rủi ro ấy?

Trước mặt một Đức phi phong thái mạnh mẽ, thủ đoạn tàn nhẫn, cá tính của một người sinh ra trong nhà tướng sĩ, quả thực chúng cung phi cảm thấy bất lực vô cùng.

Giờ này khắc này, vị ‘sủng phi nương nương’ Mạnh Tang Du có thủ đoạn kinh người trong truyền thuyết đang từ từ thức giấc trong tiếng gọi của Phùng ma ma. Cô nhắc nửa người trên dậy, lười biếng dựa người vào đầu giường, đôi mắt phượng còn nhấp nhem hơi híp lại, để mặc Phùng ma ma lấy khăn nóng lau mặt lau tay cho mình.

Đội trên mặt đã nhẹ nhàng thoải mái, Đức phi mới dịch người, xỏ chân vào một đôi giày thêu đi đến trước bàn trang điểm để các cung nữ khác chải tóc cho mình. Thân trên mặc một cái yếm màu đỏ rực, khó có thể che khuất bộ ngực tròn đầy đặn, bên dưới là chiếc quần thụng tơ lụa màu trắng. Chất vải mỏng manh dính sát vào da thịt, làm nổi bật đôi chân dài cùng những đường cong duyên dáng mơ hồ có thể thấy được. Ăn mặc nửa che nửa kín như vậy, so với quần áo gọi cảm khác càng thêm mê người. Những cung nữ hầu hạ bên cạnh vừa thấy đã đỏ mặt xấu hổ, nhưng vẫn không thể nhìn được mà tiếp tục nhìn ngăm.

“Nương nương, nhập thu, buổi sáng trời lạnh, người nên thêm một cái áo.” Một luồng gió lạnh lùa qua khe cửa sổ, chui vào trong tấm điện. Phùng ma ma nhướn mày, lập tức cầm một chiếc áo khoác mỏng phủ lên Mạnh Tang Du.

Mạnh Tang Du để mặc Phùng ma ma làm việc, biểu cảm chán chường không cảm xúc khi vừa thấy Bích Thủy ôm A Bảo vào mới chợt sáng ngời.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hình Tượng

Tối qua Chu Vũ Đế ngủ thực sự ngon, mãi cho đến khi Bích Thủy tới gần cái giỏ liễn, đang muốn giơ tay lấy cái chăn bông nhỏ kia, hăn mới khó khăn thức giấc.

Thấy A Bảo dậy, Bích Thủy lập tức bế chú lên, lấy một miếng vải lụa nhúng nước ấm lau mặt mũi lau miệng lau móng vuốt cho chú, sau đó ôm vào tấm điện. Đức phi nương nương rất thích động vật, chuyện này không ai rõ hơn Bích Thủy, cho nên cô nghĩ sáng sớm Đức phi vừa thấy A Bảo hăn nhiên sẽ rất vui vẻ.

Chu Vũ Đế giãy dụa trong tay Bích Thủy, chính hăn còn đang phát giận, muốn gầm gừ hai tiếng, nhưng tiếc rằng hăn vốn là một con chó con, chỉ có thể phát ra mấy tiếng ư ử dễ thương vô cùng. Vì thế, miệng vừa há ra hăn phải lập tức ngậm ngay lại, trong lòng hầy còn xấu hổ.

Vừa mới đặt chân vào điện, mùi cỏ xanh tươi mát dễ chịu liền phả vào mặt, khiến tinh thần chợt cảm thấy thoải mái đầy phấn chấn, hoàn toàn không giống với mùi đàn hương quá nồng trong những cung điện khác, cũng không giống như mùi long tiên hương rất nặng trong Càn Thanh Cung. Linh hồn bám vào thân thể của chó, khứu giác hăn càng bén nhạy hơn so với trước. Chu Vũ Đế chợt ngừng giãy trong một thoáng, ngẩng đầu nhìn về phía Đức phi đương ngồi trước bàn trang điểm.

Cô gái ấy ngồi nghiêng người, làn da trắng mịn cùng với bộ quần áo đỏ rực trong mắt Chu Vũ Đế lại biến thành hai màu trắng và xám. Những sắc thái vốn diễm lệ tươi đẹp đến vậy bị đưa về hai màu đơn điệu, nhưng lại mang đến một loại cảm giác tuyệt trần thoát tục, đặc biệt là mái tóc đen dày

chấm mắt cá chân kia như thác nước uốn lượn chảy xuôi, dường như còn óng ánh một lớp ánh sáng mỏng, đẹp đến không tưởng tượng được.

Trải qua mười ngày mười đêm u ám không yên lòng, giờ đây, những cảnh, những việc đơn giản nhất, bình thường nhất người ta thường làm vào sáng sớm khi phản chiếu vào mắt Chu Vũ Đế đã thành rực rỡ nhất, xúc động nhất. Phút giây này, hồ như hẳn vẫn là một Chu Vũ Đế anh minh thần võ, đang đợi tằm phi hầu hạ mình rửa mặt chải đầu.

Nhưng, hẳn rất nhanh đã thức tỉnh khỏi cơn ảo giác mê muội đó, chỉ vì cô gái trước bàn trang điểm đã vươn tay ôm lấy hắn, cúi đầu hôn lên mí mắt của hắn mấy cái. Đôi môi mềm mại, lướt qua như cánh bướm mỏng đập vỗ, cảm giác tê dại nhột nhạt, lại còn mang thêm hương thơm rất riêng.

Đây là cái hôn của chủ nhân dành cho vật cưng, mà không phải là một phụ nữ dành cho đàn ông của mình. Trong nháy mắt, trong lòng Chu Vũ Đế trào lên cơn tuyệt vọng không nói nên lời, sau đó vì sự yếu đuối bản thân mình thể hiện ra vào giờ khắc này mà phẫn nộ, hắn lại bắt đầu giấy dựa kịch liệt.

“Ôi, em đừng lộn xộn, cẩn thận ngã xuống nữa bây giờ!” Mu bàn tay Mạnh Tang Du bị cào, vệt vàng buông A Bảo xuống đất để chú không làm bị thương mình.

“Nương nương, người không sao chứ?” Ngân Thúy cùng Bích Thủy đồng thanh hỏi.

Phùng ma ma nổi giận ùng ùng bước lên, chen chân vào, muốn đá A Bảo một cái.

“Ma ma, đừng làm vậy! Ta không sao!” Mạnh Tang Du thấy thế, vệt vàng ngăn cản, giờ giờ mu bàn tay lên ý bảo bản thân không bị thương.

Da thịt mịn màng chột có một vết đỏ ửng, tuy không chảy máu, nhưng cũng khiến Phùng ma ma đau lòng không thôi. Bà lấy một lọ tuyết phu cao cần thận bôi cho Mạch Tang Du, giọng nói trầm trầm còn mang theo cả tức giận, “Con cục súc này ngổ ngược khó nuôi, không hổ là chó ngoại tộc! Nường nường, người vẫn nên đuổi nó về phường chó mèo đó đi, chúng ta lại chọn một chú Tây Thi tính tình dịu ngoan về nuôi dưỡng.”

Ai cũng không hề chú ý tới A Bảo vẫn đang ngồi im lặng ở một góc, khi nghe được những lời ấy, tầm mắt như dao của chú hướng thẳng về phía Phùng ma ma. Nhưng ánh mắt sắc lẹm này đã bị bộ lông dày che khuất, lại xuất phát từ một con chó nhỏ xíu với thân mình bé bỏng đáng yêu, quả thực không có lực sát thương nào, cũng chẳng khiến ai chú ý tới được.

Thân thể hần cứng ngắc, quay đầu nhìn về phía Đức phi, đợi cô ‘tuyên án.’ Là sai lầm của hần. Nếu đã quyết định tạm thời dựa vào Đức phi, tất yếu hần phải thỏa hiệp, phải nhượng bộ. Bây giờ hần không còn là một vị Đế vương ăn trên ngồi trước, mà là một con vật cứng không hơn không kém. Thú cưng là phải ngoan, phải biết như thế nào để nịnh nọt chủ nhân cho tốt.

Nghĩ đến trước kia, mấy người phụ nữ này dùng trăm phương nghìn kế để nịnh nọt hần, Chu Vũ Đế có cảm giác thời cuộc thay đổi, bị thương vô kể.

“Nuôi động vật cũng cần phải xem duyên phận, từ lần đầu tiên ta gặp A Bảo đã cảm thấy thích em ấy rồi, không đổi gì cả!” Đức phi kiên quyết lắc đầu, bổ sung thêm, “A Bảo còn nhỏ, sợ người là chuyện đương nhiên, ở chung một thời gian rồi cũng sẽ gần gũi thân mật. Trên thế giới này, chó là loại động vật trung thành nhất, chỉ cần thật lòng chờ đợi nó, nó cũng sẽ thật lòng với mình, so với phần lớn người trên đời thì tốt hơn nhiều lắm.”

Chu Vũ Đế nghe vậy, trái tim căng thẳng cũng bình tĩnh lại, dùng ánh mắt phức tạp đánh giá khuôn mặt đầy dịu dàng của Đức phi. Hần không

ngĩ tới, một Đức phi đối xử với người đời lạnh lùng, tàn nhẫn, khắc nghiệt lại có tấm lòng bao dung với động vật đến thế. Nhưng hẳn biết, đối với một con chó, Đức phi không có việc gì phải làm bộ làm tịch, cho nên đây chính là suy nghĩ chân thật của nàng. Nội tâm hẳn cực kỳ xúc động, không thể không thừa nhận những lời Đức phi nói rất thuyết phục. Lòng người, là thứ khó phỏng đoán nhất trên đời này, nhất là những người vốn hiểm ác đáng sợ. Có lẽ vì nguyên nhân đã hiểu thấu hết thấy, cho nên chỉ khi ở trước mặt những con thú đơn thuần, nàng mới có thể hoàn toàn thả lỏng. Chẳng phải mình cũng như thế?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Chu Vũ Đế nhìn về phía Đức phi toát ra vài phần thương hại. Cô gái này, cũng không khó chịu giống như trong tưởng tượng của hắn, vẫn có thể tiếp tục ở lại.

Thấy A Bảo tránh ở một góc giường đôi mắt tròn xoe nhìn mình, dáng vẻ be bé tội nghiệp vô cùng, trong lòng Mạnh Tang Du mềm nhũn, vừa lệnh các cung nữ mang thức ăn lên, vừa vẫy vẫy tay với A Bảo, “A Bảo mau lại đây, ăn sáng nào.”

Thân thể này vừa mới chào đời không bao lâu, không chịu được cơn đói cồn cào. Chu Vũ Đế lách bạch lách bạch đi tới trước mặt Đức phi, ngừng đầu nhìn lên. Mạnh Tang Du ôm lấy chú, đặt trên bàn ăn, vừa vuốt ve lưng chú vừa nhìn về phía Phùng ma ma cười nói, “Ma ma xem, A Bảo nhà ta thực ra rất ngoan ngoãn.”

Thấy chủ tử thật sự thích, cơn giận của Phùng ma ma cũng tiêu xuống, hiền từ phụ họa một tiếng.

A Bảo thẳng người trên hai cái chân ngắn ngủn, có phép có tắc ngồi trên bàn ăn, vừa hưởng thụ Đức phi âu yếm, vừa âm thầm cảnh báo mình đừng để cô gái này thuần hóa thành một con vật cưng không có tương lai. (Tác giả: đây chính là sự thật, là số mệnh tương lai của nhà người đó.)

Bữa ăn sáng đã được bùng lên. Cho dù cách thật xa, Chu Vũ Đế vẫn có thể ngửi được mùi cháo thịt băm. Hắn hít hít mũi, nước miếng trong miệng bắt đầu tiết ra, nhỏ tong tong xuống bàn. Đây là bản năng động vật, mặc cho hắn là Chu Vũ Đế anh minh thần võ cũng không có cách nào khống chế được.

“Ha!” Đức phi che miệng cười khẽ, vẫy vẫy tay nói với nhóm cung nhân, “Động tác nhanh lên một chút, A Bảo đói bụng!”

Ngậm chặt hai miệng lại, nuốt nước miếng đánh ực xuống bụng, má Chu Vũ Đế hồng rực, hận không thể dùng móng vuốt đào cái hố chui xuống cho xong. Cũng may lông hắn dày mới không để Đức phi thấy được cái vẻ quỷ dị này.

“Nương nương, người để A Bảo ăn dưới bàn đi, bằng không sẽ dơ mặt bàn, tổn hại đến dạ dày và khẩu vị người.” Ngân Thúy bùng cháo thịt băm đến, nhẹ giọng đề nghị.

“Không sao cả, ta thích A Bảo ăn cơm cùng ta.” Đức phi xua xua tay, tự mình cầm bát cháo đặt xuống trước mặt A Bảo, dịu dàng nói, “Em ăn đi.”

Để một con chó lên bàn ăn cơm? Chu Vũ Đế kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái, trong lòng có chút gì đó cảm động. Nhưng đồ ăn ngon lành trước mắt, hắn không thể nghĩ nhiều được nữa, bản năng động vật thúc đẩy hắn lập tức cúi đầu, há mồm liếm cháo.

Mạnh Tang Du thấy chú ăn ngon, cũng cầm bát đưa dùng bữa. Cô có chứng tụt huyết áp, buổi sáng thường không muốn ăn gì, nhưng bởi vì có A Bảo làm bạn, rốt cuộc cũng dùng xong một chén cháo gà xé sợi cùng một đĩa bánh ngọt nhỏ, khiến Phùng ma ma mừng đến mặt mày hớn hở.

Dùng khăn tay lau khóe miệng, Mạnh Tang Du chống má, mắt đầy ý cười thưởng thức tướng ăn của A Bảo. Chó con vừa sinh ra một tháng cũng không to bằng miệng bát, lúc này dường như cả nửa người đều vùi vào

trong, nhìn đáng yêu vô cùng. Hắn liếm từng miếng từng miếng, tốc độ không nhanh không chậm, thông dong tao nhã.

Mạnh Tang Du nhú mày, nói với Ngân Thúy, “Nhìn xem, A Bảo của ta ăn uống rất sạch sẽ, không làm dơ bàn. Động tác này so với vua sư tử còn tao nhã hơn đó!”

Vua sư tử, là cái gì vậy? Trong lòng Chu Vũ Đế hoang mang, nhưng cũng thực sự vừa lòng khi Đức phi lấy một vị vương giả để so sánh với bản thân mình.

Ngân Thúy mỉm cười đồng ý, thấy thời gian cũng gần kề, lập tức hầu hạ Mạnh Tang Du thay quần áo, trang điểm, chuẩn bị đi Phượng loan cung thỉnh an Lý quý phi.

Bỏ đi chiếc áo rộng rãi bên ngoài, thay bộ triều phục lộng lẫy sang trọng, vẫn một kiểu tóc Lưu vân kế, cài đóa hoa trắng quý giá lóa mắt, dung đưa theo từng bước chân, cuối cùng dùng bút chì than vẽ đuôi mắt xếch lên, che khuất được phần nào phong thái nổi trội riêng biệt toát ra khi lơ đãng. Một Đức phi với khuôn mặt lạnh lùng, khí thế bức người thường thấy đã xuất hiện trước mắt mọi người.

(“hoa trắng” (华胜) – “Thắng” (胜) là đồ trang sức của phụ nữ cổ đại đeo trên đầu, có ý nghĩa là đẹp đẽ, nổi bật. Hoa trắng là cắt thành hình hoa, chim, gần giống với kết hoa ngày nay.)

Lưu vân kế là một kiểu tóc búi lệch một bên trên đỉnh đầu.

Thấy phong thái của cô gái đã hoàn toàn thay đổi, Chu Vũ Đế ngừng đầu khỏi bát ngấn ngơ. Hắn không hiểu, chỉ là thay đổi một bộ quần áo, trang điểm đôi chút, cô gái kia đã trở nên khác hẳn ban đầu. Hắn hơi hơi hoài niệm cô Đức phi tính tình thoải mái tự nhiên vừa nãy.

Mạnh Tang Du thông thả bước đến trước bàn ăn, xoa xoa đầu A Bảo, dịu dàng dặn dò, “A Bảo ngoan ngoãn đợi ở trong cung, đừng chạy ra ngoài chơi, chị ra ngoài một lúc rồi trở về ngay.”

Đi Phượng loan cung? Chu Vũ Đế không có hứng thú. Hắn đang tính, chờ Đức phi đi rồi thì chuồn êm đến Càn Thanh Cung xem tình hình thế nào. Bích tiêu cung rất gần Càn Thanh Cung, nếu đi cũng không mất thời gian một tách trà nhỏ. Như vậy xem ra, theo Đức phi chưa hẳn là chuyện không tốt.

Nhưng câu tiếp theo của Đức phi lập tức đánh bay tính toán của hắn.

Mạnh Tang Du nhìn về phía vài cung nữ đang chờ bên bàn ăn, thận trọng mở miệng, “Các người cẩn thận trông coi A Bảo, đừng để nó chạy ra khỏi Bích tiêu cung. Nó còn nhỏ, người ta dễ dàng coi thường, có thể giẫm đạp làm nó bị thương.”

Các cung nữ cùng lên tiếng vâng mệnh, khiến Chu Vũ Đế ảo não đôi chút.

Dường như cảm giác được tâm trạng chùng xuống của A Bảo, Mạnh Tang Du ôm chú, hôn hôn cái mũi ươn ướt của chú, mỉm cười mở miệng, “Chờ A Bảo lớn thêm một chút, chị mang A Bảo đi Ngự hoa viên tản bộ quanh đó. Ngự hoa viên rất xinh đẹp, cũng rất to, có nhiều thứ để chơi lắm nha, nhất định A Bảo sẽ thích.”

Thái độ nuông chiều như thế này rốt cuộc là sao? Không giống như đối đãi với thú cưng, mà giống với một đứa trẻ hơn. Nhưng không thể không nói rằng, làm người trực tiếp có lợi, phút chốc, trong lòng Chu Vũ Đế vẫn có chút cảm động.

“Tốt lắm, bắt đầu làm việc! Đem khuôn cách lạnh lùng cao quý xinh đẹp của các người trưng lên cho bản cung!” Mạnh Tang Du cẩn thận đưa A Bảo cho một cung nữ khác, sau đó khuôn mặt nghiêm lại, vỗ tay ra lệnh.

“Vâng!” Đầu tiên, những cung nhân đứng sau cô che miệng cười khẽ, tiện thể ưỡn thẳng lưng, hất cằm lên, có cảm giác như đang dùng mũi nhìn người khác, trong ánh mắt sắc lẹm kia đều lộ ra sự cao ngạo cùng khinh miệt, vênh váo hung dữ.

Chu Vũ Đế sợ đến ngây người, nằm sấp trong lòng một cung nữ khác, như khúc gỗ nhìn Đức phi chậm rãi đi xa. Đây chính là dáng vẻ của Đức phi cùng cung nhân mà hần vốn quen thuộc. Thì ra, hết thảy đều là ngụy trang, là Đức phi cố ý bày ra bên ngoài. Vì sao nàng ta phải làm thế?

Suy nghĩ một chút, Chu Vũ Đế đã hiểu được ngay. Đây chẳng qua là thủ đoạn tự bảo vệ mình của Đức phi mà thôi. Cho dù không muốn phô trương, nàng ta cũng phải phô trương. Cho dù không muốn hung ác tàn nhẫn cũng không thể không hung ác tàn nhẫn. Như thế để khiến cho những kẻ địch khác phải kiêng kị nàng, để họ không dám tùy tiện ra tay. Ít nhất, không đạt tới cấp bậc Hoàng hậu hay quý phi, cũng không thể quật ngã nàng xuống được. Người khác chắc chắn không dám liều lĩnh, vì không thể nhận nổi sự trả thù của vị Đức phi này, vậy sẽ tránh khỏi rất nhiều phiền toái không đáng có.

Nghĩ thông suốt, Chu Vũ Đế không thể không thừa nhận, hần vốn tưởng rằng cái cô gái vốn có ý nghĩ đơn giản, thủ đoạn vụng về lại lại có trí tuệ đến thế. Nghĩ xa một chút, trong lòng hần càng cảm thấy kinh ngạc. Đức phi quả thật phô trương ương ngạnh, nhiều phi tần bị nàng ta “chỉnh” nhiều không kể hết, nhưng cho tới bây giờ nàng ta biết người nào có thể đắc tội, người nào không thể đắc tội. Nàng ta luôn giẫm lên mình để đi lên, nhưng cũng không vượt quá giới hạn. Cho nên, mặc dù trong lòng không vui, bản thân hần cũng đồng ý cho nàng một số quyền lợi cùng tôn vinh nhất định, đây đều là kết quả nàng ta khổ tâm làm việc có được.

Cô gái này thật không đơn giản, ngay cả trẫm cũng bị che mắt! Chu Vũ Đế cảm thán, trong lòng càng kiêng kị nhà họ Mạnh hơn. Nhưng cùng lúc đó, hần không hề phát hiện ra, ác cảm đối với Đức phi đang giảm bớt.

Một cô gái thông minh trí tuệ luôn khiến người ta yêu thích. Một cô gái vừa xinh đẹp vừa thông minh lại càng cuốn hút hơn. Cùng một người sớm chiều bên nhau, ngày đêm làm bạn, trái tim cùng linh hồn ‘rơi vào tay giặc’ cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chân Tướng

Đức phi đi rồi, Chu Vũ Đế thử mấy lần chuồn êm, nhưng vấn đề là cung nữ được giao nhiệm vụ canh giữ hần rất có trách nhiệm, mấy lần chỉ đi chưa được vài bước đã bị bế trở về, nửa phần cơ hội cũng không có. Thử hơn mười lần, thân thể của một con chó con đã chịu không nổi, Chu Vũ Đế không còn lựa chọn nào khác, đành bỏ qua lần này.

Cọ hai cái chân trước, hần nhả nại ngồi ở cửa chờ Đức phi trở về. Có Đức phi ở đây, những bất an lo lắng trong lòng hần giảm bớt rất nhiều. Tình cảm ỷ lại như thế, ngay từ lần đầu tiên gặp đã khám tận đáy lòng hần, ngay cả chính bản thân hần cũng không phát hiện ra.

Giờ Ty canh ba, Mạnh Tang Du mang theo cung nhân chậm rãi đi tới. Vừa thấy bóng cô xa xa, tròng mắt đen láy của Chu Vũ Đế bừng sáng, kìm lòng chẳngặng bước tới hai bước, cái đuôi lông xù sau mông hết ngoắc phải lại ngoắc trái, biểu lộ tâm trạng phấn khích của hần. Nhận thấy mình lại thất thố, Chu Vũ Đế dờ người, đứng nguyên tại chỗ, do dự không tiến tới.

Cùng lúc đó, Mạnh Tang Du cũng thấy được cái nắm nâu nâu bé xíu đứng ở cửa, cô vội đi nhanh hai bước, ôm cái nắm nhỏ kia vào lòng, trong giọng nói du dương tràn đầy vui mừng, “A Bảo đang chờ chị về sao? Rất ngoan!”

Chu Vũ Đế cảm giác trán mình đang bị cô gái kia hôn liên tiếp hai cái. Một Đức phi nồng nhiệt dâng trào như vậy hần chưa từng gặp lần nào. Cô gái này giống như núi lửa, từng tầng từng lớp nham thạch nặng nề lạnh băng đã vây bọc trái tim nóng bỏng ấy lại, không dễ dàng để lộ ra ngoài. Ý

thức được điều này, không biết vì sao, tim Chu Vũ Đế co rút từng đợt. Không đau đớn, nhưng có gì đó buồn bã nghẹn lại.

Mạnh Tang Du ôm A Bảo quay trở lại trong điện, thấy lần này A Bảo không giãy dụa, trong lòng nháy nhót vui vẻ. Cô vuốt ve lưng A Bảo từng chút một, động tác vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng. Trong Cấm cung lạnh lẽo như băng đá này, chỉ có bé con trong lòng là thực sự thuộc về cô, không cần phải lo lắng về chuyện phản bội.

Chu Vũ Đế vừa cảnh báo bản thân chớ trầm mê, vừa híp mắt hưởng thụ âu yếm. Bản năng động vật quá mạnh mẽ, hẳn khó có thể kháng cự.

Phùng ma ma pha một ấm trà mang vào, rót đầy cho chủ tử mình một tách, lo lắng trùng trùng mở miệng, “Từ khi tỉnh lại, Hoàng thượng đã tĩnh dưỡng được bảy tám ngày, nhưng sao vẫn còn chưa bắt tay quản lý chính sự, cũng không triệu kiến phi tần? Không phải thân thể đã xảy ra vấn đề lớn? Nếu như thế, Đại Chu chúng ta sẽ rối loạn mất!”

Vẫn còn đang bận rộn đấu tranh với bản năng, chỉ trong nháy mắt, Chu Vũ Đế đã tỉnh táo lại, vênh tai lắng nghe hai người nói chuyện.

Mạnh Tang Du cầm tách trà đến bên môi, khẽ nhấp một ngụm nhỏ, không để ý nói, “Phương pháp trị nước của Hoàng thượng mưu trí tài tình, chỉ một thời gian ngắn, triều Chu này không đến nỗi phải loạn. Chúng ta không cần để tâm đến chuyện mất thời gian này, đến thời điểm tất sẽ hiểu.”

“Quan tâm tới Hoàng thượng sao có thể gọi là chuyện mất thời gian? Nương nường, bất kể thế nào người cũng nên gởi một phần điểm tâm cũng được.” Phùng ma ma hơi đau đầu, nhưng cũng chỉ có thể dùng ngữ khí ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’ (ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn) mà khuyên nhủ, “Người xem, tần phi trong Cấm cung này, ai mà không phái người đi Càn Thanh Cung an ủi mỗi ngày, rồi được liệu, cháo, hầu bao không ngừng dâng lên. Ngay cả Lý

quý phi cũng quỳ bên ngoài Càn Thanh Cung cả buổi, nghe nói vài ngày nay còn chép mấy bản Kinh Phật cầu phúc cho Hoàng thượng. Nương nương, người tuyệt đối không thể thua kém người ta được!”

Bích Thủy cùng Ngân Thúy đã nghe mồn tai mấy câu vừa xúi giục vừa động viên chủ tử đi giành yêu giết thương này của Phùng ma ma, hai người liếc nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Tình cảnh của chủ tử, người có tầm nhìn hạn hẹp như Phùng ma ma không thể nhìn rõ được, nhưng lòng trung thành của bà với chủ tử là không thể nghi ngờ.

Mạnh Tang Du cúi đầu uống trà, ánh mắt vô cùng khó hiểu, lại bị Chu Vũ Đế ngồi trong lòng thấy rõ.

Đây là biểu cảm gì hả? Khinh thường việc quan tâm trầm? Chu Vũ Đế nhú mày, cảm giác ngọt ngào khó thở nơi lồng ngực lại xuất hiện.

Mạnh Tang Du buông tách trà xuống, bất đắc dĩ mở miệng, “Dược liệu, cháo, hầu bao, Kinh Phật, bùa bình an, chẳng lẽ ta cũng chưa đưa qua? Việc này chỉ cần tỏ vẻ một chút là được, nếu làm ngược càng khiến người ta thấy phiền hà. Trước mắt, Hoàng thượng cần tĩnh dưỡng, thể hiện như thế, rốt cuộc là muốn quan tâm Hoàng thượng hay là mưu hại Hoàng thượng? Hay biến lợn lành thành lợn què mới tốt!”

Chẳng những thông minh, lại vô cùng sắc sảo! Cảm giác đè nén trong ngực Chu Vũ Đế chợt biến mất, thầm cảm thấy vừa lòng, nhưng lại nghĩ đến kẻ nhận được sự quan tâm chăm sóc này là tên yêu ma quỷ quái không rõ lai lịch, lửa giận trong lòng lại trào lên.

Phùng ma ma suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy lời chủ tử nói rất có lý, không nhắc lại chuyện này nữa.

Giải quyết xong Phùng ma ma, đôi môi đỏ ửng của Mạnh Tang Du hơi nhếch lên, để lộ ra vẻ đắc ý cùng chút ranh mãnh trẻ con, khiến khuôn mặt

vốn xinh đẹp động lòng càng thêm linh động đáng yêu. Chu Vũ Đế nhìn rõ những biểu cảm nhỏ nhất ấy, đôi tròng mắt tối tăm hơi lóe sáng.

Như thế xem ra, Đức phi không phải không có chỗ để yêu! Trong lòng hẳn thầm nghĩ thế. Nhưng chỉ một thoáng sau, mấy hành động tiếp theo của Đức phi khiến cho hẳn hận không thể nhai nuốt hết mấy lời vừa nghĩ ra kia.

“Bàn cát đã chuẩn bị xong chưa?” Mạnh Tang Du nhìn về phía Bích Thủy bên người.

“Hồi nương nương, đã chuẩn bị xong từ trước.” Bích Thủy khom người đáp lời, vẫy tay với thái giám nơi cửa lớn. Thái giám gật đầu, bưng một cái chậu đầy cát mịn đi vào, đặt trong góc điện.

Mạnh Tang Du ôm A Bảo đi qua, ngồi thụp xuống, đặt chú ở bên cạnh bàn cát kia, nhẹ nhàng xoa xoa đầu chú nói, “A Bảo, em biết cái này dùng để làm gì không?”

Chu Vũ Đế không tự giác cọ cọ ngón tay ấm áp của Mạnh Tang Du, sau đó lại ảo não vì sự bạc nhược mất tự chủ của bản thân, dùng ánh mắt giận dữ trừng người khơi mào.

Ánh mắt này bị Mạnh Tang Du tự động giải mã thành hoang mang, ấn ấn cái mũi nhỏ của chú cười bảo, “Đây là chỗ để A Bảo xi xi xì xì đó. Nếu A Bảo dám xi xi bậy chỗ khác trong điện, để điện bốc mùi hôi thì chị sẽ phạt A Bảo không ăn cơm một bữa. Biết chưa?”

Xi xi xì xì? Đây là cái trò mèo gì? Chu Vũ Đế nhú mày, sau khi nghe hết câu mới hiểu được, cả người cứng đờ, dùng đôi mắt phun lửa trừng cô gái trước mặt mình. Đây là sỉ nhục! Đây là sỉ nhục Hoàng đế anh minh thần võ của Đại Chu!

Lại đọc nhầm ánh mắt ‘nóng cháy’ của A Bảo, Mạnh Tang Du vui vẻ gật đầu, vỗ vỗ cái đầu của chú khen ngợi, “Đúng rồi, A Bảo của chị rất là thông

minh!”

Khụ, Bích Thủy cùng Ngân Thúy phía sau buồn cười.

Cười xong, Bích Thủy hỏi đùa, “Nương nương, làm sao người biết A Bảo nghe hiểu được?”

“Mặc kệ em ấy nghe có hiểu hay không, ta đều phải khen. Động vật cũng có tư duy cũng có tình cảm, chỉ là so với con người chúng ta càng trực tiếp hơn. Nếu chúng ta nói những lời thiện ý, ác ý, yêu thương, ghét bỏ hay căm hận, chúng đều có thể cảm nhận được. Ta khen ngợi em ấy, em ấy sẽ cảm nhận được mà vui vẻ, cũng có thể càng thêm mạnh khỏe mà lớn lên. Không nên vì một con vật nhỏ không có cách biểu đạt tình cảm mà quở trách đánh đập, chúng cũng sẽ biết đau lòng khổ sở. Một lần không hiểu, chúng ta phải dạy nhiều lần, nếu nó làm đúng sẽ có thưởng, làm sai thì sẽ phạt, vài lần lập lại em ấy nhất định sẽ học được. Chó lại rất thông minh, cũng không khác gì trẻ con hai tuổi, huống hồ A Bảo nhà chúng ta là một giống chó quý, xếp về độ thông minh cũng đứng hàng thứ hai, cho nên, em ấy sẽ nhanh hiểu ý ta muốn dạy là gì.”

Mạnh Tang Du dụ dàng giải thích, lại không biết những lời nói của bản thân khiến Chu Vũ Đế chấn động đến cỡ nào. Hắn chậm rãi thả lỏng cơ thể, cúi đầu xuống, đôi mắt tối tăm đầy những tia sáng phức tạp. Đối đãi với động vật thì đầy lòng nhân ái, đối đãi với người đời lại thủ đoạn nham hiểm. Cô gái này thật sự quá mâu thuẫn! Hơn nữa, kiến thức cũng tương đối uyên bác.

Bất tri bất giác, ác cảm của Chu Vũ Đế đối với Đức phi lại lần nữa tiêu giảm, mà lại càng muốn tìm hiểu nghiên cứu người con gái này thêm bước nữa.

Dạy xong A Bảo những kỹ năng sinh hoạt hàng ngày, thấy A Bảo luôn dùng dáng vẻ nghiêm túc tập trung, dường như thật sự có thể nghe hiểu

những gì mình nói, Mạnh Tang Du có cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có. Từ nay về sau, rốt cuộc cô cũng đã có một người bạn.

* * * *

Ánh nắng đầu thu rải một màu vàng chanh dịu nhẹ, không chói mắt cũng không nóng rực, lúc phơi nắng cảm thấy rất ấm áp, thoải mái không nói nên lời.

Chỉ thị cung nhân mang một chiếc giường nhỏ mềm đặt trong hoa viên, Mạnh Tang Du lười biếng nằm trên giường, vừa uống trà vừa đọc một cuốn du ký. A Bảo bị canh giữ nguyên một buổi sáng cũng có được khoảng thời gian tự do ngắn ngủi, đang xem xét địa hình quanh hoa viên, tính toán đường chuồn êm ra ngoài.

Một lúc lâu sau, một cung nữ mang thần sắc vội vàng tiến vào, thấy Đức phi nương nương đang chuyên chú đọc sách, không dám quấy rầy, liền đến bên tai Phùng ma ma nhỏ giọng bẩm báo điều gì đó. Đến lúc này, sắc mặt Phùng ma ma đột nhiên thay đổi.

Chu Vũ Đế dạo xong một vòng hoa viên, đến lúc mệt mỏi tự động chạy về bên người Mạnh Tang Du, lúc này đang nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi. Bằng thính giác nhạy bén gấp mấy lần ngày trước, hắn mơ hồ nghe được mấy chữ “Hoàng thượng, Thẩm thái sư, Lương phi”, lập tức mở bừng hai mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng về phía Phùng ma ma.

Phùng ma ma vẫy tay cho cung nữ lui hết, nhanh bước tiến lên, ghé sát vào tai Mạnh Tang Du thì thầm, “Nương nương, vừa rồi cung nhân đã nhận được tin tức, sáng nay Hoàng thượng triệu kiến Thẩm thái sư, hai người mật đàm ở Ngự thư phòng hai canh giờ. Thái sư vừa đi, Hoàng thượng triệu Lương phi tùy giá, nghe nói còn gọi Thường Hỉ mang tấu chương mấy ngày qua, lúc này đã bắt tay vào quản lý chính sự.”

(chữ ‘tùy giá’ này tớ chưa nghĩ được từ nào thay thế, nó đại ý là bầu bạn bên cạnh Hoàng thượng, để tiện sai bảo gì đó.)

Lỗ tai Chu Vũ Đế giật giật một chút.

Mạnh Tang Du buông cuốn du ký trong tay xuống, xoa xoa cằm hỏi, “Triệu kiến Thấm thái sư mà không phải là Lý tướng?”

Thấm thái sư là phụ thân của Lương phi Thấm Tuệ Như, thuở nhỏ dạy học cho Chu Vũ Đế, là một nhân vật đứng đầu, một văn thần suốt đời liêm khiết. Tuy rằng đức cao vọng trọng, nhưng trong tay lại không có bao nhiêu thực quyền. Cũng như vậy, Lý tướng là là phụ thân Lý quý phi, là nhân vật chân chính có thực quyền trong triều Đại Chu. Nếu như Chu Vũ Đế muốn bắt đầu xử lý công việc, người trước tiên nên triệu kiến hẳn là Lý tướng mà không phải Thấm thái sư. Lần này, quả thực rất kỳ lạ.

Đôi mày thanh tú của Mạnh Tang Du nhíu lại, nhẹ nhàng nói, “Xem ra, lần này Hoàng thượng bị thương rất nặng, có chút lực bất tòng tâm với việc khống chế triều chính. Bằng không, hẳn sẽ không nể trọng Thấm thái sư mà coi nhẹ Lý tướng.”

Trong thân tâm Chu Vũ Đế, có thể nói Thấm thái sư là người hãn tín nhiệm nhất, cũng là người hẳn sẽ lựa chọn trọng dụng trong lúc nguy nan. Ngược lại, tuy rằng Chu Vũ Đế trọng dụng Lý tướng, nhưng cũng đề phòng vị đại thần này, bằng không, cũng sẽ không thể cất nhắc nhà họ Mạnh để kiểm giữ nhà họ Lý. Nói đến cùng, nhà họ Mạnh cùng nhà họ Lý chẳng qua cũng chỉ là quân cờ Chu Vũ Đế dùng để cân bằng thế cục trong triều, mà bản thân mình cùng Lý quý phi chính là vật hy sinh trong cuộc đấu tranh chính trị này.

Nghĩ đến đây, Mạnh Tang Du đề thái dương, khe khẽ thở dài.

Dưới giường Mạnh Tang Du, lòng Chu Vũ Đế cũng trào lên từng đợt sóng. Tên yêu ma kia không tiếp tục ngủ đông, ngược lại còn triệu kiến

Thẩm thái sư cùng Tuệ Như? Hẳn có thể gây bất lợi cho bọn họ hay không?

Chu Vũ Đế thốt nhiên đứng lên, nhắc chân xông ra ngoài điện, nhưng chưa chạy được hai bước liền bị Bích Thủy nhanh tay lẹ mắt bắt lấy, quát khê, “A Bảo đừng chạy lung tung, cẩn thận chạy rồi mất tích bây giờ!”

Phùng ma ma không chú ý tới động tác nhỏ của A Bảo, nghe xong lời chủ tử nói, trên mặt đầy ưu sầu, chần chờ mở miệng, “Hoàng thượng đã nể trọng Thẩm thái sư, nhất định cũng sẽ cất nhắc Lương phi. Nương nương, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Làm sao bây giờ ư? Mặc kệ nó đi.” Mạnh Tang Du nở nụ cười, không chút để ý khoát tay, “Hoàng thượng muốn cất nhắc ai là chuyện của Hoàng thượng, sấm sét mưa sương là ân của Vua, không có đường cho chúng ta xen vào!”

Dứt lời, cô vươn tay với Bích Thủy, “Để ta ôm A Bảo.”

Bích Thủy vâng mệnh, mang A Bảo hầy còn đang giãy dụa đặt vào lòng chủ tử.

Phùng ma ma thấy chủ tử không muốn nói nhiều đến chuyện này, liền tức giận im miệng.

Rơi vào một vòng ôm quen thuộc, trong mũi ngập hương thơm thanh nhã dễ chịu của Đức phi, lớp lông trên lưng lại được chăm chăm ve vuốt, cảm giác tê tê dại dại, tâm trạng nôn nóng trong Chu Vũ Đế từ từ ổn định, có nhiều thời gian suy tính.

Nếu hẳn bám vào trên người kẻ khác, vì phòng bị tìm hiểu sự tình, ngủ đông một khoảng thời gian ngắn để biết rõ tình huống hiện tại là điều hiển nhiên, bước tiếp theo là diệt trừ những người quen thuộc nhất với ‘vật chủ’, đảm bảo bản thân an toàn. Nhưng yêu quý trong Càn Thanh Cung lại không làm như thế, ngược lại, hẳn ta triệu kiến cận thần cùng tần phi quen thuộc

‘vật chủ’ nhất, chẳng lẽ hẳn ta không sợ lộ ra sơ hở hay sao? Thống lĩnh ám vệ Diêm Tuấn Vĩ, Tổng quản thái giám Thường Hỉ, Tuệ Như, mỗi một người trong bọn họ đều có khả năng phát hiện ra thân phận của tên ma quỷ đó!

(Về cái họ anh Tuấn Vĩ là chữ 閔. Đây là một cách viết giản thể của họ Diêm 閔, Diêm 閔. Hai chữ này có cùng nghĩa và nhiều người cho rằng nó có cùng nguồn gốc (tức 1 họ nhưng có 2 cách viết phồn thể). Ở Trung Quốc có anh ca sĩ tên Diêm Húc nên tớ cũng yên tâm ; ;)

Nhưng bọn họ lại không có hành động nào khác lạ, vậy chứng minh một điều, tất cả đều cam chịu, để tên yêu ma kia tự tung tự tác, hoặc sâu hơn là còn giúp đỡ yêu quỷ che giấu thân phận. Bằng không, một khi yêu ma bắt đầu xử lý chính sự cũng không thể cho gọi Tuệ Như đến Ngự thư phòng tùy giá. Học thức Tuệ Như không thua kém đấng nam nhi, đều có thể làm quan, quản lý công việc, xử lý chính vụ một chút cũng không đáng kể.

Chẳng lẽ bọn họ muốn giúp đỡ yêu ma mưu phản?! Ý tưởng này vừa nháy ra trong óc liền bị Chu Vũ Đế phủ quyết. Thái sư cùng Tuệ Như tuyệt đối sẽ không phản bội mình, Thường Hỉ và Ám vệ lại càng không thể!

Càng nghĩ, Chu Vũ Đế đã tiếp cận được kết luận chân tướng vụ việc — bản thân mình thật ra chưa tỉnh, Hoàng đế trong Càn Thanh Cung cũng chẳng phải ma quỷ, mà là Thái sư, Diêm Tuấn Vĩ cùng Thường Hỉ đã tìm một thể thân, mà Tuệ Như giúp đỡ thể thân này che giấu.

Nơi biên quan, tộc Man đang bày mưu tính kế xâm chiếm có quy mô, phiên vương các nơi rục rịch, bản thân hẳn không thể tin cậy những người anh em thay mình quản lý triều chính. Trên triều đình có Lý tướng đã tâm bình bưng, giữa hậu cung lại có mấy phi tần gia thế hiển hách không an phận, con mắt lúc nào cũng nhắm nhe vị trí Hoàng hậu cùng Thái tử.

(Thời Thanh, Phiên vương 藩王 chỉ các tướng lĩnh đã được phong tước trở thành lãnh chúa phong kiến và được quyền cai quản những vùng đất rộng lớn ở phía nam Trung Quốc.)

Tình hình loạn trong giặc ngoài như vậy, nếu tin tức bản thân mình hôn mê bất tỉnh truyền ra ngoài, chắc chắn Đại Chu sẽ lâm vào loạn lạc, ngôi vị Hoàng đế của mình cũng nhất định khó giữ được! Như vậy xem ra, tìm một thể thân tạm thay mặt mình là biện pháp tốt nhất. May mắn lần này đi Thiên Phật Sơn, hẳn chỉ dẫn theo ám vệ, Thái sư cùng Thường Hi. Bằng không, chuyện hẳn hôn mê không thể giấu được.

Những vấn đề then chốt đều đã nghĩ thông, Chu Vũ Đế thả lỏng người được một nửa, thở phào nhẹ nhõm mấy hơi liên tiếp. Sau đó hẳn mới ý thức được một điều, cô gái đang ôm mình đây cũng đoán được phần nào chân tướng, bản thân hẳn quả thật bị thương rất nặng! Nhưng đã đoán được thế rồi cô ta còn híp mắt phờn nểng, biểu cảm vô cùng hưởng thụ, có phải chẳng coi mình ra gì hay không?

Nghĩ đến đây, Chu Vũ Đế lại bắt đầu buồn bực.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chuồn Êm

Cho dù đoán được chân tướng, lo âu trong lòng Chu Vũ Đế vẫn không tài nào giảm bớt. Ngay cả khi thân thể không bị yêu ma quỷ quái xâm chiếm, hoàng quyền vẫn không bị cướp vào vòng nguy hiểm, nhưng nếu hắn không nhanh chóng tỉnh lại, sớm muộn gì Đại Chu cũng sẽ loạn.

Ấy vậy mà bây giờ hắn lại bám vào một con chó con vừa sinh ra, ngay cả việc tự bảo vệ mình còn khó huống hồ là đoạt lại thân thể? Hắn nhận thức được một điều, rõ ràng bản thân mình cần giúp đỡ.

Lần tỉnh lại đầu tiên, hắn từng nghĩ rằng, có lẽ nếu thân thể này chết đi hắn có thể trở về, nhưng đoán rồi cuộc cũng chỉ là đoán. Nếu như hắn không thể quay về thì mọi chuyện coi như xong. Thói quen bày mưu tính kế xưa nay của hắn, cho tới bây giờ không làm loại chuyện không chắc chắn như thế này. Cho nên, sau hai ngày tuyệt thực, hắn cũng bỏ qua ý nghĩ coi thường mạng sống của mình.

Trước mắt, hắn cần nhanh chóng tìm được người bản thân tín nhiệm nhất, liên hệ với bọn họ, nói bọn họ nghĩ biện pháp cho mình đổi về thân thể cũ.

Bên trong Cấm cung này, người hắn có thể tin tưởng, một người là Tổng quán thái giám Thường Hi, một người là Thống lĩnh Âm vệ Diêm Tuấn Vĩ, còn có một người, chính là người phụ nữ hắn quý trọng nhất —— Lương phi Thẩm Tuệ Như. Trong ba người này, lấy thân phận hắn bây giờ, người dễ dàng tiếp xúc hắn nhiên là Tuệ Như. Nếu lúc trước được đưa thẳng vào Chung túy cung của Tuệ Như, hắn sẽ không hao tâm tốn sức nữa. Tuy

miệng không thể nói được, nhưng dùng móng vuốt chấm mực nước viết vài chữ thì vẫn có thể. Tuệ Như can đảm hơn người, hẳn là không sợ hãi.

Trong lòng cân nhắc xong, kết quả xác định là cần mau chóng đi Càn Thanh Cung cùng Chung túy cung, Chu Vũ Đế ở lại hoa viên, làm bộ tập trung đùa nghịch, định đợi cung nhân lơ là, hẳn sẽ nhân cơ hội đó trốn thoát.

Nhưng Mạnh Tang Du không hổ xuất thân từ tướng môn, cách thức làm việc quản lý đều hết sức cao siêu. Cô ta đã lên tiếng dặn dò cung nhân để mắt đến A Bảo, cung nhân nhất định sẽ không để A Bảo ra khỏi tầm mắt của họ.

Bận rộn nguyên cả buổi trưa, không thể tìm thấy được nửa khe hở để chuồn, Chu Vũ Đế không thể không bỏ cuộc, bị Mạnh Tang Du ôm trở về nội điện.

Ngoài cửa sổ, nơi chân trời xuất hiện một vệt ráng đỏ kéo dài đến vô tận, khiến hoàng hôn của những ngày mùa thu trở nên lộng lẫy đến lạ thường.

Mạnh Tang Du ôm A Bảo, dán mắt vào đám mây cuối chân trời kinh ngạc tới ngẩn người. Khuôn mặt cô bình tĩnh, ánh mắt xa xăm, rõ ràng đứng ngay đây, lại khiến Chu Vũ Đế cảm giác được người ôm bản thân mình đã biến thành một thứ gì đó không linh hồn không xác thịt. Nỗi cô tịch bủa vây đậm đặc từ người con gái này truyền tới, khiến hắn run sợ không ngừng.

Cảm giác ghen đả trong lồng ngực lại trào ra, Chu Vũ Đế ăng ăng một tiếng, kéo thần trí Mạnh Tang Du về.

“A Bảo đói bụng sao? Chúng ta đi truyền lệnh, tối nay ăn cháo thịt nạc trứng gà, cho em thay đổi khẩu vị nhé.” Cảm giác trong lòng ấm áp, Mạnh Tang Du nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo của A Bảo, dịu dàng mỉm cười.

Cảm giác xa xôi không thể nắm bắt biến mất trong khoảnh khắc, nụ cười điềm tĩnh không màng đến mọi thứ rơi vào tầm mắt Chu Vũ Đế, khiến hắn thất thần trong giây lát. Hắn không tự giác vẫy đuôi, rồi sau đó cứng lại tức khắc, chỉ phải cúi đầu né ánh mắt của cô gái kia.

Bữa tối phong phú vô cùng, ngoại trừ cháo thịt nạc trứng gà, Mạnh Tang Du còn đặc biệt gọi Ngự thiện phòng mang lên một bát sữa dê nóng. Hôm nay Chu Vũ Đế tiêu hao nhiều năng lượng, bụng đói sôi ùng ục từ sớm, tốc độ ăn cháo không chậm, và ngay cả mùi tanh của sữa dê trước kia làm Hoàng đế không bao giờ chạm vào cũng uống non nửa bát.

Dùng xong bữa ăn, cái bụng khô quắt đã phình thành hình cầu, dáng đi lảo đảo kia rất đáng yêu, khiến Mạnh Tang Du liên tục bật cười, ôm hắn xoa xoa một chút.

Chu Vũ Đế vội vàng ra sức giãy dụa, chạy bán sống bán chết trong tiếng cười như chuông bạc của Mạnh Tang Du, chui tọt vào cái giỏ liểu, kéo cái chăn bông bé xíu kia lên giả đò ngủ. Hành động giống như người của hắn lại khiến tiếng cười rúc rích trong điện vang lên.

Chu Vũ Đế tức giận không nhẹ, nghiêng hàm răng mới mọc toàn răng sữa, ngấm ngấm thề, chờ tới lúc hắn đổi lại thân thể nhất định phải dạy dỗ cô gái này thật tốt. Bấy giờ hắn cũng không phát hiện, đối mặt với Tang Du, trái tim hắn đã mềm xuống. Nếu lúc trước bị đối xử như thế này, hắn đâu chỉ dạy dỗ đối phương đơn giản như vậy?

Thấy A Bảo ngủ, Mạnh Tang Du nhận lấy sổ sách Phùng ma ma đưa tới bắt đầu xử lý cung vụ.

Xét về vị trí cấp bậc, Lý quý phi là cao nhất, lại có một con trai con gái, là người có đủ khả năng ngồi lên ngôi hậu. Nhưng Hoàng đế kiêng kỵ họ ngoại (gia đình vợ vua) chuyên quyền, có nhiều phòng bị đối với Lý tướng. Trong tình huống đó, sao hắn có thể để quyền lực của hậu cung rơi vào

trong tay Lý quý phi? Cho nên, người có gia thế ngang ngửa Lý quý phi, Mạnh Tang Du hẳn nhiên có đường sống. Thân là một quân cờ, tuy rằng thật đáng buồn, nhưng nguyên nhân vì cô có giá trị lợi dụng mới có thể sống sót trong Cấm cung ăn thịt người. Đối với chuyện này, cô không có một câu oán hận, chỉ tận lực nắm hết tất cả mọi cơ hội có được giúp bản thân mình có tương lai dễ chịu hơn một chút.

Lúc Mạnh Tang Du tập trung xử lý cung vụ, cô không hề phát hiện A Bảo vốn đã ngủ yên trong giỏ liễu đã biến mất không thấy bóng dáng. Bộ lông màu nâu tối của hắc chính là vật nguy trang hoàn hảo nhất trong bóng đêm. Vào ban khuya, cung nhân có chút lơ đãng, không để ý tới việc dưới chân có một cái nắm nhỏ nhỏ nhảy qua cánh cửa, chạy khuất vào trong bóng tối.

Vừa chạy ra khỏi phạm vi ánh sáng từ những chiếc đèn lồng đỏ chiếu tới, Chu Vũ Đế mới phát hiện bản thân đã phạm phải sai lầm hết sức nghiêm trọng. Hắc vốn tưởng chó giống như sói, vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng mọi vật chung quanh trong bóng đêm, dù sao hai giống này cũng cùng dòng họ. Nhưng, hiện thực lại chứng minh không phải như thế.

Chó không có năng lực đi đêm, chỉ dựa vào khứu giác cùng thính giác nhạy bén. Cực kỳ bất hạnh thay, bây giờ Chu Vũ Đế là con chó con, khứu giác cùng thính giác chưa phát triển hoàn toàn, mà nếu có phát triển hoàn toàn đi chẳng nữa, trong lúc đột ngột thế này hắc cũng không biết vận dụng kiểu gì.

Nhìn bóng tối đặc quánh trước mắt, Chu Vũ Đế do dự. Nhưng chỉ một giây sau, hắc vẫn rảo bước về phương hướng mịt mù đó. Hắc cũng không làm chuyện vừa lâm trận đã lùi bước.

Đá vụn rải kín con đường mòn rất gai chân. Những bậc thềm ngày xưa chỉ cần nhắc chân đã bước qua giờ giống như mỗi một ngọn núi, phải tiêu phí sức lực ‘chín trâu hai hổ’ mới có thể leo qua. Bụi cây hoa cỏ thấp bé giờ

đây biến thành cây cối che trời, hai mắt không có cách nào nhận được màu sắc chỉ có thể thấy bóng đêm lúc nhạt nhòa, lúc dày đặc...

Chu Vũ Đế cho rằng bản thân mình đã đi rất xa rất lâu, nhưng lấy vóc người chỉ to như bàn tay của hắn mà tính, chẳng qua hắn chỉ mới đi ra ngoài có mấy trăm thước mà thôi. Cũng may trí nhớ hắn rất tốt, thông qua việc thăm dò ban ngày đã khắc một con đường nhỏ sau cửa bên vào trong óc. Ngả nghiêng lão đảo đi hơn một canh giờ, cánh cửa hông đã khóa từ lâu rồi cuộc lọt vào trong tầm mắt.

Chu Vũ Đế mừng rỡ, vội vàng chạy qua. Huych một tiếng liền lườn qua khe hở chui ra ngoài. Một luồng gió lạnh ập thẳng vào mặt, xen lẫn là ánh đèn cùng mùi khét, cách đó không xa có thể nghe thấp thoáng tiếng bước chân đều nhịp của Ngự lâm quân tuần tra.

Đến được Ngự hoa viên, đi qua Ngự hoa viên tới hướng Bắc, thêm khoảng năm trăm thước chính là Càn Thanh Cung. Trong lòng Chu Vũ Đế mừng thầm, bước chân lập tức nhanh hơn. Hiển nhiên hắn đã quên một chuyện, ở cửa hông còn có mấy chục bậc thềm. Những bậc thềm đó cũng không quá cao, nhưng đối với con chó chỉ to bằng bàn tay mà nói, là một vách đá núi đen không thể nghi ngờ.

Đột ngột, chân Chu Vũ Đế đạp vào một khoảng không, thân thể quay cuồng rồi rơi xuống. Đến lúc này mới sực nhớ ra, trong lòng hồi hận không thôi. Hắn cố sức vươn móng vuốt bốn chân, muốn ổn định thân thể nhưng không thành, ngược lại còn đẩy hướng rơi, ngã xuống cây sồi xanh thấp bên cạnh bậc thềm.

Cành lá rậm rạp có tác dụng giảm xóc, lần này ngã cũng không nặng. Nhưng trời cao không hề ghé mắt đến Chu Vũ Đế, cổ hắn bị kẹp vào một chạc cây, càng giãy dụa càng kẹp chặt. Không khí mong manh trong phổi dần rút cạn, cướp đi thần trí của hắn.

Ngực phập phồng kịch liệt, dường như có cái gì đó đang bị hút ra khỏi thân thể này từng chút một, vô cùng chậm rãi, vô cùng thống khổ. Chu Vũ Đế giãy dụa, nhưng đều phí công. Đôi mắt chỉ đỏm màu đen mịt mù bỗng nhiên toát ra điểm sáng lấp lánh rồi dần tàn lụi. Hẳn biết, bản thân mình sắp chết vì không thể thở được nữa, cảm giác này khó diễn tả bằng lời!

Đức phi có phát hiện bản thân mình mất tích hay không? Có tới cứu mình hay không? Ý niệm này vừa nảy ra khỏi đầu liền đổi lấy sự tự giễu tuyệt vọng của Chu Vũ Đế. Cửa cung đã khóa lại, bản thân hẳn chạy ra khỏi Bích tiêu cung, cho dù tìm, cô ấy sao phải hao tâm tốn sức như vậy chứ?

Đường đường là Chu Vũ Đế lại im hơi lặng tiếng chết ở một góc nào đó không người phát hiện trong cung, quả thực là ông trời trêu ngươi! Nội tâm hẳn cười giễu.

Nhưng đúng lúc này, từ hông sau cửa bỗng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, loáng thoáng có cung nữ nào đó nói, “Hồi nương nương, ban ngày A Bảo thích chạy tới cửa bên này, nô tì không nhớ lắm được.”

“Tìm, tìm nhanh lên!” Giọng nói sốt ruột lại ghen ngào của một cô gái vang lên, sau đó là âm thanh tìm kiếm nhốn nháo.

“Ừ ừ ~” Giọng nói này vừa lọt vào tai như âm thanh quen thuộc nhất, cảm giác linh hồn đang bị bóc dần ra khỏi thân thể đột nhiên ngừng lại, tinh thần và thể lực xói mòn hồ như chậm chậm chảy ngược vào trong, Chu Vũ Đế ra sức lên tiếng.

“Đều dừng lại, hình như ta nghe được tiếng A Bảo!” Cô gái lớn tiếng quát, nhóm cung nhân yên lặng tức thì.

Âm thanh rưng rức thấm thiết lại truyền đến, hơn nữa càng ngày càng mong manh.

“Ở sau cửa bên!” Đôi mắt mệt mỏi của Mạnh Tang Du bùng lên hai ngọn lửa sáng ngời, dồn dập ra lệnh, “Mau, mau mở cửa cho ta!”

“Nhưng nương nương, trong cung quy định cửa hậu cung sau khi khóa không được tùy tiện mở ra.” Một thái giám vội vàng khuyên can.

“Nói nhiều làm gì? Không nghe tiếng A Bảo rất khổ sở sao? Nếu nó có thể chui vào được thì đã chui vào rồi, nhất định đang gặp nguy hiểm. Mở cửa cho bản cung nhanh lên, bản cung chịu hoàn toàn trách nhiệm!” Cô gái lại khôi phục điệu bộ lên mặt nạt nộ.

Giọng điệu bình thường nghe rất đáng ghét, giờ đây Chu Vũ Đế nghe được lại có vẻ đáng yêu cực kỳ. Hắn cố gắng duy trì hô hấp cùng tinh thần. Hắn biết, cô gái vừa thẳng thắn vừa ngang ngược kia nhất định sẽ cứu mình.

Tiếng mở khóa cửa truyền đến, sau đó là tiếng kết nặng nề, một bên cửa được đẩy ra, tiếng bước chân dồn dập càng lúc càng gần, tìm đến chỗ hắn rên ư ử.

Cái giá treo cổ bị bẻ gãy, một đôi tay ấm áp cẩn thận bế hắn lên, siết vào một cái ôm tràn đầy hương thơm nhàn nhạt dễ chịu. Mũi Chu Vũ Đế hít hít, mí mắt sụp xuống từ lâu hơi hơi ươn ướt. Giờ khắc này an tâm bình thản như vậy, hắn lâm vào hôn mê.

Thấy A Bảo nằm sấp trong lòng mình bất động, Mạnh Tang Du không dám động vào chú nữa, hai tay nâng thân thể bé bỏng ấy không run run từng hồi.

“Nhanh, nhanh truyền thái y!” Giọng nói cô khô khốc vô cùng.

Đối với người khác mà nói, đây chỉ là một con chó, là đồ chơi dùng để giải trí, để tiêu khiển. Đối với cô mà nói, đây là một người bạn, thậm chí là người nhà, là cảm giác cho dù động đất xảy ra, núi lửa bùng nổ cũng không

có cách nào bỏ lại được. Cô có thể gần gũi chú mà không kiêng kị gì, không cần lo lắng tới việc bản thân mình có phân biệt tôn ti trên dưới hay liên lụy tới chú hay không, có thể kể hết mọi tâm sự bản thân mình cho chú nghe mà không sợ hãi, một ngày kia chú sẽ phản bội.

A Bảo đã có một vị trí quan trọng trong lòng từ lâu, Mạnh Tang Du không muốn mất đi.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Được Cứu

Từ trước đến nay Đức phi luôn phô trương ngang ngược, mặc dù nửa đêm cô tự tiện mở cửa cung, mặc dù truyền gọi thái y gấp chỉ vì một con chó, người khác tuy có muốn phê bình kín đáo cũng không dám tỏ thái độ.

Thái y đến rất nhanh, mang theo hòm thuốc vấn an ngay ở cửa.

“Miễn lễ, mau tới đây xem A Bảo của bản cung thế nào!” Mạnh Tang Du gấp gáp thúc giục.

Khi Chu Vũ Đế tỉnh lại, một bàn tay rất to đang ấn ấn trên cổ hần, chạm vào vết thương chỗ hần bị siết chặt, khiến hần rất đau. Hần rên lớn một tiếng, ngừng đầu trừng mắt chủ nhân bàn tay kia. Xuất thân tôn quý, trước đây hần chưa từng bị đối đãi một cách thô lỗ như thế?

“Thái y, ông nhẹ chút!” Thấy A Bảo đau đến tỉnh, Mạnh Tang Du lập tức mở miệng, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu A Bảo, đau lòng dặn, “A Bảo, em nhịn một chút, để thái y kiểm tra kỹ, một chút nữa là hết rồi.”

Cảm xúc mệt mỏi khó chịu cùng tức giận trào dâng trong lòng bị đánh tan trong khoảnh khắc, miệng Chu Vũ Đế không tự giác phát ra mấy âm thanh nức nở làm nũng, cái đuôi phía sau ngoắc phải ngoắc trái. Có thể lại nhìn thấy cô gái này, trong lòng hần có bao nhiêu là vui vẻ, chỉ có điều hần chưa phát hiện ra.

Vuốt ve đám lông tơ mịn trên lưng A Bảo, Mạnh Tang Du như trút được gánh nặng, nở nụ cười.

Bị siết nửa khắc đồng hồ, ngoại trừ một vòng tím bầm quanh cổ thì cũng không còn vết thương nào khác. Thái y chẩn đoán xong, để lại một hộp thuốc tan vết bầm rồi lui xuống.

Mạnh Tang Du lấy một cái kéo nhỏ, nhẹ nhàng gõ gõ cái mũi ươn ướt của A Bảo nói, “Nhóc con, lông trên cổ em phải cắt bớt mới bôi thuốc được. Em ngoan ngoãn, đừng có lộn xộn đó. Nếu em ngoan, lát nữa chị sẽ bảo Bích Thủy nấu đồ ăn khuya cho em.”

Dần dà Chu Vũ Đế cũng đã quen ngữ khí như dỗ trẻ con này của cô, phả lệ đáp một tiếng.

Tiếng cún con ư ử dễ thương làm dịu Mạnh Tang Du lại. Cô cười khúc khích một lát, sau đó cầm kéo cẩn thận từng li từng tí cắt một đám lông tơ quanh cổ A Bảo, sau đó bôi thuốc kỹ lưỡng.

Động tác cô gái vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, nét mặt chuyên chú như che chở con của mình, ngón tay trắng mịn mang theo hơi ấm nhè nhẹ, từ cổ truyền xuống trái tim, thân mật không nói nên lời. Chu Vũ Đế ngừng đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp kiều sa kia, trong lúc nhất thời, trái tim chợt đập loạn nhịp, thành thịch đập.

“Ha!” Bích Thủy và Ngân Thúy vừa dọn dẹp lông chó vừa bật cười, chỉ vào A Bảo trêu chọc, “Nường nường, cắt một đám lông, dáng vẻ này của A Bảo thật kỳ cục, vừa thấy đã muốn cười.”

“Thật ra mấy giống chó quý này cần phải được chăm sóc lông hàng tháng lông mới có thể dày hơn, xinh đẹp hơn. Nếu bây giờ là mùa xuân, thêm một tháng nữa ta phải chăm sóc lông cho A Bảo, nhưng bây giờ đã lập thu, không lâu nữa thời tiết chuyển lạnh, cắt lông rồi A Bảo sẽ mắc bệnh.” Mạnh Tang Du vừa vuốt ve lưng A Bảo vừa nói.

Chỉ là nuôi một con chó thôi, từ đâu lôi ra mấy chuyện phức tạp đến như vậy? Cô gái này quả thật lo lắng quá nhiều! Chu Vũ Đế âm thầm hừ lạnh,

cố ý xem nhẹ lớp phòng bị dần dần hòa tan trong tim mình.

Bôi thuốc xong, vết thương đau nhức nơi cổ được mát mẻ dễ chịu, Chu Vũ Đế khôi phục tinh thần, đang cảm thấy trong bụng đói nẫu, Phùng ma ma liền bê lên một bát cháo gà thơm nồng nàn cùng một đĩa nhỏ món sữa trứng mềm xốp.

“A Bảo vừa bị chấn kinh, đúng lúc nên ăn cái gì đó bổ dưỡng.” Mạnh Tang Du đẩy bát cháo lên trước mặt A Bảo, vỗ vỗ đầu chú trấn an, còn mình thì lấy một miếng sữa trứng bỏ vào miệng.

Híp mắt xem A Bảo đang ăn cháo ngon lành, rốt cuộc Mạnh Tang Du cũng không nhìn được, bắt đầu diễn thuyết về sự nguy hiểm của Ngự hoa viên. Một cành cây, một bậc thềm, một cánh cửa, một bàn chân, thậm chí là một vũng nước sâu chưa đến nửa thước cũng có khả năng trở thành vũ khí giết người lợi hại. Cho nên, không có cô bên cạnh thì chỗ nào cũng không được mó chân đến...Nói một lèo những đồng những việc những vật lộn xộn linh tinh, cũng không quan tâm A Bảo nghe có hiểu hay không.

Miệng Chu Vũ Đế vẫn còn bận liếm cháo thịt, dường như hoàn toàn thờ ơ với cô Đức phi đang lải nhải kia, nội tâm lại rất xúc động. Đã bao lâu rồi hắn chưa cảm nhận qua sự quan tâm lo lắng từng chút một như vậy? Cho dù là Tuệ Như hay mẫu hậu cũng chưa bao giờ cho hắn cảm giác được thả lỏng toàn thân thể này.

Một con chó con sao lại có tình cảm phong phú như vậy, bạn cũng đừng mơ nhìn ra được manh mối nào trên cái mặt đầy lông xù của nó. Bởi vậy, Mạnh Tang Du không hề nhận thấy tâm trạng thay đổi thất thường của Chu Vũ Đế, thấy chú ăn no bụng liền xách cái ổ nhỏ của chú chuyển đến dưới giường của mình, bỏ chú vào trong, kéo chăn bông đắp lên bụng, nghiêm chỉnh cảnh cáo, “Tối nay em ngủ ngay dưới mí mắt chị đây, nếu lại trộm đi lần nữa thì chị sẽ đánh gãy chân chó của em!”

Ngữ khí ngoại mạnh trong yếu của cô gái, cả bàn tay giơ lên cao cao rồi nhẹ nhàng hạ xuống, còn có cả biểu cảm hung dữ kia, nhìn đáng yêu ngoài ý muốn. Khóe miệng Chu Vũ Đế nở nụ cười, rầm rì một tiếng rồi chậm chậm nhắm hai mắt lại.

Mạnh Tang Du ngồi trên giường nhìn chú một lát, thấy chú thật sự đang ngủ mới yên tâm ngã mình xuống gối đầu. Đợi đến khi hô hấp của cô đều đều, Chu Vũ Đế vốn đã nhắm chặt hai mắt đột nhiên mở, đáy mắt sâu thẳm ẩn đầy những luồng sáng lưu chuyển phức tạp. Hắn nhìn cô gái nằm trên giường một lúc lâu, muốn thở dài lại vội vàng nhịn xuống.

Đêm nay hành động thật thất bại, nhưng hắn sẽ không bỏ cuộc. Tối không được thì ban ngày, đợi thân thể này mạnh khỏe hơn chút nữa, hắn nhất định phải đi Càn Thanh Cung và Chung túy cung dò xét kết quả, sau đó nghĩ cách tìm về thân thể của chính mình.

* * * *

Sau khi bị thương, A Bảo ngoan ngoãn hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn thích chạy chơi chung quanh nhưng vào buổi tối sẽ yên phận trở lại bên cạnh Mạnh Tang Du.

Tình dưỡng khoảng sáu bảy ngày, vết bầm quanh cổ hắn rốt cuộc cũng biến mất hoàn toàn, chỉ thiếu một đám lông, giống như thân thể bị đứt một khúc rồi đột nhiên nối lại như bình thường, trông vô cùng buồn cười, nhưng cũng rất đáng yêu.

Những ngày mùa thu, tiết trời càng lúc càng lạnh, Mạnh Tang Du lo lắng A Bảo thiếu lớp lông bảo vệ nhất định sẽ nhiễm lạnh rồi sinh bệnh, lúc rảnh rỗi làm mấy cái khăn choàng bông nhỏ cùng mấy món áo ngủ bé xinh, hôm nay đang chuẩn bị mặc cho A Bảo xem hợp hay không. Vốn không nghĩ A Bảo chẳng cảm kích tạo náo, vừa mới xỏ được một bên chân lại bắt đầu

giấy dựa mảnh liệt, quãng khăn choàng cùng áo ngủ tứ tung. Một cái áo còn bị tét đường chỉ mép, ‘tứ phân ngũ liệt.’

Phùng ma ma giơ tay, làm bộ muốn ‘tắm quất’ A Bảo không nghe lời. A Bảo cũng không sợ, vững vàng ngồi bên cạnh Mạnh Tang Du, không hề nao núng chút xíu nào.

Quả nhiên, Mạnh Tang Du vừa thấy thế liền vội vàng kéo Phùng ma ma, xua tay nói, “Quên đi, đã hư thì cũng hư rồi, ta sửa lại là xong.”

A Bảo cúi đầu, giấu đi đắc ý nơi đáy mắt.

“Nhưng mà nường nường, ngay cả Hoàng thượng cũng chưa bao giờ mặc quần áo người tự làm! Còn con cục súc này lại có phúc mà không biết hưởng!” Phùng ma ma vẫn tức giận bất bình.

Đắc ý trong mắt A Bảo lập tức biến mất, lông mày nhướng lên, trong lòng cực kỳ khó chịu. Không nói hấn còn chưa chú ý đến, bản thân mình quả thật chưa bao giờ mặc qua quần áo Đức phi tự tay làm.

Bích Thủy nhặt mấy áo ngủ nho nhỏ rơi chung quanh, thử đoán, “Nường nường, chắc A Bảo không quen mặc quần áo, nô tì thấy nó ngay cả đường cũng không đi. Mấy cái áo ngủ này hỏng thì chưa tính, người phí tâm sửa lại xong chỉ sợ nó cũng không chịu mặc.”

“Thiệt đáng tiếc mà, nô tì muốn thấy bộ dáng A Bảo mặc mấy bộ đồ này như thế nào, nhất định đáng yêu lắm. Nường nường quả là khéo tay, đôi tai thỏ con này làm y như thật vậy, A Bảo mặc vào sẽ biến thành một em thỏ con mất thôi.” Ngân Thúy ngắm nghía cái áo khoác lông tơ mịn trên tay, gương mặt đầy nuối tiếc.

Mạnh Tang Du trừng mắt nhìn ngọn nguồn rắc rối đang nằm bên người mình, chột chột cái đầu mềm của chú rồi nói, “Yên tâm, Ngân Thúy nhất định có thể thấy được A Bảo nhà ta biến thân như thế nào. Tất nhiên em ấy

phải mặc quần áo, không muốn mặc cũng phải mặc, không riêng gì là vì đẹp mắt, mà càng là vì sức khỏe em ấy. Thời tiết càng lúc càng lạnh, lông trên cổ đã bị cắt đi một vòng, không mặc quần áo giữ ấm nhất định sẽ sinh bệnh. Hơn nữa A Bảo ham chơi, cả ngày chạy lung tung, bây giờ còn nhỏ, không tắm rửa được, mặc quần áo để giữ lông sạch sẽ, ngừa ký sinh trùng đốt, đối với em ấy toàn có lợi. Để thoải mái vài ngày đi, chờ trời lạnh hơn một chút, lúc mọi người dẫn A Bảo đi chơi nhớ mặc quần áo cho em ấy.”

Nhóm cung nhân nhất tề vâng mệnh.

Thì ra không phải là ép buộc mà quan tâm tới trầm sao? Có lẽ lần sau, khi tâm trạng trầm tốt thì có lẽ sẽ mặc thử. Chu Vũ Đế ngăn người, mất tự nhiên nghĩ ngợi.

Mạnh Tang Du vừa dứt lời, thấy A Bảo lại quyến luyến chui vào lòng cô hết cọ lại dụi, cái đuôi lại vẫy vẫy vung vung, có vẻ vô cùng phấn khích, không khỏi kinh ngạc. Chẳng lẽ A Bảo có thể nghe hiểu được lời mình nói? Cô cầm hai chân trước của A Bảo, đưa chú ôm lên đến trước mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo lạnh lợi tràn đầy linh khí của chú, trong lòng khẽ động.

“A Bảo, chúng mình chơi một trò chơi đi.” Cô buông A Bảo xuống, lấy một tú cầu (quả cầu thêu nhiều màu) nhỏ từ hộp châm tuyến (kim chỉ may vá), huơ huơ nói, “Thấy tú cầu này chứ? Chị quăng nó xa xa, em giúp chị nhặt trở về, được không?”

Thấy A Bảo ngừng đầu, đôi mắt nhìn về phía mình hoàn toàn tập trung, Mạnh Tang Du cười khẽ một tiếng, ném tú cầu ra xa, miệng vui vẻ hô, “A Bảo ngoan, nhanh nhặt trở về cho chị, nhặt lại đây sẽ thưởng cho em miếng sữa trứng.”

Trầm thềm vào sữa trứng của nàng chắc? Trầm đường đường là Đế vương, nàng nghĩ trầm là ai chứ? Cả người Chu Vũ Đế bốc lên luồng khí

đen kịt, cứng ngắc ngồi dưới đất, bộ dáng bất động không gì lay chuyển được. Hẳn tuyệt đối sẽ không để bản thân mình bị cô gái này thuần hóa thành một con vật cứng chân chân chính chính!

“A Bảo, em đi đi kìa!” Nụ cười tươi trên mặt Mạnh Tang Du dần tắt, hẳn nhiên phản ứng của A Bảo không nằm trong dự tính của cô.

A Bảo vẫn bất động như cũ.

Mạnh Tang Du chột chột cái mông đầy thịt của chú, lại thúc giục.

Lần này A Bảo nhúc nhích, chú ngạo nghễ liếc Mạnh Tang Du một cái, di chuyển hai bước, thay đổi chỗ ‘tĩnh tọa.’

Trên đầu Mạnh Tang Du chảy mấy vạch đen sì. Cô có cảm giác, lúc này cái nhìn kia của A Bảo đầy khí phách, hình như đang dùng ngữ khí khinh miệt thờ dài —— đúng là con người ngu xuẩn mà!

Cái này tưởng tượng cũng thái quá, nhất định là do mình suy nghĩ nhiều! Mạnh Tang Du lắc đầu, tự mình nhặt tú cầu trở về.

Phùng ma ma nhìn hai chủ tớ diễn trò điên đảo như vậy chịu không nổi, bất mãn mở miệng, “A Bảo này thật sự là kiêu ngạo, nhìn không bằng nửa con mắt. Cả ngày thì chạy chơi không thấy bóng dáng, gọi cũng không nghe, ôm cũng không cho ôm, lại không chịu chơi đùa với nương nương. Mấy con cục súc vô dụng thì nuôi làm gì? Tốt nhất là nên đuổi về phường chó mèo cho xong.”

Bóng lưng cao ngạo của A Bảo cứng ngắc, muốn quay đầu nhìn phản ứng của Đức phi, lại cứng rắn nhìn xuống. Hẳn tuyệt đối không thừa nhận, bây giờ hẳn khẩn trương muốn chết.

“Thật ra A Bảo rất ngoan, ta gọi em ấy, em ấy có thể đáp lại. Ta ôm, em ấy cũng không hề giẫy dụa, so với lúc mới tới ngoan hơn nhiều lắm. Chỉ là

em ấy không thích quan tâm đến người lạ thôi, trung thành như vậy khó mà có được. Huống hồ A Bảo cũng rất sạch sẽ, ăn gì cũng không làm dơ bàn, cũng không vệ sinh lung tung trong điện, là chú chó con ngoan ngoãn nhất ta từng thấy.”

Mạnh Tang Du lơ dềnh xua tay, để chứng minh lời nói của mình, cô cầm một miếng sữa trứng vẩy vẩy tay với A Bảo, “A Bảo mau lại đây, ăn kem nào.”

Chu Vũ Đế cứng đờ, cuối cùng cũng chầm chậm đi qua, ngậm miếng sữa trứng trong tay Mạnh Tang Du, nhấm nuốt từng chút. Vì không bị đuổi về phòng chó mèo kia, hẳn không thể không bỏ hình dạng con người xuống, nhưng cái đuôi phe qua phẩy lại kia cho thấy, hẳn cũng chẳng hề không tình nguyện như bản thân nghĩ.

Phùng ma ma hết cách, oán giận nói, “Nhìn thì xấu, màu lông lại khó coi, nô tì thật sự không thấy con cục súc này có điểm gì tốt. Nhưng nường nường, người thích là được rồi.”

Phùng ma ma không hề phát hiện, A Bảo vốn đang ăn sữa trứng lập tức ngừng đầu trừng bà một cái, trong ánh mắt mang theo vài phần sát khí.

Mạnh Tang Du đang chuẩn bị uống trà, nghe thấy Phùng ma ma oán giận lập tức đặt tách trà xuống, nghiêm túc nói, “Ma ma, về sau bà đừng gọi hết cục súc đến súc sinh này nọ. Có lẽ ở trong mắt mọi người, A Bảo chỉ là một con chó, Nhưng trong mắt ta, A Bảo chẳng khác gì bạn bè người nhà.”

Phùng ma ma há hốc miệng không biết nói gì, nhìn đôi mắt nghiêm khắc của chủ tử, cuối cùng cũng nuốt mấy câu định phản bác xuống.

A Bảo thu hồi tầm mắt sát khí, vùi đầu tiếp tục thưởng thức sữa trứng, hầu như không phát hiện một chuyện, tốc độ vẩy đuôi nhanh hơn so với lúc trước rất nhiều.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lương Phi

Tiết trời mùa thu luôn trong trẻo mát lạnh, những đợt nắng vàng dịu đã mất đi hơi thở nóng rẫy của mùa hè, rải đầy mặt đất, phủ lên làn da, ấm áp, dễ chịu vô cùng. Bên ngoài Bích tiêu cung, những chùm hoa trắng ngà bé xinh đã treo đầy trên mấy cây hoa quế, chỉ cần một cơn gió nhẹ hiu hiu thổi qua, hương thơm giăng kín một khoảnh sân, khiến lòng người mơ màng say.

Dưới gốc hoa quế, Mạnh Tang Du mặc chiếc váy dài quây ngực màu tím đậm, áo khoác lụa mỏng tím nhạt hoa văn tường vân bằng chỉ bạc, ống tay áo mềm mại như nước vung lên, lười biếng dựa trên một chiếc ghế dài tắm nắng.

(Tường vân 祥云, tức mây lành. images)

A Bảo cuộn thành một cục nho nhỏ dựa vào ngực cô, đệm thịt dưới chân khoát lên trên rãnh ngực mê người kia, chuyển chuyển sang trái, động động sang phải, có vẻ mất tự nhiên cực kỳ.

Khuôn mặt trong trẻo tinh khôi không son phấn của Đức phi ngay tại trước mặt, sống mũi cao, hàng mi cong dài, da thịt trắng ngần mịn màng, và dù không thể nhìn thấy sắc màu, nhưng hẳn biết hình dáng cánh môi kia vô cùng duyên dáng, còn có cả xương quanh xanh dụ dỗ người ta cùng bộ ngực căng đầy... Trên cơ thể của cô gái kia, mỗi một chỗ đều đẹp vừa đúng chuẩn, hút chặt ánh mắt Chu Vũ Đế.

Hắn vẫn biết Đức phi là một mỹ nhân, nhưng hẳn lại không hề nghĩ đến, Đức phi rũ bỏ những hào nhoáng phấn son bên ngoài còn đẹp hơn bình thường gấp trăm lần. Dung mạo không phải là vũ khí lợi hại nhất để một

người đàn bà sống yên trong hậu cung hay sao? Nhưng Đức phi lại cố ý che giấu ánh sáng của mình phần nào. Rốt cuộc là cô ấy đang nghĩ gì? Chu Vũ Đế càng ngày càng không hiểu đối phương.

“A Bảo không ngủ được à? Có phải đói bụng hay không?” Đôi mắt phượng của Mạnh Tang Du mở ra, vỗ vỗ mông A Bảo đang ngo nguậy không ngừng trong lòng mình.

Chu Vũ Đế hừ hừ hai tiếng, bàn chân dời khỏi rãnh ngực kia, một lát sau lại dịch trở về, giống như lơ đãng dè xuống.

“Quả nhiên là đói bụng, ăn miếng bánh nào.” Mạnh Tang Du vươn tay, lấy một miếng bánh ngọt xộp mềm đặt trên chiếc bàn nhỏ, nhẹ nhàng bẻ một góc đưa tới miệng A Bảo.

Chu Vũ Đế không chút do dự ngậm miếng bánh, lưu loát nuốt vào. Hắn đã quen được cô gái này dứt ăn rồi.

Mạnh Tang Du lấy khăn tay lau đi mấy vụn bánh ngọt dính hai bên râu chú, bản thân cũng bẻ miếng nhỏ cho vào miệng. Một người một chó, em một miếng chị một miếng, chậm chậm chia xẻ món ngon. Trên đỉnh đầu, những bông hoa quế nhỏ xíu không ngừng rơi xuống, hình ảnh vừa ấm áp vừa đẹp đẽ.

Cảnh đẹp trước mắt khiến Mạnh Tang Du rung động. Cô mở lòng bàn tay, tiếp được một đóa hoa màu trắng nhỏ xinh, đôi mắt phượng đầy những vệt sáng lưu động hơi khép lại, ngâm nga một điệu nhạc kỳ dị nhưng vô cùng du dương.

Giai điệu không có ca từ, chỉ có âm thanh lên xuống, giống như gió, giống như sương lững lờ trôi. Giống như trăng, mờ ảo như có như không, phảng phất như chạm đến nơi sâu nhất của linh hồn...Chu Vũ Đế đã quên mất việc nhai nuốt miếng bánh trong miệng, ngơ ngác nhìn cô gái đương vui vẻ giữa những đóa hoa rơi, đột nhiên cảm thấy mê say.

Nhóm cung nhân vẫn đứng yên, cúi đầu như cũ, nhưng đôi mắt tất cả đều mê mang, khóe miệng hơi nhếch lên, hiển nhiên đã chìm đắm.

“Nương nương, vừa rồi nô tì nhận được tin tức, bây giờ Hoàng thượng đang ở trong Ngự hoa viên ngắm cúc.” Phùng ma ma bước nhanh tới, vội vàng thi lễ rồi nói.

Bầu không khí mê hoặc như chốn thần tiên lại bị phá đám, Chu Vũ Đế quay đầu, đôi mắt đầy sát khí xoáy thẳng vào Phùng ma ma. Một tội tở rẻ tiền, dung tục tầm thường đến như vậy sau xứng đáng hầu hạ Đức phi? Chờ đến khi hãn khôi phục lại thân thể cũ, nhất định phải đưa bà ta đến Hoán Y Cục!

(Hoán Y Cục 浣衣局 là nơi phục vụ việc giặt quần áo trong cung đình, các cung nữ phạm tội sẽ bị đưa đến đây.)

“Ừ.” Mạnh Tang Du thả bông hoa nhỏ trong tay xuống, nhẹ nhàng vỗ về lưng A Bảo, đáp lại đơn giản một chữ không rõ ý tứ.

“Nương nương, người nhanh chóng trang điểm đi. Bây giờ các cung khác cũng đã nhận được tin tức, không thể để mấy người đó chiếm thế thượng phong!” Phùng ma ma luôn miệng hối thúc.

Mạnh Tang Du không nhúc nhích, bình thản hỏi, “Bây giờ Hoàng thượng đang đi cùng với ai?”

Phùng ma ma trầm giọng hồi bẩm, “Cùng Lương phi nương nương.”

“Thẩm Tuệ Như?” Mạnh Tang Du lẩm bẩm, sau đó phất tay, ngữ khí kiên quyết, “Không đi.”

Ánh mắt sáng quắc của Chu Vũ Đế nhìn về phía cô, gần cả người. Hãn không hề đoán được cô sẽ có phản ứng như thế này, nhất thời trong lòng có gì đó xáo động. Hãn rất muốn đi nhìn thử một lần, chứng thực dự đoán của

bản thân, vì thế hân hân lên ăng ăng, bốn chân quấy đạp không ngừng trong lòng Đức phi.

“Nương nương, người xem hôm nay thời tiết đẹp như vậy, người mang A Bảo đi Ngự hoa viên dạo chơi cũng rất tốt! A Bảo còn chưa đi Ngự hoa viên lần nào!” Thoáng nhìn qua A Bảo đang quấy, Phùng ma ma lập tức sửa miệng khuyển nhủ.

Nhìn thẳng vào đôi mắt đen to tròn đầy mong mỏi của A Bảo, Mạnh Tang Du thở dài, trầm giọng ra lệnh, “Vậy trang điểm cho bản cung đi.” Cô đứng lên, ngẩng đầu đi thẳng vào nội điện. Khí thế sắc bén độc nhất chỉ thuộc về Đức phi trong nháy mắt đã bộc lộ ra.

Nhóm cung nhân nhất tề vâng mệnh, đi theo sau lưng cô vào trong.

Chu Vũ Đế ngồi ở cửa đại điện, đôi người mắt sâu thăm nhìn đắm đắm vào bóng dáng mơ hồ phía sau lớp sa mỏng bình phong. Hân cảm giác rất đúng, thì ra Đức phi thật sự chẳng cần gì đến mình, bản thân mình trong lòng nàng còn không bằng một con chó. Những dịu dàng lúc xưa, những nồng nhiệt như lửa kia đều là nguy trang. Những lúc không có ai, vừa nhắc đến Hoàng đế, hờ hững cùng lạnh lẽo trong mắt nàng khiến hân kinh hãi.

Thật sự là đáng chết! Chẳng lẽ trăm đối với nàng chưa đủ tốt hay sao? Trăm cho nàng địa vị cao, cho nàng sủng ái, cho nàng quyền lợi, nàng lại hờ đáp trăm như thế nào? Nếu không có chuyện ngoài ý muốn này, nàng còn muốn lừa dối trăm bao lâu nữa? Chu Vũ Đế nguyên rủa, trong lòng không chỉ có lửa giận, mà còn là chút gì đó đau đớn không nói nên lời.

Đang lúc hân còn bận rộn suy nghĩ đủ chuyện, Mạnh Tang Du đã trang điểm xong, vừa đi ra bình phòng đã muốn cúi người ôm lấy A Bảo.

Chu Vũ Đế hoàn hồn, bắt đầu giấy dựa mãnh liệt.

“A Bảo đừng quấy, chị mang em đi chơi!” Mạnh Tang Du vỗ đầu A Bảo, nhẹ giọng trấn an, dứt lời còn hôn hôn bên miệng chú nữa.

Đôi môi mềm mại mang theo hương thơm lướt qua chóp mũi cùng khoe miệng hân, cảm xúc nóng rẫy dị thường, còn vương thêm tê dại khắp người. Trong chớp mắt, Chu Vũ Đế ngẩn ra, sau đó ghé vào lòng Đức phi bất động, cái đuôi lông xù không thể khống chế bắt đầu phe qua phẩy lại.

Mặc kệ lúc bình thường Chu Vũ Đế ‘thâm tàng bất lộ’ (che giấu, không để lộ tài năng) bao nhiêu, tâm tư khó dò bao nhiêu đi chăng nữa, từ sau khi biến thành chó, hết thấy đều không giấu diếm nổi. Đuôi chó thông trực tiếp tới tâm trạng mà không phải là đầu óc, cho nên chúng không dối trá như loài người.

Lửa giận đã bị cô gái kia dập tắt trong nháy mắt, Chu Vũ Đế hơi uể oải, cam chịu bị mang đi.

Mạnh Tang Du nhú mày, trong lòng chán nản không để đâu cho hết. Vì một người đàn ông mà trăm phương ngàn kế tranh đến đoạt đi, cô đã mệt từ lâu rồi. Cũng may bây giờ cô còn có A Bảo, mỗi ngày trôi qua còn có thể chịu đựng được. Trong lòng có một cục thịt ấm áp, mặt mày cô cũng giãn ra, bình thản đi đến Ngự hoa viên.

Ngự hoa viên bên cạnh nhà thủy tạ, hàng trăm loài cúc tranh nhau đua nở, màu sắc rực rỡ, mùi hương có chút gì đó hăng hắc lại trong trẻo, cách từ xa vẫn có thể ngửi được. Làn bước chân theo còn nghe thanh âm cổ cầm du dương êm dịu, xen lẫn tiếng người ngâm xướng. Đây là một bữa tiệc nghe nhìn không thể nghi ngờ, và hoàn toàn có thể tưởng tượng được người đánh đàn thường cúc kia nhã nhặn lịch sự đến bao nhiêu.

Đi qua hòn núi giả, nhìn đôi nam nữ ngồi trong đình làm bạn hóng mát xa xa, Mạnh Tang Du nhú mày dừng bước.

Dáng dấp người đàn ông kia rất cao lớn, long bào màu vàng sáng mặc trên người càng tôn lên phong thái vương giả, ngũ quan tuấn mỹ như điêu khắc đủ để mê hoặc phụ nữ khắp thiên hạ. Đó chính là Đế vương đương nhiệm của triều Đại Chu —— Chu Vũ Đế, năm nay hai mươi bảy tuổi, là độ tuổi sung sức hưng thịnh nhất.

Đối diện hẳn đặt một chiếc cổ cầm, một đôi tay trắng nõn mềm mại như đang vỗ về chơi đùa trên đó. Lướt từ cánh tay ngọc ngà kia lên, mỹ nhân mặc cung trang màu vàng nhạt nhẹ tung bay, vừa đàn vừa hát. Đôi mắt trong veo như nước bất chợt trao cái nhìn như lửa lơi như đưa tình với vị Đế vương khôi ngô, hình ảnh duy mỹ không thể tưởng tượng nổi, khiến đám cung phi ngồi chung quanh đều trở thành vật trang trí.

“Quả là một đôi bích nhân.” Đầu ngón tay Mạnh Tang Du ve vuốt lông tơ trên lưng A Bảo, nhẹ giọng cảm thán.

“Đó là bởi vì nương nương vẫn còn chưa tới. Nếu người đi qua thì chỗ nào còn có chỗ cho Lương phi nữa. Nàng ta tự khoe tài nghệ cổ cầm, nhưng trình độ ca hát vẫn thua người rất nhiều. Người hãy hát dâng cho Hoàng thượng một ca khúc, áp chế nhuệ khí của nàng ta.” Phùng ma ma bắt đầu giật dây.

“Bản cung cũng không phải là đào kép.” Trong mắt Mạnh Tang Du lướt qua một tia chán ghét, bước đến đình hóng mát.

Phùng ma ma ngượng ngừng im miệng, không rõ vì sao chủ tử không hề tích cực đối với chuyện tranh giành như thế này. Nếu chủ tử có ý, nói không chừng bây giờ cũng đã ngồi lên ngôi Hậu.

Lúc bà vẫn còn tiếc nuối, không hề chú ý tới nét mặt bất đắc dĩ trên gương mặt Ngân Thúy cùng Bích Thủy.

Tất cả tâm trạng của A Bảo đều đã bị đôi nam nữ ngồi trong đình hóng mát đoạt đi. Hẳn dùng bốn chân giầy dựa dẫm dỗi. Lúc đến gần chuẩn bị

hành lễ vấn an, Mạnh Tang Du cũng thuận thế buông hẳn ra, vung khăn tay, miệng nói ‘Vạn tuế.’

Thấy vị Đức phi kia khoan thai tới gần, nhóm cung phi đang ngồi trong đình hóng mát đều lộ ra biểu cảm hứng thú. Lúc trước, có thể nói Đức phi chiếm được muôn ngàn sủng ái, số lần thị tẩm, những vật phẩm được ban tặng trong cung đều là những vật độc nhất vô nhị. Thấy Đức phi, ngay cả Hoàng hậu cùng Quý phi cũng phải đứng một bên, thật khiến người ta ghen ghét.

Nhưng từ sau khi Hoàng thượng tỉnh lại, hình như khẩu vị đã thay đổi. Người đầu tiên triệu kiến không phải là Đức phi được yêu chiều nhất, mà là vị Lương phi tính tình khiêm tốn, tính cách có phần lạnh lùng kiêu sa, hơn nửa tháng trời để Lương phi tùy giá nơi Ngự thư phòng, họ Thẩm cũng được trọng dụng. Phần thiên vị yêu chiều này có thể vượt qua cả Đức phi.

Tất cả những phi tử trong cung có được sủng ái một chút, ai chưa từng bị vị Đức phi phô trương ngang ngược này ‘chỉnh’ qua vài lần? Duy độc có Lương phi im hơi lặng tiếng, chưa bao giờ trực tiếp đối đầu với Đức phi. Lần này thực sự có trò hay để xem rồi đây.

Hoàng đế nhíu mày, nhìn chằm chằm đỉnh đầu Đức phi không hề mở miệng. Không khí trong sân chợt trở nên nặng nề. Lương phi ngồi một bên nhếch môi, đôi người mắt như nước chợt lướt qua chút châm chọc cùng khoái trá.

Mạnh Tang Du mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, dẫn cung nhân quỳ gối tại chỗ, không ngẩng đầu nhìn biểu cảm của Hoàng đế, cũng không để lộ biểu cảm bất mãn nào.

A Bảo vốn đã được đặt xuống đất vội chạy đến chỗ Hoàng đế, dáng dập chỉ bé bằng một bàn tay khiến người ta không chú ý tới, dễ dàng chạy đến bên Hoàng đế. Thấy móng tay người này thoáng có sắc tím nhạt cùng môi

xanh trắng, đôi mắt Chu Vũ Đế lóe lên, thầm nghĩ bản thân mình đã đoán đúng. Người này chính là thể than của mình, sở dĩ có vẻ ngoài giống hệt mình là do đã uống thuốc dịch dung.

Thuốc dịch dung này chỉ có duy nhất một viên trong Đại Chu, sau khi uống vào, xoa nắn cơ bắp thích hợp là có thể biến thành dáng vẻ hoàn toàn khác, không hề nhìn ra sơ hở nào. Nhưng loại thuốc này có chứa kịch độc, suy giảm tuổi thọ. Nếu loại thuốc này truyền ra bên ngoài sẽ bị loại người lòng dạ khó lường lợi dụng, cho nên Chu Vũ Đế đã nghiêm lệnh cấm.

Thuốc này được Thống lĩnh Âm vệ Diêm Tuấn Vĩ cất giữ, xem ra người này vốn là thuộc hạ của hắn.

Trái tim căng thẳng của Chu Vũ Đế rốt cuộc cũng thả lỏng, ngồi ở bên Lương phi ngắm nhìn. Không biết bao nhiêu lần dung nhan xinh đẹp này đã xuất hiện trong mộng, hắn muốn nhanh chóng chạy tới bên cạnh nàng, vừa đi chuyển được hai bước chợt nhớ tới Đức phi vẫn còn quỳ gối, quay đầu nhìn lại.

Cùng lúc đó, Lương phi cũng đã thấy A Bảo trên đất, khóe miệng nhếch một chút, bẽ chú dậy.

“Đây là vật cưng của Đức phi nương nương? Sao trên cổ lại không có lông thể này?” Cô vỗ về cái cổ trống trơn của A Bảo, nhíu mày hỏi.

Hoàng đế chậm rãi gọi Đức phi đứng dậy, lạnh lùng liếc một cái, sau đó quay đầu nhìn Lương phi, trong mắt là yêu thương khó giấu được. Đối xử hoàn toàn khác biệt như vậy khiến nhóm cung phi ngồi bên cạnh lộ ra biểu cảm châm chọc. Hôm nay còn chưa đấu võ, Đức phi đã thua một nửa, thực chẳng có ý nghĩa nào! Xem ra hướng gió hậu cung đã thay đổi!

Nét mặt Mạnh Tang Du vẫn bình tĩnh như thường, nhìn thẳng vào Lương phi nói: “Lúc trước bị nhánh cây kẹp cổ nên bị thương, phải cắt lông sạch sẽ mới bôi thuốc được.”

“Nhánh cây nào kẹp vậy? Có thể kẹp vừa khít như thế sao? Đức phi nương nương không nói, bản cung còn tưởng có ai hạ độc thủ.” Lương phi nói đầy ý tứ.

Mạnh Tang Du cười nhẹ, cũng không tiếp câu hỏi của cô ta. Ngay trước mặt Hoàng đế mà đấu đá với Thẩm Tuệ Như, cô vĩnh viễn không có khả năng thắng được. Hoàng đế thích thế nào thì nghĩ như vậy, cô không quan tâm một mảy may. Thanh danh là cái gì? Có ăn được không?

A Bảo yên tĩnh nằm sấp trong lòng Lương phi, vốn đang quyến luyến ngửi mùi hương trên người, nghe thấy lời nói đầy dụng ý kia, tâm trạng kích động nguội lạnh trong nháy mắt. Bịa đặt dựng chuyện, ngầm ngầm hại người, đây quả thực là Tuệ Như dịu dàng hiền thực lại ‘tâm cao khí ngạo’ sao?

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thất Vọng

Cảm giác xa lạ đột nhiên trào lên trong lồng ngực, A Bảo giật giật chân trước, muốn thoát khỏi cái ôm này.

Thẩm Tuệ Như âm thầm siết chặt năm ngón tay, tóm bàn chân giầy dựa của chú, móng tay trên ngón út lóe ra tia sáng bén ngọt, đâm mạnh vào hàm dưới A Bảo. Bởi vì góc độ nhìn, không ai thấy động tác im lìm này của cô ta.

Lớp da mềm của một con chó con bị cắt, máu đỏ tươi lập tức chảy xuống, nhưng bởi vì màu lông nâu đậm khó có thể thấy được. A Bảo kêu đau một tiếng, phản xạ cơ thể muốn cào Thẩm Tuệ Như một phen.

Thẩm Tuệ Như hét lên sợ hãi, ném A Bảo văng ra xa.

Tên Hoàng đế giả mạo cùng Mạnh Tang Du bật dậy, một người đỡ Thẩm Tuệ Như, một người chạy tới chỗ A Bảo nặng nề rơi xuống.

“Ái phi, sao rồi?” Hoàng đế giả nắm bả vai Thẩm Tuệ Như, trong giọng nói tràn đầy sốt ruột.

Mạnh Tang Du nhẹ nhàng ôm A Bảo vẫn còn choáng váng vì cú rơi vào trong lòng, nét phẫn nộ lần đầu tiên xuất hiện trên khuôn mặt vẫn hăng bình tĩnh. “Lương phi, cô sao lại làm thế?” Không để ý có Hoàng thượng ở đây, trong giọng nói của cô tràn đầy sự chất vấn. Tuy rằng phẩm cấp giống nhau, nhưng “đức” lại đứng đầu trong đức – hiền – thực – lương, địa vị của cô vẫn cao hơn Lương phi một nửa, có tư cách chất vấn đối phương.

Ánh mắt của nhóm cung phi ngồi xem diễn sáng bừng. Phong thái bức người mạnh mẽ này mới chính là Đức phi! Họ còn tưởng Đức phi đột ngột sửa tính!

“Hoàng thượng, con súc sinh này cào thiếp!” Không để mắt đến Mạnh Tang Du, Thẩm Tuệ Như ôm mu bàn tay phải, khóc lóc bi thảm lên án.

Hoàng đế giả cẩn thận nâng tay phải Thẩm Tuệ Như nhìn, thấy vết thương màu đỏ đậm bên trên, khuôn mặt tuần tú hơn người chột giận dữ.

“Đức phi, súc sinh chưa thuần hóa người cũng dám tự tiện đưa tới trước mặt trẫm, người cũng biết tội?”

“Thần thiếp biết tội, xin Hoàng thượng trách phạt.” Thấy A Bảo mở hai mắt cào vạt áo mình rên rỉ, lý trí Mạnh Tang Du nhanh chóng quay về, không chút do dự trả lời. Chẳng còn thời gian dây dưa với Hoàng đế này, vết thương của A Bảo quan trọng hơn.

“Vậy người mang súc sinh này trở về đi, khi nào dạy dỗ tốt thì trở ra.” Hoàng đế giả mạo phất tay áo, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Đây là biến thành giam lỏng, lại còn không có thời hạn cụ thể. Trong lòng Mạnh Tang Du hiểu rõ, dưới ánh mắt hả hê khi người khác gặp chuyện của đám phi tần rồi đi.

Thẩm Tuệ Như xoa xoa vết màu hồng trên tay phải, âm thầm gật đầu với tên Hoàng đế giả mạo kia. Nếu hỏi người đàn bà nào mà cô hận nhất trong cung cấm này, thì đó không phải là Hoàng hậu, cũng chẳng là Quý phi, mà chính là Mạnh Tang Du. Rõ ràng mình mới là người Thiệu Trạch yêu nhất, nhưng phải im lặng ngồi trong Chung túy cung, trơ mắt nhìn Mạnh Tang Du cướp đi tất cả vinh quang, địa vị quyền lợi cùng yêu thương chiều chuộng vốn thuộc về mình. Ắ dựa vào cái gì? Ắ có tư cách gì? Thiệu Trạch nói, tất thắng đều vì tốt cho mình, nhưng bản thân mình thật sự sống tốt sao? Mỗi khi thấy Mạnh Tang Du đầy khí thế kia, cô luôn tự hỏi mình như vậy.

Nhưng dù không cam lòng, cô cũng không thể ra tay với ả Mạnh Tang Du được. Bởi vì cô biết Thiệu Trạch yêu sự dịu dàng, kiêu ngạo, trong khiết và đơn thuần của mình. Mạnh Tang Du càng phô trương càng ương ngạnh, Thiệu Trạch lại càng áy náy thương tiếc mình nhiều hơn. Như thế, cô chỉ có thể ‘nhẫn’, chỉ có thể im hơi lặng tiếng ẩn mình trong Chung túy cung. Nhưng bây giờ Thiệu Trạch hôn mê, sự nhẫn nại này cũng đã đến giới hạn.

Phì một tiếng, Thẩm Tuệ Như nhìn thoáng qua Hoàng đế giả. Ý hiểu ý, lấy cớ còn chính vụ phải xử lý, bãi giá đến Càn Thanh Cung, để lại Thẩm Tuệ Như một mình với đám phi tần ân cần đột xuất.

Chuyện ngày hôm nay Thẩm Tuệ Như đã sắp xếp để thử Hoàng đế giả như thế nào. Muốn đóng vai một Chu Vũ Đế hoàn hảo, việc đầu tiên đó chính là phải giấu được ánh mắt của đám phi tần hậu cung. Bây giờ xem ra y làm cũng rất ổn.

Còn Chu Vũ Đế thật sự bây giờ đang nằm trong lòng Mạnh Tang Du, nếu không có lòng đầy người, đáng vẻ thất hồn lạc phách kia của hắn nhất định sẽ khiến kẻ khác hoài nghi.

Hết thấy những gì vừa xảy ra lúc này quá nhanh, đến lúc này hắn mới từ từ hiểu được, chính mình đã trở thành công cụ để Tuệ Như đả kích Đức phi. Tình huống này hoàn toàn đảo điên hỗn loạn so với ấn tượng ngày thường của hắn. Tuy rằng Đức phi chưa bao giờ hại đến Tuệ Như, nhưng nói mấy lời chèn ép cũng có, tính tình Tuệ Như kiêu hãnh lạnh lùng, khinh thường việc so đo với Đức phi. Chính sự độ lượng này lại khiến Chu Vũ Đế càng thêm áy náy.

Nhưng hôm nay mỗi một hành động của Thẩm Tuệ Như đã tiêu biến ‘áy náy’ của hắn hơn phân nửa. Thì ra nàng cũng sẽ ‘thoại lý hữu thoại’ (trong lời nói có hàm ý khác), cũng sẽ ném đá giấu tay, cũng không từ thủ đoạn hãm hại, chẳng khác gì với đám tần phi kia. Nếu như trong trường hợp bình thường, thấy Tuệ Như có năng lực tự bảo vệ mình, hắn sẽ cảm thấy vui

mừng. Nhưng bây giờ đối tượng bị lợi dụng, bị xúc phạm đổi thành chính mình, hẳn không có cách nào sinh ra cảm xúc tích cực được.

Dưới hàm truyền đến cơn đau thấu, ấn đường Chu Vũ Đế nhú chặt, lại nghĩ tới gã thể thân kia cứ một hơi là ‘Trầm’, còn phạt Đức phi bị ‘giam lỏng’, cảm giác mệt mỏi nhanh chóng biến thành lửa giận lan tràn trên đồng cỏ. Một thứ hàng giả cũng dám động đến người phụ nữ của trầm, ngày trầm về lại thân xác cũng chính là ngày chết của người!

Hiển nhiên, cơn giận ngập trời kia khiến Chu Vũ Đế quên mất việc Hoàng đế giả ôm Thẩm Tuệ Như. Cán cân trong lòng hẳn đang từ từ chệch sang phía chủ nhân mình mà lại không hay biết.

Mạnh Tang Du ôm A Bảo, lo lắng không yên quay trở lại Bích tiêu cung, còn chưa vào cửa đã lên tiếng thúc giục cung nhân đi Thái y viện tuyên triệu thái y.

“Nương nương, chỉ là bị ngã mà thôi, không cần phải khổ tâm vào những việc không đâu như thế. Hoàng thượng vừa mới cấm cung người vì A Bảo, bây giờ người lại gọi thái y đến cho nó, Hoàng thượng biết được sẽ không vui.” Phùng ma ma lo lắng khuyên can.

“A Bảo còn nhỏ, lại bị Lương phi quăng ngã như vậy sẽ có ảnh hưởng bên trong. Thái y đến khám ta mới có thể yên tâm được. Cấm thì cũng đã cấm, Hoàng thượng vui vẻ hay không cũng thế.” Mạnh Tang Du cẩn thận sờ sờ thân thể A Bảo, hàng mày nhú chặt của cô đầy đau lòng.

Nhìn vào đôi mắt phượng ấm áp dịu dàng trước mặt, tâm trạng rối tung của Chu Vũ Đế chậm rãi yên xuống, cảm xúc tiêu cực ứ đầy tim gan phút chốc thành hư không. Chui vào trong lòng cô gái, nơi mềm mại thơm dịu kia không hiểu vì sao hẳn chột an tâm không gì sánh được, đó gần như là cảm giác có tên gọi “chữa lành.”

Vẫn là vị thái y lần trước, vội vàng hành lễ xong liền bước nhanh đến A Bảo đang nằm trên ghế mềm chấn trị. Ba ngày hai lần bị thương, vận mạng của con chó con này quả thật không tốt! Nội tâm thái y cảm thán, lúc kiểm tra càng thêm cẩn thận.

“Hồi nương nương, A Bảo không bị nội thương, nhưng hàm dưới bị đồ sắc cắt một vết thương dài khoảng nửa tấc, chỉ cần bôi kim sang được, năm sáu ngày có thể khỏi.” Thái y khom người hồi bẩm.

“Cái gì? Hàm dưới bị cắt?” Mạnh Tang Du nhú mày, trong giọng nói có kinh ngạc cùng phẫn nộ. Đợi thái y bôi thuốc tốt nhất cho A Bảo, rồi lại nhìn cái cổ trơ trọi không cọng lông, cô đau lòng muốn chết, hôn đình đầu A Bảo mãi, nỉ non thì thầm, “Chỉ chỉ biết A Bảo không vô cớ tấn công người ta, thì ra là Lương phi giở trò ma mãnh! Ghê tởm!”

Lẩm bẩm xong, dường như nhớ tới điều gì đó, trên mặt cô lại hiện ra biểu cảm bất đắc dĩ. Nếu là kẻ khác, nhất định cô phải lấy lại công bằng cho A Bảo, nhưng người này là Thẩm Tuệ Như, đành bất lực.

“Bình thường Lương phi im hơi lặng tiếng, không thể tưởng tượng được đúng là người như thế!” Phùng ma ma cắn giận mở miệng, “Nương nương, người chẳng liên quan gì tới nàng ta, tại sao nàng ta đột nhiên nhắm vào người?”

“Không liên quan gì? Bà đã quên rồi sao? Nửa năm trước anh trai đánh huynh trưởng ruột của Lương phi trọng thương, còn phá đi tướng mạo, thù này quá lớn, cô ta không nhắm vào ta mới là lạ.” Mạnh Tang Du thở dài, xoa xoa ấn đường, đây là khổ tâm riêng của cô. Thật ra bên trong còn có nguyên nhân khác, chỉ là cô không tiện nói cho Phùng ma ma biết. Phùng ma ma là người không biết giấu chuyện, để bà biết nhiều không tốt.

Thì ra còn có chuyện như vậy, suýt chút nữa trầm cũng quên! Thấy Đức phi lộ vẻ mỗi một, Chu Vũ Đế lại càng thêm chán ghét vị huynh trưởng

chẳng thấy tiến bộ của người kia.

Mạnh Tang Du buông bàn tay đang bóp ấn đường xuống, lo lắng bổ sung, “Bây giờ Thấm thái sư đã trở về triều, nắm quyền cao chức trọng, mọi người đều tránh xa Lương phi một chút cho ta, đừng nghĩ đến việc chống đối.”

Đề cập đến vị ca ca phong lưu của chủ tử, Phùng ma ma cũng hết cách. Bà thở dài, nhỏ giọng nhắc, “Năm đó Hoàng thượng có thể thuận lợi đăng cơ, Thấm thái sư là công thần lớn nhất, nhiều người đều cho rằng họ Thấm có thể một bước lên trời, nhưng Thấm thái sư đột nhiên dâng lên tấu sớ, bỏ đi mọi chức vụ có được. Ông ta là người không màng danh lợi, sao bỗng nhiên trở về triều đình?”

“Hoàng thượng trọng thương tình dưỡng, không thể tin được ai, tất nhiên y phải quay về. Huống hồ cho dù lần này không trở về, y cũng sẽ tìm cơ hội khác nắm lại quyền lực trong tay. Ma ma, bà thực sự cho rằng Thấm thái sư là người đạo đức tốt, không màng danh lợi sao? Sai lầm rồi! Bá quan văn võ trong cả triều này, xét về tâm cơ lòng dạ, ai có thể đấu với y được?” Mạnh Tang Du cười nhạo, vỗ về bộ lông mềm mại của A Bảo.

Chu Vũ Đế thốt nhiên mở hai mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn vào cô. Hắn cũng muốn xem, đối với Thái sư luôn trung thành và tận tâm, không quan tâm danh lợi, Mạnh Tang Du dựa vào cái gì để nói như vậy.

Không ai nhận thấy được ánh mắt hùng hực dị thường của A Bảo, Mạnh Tang Du tiếp lời, “Không màng danh lợi, say mê núi sông, đây chẳng qua chỉ là thủ đoạn lấy lùi làm tiến của Thái sư mà thôi. Năm đó nếu y không từ giã sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, quyền thế họ Thấm nhất định vượt qua mẫu tộc Hoàng hậu, một bước nhảy vọt trở thành danh gia vọng tộc đứng đầu Đại Chu. Nhưng mọi người xem, dòng họ nhà Hoàng hậu đã từng là danh gia vọng tộc đứng đầu Đại Chu, kết quả như thế nào? Còn không phải là ‘công cao cái chủ’ (nhiều công trạng lẫn lướt người trên), bị

Hoàng thượng nghi kị chèn ép, cho đến bây giờ vẫn chưa gượng dậy nổi? Từ lâu y đã liệu được tâm tư Hoàng thượng, dùng quyền lực đổi lấy sự tín nhiệm của Hoàng thượng, cũng trả cho họ Thấm một con đường công danh. Nếu như anh trai của Lương phi không bị biến dạng, kỳ thi Hương năm nay sẽ có thể ra làm quan, vì bù đắp cho họ Thấm, Hoàng thượng nhất định sẽ ban thưởng cho gã một tương lai rộng mở, chuyện họ Thấm hưng thịnh chỉ là vấn đề sớm muộn. Nhưng đáng tiếc một điều, vận số gã thật sự không tốt, ngay thời khắc quan trọng lại gặp phải anh trai ta, còn bị đánh cho phá tướng, từ đó không còn đường làm quan. Thế hệ họ Thấm thời này không có người tài, đường hưng thịnh của bọn họ cũng bị chặt đứt. Thấm thái sư sao có thể chấp nhận kết quả như vậy, tất nhiên phải đích thân ra tay. Chẳng lẽ các người không chú ý tới sao? Bắt đầu từ nửa năm trước, Thấm thái sư không đi xa, luôn an cư tại kinh thành, lại thường xuyên tiến cung gặp mặt Hoàng thượng, gây dựng cảm tình, chính là lót đường để một lần nữa xuất đầu lộ diện. Cũng vì thế, Lương phi gạt bỏ khiêm tốn, liên tục chủ động. Hoàng tự (con nối ngôi của vua) cùng ‘thánh sủng’ chính là hy vọng xoay chuyển tình thế của họ Thấm, họ phải đoạt lấy bằng được, hôm nay chỉ coi như mới bắt đầu thôi. Thù oán giữa hai nhà Mạnh, Thấm quá sâu, bây giờ chúng ta nhất định phải cẩn thận, không thể đi nhầm nửa bước, tất cả hãy nhớ cho kỹ!”

Đám người Phùng ma ma rung mình, vội vàng vâng mệnh.

Chu Vũ Đế há hốc miệng, biểu cảm khó nén khiếp sợ. Trong nửa năm này, quả thật Thái sư thường tiến cung cầu kiến, đàm luận triều chính với mình. Bắt đầu từ nửa năm trước, thái độ của Tuệ Như cũng khác thường hơn hẳn, đặc biệt quyến luyến quan tâm.

Bởi vì tin cậy Thái sư cùng tình cảm với Tuệ Như, hẳn chưa bao giờ nghĩ nhiều sang chuyện khác, nhưng từng chữ từng lời của Mạnh Tang Du rất sắc bén, lại có lí có căn cứ, hẳn muốn phản bác cũng không tìm được câu nói thích hợp nào. Chỉ cần vừa nghĩ đến lòng trung thành của Thái sư

và tình yêu của Tuệ Như trộn lẫn trong ham muốn toan tính thiệt hơn này, hẳn không thể thích ứng được. Quyết định muốn liên lạc với Tuệ Như cũng bắt đầu dao động.

Cơn đau đớn quặn thắt trong lồng ngực, Chu Vũ Đế không có chỗ trút giận, cắn một miếng lên ngón tay Mạnh Tang Du, dùng răng nanh nghiền thật mạnh. Cô gái này rất trí tuệ, rất uyên thâm! Hẳn không muốn nghĩ nhiều, không muốn chấp nhận hiện thực, nhưng cô ấy cứ phá vỡ từng lớp từng tầng sự thật, rất đáng giận!

Khoan đã! Cô ấy có thể nhìn thấy rõ tình cảnh mẫu tộc Hoàng hậu, họ Lý, họ Thẩm, không thể nào không thấy rõ tình hình của họ Mạnh! Chẳng lẽ, chẳng lẽ, cái gì cô ấy cũng rõ ràng, chỉ là cho dù thông suốt cũng phải giả bộ hồ đồ sao?

Nghĩ tới khả năng này, phần nộ cùng hậm hực trong lòng Chu Vũ Đế tiêu tan tức thì, lại bị cơn chột dạ nặng nề thay thế.

Răng của chó con vẫn chưa mọc dài, khi cắn người cũng không gây quá nhiều đau đớn. Mạnh Tang Du còn nghĩ A Bảo đang muốn chơi đùa với mình, đầu ngón tay nhẹ nhàng cọ cọ hai lần trên lưỡi chú, yêu chiều trách mắng, “Nghịch ngợm!”

Trong chột dạ, Chu Vũ Đế phản xạ theo bản năng, muốn vẩy đuôi lấy lòng chủ nhân, mặc dù không tập trung lắm nhưng cũng có thể coi là được. Bất tri bất giác, hẳn đã đặt một chân trên con đường ‘trung khuyến’ không lối về.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Mê Muội

Tin Đức phi bị giảm lòng vì một con súc vật lan truyền khắp cấm cung như tên bắn, không biết có bao nhiêu kẻ khoái trá hả hê khi người khác gặp họa, mà vị Lương phi từ xưa đến nay không có tiếng tăm gì đột nhiên biến thành đối tượng nịnh hót của các phi tần khác. Không còn cách nào, bây giờ Hoàng thượng đang dưỡng bệnh, gần một tháng không lâm hạnh hậu cung, ngay cả Lý quý phi quý ngoài Càn Thanh Cung cũng chưa từng lộ mặt. Trước mắt, Lương phi chính là phi tử có thể nói chuyện được với Hoàng thượng, không sợ đỡ cô ta thì sợ đỡ ai?

Yêu chiều độc nhất vô nhị, địa vị ăn trên ngồi trước, đây mới là những gì thuộc về mình! Lương phi vừa nhắm nháp mùi vị của quyền lực, vừa thông qua đường hầm vào mật thất Càn Thanh Cung.

Có các loại thuốc quý giá kéo dài tánh mạng, Chu Vũ Đế chỉ hơi gầy một chút, hai mắt khép chặt, dường như không thể nhận ra hô hấp, từ xa đứng nhìn giống hệt một cỗ thi thể. Ngần ra nhìn người đàn ông hôn mê bất tỉnh trước mặt, bỗng nhiên Lương phi nảy sinh ra một ý nghĩ, đối phương vĩnh viễn bất tỉnh cũng là một ý hay.

Năm mươi sáu tuổi, năm tuyển tú, cũng đúng là năm mẫu thân tạ thế. Vì giữ đạo hiếu, cô bỏ lỡ cơ hội tiến cung. Kỳ để tang qua, cô vốn có thể gả vào một gia tộc công danh vang dội làm đương gia chủ mẫu nhưng lại từ chối đề nghị phụ thân, kiên quyết đợi Cổ Thiệu Trạch đón mình vào cung, đó là ước hẹn khi hai người còn bé. Năm mươi chín tuổi, rốt cuộc lại chờ được kỳ tuyển tú, tới bên cạnh Cổ Thiệu Trạch như ý nguyện.

Nhưng hiện thực tàn khốc lạnh giá đã đâm cho cô một nhát trí mạng, khiến cô không thể không tỉnh giấc từ cơn mơ đẹp kia. Trơ mắt nhìn Cổ Thiệu Trạch nuông chiều Đức phi lạnh nhạt bản thân, nhìn Đức phi từng bước một đi lên, gây dựng vị thế khắp nơi, mà bản thân chỉ có thể nén giận, giả bộ rộng lượng.

Cổ Thiệu Trạch để cho cô nhẫn nại chờ đợi. Bắt đầu từ năm mười sáu tuổi, cô đợi ba năm, bắt đầu từ năm mười chín tuổi, lại đợi thêm ba năm nữa, quá khứ hiện tại tổng cộng sáu năm. Phụ nữ có bao nhiêu lần sáu năm để dùng đây? Mà ả Đức phi cướp đi tất cả của cô vẫn còn trong độ tuổi hàm tiếu thanh xuân, khuôn mặt cười diễm lệ hơn phù dung khiến người ta không thể dời tầm mắt. Vì thế, cô vẫn hoài bất an trong lòng, sợ hãi Cổ Thiệu Trạch không chịu nổi dụ dỗ, cuối cùng bỏ mình mà đi mất.

Nửa năm trước, ca ca bị Mạnh Viêm Châu đánh trọng thương đến mức phá tướng số, hủy cả đời công danh, mà Cổ Thiệu Trạch dễ dàng tha tội Mạnh, kiên quyết không cho mình nhắc lại việc này. Khi đó, cô loáng thoáng cảm giác được —— sự nhẫn nại của mình đã đến cực hạn.

Thẩm Tuệ Như hoàn hồn trong cơn hốt hoảng, dùng ánh mắt phức tạp nhìn đắm đắm vào khuôn mặt say ngủ an tường của Cổ Thiệu Trạch. Sắc mặt không ngừng biến hóa, tim đập cũng càng lúc càng nhanh. Đứng thẳng bất động hồi lâu, cô run rẩy vươn tay, nhẹ nhàng bịt miệng mũi Cổ Thiệu Trạch lại.

Hơi thở Cổ Thiệu Trạch nhẹ nhàng phả vào lòng bàn tay cô, dài mà mong manh, chỉ cần thoáng dùng sức đã có thể dễ dàng cắt đứt. Ý niệm này giống như ‘phu cốt chi thư’, lẫn quẩn mãi ở đáy lòng cô, không bỏ đi được. Bàn tay dùng sức kìm thêm một chút, hai mắt người bên dưới vẫn nhắm nghiền như cũ, không có chút phản ứng. Hai mắt Thẩm Tuệ Như mở to đến cực hạn, chớp mắt một cái nhìn chăm chăm vào mặt Cổ Thiệu Trạch.

Dưới hai ngọn nến, hàng mi dài của Cổ Thiệu Trạch ngả một lớp bóng mờ biến ảo, phồng như nhẹ nhàng rung động. Mê hoặc bởi sự quang ảnh tạo ra hiện tượng giả kia, Thẩm Tuệ Như thốt nhiên hất tay ra, thở dốc từng hơi nặng nề, sắc mặt xanh trắng dữ tợn giống như quỷ.

Mình sao vậy? Mình sao có thể nghĩ đến chuyện giết chết Thiệu Trạch? Nhất định là mê muội! Cô ôm ngực, bán mạng áp chế ‘kinh đào hải lăng’ (sóng to gió lớn, ý chỉ nguy nan) trong lòng.

Không sai, quả thật Thẩm Tuệ Như đã mê muội. Sáu năm, 2190 ngày đêm, oán hận cùng không cam lòng tích tụ trong đáy lòng đã đạt tới giới hạn cuối cùng từ lâu, một khi tìm được lỗ hổng sẽ trút ra, ăn mòn bản ngã, cũng ăn mòn từng đối tượng cô ta oán hận. Tính tình Thẩm Tuệ Như vốn kiêu hãnh cao ngạo, người như vậy, khi đã bùng nổ mới càng thêm đáng sợ.

“Tham khiến Lương phi nương nương, thân thể nương nương không được khỏe?” Thống lĩnh Âm vệ Diêm Tuấn Vĩ im hơi lặng tiếng xuất hiện tại mật thất, nhìn chăm chăm vào sắc mặt khó coi của Thẩm Tuệ Như hỏi.

“Không có gì, chỉ là thấy Hoàng thượng một tháng chưa tỉnh, ta có chút lo lắng thôi.” Thẩm Tuệ Như lấp bắp kinh hải, trái tim kịch liệt nhảy lên. May mắn mình kịp thời thu tay lại! Cô ta sợ hải nghĩ thầm.

“Một tháng nay ít nhiều cũng nhờ nương nương chăm sóc Hoàng thượng, nương nương cũng mệt mỏi, nên trở về sớm nghỉ ngơi một chút.” Ngữ khí Diêm Tuấn Vĩ mang theo cảm kích.

“Dò hỏi danh y khắp nơi vì Hoàng thượng, Diêm đại nhân cũng vất vả. Quả thật bản cung cũng có chút bệnh nhẹ, có thể ảnh hưởng tới Hoàng thượng, nơi này làm phiền Diêm đại nhân trông nom.” Thẩm Tuệ Như không dám ở lâu, lập tức thừa cơ rời đi.

Đợi Thẩm Tuệ Như rời đi, Diêm Tuấn Vĩ chậm rãi mà thông thả bước đến bên cạnh Chu Vũ Đế, chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn tú của vị Đế

vương trẻ xuất thần. Bỗng nhiên, ánh mắt hẩn ngừng đọng, lập tức cúi người cẩn thận xem xét. Đến khi đứng dậy, khuôn mặt lạnh lùng tràn ngập sát khí dày đặc. Chỗ miệng mũi Hoàng thượng có vài dấu vân tay màu xanh trắng, hiển nhiên là bị người ta dùng sức mạnh kìm giữ. Là ai, là ai muốn Hoàng thượng ngạt chết?

Trong đầu Diêm Tuấn Vĩ lập tức xuất hiện sắc mặt mất tự nhiên của Lương phi, gã đi ra ngoài gian mật thất, hỏi Thường Hỉ đang canh giữ ở cửa, “Vừa rồi ngoại trừ Lương phi có ai vào đây không?”

“Hồi Diêm đại nhân, không có. Lương phi nường nường nói người muốn ở một mình với Hoàng thượng trong chốc lát.” Thường Hỉ một mực cung kính trả lời. Địa vị Diêm Tuấn Vĩ rất cao, cả người toát ra hơi thở tàn bạo, cùng Hoàng thượng có mối quan hệ bạn bè từ xưa, y không dám phô trương khí thế Đại tổng quản trước mặt người này.

“Cô ta muốn ở một mình với Hoàng thượng, người sẽ đồng ý? Nếu như Hoàng thượng xảy ra chuyện, người đáng tội gì?” Diêm Tuấn Vĩ lạnh giọng chất vấn.

“Chuyện này...thuở nhỏ nường nường cùng Hoàng thượng hiểu nhau yêu nhau, sao lại có thể hại Hoàng thượng? Diêm đại nhân lo lắng quá nhiều!” Thường Hỉ phản bác.

“Lòng người thay đổi, không ai có thể đoán trước. Sau này phải nhiều người chăm sóc Hoàng thượng, đừng để xuất hiện sai lầm!” Giọng nói Diêm Tuấn Vĩ lạnh lùng trầm xuống, ngừng một chút, cuối cùng cũng không lột trần hành động của Lương phi. Trước mắt gã không thể đánh răn động cỏ, để Lương phi chó cùng rứt dậu sẽ không hay.

Dẫu gì Thường Hỉ cũng là Tổng quản đại nội, ngay cả những phi tần có địa vị cao cũng phải xem sắc mặt y, có bao giờ bị dạy dỗ như thế này? Nội tâm y có chút khó chịu, nhưng cũng không dám ngỗ ngược với tôn sát thần

này (chữ ‘tôn’ chỉ người địa vị cao) này, chỉ phải vâng vâng dạ dạ nghe mệnh.

Đội Thường Hỉ rút đi, Diêm Tuấn Vĩ khoanh tay đứng ở cửa mật thất, nhíu mày suy nghĩ: Lương phi đã xuất hiện suy nghĩ gian dối, còn có thể khống chế chặt Hoàng đế giả, Thường Hỉ có dấu hiệu nương nhờ vào Lương phi, Thẩm thái sư mượn cơ hội cầm giữ triều chính. Nếu cứ để Hoàng thượng tiếp tục ở trong cung rất nguy hiểm, cần phải nhanh chóng đưa người ra ngoài, giấu ở một nơi an toàn. Hoàng thượng bất tỉnh, gã cũng không có cách nào làm việc, chỉ cần Hoàng đế giả kia đứng ra nói một tiếng mưu nghịch thì gã cũng hết đường chối cãi. Mà chuyện trộm long tráo phượng nghe rợn cả người, gian dối tức mức này chỉ cần để lộ chút tiếng gió đã đủ để có thể dao động xã tắc Đại Chu. Đội Hoàng thượng tỉnh lại, gã chết vạn lần cũng không thoát khỏi tội!

Nghĩ đến đây, Diêm Tuấn Vĩ gọi một đội ám vệ, để cho những người này mai phục ở mật thất phụ cận, đừng để Lương phi và đám cung nhân một mình tiếp xúc với Hoàng thượng, ngay cả Thường Hỉ chăm sóc Hoàng thượng từ nhỏ cũng không được, còn gã ra cung chuẩn bị công việc.

* * * *

Lúc này Chu Vũ Đế không biết mình đã dạo một vòng ở Quỷ môn quan rồi quay trở lại, hắn còn bận đắm chìm trong từng lời nói sắc bén của Mạnh Tang Du, không thể kèm chế được. Thẩm thái sư cùng Thẩm Tuệ Như trong ngoài bất động khiến hắn cảm thấy vừa thất vọng vừa phẫn nộ.

Cùng là một người trong ngoài không giống nhau, hai người phụ nữ này lại cho hắn cảm giác trực quan trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Đối với Mạnh Tang Du, hắn bắt đầu từ bài xích đến yêu thích, đối với Thẩm Tuệ Như, ngược lại hắn không biết suy nghĩ như thế nào. Nhưng không thể tránh khỏi một điều, mầm mống có tên gọi hoài nghi đã lặng lẽ gieo tại đáy lòng hắn, theo thời gian trôi qua dần dần mọc rễ nảy mầm.

Lúc này Mạnh Tang Du cũng không biết mình đã vô tình cho Thẩm thái sư và Thẩm Tuệ Như một cái ‘nhãn dược’ sâu cay đến nhường nào. Khuyên răn tâm phúc của mình xong, cô lấy hộp châm tuyền, tiếp tục may áo bông cho A Bảo.

(‘Nhãn dược’ được trích từ thành ngữ “Thượng nhãn dược(上眼药)/ Hạ nhãn dược(下眼药): kể chuyện xấu hay thêm mắm thêm muối khi nói về một ai đó với người thứ ba. | mách lẻo; đâm chọc sau lưng)

“Nô tì tham khiến nương nương, nương nương nên uống thuốc.” Một vị y nữ nâng bát thuốc nóng hôi hổi bước vào.

“Để đây, nguội một chút bản cung sẽ uống.” Mạnh Tang Du xua tay, biểu cảm trầm tĩnh ngưng đọng trong nháy mắt.

“Nương nương, nhân lúc còn nóng, người nên nhanh uống xong. Đây chính là phụ khoa thánh thủ (thánh thủ – chỉ người tài ba) định lượng phương thuốc hợp lý nhất cho người, mỗi dược liệu bên trong đều ngàn vàng khó có được, nếu nguội sẽ giảm dược tính.” Thấy bát thuốc, biểu cảm sầu lo của Phùng ma ma lập tức biến thành vui vẻ, khoe khoang nói, “Lương phi sao có thể được sủng ái qua người được? Vì chữa khỏi cung hàn cho người, để người có thể nhanh chóng dựng dục hoàng tự, Hoàng thượng mất bao nhiêu tâm sức? Chuyện này ở trong cung không ai có được! Chẳng qua ăn theo Thẩm thái sư, Lương phi mới được để mắt, chờ Quốc công gia khai hoàn hồi triều, nàng ta cũng không vui vẻ được bao lâu.”

(Cung hàn – ý chỉ bên lạnh người từ bên trong. Chữ ‘cung’ được dùng kèm với những thứ liên quan tới Hoàng thượng, ý trang trọng.)

“Thật không...” Mạnh Tang Du đáp, ý tứ hàm xúc không rõ, ánh mắt nhìn về phía bát thuốc lẫn khuất một tia châm chọc, châm chọc với chính bản thân mình.

Bích Thủy cùng Ngân Thúy trao đổi một ánh mắt kín bưng.

Nghe thấy hai chữ ‘uống thuốc’, Chu Vũ Đế đang nằm trên đùi Mạnh Tang Du lập tức tỉnh lại, nghe xong Phùng ma ma khoe khoang, sắc mặt của hắn xanh xanh trắng trắng, biến hoá không ngừng. Rốt cuộc bát thuốc này xảy ra chuyện gì, ngoại trừ phụ khoa thánh thủ kia, không có ai rõ ràng hơn so với hắn. Hắn bò dậy, chân trước khoát lên bàn trà bên cạnh, hít hít mũi ngửi vị thuốc, cảm giác chột dạ trong lòng suýt chút nữa vây kín người hắn.

Mạnh Tang Du thấy thế vội vàng ôm chú trở về, vỗ đầu răn dạy, “Thuốc thang có ba phần độc, đây cũng không phải thứ gì tốt, A Bảo, em tuyệt đối đừng chạm vào!”

Vì sợ A Bảo quá tò mò, thừa dịp mình không chú ý liếm mấy miếng, Mạnh Tang Du cầm bát thuốc uống từng ngụm từng ngụm đến hết. Lúc trả bát thuốc lại cho y nữ Ngự dược phòng, trong mắt cô xẹt qua một tia sáng u tối, nét cười nơi khóe miệng lại lạnh lẽo băng giá.

Biểu cảm khéo léo này rơi vào trong mắt Chu Vũ Đế, người vẫn đang cẩn thận nhìn chăm chú vào Mạnh Tang Du, khiến cả người hắn cứng ngắc, giống như bị sét đánh.

Nàng biết! Quả nhiên cái gì nàng cũng biết, lại không nói một tiếng, im lặng thừa nhận hết thảy! Trách không được vì sao mỗi lần nhắc đến mình, nàng lại hờ hững, lại lạnh lùng, lại thờ ơ như vậy! Năng lực suy nghĩ bị ý niệm này hút sạch từng chút một, lồng ngực Chu Vũ Đế nghẹn lại khó thở, kèm theo đó là một cơn đau đớn không dứt được.

Đột nhiên hắn chợt sợ hãi khi phải đối mặt với Đức phi, sợ hãi nhìn thấy thù hận trong mắt nàng, nhưng hắn lại không khống chế được bản thân, như thế nào cũng phải biết được tâm trạng nàng mới có thể yên tâm nổi. Đây là lần đầu tiên hắn để ý một phụ nữ như vậy, ngay cả Thẩm Tuệ Như cũng không thể so sánh được.

“A Bảo, em sao vậy? Sao lại nhìn chị như thế?” Chú chó con ngơ ngác ngừng đầu, đôi mắt tròn xoe ngập nước, trông đáng yêu vô cùng, khiến Đức phi cười toe.

Có tự giễu, có chấp nhận số phận, có rộng lượng, chỉ duy nhất không có cừu hận! Thật tốt quá! Trái tim lơ lửng trên cao của Chu Vũ Đế chậm chậm rơi xuống, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn. Về chuyện may mắn cái gì, thì hẳn tạm thời không nghĩ đến nhiều.

Đợi trăm tằm về thân thể, trăm nhất định sẽ bồi thường nàng thật tốt! Trong lòng hẳn âm thầm thề, ư ử một tiếng rồi nhào vào vòng ôm Mạnh Tang Du, vô cùng quyến luyến cọ cọ ngón tay ấm áp của cô.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Bồi Thường

Bệnh tình Hoàng đế có chuyển biến tốt, thời gian xử lý triều chính ngày một tăng thêm, nhưng vẫn không tuyên triệu bất cứ phi tần nào thị tẩm, chỉ cách một hai ngày gọi Lương phi đi Ngự thư phòng tùy giá. Trên triều đình, phân lượng Thẩm thái sư cũng càng ngày càng nặng, gần như có xu thế ngang bằng với Lý tướng.

Người sáng suốt đều nhìn ra, họ Thẩm chuẩn bị một bước lên trời, trong Chung túy cung của Lương phi cả ngày đông như trầy hội, nghênh đón đưa đi, không hề quạnh quẽ như trước kia.

Trong Bích tiêu cung, Mạnh Tang Du một tay ôm A Bảo, một tay cầm cuốn du ký, lười biếng nằm nghiêng trên giường nhỏ đọc. Ánh nắng mặt trời dịu hòa nghiêng nghiêng luồn qua cửa sổ để ngỏ, phủ lên trên cơ thể một người một cún, viền chung quanh họ một lớp màu vàng mong manh, hình ảnh ấm áp không nói nên lời.

Chú chó con bé bằng một bàn tay híp hai mắt lại, lẳng lặng nằm sấp trong lòng cô gái, cùng cô chia xẻ cuộc sống non sông hùng vĩ, phong cảnh dân tộc trong du ký, tâm trạng an bình trước nay chưa từng có. Thời khắc này, hắn đã quên đi hoàn cảnh bản thân, cũng đã quên đi trách nhiệm của mình, chỉ chuyên chú hưởng thụ không khí yên lành hạnh phúc này.

“Nương nương, người đọc ở đâu thì A Bảo cũng đọc ở đó, người lật trang A Bảo cũng quay đầu theo, giống như nó biết chữ vậy, thật thần kỳ!” Ngân Thúy bê một ấm trà cùng khay bánh ngọt vào, buồn cười nói.

Chu Vũ Đế chờ người, sợ sự dị thường trên bản thân khiến Đức phi hoài nghi. Nếu Đức phi coi hắn là yêu ma quỷ quái, hắn hoàn toàn có thể tưởng

tượng được kết cục gì sẽ đến.

“A Bảo của ta đương nhiên là thông minh nhất, bây giờ chỉ đọc sách với ta, sau này ta còn muốn dạy em ấy viết chữ vẽ tranh, ca hát khiêu vũ, làm đề số học.” Đức phi ôm lấy A Bảo hôn mạnh một cái, vô cùng đặc ý tuyên bố.

Cô không biết, yêu chiều vô hạn, tin cậy mù quáng của bản thân đã khắc sâu trong tim Chu Vũ Đế đến mức nào. Cái đuôi lông xù của hân không thể khống chế mà bắt đầu phe phẩy.

“Những việc này một con chó có thể học được sao ạ?” Ngân Thúy ngạc nhiên.

“Đương nhiên có thể.” Đức phi bóp bóp cái đuôi bé xinh của A Bảo, chắc chắn nói.

Tính ra nàng cũng rất tinh mắt! Ngoại trừ ca hát khiêu vũ, cái gì trầm không làm được? Chu Vũ Đế dùng răng nanh cào cào ngón tay Đức phi, kiêu ngạo nghĩ.

“Nhưng mấy thứ đó từ từ dạy sau, bây giờ không vội. Trời càng lúc càng lạnh, bây giờ chúng ta dạy A Bảo mặc quần áo trước, em nhìn xem cái cổ tơ troy của em ấy đi, gió thổi tới nhất định sẽ lạnh đến bệnh mất. Mang áo bông khăn choàng của A Bảo ra đây đi, ta thử mặc xem thế nào.” Đức phi đặt cuốn du ký xuống, hưng trí bừng bừng mở miệng.

“Vâng.” Ánh mắt Ngân Thúy sáng lên, lập tức mang quần áo mới của A Bảo lại.

“A Bảo, bây giờ chị muốn em mặc quần áo, quần khăn choàng này vào, em ngoan ngoãn đừng có lộn xộn nhé, lát nữa có bánh ngon ăn đó. Trong điện ấm áp, em không quen thì bọn chị sẽ không mặc cho em, nhưng khi ra

ngoài tản bộ thì nhất định phải mặc vào, nghe hiểu chưa?” Mạnh Tang Du chọn một cái áo da hổ, chọt chọt cái mũi A Bảo, nghiêm túc dặn dò.

Chu Vũ Đế gâu gâu một tiếng, muốn chạy đi lại vòng trở về, cuối cùng đoan đoan chính chính ngồi ở trước mặt Đức phi, bày ra dáng vẻ mặc nàng chà đạp.

Thôi được rồi, cũng là trăm mắc nợ nàng, nàng thích như thế nào thì cứ làm như thế ấy đi! Chu Vũ Đế thầm than, trong lòng chỉ có chút xiu bất đắc dĩ. Tự khi biết Đức phi mắt như gương sáng, tâm như lưu ly, lòng dạ hẳn đối với Đức phi càng lúc càng không thể cứng rắn nổi nữa.

“A Bảo ngoan ghê!” Mạnh Tang Du vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, in xuống một cái hôn trên chóp mũi A Bảo, khiến trái tim Chu Vũ Đế đập thình thịch.

Còn chưa kịp cẩn thận ‘lĩnh hội’ loại cảm giác giống như điện giật này, hẳn liền bị Mạnh Tang Du bóp tới xoa lui, nhét vào trong một cái áo da hổ có mũ, trên vành mũ còn khâu hai cái lỗ tai hổ giống y xì đúc hổ thật, đội lên cái đầu chó của A Bảo nhìn thế nào cũng mắc cười không thôi.

“Ôi ~ ha ha ha...” Đầu tiên là buồn cười sơ sơ, rồi cuộc cũng cười tới mức ngả tới ngửa lui, Mạnh Tang Du ôm lấy A Bảo lăn lộn trên ghế dài, đôi mắt phượng lấp lánh ánh sáng, mê mắt Chu Vũ Đế.

“Ừm, hình như thiếu chút gì đó.” Lăn một vòng, cô đặt A Bảo còn ngốc người ngơ ngác ngồi trên bàn con đánh giá trái phải, thoáng nhìn cái bình sứ trắng bên cạnh, ánh mắt đột nhiên sáng ngời.

“Như vậy liền hoàn mỹ!” Cắt một đóa sơn trà kiều diễm, gài lên tai A Bảo, Mạnh Tang Du nắn nắn chân chú, lại cười ngả vào trên ghế.

Tiếng cười trong trẻo lạnh lót quanh quẩn trong điện khiến bầu không khí sinh động thêm vài phần. Chu Vũ Đế nhúu mày, muốn cào cái bông sơn

trà kia xuống, lại thấy nụ cười xinh đẹp tuyệt trần của cô, trong lòng động động, rốt cuộc buông móng vuốt xuống trầm nghĩ: Thôi kệ nàng vậy! Không có dịp thấy nàng vui vẻ thoải mái như thế.

Đối với Đức phi, hẳn hết dung lại túng, cơ hồ sắp vượt qua ranh giới cuối cùng của chính mình. Nói là bồi thường bởi vì áy náy, vì thiếu nàng, nhưng nguyên nhân thật sự như thế nào ngay cả chính hắn cũng không phân biệt rõ.

Ngân Thúy cùng Bích Thủy bên cạnh cũng cười lạc giọng. Thật vất vả mới nín cười, Bích Thủy nghiêm túc đề nghị, “Nương nương, A Bảo nhìn như thế này đáng yêu biết bao, người vẽ nó đi, sau này lấy ra ‘tưởng niệm’ quá khứ.”

“Ý này hay.” Mạnh Tang Du xoa xoa quai hàm cười đến sắp sái, đem A Bảo đang xấu hổ, còn có chút sung sướng ôm xuống bàn con.

“A Bảo mau tới đây, đi thư phòng với chị.” Đặt A Bảo lên mặt đất, Mạnh Tang Du dẫn đầu đi đến thiên điện. Thấy A Bảo mặc quần áo cũng không có gì lạ lắm, bước chân cô thoáng nhanh hơn.

Cửa sổ trong thư phòng đều rộng mở, ánh sáng vô cùng rực rỡ. Một gốc bạch ngọc lan trồng phía trước cửa sổ, những nhánh cây mạnh mẽ nhìn qua rất có cốt cách. Có thể tưởng tượng được, đợi mùa xuân năm sau mùa ngọc lan nở rộ, gốc hoa kia sẽ trở những bông hoa có cương có nhu, cảnh đẹp ý vui. Sau cửa sổ có trồng vài gốc quế cùng mai vàng, mùa thu ngửi hương mùa đông ngắm cảnh, một năm bốn mùa đều có sự hưởng thụ khác nhau.

Bước qua cánh cửa, đập vào mắt chính là giá sách cực lớn chiếm ba mặt thư phòng. Nhìn lướt qua, những bộ sách trên kệ rất nhiều, phong phú đa dạng, từ thoại bản cho đến du ký, cả kinh, sử, tử, tập, cái gì cần đều có, được phân loại xếp vào mỗi ô ngăn cách nhau, hương mực thơm nồng phả vào mặt, khiến người ta êm ái dễ chịu.

(thoại bản 话本 là một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

kinh, sử, tử, tập 经史子集 cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập.)

Góc giá sách là một bình hoa gồm sứ quý giá rất lớn, thuần một màu đen, bên trong bình không cắm hoa tươi muôn hồng nghìn tía mà là mấy nhành cây khô trụi lá. Đây là lần đầu tiên Chu Vũ Đế bắt gặp cách bài trí quái dị như vậy, nhưng lại cảm giác hài hòa ngoài ý muốn, không hiểu sao gian phòng này lại tôn lên cảm giác thoải mái mà bình yên. Một chiếc bàn bằng gỗ hoàng lê dựa vào cửa sổ, bên trên bày biện giấy và bút mực, chỉ thế, không có bất kỳ vật trang trí dư thừa nào, thậm chí không có cả lư hương.

Thư phòng này hoàn toàn đơn giản, nhưng khắp nơi lộ ra huyền cơ (đạo lý huyền diệu), là thiết kế độc nhất Chu Vũ Đế từng biết đến. Bởi vậy có thể thấy được, chủ nhân thư phòng này thông minh uyên bác đến như thế nào, khéo léo thâm sâu đến đâu. Hắn đứng ngẩn ở cửa hồi lâu mới sải bước đi vào, dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Mạnh Tang Du đương trái giấy và bút mực chuẩn bị vẽ tranh.

Trước đây, mỗi lần đến Bích tiêu cung đều như làm như có lệ, thấy một Đức phi đáng vẽ kịch cỡm, trang phục trang điểm như thế hắn luôn có cảm giác chán chường, có bao giờ từng nghĩ đến chuyện tìm hiểu nàng? Có bao giờ sẵn lòng bên cạnh nàng nhiều hơn một khắc? Nay đây, gian thư phòng này đây là nơi lần đầu hắn đặt chân đến. Thật quá rõ ràng, Đức phi không chào đón hắn, bằng không trong ba năm qua, nàng chưa bao giờ nhắc đến nửa chữ.

Trong cấm cung này, ai không biết Chu Vũ Đế rất thích đàm thi luận họa, nghiên cứu sách cổ? Vì đón hùa thánh ý, tần phi trong hậu cung ai ai

cũng ‘tranh tiên khùng hậu’ (vượt lên trước, sợ tụt lại sau) khiến bản thân mình như sinh ra từ dòng dõi thư hương thu hút sự chú ý của Hoàng đế, nhưng chỉ riêng Đức phi lại cố tình làm ngược. Nếu không phải lâm vào cảnh ngộ tréo ngoe này, có khả năng hẳn sẽ bị cô gái đó lừa gạt cả đời.

Đức phi tận lực xây dựng ra hình tượng xúc động dễ giận, lòng dạ không sâu, thủ đoạn thô kệch vụng về che mắt thế nhân, cho nên trước kia hẳn mới yên tâm nuông chiều nàng, lợi dụng nàng, cho nàng quyền lợi địa vị. Nhưng sự thật hoàn toàn tương phản, cô gái này chẳng những không ngốc, mà còn thông minh đáng sợ! Ai sẽ nghĩ đến, một cô bé chỉ mới tròn mười bốn tuổi đã có tâm tư kín đáo nhường này? Có được tầm nhìn rộng lớn nhường này?

Nếu là một tháng trước Chu Vũ Đế phát hiện ra sự thật, hẳn tuyệt đối sẽ âm thầm ban cái chết cho Đức phi, tiêu trừ tai họa ngầm. Nhưng sau khi biến thành A Bảo, những ấn tượng trước đây về Đức phi dần dần thay đổi, từ phản cảm cho đến yêu thích, từ bài xích cho đến gần gũi, tâm trạng hẳn giờ đây ngoại trừ mất mát không hiểu vì sao, ngay cả một chút lửa giận cũng không có cách nào dâng lên.

Mà thôi, tuy rằng nàng giấu diếm trầm rất nhiều, nhưng thoát nhìn cũng không có tâm gây rối, trầm không tính toán với nàng nữa. Trong lòng Chu Vũ Đế thở dài, bắt đầu đi vòng quanh thư phòng Mạnh Tang Du xem xét. Trước đây hẳn chưa bao giờ có ý muốn hiểu cô gái này, huống chi là tìm tòi nghiên cứu diện mạo chân thật nàng ẩn giấu đi.

Bên giá sách treo vài bức tranh chữ, phần đề chữ đều là tên Mạnh Tang Du. Chữ viết sắc sảo rắn rỏi, cứng cáp có lực; bút pháp tinh tế ngữ nghĩa hoàn mỹ, cấu tứ văn thơ thần diệu, đều là tuyệt phẩm khó có được. Ngắm nhìn những bức tranh chữ đó, rồi lại quan sát sách vở kín ba mặt tường, ai còn dám nói Mạnh Tang Du là tướng môn hồ nữ không thông thạo văn chương? Ngay cả Tuệ Như cũng không bì kịp!

Chu Vũ Đế trừng mắt nhìn bộ tranh thủy mặc đầy linh khí, trong lòng buồn bực không thôi. Cô gái đáng ghét này, biết rõ ràng trầm thích tài nữ như thế, lấy lòng trầm chút xíu nàng sẽ chết sao? Sao lại phải che đậy hả? Mũi hần chun lại, hừ ra một tiếng, sau đó gạt cái bông sơn trà bên tai như cho bỏ giận, muốn ném xuống đất.

Hừ! Nếu nàng không nghĩ lấy lòng trầm, sao trầm lại phải lấy lòng nàng chứ?! Bàn chân mập mạp dẫm đạp lên xác bông sơn trà bịch bịch, Chu Vũ Đế càng thêm bất bình.

“A Bảo, em lại nghịch ngợm!” Mạnh Tang Du vừa vẽ tranh vừa thưởng thức cái dáng nổi khùng đáng yêu chết người của A Bảo.

Chu Vũ Đế đang dậm bông sơn trà bình bịch kia cứng ngắc, cơ hồ không thể tin nổi cái người ngây thơ ấu trĩ mặc cười kia chính là mình. Chẳng lẽ làm chó lâu, tư duy cùng hành động cũng sẽ bị đồng hóa?

Mạnh Tang Du đặt bút vẽ xuống, cười hì hì ôm A Bảo lên bàn, chỉ vào một tờ bạch quyên (lụa trắng) hỏi, “A Bảo, em nhìn xem có giống em không?”

Trên tấm bạch quyên là một chú chó con mặc quần áo da hổ, bên tai cài một bông sơn trà, một cái chân đang cào cào, biểu cảm rất khổ não. Tuy rằng chỉ có vài nét bút đơn giản, nhưng hình ảnh một chú chó con thông minh lanh lợi đã hiện trên giấy, trông rất sống động.

A Bảo này nhìn cũng xoàng xĩnh, không thể so với giống Tây Thi và Kinh Ba, nhưng sao Đức phi lại yêu thích như vậy? Chu Vũ Đế cay đắng nghĩ thầm.

Thấy A Bảo cúi đầu cẩn thận xem chân dung bản thân mình, Mạnh Tang Du nhếch môi cười, cầm lấy bút lông sói viết tên cùng tuổi A Bảo xuống bạch quyên, sau đó nắm bàn chân A Bảo, thấm một chút mực đóng dấu, sau đó ấn một dấu chân chó như dấu hoa mai ở phần đề chữ.

“Nào, A Bảo cũng ký cái tên, sau này chị còn giúp A Bảo vẽ tranh, ghi nhớ từng khoảnh khắc A Bảo trưởng thành, giữ lại rồi tương lai lấy ra xem nhé.” Lau sạch mực đóng dấu, Mạnh Tang Du ôm cái nắm bông nho nhỏ, trong giọng nói tràn đầy yêu chiều cùng chờ mong.

Nàng đang cho rằng A Bảo là con của mình sao? Bởi vì trẫm không có cách nào cho nàng một đứa con nối dõi? Chu Vũ Đế đột nhiên hiểu ra, cơn ngạt thở trong lồng ngực mãnh liệt hơn so với bất cứ thời điểm nào lúc trước.

Từ sau ngày vẽ bức tranh đó, A Bảo càng thêm ngoan ngoãn, càng thêm yên lặng, cho dù Đức phi ‘lăn qua lăn lại’ giày vò chơi đùa như thế nào hăn đều mặc kệ, cũng không chạy loạn chung quanh, chỉ vì hăn biết, Đức phi bị giam lỏng là vì mình, nếu hăn xuất hiện ở nơi nào ngoài Bích tiêu cung, nhất định sẽ trở thành cái cớ để kẻ có tâm cố ý công kích Đức phi.

Gắng gượng áp chế nôn nóng trong lòng, Chu Vũ Đế nhẫn nại cân nhắc sách lược ra cung vện toàn mà không liên lụy Đức phi. Bất tri bất giác, hăn đã sinh ra ý thức bảo vệ Đức phi rồi.

Như Mạnh Tang Du tiên đoán, Thẩm thái sư cùng Lương phi đã bước chân trên con đường lạm quyền cùng sủng phi không lối ra. Bọn họ trắng trợn độc bá quyền lực trên triều đình và hậu cung, từng chút một chạm đến giới hạn của Chu Vũ Đế, lần lượt hao mòn cảm tình Chu Vũ Đế có được trước đây. Vốn chỉ là một hạt mầm hoài nghi, trong nửa tháng gần gũi đã trở thành đại thụ che trời.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Nói Ra (1)

Lại qua nửa tháng, thân thể hiện giờ của Chu Vũ Đế đã rất khỏe mạnh, thính giác cùng khứu giác cũng nhạy bén hơn so với trước, một mình lêu lổng ở Bích tiêu cung cả buổi cũng không thành vấn đề. Thời gian gần đây, hắc thường xuyên quanh quẩn ở cửa cung, trong lòng bắt đầu sốt ruột. Bởi vì thân thể thật sự của hắn đã hôn mê hơn hai tháng, nếu không tỉnh lại thì không biết nội loạn Đại Chu sẽ bùng nổ lúc nào. Hơn nữa, Thẩm thái sư cùng Tuệ Như càng ngày càng trắng trợn không kiêng dè, mỗi một hành động đều khiến hắn nghĩ thấy hơi thở nguy hiểm. Một khi tình thế này cứ tiếp tục, không chừng bọn họ sẽ sinh ra tâm tư cướp đoạt chính quyền. Bây giờ hắn đã không còn tin cậy họ Thẩm một cách không lay chuyển như trước.

Người sốt ruột hơn cả hắn còn có Phùng ma ma. Thấy Hoàng thượng từ ngày giam lỏng chủ tử cũng chẳng quan tâm, coi như hoàn toàn đã quên có một người như vậy tồn tại, bà đứng ngồi không yên.

“Nương nương, người khâu một cái hầu bao dâng cho Hoàng thượng đi, cũng để cho ngài ấy biết người khất nào cũng mong nhớ. Bằng không việc giam lỏng này kéo dài đến khi nào?” Xoa bóp bả vai cho Mạnh Tang du, Phùng ma ma tận tình khuyên nhủ.

Chu Vũ Đế vừa mới chạy vào tắm điện, nghe vậy hai mắt lập tức ngập sát khí gườm gườm Phùng ma ma. Đức phi là người phụ nữ của hắn, tiện gì này lại còn để Đức phi làm hầu bao cho tên hàng giả kia? Thật sự là đáng chết!

“Yên tâm, ta sẽ được bỏ lệnh cấm nhanh thôi. Hai tháng Hoàng thượng chưa từng lâm hạnh hậu cung, bây giờ bên ngoài đều đồn đại Hoàng thượng trọng thương, không có cách nào dựng dục coi nổi dõ. Bè cánh Lý tướng gần đây liên tục dâng thư, khuyên bảo Hoàng thượng nhanh chóng lập Hậu. Người đủ tư cách ngồi lên ngai Hậu cùng vị trí Thái tử tốt nhất hẳn nhiên là Lý quý phi và Nhị hoàng tử. Từ lâu Lương phi đã xem ngôi Hậu như vật trong túi mình, vả lại cô ta đối nhân xử thế cực kỳ khôn khéo, am tường cách mượn gió bẻ măng, nhất định lúc này sẽ thả ta ra ngoài, muốn nước đã đục nay càng đục hơn. Nhưng mà thật đáng tiếc, ta chưa từng nghĩ đến ngôi Hậu, không có khả năng đối phó với Lý quý phi như cô ta mong muốn. Cô ta không thả ta càng sướng, thoải mái tự tại.” Mạnh Tang Du xua tay, ngữ khí đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Thúc đẩy Hoàng thượng cấm người là nàng ta, muốn cho Hoàng thượng bỏ lệnh cấm cũng là nàng ta, bắt đầu từ khi nào Lương phi có thể ảnh hưởng lớn như vậy tới Hoàng thượng? Chỉ trong nháy mắt đã được sủng ái như vậy, không biết có dùng yêu pháp gì mê hoặc Hoàng thượng? Có Lý quý phi, Hiền phi cùng người ở đây, người có thể chạm tay tới ngôi Hậu cũng không có chỗ cho nàng ta!” Phùng ma ma quả thật không hiểu vì sao Lương phi lại có quyền cao ngút trời như vậy.

“Cô ta không có yêu pháp, ma ma nghĩ quá nhiều rồi.” Mạnh Tang Du mỉm cười, âm thanh râm rì không ai nghe thấy được, “Ngôi Hậu này trước giờ đều là của cô ta, chỗ nào đến lượt người khác?”

“A? Nương nương, người vừa nói gì?” Phùng ma ma nghe không rõ, vội vàng hỏi lại.

Tai chó nhạy bén hơn tai người, những lời Mạnh Tang Du vừa nói Chu Vũ Đế đều nghe rõ ràng không sót nửa chữ, thân thể cứng ngắc, trong nội tâm chấn động dữ dội. Nghe cuộc nói chuyện của hai người, cô gái này không phải cũng nhìn thấu tình cảm của trẫm đối với Lương phi? Ánh mắt nàng, rốt cuộc sắc bén đến bao nhiêu?

Cảm xúc đầu tiên dâng lên chính là tức giận vì bị người khác nắm thóp, tiếp theo sau đó là chột dạ ngạt thở. Đuôi Chu Vũ Đế vung lên, chạy trời chết. Giờ khắc này hẳn không biết làm sao để đối mặt với cô gái ngồi đó, thì ra những gì nàng biết được còn nhiều hơn so với tưởng tượng của hắn; thì ra nàng chẳng bao giờ quan tâm đến ngôi Hậu, mà phòng bị cùng lợi dụng hắn đã làm quả thực như truyện cười!

Không để ý tới năm lông chạy đến rồi lại chạy đi, Mạnh Tang Du phất tay với Phùng ma ma, tỏ ý không muốn tiếp tục đề tài này.

* * * *

Trên triều đình, hai tộc Thẩm, Lý tranh đấu càng lúc càng quyết luyện. Lý tướng có căn cơ sâu, giao thiệp rộng, Thẩm thái sư lại được Hoàng đế tin dùng, hai phái đấu đá đều ngang tay nhau. Nếu muốn đánh phá cục diện bế tắc cũng không dễ dàng, còn phải tự giữ lấy mình.

Ngay lúc này, quả nhiên Thẩm Tuệ Như dụng kế mượn gió bẻ măng, chỉ thị Hoàng đế giả bỏ lệnh giam lỏng cho Đức phi, để ả tham dự vào cuộc tranh đoạt này. Đức phi chưa bao giờ để mình vào mắt, tuyệt đối sẽ không coi mình làm đối thủ, chắc chắn toàn lực bày mưu tính kế Lý quý phi. Đến lúc đó, mình chỉ cần bàng quan ngồi tại chỗ, ngư ông đắc lợi là được.

Đúng là không tới vài ngày, cung bài cầu kiến Mạnh Tang Du của Mạnh phu nhân được dâng lên, mà Hoàng đế cũng vui vẻ chấp nhận. Đây chính là tín hiệu của việc giải trừ giam lỏng.

Mạnh phu nhân tuổi gần tứ tuần, có sáu bảy phần tương tự Đức phi, dáng dấp xinh đẹp vẫn còn đó, giữa ấn đường có vài dấu vết nhàn nhạt, là do quanh năm suốt tháng nhúu mày mà thành, có thể thấy được bình thường suy tư rất nhiều.

“Lâm thị tham kiến nương nương...” Thấy con gái vào chính điện, Lâm thị Mạnh phu nhân vội vàng đứng dậy hành lễ, lại bị Mạnh Tang Du nhanh

chóng đỡ lấy.

“Mẹ không được đa lễ, ngồi ạ!” Mạnh Tang Du đỡ Mạnh phu nhân để ghế của khách rồi tự bản thân ngồi xuống ghế chủ vị.

Phùng ma ma ôm A Bảo ra ngoài để lại không gian cho hai mẹ con, nhưng lúc này A Bảo lại kêu lên ăng ăng, vừa cào cánh tay Phùng ma ma vừa dùng đôi mắt ngập nước như chớp như không nhìn về phía Đức phi, trong mắt đầy vẻ ‘em không muốn đi đâu hết mà.’ Ở chung lâu ngày, hẳn phát hiện Đức phi không có sức chống cự với biểu cảm này, chỉ cần hắt ra tay, Đức phi lập tức ‘ngàn y trăm thuận’ với hẳn.

Mạnh phu nhân tiến cung tất nhiên sẽ mang theo tin tức của Mạnh Trường Hùng, hẳn nhất định phải ở lại nghe xem. Nghĩ đến chuyện Mạnh Trường Hùng là phụ thân của Đức phi, tâm trạng hẳn trở nên phức tạp vô cùng, nhưng cái loại không hề cố kỵ gì mà lợi dụng cùng thương tổn, rốt cuộc hẳn cũng không làm được. Hẳn nghĩ, chỉ cần Mạnh Trường Hùng tự nguyện giao ra quân quyền, tất cả vinh quang sung ái cho Đức phi hẳn nhất định sẽ không thu hồi, lại càng bồi thường nhiều hơn. Theo bản năng, hẳn không muốn tưởng tượng cái ngày thê lương nghèo túng của Đức phi sau này, khuôn mặt với nụ cười tươi đẹp mới là biểu cảm thích hợp với nàng nhất.

“Ma ma, đưa A Bảo lại cho ta. Bà cũng đừng đi, ở lại hầu hạ.” Quả nhiên gương mặt Mạnh Tang Du mềm nhũn, lập tức kéo A Bảo vào lòng hôn hít.

Tâm nguyện được đền bù, đuôi A Bảo không thể không vẫy được. Bây giờ hẳn càng ngày càng thuần thục cách vận dụng kỹ năng lấy lòng chủ nhân mình.

“Nô tì tuân mệnh.” Trên mặt Phùng ma ma đầy kinh ngạc, trong lòng lại vô cùng hớn hởi. Trước đây mỗi lần Quốc công phu nhân tiến cung cầu kiến,

chủ tử cũng không để bà ở lại hầu hạ, bà còn nghĩ chủ tử không tin tưởng mình.

“Bé con này là đầu sỏ khiến con bị giam lỏng đây sao?” Thấy con gái miệng cười trong vắt, tinh khôi hồn nhiên như lúc chưa gả đi, khuôn mặt nghiêm nghị của Mạnh phu nhân cũng dịu hòa xuống, chỉ vào A Bảo hỏi.

“Không liên quan gì đến A Bảo. Lâu này Lương phi hận con, A Bảo chỉ là một cái bè, không có A Bảo cô ta cũng sẽ tìm được lý do khác tát con một cái.” Mạnh Tang Du xoa xoa bàn chân A Bảo, ngữ khí ‘vân đạm phong khinh.’ Thật rõ ràng, cô không hề để chuyện giam lỏng này trong lòng.

Chu Vũ Đế dựa vào khuỷu tay Mạnh Tang Du, vểnh tai lắng nghe hai người nói chuyện. Hắn sẽ không bao giờ nghe thấy hai chữ “Lương phi” mà tim đập nhanh hơn, ngược lại vì được Đức phi bảo vệ mà cảm thấy ấm áp.

“Y thị làm gì có tư cách hận con?” Tiếng Mạnh phu nhân phản hận, “Trong ba năm nay, con thay y thị cản bao nhiêu tai ách, diệt trừ bao nhiêu kẻ địch, còn thị chỉ cần thông thả ung dung ngồi trong Chung túy cung chờ Hoàng thượng yêu thương là được, thị còn cái gì chưa thỏa mãn?”

Lỗ tai A Bảo giật giật, bàn chân khoát lên cánh tay Đức phi có chút cứng ngắc.

Khuôn mặt Phùng ma ma trở nên hoang mang, không rõ hai vị chủ nhân rốt cuộc đang nói gì. Nường nường chần tai ách cho Lương phi là ý gì?

“Đúng vậy, chính là chưa thỏa mãn mới hận con! Vị trí đứng đầu trong tứ phi của con vốn là của cô ta, quyền lợi giải quyết cung vụ cũng vốn là của cô ta, Bích tiêu cung, Lãng vân điện và tư khố con có được cũng vốn thuộc về cô ta, mẹ nói xem cô ta có hận con hay không?” Mạnh Tang Du cười giễu, trong giọng nói tràn đầy châm chọc cùng bất đắc dĩ khiến Chu Vũ Đế run sợ.

“Vớ vẩn! Sao thị không thấy con bị người ta hạ độc bao nhiêu lần, bị người ta bày ra bao nhiêu lần ngáng chân, uống bao nhiêu tị tử canh (thuốc tránh thai)? Có bản lĩnh thì kêu thị đổi vai với con thử xem, xem rốt cuộc thị có thể sống được mấy ngày trong cung cấm này! Quả nhiên nhân phẩm người tộc Thẩm đều thấp kém như vậy, nhưng lúc nào cũng bày ra dáng vẻ đạo mạo lừa gạt người đời! Mắt Hoàng đế bị mù rồi chẳng?” Gò má Mạnh phu nhân đỏ lên, ngữ khí càng lúc càng tức giận.

Mỗi một câu Mạnh phu nhân nói ra, thân thể Chu Vũ Đế càng thêm một chút, Bị hạ độc, bị ngáng chân, uống tị tử canh, việc này hẳn đều biết đến, nhưng bây giờ nghe tới tai lại giống như thanh kiếm thép, xuyên thấu vào da thịt hẳn từng phân một. Cảm giác lồng ngực bị đè nén đến đau buốt như thế này có tên gọi là tội lỗi.

“Mẹ, người nói cẩn thận!” Mạnh Tang Du vội vàng xua tay, ngăn chặn Mạnh phu nhân đang nói không dẫn đo trước sau.

Sắc mặt Mạnh phu nhân căng thẳng, biểu cảm căm phẫn lập tức bình phục xuống.

“Con gái ngoan lành của mẹ, vốn được thương yêu chiều chuộng, lại muốn đưa vào trong cung để người ta giày xéo...” Tiếng Mạnh phu nhân nghẹn ngào, lắc đầu, rốt cuộc không nói nên lời. Trong nháy mắt, khuôn mặt tiều tụy như già đi mười mấy tuổi.

Chu Vũ Đế dùng bàn chân che tai lại, quả thực không dám nghe tiếp nữa. Giày xéo, những hành động hằn đối với Đức phi quả đúng tương xứng với hai chữ này. Hẳn không có tư cách nổi giận với những gì Mạnh phu nhân đã nói.

“Cha phụ trách quản lý trăm vạn đại quân, cưới con chẳng khác nào cưới một cây kiếm treo ngay gáy, ở Đại Chu này, ngoại trừ Hoàng thượng thì có ai muốn con nữa?” Mạnh Tang Du lại cười giễu, ngữ khí bắt đầu

thoải mái, “Mẹ, mẹ đừng khổ sở vì con nữa, con sống rất tốt. Vị trí ăn trên ngồi trước, tôi tớ thành đàn, vinh hoa phú quý, tất cả những gì đàn bà muốn trên đời này con đều có, con còn chưa thỏa mãn gì nữa? Mẹ không thấy ngay cả Thẩm Tuệ Như có được sung ái duy nhất cũng đổ kị với con sao?”

Giọng nói nàng độ lượng như vậy, biểu cảm tươi tắn như vậy, mang theo sức cảm hóa kì dị nào đó, xoa dịu sắc mặt Mạnh Tang Du.

Chu Vũ Đế phủ phục trong lòng Mạnh Tang Du, quả thực không biết nên dùng ngôn ngữ nào để hình dung cô gái này. Hồ như, nàng cho tất cả thương đau trên người là một loại ban ân, là một quá trình trải nghiệm để trưởng thành, cũng không oán hận, cũng không tự chuốc lấy khổ sở. Ở bên người nàng, mỗi một ngày đều phong phú lại vui vẻ, những phiền não nặng nề đến đâu đều có thể quên mất. Không có cô gái này làm bạn, sáu mươi ngày đêm sống dưới lột con vật, hẳn không biết bản thân mình có thể tồn tại đến bây giờ hay không.

Nếu bây giờ hẳn có một đôi tay, hẳn chỉ muốn ôm nàng, chặt thật chặt. Ở thời khắc này, nguyện vọng khôi phục về thân thể cũ của Chu Vũ Đế bức thiết chưa từng có. Bất tri bất giác, ấn ký Thẩm Tuệ Như để lại trong lòng hẳn càng lúc càng mờ nhạt, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười, xinh đẹp tuyệt trần của Mạnh Tang Du.

Mạnh Tang Du yên lặng một lát điều chỉnh tâm tình, dùng khăn lau khô lệ vương nơi khóe mắt, chậm rãi nói chuyện chính, “Lần này mẹ tiến cung là vì hôn sự của ca ca con.”

“Ồ? Lần này ca ca lại hợp ý con gái nhà ai?” Mạnh Tang Du bóp bóp tai A Bảo, hứng thú hỏi.

“Không phải nó muốn, mà mẹ đẻ mắt, là trưởng nữ Lễ bộ thị lang Phó Quảng Đạt. Tuy dung mạo bình thường một chút, nhưng hơn người ở chỗ tính tình kiên cường, đầu óc nhanh nhạy, tuổi nhỏ đã quản lý gia vụ, che

chở ấu đệ (em trai còn nhỏ). Cô gái này có thể sống được ‘phong sinh thủy khởi’ ở cái nơi ăn thịt người không nhả xương, đây thuộc hạ của kẻ mẫu (mẹ kế), người như vậy, cưới về nhà có thể quản được ca ca con, cũng để cho nó bớt gây ra tai họa!” Mạnh phu nhân nở nụ cười, hiển nhiên là rất vừa lòng với cô gái họ Phó này.

(trong này có nhắc tới chữ ‘đích’, ý chỉ ‘chính tông, dòng trưởng, dòng chính’, con trai con gái vợ cả được gọi là ‘đích tử, đích nữ’, nhưng mình không đưa chữ ‘đích’ này vào

Phong sinh thủy khởi 风生水起 tức là gió đi khắp nơi để mọi vật được sinh ra, nước đến đâu thì ở đó sẽ đâm chồi nảy lộc.)

“Diện mạo bình thường thì hơi khó một chút, anh trai thích nhất mỹ nhân, sao lại để ý tới? Nếu anh ấy không có tính tình này, nửa năm trước cũng chẳng gây ra họa lớn ngập trời như thế.” Mạnh Tang Du nhíu mày xoa xoa thái dương, nhắc đến anh hai nhà mình lại cảm thấy đau cả đầu.

Chu Vũ Đế ngậm một ngón tay Mạnh Tang Du theo quán tính, nhẹ nhàng cạ cạ mút lấy, muốn cho cô vui vẻ một chút, rồi khiến Mạnh Tang Du dịu dàng cười.

“Sao lại có thể trách nó được? Nếu không phải do Thẩm Hi Ngôn lừa trong sạch Liễu Kỳ Tư, sau lại không chuộc thân cho nàng ta, làm hại Liễu Kỳ Tư treo cổ tự sát, ca ca con cũng sẽ không đánh Thẩm Hi Ngôn đến vỡ tướng. Con không thấy sao, những bức thư tình lấy từ chỗ tì nữ Liễu Từ Kỳ đã quá rõ, Thẩm Hi Ngôn thề non hẹn biển, ‘chỉ thiên hạ địa’ nhận lời cứu nàng ta ra ngoài. Kết quả như thế nào? Đoạt tằm thân trong sạch con nhà người ta thì biến mất không thấy tung tích! Mà Liễu Từ Kỳ kia cũng tự làm bậy, lúc trước ca ca con chuộc thân lại dám cự tuyệt, không biết xuống suối vàng rồi thì hối hận như thế nào!” Mạnh phu nhân vẫy vẫy khăn, thốn thức không xiết.

“Trước kia cô ấy cũng là thiên kim nhà quan, đọc sách được vài năm, sao có thể để mắt tới anh trai văn không thành võ không phải? Cho nên con mới nói, bụng dạ quá cao cũng không tốt, người muốn sống thanh thản, quan trọng nhất là thức thời, có thể thấy rõ tình cảnh bản thân.”

Lời nói Mạnh Tang Du ‘hữu cảm nhi phát’ (nói ra, biểu lộ cảm xúc trong lòng), Chu Vũ Đế lại bị cảm xúc hối hận cùng áy náy tra tấn như kim đâm. Bởi vì tin cậy Thẩm thái sư cùng Lương phi, chuyện này hẳn không điều tra kỹ lưỡng, thế nên không biết bên trong còn có câu chuyện kinh khiếp đến thế. Bây giờ nghĩ lại mấy lời Lương phi thường tán dương huynh trưởng ruột thịt của mình, trong lòng hẳn thật sự chịu không được. Đáng thương ca ca của Đức phi, bị hãm ‘thường’ sáu mươi đại bản, nằm trên giường tròn ba tháng mới hết.

Thấy A Bảo cứ nhắm vào ngực mình mà chui, sợ A Bảo nhiễm lạnh, Mạnh Tang Du vội vàng kéo áo bên ngoài ‘gói’ chú lại cẩn thận. Hương thơm nhàn nhạt thoang thoang cùng nhiệt độ cơ thể lập tức chữa khỏi tâm trạng âm ỉ sụp đổ của Chu Vũ Đế.

Mạnh phu nhân cũng nghiêng người lại gần xoa xoa đầu A Bảo, khuôn mặt đầy chờ đợi mở miệng, “Mẹ sợ ca ca con không đồng ý, cho nên muốn nhờ con tứ hôn. Mẹ ép nó không được, cũng chỉ có con với cha mới có thể trị nó. Cha con ở biên quan xa xôi, mẹ chỉ có thể dựa vào con.”

Lúc này Mạnh Tang Du gật đầu, “Mẹ yên tâm, chuyện anh trai hãy để con lo liệu. Trước mắt con vẫn còn chưa hoàn toàn thất sủng, đi xin Hoàng thượng một ý chỉ tứ hôn vẫn có thể được. Tộc của Phó đại nhân là dòng dõi thư hương, không có thực quyền, Hoàng thượng hẳn sẽ đồng ý.”

Chu Vũ Đế nghe vậy, ngực bắt đầu bị đè nén. Chỉ cần nghĩ đến chuyện người phụ nữ của mình lại dùng gương mặt nhiệt tình như lửa, dáng vẻ mềm mại ngoan ngoãn đi cầu xin đồ dỏm kia, cho dù biết nàng chỉ giả bộ, hẳn cũng không thể chịu được!

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nói Ra (2)

Xác định được hôn sự Mạnh Viêm Châu xong, Mạnh Tang Du bắt đầu hỏi tình hình gần đây của cha. Chu Vũ Đế lập tức áp chế cơn xáo động trong lòng, vênh tai nghe trộm.

“Cha con ổn lắm, cả ngày đặt tiểu tử Hàn Xương Bình kia lên thớt giày vò, rất vui vẻ là đằng khác! Nghe nói trước một trận vừa bãi bỏ chức vụ Hữu tướng quân của Hàn tiểu tử, điều xuống dưới làm một quan canh gác nho nhỏ.” Nhắc đến Mạnh Trường Hùng, biểu cảm trên mặt Mạnh phu nhân dịu dàng khôn xiết.

Chu Vũ Đế âm thầm nhú mày, đối với hành động của Mạnh Trường Hùng thật bất mãn. Hàn Xương Bình là tâm phúc của hắn, là người tốt nhất để thay thế Mạnh Trường Hùng đảm đương chức vụ Kiến uy Đại tướng quân trong tương lai. Mạnh Trường Hùng tự mình bãi chức Hữu tướng quân của hắn, có thể thấy được là bài trừ dị kỷ, có lòng gây rối!

“Hàn Xương Bình là tâm phúc của Hoàng thượng, Hoàng thượng đưa anh ta tới bên cạnh cha để học hỏi rèn luyện, mà chủ yếu cũng để thay thế cha. Cha đã biết rõ như vậy còn hành anh ta như thế, không khỏi khiến Hoàng thượng có ý nghi kị. Mẹ à, mẹ viết một lá thư, dặn cha đừng liêu lĩnh quá.” Mạnh Tang Du ần ần thái dương, trong nhà, nhân vật thứ hai khiến cô đau đầu chính là ông Mạnh lúc nào cũng cứ cố chấp.

“Ngày hôm trước cha con có gởi thư về nhà, nói ông ấy đều có tính toán riêng, con đừng lo lắng. Sư phụ của Hàn Xương Bình kia là thiên tài quân sự Bình Phụ Tử tiên sinh, nhất định có bản lĩnh, nhưng tuổi trẻ còn cần mài giũa. Chưa gì Hoàng thượng đã cho hắn nhậm chức Hữu tướng quân, rất

nhiều người trong quân không phục, cha con cách chức, đẩy cậu chàng xuống làm quan trạm gác, thứ nhất là vì quân binh phục nể, thứ hai là để tôi luyện nhiều hơn. Chỉ khi anh chàng này dựa vào bản lĩnh thật sự của mình từng bước một trèo lên, sau này mới có thể ngồi vững vị trí Kiến uy Đại tướng quân. Nhớ năm xưa cha con cũng từng bắt đầu từ hàm Đội trưởng làm nên đấy thôi. Phòng ngự biên cương liên quan đến căn cốt Đại Chu, liên quan tới vô số sinh tử con dân đất nước, cha con tuyệt đối không làm qua loa cho xong. Nếu như Hàn Xương Bình kia quả thật có thể đảm đương tốt trọng trách, lần này hồi triều, cha con lập tức cho một chỗ vọt lên.” Tiếng Mạnh phu nhân bắt đầu dĩ vô cùng.

Nghe Mạnh phu nhân giải thích xong, sắc mặt Chu Vũ Đế lúc hồng lúc lại trắng, dường như bị người ta quăng một cái tát nẩy lửa, tên tò muồn chết. Cái sự nghi ngờ phòng bị của hắn quả thực buồn cười không để đâu cho hết! Nếu là trước đây, người nhà họ Mạnh thể hiện lòng trung thành một vạn lần hắn đều không tin tưởng, nhưng bây giờ hắn không thể không tin. Ai có thể nghĩ được Hoàng đế sẽ bám vào thân thể một con chó? Ai sẽ diễn trò trước mặt một con chó? Lời Mạnh phu nhân không chữa cho hắn bất cứ đường sống chất vấn nào.

Mạnh Tang Du vỗ vỗ mu bàn tay Mạnh phu nhân, dịu dàng trấn an, “Bây giờ chiến tranh biên cương loạn lạc, cho dù Hoàng thượng hiềm nghi cha cũng không dễ dàng động người, con cũng không lo lắng, chỉ cần cha biết bản thân mình đang làm gì là tốt rồi. Chờ cha từ bỏ chức vụ, mẹ cùng cha cứ học theo Thẩm thái sư, rời xa kinh thành, du ngoạn non sông đất nước đi. Ngày sau phủ Quốc công của chúng ta chỉ có một mình anh trai không nên thân ra hôn chèo chống, nói vậy Hoàng thượng cũng lại không kiêng dè họ Mạnh nữa.”

Đầu Chu Vũ Đế chui thật sâu vào khuỷu tay Mạnh Tang Du. Xấu hổ, xấu hổ khủng khiếp.

“Mẹ cùng cha con cũng đang có ý này, cho nên phải nhanh chóng tìm một đứa con dâu hiền lành cho ca ca con.” Mạnh phu nhân thở dài, dường như đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, trên mặt lộ ra thần sắc khó hiểu, “Gần đây Thấm thái sư trên triều đình có phần ‘giểu võ’, y không sợ thế nhà họ Thấm lên nhanh, rập khuôn mẫu tộc Hoàng hậu?”

“Hoàng thượng tín nhiệm họ Thấm, lại có tình cảm với Lương phi, đó chính là hai chỗ dựa lớn nhất của họ. Tuổi Thấm thái sư cũng lớn, mấy năm này liều mạng đưa con gái tới ngôi Hậu, bảo vệ cô ta sinh con trai trưởng, sau đó một lần nữa y thành thượng thư trí sĩ (trí sĩ – về hưu), chẳng những Hoàng thượng không tị hiềm y, mà còn có thể nhớ tới công ủng hộ của y những lúc nguy nan. Thấm thái sư dạy dỗ Hoàng thượng từ nhỏ cho đến lúc lớn, nói đến người hiểu rõ thánh ý, ai có thể vượt qua y được?” Mạnh Tang Du lơ đãng xoa tay.

Mạnh phu nhân gật đầu, thầm than phu quân nhà mình nếu có thể có được nửa phần khôn khéo như Thấm thái sư cũng chẳng rơi xuống kết cục ‘phi điều tần, lương cung tàng’, lại nghĩ đến con trai nhà mình lại đánh Thấm Hi Ngôn, lo lắng không khỏi chất chồng.

(phi điều tần, lương cung tàng 飞鸟尽, 良弓藏 được giải thích là khi chim chóc đã bị bắn hết thì cây cung tốt cũng bị xếp xó, ý chỉ việc ‘qua cầu rút ván’, hết giá trị lợi dụng rồi sẽ rơi vào kết cục bị ruồng bỏ hoặc thủ tiêu.)

Trong lòng Chu Vũ Đế, sóng to gió lớn bắt đầu nổi dậy, những tin cậy trong quá khứ từng bước sụp đổ. Đúng vậy, người hiểu biết bản thân mình, chỉ sợ ngay cả tiên hoàng cũng chẳng bằng Thấm thái sư. Thấm thái sư hiểu rõ, những hành động bây giờ của ông ta đã đập đến vạch giới hạn cuối cùng của mình, lại còn chưa thu lại, không phải ý lại điều này thì còn có thể là gì? Đây là ý vào chuyện mình đang bất tỉnh, trong tình huống này đương nhiên thánh tâm có là cái thá gì? Nghĩ mình không bao giờ tỉnh lại nữa cho nên được ăn cả ngã về không?

Chiếm được ngôi Hậu, tất nhiên sau đó là được voi đòi tiên, chiếm luôn ngôi Hoàng đế, họ Thẩm đang tiến hành một lần đánh cuộc, mà tiền đặt cược chính là giang sơn nghìn dặm của Đại Chu! Trong đầu có một tiếng sấm nổ, Chu Vũ Đế sợ hãi bàng hoàng, toàn bộ lông trên người đều dựng đứng. Không được, hẳn nhất định phải nhanh chóng tìm về thân thể, nếu như thể xác bị hủy trong tay Lương phi, chỉ sợ cả đời hẳn phải làm con chó ngoại tộc!

Mạnh Tang Du nhìn ra nỗi niềm Mạnh phu nhân, vừa âu yếm A Bảo chợt trở nên cứng ngắc, vừa an ủi mẹ, “Mẹ chớ lo lắng, Hoàng thượng anh minh thần võ, tài trí mưu lược kiệt xuất, sau khi kế vị một lòng trị nước, sát tặc trừ gian tạo quốc phong, có tâm muốn thay đổi sách lược trọng văn khinh võ của tiên hoàng, hồi sinh Đại Chu, khiến Man di không dám xâm phạm, cho bách tính một thời đại thái bình. Bây giờ Man di chưa lui, Phiên vương chưa trừ, ngày sau nhất định còn có rất nhiều trận đánh ác liệt muốn ngàn vạn tướng sĩ ra trận. Họ Mạnh chúng ta một nhà trung liệt, sao Hoàng thượng có thể phái người làm hại anh trai ngay thời điểm cha vừa lui về? Như vậy chẳng phải rét lạnh lòng của tướng sĩ? Uy tín của cha trong quân đội không gì thay thế, mẹ đừng nên lo lắng quá nhiều, nhưng dặn anh trai sau này kèm chế một chút, cúp đuôi làm người là được. Dầu Hoàng thượng không thể đảm bảo cho anh thăng quan tiến tước, nhưng để anh bình an mà sống vẫn được. Dù sao tước vị Phụng ân trấn quốc công đặt trên người anh trai không có chí tiến thủ mới hợp với tâm ý Hoàng thượng.”

Trong lo âu, Chu Vũ Đế được Đức phi âu yếm cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại, lần thứ hai khâm phục vì Đức phi lo xa nghĩ rộng. Cô gái này thấu hiểu hẳn như thế, có thể thấy rõ một hai những sách lược trong tương lai của hắn, hơn nữa, nàng cũng đánh giá bản thân mình khá cao? Trong lòng Chu Vũ Đế chợt cảm thấy vui mừng, lại lập tức nhú chặt mày. Hắn nghĩ tới một chuyện, trước mắt mình còn hôn mê, sao bảo vệ ca ca nàng được?

Bắt đầu lo lắng lại, Chu Vũ Đế nhin khôn được cào cào ống tay áo Đức phi ư ử kêu to, nhưng câu tiếp theo của Mạnh phu nhân khiến hăn im lặng tức thì, trong lòng lại càng thẳng thốt.

Mạnh phu nhân hốt nhiên đứng lên, giữ chặt tay con gái hoảng sợ, “Ca ca con còn có chúng ta che chở, nhưng con làm sao bây giờ? Thâm cung này chính là chỗ ăn thịt người, mỗi ngày đều có người chết không rõ ràng. Bây giờ Thâm Tuệ Như có thể, con cũng không còn giá trị lợi dụng với Hoàng thượng nữa, y thị có trăm ngàn cách đối phó con!”

“Ăng ăng ăng”, Mạnh phu nhân vừa dứt lời, Chu Vũ Đế dùng chân trước ôm lấy vạt áo Mạnh Tang Du, không thể kiềm giữ được mà tru lên. Bây giờ hăn chỉ cảm hận bản thân sao lại còn dính chặt vào thân con chó ngoại tộc này, muốn bảo vệ cô gái trước mắt lại bất lực. Không nói đến chuyện trở về thể xác, để hăn nhập hồn vào trong một con chó ngao hung mãnh cũng tốt hơn!

“Mẹ đừng nóng vội!” Mạnh Tang Du vỗ vỗ tay Mạnh phu nhân, đỡ bà ngồi xuống, lại hôn hôn đỉnh đầu lông quăn của A Bảo, nhẹ nhàng mở miệng, “Mẹ, người không cần lo lắng, cho dù con không còn giá trị lợi dụng, Hoàng thượng sẽ không tính toán lấy mạng một cô gái yếu đuối. Về phần Thâm Tuệ Như, cô ta chắc chắn không để con chết, cô ta muốn con mở to mắt nhìn cô ta lên ngôi Hậu, muốn con cả đời chứng kiến cô ta nở mày nở mặt, muốn con sống không bằng chết! Ở trong lòng cô ta, đây mới là sự trả thù tốt nhất. Dù gì cũng chỉ là cụp đuôi làm người mà thôi, một trượng phu vĩ đại như cha đều có thể làm được huống chi là con hờ mẹ? Trong mắt con, sĩ diện không đáng giá bằng mạng sống, chỉ cần còn mạng, cái gì cũng được cả. Mẹ không cần lo, con cũng đã quen, không biết khổ sở là gì.”

Mạnh phu nhân nắm chặt tay con gái, bi phần muốn chết, vài lần mở miệng đều nói không nên lời, khóe mắt từ từ ửng đỏ, tràn ra những giọt

nước mắt già nua. Rốt cuộc tộc Mạnh đã phạm phải thần linh nào để hồng đời hai đứa con đứt ruột của bà?

Trái tim Chu Vũ Đế quặn thắt, ngay cả tiếng ư ử cũng không phát ra được. Chân trước của hắn vỗ vỗ mu bàn tay Đức phi từng chút, thầm nghĩ trong lòng: Mạnh Tang Du, nàng yên tâm, trăm sẽ mau chóng tìm về thể xác, bảo vệ nàng chu toàn, tuyệt đối sẽ không để bất cứ kẻ nào chạm tới nàng một ngón tay!

Mạnh Tang Du nhẹ nhàng lau lệ nơi khóe mắt Mạnh phu nhân, dịu dàng an ủi. Từ khi ra đời cô đã sống trong tộc Mạnh, tình cảm đối với vợ chồng họ Mạnh so với cha mẹ vô trách nhiệm kiếp trước còn sâu nặng hơn nhiều.

Con gái chịu khổ nhất, ngược lại còn an ủi mình, Mạnh phu nhân lập tức lau nước mắt, gượng cười nói, “Mẹ không sao. Con chó con này tuy không có gì đẹp, nhưng rất có linh khí. Con xem, nó đang an ủi con đấy!”

Mạnh Tang Du cúi đầu, lúc này mới thấy A Bảo đang vỗ vỗ mu bàn tay mình từng chút, trông rất nghiêm túc, khuôn mặt không khỏi giãn ra mỉm cười, “Chó rất thông minh, đối với cảm xúc con người nhạy cảm vô cùng, có lẽ em ấy phát hiện con đang buồn bã. A Bảo của chị thực tri kỷ đó nha!” Dứt lời, cô nắm hai chân trước của A Bảo, hôn lên cái đệm thịt mềm mềm của chú.

Có cái gì đó nổ tung trong lòng, sau đó nở rộ, thúc giục trái tim bồn chồn đập loạn, không có cách khống chế. Chu Vũ Đế ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt tươi cười động lòng của Đức phi, quên hít thở.

Thấy nụ cười con gái không có chút gì lo lắng, Mạnh phu nhân cũng yên tâm, nói chuyện với con vài việc nhà, đến canh giờ phải đứng dậy cáo lui.

Mạnh Tang Du ôm A Bảo, đi phía sau là Phùng ma ma với vẻ mặt như bị sét đánh, tinh thần không biết để đâu, tiễn Mạnh phu nhân đến cửa chính điện.

Thấy nhóm cung nhân còn cách một khoảng xa, Mạnh phu nhân do dự một lát, giữ chặt tay con gái, nhỏ giọng nói, “Con ơi, chờ cha con từ bỏ chức vụ, nộp lại quân quyền, con đi xin Hoàng thượng, xin ngài cho con một đứa trẻ, đợi đến già còn có cái mà dựa vào!”

“Vị trí cùng gia thế của con còn đó, có con rồi chắc chắn sẽ trở thành cái gai trong mắt cái đình trong thịt của Lương phi và Lý quý phi, Hoàng thượng cũng không sẵn sóc nó nhiều hơn bao nhiêu, rồi sinh ra lại bị người ta mưu hại, thà rằng không sinh.” Mạnh Tang Du hơi mím môi, thần sắc hờ hững.

Chu Vũ Đế dùng hai chân trước ôm lấy đầu, hận không thể đào một cái động mà chui vào trong. Sự lạnh lẽo trong giọng nói của Đức phi đâm vào lòng hăn từng nhát một.

“Con gái, sao mệnh con lại khổ như vậy...” Tiếng Mạnh phu nhân nghẹn ngào, khóe mắt lại bắt đầu ửng đỏ.

“Được rồi, mẹ đừng khổ sở thay con nữa, con không có con thì còn có A Bảo đây. Em ấy thông minh như vậy, không khác gì con trẻ cả. Con cần thận chăm sóc em ấy, ít nhất em có thể làm bạn với con mười mấy hai mươi năm. Có A Bảo, con đã thấy đủ!” Mạnh Tang Du dịu dàng vỗ vỗ cái mông lộ ra ngoài của A Bảo, sau đó kéo chú ra, nắm lấy chân trước của chú vẫy vẫy với Mạnh phu nhân, nghịch ngợm nói, “Nào, A Bảo, mau nói hẹn gặp lại với bà ngoại đi!”

Chu Vũ Đế lúng túng muốn chết, nhưng để Đức phi vui vẻ, hăn vẫn thức thời ‘gâu gâu’ hai tiếng.

“Rất ngoan!” Mạnh phu nhân bị con gái cùng thú cưng của con chọc cho bật cười, vỗ vỗ đầu A Bảo, cẩn thận từng bước rời khỏi Bích tiêu cung.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nói Ra (3)

Chờ Mạnh phu nhân đi khuất, Mạnh Tang Du chậm rãi quay trở về tấm điện, Phùng ma ma thất hồn lạc phách đi sau lưng cô, vài lần mở miệng muốn nói rồi lại nhịn xuống.

“Ma ma có gì cứ hỏi đi.” Mạnh Tang Du vuốt ve lưng A Bảo, đạm nhạt lên tiếng.

“Nường nường, Quốc công phu nhân nói người thay Lương phi chặn tai ách, rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ, chẳng lẽ sủng ái của Hoàng thượng với người đều là giả dối ư?” Phùng ma ma vẫn chưa thể chấp nhận hiện thực.

“Đúng vậy, Hoàng thượng để mắt đến ta chẳng qua là vì cất nhắc họ Mạnh, kiềm chế mẫu tộc Hoàng hậu cùng họ Lý. Ta cũng chỉ là một cây giáo trong tay Hoàng thượng, hễ chỉ chỗ nào ta sẽ đánh chỗ đó, không thể vi phạm, kết cuộc của vi phạm...Bà xem mẫu tộc Hoàng hậu bấy giờ sẽ biết. Về phần Lương phi, cũng tiến cung ba năm, cũng trong ba năm thăng ngũ phẩm, ân sủng của cô ta không thể ít hơn ta được, lại dưới sự sắp xếp tận tâm của Hoàng thượng, để ta nhiều lần đè ép cô ta cắm đầu xuống, vì thế ta trở thành vị sủng phi được ngàn vạn người chú ý, còn cô ta thì nấp dưới ánh hào quang của ta bình yên qua ngày. Bà nói xem, giữa hai người, Hoàng thượng đối với ai tốt hơn?” Ngữ khí Mạnh Tang Du vẫn ‘vân đạm phong khinh’, không bất bình cũng không oán giận, dường như đang kể một câu chuyện không liên quan đến mình.

“Thì ra là thế!” Phùng ma ma thì thào, ánh mắt thả hồn, lâm vào quá khứ. Bỗng nhiên bà ngẩng đầu, vội vàng hỏi, “Vậy còn việc Hoàng thượng

đặc biệt dùng phương thuốc điều dưỡng hỗ trợ việc mang thai kia, thật sự, thật sự là...”

“Ừ, tay cha ta cầm trăm vạn hùng binh, nếu ta có một Hoàng tử, vì bảo vệ ta cùng con, cha ta nhất định sẽ không cam tâm thoái vị. Văn nhân cướp đoạt chính quyền gặp bao nhiêu trắc trở, còn nếu võ tướng có ý phản nghịch, chỉ cần cầm lấy gươm đao trong tay là có thể. Hoàng thượng tối kỵ họ ngoại chuyên quyền, hẳn tuyệt đối sẽ không cho phép loại tình huống này phát sinh. Không chỉ có ta, bà cho Hoàng hậu chết như thế nào? Thật sự là bị ta ép chết sao? Cô ta bị Hoàng thượng ‘phủng sát’, bị toàn bộ đàn bà cấm cung dồn đến chỗ chết!” Mạnh Tang Du cười lạnh, ánh mắt rơi nơi chân trời, không chú ý tới đầu A Bảo nằm trên đầu gối mình, cái đầu nhỏ của chú cứng ngắc, nhìn ánh mắt cô không dời.

(Phủng sát 捧杀 ở đây ý chỉ việc Chu Vũ Đế tán dương, khen ngợi hoặc làm những hành động tương tự một cách quá mức, khiến vị Hoàng hậu này kiêu ngạo tự mãn, dần dà thoái nhượng, cuối cùng dẫn đến thất bại.)

“Hoàng hậu không phải bị người ép chết?” Khuôn mặt Phùng ma ma thảng thốt.

“Mẫu tộc đã đổ, sinh hạ Hoàng tử cũng cũng chết yếu, thân thể lại dần hết đèn tắt, ta ép chết cô ta thì ta được cái gì? Cô ta nhẹ dạ tin lời gièm pha, hoài nghi Hoàng nhi của mình là do ta đầu độc, muốn dùng toàn lực cùng ta ‘đồng quy vu tận’ (cùng chết), tất nhiên ta không thể ngồi yên mà chờ.” Mạnh Tang Du thở dài, khẽ nói, “Ta chỉ tới tìm cô ta, nói tất cả chân tướng ra mà thôi. Ta cũng chẳng cần thiết phải ra tay với một đứa trẻ con, cô ta chỉ cần tỉnh táo lại, cho người điều tra một phen đã có thể biết được. Trong cung này, ngoại trừ ta, ai không từng xuống tay với cái thai cô ta có? Tầm bình phong của Hiền phi, hầu bao của Thần phi, Thoại bản của Lệ phi, cung nữ tâm phúc của cô ta huân hương... Thậm chí ngay Lương phi thanh cao cũng tặng một bộ đồ gồm men sứ có độc. Cô ta không tìm những người này, hết lần này tới lần khác nhằm vào tầm ván gỗ là ta đây mà trả thù, ta cũng

không thể để cô ta chết không nhắm mắt! Từ đó về sau, đại khái bản thân cô ta cũng tự tra ra chân tướng, cứ như vậy ngộ khí công tâm (vì đau khổ phần ngộ mà hôn mê/chết, một cách gọi của Đông y) mà tạ thế. Một số người không đạt được mục đích ném đá giấu tay, tất nhiên phải bịa đặt vài lời đồn để Hoàng thượng xử lý ta. Chỉ là đáng tiếc, ta còn có chỗ cho Hoàng thượng dùng, Hoàng thượng sẽ chẳng làm gì ta cả, cuối cùng để họ thất vọng rồi.”

(Huân hương, đại khái là việc tắm gội, xông cho thơm người.)

“Thì ra là thế...” Ngoại trừ những lời này, trong kinh ngạc, Phùng ma ma rốt cuộc không tìm ra được ngôn ngữ nào đã biểu lộ tâm trạng bản thân.

Chu Vũ Đế đã hoàn toàn biến thành một pho tượng đá. Đức phi không nói, hẳn luôn cho rằng Hoàng hậu đã bị Đức phi bức chết. Mẫu tộc Hoàng hậu đã sụp đổ, hẳn vốn không nghĩ đến chuyện lấy mạng sống của Hoàng hậu, nói gì tới đứa con trai trưởng hẳn tâm tâm niệm niệm? Nghe nói Đức phi gặp qua Hoàng hậu, Hoàng hậu liền giận dữ, công tâm mà chết. Lúc đó hẳn gắng gượng cưỡng ép cơn giận xuống, từ đó coi Đức phi như rắn rết, vô cùng chán ghét. Thì ra, từ đầu đến cuối hẳn bị che mắt, bị một đám đàn bà treu đùa! Còn có Lương phi, ấy vậy mà cũng đẩy sau lưng một phen! Kiêu hãnh thanh cao! Được! Rất được, quả là kiêu hãnh thanh cao!

Lần đầu tiên, Chu Vũ Đế bắt đầu nhìn lại mình, nhìn xem mình có tự phụ quá mức hay không, tự phụ đến nỗi biến thành ngu xuẩn!

“Không chỉ có như thế, bà cho rằng vì sao anh trai ta lại biến thành bộ dáng như bây giờ? Ngày nhỏ anh ấy thông minh tuyệt đỉnh như thế nào, ma ma, bà không thể không nhớ rõ. Anh ấy bị cha cùng mẹ ta gắng gượng ‘dưỡng phế’ (phế bỏ)! Bởi vì phủ Quốc công ‘công cao cái chủ’ (công lao vượt lên người trên) không cần một người thừa kế thông minh tuyệt đỉnh, năng lực phi phạm! Tự tay hại chết con cái mình, đó là khoét đục trái tim cha mẹ ta! Nhưng vì sống sót, họ còn có cách nào nữa đâu?” Mạnh Tang Du

cúi đầu, lấy hai tay che mắt, không để nước mắt ngấn mi bị người ta nhìn thấy.

Trái tim Chu Vũ Đế co rút nghẹn thở, không dám nhìn biểu cảm của nàng.

“Nương nương, người đã chịu khổ! Vì sao người không nói sớm cho nô tì biết?” Phùng ma ma quỳ gối bên chân cô, khóc không thành tiếng.

“Ma ma mau đứng lên.” Mạnh Tang Du vội vàng nâng bà dậy, dịu dàng giải thích, “Trời sinh tính tình ma ma ngay thẳng, giấu chuyện không được, nếu để bà biết có thị phi đúng sai trong những chuyện này, lúc Hoàng thượng đến bà khó tránh khỏi việc để lộ dấu vết, khiến Hoàng thượng nghi ngờ, cho nên ta luôn luôn gạt bà. Nhưng bây giờ thì khác, tâm nguyện Lương phi đã được đền bù, cha ta cũng sắp giao ra quân quyền rời khỏi triều đình, ta đã không còn giá trị lợi dụng với Hoàng thượng nữa, nếu không cho bà biết được sự thật, ta sợ bà lại đốc thúc ta đi tranh giành tình cảm, như vậy sẽ khiến mọi chuyện phức tạp.”

“Nương nương, nô tì ngu dốt, nô tì sẽ không bao giờ làm thế nữa!” Phùng ma ma lập tức chỉ tay lên trời thề, trong lòng vừa xấu hổ vừa hối hận.

“Ta tin tưởng ma ma.” Mạnh Tang Du ngửa đầu, ép ánh lệ trong mắt chảy ngược vào trong, giọng nói độ lượng nhẹ nhàng, mang theo sức cảm hóa kỳ dị, “Sau này chúng ta sẽ bắt đầu những ngày khổ sở, ta còn có rất nhiều chuyện phải dựa vào ma ma, ma ma vẫn sẽ trước sau như một chăm sóc ta, trợ giúp ta chứ?”

“Nô tì nguyện vì nương nương máu chảy đầu rơi, muôn lần chết không hối từ!” Phùng ma ma lau khô nước mắt, nhanh chóng phẫn chấn lên.

“Ma ma đã nghiêm trọng quá rồi.” Mạnh Tang Du lắc đầu bật cười, ngữ khí tự giễu, “Thật ra ta cũng không đáng thương, trong cung này có người

càng đáng thương hơn cả ta. Mỗi khi nghĩ đến hăn, lòng ta sẽ dễ chịu.”

“Là ai ạ?” Ánh mắt Phùng ma ma khác hăn.

“Người này chính là đương kim Thánh thượng. Xét về tướng mạo luận về tài tình coi về nhân phẩm, Thẩm Tuệ Như không phải là người xuất chúng, nhưng cô ta có một ưu thế, cô ta không có một mẫu tộc thế lực khổng lồ, lại làm người kiêu hãnh thanh cao, coi thường việc tranh giành tình cảm, khiến người ta cảm giác đây là loại người không màng danh lợi. Yêu thương chiều chuộng một người đàn bà như vậy mới là an toàn nhất, sẽ không trở thành uy hiếp đối với hoàng quyền. Cái Hoàng thượng yêu không phải là người cô ta, mà chính là loại cảm giác an toàn này. Ngay cả tình cảm bản thân cũng phải trải qua mưu kế trùng trùng, sống nơi lồng giam chính mình lập nên, bà nói xem, có phải Hoàng thượng mới là người đáng thương nhất?” Càng đáng thương hơn là, hăn đã yêu sai người! Thẩm Tuệ Như thật sự chỉ là yêu người không yêu để mất quyền lực sao? Chưa hăn! Mạnh Tang Du khẽ cụp mắt, lắc đầu cười trào phúng.

Phùng ma ma suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, trên mặt lộ ra vài phần cảm thán.

Chu Vũ Đế nhanh chóng ngửa đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào cô gái trước mặt, trong lòng như bị cảm xúc mãnh liệt nào đó chấn động, hết tia sấm sét tấn công phòng ngự nơi trái tim. Cái cô gái này sao lại trí tuệ, lại thấu triệt như vậy? Bóc sạch tầng tầng lớp lớp phòng bị của hăn không còn một mảnh! Hăn cho rằng Thẩm Tuệ Như là người hiểu mình nhất, bây giờ xem ra, người hiểu mình nhất chính là người mình đang dựa vào lòng.

Đức phi chú ý mình đến như vậy, có phải nàng từng đối với trẫm...Phù phù phù, trái tim mất hết can đảm của hăn lại bắt đầu nhảy lên điên loạn.

“Nương nương, người hiểu Hoàng thượng như vậy, có phải đối với Hoàng thượng tình mặn ý nồng?” Ngử khí Phùng ma ma chần chờ, chỉ có yêu mới khiến phụ nữ chú ý một người đàn ông đến thế.

Móng vuốt Chu Vũ Đế xiết chặt, trong lòng đầy mong mỏi cùng đợi câu trả lời của cô.

“Cái gì gọi là ‘tình mặn ý nồng’?” Đức phi nghiền ngẫm bốn chữ này, nét cười trên mặt như có như không, “Ma ma, bà sẽ yêu một người lợi dụng bà, tổn thương bà, sau khi bà không còn giá trị lợi dụng lại chẳng thềm ngó ngang một lần sao? Ta không phải là người thích bị hành hạ, cũng không tìm đường chết! Quan hệ giữa ta và Hoàng thượng là trên dưới, là lợi dụng lẫn nhau, còn lại chẳng có gì khác. Đàn bà có lòng có tình trong hậu cung không thể sống nổi.”

Trái tim cuồng loạn của Chu Vũ Đế thốt nhiên ngừng lại, trong đầu ngoại trừ một đồng hỗn độn cũng chỉ còn lại bốn chữ —— lợi dụng lẫn nhau!

Biểu cảm lo lắng của Phùng ma ma hơi hòa hoãn, chần chờ một lát lại hỏi tiếp, “Vậy nương nương, người có hận Hoàng thượng không?”

Lưng cùng đuôi Chu Vũ Đế kéo căng thẳng tắp, cảm giác bản thân sắp không hít thở được nữa.

“Ha ha ~” Phỏng như nghe được câu chuyện tiểu lâm nào đó, Mạnh Tang Du xua tay, cười rộ lên, “Vì sao ta phải hận Hoàng thượng? Hận hắn, ta có thể làm gì cho mình được? Bà nghĩ ta không có cách tránh những thứ thuốc kia sao? Chẳng qua ta chỉ không muốn sinh con cho hắn mà thôi. Không yêu thì không hận, lãng phí tình cảm trên người hắn, rồi rắc lại thống khổ, không bằng yêu bản thân mình, sống tốt mỗi ngày. Ma ma, bà thấy đúng chứ?”

Phùng ma ma cũng thoải mái bật cười, liên tục gật đầu nói vâng.

Những lời này biến thành một giọt nước cuối cùng làm tràn li, cơn đau rút tê tâm liệt phế truyền đến từ lồng ngực, Chu Vũ Đế thống khổ rên lên một tiếng, nhảy xuống khỏi đầu gối Đức phi, thất tha thất thểu chạy ra khỏi điện. Hắn cần yên lặng một mình ngay lập tức, để hiểu rõ cảm giác như bị đao cắt trong tim này là như thế nào.

Thấy A Bảo chạy đi, Mạnh Tang Du cũng không nóng vội, lúc này chỉ nghĩ chú đi tự đi chơi một lát. Gần đây A Bảo càng ngày càng ngoan ngoãn, không cần người để mắt cũng biết không thể chạy ra khỏi Bích tiêu cung, thời gian đi chơi trong hoa viên tuyệt đối không quá nửa canh giờ.

Nhưng Mạnh Tang Du sai lầm rồi, lần này A Bảo đi hơn hai canh giờ, đến lúc dùng bữa tối cũng không thấy quay về.

“Nương nương, những chỗ A Bảo thích chơi thường ngày nhất đều tìm mấy lần, không thấy bóng dáng nó đâu.” Từ ngoài điện, Bích Thủy cùng Ngân Thúy vội vàng bước vào, thấp giọng hồi bẩm.

“Tìm lại! Tìm cẩn thận vào!” Vẻ mặt Mạnh Tang Du lạnh lại, mệnh lệnh đầy sốt ruột. Trong cái chốn cung đình dơ bẩn kinh khiếp như thế này, cả người cũng có thể ăn hưởng gì là một con chó con? Bởi vì chịu áp lực lâu dài, cung nhân trong cung nhiều hay ít cũng có thiếu hụt tâm lý, thích bắt người và động vật giải tỏa dị thường trong người không phải là ít.

“Vâng!” Bích Thủy cùng Ngân Thúy đều cảm nhận được sốt ruột trong lòng chủ tử, lập tức chỉ đạo nhiều cung nhân khác đi tìm.

Mạnh Tang Du đợi đến canh ba, nhìn ánh tà dương như máu đỏ, rơi xuống mái cong trên từng cung điện. Sắc trời đã ngả về chập tối, hơi lạnh từ dưới đất ù ù bay lên cao, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm bắt đầu xuất hiện, trong lòng không khỏi sốt ruột thêm.

“Trên người trụ lúi lông lá cũng dám đi chơi bởi đến giờ còn chưa về nhà! Sau khi tìm được chị đây phải dạy dỗ em một trận mới thỏa!” Mạnh

Tang Du đi qua đi lại trong điện, lăm bằm.

“Tìm được chưa?” Lại qua nửa canh giờ, thấy Bích Thủy bước nhanh vào, Mạnh Tang Du vội vàng truy hỏi.

“Nường nường thứ tội, đã tìm mấy lần trong Bích tiêu cung cũng không thấy A Bảo, nhưng người trông coi cửa cung nói không thấy A Bảo chạy đi. Nô tì sợ nường nường lo lắng nên quay về bẩm báo một tiếng rồi tiếp tục dẫn người đi tìm.” Bích Thủy cấp tốc nói.

“Đi đi.” Mạnh Tang Du nhú mày, vẫy Bích Thủy lui, còn cô lại nôn nóng bất an, đi qua đi lại trong chính điện.

“Nường nường, A Bảo nhỏ như thế, tìm đại cái hốc nào đó chui vào cũng khiến người ta tìm phát mệt. Người đừng lo lắng, có lẽ nó đang cuộn mình ngủ một chỗ nào đó, khi thức dậy rồi sẽ về thôi.” Phùng ma ma nhẹ nhàng an ủi. Nếu là trước đây, A Bảo có mất thì cũng mất rồi, bà tuyệt đối không quan tâm, nhưng bây giờ biết ý nghĩa đặc biệt của A Bảo với nường nường nhà mình, bà cũng bắt đầu thân thiết hơn.

“Đang ngủ?” Đôi mắt phượng của Mạnh Tang Du lóe lên một tia sáng, lập tức xoay người hướng đến tấm điện. Đẩy ra cửa phòng, chậm chậm đến trước chiếc giường gỗ tử đàn điêu khắc xa hoa, nhắc khăn trải giường lên, khom người nhìn xuống, quả nhiên có một cục bé xiu nằm sấp dưới gầm giường, chớp đôi mắt tròn xoe như hai quả nho, hoảng sợ nhìn mình!

“Tìm thấy em rồi!” Mạnh Tang Du thở dài, trong lòng thầm nghĩ: Quả nhiên mấy em cún bé mèo thích chui xuống gầm giường!

Còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt để đối mặt Đức phi, thốt nhiên lại thấy được khuôn mặt mình điểm tuyết trần của nàng, hô hấp Chu Vũ Đế cứng lại, phản xạ theo bản năng, giơ hai chân trước lên che kín mắt mình.

“Đây là như thế nào? Bé con, ra đây mau lên!” Nôn nóng cùng lửa giận trong lòng bị cái dáng ngốc ngốc đáng yêu của A Bảo đập tắt, Mạnh Tang Du dờ khóc dờ cười gọi.

“Sao A Bảo trông rất khổ sở thế kia?” Phùng ma ma ngồi thụp xuống cùng nhìn thử, hoài nghi hỏi. Con chó con này rất có linh khí, cái bóng cuộn mình trong đêm tối lại có cảm giác như thế đã không còn hy vọng nào trên trần gian này nữa.

Sắc mặt Mạnh Tang Du căng thẳng, thầm nghĩ quả nhiên không phải chỉ mỗi mình mình cảm giác như thế, trạng thái của A Bảo không bình thường. Người xưa thường đối với động vật hờ hững, nhưng Mạnh Tang Du biết, động vật cũng có tư tưởng cũng có cảm tình, chúng cũng có hi vọng ái ố của bản thân. Hai lần A Bảo bị thương, nguyên tháng này luôn ở trong Bích tiêu cung không đi ra ngoài, vừa này còn bị cảm xúc tiêu cực của mình và mẹ ảnh hưởng, hay là mắc phải chứng trầm cảm rồi?

“A Bảo mau ra đây, chui vào lòng chị nào, chị làm đồ ăn ngon cho em, chơi với em, sớm muộn gì cũng mang em ra Ngự hoa viên tản bộ nhé...” Cô bắt đầu thao thao bất tuyệt dụ dỗ, vốn là giọng nói trong trẻo du dương lại mang theo ma lực kỳ dị, chui thẳng vào trái tim Chu Vũ Đế.

Hết thấy những tin tưởng trong quá khứ chậm rãi sụp đổ, nhân sinh quan cùng thế giới quan đang trải qua một lần đảo điên lộn nhào. Quá trình này đối với Chu Vũ Đế cũng chẳng hơn gì. Hắn chưa một lần tự suy ngẫm một cách khắc sâu như thế, cũng chưa bao giờ thấy nhược điểm của mình rõ ràng như thế: Đối với người thân cận nghe sai tin trái, đối với người khác lại đa nghi quá mức, thiếu khoan dung độ lượng, có vẻ bảo thủ, võ đoán ngang ngược. Như thế, ‘tam kỳ hiền nịnh’ (không phân biệt trắng đen phải trái), quần thân không đồng lòng chỉ là chuyện sớm muộn! Triều đình hỗn loạn bất kham trước mắt chẳng phải là ví dụ tốt nhất hay sao?

Hắn tự ghét chính bản thân mình, bàng hoàng bất an, dường như sắp chân vào một vũng bùn không kiểm soát được. Hắn cho rằng bản thân một mình yên lặng trong chốc lát có lẽ sẽ ổn hơn, nhưng khi khuôn mặt tuyệt trần của Đức phi xuất hiện, nụ cười tinh khiết, từng câu chữ dịu dàng yêu thương của nàng từ từ đánh thẳng vào màng nhĩ cùng trái tim hắn. Chu Vũ Đế không tự giác buông chân trước đứng lên, ma xui quỷ khiến chậm chậm đi ra gầm giường, mắt không chế chui vào vòng ôm ấm áp chờ đợi từ lâu kia.

“A Bao ngoan ~ rất ngoan ngoãn...” Mạnh Tang Du luồn tay dưới hai chân A Bảo rồi ôm lấy, hôn mấy cái lên cái mồm nhỏ của chú, liên tục thì thầm an ủi, cảm xúc đau lòng thấm đẫm trong từng lời nói.

Chu Vũ Đế ư ử một tiếng, nhắm ngay cánh môi duyên dáng trước mắt vội vàng liếm, trong lòng thầm nghĩ: Đợi trăm quay về thân thể, trăm chắc chắn thương nàng yêu nàng, sẽ che chở cho nàng, xin nàng đừng nói những lời khiến trăm đau đớn như lúc này nữa!

Mạnh Tang Du chỉ nghĩ A Bảo đang nghịch ngợm với mình, thấy chú đột nhiên lại hoạt bát, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng nhiệt tình hôn thêm vài cái, khiến cái đuôi nhỏ của A Bảo khoan khoái lắc lư.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đại Nạn (1)

Tuy rằng thiên tính của chó con hoạt bát năng động, nhưng nếu không để mắt chăm sóc cũng sẽ mắc phải chứng trầm cảm. Đặc biệt chúng cũng rất nhạy cảm với cảm xúc con người, chủ nhân vui vẻ chúng cũng vui vẻ, chủ nhân đau lòng chúng cũng yên lặng theo, chủ nhân mắc bệnh, chúng còn có thể chủ động chăm sóc. Đây là loại động vật rất thông minh, một khi đã muốn nuôi thì phải làm tròn trách nhiệm.

Mạnh Tang Du vừa sợ vừa lo A Bảo mắc chứng trầm cảm thật, cả ngày đều mang chú bên người, chơi đùa với chú, làm những món ăn đa dạng mới mẻ cho chú ăn, để thân thể ốm o của A Bảo lên vù vù như quả khinh khí cầu được thổi phồng vậy.

Chu Vũ Đế đau đớn nhưng cũng hạnh phúc, vừa say mê Đức phi dịu dàng yêu thương, vừa nóng lòng tìm đường về xác. Nhưng trải qua lần hoảng loạn lúc trước, Đức phi lại bắt đầu trông giữ hẩn cẩn thận hơn, đi đến chỗ nào cũng có một cái đuôi dài theo sau, sợ hẩn nghịch ngợm rồi mất tích.

Như thế quá bốn năm ngày, sáng sớm hôm nay, Đức phi thay một bộ xiêm y khá đơn giản, mang theo A Bảo vào bếp ăn nhỏ của Bích tiêu cung, chọn nhiều nguyên liệu quý chuẩn bị nấu canh.

“Nương nương, người lại nấu canh cho A Bảo uống sao?” Bích Thủy cùng Ngân Thúy phụ giúp xử lý nguyên liệu, cười hì hì.

A Bảo nghe vậy, thân thể bé nhỏ cọt cọt lui bên chân Đức phi, cái đuôi khoan khoái vẫy qua vẫy lại. Trước kia, mỗi lần Đức phi mang canh canh cháo cháo gì đó tới, hẩn không thèm nhìn đã bảo Thường Hi đồ, bây giờ

ngồi lại thì chỉ có một câu nói mới hình dung được bản thân lúc đó —— đang ở trong phúc mà không biết hưởng! Tuy tay nghề Đức phi so ra kém hơn đại trù (đầu bếp) Ngự thiện phòng, nhưng những món ăn có hương vị gia đình càng khiến người ta hưởng thụ.

“Không, canh này nấu cho Hoàng thượng.” Mạnh Tang Du xua tay, dặn dò Phùng ma ma, “Ma ma đi hỏi thăm một chút xem trước mắt Hoàng thượng đang làm gì. Canh này nấu xong chúng ta sẽ mang qua cho Hoàng thượng.”

“Nương nương, người làm gì...” Phùng ma ma nhú mày, nhìn thoáng qua những cung nữ khác trong phòng ăn, ép mấy lời định nói xuống cổ họng. Bây giờ thấy chủ tử nhà mình đi lấy lòng Hoàng thượng, trong lòng bà khó chịu như ăn phải ruồi bọ vậy.

Cái đuôi không ngừng vẫy của A Bảo cứng lại, vừa ư ử vừa dùng móng vuốt cào vấy Đức phi. Thật đáng buồn là Đức phi lại không hiểu hân đang kháng cự, còn lấy chân cọ cọ cái móng đầy thịt của hân nữa.

“Ma ma đi đi! Đã yêu cầu Hoàng thượng tứ hôn cho anh trai, cũng nên tỏ vẻ một chút.” Mạnh Tang Du buồn cười vẫy tay. Phùng ma ma quả uốn cong thành thẳng, thật sự ngay thẳng đáng yêu.

“Vâng, nô tì đã biết.” Phùng ma ma chỉnh chỉnh sắc mặt, sau khi quỳ gối vâng lệnh liền phái người hỏi thăm tình hình Càn Thanh Cung.

Trong lúc chờ người hỏi thăm quay về, canh đã nấu xong, bỏ vào trong hộp thức ăn, mùi thơm nồng nàn xuyên qua khe hộp lan vào không khí, khiến người ta thêm nhỏ dãi. Đức phi ngồi ở bên bàn, sửa sang một bồn hoa thanh tùng nho nhỏ. A Bảo ngồi trên bàn, lúc thì nhìn hộp thức ăn, lúc thì lại xem Đức phi, bàn chân vừa nhấc lên, dường như muốn gỡ nắp hộp lại sợ Đức phi phát hiện.

Phùng ma ma rũ mắt cười thầm, đối với con vật quý quái tinh nghịch này càng ngày càng thích. Có nó bên cạnh, nường nường cười nhiều hơn lúc trước bao nhiêu.

“Đã về rồi? Hoàng thượng ở đâu?” Đức phi đặt cây kéo nhỏ xuống bàn, đột ngột lên tiếng, khiến A Bảo mới vừa đặt được cái chân trước lên nắp hộp phát hoảng. A Bảo lập tức thu chân lại ngồi thẳng, bỏ qua ý tưởng làm đổ luôn hộp thức ăn, lại không chú ý đến khóe mắt Đức phi đầy ý cười.

“Hồi nường nường, người vẫn nên chọn ngày khác đi. Sáng nay khi lâm triều, các quan Ngự sử kéo nhau nhắc lại chuyện lập Hậu, Hoàng thượng giận tím mặt, phất tay áo bỏ đi, sau đó chém giết mấy vị quan với tội bịa đặt sinh sự. Bây giờ người đi thật không tốt!” Phùng ma ma nhỏ giọng hồi bẩm.

“Ồ? Vậy thôi đi.” Mạnh Tang Du lơ đãng xua tay, thì thầm, “Nếu còn tiếp tục như vậy, Hoàng thượng kiên trì không được bao lâu. Họ Thấm muốn tranh đoạt ngôi Hậu với họ Lí, Thấm Tuệ Như không có con nối dòng chính là thương thế trí mạng của bọn họ, hơn nữa lại có tin đồn Hoàng thượng bị thương căn cốt, lần này họ Thấm tất bại. Trừ phi Hoàng thượng có thể lập tức để Thấm Tuệ Như mang thai, nắm quyền loại bỏ tin đồn.”

“Nường nường, người còn cần nhắc chuyện đó làm gì? Phải trái cũng không liên quan tới chuyện chúng ta.” Phùng ma ma bĩu môi nói.

“Thói quen thôi, không có cách nào. Vậy qua vài ngày sau đi, chờ tâm trạng Hoàng thượng tốt lên lại tính.” Mạnh Tang Du cười mỉm, mở nắp hộp, múc một bát canh ra, bày biện trước mặt A Bảo rồi vỗ vỗ cái đầu lông xù của chú, dịu dàng nói, “Nhanh ăn đi! Biết em mơ ước thật lâu.”

Chu Vũ Đế dùng bàn chân ôm lấy ngón tay Đức phi cọ cọ, sau đó cảm thấy mỹ mãn thì vui đầu ăn canh, trong mắt không còn dịu hòa mà tràn ngập ánh sáng lạnh lẽo. Thấm thái sư và Lý tướng đấu nhau càng kịch liệt càng tốt, hẳn mới có nhiều thời gian đi tìm về thể xác của mình. Thấm Tuệ

Như đã không đáng tin cậy, vậy thì đi Càn Thanh Cung tìm Thường Hỉ xem sao, mong Thường Hỉ không để hấn thất vọng.

Uống canh xong, Chu Vũ Đế ôm cái bụng tròn vo nằm trên đùi Đức phi, nheo mắt hưởng thụ Đức phi âu yếm từng chút một, miệng không tự giác phát ra tiếng rên rỉ ầm ì.

Cái dáng vẻ không mấy tiền đồ này của hấn khiến Ngân Thúy cùng Bích Thủy run rẩy cả vai, khó khăn lắm mới nuốt ngược tiếng cười nảy lên cổ họng xuống. A Bảo rất kiêu ngạo, nghe thấy người ta cười mình nhất định trốn đi.

Mạnh Tang Du trùu mẩn mỉm cười, chăm chú nhìn bé cưng biếng lười của mình, trong lòng thương không chịu được.

Cái bụng được xoa thư thái, uống xong canh cũng tiêu hóa tốt rồi, Chu Vũ Đế bò lên, nhảy lên trên giường có hộp châm tuyến bên cạnh, ngậm tú cầu bên trong ra, đưa đến tay Đức phi. Làm một đấng nam nhi, hấn tất nhiên không thích mấy trò đàn bà này, nhưng hấn cũng đâu có cách nào quên được ảm đảm trong mắt Đức phi khi lần trước hấn không muốn chơi đâu. Nàng đã thích vậy rồi, cùng nàng chơi cũng không sao, chẳng phải đã quyết định nuông chiều nàng từ trước hay sao?

“A Bảo muốn chơi tìm tú cầu?” Mạnh Tang Du ngẩn người, chần chờ hỏi lại.

“Gâu gâu!” Tiếng sủa của A Bảo còn mang theo nét đáng yêu của chó con, dễ thương không để đâu cho hết.

“A Bảo thật thông minh, so với chú chó Rasshi còn thông minh hơn!” Mạnh Tang Du cảm thán, luồn tay xuống hai chân trước A Bảo ôm lấy, cái trán tựa vào trán chú, nhẹ nhàng vuốt ve, ý cười hờn hậu trong đôi mắt phượng như mang cả bầu trời đầy sao vào trong, sáng lạ thường.

(Ở đây Tang Du có nhắc đến cụm 神犬拉西, sau khi tra cứu thì mình nghĩ chị ấy nhắc đến bộ phim hoạt hình “Thần khuyển Rasshi” do Nhật Bản sản xuất, chuyển thể từ tác phẩm “Lassie Come Home” của nhà văn người Anh Eric Knight. –Quả thực đây là lần đầu mình biết phim này...

Tham khảo thêm:

<http://zh.wikipedia.org/wiki/%E5%90%8D%E7%8A%AC%E8%90%8A%E8%A5%BF#.E6.A6.82.E8.A6.81>)

Chu Vũ Đế ở phía đối diện, trong mắt toát ra mê say nồng nàn, kìm lòng chẳngặng đưa lưỡi liếm liếm mắt nàng, dùng tư thế thành kính nhất, cần trọng nhất của bản thân.

Mạnh Tang Du cười khê hôn trả, buồng A Bảo vẫn chưa hôn đã xuống, cầm lấy tú cầu chạy vào trong ánh mặt trời bên ngoài điện. Chu Vũ Đế đuổi theo, nghiêng tai lắng nghe tiếng cười ngập tràn vui vẻ của nàng, trái tim cũng bay lên theo.

Chơi nửa canh giờ, Mạnh Tang Du hơi mệt mỏi, ôm A Bảo trở lại tẩm điện. Thay A Bảo đỡ chân, thấy chú ngủ say sưa, cô mới có thể ngã người vào giường, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Một khắc sau, A Bảo lặng lẽ mở mắt trộm nhìn Đức phi, thấy cô ngủ thực sự sâu, trong điện cũng không có người trông coi, lập tức xoay người bò dậy, chạy thẳng tới lối ra cửa hông quen thuộc. Thị vệ cửa đang thay ca, đây là thời cơ chuồn êm tốt nhất.

Hai tháng, bởi vì Đức phi chăm sóc cẩn thận, hăn lớn hơn rất nhiều, thân thể vốn bằng một bàn tay bây giờ đã dài nửa thước, bước chân, thính giác và khứu giác đều trở nên vô cùng nhạy bén, trong Ngự hoa viên ‘tả xung hữu đột’, nhanh chóng tiếp cận Càn Thanh Cung.

Nấp ở một góc xa cửa cung, Chu Vũ Đế nhẫn nại chờ thời khắc thị vệ lơ lửng. Đúng lúc này, Thường Hỉ tay cầm phát trần mang theo hai thái

giám khác đi ra khỏi Càn Thanh Cung, hướng đi đến Ngự hoa viên.

Ánh mắt Chu Vũ Đế sáng lên, lập tức đuổi theo. Miệng không thể nói, phải làm như thế nào mới có thể khiến Thường Hỉ chú ý và tìm được cơ hội tiếp xúc đây? Chu Vũ Đế âm thầm cân nhắc, bất tri bất giác đã tới một căn đình hóng mát có vị thế ngấm phong cảnh đẹp nhất Ngự hoa viên.

Trong đình hóng mát, Thẩm Tuệ Như ngồi ở chủ vị, đang dùng lò sưởi nhỏ hâm nóng một bầu rượu, cách đó không xa là những đóa sơn trà nở rộ trong vườn. Rượu thơm cùng sơn trà xinh đẹp, cảnh vật này thơ họa khó có thể miêu tả được. Vài phi tần khác ngồi quanh bên người cô ta, vừa chậm rãi nhấp một ngụm, vừa nói cười an nhàn. Cô ta không mở miệng một lần, hai mắt hơi khép, khẽ mỉm cười, hết như tấm lòng yên tĩnh như nước, con người đậm mạc như cúc, lịch sự tao nhã không nói nên lời.

Người khác càng tươi đẹp tôn lên vẻ thanh cao của cô ta, người khác càng ồn ào lại làm nên cho sự tĩnh lặng cô ta có. Đây vốn là những hương vị Chu Vũ Đế yêu nhất, nhưng bây giờ gặp lại một Thẩm Tuệ Như như vậy, hắn chỉ cảm thấy đỡ dằn, bởi vì hắn biết cái dáng vẻ không màng tranh giành này hoàn toàn là ngụy trang. Học thức tài năng không thua đàn ông, mưu cơ thủ đoạn sao kém đàn bà? Trước kia là hắn có mắt không trông, là vải thưa che mắt thánh!

Lúc Chu Vũ Đế chìm trong suy nghĩ, Thường Hỉ đã bước nhanh đến hành lễ với Thẩm Tuệ Như, sau đó cung kính nói, “Nô tài tham kiến Lương phi nương nương, Hoàng thượng triệu nương nương đến Ngự thư phòng tùy giá, mời nương nương dời bước.”

Thấy thái độ khiêm nhường đến mức vậy của Đại tổng quản, ánh mắt của những phi tần bên cạnh lóe lên. Thẩm Tuệ Như ra vẻ không hề hay biết, lười biếng giương mắt, nâng tay nói, “Vậy thì đi đi.”

Thường Hi khom người dẫn đường, vài phi tần phẩm cấp thấp hơn Thẩm Tuệ Như đều vội vàng đứng dậy quỳ gối hành lễ, đồng thanh nói, “Cung đưa nương nương!”

“A! Đây không phải là chó của Đức phi nương nương ư? Sao lại chạy đến chỗ này?” Một phi tần ngẩng đầu, đột nhiên thấy con chó con cách đó không xa kêu lên.

“Nương nương cẩn thận, nô tài xử lý con súc sinh này cho ngài.” Bởi vì Lương phi từng bị con chó này cào phải, lại thoáng nhìn qua ánh sáng lạnh lẽo lóe lên rồi biến mất trong mắt Lương phi, Thường Hi lập tức lấy lòng, bước vội đến tự mình túm A Bảo, xách lớp da trên gáy của chú mà ném chú ra thật xa.

Nô tài đáng chết! Sao mi dám? Chu Vũ Đế chỉ ngấn ra trong một cái chớp mắt đã bị Thường Hi tóm lấy, trên gáy đau đớn kinh khủng, trong lòng lại giận dữ, quay đầu cắn mạnh vào cổ tay Thường Hi.

Thường Hi kêu đau một tiếng, không khỏi nảy sinh ý nghĩ ác độc, quăng chú xuống đất rồi đá thêm một đá. Lần đá này dùng toàn sức, khiến thân thể bé bỏng của A Bảo văng xa mấy trượng, ùm một tiếng rơi vào hồ sen bên cạnh đình hóng mát.

Còn chưa kịp cảm nhận đau đớn, nước lạnh bốn phía lập tức xộc vào mũi, cơn sợ hãi bực kín lấy, Chu Vũ Đế ra sức giãy dụa, chìm chìm nổi nổi trong nước, ăng ăng kêu.

“Con cún này nhìn rất đáng thương, vẫn nên cứu nó đi?” Một phi tần nhỏ tuổi nhất nhịn không được mở miệng xin tha, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn Lương phi, A Bảo đang chìm nổi trong nước cũng dùng ánh mắt chờ mong hướng về.

“Vật cứng có bốn phận của vật cứng, nếu quên bốn phận của mình cũng không phải tìm đường chết sao? Cái đáng đập nước của nó cũng rất hay! Đã

chết còn có thể lấy lòng bản cung, nó chết coi như cũng có ý nghĩa.” Lương phi búng những móng tay ánh vàng rực rỡ, ngữ khí rét lạnh ghê người.

Trong lòng biết người này ngôn tại ý ngoại, chúng phi đều nhất tề cúi đầu, âm thầm ngạc nhiên.

Thường Hi nịnh nọt cười, khom người phụ họa, “Nương nương nói chí phải. Hoàng thượng đang chờ, mời nương nương.”

Lương phi liếc mắt nhìn A Bảo đang đau khổ giãy dụa, thời gian sống càng lúc càng ngắn, sung sướng nhếch môi, nhẹ nhàng rời đi. Đợi cho đến khi Lương phi đi xa, vài phi tần cũng không dám cứu A Bảo sắp chìm xuống, sắc mặt tái mét tảo ra.

Bọn người đi hết, Chu Vũ Đế vẫn đang giãy dụa hoảng loạn trong nước bỗng nhiên bình tĩnh lại, bốn chân khoác nước, từ từ bơi lên bờ. Trời sinh chó biết bơi, trải qua cơn luống cuống ban đầu, hắc rất nhanh đã tìm được cách bơi. Nhưng ý giết chóc cùng hận thù lạnh lùng trong mắt Lương phi khiến hắc quyết đoán lựa chọn cách diễn trò. Sự thật chứng minh, nếu như hắc không diễn, nhất định hôm nay Lương phi sẽ không buông tha hắc. Đợi hắc trèo được lên bờ, nói không chừng còn có thể kêu cung nhân dùng gậy tre đánh hắc, mãi cho đến khi hắc chết chìm mới thôi.

Đối với một con chó con, sao cô ta lại hận thù đến như vậy? Giải thích duy nhất đó chính là giận cá chém thớt, cô ta đem hận thù đối với Tang Du đổ hết lên người mình. Mà Thường Hi, vốn là trung thành với mình lại cung kính với cô ta như vậy, chỉ nghe lệnh cô ta, chỉ sợ đã mua chuộc từ lâu.

Hừ, Thẩm Tuệ Như, người làm rất khá! Chỉ mong đến lúc đó người có thể nhận được lửa giận của trẫm! Chật vật trèo lên bờ, trong mắt Chu Vũ Đế tràn ngập những tia sáng sắc lạnh.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đại Nạn (2)

Lắc nước trên người đi, Chu Vũ Đế cố nén cơn đau trong bụng, lê bước về phía Bích tiêu cung. Bây giờ xem ra Thường Hỉ cũng không đáng tin cậy. Diêm Tuấn Vĩ là Thống lĩnh ám vệ của mình, nhiều thế hệ chỉ nguyện trung thành cho Hoàng tộc, lòng trung thành của gã là không thể nghi ngờ. Nhưng gã xuất quỷ nhập thần, vô ảnh vô tung, muốn tìm được gã còn khó hơn so với lên trời. Làm sao bây giờ? Có nên nói cho Tang Du biết thân phận thật của trẫm hay không?

Chu Vũ Đế cúi đầu nhìn thân thể ướn nhẹp của mình, chân trước dính đầy bùn đất, tạm thời dè ý tưởng này xuống. Hình ảnh bản thân mình trong lòng Tang Du vốn là không thể chịu nổi, bây giờ lại dùng bộ dáng này xuất hiện trước mặt nàng... Hắn lắc đầu, không dám nghĩ tiếp nữa. Hắn không nỡ xa rời khuôn mặt cười rục rờ của nàng, luyến tiếc vòng ôm ấm áp, càng thương nhớ nụ hôn môi ngọt ngào kia. Nếu biết mình chính là A Bảo, nhất định nàng sẽ dựng lên bức tường phòng bị thật dày, rốt cuộc không thể tới gần được nữa.

Chu Vũ Đế thất hồn lạc phách bước, lúc ngơ ngẩn ở ngã ba, hắn quẹo vào nơi những Hoàng tử Công chúa học tập. Lúc này đã kết thúc giờ học, các Hoàng tử Công chúa mang theo thư đồng của mình, tốp năm tốp ba tự đi về tấm điện của mình.

“Á, cái cục xấu xí kia là gì thế?” Thư đồng Nhị hoàng tử chia vào Chu Vũ Đế ở chỗ rẽ đường mòn, hỏi to.

Dáng dấp của giống chó ngoại tộc này vốn nhỏ, lớp lông trên người thấm nước bết vào nhau, trên đường đi lại dính rất nhiều bùn đất tro bụi,

khiến mọi người nhìn không ra vẻ bề ngoài vốn có, quả thực xấu kinh dị.

“Đây là chó hay là con chuột lớn?” Tam công chúa kéo kéo vạt áo huynh trưởng ruột của mình tò mò lên tiếng.

“Nó là cái gì chẳng liên quan, đuổi nó đi ngay lập tức! Đờ phải bắn mắt bốn Hoàng tử!” Nhị hoàng tử nhíu mày, mệnh lệnh với mấy người hầu cùng thư đồng bên cạnh mình.

Bây giờ cậu chính là người có khả năng ngồi vào vị trí Thái tử nhất, xuất thân lại cao sang, có rất nhiều người muốn nịnh bợ cậu. Nghe Nhị hoàng tử vừa cất giọng, vài gã hầu liền đi lên xua đuổi cái con vật xấu xí không ra hình kia, một thư đồng biết ý, nhặt một cục đá trên con đường mòn trong hoa viên, ra sức ném vào thứ kinh dị kia.

Chu Vũ Đế vốn bị đá đến nội thương, không còn sức né, chưa kịp di chuyển đã bị cục đá đập vào lưng, lập tức ngã nhào trên mặt đất, rên rĩ không ngớt. Phỏng chừng tiếng rên rĩ của hắn khiến Nhị hoàng tử hứng thú, ánh mắt cậu sáng lên, cũng nhặt một cục đá, nói với đám người hầu đang vây quanh con vật ghê người, “Đừng đuổi nó đi, tránh ra hết, đừng cản mắt bốn Hoàng tử!”

Một cục đá được ném với sức lực cực lớn đập thẳng vào chân Chu Vũ Đế, khiến hắn tỉnh lại từ cơn đau râm khắp người, chỉ nghe giọng nói lạnh ngắt của Nhị hoàng tử vang lên, “Đồ xấu xí kia chạy nhanh lên! Không chạy bốn Hoàng tử sẽ ném đá mi đến chết!” Vừa dứt lời, thư đồng Nhị hoàng tử đã nhặt một cục đá khác bỏ vào lòng bàn tay cậu, thay thế cục đá cậu vừa mới ném lúc nãy.

Không chạy cũng bị ném, chạy cũng bị ném, vẫn nên chạy thì hơn! Nếu may mắn còn có thể giữ được mạng! Chu Vũ Đế không còn hơi sức nghĩ được điều gì khác, lập tức vùng lên chạy về hướng ngược lại.

Vài cậu thư đồng khác đã nhanh chóng vây lại, cầm đá trong tay dí dí về phía hần, ép hần chạy hướng chỗ Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử muốn chơi, bọn họ phải đảm bảo Nhị hoàng tử chơi vui vẻ. Chu Vũ Đế không thể không quay đầu, chạy về phía Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử cười ha ha, không ngừng ném đá về phía hần, rất nhiều đá sượt qua bên người, nhưng cũng có rất nhiều cục đá khác nện thẳng vào cơ thể hần.

Tiếng đá rơi sắc nhọn vang lên không dứt bên tai, xen lẫn trong đó là tiếng Hoàng tử cùng mấy thư đồng cười vang, còn có Tam công chúa, Thất công chúa thờ ơ lạnh nhạt, vỗ tay khen lấy khen để. Chu Vũ Đế cảm giác khung xương trong cơ thể mình như gãy vụn, trái tim rơi vào vực sâu vạn trượng. Đây chính là những đứa con hần vẫn hằng thương yêu đây sao? Không thể nhìn ra đâu là thông minh lanh lợi, hiếu thuận lễ phép, ánh mắt ác độc trên gương mặt non nớt kia khiến hần vô cùng sợ hãi.

Chết không rõ ràng trên tay con trẻ, hần vừa thảm thương vừa buồn cười bao nhiêu đây? Xuống suối vàng không có mặt mũi nào gặp lại liệt tổ liệt tông họ Cố! Chu Vũ Đế cắn răng, cố gắng duy trì tỉnh táo, ra sức cử động bốn chân đã tê liệt từ sớm, di chuyển sang trái rồi chạy sang phải, rốt cuộc cũng suôn sẻ thoát khỏi vòng vây của Nhị hoàng tử.

Một thiếu niên khí chất lạnh lùng thanh khiết, dáng người cao lớn tuấn tú đi tới. Thấy người thiếu niên này, ánh mắt Chu Vũ Đế sáng lên, tốc độ nhanh hơn chạy về phía cậu. Đây chính là Đại hoàng tử, tính cách rất ôn hòa, nhất định sẽ không làm hại hần. Đại Hoàng tử là con trai của Thục phi đã qua đời, mà Thục phi vốn là người phụ nữ đầu tiên của hần, tất nhiên tình cảm cũng khá đặc biệt. Nhưng bởi vì lúc đó hần còn trẻ không biết sự đời, cũng không hiểu được cách cầm chừng tình cảm cá nhân, để đám đàn bà trong hậu cung đổ kị ghen ghét Thục phi, cuối cùng hương tiêu ngọc vẫn. Từ đó về sau, hần đã chôn giấu tình cảm bản thân mình xuống nơi sâu nhất trong đáy lòng, không để bất cứ ai dễ dàng nhìn thấy nữa. Đối với Đại hoàng tử, dầu hần yêu thương nhưng không biểu hiện ra mặt, cũng bởi vậy

Đại hoàng tử mới có thể yên bình lớn lên trong cung cấm này khi không có mẫu phi che chở.

Thấy con vật chạy về phía mình, Đại hoàng tử ngẩn ra, lại thấy đám người Nhị hoàng tử đuổi theo phía sau, chàng mím môi, lập tức xoay người đi sang một hướng khác. Chu Vũ Đế tưởng đuổi kịp, lại bị thư đồng phía sau Đại hoàng tử đá ra. Cái đá này rất nhẹ, chỉ là xua đuổi mà thôi.

“Đi, vì một con chó mà chống lại Nhị hoàng đệ, không đáng giá.” Đại hoàng tử thấy thư đồng thương cảm, chân mày không khỏi nhíu chặt. Giọng nói chàng như giếng cạn không sóng, không hề có sức sống niên thiếu.

“Vâng!” Thư đồng tuân mệnh, lại dùng chân nhẹ nhàng đẩy đẩy Chu Vũ Đế một chút, như thế thúc giục hẩn nhanh chóng chạy đi.

Lúc Chu Vũ Đế lấy lại tinh thần trước trái tim băng lạnh của Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử đã đuổi đến nơi, một đám người lại vây quanh hẩn, những cục đá như mưa ào ào rơi xuống, đập mạnh vào người hẩn, ‘đầu rơi máu chảy’, không một chỗ nào là lành lặn.

Lại bị một cục đá đập vào ót, Chu Vũ Đế tru lên một tiếng rồi ngã xuống, hỗn hển hít thở từng hớp không khí, cũng mất sạch sức lực bò dậy. Nhị hoàng tử tiến lên, nhe răng cười, dùng mũi chân nghiền nát đuôi hẩn, tiếng xương gãy răng rắc vang lên, bốn chân Chu Vũ Đế run rẩy, sắp chết ngất.

“Dừng tay!” Một giọng nói lạnh băng nhưng trong trẻo vang lên, ngăn hành vi tàn nhẫn của Nhị hoàng tử lại.

“Tứ hoàng muội, bọn tôi chơi là việc của bọn tôi, liên quan gì đến cô?” Nhị hoàng tử còn chưa mở miệng, Tam công chúa đã đi lên trước, cao giọng hỏi vặn.

Người vừa đến là một cô bé khoảng bảy tám tuổi, tuy còn bé nhưng vô cùng xinh đẹp, hơn nữa lại mặc trên người bộ cung trang xa hoa, tăng thêm vài phần sang trọng cùng uy nghi. Đây là Tứ công chúa được Hoàng hậu sinh ra, là con gái chính tông duy nhất của Chu Vũ Đế, thân phận cao hơn so với Nhị hoàng tử một bậc. Ấy vậy đối với Hoàng hậu, mà đây cũng là con gái ruột thịt, Chu Vũ Đế yêu chiều cô bé không thêm che giấu. Trong cung cấm này, rất ít người dám đắc tội cô.

“Chỉ là một con vật yếu ớt nhưng vẫn muốn giết hại, nhưng càng tàn nhẫn hơn là tự tập, ý đồ hành hạ nó đến chết, loại hành vi này không phải chỉ dành cho kẻ quá mức hèn hạ không có tài cán nào sao? Hành động này của Nhị hoàng huynh có bao nhiêu phong thái cùng tấm lòng của một Thái tử? Còn nữa, đây không phải là một con chó bình thường mà là thú cưng của Đức phi nương nương. Nếu như Đức phi nương nương truyền chuyện này đến tai phụ hoàng, nhất định sẽ có chuyện không hay với Nhị hoàng huynh, xin Nhị hoàng huynh cân nhắc.” Tứ công chúa cất bước tiến lên, chậm rãi nói.

Mặt Nhị hoàng tử hết trắng lại hồng, đỏ xong về trắng, cuối cùng nhấc chân lên, không muốn hành hạ A Bảo nữa, dẫn một đám người từ từ đi mất.

“Ôm lấy nó, chúng ta đi.” Tứ công chúa cup mắt, chỉ vào con chó con đang hấp hối nói.

Chu Vũ Đế khó khăn mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bé nhỏ non nớt của Tứ hoàng nữ, tâm trạng lúc lên lúc xuống, phức tạp khôn kể. Đứa con gái này quả nhiên không phụ công sức hăn cần thận dạy dỗ, tuy còn bé nhưng đã có khí chất cùng trí tuệ như vậy, có vài phần giống với Tang Du. Mà Tam công chúa cùng Nhị hoàng tử...Nhớ tới trận đánh cực kỳ tàn ác lúc nãy, ác cảm trong lòng Chu Vũ Đế cuồn cuộn dâng lên. Cho dù đó là con cái của mình, nhưng sau khi bị đối xử như vậy, hăn không thể yêu thích được nữa. Lại thêm việc tuổi mụ Nhị hoàng tử đã mười hai, theo lý đã nên biết chuyện, lại lấy việc làm nhục động vật yếu ớt làm trò vui, có thể

thấy tâm trí tư tưởng yếu ớt tầm thường thế nào, tính tình tàn bạo bao nhiêu, Đại Chu tuyệt đối không thể giao vào tay một người như vậy được. Chờ cho đến khi hãn về lại thân xác cũ, nhất định phải khiến họ Lý từ bỏ suy nghĩ này đến cùng.

Tứ công chúa chậm rãi bước đến Bích tiêu cung, thấy cửa cung cách đó không xa, chỉ vào bồn hoa ven đường nói, “Ném nó vào đây.”

“Công chúa, người không đưa chú cún này về sao? Nó bị thương như vậy rồi, nếu để trên đường sẽ chết mất.” Cô cung nữ lớn tuổi hơn với Tứ công chúa một chút do dự mở miệng.

“Bỏ!” Trên khuôn mặt bình tĩnh của Tứ công chúa bỗng nhiên xuất hiện một nét tàn nhẫn. Chu Vũ Đế mở to mắt, kinh ngạc trước thay đổi bất chợt của cô bé.

Cung nữ không dám do dự nữa, vừa vội vừa nhẹ nhàng đặt chú chó con xuống giữa bồn hoa. Phong lan um tùm chung quanh lập tức che kín thân thể nhỏ bé của chú, nếu người nào đi ngang qua, cho dù nhìn kỹ cũng khó phát hiện.

“Công chúa...” Đôi mắt cung nữ thương hại nhìn về phía bồn hoa.

“Đi thôi! Nó là chó Đức phi, Đức phi có thù giết hại mẫu thân với bản công chúa, bản công chúa không tự tay bóp chết nó đã coi như nhân từ! Đừng có nhiều lời!” Ngờ khí Tứ công chúa lạnh như băng, nhắc chân muốn đi.

Người hại chết mẫu hậu con là trẫm, không liên quan gì tới Tang Du! Ngọc Đồng, nếu con muốn hận, người con hận phải là trẫm mới đúng! Trái tim Chu Vũ Đế như bị kiếm sắc chém chặt, đau cái đau của đứa con gái mất mẹ, lại đau lòng Tang Du vô tội nhưng liên lụy. Tất cả đều là lỗi của trẫm! Hay là để trẫm bám vào cơ thể một con chó là sự trừng phạt của ông trời?

(Lời tác giả: Là thật! Đúng chứ còn gì, là thần linh ta đây nghiêm phạt nhà người!)

Lòng đau như cắt, hối tiếc không kịp, Chu Vũ Đế không thể kiềm chế phát ra tiếng rên rỉ nghẹn ngào.

Nghe thấy tiếng con chó con rên rỉ, bước chân Tứ công chúa đang rời đi ngừng một lát. Lại dậm thêm vài bước, cuối cùng cô bé khẽ cắn môi, lạnh giọng ra lệnh với cung nữ bên người, “Nhổ hết phong lan bên cạnh nó đi, để dễ thấy một chút. Nó sống hay chết phụ thuộc vào việc Đức phi có thể tìm được nó kịp thời hay không.”

“Thưa vâng!” Cung nữ vui vẻ vâng mệnh, tay chân lạnh lẽo nhổ hết phong lan bên cạnh A Bảo không còn một cành. Như thế, chỉ cần cung nhân đi ngang qua đây chú ý một chút sẽ phát hiện được ngay.

Chu Vũ Đế nhẹ nhàng thở ra, nghe bước chân ngày càng xa của con gái, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Một giọt, hai giọt, vô số giọt mưa xối ướt cả người hắn, mang đến hơi lạnh xuyên thấu xương thịt, khiến tinh thần mơ hồ của hắn tỉnh táo được một lát. Hắn chịu đựng cơn đau nhức, co quắp thân mình di chuyển bốn chân, vừa run run, vừa phác họa khuôn mặt tươi cười mình điểm phi phàm của Mạnh Tang Du trong đầu. Nụ cười ấy rực rỡ như ánh mặt trời, chỉ cần nghĩ tới đã khiến trong lòng hắn được từng lớp hơi ấm phủ lấy, trái tim mệt mỏi lạnh giá cũng được hơi ấm bọc kín, bắt đầu nhảy lên thành thịch.

Tang du, Tang du...Trong lòng hắn thốn thức cái tên kia hết lần này đến lần khác. Ngoại trừ gương mặt cô gái ấy, cả nụ cười, cả nụ hôn cùng vòng ôm ấm áp, rồi cuộc Chu Vũ Đế không còn nhớ được gì khác nữa.

Thời điểm con người sắp chết thường nhớ tới người và những việc khắc cốt ghi tâm với mình. Chỉ tiếc, khi hiểu được điều này đã quá muộn! Chu Vũ Đế than thở, suy nghĩ dần dần đắm vào hỗn loạn. Trong thảng thốt,

đường như hắn nghe thấy tiếng gọi liên hồi của một cô gái nào đó cứ quanh quẩn bên tai, nghe sốt ruột lắm. Chìm trong ảo giác, hắn thỏa mãn mỉm cười.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cứu Được

Lại là vị thái y lần trước, vừa mới chuẩn bị thay phiên công việc ra cung đã bị cung nữ của Đức phi hốt ha hốt hoảng kéo vào Bích tiêu cung. Thấy A Bảo đương hấp hối, mình mẩy đầy vết thương, thái y hít vào một hơi khí lạnh.

Vết thương này vừa nhìn thấy đã biết là do người ta đánh đập hành hạ, toàn thân không có chỗ nào lành lặn, trên tai còn một cái lỗ to trống hoác, thính giác có bị ảnh hưởng hay không thì phải tỉnh lại mới biết được, móng vuốt bốn chân đều bị long ra, máu thịt nhầy nhụa, xương đuôi như thể đã gãy lìa từng khúc...Hai tháng ba lần bị thương, lần sau còn nghiêm trọng hơn lần trước. Cái số con chó con này sao khổ như vậy chứ? Quả thực là bị nguyên rủa!

Thái y cẩn thận cắt lông trên người A Bảo, bôi thuốc vào các vết thương hở miệng trên người chú, trong lòng thương cảm khôn xiết.

Đầu ngón tay kề sát vào chóp mũi A Bảo, sắc mặt Mạnh Tang Du tái xanh, “Thái y, tình huống của A Bảo thế nào?”

“Hồi nương nương, toàn thân A Bảo có tất cả ba mươi bảy vết thương bên ngoài, xương đuôi gãy hoàn toàn, còn thính giác và khứu giác có bị ảnh hưởng hay không vẫn chưa thể biết được, đợi khi nó tỉnh, người tự thử một chút, ví dụ như vỗ tay sát lỗ tai nó, để thức ăn dưới mũi thử xem. Còn một chỗ chấn thương bên trong cần uống thuốc trong vòng nửa tháng để điều dưỡng.” Thái y vừa bẩm báo vừa viết một đơn thuốc, giao cho thái giám theo hầu đi lấy.

Sắc mặt Mạnh Tang Du mỗi lúc một trắng theo lời thái y, lúc tiền chân thái y ra cung, trên đầu rịn đầy mồ hôi lạnh. Vết thương nặng như vậy, nếu mình đến trễ nửa khắc thôi chắc hẳn A Bảo sẽ chết! Kéo chiếc chăn bông nhỏ đang đắp trên người A Bảo lên, thấy mình mấy chỗ xanh xanh chỗ tím tím, vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ, biểu cảm cô thần thờ, một lúc lâu sau mới cảm giác được một cơn đau đớn không dứt tràn ra từ đáy lòng, truyền khắp thân thể. Chẳng qua là nuôi một con chó thôi, cố sao lại khó đến như vậy?

Lúc này Chu Vũ Đế cũng tỉnh lại, chân trước hấn nhúc nhích một chút, chậm chậm mở hai mắt ra. Trên mí mắt vẫn có một vết thương nhỏ, vừa động liền đau thấu người như kim châm muối xát, Chu Vũ Đế không nhìn được, kêu rên ư ử.

Nghe thấy âm thanh mỏng manh cất lên, Mạnh Tang Du ngừng thở, không chớp mắt nhìn chăm chú vào cái cục be bé trong cái giỏ liều, thấy cục cứng quả nhiên đã tỉnh, đầu tiên cô thở ra một hơi, sau đó mặt lập tức đen kịt.

“Ông tướng con, rốt cuộc cũng tỉnh!” Bỗng nhiên Mạnh Tang Du đập bàn mấy cái, khiến đám người Bích Thủy giật thót. A Bảo nằm trong cái giỏ liều cũng run run theo.

Tốt rồi, thính giác không bị ảnh hưởng! Ruột gan vặn xoắn vị lo của Mạnh Tang Du cuối cùng cũng hơi hơi thả lỏng, sau đó nhanh chóng thay thế bằng biểu cảm nghiêm khắc, hung hăng la mắng, “Em có biết hôm nay suýt chút nữa thôi là chết tươi ngoài đường rồi? Hả? Bình thường chị dạy em như thế nào? Đã nói không biết bao nhiêu lần là đừng chạy đi chỗ khác! Lúc nào em cũng không nghe! Muốn bị dạy dỗ phải không? Con người trong cái cung này hủ bại và xấu xa đến mức không thể tưởng tượng được! Bị nhúng nước, bị ném đá, bị đập, mấy cái đó chưa là gì hết, còn có mấy kiểu đáng sợ hơn! Vài người biến thái rất thích xử lý mấy con vật như em. Bọn họ quăng em lên cao rồi cho té phịch xuống, cạo sạch lông, đánh gãy

bốn chân em, cắt tai và đuôi em nốt, còn tước luôn tiểu J-J (cái ấy của đàn ông:3), đợi khi em biến thành một con chó không tay không chân tựa cây gậy, bọn họ còn chặt đôi người em ra thành hai nửa, cuối cùng lôi ruột em ra, vòng trên cổ em! Em có muốn chết như vậy không hả? Hả? Muốn thì nói, nói xong chị đây không bao giờ quản em nữa, em thích chạy đi chỗ nào thì cứ chạy đến đó mà chơi!”

Cô vừa quát tháo vừa đập rầm rầm, sắc mặt đăm đăm người Bích Thủy đứng bên cạnh bị mấy câu miêu tả tường tận đến từng chi tiết của cô tái mét từ sớm, ghê tởm muốn nôn. Trời ạ, rốt cuộc nường nường từ đâu mà biết mấy thứ này? Đáng sợ! Cắt tiểu J-J? Chó không chân như cây gậy? Rất tà ác!

Chu Vũ Đế thuổng ra nhìn gương mặt thịnh nộ của Mạnh Tang Du, bên tai vọng lại mấy câu đe dọa hết sức ghê tởm của nàng, nhưng chẳng biết vì sao không cảm thấy nàng khiếm nhã mất lễ nghi, ngược lại chỉ cảm thấy nàng ranh mãnh đáng yêu không chịu được.

Có thể lại thấy cô gái này thật tốt biết bao! Chu Vũ Đế muốn cười to, muốn vẫy đuôi, nhưng thân thể vừa nhúc nhích đã đau đến tê tâm liệt phế. Đuôi hẳn đã gãy, bây giờ bị băng lại thành một cái chày cán bột.

“Nường nường, người đừng mắng nữa, A Bảo khóc rồi!” Phùng ma ma không đành lòng, chỉ vào nước mắt không ngừng rơi xuống trên mặt A Bảo nói.

Đây là phản ứng cơ thể khi quá đau, nhưng tiếc rằng Mạnh Tang Du không biết. Thấy cái đầu nhỏ của A Bảo đương cố ngóc lên, đôi mắt tròn xoe ướt nước ngơ ngác nhìn mình, bên trong ngập tràn tình cảm quyến luyến cùng ý lại, trông đáng thương vô cùng, chỉ như thể thôi trái tim cô liền mềm xuống.

“Ông tướng con này khóc cái gì! Bài học lần này em liệu mà nhớ kỹ cho chị, nếu còn trộm đi, xem chị có đánh gãy chân chó của em không!” Mạnh

Tang Du giơ tay lên, làm bộ muốn phát, lúc hạ tay xuống lại nhẹ nhàng lau đi nước nơi khóe mắt A Bảo. Cái kiểu ngoài mạnh trong yếu này dễ thương không nói nên lời.

Chu Vũ Đế cười hì hì, nhưng lúc phát ra cũng chỉ là âm thanh làm nũng rầm rì, ngậm một ngón tay nàng, dùng lưỡi cẩn thận liếm rồi mút lấy cả buổi, chẳng muốn buông ra.

“Chắc là đói bụng rồi. Ngân Thúy, em bê cháo của A Bảo lên đây, ta đút nó ăn.” Mạnh Tang Du đỡ trán, ỉu xìu vẩy vẩy tay với Ngân Thúy. Nuôi chó cũng giống như nuôi một đứa bé, bất kỳ lúc nào cũng phải để mắt tới!

Ngân Thúy quỳ gối vâng mệnh, nhanh chóng bưng một bát cháo gà được hầm nhừ lên. Mạnh Tang Du lột dưới cổ A Bảo một miếng vải bông, sau đó múc một thìa cháo kiên nhẫn thổi nguội, cẩn thận từng li từng tí đưa đến miệng A Bảo.

Chu Vũ Đế phối hợp mở miệng, liếm cháo sạch sẽ. Nước cháo nóng hối lập tức khiến bụng hắn ấm lên, cũng sưởi ấm luôn cả trái tim hắn. Hắn phát hiện, chỉ khi đứng bên cạnh cô gái này, hắn mới có thể yên tâm thả lỏng mình, dưới sự yêu thương an ủi, thậm chí là quát tháo giận dữ của nàng, cơn ác mộng hắn vừa trải qua đã biến mất như thể không tồn tại.

“Lúc ăn thì rất ngoan ngoãn.” Rút miếng vải sạch dưới cổ A Bảo, Mạnh Tang Du giúp chú dịch dịch góc chăn, than thở một tiếng.

“Nương nương, người hãy yên tâm, qua trận này nhất định A Bảo sẽ biết ngoan. Chỉ tiếc lông của nó, bây giờ trụi lủi, so với trước càng xấu hơn!” Phùng ma ma chê bai.

“Mẹ không chê con xấu, mặc quần áo vào rồi cũng chẳng nhìn ra được. Với lại hai tháng sau có thể mọc ra lông mới, nhất định xinh đẹp hơn trước kia nhiều lắm.” Tâm trạng Mạnh Tang Du tốt lên, xoa xoa cái mũi nhỏ của A Bảo dỗ dành.

Trẫm là phu quân của nàng, không phải là con trai nàng! Nếu nàng muốn có con, sau này hãy sinh cho trẫm mấy đứa! Đầu Chu Vũ Đế chảy máu vạch đen sì, dùng cái chân trước đã bị băng thành cái bánh chưng cào cào ngón tay cô.

Phùng ma ma, Bích Thủy, Ngân Thúy bị lời nói của chủ tử nhà mình chọc cho cười rúc rích. Chủ tử luôn như thế này, cho dù mọi chuyện mệt mỏi khó khăn đến bao nhiêu cũng bình thản mà đối mặt, bởi vậy mà chẳng phải đau lòng khổ sở.

“Đúng rồi, nợ nần chuyện A Bảo bị thương lần này nhất định ta phải đòi bằng hết. Ta còn chưa hoàn toàn thất sủng để cho người ta leo lên đầu gối, sau này còn có cách nào mà sống tiếp được!” Mạnh Tang Du nhíu mày, vẫy tay với Bích Thủy nói, “Em đi nói những chuyện ta nói với Hoàng hậu trước kia lặp lại một lần cho Lý quý phi nghe, để cô ta biết được rốt cuộc ai mới là kẻ địch thật sự. Thẩm Tuệ Như muốn lôi ta xuống nước, sao ta cứ nghe theo ý nguyện của y thị được. Lý quý phi được Lý tướng dạy dỗ, xét về cơ mưu, trong hậu cung này không có mấy đàn bà đấu được với cô ta, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với vị Hoàng hậu tâm tính ngay thẳng kia! Thẩm Tuệ Như muốn cướp ngôi Hậu từ tay Lý quý phi, cẩn thận ngã tan xương nát thịt!”

Bích Thủy vui vẻ vâng mệnh, chọn vài lễ vật đến Phụng loan cung.

Mạnh Tang Du nhìn về phía Ngân Thúy ra lệnh, “Đi, nghĩ cách truyền mấy lời Tứ công chúa khuyên giải Nhị hoàng tử đến tai Hoàng thượng. Hoàng thượng cũng không chú ý nhiều đến Nhị hoàng tử, như vậy tất có lý do mượn chuyện người để nói chuyện mình. Tuy rằng ta không ra tay với con nít, nhưng ranh con ác độc như vậy vẫn nên giáo dục một chút!”

Quả nhiên nường nường tức giận lắm rồi, ngay cả Hoàng tử cũng mắng luôn! Ngân Thúy lắc đầu, đi xuống bắt đầu làm việc.

Chu Vũ Đế nhìn về phía Mạnh Tang Du hồi lâu, lần đầu tiên cảm nhận được ‘hương vị’ được người khác che chở. Về phần đứa trẻ kia, hẳn tỏ vẻ bản thân mình hoàn toàn không nghe thấy.

“Nương nương, A Bảo bị Tứ công chúa ném tới cửa cung chúng ta...”
Phùng ma ma nhin không được nhắc nhở.

Chu Vũ Đế nghĩ rằng Phùng ma ma muốn châm ngòi chia rẽ, lập tức ngừng đầu gờm gờm nhìn bà, trong mắt đầy sát khí.

“Ta biết, lát nữa ma ma đem hai cuộn gấm Tứ Xuyên lần trước Hoàng thượng thưởng cho ta mang qua chỗ Tứ công chúa, màu sắc khá tươi, bé gái mặc vào rất hợp. Đúng rồi, lúc trước ta có thêu một chiếc khăn tay, Tứ công chúa nhất định sẽ thích.” Trong mắt Mạnh Tang Du có vài phần đau lòng, thở dài nói, “Dẫu sao đứa bé này còn nhỏ, lại không có mẹ dạy bảo, làm việc thiếu suy nghĩ trước sau. Nó cứu A Bảo rồi ném tới cửa cung của ta, cứ vậy mà nghĩ rằng mình đang khiêu khích ta, để ta ghi hận chuyện này trong lòng. Cũng chẳng lạ, trong lòng nó, ta chính là kẻ thù giết mẹ...”

Xoa xoa thái dương, Mạnh Tang Du không biết nên làm thế nào để cởi bỏ nút thắt hiềm khích giữa mình và Tứ công chúa. Phùng ma ma nói vài câu khuyên nhủ, rồi vào kho phòng tìm vài vóc.

Vốn đang lo lắng thêm tử cùn con gái lại hiềm khích thêm lần nữa, Chu Vũ Đế nghe xong cũng yên tâm, neho mắt cười, lâm vào mê man. Trở về bên cạnh Mạnh Tang Du, cả người hẳn đều thoải mái, vết thương chẳng thấy đau nữa.

* * * *

Trong Phụng loan cung, tiền chân Bích Thủy, đại cung nữ Tĩnh Hỉ của Lý quý thấp giọng hỏi, “Nương nương, người tin tưởng lời của nàng ta sao?”

Lý quý phi xua tay, ý tứ không rõ, khép mắt cân nhắc một lúc sau mới thở dài nói, “Phải tin, nhưng không thể tin hoàn toàn!”

Cô vốn cũng cảm thấy kỳ lạ với sự sùng ái đột ngột của Lương phi gần đây, lại kết hợp với nhiều loại dấu hiệu trước kia cùng tình trạng xấu hổ chỗ Đức phi hiện thời đã tin được sáu bảy phần. Nếu như thế, cô đã không còn gì để chùn tay với họ Thẩm nữa! Dựa vào địa vị Lương phi trong lòng Hoàng thượng, nếu để ả ta có hoàng tử, hậu cung này còn có chỗ nào để mình và con cái sống yên ổn đây?

Phía bên kia, không đợi Ngân Thúy truyền tin tức đến tai Hoàng thượng, Thẩm Tuệ Như đã gấp rút đẩy một phen. Ngân Thúy nghe được tiếng gió, quyết đoán không tiếp tục hành sự. Lúc này Hoàng thượng đang kiểm tra bài học của Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử trả lời câu được câu không khiến Hoàng thượng giận tím mặt, khiến trách cậu ngang bướng cố chấp không thể dạy dỗ, tâm tính tàn bạo, khó có thể đảm đương việc lớn.

Đang lúc tình hình lập Hậu cung thẳng mà răn dạy Nhị hoàng tử như vậy, ý Hoàng thượng ở đây rõ ràng nói cho tất cả biết, hẳn không vừa lòng với Nhị hoàng tử. Chúng triều thần muốn nịnh bợ Lý tướng cũng phải nhìn sắc mặt Hoàng thượng. Tuy Hoàng thượng còn trẻ, nhưng phương cách trị quốc cũng không bình thường, vừa đăng cơ liền cất nhắc rất nhiều dòng dõi thế gia lâu đời, một lần nữa xáo trộn bố cục tiên đế đã sắp đặt, để cho nhiều bè phái quan viên khác nhau quản lý, tập trung hoàng quyền. Sau đó bỏ chính lược không dùng quan võ của tiên đế, bắt đầu sử dụng tộc Mạnh, tăng cường quân lực, hủy bỏ chế độ hòa thân, toàn lực chống lại Man di.

Một vị vua như vậy, vai năm nữa sẽ trở thành người như thế nào? Tất cả triều thần sao có thể không lo ngại? Tin tức kia trong cung vừa truyền ra đã khiến nhiều Ngự sự im lặng.

(Ngự sử là chức quan ở gần vua, giữ việc can ngăn vua.)

Lý quý phi điều tra chuyện này, biết rõ Thâm Tuệ Như làm trò quỷ sau lưng, tức giận đến mức cả người phát run, từ đây căm giận y thị đến tận xương tủy, hận không thể trừ khử cho thống khoái.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Dưỡng Thương

Chuyện lập hậu vì Hoàng thượng dùng dùng nổi giận mà chìm xuống, hậu cung và triều đình được vài ngày yên ắng. Nửa tháng trôi qua, đến ngày giỗ của tiên hoàng, các tần phi từ tứ phẩm trở lên cùng các Hoàng tử Công chúa đều phải mặc quần áo trắng đến hoàng lăng tham dự lễ tế. Hoàng thái hậu theo lệ cũ vẫn không trở về, chỉ đưa một bộ quần áo rét tự tay làm đến, dặn Hoàng đế đốt cho tiên hoàng.

Trong nghi lễ cúng tế, Đại hoàng tử biểu hiện vẫn không khác gì thường ngày, Nhị hoàng tử lại gây sự chú ý của mọi người ngoài cả dự đoán. Trải qua sự răn dạy của Hoàng thượng, cậu rõ ràng đã chín chắn chừng chạc hơn rất nhiều, đi đứng có lẽ có tiết, tiến lùi phù hợp, lại thêm một bài văn tế tình cảm chân thành dào dạt, từ ngữ trau chuốt hoa mỹ, khiến vô số lão thần cảm động đến lã chã lệ rơi.

Tế lễ xong, rất nhiều đại thần càng tán dương sự hiếu thuận và tài văn chương của Nhị hoàng tử, hoàng đế cũng khích lệ vài câu cho hợp tình huống. Trước kia Nhị hoàng tử bị mắng là ương ngạnh, sóng gió khó thể chấp nhận cuối cùng cũng trôi qua.

“Trong cung này, cho dù là đứa bé mười tuổi cũng thực không đơn giản! Tình cảnh như vậy cũng có thể hold, không hổ là sản phẩm hoàng gia (Tuổi mẹ của Nhị hoàng tử là mười hai, thực ra cũng chỉ mới mười tuổi). Xem ra, Lý quý phi sẽ sớm xuất chiêu thôi.” Mạnh Tang Du hiểu được xử sự của Nhị hoàng tử trong lễ tế, thở dài nói.

“Sao nương nương lại biết Lý quý phi định xuất chiêu?” Bích Thủy đã quen với việc chủ tử nhà mình thỉnh thoảng lại nói vài tiếng kỳ lạ, chỉ gật

ra những chỗ hiểm được để hỏi.

“Chuyện con cái giữa Hoàng thượng và Lương phi vẫn tựa lư ra đó, chưa đâu vào đâu, cô ta không nhân lúc này bày mưu tính kế cho mình thì còn đợi đến lúc nào? Chẳng lẽ chờ đến khi Lương phi có bầu sinh con hay sao?” Mạnh Tang Du vừa nói vừa giơ tay ra, hướng cái ôm về phía Ngân Thúy đang bế A Bảo bước vào điện, “Mau để ta xem A Bảo, hôm nay đã đỡ hơn được chút nào chưa?”

Cái gì gọi là chuyện tựa lư? Cái miệng của Tang Du quả thực làm người ta vừa yêu vừa ghét. Chu Vũ Đế ư ử, dùng đôi mắt cúm con ngáp nước tội nghiệp nhìn cô gái, dáng vẻ vô cùng có kiểu đòi ôm đòi nựng. Mạnh Tang Du rời đi chỉ hai ba canh giờ, hẳn đã cảm thấy khó chịu, toàn bộ tâm tưởng đều lạc đến chỗ hư hư thực thực.

Hôm nay A Bảo mặc bộ đồ con thỏ, cái mặt chó lộ ra được tí, bị bộ da thỏ lông xù ôm lấy, trên đầu là hai cái tai thỏ rất dài, mí mắt còn có sẹo, làm Mạnh Tang Du choáng váng đến sững sờ. Cô xát mạnh hai bàn tay vào nhau, đến khi đôi tay lạnh lẽo đã có hơi ấm mới thật cẩn thận ôm lấy A Bảo.

“Hôm nay đã tốt hơn nhiều, miệng các vết thương nhỏ đã kết vảy, còn vết thương lớn thì phải chăm sóc sáu bảy ngày nữa. Nương nương cho nó ăn cháo đi ạ, từ nãy đến giờ nó chưa ăn gì cả, thuốc cũng không chịu uống, chắc là nhớ nương nương quá. Nghe thấy tiếng nương nương hồi cung từ xa tí đã giẫy dụa, muốn đi ra đón người.” Ngân Thúy buồn cười, chạm nhẹ vào cái chân bánh chưng của A Bảo.

Chu Vũ Đế chỉ chực chui vào lòng Mạnh Tang Du, lặng lẽ cảm nhận hương thơm cùng nhiệt độ cơ thể của nàng. Biến thành chó một thời gian cũng dài, chứng ỷ lại vào chủ nhân của hắn càng nghiêm trọng, chỉ cảm thấy nơi đâu cũng không an toàn yên ổn bằng vòng ôm của Mạnh Tang Du.

“VẬY bưng thuốc lên nhanh lên, cho em ấy uống thuốc rồi ăn gì đó sau.” Mạnh Tang Du xoa xoa cái mũi của A Bảo, đón từ tay Phùng ma ma một cái yếm, đeo lên cổ cho chú.

Đồ con thỏ, yếm nhỏ nhỏ, gương mặt cún lộ ra với đám lông bị cắt bỏ... hài hước chưa từng thấy, cung nhân trong điện đều cúi đầu, vai không ngừng run run. Bích Thủy và Ngân Thúy ghen đến đỏ mặt, vì lòng tự trọng của A Bảo phải lập tức lui ra.

Thuốc rất nhanh đã được sắc xong, bưng tới trước mặt Mạnh Tang Du. Cô bé A Bảo trên tay trái, tay phải cầm chiếc muỗng nhỏ, đút từng muỗng từng muỗng. A Bảo cũng rất ngoan, nuốt hết ngụm này đến ngụm khác không hề giãy dụa, càng không có cảnh nôn ra vì thuốc đắng, so với người khác còn dũng cảm hơn nhiều.

“Nường nường, người có thấy A Bảo đặc biệt thông minh không? Hầu như có thể hiểu được cả những lời chúng ta nói?” Ngân Thúy thấp giọng hỏi.

A Bảo vừa ngậm vào một muỗng thuốc lập tức phụt ra, làm cái yếm ướt đầm một mảng.

Mạnh Tang Du cười, giúp chú lau khô, lơ đãng hỏi: “Thông minh không tốt sao?”

“Không có gì không tốt ạ.” Chỉ là đôi khi có cảm giác quá quái dị. Nửa câu sau, Ngân Thúy không dám nói thành lời.

“Em ấy có thông minh cũng là A Bảo của ta, ta còn ước gì em thông minh thêm một chút.” Mạnh Tang Du xoa xoa cái mũi ươn ướt của A Bảo, trong lời nói tràn đầy cưng chiều.

Chu Vũ Đế thở ra, vươn đầu lưỡi tha thiết liếm liếm ngón tay ấm áp của nàng. Khổ nỗi xương đuôi hăn đã gãy từng khúc, nếu không bây giờ sẽ ve

vậy không ngừng.

“Nô tỳ bái kiến Đức phi nương nương, mời nương nương uống thuốc.” Ở cửa đại điện, y nữ (thầy thuốc nữ) một thán đúng giờ đến ba lần đang bưng một chén thuốc nóng hằm hập trong tay hành lễ.

Lúc trước Phùng ma ma thấy cô thì mặt mày hớn hở, bây giờ lại âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể tiến lên giật lấy chén thuốc hắt đi cho xong.

“Để đây đi, lát nữa bản cung sẽ uống.” Ý cười bên khóe miệng Mạnh Tang Du hơi nhạt, ôn hòa nói.

Y nữ thưa dạ, đặt chén thuốc lên bàn, bên cạnh cái giỏ của A Bảo, sau đó lui qua một bên chờ. Cô được cấp trên ra lệnh, nhất định phải xem Đức phi nương nương uống cạn thuốc xong mới có thể trở về báo cáo kết quả công tác.

Mạnh Tang Du dứt A Bảo uống thuốc xong, thả chú vào lại cái giỏ, đang định cầm lấy chén thuốc uống, không ngờ A Bảo bỗng nhiên đưa vuốt ra, cách một phát, đập ngã chén thuốc.

“Nương nương cẩn thận!” Bích Thủy cùng Ngân Thúy lập tức tiến lên, một người đỡ Đức phi qua bên cạnh, một người đón lấy chén thuốc.

A Bảo làm tốt lắm! Phùng ma ma mắt sáng rực lên, xách cái giỏ của A Bảo đặt trên giường, tránh cho chú bị dính thuốc ướt nhẹp, sau đó lập tức trưng ra vẻ mặt khó xử nói với y nữ kia: “Thuốc đổ ra hết rồi, người xem...”

“Không sao, nô tỳ sẽ trở về sắc một chén khác giúp nương nương, lát nữa sẽ đưa đến đây.” Y nữ vội vàng quỳ xuống nói.

“Vậy làm phiền cô nương.” Nét tươi cười của Phùng ma ma thoáng chút giả tạo.

A Bảo nằm trong giỏ động đậy móng vuốt, đôi người đen thẫm khó thấy rõ.

Y nữ rời đi rồi, Phùng ma ma bước đến bên cạnh Tang Du, đề thấp giọng nói vào tai cô, “Nương nương, tuy người không muốn có con, nhưng cũng không thể ép buộc chính mình như vậy chứ? Thuốc có ba phần là độc, uống đã ba năm rồi, không thể uống nữa.”

“Ta đã biết, ma ma, từ này về sau thuốc này ta sẽ không uống.” Mạnh Tang Du gật đầu, trong lòng thầm cân nhắc: dù sao cũng đã thất sủng rồi, chắc một năm rưỡi nữa Hoàng thượng cũng không ngó ngàng đến mình đâu, không uống cũng chẳng có gì quan trọng.

Năm đó cô chỉ là một cô bé mười bốn tuổi, cho dù Hoàng đế không đối xử với cô như vậy, tự cô cũng sẽ tìm thuốc tránh thai để uống. Hoàng đế làm thế này còn khiến cô đỡ được không ít việc.

A Bảo đang nằm trong giỏ nghe thấy đoạn đối thoại của chủ tớ hai người chợt yên tâm hẳn, các bất mãn ghét bỏ đối với Phùng ma ma trước kia đều tan thành mây khói. Nô tì này tuy rằng ngu dốt, nhưng đẹp ở lòng trung thành, để bà ta tiếp tục ở lại bên cạnh Tang Du cũng được.

Lúc y nữ lại đến, Mạnh Tang Du đã thay một bộ quần áo bông màu sẫm, tà áo hơi mở ra, dùng tay áo rộng che khuất mặt, trót lọt đổ hết thuốc vào ống tay áo. Y nữ kia cũng không thấy gì khác thường, bưng chén thuốc cạn trở về báo cáo.

* * * *

Ban đêm, Mạnh Tang Du ngủ trên giường, A Bảo ngủ dưới giường, một người một cún thần thái bình thản, ngay cả nhịp hít thở cũng giống nhau.

Ngoài cửa sổ mưa phùn lất phất bay, len qua khe cửa sổ thấm luồng gió nhẹ mát rượi vào người, sau đó biến thành hơi nước rơi xuống nền đất.

Bỗng nhiên, nền trời đen kịt bị một tia chớp sáng trắng xé toạc làm đôi, rồi một lúc sau, tiếng sấm đình tai nhức óc từ chân trời dội đến, tựa như có thiên quân vạn mã đang giao chiến trên nóc nhà.

Lúc đầu Mạnh Tang Du hơi nhúu mày, sau đó chợt tỉnh lại trong tiếng sấm ầm ầm, cuộn chặt người vào chăn, lớn tiếng gọi Phùng ma ma. Cả người cô run rẩy, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt phượng mở lớn, có vẻ vô cùng sợ hãi.

Đúng vậy, cô rất sợ sấm sét. Có một kiếp, năm cô bốn tuổi bị bố mẹ bỏ ở nhà một mình, lúc đó cũng đông bão như vậy, một tia sét đánh trúng một góc biệt thự, đồ điện trong phòng xẹt lửa, suýt chút nữa thiêu cô chết cháy, may mà bảo mẫu tới đúng lúc, kịp thời cứu cô từ biển lửa ra. Từ đó về sau, sấm sét đều trở thành ác mộng kinh khiếp trong hai số kiếp của cô, xưa cũng không đi.

Chu Vũ Đế nghe Mạnh Tang Du la lên chợt bừng tỉnh, đập đập bốn chân muốn bò dậy, trèo lên ghế thêu để bò sang giường. Lần đầu hẳn thấy nàng hoảng sợ đến như vậy, tim đập thành thịch, vừa cuống vừa hoảng. Chỉ tiếc cả người hẳn đều là thương tích, bọc một cục như xác ướp, lại mặc áo bông dày cộp, quả thực là ‘hữu tâm vô lực’.

“Gâu gâu gâu.”, Tang Du đừng sợ, trầm ở đây!

“A Bảo?” Nghe thấy chú cún bé nhỏ kêu, Mạnh Tang Du ngẩn người, sau đó hất chăn bông ra, nhào đến rìa giường, ôm A Bảo đang ngừng đầu chăm chú nhìn mình vào trong ngực.

“A Bảo đừng sợ, chị ở đây! Chị sẽ bảo vệ em!” Nghĩ rằng A Bảo sợ cũng vì sợ, Mạnh Tang Du chợt bình tĩnh hẳn, vừa vỗ nhẹ nhẹ vào lưng A Bảo vừa kéo chăn đắp kín cả hai.

Trong chăn hình thành một không gian nho nhỏ, thực thơm thực ấm, Chu Vũ Đế hít sâu, cảm thấy đầu óc hơi say say. Hắn dùng chân ôm lấy cổ tay cô gái, thè lưỡi liếm liếm mu bàn tay cùng đầu ngón tay của cô, cảm giác mịn màng cùng hương vị thanh khiết làm hắn hơi nghiện. Mạnh Tang Du cũng đã quên sợ, ngón tay gãi gãi đầu lưỡi mềm mềm linh hoạt của A Bảo, bật cười ha ha.

“Nương nương, người không sao chứ?” Phùng ma ma cùng Bích Thủy toàn thân nhếch nhác bước vào, trên tóc vẫn còn rõ tong tong những giọt mưa.

“Ta không sao, các người đi đâu vậy?” Mạnh Tang Du xốc chăn lên. Chu Vũ đế bị hai người quấy nhiễu chuyện tốt, cáu giận dùng móng vuốt đập đập lớp gấm bên dưới.

“Bẩm nương nương, nửa đêm bỗng nhiên trời đổ mưa, nô tỳ cùng Bích Thủy chột nhốt cửa sổ thư phòng vẫn chưa đóng, vội vàng chạy đi khép lại, rồi cuộc trên trời đột ngột nào là sấm nào là chớp, còn rơi xuống bao nhiêu cục băng cứng như đá, nên nô tì với Bích Thủy te tua!”

Mạnh Tang Du lúc này mới lắng nghe âm thanh ngoài cửa sổ, quả nhiên nghe thấy tiếng rầm rầm cộp cộp của mưa đá.

“Nương nương, đã chớm đông rồi mà trời vẫn còn sấm sét. Ai cũng nói đông sấm sét hạ mưa tuyết không phải là dấu hiệu tốt lành gì! Ngày mai nô tỳ đi xin bùa bình an cho nương nương, đuổi hết xui xẻo của người đi.” Phùng ma ma bước đến trước, giúp chủ tử đắp lại chăn, thấy trong chăn có A Bảo, đưa tay định ôm chú xuống.

Chu Vũ Đế nhú mày, vội vàng giơ chân ôm lấy cánh tay ngọc của Mạnh Tang Du. Nô tài này cái gì cũng tốt, chỉ là không có tầm nhìn, quá mức ngu dốt!

“Đừng, để A Bảo đó ngủ với ta đi, đêm nay ma ma không cần ngủ ở đây, kéo bị lạnh cóng luôn bây giờ. Bùa bình an làm phiền ma ma nhé, hai người mau trở về dọn dẹp một chút, tắm nước ấm rồi uống chút canh gừng, cẩn thận nhiễm bệnh.” Mạnh Tang Du vội vàng xoa tay cho Phùng ma ma lui, cẩn thận ôm A Bảo vào lòng.

Gối lên bộ ngực mềm mại của cô gái, đối diện ngay trước mắt là một đường rãnh thật sâu, mũi Chu Vũ Đế hơi ngửa ngửa, đầu lưỡi không kìm nổi vươn ra, nhẹ nhàng liếm liếm.

“Á ~ A Bảo, em, con chó dê xồm này!” Mạnh Tang Du hờn dỗi, nhưng ngay sau đó lập tức cười rộ lên.

Thấy chủ tử nhà mình mê mải chơi đùa cùng A Bảo, hoàn toàn quên mất sắp mùa đông ầm ầm ngoài cửa sổ, Phùng ma ma yên tâm nở nụ cười, dẫn Bích Thủy nhẹ tay nhẹ chân bước ra khỏi tầm điện.

Ngày thứ hai, trời đông giáng sấm sét – điềm báo không lành đã khuấy lên vài gợn sóng trong triều, Hoàng đế lập tức ban bố chiếu thư, giục quan viên các nơi làm tốt công tác chống rét, đừng để dân chúng chịu khổ. Chẳng mấy ngày sau, dư chấn của sấm sét đầu đông còn chưa lắng, cây tùng cổ thụ ngàn năm sau Thái Hòa Điện bỗng dưng chết héo, khiến trên triều đình lại nổi thêm một đợt phong ba bão táp.

Cây tùng cổ thụ này vài trăm năm trước cũng từng chết héo một lần, sau đó mấy năm, triều đại trước bị lật đổ, thái tổ Cổ gia chiếm lĩnh Hoàng cung, đăng cơ làm Hoàng đế, sửa quốc hiệu là Chu. Ngày diễn ra nghi lễ lên ngôi của Chu thái tổ, cây tùng vốn đã chết héo bỗng trở lại mới, một lần nữa sáng bừng sức sống. Chu thái tổ biết được vô cùng mừng rỡ, bảo đây là điềm trời ban phúc, dự báo việc lập nên Đại Chu quả là thuận theo thiên ý, chắc chắn muôn đời thịnh vượng.

Mà nay, cây tùng cổ thụ có ý nghĩa biểu tượng của Đại Chu đột ngột chết rũ như thế, nguyên nhân là đứt rễ mà chết, hay đây là trời cảnh báo cho con dân Đại Chu? Rễ gãy, tuyệt tự...kết hợp với mấy lời đồn đãi lúc trước, không phải là ứng trên người Hoàng đế sao?

Trong Phượng loan cung, Lý quý phi nở nụ cười, trong Chung túy cung, Thẩm Tuệ Như bẻ gãy một chiếc bút lông sói.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Dị Động

Quần thần lại khẩn cầu Hoàng đế nhanh chóng lập Hậu, lúc lâm triều, Hoàng đế phát tay áo bỏ đi. Lần này lời đồn càng so với lúc trước càng thêm ồn ào, không tới một ngày đã truyền khắp kinh thành, muốn chìm xuống cũng không được. Dù sao cũng là ‘pháp bất trách chúng’.

(“pháp bất trách chúng” tức là nếu cả một đám đông cùng thực hiện một hành động, thì dù hành động đó có sai hay bất hợp pháp đi nữa luật pháp cũng không thể xử tội được)

Khâm thiên giám cũng trình báo kết quả xem quẻ cho Hoàng đế, chỉ duy hai chữ —— đại hung. Kết quả này công bố ra chẳng khác nào một gáo nước lạnh đổ thẳng vào chảo dầu sôi, toàn bộ triều đình và hậu cung đều xôn xao.

Tuy rằng Bích tiêu cung bị quản chế nghiêm ngặt nhưng vẫn bị ảnh hưởng đôi chút, có một số ít người bắt đầu hoảng sợ nghi ngờ, không yên lòng nổi.

“Nương nương, chúng ta chép ít kinh thư đi, như vậy vừa có thể tu thân dưỡng tính lại còn tiêu tai giảm ách, khỏi bị xúi quẩy trong cung dính vào người.” Phùng ma ma ôm một đồng Kinh Phật bước vào.

“Trời giá rét đông lạnh, tay đều cứng cả lại, chép Kinh Phật cái gì?” Mạnh Tang Du cẩn thận tháo miếng băng quấn thành bánh chung quanh chân A Bảo, xem xét miệng vết thương như thế nào. A Bảo cũng rất dũng cảm, lúc tháo băng rất đau cũng không rên một tiếng, Mạnh Tang Du vừa lo vừa hôn hôn, sau đó còn ôm ôm, rồi không ngừng thối thối chỗ vết thương.

Chủ tớ hai người chị hôn em một cái, em liếm chị một lần, chơi đùa vui quên trời đất.

“Hết sấm sét mùa đông rồi đến cây tùng cổ thụ chết héo, người ta bảo là do trong cung dính phải điềm xui, ai dính cũng không có gì hay ho! Nếu không thì vì sao Hoàng thượng có long khí bảo vệ cũng bị thương nặng chứ! Ai ai cũng lo mà sao mà chếp, nường nường, người không chếp cũng được, nô tì chếp cho người, người lấy một cuốn đặt dưới gối đầu mà ngủ.” Phùng ma ma lấy quyển “Điều pháp liên hoa kinh” trên cùng dâng lên trước mặt chủ tử.

Mạnh Tang Du bất đắc dĩ nhận lấy, lật đại mấy trang rồi nói, “Mọi người không cần phải sợ hãi như thế, cái gọi là sấm sét chỉ là do hai đám mây một nóng một lạnh va chạm vào nhau, sau đó phát ra những tia lửa, giống như kiểu hai thanh bảo kiếm chém nhau vậy. Sở dĩ mùa đông thường không có sấm sét bởi vì mây vào mùa đông rất lạnh, dung hòa lẫn nhau. Nhưng nếu thi thoảng thời tiết ấm áp vài ngày rồi đột ngột hạ nhiệt độ cũng sẽ sinh ra hiện tượng sấm chớp đùng đùng như thế. Chẳng phải mấy ngày hôm trước thời tiết nóng lên được một chút hay sao? Chuyện tối hôm qua là do những đám mây nóng chưa kịp tản đi đã có mây lạnh bất ngờ tới mà có, căn bản chẳng quan hệ gì với việc xúi quẩy và quỷ thần cả.”

Chu Vũ Đế kinh ngạc ngửng đầu nhìn Mạnh Tang Du, câu chuyện kỳ lạ mới mẻ này khiến hắn say mê lúc nào không biết. Thì ra sấm sét chính là như vậy sao? Cẩn thận nghĩ lại quả thật vô cùng dễ tưởng tượng, vô cùng có lý! Trong đầu của nàng còn có bao nhiêu ý tưởng diệu kỳ nữa đây?

“Nường nường luôn hiểu biết sâu rộng!” Bích Thủy bỏ thêm than vào trong lồng sưởi, trêu chọc, “Nhưng nếu nường nường biết rồi mà sao còn sợ đến vậy chứ?”

Mạnh Tang Du ghen lại, ôm sát A Bảo trong lòng, đúng lý hợp tình trả lời, “Sợ là sợ, ta còn có cách nào nữa chứ? A Bảo cũng sợ chứ bộ, tối qua

hãi tới mức run rẩy, ta ôm em ấy mới dám ngủ!”

Trăm sợ hãi lúc nào? Trăm phát run bao giờ? Nàng ý chuyện trăm không nói được sao? Đầu Chu Vũ Đế chảy mấy vạch đen sì, nhìn đăm đăm vào đôi môi hồng nhạt hơi chu lên trước mặt, bỗng nhiên mỉm cười. Giờ phút này Tang Du mới có dáng dấp của một thiếu nữ mười bảy tuổi, trong vẻ đáng yêu mang theo cái gì đó ranh mãnh tinh nghịch, khiến hẳn không thể dời mắt, trong trái tim tràn đầy vui mừng.

Thấy A Bảo đang chui vào lòng chủ tử gâu gâu hai tiếng, coi như phụ họa lời chủ tử nói, Ngân Thúy, Bích Thúy, Phùng ma ma đều bật cười. Hai người này càng lúc càng ăn ý.

Ngừng cười xong, Bích Thúy tò mò hỏi, “Vậy cây tùng cổ thụ ở Thái Hòa Điện chết héo là vì sao ạ? Nghe nói cây tùng kia rất linh, có thể biết trước được hưng vong thiên hạ.”

“Chuyện cây tùng kia càng đơn giản hơn, cái gì gọi là hiển linh, cảnh báo, phúc phận giáng xuống...tất cả đều do người ta cố tình huyền hoặc mà thôi.” Mạnh Tang Du lơ đãng xua tay, khiến tất cả mọi người, kể cả A Bảo, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía cô.

“Cái cây kia đã sống hơn một ngàn năm, sống như vậy coi như là không ngắn, có ngày chết héo cũng là chuyện bình thường, chẳng qua bị người có ý đồ lợi dụng để làm chứng cứ rằng hoàng thất tiên triều khiến thần linh tức giận. Sau này Thái Tổ xưng đế, đổi chuyện đó trở thành họ Cổ lên ngôi vì thuận theo ý trời, dùng thánh thần khiến nó trở nên trang nghiêm hơn, lợi dụng cái cây này lần nữa. Chuyện sống lại chẳng qua là dùng bí pháp nào đó để kéo dài sinh mệnh của nó, sớm muộn gì cũng chết héo cả. Đương nhiên, chết héo đúng lúc này nhất định có người giở trò, chúng ta hiểu như thế là được rồi, đừng nói ra ngoài làm gì.” Mạnh Tang Du đặt ngón trỏ lên môi, làm động tác im lặng.

Phục sinh cây tùng cổ thụ là bí mật bất truyền của họ Cổ, Thái Tổ đã dự đoán được nó không thể sống lâu, sau khi đăng cơ chôn một tấm bia đá ‘Trường tồn muôn đời’ ở rễ cây, chỉ chờ đến ngày cái cây kia chết héo sẽ đào lên xứng danh đế vị họ Cổ lần nữa. Nếu không phải kế thừa ngôi vị Hoàng đế, Chu Vũ Đế cũng không biết bí mật này.

Hắn nhìn Mạnh Tang Du một lúc lâu, đã quen rồi, hắn không vì sự thông minh nhanh nhạy của nàng mà giật mình nữa. Còn về phần Lý quý phi cùng Lý tướng, dịu dàng trong mắt thốt nhiên thối lui trước hơi lạnh xuyên thấu da thịt. Ngay cả vật tượng trưng cho Hoàng thất cũng dám động tới, mưu đồ họ Lý càng lúc càng lớn!

Đám người Phùng ma ma đều gật đầu vâng mệnh, trên mặt là biểu cảm ‘hóa ra là như thế này.’ Một lát sau, dường như Phùng ma ma sức nhớ ra điều gì đó, nhỏ giọng hỏi, “Nương nương, người nói thử xem, chuyện Hoàng thượng bị thương căn cốt có phải thật hay không?”

“Trong mười phần thì có tám – chín phần đúng!” Mạnh Tang Du bữu môi, “Lúc Hoàng thượng trở về không phải liên tục triệu rất nhiều thần y vào cung hay sao? Mà đám thần y kia đều mất tích, nhất định là che đậy chuyện kia lại. Hai tháng liên tiếp Hoàng thượng chưa từng đặt chân vào hậu cung, ngay cả Lương phi yêu thương nhất cũng chưa chạm vào, có thể thấy được là ‘hữu tâm vô lực’ đó.” Dứt lời, khuôn mặt cô giãn ra, bật cười há há, biểu cảm rõ ràng là hả hê khi người khác gặp họa.

Không có hoàng tự, đời này Thẩm Tuệ Như đừng mơ bước lên ngôi Hậu, chuyện phục thù của Thẩm thái sư chỉ sợ khó có thể thực hiện. Mà mình cũng vừa biểu lộ lập trường với Lý quý phi, làm một phi tần không con cái không sủng ái, Lý quý phi sẽ chẳng coi mình là đối thủ. Thẩm Tuệ Như ứng phó Lý quý phi còn không nổi thì còn hơi sức đâu mà nhắm vào mình. Đây mới là chân lý Mạnh Tang Du dựa vào để có thể sống ở bất cứ đâu.

Chu Vũ Đế nghe xong mặt mày đen kịt, trong ngực hết hồn lại dỗi, nhưng nhìn vào đôi mắt phượng lấp lánh cùng khóe môi nhếch lên của nàng, mấy cơn giận kia trở thành hư không. Thôi được rồi, nàng thích cười thì cứ cười đi! Đợi trẫm về lại thân xác cũ, trẫm chắc chắn cho nàng biết rốt cuộc trẫm bất lực hay không! Xem ra trẫm cần nắm chắc thời gian đi tìm Tuấn Vĩ, tìm y hỏi được là vô dụng, tìm một cao tăng đắc đạo việc chiêu hồn mới phải!

Chính điện Càn Thanh Cung, Hoàng đế giả ngồi sau Ngự bàn, cầm trong tay một quyển tấu chương, đọc nhanh rồi ném xuống, lấy một cuốn khác, lại vất đi, hàng mày rậm nhíu chặt lại, phiền não không để đâu cho hết.

“Lương phi nương nương cầu kiến!” Ngoài điện truyền tới giọng thông báo của thái giám, ánh mắt Hoàng đế giả sáng lên, lập tức vẫy tay nói, “Tuyên!”

Thường Hi dẫn Lương phi chậm rãi bước vào điện, vẫy vẫy phát trần trong tay để những kẻ dư thừa lui xuống.

Nhóm cung nhân nối đuôi nhau ra khỏi điện, từ đầu đến cuối đều gằm mặt xuống, không dám nhìn bất cứ chỗ nào. Gần đây tâm trạng Hoàng thượng không tốt, trong Càn Thanh Cung chẳng hiểu vì lý gì mà chết rất nhiều người, mà càng thân cận với Hoàng thượng thì chết càng sớm. Cả ngày bọn họ đều nơm nớp lo sợ, cẩn thận từng li từng tí, hận không thể dài ánh mắt với lỗi tai ra thêm tấc nào.

Đám người đi xa, Thường Hi cũng chẳng hành lễ với Hoàng đế, lập tức đi đến cửa đại điện trông chừng. Đầu gối vừa mới định quỳ của Thẩm Tuệ Như đứng thẳng, vô cùng tự nhiên đi đến ghế chủ vị Hoàng đế vừa nhường ngồi xuống.

“Nô tài tham kiến Lương phi nương nương!” Hoàng đế giả tan hết khí thế cả người, cung kính quỳ xuống hành lễ với cô ta.

“Đứng lên đi!” Thẩm Tuệ Như liếc mắt nhìn y một cái, trong mắt đầy những tia sáng phức tạp. Nhìn một con người phong thái ăn trên ngồi trước lúc xưa giờ đây lại khúm núm với mình, trong lòng cô cảm thấy không được tự nhiên, lại có loại xúc động thỏa mãn thầm kín không thể nói được. Rốt cuộc đã không cần dựa vào sự sủng ái của hắn mà sống, rốt cuộc không phải lo được lo mất, rốt cuộc đã không phải kiêng chân chờ đợi qua từng ngày dài...

“Hồi nương nương, tất cả tấu chương đề xuất việc lập Hậu đều ở đây, nô tài đã giữ lại toàn bộ.” Hoàng đế giả bị Thẩm Tuệ Như nhìn, trong lòng lo sợ, chỉ vào chồng tấu chương trên Ngự bàn nói lảng sang chuyện khác.

Ánh mắt Thẩm Tuệ Như dời về phía tấu chương, đôi mắt sâu thẳm dần trở nên lạnh buốt. Cô lơ đãng lật xem, ghim từng cái tên trong tấu chương vào trong lòng. Trong đại điện chột im phăng phắc, một cây kim rơi cũng có thể nghe được, không khí nặng nề dần kín chung quanh.

Hoàng đế giả vẫn quỳ gối một bên, không dám ngừng đầu.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc Thẩm Tuệ Như từ từ mở miệng, phá vỡ bầu không khí nặng nề lúc này, “Cứ tiếp tục như thế này cũng không phải là cách!”

Hoàng đế giả hơi ngừng đầu lên, chấp tay nói, “Xin nương nương chỉ bảo thêm.”

“Đêm nay ngươi đi lâm hạnh Đức phi, chuyên sủng ả liên tục trong một tháng cho đến khi ả mang thai mới thôi!” Thẩm Tuệ Như nhếch môi, con ngươi sâu hoắm lóe ra tia sáng đen tối không thể hiểu được.

“Nương nương!?” Hoàng đế giả thốt nhiên ngừng đầu, không thể tin được mệnh lệnh này. Dâm loạn hậu cung? Đây chính là muốn mạng của hắn!

“Đức phi uống thuốc nhiều năm, cũng không dễ mang thai như vậy, người chỉ cần tập trung tâm hạnh ả một tháng, sau đó âm thầm cho ả uống viên thuốc này để tạo dấu hiệu giả khi mang thai là được. ả muốn diễn trò ‘nghêu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi’ ư? Bản cung càng muốn tha ả xuống nước! Có con, không muốn đấu cũng phải đấu! Mà bản cung có thể thuận thế lui ra sau màn, từ tốn tấn công nhân lực của Lý tướng, nuôi trồng thế lực họ Thẩm. Đợi cho đến khi ả ta phát hiện việc mang thai là giả, mặc xác ả phản ứng như thế nào bản cung đều có biện pháp quăng ả vào bụi rậm, để ả sống không bằng chết!” Dường như không phát hiện biểu cảm kinh hoàng của Hoàng đế giả, Thẩm Tuệ Như vẫn tiếp tục giao mệnh lệnh.

“Nương nương, nô tài không thể tuân mệnh!” Hoàng đế giả cắn răng, trên trán rịn đầy mồ hôi lạnh.

“Tất nhiên người phải làm, mà không muốn làm cũng phải làm. Người cho rằng cổ độc Diêm Tuấn Vĩ cho người uống đã giải sao?” Thẩm Tuệ Như nói đến đây, cố ý ngừng một lúc, nhìn gương mặt Hoàng đế giả trắng bệch như tờ giấy rồi mới tiếp tục mở miệng, “Trong giải được bản cung đưa cho người còn có một phần độc, mỗi tháng người phải lấy giải được từ tay bản cung mới có thể sống sót nổi. Hoàng thượng đã hôn mê gần ba tháng nay, bản cung hỏi qua thái y, cơ hội tỉnh lại trong tình huống như thế này vô cùng xa vời. Nếu người hỗ trợ bản cung, chẳng những bản cung đảm bảo mạng sống cho người, còn ban thưởng cả đời vinh hoa phú quý, sau này kẻ sát hại Thẩm được đền bù, bản cung thả người cao chạy xa bay, người nghĩ kỹ đi!”

Hô hấp Hoàng đế giả càng thêm dồn dập, mãi một lúc lâu sau mới khàn giọng đáp, “Nô tài nguyện vì nương nương làm việc.” Một chữ trong lời hứa hẹn của Lương phi y không hề tin, nhưng y cũng không thể không làm. Tuy rằng sớm muộn gì cũng chết, nhưng chết trẻ một khắc cũng tốt!

“Tốt lắm, người là một người thông minh, theo Thường Hỉ đến thiên điện đi, hắn sẽ nói cho người biết vài sở thích của Đức phi, người nghiên

ngắm cẩn thận, đừng để lộ dấu vết. Lâm hạnh Đức phi xong, nếu người thích người nào trong cung thì chỉ cần gọi Thường Hỉ mang người đi là được. Nếu để ý Lý quý phi, cũng có thể, nhưng đừng cho cô ta quá nhiều sủng ái!” Thẩm Tuệ Như phất tay, cho Hoàng đế giả lão đảo lui bước.

Nhìn bóng lưng giống hệt Cố Thiệu Trạch trước mắt, trong mắt cô ta lóe lên vài phần độc ác cùng khoái trá. Mạnh Tang Du, Lý Thục Tĩnh, nếu sau này bọn mi biết được mình từng giao thân thể cho một tên nô tài ti tiện, trong lòng cảm tưởng như thế nào đây?

“Nương nương, biện pháp như vậy cũng không kéo dài được. Không có hoàng tự, cho dù người đá Lý quý phi và Đức phi xuống, lúc bước lên ngôi Hậu cũng chẳng thể làm nên chuyện gì. Hoàng tự là nhân tố then chốt trong đại kế lần này của Thẩm thái sư để đổi trắng thay đen, nương nương cần phải quyết định sớm.” Đại cung nữ Văn Thanh nhin không được lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Thẩm Tuệ Như.

“Bản cung biết, nhưng để bản cung và một tên nô tài...Bản cung không làm được! Chẳng lẽ phụ thân không có biện pháp khác sao?” Năm tay Thẩm Tuệ Như siết chặt đến trắng bệch.

“Giả mang thai, lại trộm đem một đứa trẻ con vào cung, chi phí nhân lực vật lực quá lớn, nhưng vấn đề là mười tháng trời khó tránh khỏi sơ hở. Lý tướng và Lý quý phi như hổ rình mồi sát bên, nhất cử nhất động đều gầm ghè, chỉ lộ ra một chút sơ sót thôi sẽ khiến họ Thẩm rơi vào thế muôn kiếp muôn đời không ngóc đầu lên được. Kế sách Thái sư định ra vẫn là an toàn nhất, vì trăm năm nghiệp lớn tộc Thẩm, xin nương nương mau chóng bước qua khúc mắc còn trong lòng.” Văn Thanh tận tình khuyên nhủ.

“Bản cung đã biết, chờ thêm một tháng đi! Mạnh Tang Du là một thanh kiếm tốt, bản cung dùng sáu năm rồi, vứt đi cũng thật đáng tiếc.” Sắc mặt Thẩm Tuệ Như hơi tái đi.

Sao Văn Thanh có thể không biết Thấm Tuệ Như đang trốn tránh, chỉ tiếp tục khuyên bảo thêm, “Nếu đợi một tháng nữa Hoàng thượng cũng sẽ không tỉnh, mà cho dù có tỉnh, biết được những hành động của người và Thấm thái sư, hắn ta có thể tha thứ cho người không? Hay là người nghe theo Thấm thái sư, nhanh chóng khiến hắn...” Văn Thanh làm một động tác bóp chết.

Thấm Tuệ Như đột ngột đứng dậy quăng cho cô ta một cái tát, biểu cảm dữ tợn, “Tiện tì! Lời này đừng bao giờ nhắc lại! Hoàng thượng đã hôn mê, để cho hắn tiếp tục hôn mê, không ai được phép chạm vào hắn dù chỉ một ngón tay! Nếu như làm trái mệnh lệnh bản cung, bản cung tru di cửu tộc! Nghe thấy rõ chưa?!”

Văn Thanh bùm một bên má quỳ xuống, vâng dạ tuân mệnh. Tánh mạng cả nhà đều nằm trong tay Lương phi, cô không dám nói thêm lời nào nữa.

Trong mật đạo Kiền thanh điện, một ám vệ vừa ghé vào lỗ thông gió nghe xong đoạn đối thoại giữa hai người, vội vàng viết một tờ giấy, ‘Hoàng thượng tạm an toàn, còn có thể tiếp tục tìm kiếm y thánh; Lương phi dị động, mời Đại thống lĩnh khẩn cấp hồi cung quyết định’, thần không biết quỷ không hay để cho người khác mang ra khỏi cung.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thị Tầm (1)

(Thị tầm – ‘hầu hạ giấc ngủ’, chỉ việc ái ân của vua.)

Mạnh Tang Du ôm A Bảo nằm nghiêng trên ghế dài, thời tiết đột nhiên trở lạnh, trong cung đã đốt địa long, bầu không khí ấm nóng vô cùng thoải mái. Cô chỉ mặc một chiếc áo mỏng, quần A Bảo vào cái áo khác, lộ ra cái đầu cún con đội mũ quả dưa, một người một cún chia nhau phần bánh ngọt mềm, cùng xem cuốn tạp ký, hoàn toàn hưởng thụ.

(Đốt địa long là cách làm ấm cả phòng vào mùa đông của nhà giàu, có tiền thời cổ Trung Hoa.)

Chu Vũ Đế ‘được’ kẹp giữa hai bầu ngực đầy đặn mềm mại, trong mũi là hương thơm cơ thể muội người, thật sự vừa nhức nhối vừa sung sướng. Hắn khổng chế không nổi, muốn chạm vào thân thể cô gái trước mặt, nhưng vừa mới nhìn thấy bàn chân bị bó thành một cục bánh chưng của mình, hắn đành phải xếp cờ im trống, nỗ lực chuyển sự tập trung sang sách vở.

“Nương nương, vừa rồi người Kính sự phòng tới thông báo, đêm nay Hoàng thượng sẽ lâm hạnh Bích tiêu cung, mời người chuẩn bị sẵn sàng.” Gương mặt Bích Thủy trĩu nặng âu lo, bước vào cất lời. Tưởng chủ tử nhà mình đã thất sủng, những ngày tranh giành tình cảm cực khổ rốt cuộc cũng đã qua, không nghĩ tới chuyện tên Hoàng đế chó má kia lại lật lọng!

“Phụt ~” Miếng bánh ngọt Mạnh Tang Du chưa kịp nuốt xuống đã phun hết ra ngoài.

“Chẳng phải hắn bất lực sao?” Cô cào cào mái tóc xõa dài mình, không dám tin kêu to!

“Gâu gâu gâu...” Chu Vũ Đế bắt đầu tru lên, khàn cả cổ họng. Chỉ là một tên giả mạo, ai cho y lá gan này? Dám chạm vào Tang Du của trẫm?! Trong mắt hăn bốc lên cơn căm giận ngút trời, cơ hồ nhuộm đỏ sắc đen như mực vốn có của A Bảo.

Mạnh Tang Du vội vàng vỗ vỗ đầu A Bảo trấn an, giọng nói dè dặt xuống, bức bối cất lời, “Đúng là thằng đàn ông cặn bã! Sao không đi tìm bông sen trắng của hăn mà trưng ba cái thứ bản lĩnh sinh lực gì đó ra, thích nhắm vào ta là như thế nào? Hừ! Lần này lại để ta chặn gió thay nữa đây! Tượng đất cũng có ba phần thổ tính, bà nội đây muốn đình công! Bà không làm!”

Tang Du, nàng nói rất hay! Chu Vũ Đế gấu gấu phụ họa, không hề chú ý đến việc tên đàn ông cặn bã nàng nhắc đến chính là mình.

“Nương nương, vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Phùng ma ma tích cực hỏi. Trước kia bà là người tiên phong trong việc ủng hộ chủ tử tranh đoạt tình cảm, từ sau khi biết chân tướng sự việc đã chuyển thành người tiên phong né tránh sủng ái.

“Được, lấy viên thuốc màu đỏ ta để dưới đáy hộp ra đây, đó là thuốc từ chỗ Cù lão thái y, bây giờ là lúc dùng nó.” Mạnh Tang Du nhanh chóng trấn định, chỉ vào một chiếc hộp nói với Bích Thủy.

Chu Vũ Đế thấy Tang Du như vậy, điên cuồng trong mắt giảm được một chút. Hăn đang nghĩ kỹ, nếu không có chỉ thị của Thẩm Tuệ Như, tên giả mạo kia sao có thể có ý đồ to gan lớn mật đi vấy bẩn hậu cung? Đây chính là tội chết, diệt tộc và tịch biên gia sản! Xem ra họ Thẩm đã hoàn toàn phản bội mình! Bọn chúng muốn đổi trắng thay đen, sau đó thay đổi một triều đại!

Hăn không tự giác siết chặt chân trước, đau đớn tan lòng nát dạ cũng không thể khiến lửa giận cuồng cuộn sôi nơi đáy lòng hăn nén xuống.

Một chút tình nghĩa cuối cùng đối với Thâm Tuệ Như, đối với Thâm thái sư đã biến mất trong cơn giận ngút trời. Như chưa từng tồn tại.

Cũng may còn có Diêm Tuấn Vĩ vĩnh viễn không bao giờ phản bội mình, mình vẫn còn có một đường hy vọng! Nếu thể xác mình chết, Tuấn Vĩ cũng không thể sống một mình, chắc chắn gã sẽ phản nghịch chém giết toàn bộ đám người kia không để bất kỳ ai sống sót, sau đó dâng trả lệnh bài Thống lĩnh ám vệ cho Thái hậu mới có thể tự sát. Nhưng bây giờ chưa thấy Tuấn Vĩ hành động gì, có thể suy ra bản thể mình vẫn được an toàn. Nghĩ đến đây, hần ngừng đầu nhìn Mạnh Tang du, trong lòng đương do dự có nên nói cho cô ấy biết thân phận thật sự của mình hay không. Để nàng bước vào chuyện này, có phải đã đẩy nàng vào vòng nguy hiểm? Hần chần chờ.

Đương lúc Chu Vũ Đế chần chờ, Mạnh Tang Du đã cởi cái áo nhỏ của hần ra, nhíu mày nói, “Dạo gần đây cảm xúc của A Bảo rất dễ kích động, buổi tối ngủ cứ lặn qua lộn lại mãi, có vẻ suột ruột cực kỳ. Hay là đến kỳ động dục rồi? Kỳ động dục của giống chó này ít nhất phải bốn tháng chứ? A Bảo mới chỉ được ba tháng thôi đúng không?”

Cô vừa nói vừa lật người A Bảo lại, nhìn nhìn tiểu J-J trần trụi của chú, sau đó mới yên tâm mỉm cười, “Vẫn chưa động dục, rất tốt! Động dục quá sớm sẽ khiến thân thể phát dục không đều. A Bảo đừng có vội nha, đợi em đến tuổi chị nhất định sẽ tìm cho em một cô vợ xinh đẹp đáng yêu!” Cô vừa nói vừa dùng ngón tay chọt chọt cái vật kia.

Phùng ma ma cùng Ngân Thúy đồng loạt cúi đầu, không đành lòng nhìn bộ dáng đáng khinh của chủ tử nhà mình.

Chu Vũ Đế dùng bàn chân che mặt, tim phổi biến thành màu gan heo, trên đỉnh đầu còn bốc lên một luồng khói đen thui, suy nghĩ đương do dự kiên định tức khắc —— đời này, đánh chết hần hần cũng sẽ không nói cho Tang Du biết mình đã từng là A Bảo! Quả là không thể ngóc đầu lên nổi!

Bất tri bất giác, cơn giận dữ cùng ý định giết chóc tuôn trào từ đáy lòng hẩn tiêu tán, chỉ còn lại bất đắc dĩ khôn cùng và yêu thương cương nung. Cô gái này luôn có thể khiến hẩn quên đi những chuyện phiền lòng!

“Nường nường, có phải cái này không ạ?” Bích Thủy mang một chiếc hộp gấm nhỏ màu đen bước tới, mở nắp hộp ra hỏi.

“Đúng là nó.” Cuối cùng Mạnh Tang Du buông tha A Bảo vẫn đang dùng hai chân trước che mặt với dáng vẻ ngốc ngốc đáng yêu ra, tâm trạng tốt đẹp, cầm viên thuốc uống cùng với nước.

“Nường nường, thuốc này có công hiệu như thế nào?” Phùng ma ma lo lắng hỏi.

“Sau hai canh giờ kể từ khi uống thuốc này vào, tín kỳ (kỳ kinh nguyệt) sẽ đến trước, sau đó kéo dài đứt quãng mấy tháng không ngừng.” Mạnh Tang Du nhìn về phía đồng hồ cát trên chiếc bàn nhỏ, trầm ngâm tiếp tục, “Một canh giờ nữa Hoàng thượng tới, trước khi hẩn lâm hạnh chúng ta còn phải kéo dài thêm một canh giờ, đợi thuốc phát huy tác dụng. Mà chẳng phải bảo hẩn bất lực sao? Thế nào giờ lại có sức lực chứ? Thật sự là khiến cho người ta thất vọng! Nhưng so với ta, Lý Thục Tĩnh càng thất vọng hơn!” Dứt lời, cô cười ha ha.

Bị người phụ nữ của mình mong bất lực, Chu Vũ Đế buông chân trước cứng ngắc xuống, khuôn mặt chó nhẩn nhó vụn vụn, không biết nên làm biểu cảm kiểu gì mới thích hợp. Nhưng bây giờ hẩn đã chìm sâu vào vũng bùn ‘trung khuyến’ không thể tự kiềm chế, chẳng thể tức giận nổi, chỉ nghĩ đến chuyện sau khi hồi hồn sẽ yêu thương Tang Du một phen, để cái miệng bé xinh kia của nàng chỉ có thể rên rỉ, cuối cùng không nói ra mấy lời không nên nữa.

Nghĩ đến đây, hẩn cảm giác trong mũi của mình trào ra cái gì đó ngứa ngứa, nhân lúc Mạnh Tang Du không chú ý tới hẩn vội vã liếm sạch vết

nước ẩm ẩm trước mũi, liếm xong hần suy sụp. Hần lại ăn máu mũi của chính mình! Ông trời ơi! Hần chắc chắn, hần nhất định sẽ rịt một ngàn quả cân sắt vào cái đoạn lịch sử đen tối này, sao đó ném xuống sông Nhã Lung!

Phùng ma ma thấy A Bảo run run, cho rằng chú lạnh, kéo một tấm vải bông nhỏ lên bụng chú rồi hỏi tiếp, “Tín kỳ mấy tháng không ngừng ư? Nường nường, có ảnh hưởng tới thân thể người hay không ạ?”

“Không có. Cha ta đã cứu con của Cù lão thái y, vì báo ân, Cù lão thái y từng bí mật chẩn mạch cho ta, bí mật trong chén thuốc Hoàng thượng ngự ban thưởng chính ông ấy nói cho ta biết. Viên thuốc này không độc, trái lại có thể bài xuất một phần độc tính tụ lại trong cơ thể ta lâu nay, là thứ dưỡng sinh tốt. Độc được bài xuất hết thì tín kỳ tự nhiên ngừng lại. Lúc đó ta không muốn có con, cho nên luôn mặc kệ. Chờ mấy tháng nữa, chắc hẳn cuộc đấu giữa Lý Thục Tĩnh và Thẩm Tuệ Như đã ‘trần ai lạc định.’” Mạnh Tang Du từ tốn nói.

(尘埃落定 – Trần ai lạc định (bụi trần lắng đọng) ý chỉ sự việc nào đó đã trải qua nhiều sóng gió, cuối cùng đã có kết quả (đến hồi kết thúc).)

Ba người Phùng ma ma, Bích Thủy, Ngân Thúy đều lộ ra biểu cảm yên tâm.

Cù lão thái y... Yên lặng ghi nhớ cái tên hần vô cùng cảm kích, Chu Vũ Đế dùng chân trước đặt lên quả tim nơi lồng ngực mình, cái mặt chó vện qua vẹo lại rồi cuộc cũng trở nên bình thường.

Một canh giờ nữa Hoàng đế mới đến, Mạnh Tang Du lại không thể ngồi chơi, còn phải tắm rửa thay quần áo huân hương, điểm trang mình điểm mê hoặc người, trước hai khắc phải đến cửa cung tiếp giá mới được.

Bốn chân Chu Vũ Đế còn chưa khỏi, chẳng thể đi lại, bị đặt nằm trên giường nhỏ dài bên cạnh cái giỏ liểu. Cái giường này đối diện với bức bình phong khổng lồ bằng voan mỏng, sau bình phong là hơi nước lừng lờ giăng

kín, có thể thấy mang máng một bóng người ngồi trong thùng nước tắm, biếng nhác vốc bọt nước lên. Hương hoa nồng nàn cùng làn hơi nước âm ỉ thấm vào cánh mũi, xuyên nhập nội tâm, khiến trái tim Chu Vũ Đế dội lên thành thạch.

Hắn không thể khống chế, nhìn chăm chập vào cái bình phong khổng lồ kia, trong đôi ngươi mắt đen sẫm lóe lên tia nhìn cũng không mấy ‘sáng sủa’, ánh mắt nóng rẫy kia hận không thể nhìn xuyên qua lớp voan mỏng, chiêm ngưỡng bóng hình xinh đẹp đã bị che giấu.

Thật lâu sau đó, tiếng nước róc ra róc rách cũng ngừng lại, một bóng dáng mơ hồ đứng lên từ thùng gỗ, nổi bật trên tấm bình phong. Hình thể nhỏ bé, đầy đặn cân đối, lồi lõm rất đúng chỗ và thích mắt, bầu ngực căng đầy tròn trịa, vòng eo mảnh mai uyển chuyển như có thể nắm chặt trong tay, cái bụng mịn màng bằng phẳng, hai chân thẳng tắp thon dài... Mỗi một góc trên cơ thể đều lộ ra một cái gì đấy gợi cảm đến muội người. Trong lúc không chú ý tới, cô bé con năm đó đã trưởng thành, mà chính mình lại bỏ lỡ mỗi một khoảnh khắc nàng lớn lên.

Nhận ra điều này, tia sáng trong mắt Chu Vũ Đế chợt trầm xuống, vùi đầu vào chân trước, cái bóng cuộn mình lại trông cô đơn nhiều lắm.

Một lát sau, Mạnh Tang du mặc một bộ áo lót trắng tinh, phủ thêm chiếc áo khoác voan mỏng bên ngoài mới bước ra, ôm lấy A Bảo trong cái giỏ liễu, ngồi vào trước bàn trang điểm để Phùng ma ma cùng Bích Thủy chải tóc cho mình.

Được ôm vào nơi chốn quen thuộc, cảm xúc suy sụp của Chu Vũ Đế lập tức tốt lên, vươn bàn chân túm lấy một lọn tóc đen rũ xuống trước mắt mình. Nếu trầm có tay, mái tóc đen ba ngàn này tự tay trầm chăm sóc mới phải. Hắn yên lặng nghĩ ngợi, lại nhớ đến chuyện Tang Du xinh đẹp nhường này lại bị một tên giả mạo lại lịch không rõ dòm ngó thèm muốn, thậm chí

là đụng chạm, đôi người mắt không tự chủ được lập tức tràn ra ý định giết chóc.

Hắn lấy lại bình tĩnh, dùng chân trước ôm lấy lọn tóc đen kia, kề mũi vào cần thận ngửi ngửi, vừa thăm mê say, vừa cân nhắc bản thân phải nhanh chóng dưỡng thương cho tốt, đi mật đạo nơi Ngự hoa viên liên hệ Diêm Tuấn Vĩ. Họ Thâm đã đi vào con đường phản nghịch, chắc chắn Tuấn Vĩ sẽ dùng toàn lực đưa thể xác hắn ra khỏi cung, nhưng tên Hoàng đế giả còn trong triều, cách một thời gian ngắn hắn cũng sẽ tiến cung kiểm tra, mình chỉ cần viết một tờ giấy, để vào cái rãnh trong mật đạo cả hai thường dùng để truyền tin tức là được, sớm muộn gì Tuấn Vĩ rồi cũng phát hiện.

“Chỉ cần búi kiểu vân kế đơn giản, trâm cài mẫu đơn là được, để ta tự trang điểm.” Trong lúc ngần ngừ, giọng nói lười biếng của Tang Du vang lên, lọn tóc đang ôm vào hai chân cũng bị cướp đi.

Chu Vũ Đế nhú mày, bất mãn hừ hừ, lại đổi được Mạnh Tang Du dịu dàng âu yếm, cái mũi ươn ướt cũng được cọ cọ tí chút. Cảm giác hạnh phúc nào đó trào lên từ trái tim, hắn ngậm cắn ngón tay kia, dùng răng nanh cà cà nghiền nghiền từng chút một, không muốn nhả ra.

“Được rồi, em ở đó ngoan ngoãn xem, chị phải trang điểm nhé.” Cười khê thu ngón tay lại, Mạnh Tang Du đặt A Bảo lên bàn trang điểm, cầm một lọ tuyết phủ cao cần thận bôi lên mặt...

Làn da trắng ngần lại càng trắng hơn, có vẻ bệnh tật, lại bôi lớp son môi đỏ tươi cùng đôi mắt điểm đậm, tuy rằng khuôn mặt này vẫn rất đẹp, nhưng lại có vẻ giả tạo, thiếu sự tự nhiên linh động. Chu Vũ Đế nhìn gương mặt cứng nhắc đó, trong lòng chua chát đắng cay: Người ta thường nói phụ nữ vì người mình yêu sẽ điểm trang xinh đẹp, Tang Du chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ để khoảnh khắc đẹp nhất của bản thân mình trước mặt trẫm, có thể thấy được nàng không để ý tới trẫm mấy may nào.

Cảm giác cay đắng bị cái gì đó lạnh lạnh nơi mắt phá ngang, Chu Vũ Đế vừa định thần đã thấy Mạnh Tang Du cầm bút chì, nhanh tay vẽ ba vết nơi khóe mắt hắn, miệng nàng còn nhếch lên ý cười nghịch ngợm. Hắn vươn chân trước theo bản năng, muốn cào cào xuống.

“Không cho cào, cào rách không có cơm ăn!” Mạnh Tang Du nghiêm mặt đe dọa, đôi mắt phượng trong trẻo ngập tràn vui vẻ.

Chu Vũ Đế ngăn người, lập tức buông chân xuống.

“Rất ngoan!” Hôn hôn cái miệng bé bé của A Bảo, Mạnh Tang Du không hề khách sáo vẽ thêm ba vết nhỏ lên khóe mắt bên kia của hắn, sau đó cười há há.

“Ôi, A Bảo làm sao thế? Già trước tuổi đúng không?” Bích Thủy cùng Ngân Thúy cũng ghen đỏ mặt, giọng nói run run giễu A Bảo. Cái mặt cún con sau khi bị cạo sạch lông trắng trắng tròn tròn, hai bên khóe mắt lại có ba vết đen như nếp nhăn, hình tượng kia quả thực rất mắc cười, khiến người ta cười mãi không dừng được.

Chu Vũ Đế có thể tưởng tượng được hình ảnh tức cười của mình, cả người hắn bốc lên luồng khí đen kịt, cứng nhắc xoay người chĩa mũi vào Mạnh Tang Du. Nhưng nhìn vào hình bóng xinh đẹp trong chiếc kính lưu ly kia, đáy mắt hắn lại ngập tràn thương yêu triền miên. Nếu hy sinh hình ảnh bản thân để đổi lấy nụ cười của nàng, hắn bằng lòng như thế.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Thị Tẩm (2)

Giờ Dậu vừa qua, Mạnh Tang Du liền nhắm tâm vứt bỏ A Bảo đang không ngừng tru tréo điên cuồng, mặc bộ cung trang hoa lệ lên người, đứng ở cửa cung đón từng cơn gió buốt chờ đợi Chu Vũ Đế loan giá.

(“Loan” là chuông gắn trên xe vua. Trước xe vua đi có trống một con chim loan ngâm cái chuông, vì thế nên xa giá của vua gọi là loan.)

Lúc Hoàng đế giả vừa đến đã thấy mỹ nhân trong bộ y phục tung bay giữa gió rét, bóng dáng linh động mềm mại. Vì khí lạnh, sắc mặt người con gái ấy hơi nhợt nhạt, đôi mắt phượng hẹp dài phủ một lớp nước mỏng, trong khi nhìn thẳng vào y, như ẩn chứa ngàn tình vạn nghĩa. Y ngẩn người, không tự giác cúi đầu, trái tim vốn căng thẳng bất an lại bắt đầu hoảng hốt, không phải vì sắc đẹp mê hoặc, mà là tai vạ chết người sắp tới. Đã đến bước này, y không còn khả năng cứu vãn được nữa.

Thường Hỉ sau lưng y đằng hắng một tiếng, thật ra đang cảnh cáo. Y lập tức ngừng đầu, kéo ra một khuôn mặt tươi cười bước lên gần Đức phi nhìn cô.

Cái kiểu kia rõ ràng là không ưa nổi mà còn bày đặt thích mặt người chết! Đúng ra mi có thể không đến đó! Bà đây nhất định cảm tạ tám đời tổ tông nhà mi! Mạnh Tang Du vừa quỳ gối thỉnh an vừa âm thầm chửi rủa.

Kiếp trước bố mẹ chẳng hề ngó ngang gì tới cô, vì sinh tồn, vì muốn dành nhiều thật nhiều yêu thương săn sóc, ngay từ bé Mạnh Tang Du cô đã học được bản lãnh tùy mặt gọi lời, vô cùng nhạy bén với cảm xúc của người khác, ngay cả những thay đổi biểu cảm nhỏ nhất cũng có thể phát hiện.

Bằng không cô chẳng thể phát hiện được tình cảm chân thật tên Hoàng để kia khổ tâm che dấu khi vừa chân ướt chân ráo vào cung.

Hoàng đế giả y theo lời Thường Hi dạy, bước nhanh tới nâng Đức phi đứng lên, cũng nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn mềm mịn của cô. Hai tay thật mềm, nhưng hoàn toàn lạnh giá, giống như tâm trạng bản thân y bây giờ. Bất giác, y thoáng nắm chặt, rồi nhanh chóng rời ra, kéo Đức phi vào trong điện, nét cười trên mặt chợt tự nhiên hơn đôi phần.

Đây là khiêu khích hả? Mạnh Tang Du cảm giác được độ mạnh yếu trên tay mình, kinh ngạc liếc ngang sườn mặt tuấn tú của gã đàn ông kia. Trước đây, lúc Chu Vũ Đế nắm tay cô, sức lực hằn dằn không chặt cũng chẳng lỏng, giống như làm cho có, ngay cả lúc trên giường cũng chưa từng mất lý trí, chỉ đem chuyện ái ân trở thành nhiệm vụ không thể không hoàn thành. Ngoại trừ Thẩm Tuệ Như, thái độ hằn dằn với tất cả những người phụ nữ khác đều giống nhau, tựa hồ rất thân thiết nhưng thực ra lại đẩy họ ra cách xa ngàn dặm. Thi thoảng có người tuổi còn nhỏ, gia thế cũng không mạnh vào cung, may mắn lắm mới có thể thấy được khoảnh khắc hằn dằn thả lỏng trong chốc lát. Nhưng xúc cảm ấy rồi cũng sẽ biến mất theo thời gian, khi người kia dần dà học cách lột xác, cuối cùng không bao giờ thấy hằn như vậy nữa.

Cho nên mới nói, người đàn ông này cũng khá đáng thương.

Trong lúc Mạnh Tang Du miên man suy nghĩ, Hoàng đế giả đã mang cô vào trong chính điện. Đại điện đốt địa long vô cùng ấm áp, luồng hơi nóng phả vào nhanh chóng khiến khuôn mặt cô hồng lên, cũng giúp Hoàng đế giả buông lỏng được phần nào.

Hai người lần lượt ngồi xuống chiếc ghế dài mềm bên cạnh bàn nhỏ, Bích Thủy cùng Phùng ma ma bước đến, chuẩn bị nước trà cùng bánh ngọt.

Chẳng lẽ vừa mới tới đã nói “Ái phi, chúng ta nghỉ ngơi đi”, như vậy có vẻ rất vội! Hoàng đế giả nâng tách trà uống một ngụm, trong lòng cân nhắc nên làm cái gì trước tiên. Đúng lúc này, y nghe tiếng chó sủa cách vách trong thiên điện. Nhớ tới thú cưng lần trước của Đức phi, ánh mắt y lóe lên, rốt cuộc cũng đã tìm được đề tài.

“Ái phi, nàng dạy dỗ con thú kia như thế nào rồi?”

“Hồi Hoàng thượng, dạy dỗ như thế nào ư? Bây giờ muốn cử động cũng không thể!” Ngừ khí Mạnh Tang Du ai oán, vừa dứt lời còn lạnh lùng liếc qua Thường Hi.

Thường Hi vội vàng cúi đầu.

“Ồ? Là chuyện Húc Nghiêu làm lúc trước? Bị thương rất nghiêm trọng sao?” Hoàng đế giả đặt tách trà xuống, dựa theo lời của cô hỏi tiếp.

“Bích Thủy, để Ngân Thúy ôm vào đây cho Hoàng thượng nhìn xem.” Mạnh Tang Du phát tay nói. Nghe tiếng sủa khàn khàn này, cô liền biết được sau khi A Bảo rời khỏi mình vẫn sủa mãi không ngừng. Ông tướng con, một khắc cũng phải dính chặt vào người mình mới chịu, sau này phải làm sao mới được chứ? Rõ ràng là trách móc, trong lòng lại vui vẻ, cảm giác được cần, được ỷ lại như thế này thật sự khiến cô mê muội.

Tiếng sủa của chó con càng lúc càng gần, đến khi vào điện, vừa thấy Mạnh Tang Du, chú lập tức ngừng đầu khỏi lòng Ngân Thúy, tiếng sủa khàn khàn thô lương biến thành ư ư làm nũng, bàn chân quơ quơ quào quào hướng về phía Mạnh Tang Du như thể khẩn cầu vòng ôm của chủ nhân.

Nhìn vào đôi mắt ướt sũng của chú, tim Mạnh Tang Du mềm nhũn, lập tức đứng dậy ôm chú vào trong lòng, ngón trỏ nhẹ nhàng cọ cọ hàm dưới của chú.

Thanh âm ư ử càng thêm khoan khoái.

“Ái phi, sao nó lại bị thương đến mức này? Thật chẳng nghĩ được Húc Nghiêu lại làm ra việc ác độc như thế!” Thấy cái áo bông giáng sinh của A Bảo, Chu Vũ Đế ngẩn ra một chút, mãi cho đến khi Đức phi ôm A Bảo ngồi xuống hẳn mới chứng kiến cơ thể trụi lông lá của A Bảo cùng mình đầy vết thương. Nhìn bàn chân này xem, bị băng thành một cục, còn có cái đuôi kia, khác gì với chày cán bột? Thảm thương không để đâu cho hết!

Mạnh Tang Du ai oán liếc nhìn y một cái, không hề tiếp lời. Cùng Hoàng đế mắng mỏ con hăn hư đốn, đầu óc cô còn chưa bị lừa dối.

Lúc này Chu Vũ Đế mới chú ý tới tên giả mạo bên cạnh. Hai chữ ‘ái phi’ kia vừa thốt ra, đôi mắt tối tăm của hăn bùng lên tia sáng tàn độc, không tự chủ được bắt đầu sửa to. Hăn cũng muốn nhấn nhay, chỉ tiếc dung lượng não của A Bảo quá nhỏ, gián tiếp ảnh hưởng đến tính tình cùng tư duy của hăn.

“Dường như nó không thích lắm?” Hoàng đế giả nhíu mày. Đây là động tác quen thuộc của Chu Vũ Đế khi hăn bất mãn, y bắt chước giống hệt.

Trong lòng Mạnh Tang Du căng thẳng, vội vàng vỗ vỗ đầu A Bảo, ý bảo chú im mồm, sau đó nhắc hai chân trước của chú lên, làm một kiểu hành lễ, cười hì hì nói, “Đâu có, em ấy đang nói: Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Gâu gâu gâu gâu, gấu gấu, gâu gâu gâu. Dựa theo tần suất tiếng sửa của A Bảo, kết hợp với việc phiên dịch của Đức phi, quả thật nghe rất hợp lý. Hoàng đế giả giật mình, sau đó ngửa đầu cười ha hả, những sợ hãi khi tiếp nhận lệnh của Lương phi đã hoàn toàn tiêu tán như chưa từng tồn tại trong tiếng cười thoải mái ấy. Dù sao sớm muộn gì cũng chết, chi bằng hãy hưởng thụ thời khắc này.

Cô Đức phi này không những có vẻ ngoài minh diễm đoan trang, tính tình cũng khá đáng yêu, ở bên cạnh thật sự thoải mái, khiến người ta không

cầm được mà vui vẻ. Chỉ là kỳ cục ở chỗ, sao Hoàng thượng lại không yêu nàng, ngược lại say mê mụ Lương phi có dã tâm đáng sợ, tính tình thâm độc như vậy? Người đời thường nói thánh tâm khó dò, quả nhiên không sai! Trong lòng cảm thán, y không tự chủ được khen ngợi, “Ái phi thật tuyệt vời!”

Ngữ khí hân vô cùng thân thiết, biểu cảm dịu hòa, trong sâu thẳm đáy mắt là vui vẻ không lẫn vào đâu được. Đây là biểu cảm khi một người đàn ông thường thức một cô gái, là dấu hiệu động lòng.

Chu Vũ Đế nhìn đắm đắm vào nét mặt của y, trái tim co rứt, hô hấp cứng lại, hoang mang sợ hãi. Tang Du tốt đẹp bao nhiêu, không ai rõ ràng hơn so với hắn. Chỉ cần là người dùng bánh ngọt với nàng, hoặc chú ý nàng dù chỉ một chút, sẽ mất tự chủ mà bị nàng hấp dẫn. Nàng hoạt bát, nàng độ lượng, tâm hồn nàng rộng mở, nàng có nghĩa có tình, như tia nắng rực rỡ chiếu rọi vào cấm cung không ánh mặt trời, mang theo sự mê hoặc chết người. Chỉ cần là đàn ông, chẳng phải là loại có mắt không trông như hắn dạo trước, chắc chắn không thể chống cự được sức quyến rũ từ nàng.

Nếu y có ý định gì với Tang Du...Chu Vũ Đế cắn răng, không dám nghĩ tiếp nữa, trái tim như thể bị một kẻ nào đó cưỡng chế lôi ra, sau đó nghiền nát trong lòng bàn tay. Hắn thống hận chính hoàn cảnh bản thân mình, chẳng cần là người, chỉ cần là một con chó ngao cũng được! Lúc này hắn nhất định phải cắn đứt cổ y!

Bấy giờ Mạnh Tang Du cũng không bình tĩnh. Cô vừa mới thấy điều gì? Sao cô lại có thể thấy được tình cảm dịu dàng trong mắt tên Hoàng đế kia? Cho dù cười đùa hay ái ân, lớp băng dày lạnh lẽo trong mắt gã Hoàng thượng khốn kiếp này chưa bao giờ tan ra! Người đang cười thoải mái trước mặt mình có thể là giả không vậy? Mạnh Tang Du bất giác nghĩ.

Hoàng đế giả thấy Mạnh Tang Du ngơ ngác như vậy rất đáng yêu, lại muốn tìm lời trêu chọc nàng, “Nàng xem vẻ mặt nó như thế này, quả thật là

không thích lắm rồi.”

Mạnh Tang Du nhìn theo đầu ngón tay y mới thấy biểu cảm dữ tợn của A Bảo. A Bảo đang gườm gườm nhìn, răng nhe ra, mũi chun lại, phát ra tiếng gru gru đe dọa, trông hung dữ như vậy, nếu rước lấy việc gã vua này không vui thì tiêu tùng!

Cô vội vàng che mặt cún của A Bảo lại, ngượng ngập giải thích, “Hoàng thượng hiểu sai rồi ạ, A Bảo không phải ghét Hoàng thượng đâu, mà là nó ghét người khác thôi. Cún con mà, rất dễ ghi hận, lần trước cũng ít nhiều nhờ Thường Hi công công mà A Bảo của thiếp mới được một dịp tắm nước lạnh trong hồ sen, nếu không cũng chẳng lê cái thân thương tích này trở về.” Cô lạnh lùng trừng mắt với Thường Hi.

Thường Hi lập tức quỳ xuống, vừa tự tát mặt mình vừa xin lỗi, “Nô tài đáng chết, nô tài sai rồi, nô tài có mắt không trông! Xin Đức phi nương nương tha tội!” Vốn tưởng con đàn bà này lâm vào thế cùng mình mới có thể không kiêng nể gì mà đập thúi cứng của nó. Ai nghĩ được Lương phi nương nương còn tiếp tục sử dụng nó chứ? Nếu thế mình không thể không nhân nhượng vì lợi ích chung một lần. Chẳng qua chỉ là một mụ đàn bà sắp chết đến nơi, nhẫn nhịn thì nhẫn nhịn, cứ tạm thời thế, đợi mình làm Thượng thư lệnh nhất định phải cho nó biết tay! Thường Hi cụp mắt xuống, che giấu oán độc toát ra bên trong.

Nhưng Chu Vũ Đế nằm trên đùi Mạnh Tang Du, tầm mắt vừa khéo bằng Thường Hi, hẳn nhiên nhìn rõ vẻ mặt của hắn, trong lòng lạnh lẽo nghĩ: Xem ra không thể để tên nô tài này lại được!

Vuốt mặt nể mũi, vì Chu Vũ Đế, tất cả phi tần đều thường khách khách sáo sáo với Thường Hi, đối xử cũng biết lễ độ một hai, nhưng Mạnh Tang Du thì không. Thứ nhất, cô không quan tâm việc tranh đoạt tình cảm; thứ hai, cô không cần quyền lực, thế nên chẳng cần đến Thường Hi nói đỡ vài lời về bản thân trước mặt Chu Vũ Đế, để Chu Vũ Đế lúc nào cũng nhớ

thương đến mình. Thường Hi không chạm phải nọc Mạnh Tang Du cô tất nhiên bình an vô sự, nếu như động phải rồi, cô sao có thể để đối phương sống yên ổn được. Nợ nần cái đá của A Bảo, một giây cô cũng chưa từng quên.

Nhưng báo thù cũng phải có chừng mực, dầu sao Thường Hi cũng là người của thằng vua chó chết này.

Mạnh Tang Du luôn chú ý tới biểu cảm trên mặt Chu Vũ Đế, chỉ cần đợi đến lúc hăn lộ ra chút xíu không vui cô sẽ lập tức bảo ngừng. Nhưng lúc này lại có vấn đề khác xuất hiện. Đó là ánh mắt gì? Không phải mất kiên nhẫn, cũng không tức giận, lại giống như là căng thẳng, sợ sệt, bất an?

Mạnh Tang Du mím môi, lại nhìn kỹ lần nữa, lúc này rốt cuộc cũng đã xác định được mình không nhìn nhầm. Chỉ là một tên nô tài cũng khiến hăn căng thẳng sợ sệt? Làm sao có thể? Trái tim của cô đột ngột nảy lên, một suy nghĩ lướt xẹt ngang qua óc như chớp giật.

Thấy Chu Vũ Đế nhíu mày nhìn mình, rõ ràng đây là biểu cảm không vui, trong đáy mắt lại giấu diếm cảm xúc bất an, Mạnh Tang Du phất tay, thản nhiên bảo, “Thôi, dừng lại đi. Lần sau để ý một chút!” Dứt lời, cô im lặng quan sát gương mặt âm thầm thả lỏng của tên Hoàng đế kia, phần khởi đề nghị, “Hoàng thượng, người viết cho A Bảo một cái bảng tên, để sau này không còn kẻ nào có mắt không trông làm hại em ấy, nha? Có bảng tên do chính vua ban thưởng, A Bảo đi đó đi đây trong cung cũng an toàn, thiếp cũng không cần phải lo lắng đề phòng nữa.”

“Chuyện này...” Hoàng đế giả chần chờ, hăn sợ để lộ dấu vết khi viết chữ.

“A Bảo Bích tiêu cung, chỉ năm chữ thôi mà, ‘nhắc tay chi lao’. Hoàng thượng, người giúp thiếp nhé!” Mạnh Tang Du đếm đếm ngón tay, lập tức kéo kéo tay áo y, âm giọng mềm mại say lòng người.

(Nhắc tay chi lao – chỉ việc đơn giản, dễ dàng giải quyết.)

Hoàng đế giả dao động, im lặng liếc nhìn Thường Hỉ mặt mũi sừng húp kia. Thường Hỉ làm một động tác nháy mắt nhỏ khó nhận ra, Hoàng đế giả vui vẻ đồng ý.

Lúc Mạnh Tang Du giữ chặt ống tay áo của gã giả mạo kia làm nũng, Chu Vũ Đế lại bắt đầu gầm rú đến lạc giọng.

Hiển nhiên Mạnh Tang Du phát hiện hành động bất thường giữa Hoàng đế và Thường Hỉ, vội vàng phất tay bảo Ngân Thúy mang A Bảo đang tru tréo không ngừng ra ngoài, để chú khỏi rước phải người kia tức giận, cũng để mình không phân tâm.

Tiếng chó sủa xa dần, Bích Thủy cùng Phùng ma ma mỗi người cầm bút mực, giấy cùng nghiêng dăng lên, bày biện trên chiếc bàn bát tiên bên cạnh.

(Bàn bát tiên là loại bàn vuông to, mỗi phía ngồi được hai người.)

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thị Tầm (3)

Hoàng đế giả nhúng ngòi bút vào mực, cổ tay nhẹ nhàng nâng lên, dừng vài giây trên mặt giấy Tuyên Thành trắng như tuyết mới hạ xuống nét bút đầu tiên. Nét mực đậm trên giấy kéo dài, rồi chuyển ngang, năm chữ to theo kiểu chữ Hành “A Bảo Bích tiêu cung” hiện ra trên giấy, quả thực là giống hệt bút tích của Chu Vũ Đế.

(Kiểu chữ Hành: 行书 – hành thư, một kiểu viết chữ Hán gần giống chữ thảo.)

Buông bút, thấy mình hoàn thành, hoàng đế giả thở ra một hơi, nhẹ đến mức hầu như không thể nhận thấy. Y bắt chước chữ viết của Hoàng thượng suốt ba tháng ròng, mỗi ngày phải chép lại mấy vạn lần, đủ để có thể lấy giả làm thật, đến cả Lương phi cùng Thẩm thái sư đều không nhận ra, huống chi là cô Đức phi không thạo thư pháp này? Xem ra y đã trót lọt qua ải.

Nghĩ đến đây, y để bút xuống, nhân lúc Đức phi cầm tờ giấy Tuyên Thành ngắm nghía liền nhìn Thường Hi bằng một ánh mắt hình dấu hỏi.

Thường Hi khẽ gật đầu, ý bảo rất ổn.

Động tác của hai người kia tự cho là không để dấu vết, ‘thiên y vô phùng’ (áo trời không vết rách, ý bảo rất kín kẽ, không có sai sót), nhưng thực ra Mạnh Tang Du đang cầm tờ giấy chăm chú thường thức lại quét nhẹ một ánh mắt thoáng qua động tác và biểu cảm của họ. Hai người trao đổi ánh nhìn, chắc chắn cô không thể không nhận thấy.

Ý nghĩ mơ hồ trong đầu càng thêm rõ rệt, Mạnh Tang Du nhú này, xem xét kỹ lưỡng năm chữ trong tay, một lúc lâu sau vẫn không cất tiếng.

Trong điện cực kỳ yên tĩnh, bầu không khí dần dần trở nên nhạy cảm. Như thể có gì bóp nghẹt lồng ngực, y cảm lòng không đành rút cuộc cũng phải mở miệng: “Ái phi cảm thấy trẫm viết năm chữ này không đẹp sao?”

Thường Hi lặng lẽ ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm gương mặt của Đức phi.

“Đâu, chỉ là hoàng thượng viết đẹp quá, thần thiếp xem đến ngây người!” Mạnh Tang Du buông tờ giấy Tuyên Thành xuống, tươi cười đầy nịnh nọt.

“Vậy sao? Đẹp chỗ nào? Ái phi nói trẫm nghe xem.” Hoàng đế giả nhúu mày truy hỏi.

“Cái này thần thiếp cũng không thể nói rõ đẹp chỗ nào, nhưng chỉ là cảm thấy rất đẹp thôi! Hoàng thượng, ngài quả thật là tài trí hơn người!” Nét tươi cười càng thêm nịnh nọt, càng lúc càng tăng bốc rõ ràng hơn, Mạnh Tang Du nhập vai rất tốt hình tượng một cô gái ngu ngốc, không hiểu văn chương, tâm cơ đơn thuần.

Hoàng đế giả hài lòng cười, Đức phi quả nhiên giống như lời Thường Hi công công miêu tả, không có tài học gì, cũng không có cơ mưu, nhưng ở cạnh chính những cô gái như vậy lại rất ổn. Quả thực y cảm thấy chính mình may mắn: nếu thực phải chết, trước khi chết có thể gần gũi với một cô gái động lòng người như vậy thì cũng không tính là thiệt thòi.

Nghĩ đến đó, y bước tới nắm lấy vai Đức phi, ôm cô vào lòng, tình cảm sủng ái trên mặt rất có kiểu ‘dật vu ngôn biểu’.

(Dật vu ngôn biểu – vượt ra ngoài ngôn ngữ, chỉ tư tưởng hay tình cảm nào đó dù chưa giải thích nhưng lại có thể khiến cho người nghe hiểu được.)

Súc sinh! Trăm phần trăm là đồ giả! Mạnh Tang Du trong lòng găm gù, nhưng trên mặt vẫn không có dấu hiệu nào, cực kỳ tự nhiên tránh khỏi cái ôm của tên giả mạo, ẩn y ngồi xuống trường kỷ, nũng nịu nói, “Hoàng thượng, giờ đến phiên thần thiếp tỏ tài học nhé. Thần thiếp vừa học được kỹ thuật pha trà, hôm nay sẽ biểu diễn cho hoàng thượng xem, được không?”

(Trong đoạn trên Tang Du có nói từ 尼玛 – Ni mã, được giải thích rằng đây chính là từ 阿尼马 – a ni mã, chữ phiên âm của “animal” tiếng Anh, có nghĩa là súc vật, mình biên tập lại thành “súc sinh” như trên.)

Nấu nước, toàn bộ quy trình pha trà, phẩm trà, bàn luận chút thi từ ca phú, lý tưởng nhân sinh, tất tật quá trình này cũng phải tốn ít nhất một giờ, hẳn là tên này có thể chịu được. Mạnh Tang Du âm thầm cân nhắc, tự mình bước đến gian trà thủy để chọn lựa lá trà.

Lục tìm mãi trong đồng chai chai lọ lọ, cuối cùng cô định chọn loại Quân Sơn ngân châm mà Chu Vũ Đế thích uống nhất, nghĩ nghĩ một chốc, lại lấy ra lọ Lăng vân bạch hào, bốc một nắm bỏ vào Quân Sơn ngân châm trộn đều.

(Loại trà Quân Sơn ngân châm (君山银针) là một trong thập đại danh trà của Trung Quốc, trồng nhiều ở Hồ Nam.

Lăng vân bạch hào 凌云白毫 là một loại trà xanh tại Quảng Tây.)

Ấm nước nhỏ xinh dần bốc làn khói trắng, không lâu sau đã vang lên âm thanh lục bụi sôi. Cách một lớp hơi nước nhờ nhờ, nhìn gương mặt chuyên chú pha trà của Đức phi, nét cười diễm tĩnh vui vẻ kia, động tác thông dong tao nhã kia lại thu hút ánh mắt của y lần nữa. Y vốn là ám vệ ẩn trong bóng tối, đời này nhất định sẽ cô độc, chưa từng tiếp xúc với phụ nữ, huống chi là một cô gái xinh đẹp lại đơn thuần như thế này. Nói rằng không động lòng, đó là giả.

“Hoàng thượng, mời dùng trà.” Mạnh Tang Du bê một tách trà nóng hồi đưa đến tay, cắt ngang mơ mộng xa xôi trong lòng y.

Hoàng đế giả nhanh chóng thu lại ánh mắt say đắm, nhận lấy tách trà đưa đến bên miệng nhấp một ngụm. Y cũng đã học nghệ thuật thưởng trà trong ba tháng, tuy rằng không thể đạt đến mức tinh tế hoàn mỹ như Hoàng thượng, nhưng cũng có thể nói một hai điều.

“Mùi thơm thanh nhã, nước trà màu cam, hương vị ngọt ngào thuần khiết, lá trà đọng lại trắng đứng nơi đáy chén, trà ái phi pha quả rất ngon!” Hãn nhấp một ngụm, cất lời khen, sau đó lại uống thêm hai ba ngụm nữa rồi mới đặt tách trà xuống, cử chỉ nhã nhặn tôn quý, quả thực rất giống.

Mạnh Tang Du nhẹ chớp mắt, che miệng cười đáp: “Hoàng thượng quá khen rồi!”

Thấy đôi mắt phượng chớp khẽ, nét mặt tươi cười như hoa, Hoàng đế giả động lòng, nhìn ngoài cửa sổ thấy sắc trời đã đen thẫm, giọng y khàn khàn, “Cũng không còn sớm nữa, ái phi cùng trẫm mau đi nghỉ thôi.”

“Dạ, để thần thiếp giúp hoàng thượng tắm rửa thay quần áo.” Mạnh Tang Du đang chuẩn bị đứng dậy, như nghĩ đến điều gì lại ngồi xuống, lắp bắp không nên lời nhìn y.

Hãn mỉm cười, dịu dàng nói: “Ái phi có việc gì cứ nói, không cần e ngại.”

“Hoàng thượng, mấy ngày trước mẫu thân của thần thiếp đã định cho ca ca cưới con gái trưởng của Lễ bộ thị lang Phó Nghiễm Đạt đại nhân, muốn xin hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn cho ca ca, vui càng thêm vui, hoàng thượng có thể chấp thuận không ạ?” Ánh mắt cô tràn đầy chờ mong.

“Chuyện này...” Việc liên quan đến nhà họ Mạnh, bản thân không thể tự tiện quyết định, Hoàng đế giả lén lút nhìn Thường Hi, ngón út Thường Hi

cử động, y lập tức nói tiếp, “Trẫm sẽ cân nhắc sau.”

Chu Vũ Đế làm việc quả quyết, thậm chí là có chút ngang ngược, việc nhỏ thế này nếu đồng ý thì nói đồng ý, không thì lập tức chối từ, chưa bao giờ có cách nói ‘cân nhắc sau’ như vậy. Mạnh Tang Du vâng một tiếng, trong lòng lại càng thêm chắc chắn về suy đoán của bản thân. Tuy rằng suy đoán này có thể làm người nghe kinh hoàng, người bình thường tuyệt đối khó có thể tưởng tượng, nhưng trải qua hai kiếp, Mạnh Tang Du cô đã không phải là người bình thường nữa. Cô thấy nhiều hơn, đương nhiên cũng hiểu nhiều hơn. Chuyện gì cũng có thể xảy ra, đây là câu nói cô hằng tin tưởng.

Đè trái tim đang thành thịch kinh hoàng xuống, cô đứng lên, vừa bảo Bích Thủy và Phùng ma ma đi chuẩn bị nước ấm, vừa bước qua khoác tay Hoàng đế giả.

“Á!” Bích Thủy đang chuẩn bị rời đi bỗng kêu hoảng một tiếng, khiến ai cũng nhìn cô.

“Con nô tì chết tiệt này, la hét cái gì?” Thường Hỉ nổi giận trách mắng.

“Nô tì thất lễ, xin hoàng thượng thứ tội! Nhưng mà, nhưng mà...” Bích Thủy ấp a ấp úng nói không ra chữ, chỉ hoảng sợ nhìn vào cái ghế thêu Đức phi vừa ngồi lúc nãy.

Phùng ma ma nhìn theo ánh mắt của cô, lập tức kêu lên, “Ồi, tín kỳ của nương nương đến!” Cái ghế thêu vương mấy giọt máu, nổi bật trong mắt mọi người.

Mạnh Tang Du lập tức đỏ mặt, vội vã buông cánh tay Hoàng đế ra, phịch một tiếng quỳ xuống, “Thần thiếp làm Hoàng thượng mất mặt, mất hứng thú của người, xin Hoàng thượng thứ tội.” Dứt lời, cô cắn khế đôi môi đỏ mọng, dùng mắt phượng ngập nước thoáng nhìn biểu cảm của tên Hoàng

đế, đáng vẻ hết ngượng lại sợ kia vừa tội nghiệp vừa đáng yêu đến không nói nên lời.

Hoàng đế giả được cô nhìn như vậy, tim gan ngứa ngáy, lại thấy ghê thêu dính máu, trong lòng càng thêm thương yêu. Cố sức giấu đi một tia tiếc nuối, y vội vã bước tới đỡ Đức phi lên, dịu dàng nói: “Tín kỳ đột ngột tới vốn là điều bình thường, ái phi có tội gì? Mau mau đứng lên, nền đất rất lạnh.”

“Thần thiếp không dám!” Mạnh Tang Du sống chết không chịu đứng dậy, thấy Hoàng đế giả nhíu mày, vội vàng sợ hãi giải thích, “Thần thiếp đã như thế này làm sao có thể không biết xấu hổ mà đứng dậy ạ? Hoàng thượng đi rồi thần thiếp mới dám đứng lên.” Nói xong, còn vội vàng đem chiếc khăn cầm trong tay phủ lên mặt ghế.

“Ha ha ha ha...” Hoàng đế giả cười ha hả, cười đến ngã tới ngựa lui không ngừng. Đây là lần đầu tiên y gặp một cô gái vừa ngay thẳng vừa dễ mến như vậy, thực là khiến người ta không thể không thích! Hoàng thượng có gì lại chướng mắt với Đức phi chứ? Quả là làm người ta khó hiểu!

“Tốt lắm, trẫm phải đi rồi, ái phi không cần tiễn trẫm, mau đứng lên đi.” Thấy Đức phi nhíu mày dẫu môi, biểu cảm vô cùng kiên định, Hoàng đế giả đành phải khoát tay, cười rời đi.

Đến khi y đã khuất bóng, Mạnh Tang Du lập tức đứng dậy, vẻ ngây thơ trên mặt từ từ đông cứng lại.

“Ngoại trừ Bích Thủy và Phùng ma ma, những người còn lại lui ra ngoài hết đi.” Cô trầm giọng ra lệnh, dùng nước ấm đã chuẩn bị sẵn vội vàng tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, rồi đi đến cạnh bàn bát tiên ngồi xuống, cầm lấy tờ giấy Tuyên Thành kia nhìn kỹ, lại bảo Bích Thủy lấy ra bức viết của Chu Vũ Đế trước kia, cùng đặt trên mặt bàn để so sánh.

Thấy chủ tử mặt tỉnh như nước, không nói một lời, tựa như gặp việc gì khó khăn tày trời, Bích Thủy và Phùng ma ma đều cảm thấy hơi căng thẳng. Đúng lúc này, Ngân Thúy vẻ mặt như đưa đám tiến vào, trong tay ôm A Bảo đang kêu rên ư ử, có vẻ vô cùng yếu ớt.

“Thế này là thế nào?” Mạnh Tang Du lập tức hoàn hồn, ôm lấy A Bảo đang thoi thóp, chỉ vào một vết máu trên mồm chú, kinh hoàng hỏi. Chỉ mới nửa canh giờ trôi qua, tại sao đã hộc máu?

“Bấm nường nường, không biết tại sao từ khi rời khỏi người A Bảo cứ sủa liên tục không ngừng, hết như nổi cơn điên vậy. Nô tì sợ nó làm ồn đến người và Hoàng thượng, liền ôm nó đến phòng tít hướng đông, không ngờ nó càng sủa to hơn, đến mức cổ họng chảy máu vẫn không chịu ngừng. Nô tì muốn đỡ còn bị nó cắn một miếng!” Ngân Thúy giơ cổ tay lên, một dấu răng dính máu còn nổi bật trên đó.

Chu Vũ Đế không kêu, chỉ phát ra âm thanh hừ hừ mỏng manh từ mũi, dùng chân bám chặt lấy cánh tay của Mạnh Tang Du không chịu rời. Có trời mới biết, từ khi rời khỏi Tang Du, hắc sợ hãi thế nào, tuyệt vọng thế nào, tựa như bị người ta dùng một tảng đá nặng ngàn cân đè nát, nhịp tim cùng hơi thở đều ngừng lại, chỉ muốn kêu thật to, gọi Tang Du đến cứu hắc ra khỏi sự thống khổ như kẻ cận cái chết kia.

Sự thích thú và động lòng trong mắt thứ đồ giả đó hắc tuyệt đối không nhìn nhầm. Nếu kẻ kia cướp Tang Du bên cạnh hắc đi, hắc sẽ mất hết tất cả, ngay cả hy vọng sống cũng không còn! Tang Du là trụ cột tinh thần giúp hắc đi tiếp, là màu sắc duy nhất trong thế giới chỉ độc trắng đen của hắc, là tất cả những thứ hắc có được bây giờ! Hắc không thể mất đi Tang Du! Chết cũng không thể!

Hốc mắt bỗng nhiên dâng lên chất lỏng âm ẩm, Chu Vũ Đế vội vàng dụi mồm vào lòng Tang Du, hít sâu mùi hương khiến bản thân vô cùng an tâm vào mũi.

“A Bảo ngoan, đừng khóc! Chị ở đây! Chị sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, đừng sợ!” Mạnh Tang Du cọ cọ dưới hàm chú, thấy con người nhập nhòa nước mắt, trong lòng đau xót, vội nói với Ngân Thúy, “Từ khi bị thương tới nay em ấy luôn cạnh ta như hình với bóng, mỗi khi rời khỏi ra sẽ nhớ lại lúc gặp nạn, dễ hoảng sợ. Em mau đến Thái y viện gọi Ôn thái y đến xem thử.”

Ngân Thúy vội vàng vâng mệnh, hấp tấp rời đi. Mạnh Tang Du giờ cũng không còn lòng dạ nào mà so sánh chữ viết, ôm A Bảo ngồi xuống giường, vừa xoa vừa hôn, khó khăn lắm mới dỗ được A Bảo đang run rẩy trong lòng cô chịu chui ra. A Bảo ăng ăng kêu, dùng bàn chân nhỏ nhỏ ôm lấy cổ cô, liếm môi cô liên hồi, động tác vội vàng trước giờ chưa từng có.

Phía bên kia, Hoàng đế giả đã cùng Thường Hi đi thật xa, Thường Hi bỗng nhíu mày, dừng bước, thấp giọng nói, “Ồ, ta nhớ tín kỳ của Đức phi không phải là hôm nay, phải là cuối tháng mới đúng! Tức là còn mười bảy mười tám ngày nữa!”

“Công công, có phải là nàng ta đã nhìn ra được điều gì không?” Sắc mặt của Hoàng đế giả đầy căng thẳng.

“Bằng đầu óc của nó chẳng thấy được gì đâu. Nhưng cũng nên tìm một thái y khám cho chắc chắn.” Thường Hi trầm ngâm, vừa phái một tiểu thái giám đến Thái y viện gọi Lâm Y Chính mà Lương phi thường dùng đến, vừa dẫn Hoàng đế giả trở về Càn Thanh Cung phục mệnh (báo cáo lại sau khi chấp hành lệnh).

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Nhìn Thấu (1)

Bấy giờ Ôn thái y đã trở thành thái y ‘riêng’ của A Bảo, chỉ cần A Bảo xảy ra chuyện gì, đại cung nữ bên Đức phi nương nương cứ tóm lấy ông không tha. Cũng may ông là người có nhãn nại có tình cảm, chẳng vì A Bảo chỉ là một con chó mà coi nhẹ.

Lúc Ôn thái y đến, Đức phi đang ôm A Bảo ngồi bên cửa sổ chờ ông, vừa nhìn thấy đã vội vã sai bước đến đón. Ngực Ôn thái y bỗng chốc đập nhanh hơn, có chuyện gì nữa đây?

“Ôn thái y, ông mau xem xem, A Bảo sửa suốt một canh giờ đến mức học máu!” Mạnh Tang Du không kiên nhẫn chờ Ôn thái y hành lễ, liên tục vẫy tay bảo ông nhanh chóng chẩn đoán.

Ôn thái y đứng thẳng dậy, ra hiệu cho Đức phi đặt A Bảo vào giỏ liểu, sau đó mở miệng A Bảo ra, cầm một cây nến kề sát vào kiểm tra. Nhìn được một lúc lâu, ông thở dài nói, “Hồi nương nương, cổ họng A Bảo đã bị tổn thương, cần uống vài ngày thuốc điều dưỡng. Sao nó lại sửa trong thời gian dài như vậy? Lại có gì khiến nó hoảng sợ sao?”

“Đều do bản cung. Bản cung không biết em ấy vẫn chưa ổn định trở lại từ chuyện lần trước, không thể rời khỏi bản cung, ấy vậy mà bản cung lại để em ấy một mình chờ cả canh giờ.” Mạnh Tang Du nắn nắn cái tai nhỏ của A Bảo, giọng nói trầm xuống đầy tự trách. A Bảo liếm liếm cổ tay bạch ngọc của cô, cái mũi nhỏ hít hít chun lại, phát ra âm thanh gruu gruu nho nhỏ, như thể đang an ủi cô gái trước mặt.

“Thì ra là thế.” Ôn thái y gật đầu, cất bút viết đơn thuốc chữa cổ họng A Bảo rồi đưa cho cung nhân Bích tiêu cung, lại dặn dò thêm một số điều cần

phải chú ý xong mới cáo từ.

Làm sủng phi đã khó, làm chó cưng của sủng phi càng khó hơn! Đi trên con đường đã trở nên quen thuộc ở Bích tiêu cung, ông vuốt râu cảm thán.

Ôn thái y vừa đi Lâm Y Chính đã tới, sau khi cung kính quỳ xuống vấn an đã nói rằng mình được Hoàng thượng phái tới, giúp nương nương chẩn mạch.

Hừ! Đúng là cẩn thận chặt chẽ! Mạnh Tang Du cup mắt, trào phúng cười, thoải mái vươn tay để Lâm Y Chính kiểm tra.

Sau một khắc cẩn thận chẩn đoán, Lâm Y Chính đưa ra vài phương thuốc dưỡng sinh, nói thêm mấy lời thật thật giả giả xong liền rời đi. Nhìn bóng người khuất xa, Mạnh Tang Du lập tức cho những người hầu trong cung lui hết, chỉ để lại Bích Thủy, Ngân Thúy cùng Phùng ma ma.

“Có chuyện muốn nói với mọi người, nghe xong thì đừng để lộ ra ngoài.” Mạnh Tang Du nhẹ nhàng vuốt ve lưng A Bảo, cũng để bản thân mình bình tĩnh trở lại.

Những người khác trong điện, kể cả A Bảo đều dựng tai lên nghe.

“Hoàng thượng bây giờ là giả!” Không có mào đầu, cô lập tức vào thẳng chủ đề chính.

Bích Thủy, Ngân Thúy, Phùng ma ma ngây ra như phỗng, không thể có bất cứ phản ứng nào trước lời nói kinh thiên động địa của chủ tử nhà mình. Mình nhất định là nghe nhầm rồi! Tất cả không hện mà cùng nghĩ.

Trong lòng Chu Vũ Đế rung động, không dám tin nhìn về phía Mạnh Tang Du. Hẳn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện chỉ dựa vào việc đối mặt nhau, trong khoảng thời gian chưa đến một canh giờ, Tang Du đã có thể nhận ra đối phương là thật hay giả! Nhạy bén như vậy, không hổ là Tang Du của

trầm! Cảm xúc vốn hoảng hốt, vốn hoang mang vì sợ người trong lòng sẽ bị lừa bịp rồi cướp đi bỗng nhiên bình ổn như ban đầu, không còn cuống cuồng lo lắng nữa.

“Không, không thể được! Mắt, ánh mắt kia, dáng người kia...Đó chính là Hoàng thượng!” Một lúc lâu sau Phùng ma ma mới lắp bắp mở miệng, Ngân Thúy cùng Bích Thủy cũng gật lấy gật để.

Quả thật tên kia có vẻ ngoài mười mười giống mình, cho dù là chiều cao hay dáng dấp, thậm chí là những đặc điểm rất nhỏ trên cơ thể mình, Diêm Tuấn Vĩ đều tỉ mỉ điều chỉnh từng chút một. Tất cả đều cần ‘thiên y vô phùng’ (áo tiên không tìm thấy vết chỉ khâu), một giọt nước cũng không lọt, ngay cả Chu Vũ Đế nhìn cũng cảm thấy đó là một bản thể khác nói gì đến người ngoài? Nghe Phùng ma ma phản bác, trái tim vừa ổn định lập tức căng thẳng, sợ lời những người kia sẽ làm Tang Du dao động, không tiếp tục phán đoán theo hướng đó nữa.

“Hắn là giả, không thể nhầm được!” Mạnh Tang Du chắc chắn mở miệng.

Đối với người thời xưa, quyền lực vua chúa được trao bởi những vị thần, tư tưởng lạc hậu cho rằng quân vương là người trời định đã ăn sâu vào cốt tủy. Trong suy nghĩ của họ, sự tồn tại của vua như thánh thần, nhìn thẳng vào ‘thánh nhan’ đã là tội chết vì bất kính. Với loại tâm lý vừa sợ sệt vừa kính ngưỡng này sao họ có thể hiểu được vị vua của mình? Hoàng thượng đổi thành một người khác, họ nào có thể nhận ra?

Nhưng Mạnh Tang Du thì khác. Đầu tiên, trong máu thịt cô không hề có tư thế thấp kém hén yếu, cô chỉ coi Hoàng đế như là một người bình thường; thêm vào đó, gia thế của cô là danh gia vọng tộc, lúc trúng cử tiến cung cô hiểu mình đã bắt đầu đặt chân trên một sợi dây thép mà bước, chỉ cần sơ ý sẽ ngã xuống tan xương nát thịt, còn liên lụy người nhà. Cho nên từ những ngày đầu tiên vào cung cấm, vì để sống sót, cô đã tập trung

‘ngiên cứu’ người trực tiếp điều khiển mình – cái đề bài khó nhằn nhưng cũng rất quan trọng – Chu Vũ Đế. Dốc sức dốc lòng nghiên cứu nhất cử nhất động của một người trong ba năm, nếu xét về người hiểu Chu Vũ Đế nhất, không ai khác hơn ngoài Mạnh Tang Du, chỉ sợ ngay cả Thái Hậu nhiều năm chưa về cung vẫn còn thua kém.

Thử hỏi, sao cô lại không thể nhận ra thật giả?

“Hi nộ ái ố, nhất cử nhất động của Hoàng thượng không ai có thể rõ ràng hơn ta được.” Thấy đám người Phùng ma ma vẫn còn do dự, cô từ từ mở miệng, “Mỗi lúc Hoàng thượng thấy ta, dù trên mặt vui mừng, cũng tươi cũng cười đấy, nhưng thật ra hẳn không hề thấy dễ chịu, bởi ánh mắt hẳn luôn lạnh giá; đầu Hoàng thượng đang nói cười cùng ta, nhưng tâm tư không đặt trên người ta, bởi vì ánh mắt hẳn cũng không; tuy Hoàng thượng cuồng nhiệt ái ân với ta, nhưng thân thể hẳn không bùng cháy vì ta, bởi vì ánh mắt hẳn luôn tối tăm mù mịt...”

Nói tới đây, cô ngừng giây lát, nở một nụ cười châm chọc, chỉ vào hai mắt của mình nói rõ từng chữ, “Nếu muốn nhận biết một người, việc đầu tiên, đừng bao giờ nhìn vẻ ngoài của họ mà nhìn vào mắt họ! Đôi mắt là cửa sổ linh hồn, nó không lừa dối bao giờ! Cho dù có che dấu vẫn có thể để lại dấu vết.”

Biểu cảm nghiêm trọng nặng nề thay thế sự lưỡng lự trên nét mặt đám người Phùng ma ma. Họ đã bị lời nói của chủ tử mình đả động.

Chu Vũ Đế găm mặt xuống, cố nén cơn đau quặn thắt nơi lồng ngực. Thì ra trong lúc hẳn không chú ý, Tang Du đã nhìn thấu con người hẳn. Đối trá như vậy, vô tình như vậy, sao nàng có thể thích hẳn được? Nàng không cảm hận không oán trách đã là ân nghĩa lớn nhất trời đất này ban cho hẳn.

Mạnh Tang Du vẫn tiếp tục giải thích, “Vừa nãy, ánh mắt người kia khi nhìn thấy ta là thật sự vui mừng, thật sự dịu hòa, cũng thật sự yêu chiều,

thậm chí ta còn nhìn thấy vài phần động lòng trong mắt hắn. Một người đàn ông căm ghét bản thân mình ba năm sao lại đột nhiên thay đổi thái độ được đây? Nhất định là có chuyện mờ ám trong này!”

Câu nói như chém một nhát kiếm vào tim Chu Vũ Đế, máu tươi phun trào.

“Đương nhiên ta không chỉ dựa vào chuyện đó mà phán đoán như vậy. Sau đó ta cẩn thận quan sát, tuy rằng hắn ra vẻ uy nguy, nhưng trong mắt ẩn chứa hoang mang cùng chột dạ, gặp chuyện không xác định được lại nhìn sang phía Thường Hi, kiểu như hỏi ý kiến Thường Hi vậy. Một vị vua vốn chuyên quyền độc đoán mà làm ra hành động như thế là bình thường sao?” Mạnh Tang Du từ tốn nói, “Rồi ta muốn thử tiếp, xin hắn viết bảng tên cho A Bảo. Các người xem...”

Cô chỉ vào mấy bức chữ viết trên bàn bát tiên, “Đây là chữ người kia mới viết, còn đây là chữ của Hoàng thượng để lại lúc trước. Mọi người thấy cái gì không?”

“Nương nương, mấy chữ này rõ ràng là cùng một người viết, người thấy sai chỗ nào ạ?” Bích Thủy cũng có chút ít kiến thức, chăm chú quan sát một lúc lâu vẫn phân vân hỏi.

“Người đời nói nét chữ nét người, chữ viết của mỗi người giống con người họ, cũng mang theo cá tính riêng. Chữ viết Hoàng thượng khí phách rõ ràng, nét chữ dứt khoát, Hành thư mạnh mẽ, lúc đưa ngang hay sổ dọc cũng đều rắn rỏi, góc cạnh trong từng nét chữ, vừa thấy đã cảm nhận được người viết có phong thái vương giả cùng khí chất dữ dội.”

Trái tim đương rỉ máu của Chu Vũ Đế dễ chịu hơn một chút, ít nhất thì hắn vẫn còn có chỗ tốt đẹp trong mắt Tang Du.

Ngân Thúy cùng Phùng ma ma vội vàng cúi người xem xét, được chủ tử giải thích, quả nhiên cảm nhận được huyền diệu ẩn mình bên trong.

Mạnh Tang Du gật đầu, chỉ vào chữ người kia vừa viết nói tiếp, “Rồi nhìn mấy chữ này xem, nét bút do dự, dụng sức không đều, Hành thư còn yếu kém, cũng có phần nào đó góc cạnh nhưng lại không đủ tự nhiên, có thể thấy được trước đây phong cách của anh ta nghiêng về sự trang nhã cổ xưa, thể chữ vẫn giữ nét mềm mại, là do mới sửa thể chữ nên chưa hoàn toàn quen được, còn để lại dấu vết khá nhỏ. Tuy một người có thể tập nhiều loại thể chữ, nhưng không thể không thạo được kiểu chữ mình thường xuyên dùng nhất, bởi vậy mới có thể thấy được người viết chữ này có vấn đề.”

Đám người Bích Thủy khẽ gật đầu, đã tin bảy tám phần.

Mạnh Tang Du lại chỉ vào tách trà chưa kịp dọn, “Xem chữ viết ta vẫn chưa hoàn toàn xác định, vì thế pha ấm trà thử lần nữa. Hoàng thượng rất hiểu những việc phong nhã, am tường cách thưởng thức trà, không phải là lá trà ngon, không phải là loại nước tốt nhất hẳn tuyệt đối không uống. Nhưng mọi người xem, trong trà này ta đã trộn lẫn hai loại trà khá giống nhau là Quân sơn ngân châm và Lăng vân bạch hào, không những Hoàng thượng chẳng nhận ra mà con tán thưởng tài pha trà của ta, nếu là bình thường hẳn đã hất đổ tách trà bỏ đi!”

Nói xong tất cả, sắc mặt cô nghiêm trọng hơn, đi đến kết luận, “Dựa vào tất cả những điều trên ta mới nói người vừa nãy tuyệt đối không phải là Hoàng thượng thật! Không thể nào có chuyện Hoàng thượng do dự khi quyết định một chuyện tứ hôn nho nhỏ giúp ta, Hoàng thượng sẽ không bao giờ bị Lý quý phi và Lý tướng chèn ép đến nông nỗi này, Hoàng thượng cũng sẽ không yếu đuối, để mặc triều đình phân tranh không ngừng, hậu cung tranh đấu không nghỉ.”

Những lời nói này hoàn toàn đánh bay do dự trong lòng đám người Bích Thủy. Mặt Phùng ma ma trắng bệch, giọng nói khô khốc, “Vậy nương nương, người nói thử xem, Hoàng thượng thật ở đâu?”

“Có lẽ là do lần trọng thương hôn mê lần trước Hoàng thượng vẫn chưa tỉnh lại, Hoàng thượng bây giờ chẳng qua chỉ là một thể thân tạm thời, sau đó trở thành con rối trong tay hai cha con nhà họ Thẩm thao túng triều đình. Chúng ta đang rơi vào tình huống nguy hiểm.” Mạnh Tang Du trầm giọng xuống.

“Hoàng, Hoàng thượng sẽ không chết chứ?” Ngân Thúy hoảng hốt lo sợ, Bích Thủy cũng mất đi vẻ bình tĩnh vốn có.

“Không đâu. Nếu Hoàng thượng chết thì hai cha con họ Thẩm không còn đường sống sót. Mọi người đã quên ám vệ bên cạnh Hoàng thượng cùng kết cuộc của tộc nhà họ Thiệu sao?”

Đám người Bích Thủy giật mình, từ từ bình ổn trở lại.

Một vị phi tần trong tộc Thiệu từng hại chết vị Hoàng đế đầu tiên, cũng là con thừa tự của Chu Thái Tổ và Thái Hậu, kết quả là bị ám vệ điên cuồng trả thù, tắm máu ba ngàn người trong gia tộc, từ lão già cụ bà tám mươi tuổi cho đến con trẻ còn nằm trong tã, thậm chí ngay cả động vật nuôi trong nhà cũng không tha. Thống lĩnh Ám vệ khi ấy tự vẫn tạ tội, truyền thuyết cho rằng do y bị hạ loại cổ độc nào đó, nếu Đế vương không trường thọ, và trước khi chết không ban cho y thuốc giải, y cũng không thể sống một mình. Vì lúc ấy Đế vương tại vị không đầy một năm, chuyện kia lại quá kinh khiếp, tất cả đã bị dân chúng Đại Chu cố tình lãng quên.

“Cho nên nhất định Hoàng thượng còn sống. Sở dĩ ám vệ mặc kệ tên Hoàng đế giả mạo kia chính là vì không để Hoài Nam vương cùng Giang Bắc vương chớp lấy thời cơ thực hiện mưu đồ khi Hoàng thượng vẫn ngồi đó. Chỉ cần hai vị vương này nghe được tiếng gió tất sẽ chỉ huy quân đội vào kinh, lúc này tộc Man lại xâm lược quy mô như thế, Đại Chu đang rơi vào nguy cơ hủy diệt! Ám vệ không gánh nổi trách nhiệm mất nước, tất nhiên là dĩ bất biến ứng vạn biến, kiên nhẫn chờ Hoàng thượng tỉnh lại.”

Mạnh Tang Du phân tích từng điều một, ý tứ rõ rệt, dự đoán chính xác khiến Chu Vũ Đế phải mở to mắt nhìn thêm vài lần. Bây giờ hắn mới biết được, cái gọi là ‘tài học không thua đấng nam nhi’ của Thẩm Tuệ Như khi so với Tang Du quả thực một trời một vực, buồn cười biết bao.

“Vậy nương nương, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Trái tim Phùng ma ma vận xoắn lại từng hồi.

“Trong cung có ám vệ theo dõi, chúng ta coi như không biết. Nếu để lộ bất cứ điều gì, không những ám vệ nghi ngờ mà khiến hai cha con họ Thẩm kia dùng trăm phương nghìn kế hãm hại. Đợi lát nữa ta viết một lá thư phái người gởi đến biên quan cho cha, để quân của cha chuẩn bị sẵn sàng, có thể hộ giá bất cứ lúc nào. Về chuyện cụ thể, cha tự có tính toán riêng, chúng ta chỉ cần giữ liên lạc với ông là ổn.”

Mạnh Tang Du kiềm nén giọng mình xuống, không phải vì lo sợ mà là phần khích bưng bưng trong nội tâm. Nếu như Hoàng thượng tỉnh lại, coi như nhà họ Mạnh lập công trạng đời đời, cho dù cha có lui về thành trí sĩ đi chăng nữa nhà mình cũng không thể xuống dốc như vậy, cuộc sống của mình cũng sẽ tốt hơn rất nhiều. Nếu như Hoàng thượng không tỉnh lại cũng rất tốt. Tộc Mạnh trăm vạn hùng binh, Hoài Nam vương, Giang Bắc vương có là đối thủ? Hy vọng được thoát khỏi vòng lao tù trói buộc để tung mình về phía những chân trời cao rộng sẽ không bao giờ xa vời nữa!

Nghĩ đến đây, tay cô khẽ run lên.

Chu Vũ Đế cho rằng nàng sợ hãi, trong vừa vừa yêu vừa thương, và nhiều hơn nữa là cảm kích. Trong lúc nguy nan nàng vẫn nhớ đến mình, trợ giúp mình, mặc dù hoang mang sợ hãi cũng không lùi bước. Một Tang Du như vậy càng xứng đáng để hắn yêu chân thành! Hắn kim lòng chẳngặng ôm lấy tay nàng, dùng lưỡi chậm chậm liếm từng chút một. Trước mắt hắn vẫn không có cách nào khác để biểu hiện tình cảm mãnh liệt trong lòng.

Đám người Phùng ma ma đã hoàn toàn mất phán đoán, chủ tử nói cái gì tất nhiên họ sẽ nghe theo cái ấy, nhưng lúc bình tĩnh lại không tránh được việc suy nghĩ nhiều.

“Nương nương, Tướng lĩnh quan ngoại một mình vào kinh chính là tội tịch biên diệc tộc! Lỡ như Hoàng thượng vẫn chưa tỉnh lại chẳng phải Quốc công lão gia sẽ gán tội mưu nghịch phản quốc hay sao?” Phùng ma ma lo lắng đưa ra giả thiết.

“Chẳng lẽ chỉ vì chuyện này mà chúng ta trơ mắt nhìn yêu ma quỷ quái cướp đi nước nhà sao? Cha luôn tận tâm và trung thành với Hoàng thượng, ông ấy nhất định sẽ dẫn mình vào chuyện nguy hiểm này, mà ta nhất định sẽ hỗ trợ ông đến cùng. Về phần mẹ và anh ta, từ trước đến nay họ luôn đồng lòng với cha. Bà cho rằng Thẩm Tuệ Như sẽ bỏ qua cho ta, buông tha tộc Mạnh sao? Không bao giờ! Chuyện đã đến nước này, chúng ta không thể nhìn trước ngó sau, chỉ có thể quyết chí mà dẫn bước. Phúc phận Hoàng thượng lớn như vậy, lại có trời cao che chở, nhất định hẳn sẽ tỉnh, mọi người đừng nghĩ nhiều.”

Mạnh Tang Du vất óc trấn an người khác, nhưng ý nghĩ trong lòng cô lại hoàn toàn trái ngược với những lời vừa nói ra.

Tính tình ông Mạnh cố chấp nhưng cũng biết thay đổi dựa theo tình hình trước mắt. Đúng là ông rất trung tín với Hoàng thượng, nhưng coi trọng người nhà hơn. Nếu cả hai có thể cùng tồn tại, ông sẽ lựa chọn đứng giữa. Nếu hai bên không thể cùng tồn tại, ông tuyệt đối chọn đứng về phía gia đình. Hoàng thượng tỉnh tất nhiên là tốt, coi như tộc Mạnh có tiếng, có công hộ giá; nếu không may Hoàng thượng chết đi, vì bảo vệ người nhà, ông nhất định sẽ cầm giữ trong tay trăm vạn đại quân. Đó chính là lợi thế lớn nhất, cho dù là minh chủ khác hoặc một gia tộc khác giành được chính quyền, tộc Mạnh đều nắm quyền chủ động tuyệt đối, mà cô cũng có khả năng thuận thế nước thoát khỏi lồng giam cấm cung ngọt ngào không ánh mặt trời này.

Bởi vì trước kia không nhìn thấy hy vọng, cho nên cô chưa bao giờ suy xét đến khả năng được tự do, bây giờ cơ hội đang vẫy chào phía trước, cho dù như thế nào đi chăng nữa Mạnh Tang Du cô cũng không có cách quên đi khát vọng mãnh liệt nhất đời mình. Đương nhiên, khát vọng là khát vọng, lý trí của cô vẫn còn vững vàng, tuyệt đối sẽ không nói với bất kỳ ai suy nghĩ của mình. Đối với đám người Phùng ma ma mà nói, đây chính là phản nghịch, họ nhất định không thể tiếp nhận được.

Hơn nữa, việc này tốt nhất cứ thuận theo tự nhiên, không thể tùy ý nhúng tay, tỷ như đi giết tên Chu Vũ Đế đang hôn mê bất tỉnh kia hay làm mấy việc tương tự, cô tuyệt đối không làm. Chẳng những không thể làm, còn phải tích cực nghĩ cách cứu viện. Bởi vì chỉ khi chiếm được công lao hộ giá, tận trung xả thân vì triều đình, tộc Mạnh mới có thể chiếm được vị trí có lợi nhất, ‘tiến có thể tấn công, lui có thể phòng thủ.’ (nghĩa đen của câu chỉ vị trí đóng quân tốt.)

Đáng thương hai cha con nhà họ Thẩm kia, tự cho mình là bộ ngựa bắt ve, nắm chắc thắng lợi trong tay, lại ngu si trương ra nhược điểm trí mạng ra ngoài hết lần này đến lần khác cho chim sẻ biết. Cuộc sống tương lai có sóng dữ, có gian nguy, thậm chí là tai vạ chết người, nhưng so với từng ngày dài cứ mệt mỏi trĩu nặng như bây giờ còn tốt hơn rất nhiều.

(Trong này Tang Du sử dụng một thành ngữ 螳螂捕蝉，黄雀在后 tức là ‘Đường lang bổ thiên, hoàng tước tại hậu’ – ‘Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ đằng sau’. Nội dung: Thấy một con ve, vừa được nơi bóng mát mà quên thân mình, con bộ ngựa giờ càng ra bắt lấy, bắt được ve mà cũng quên thân mình; một con chim thước theo đó mà bắt luôn, thấy lợi mà quên cái sự thật của mình (là cũng có nguy hiểm).)

Mạnh Tang Du vẫn đang suy nghĩ thất thần, bởi vì hết sức đè nén hưng phấn trong lồng ngực, sức mặt nghiêm trọng cực kỳ. Đám người Phùng ma ma chưa bao giờ thấy chủ tử nghiêm túc như vậy cũng tự nín thở im lặng, không dám quấy rầy.

Chu Vũ Đế cho rằng nàng đang lo lắng cho an nguy của mình, mũi phát ra tiếng ư ử an ủi, trong lòng ngọt ngào không thôi.

Giống như hai cha con nhà họ Thẩm, hãn cũng là một người đáng thương. Nếu như hãn biết suy nghĩ thật sự trong lòng Mạnh Tang Du, có lẽ đường máu đường huyết của hãn tăng vọt, sau rốt phụt hết máu ra ngoài mất.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nhìn Thấu (2)

Thấy rõ thế cục trước mắt, biết nguy hiểm rình rập quanh bản thân, Mạnh Tang Du không bao giờ có thể dùng tâm thế được ngày nào hay ngày ấy để tiếp tục sống như trước kia. Cô ôm A Bảo đi qua đi lại trong điện, sau một lúc lâu đêm chiêu liền đặt A Bảo vào trong cái giỏ liễu trên sạp, bảo Phùng ma ma chuẩn bị giấy bút, viết thư cho cha ở biên cương xa xôi.

Vừa viết được mấy chữ, một thái giám phụ trách tìm hiểu tin tức đã quỳ ở bên ngoài điện cầu kiến. Bích Thủy nhú mày đi ra ngoài, một lát sau mặt trầm xuống bước vào, âm giọng như thể đã mất tiếng, “Nương nương, vừa rồi đã có tin tức, sau khi Hoàng thượng rời khỏi Bích tiêu cung liền trở về Kiền thanh điện, chưa đến một khắc đã chọn thẻ bài của Hiền phi nương nương, bây giờ đang trên đường đến Giáng tử cung.”

Bị một gã đàn ông không rõ lai lịch chiếm giữ thân thể, nếu ngày sau Hoàng thượng tỉnh lại, Hiền phi chắc chắn phải chết! Giả như chủ tử nhà mình không dùng thuốc để né tránh kiếp nạn này, lúc đó hẳn sẽ rơi vào kết cục giống như Hiền phi! Nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh rịn đầy trên mặt trên đầu Bích Thủy, Ngân Thúy cùng Phùng ma ma cũng có phản ứng, vừa sợ, vừa hận Lương phi đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Gương mặt chó của Chu Vũ Đế đã vặn vẹo thành hình gì không rõ, cơn giận dữ bạo ngược cứ ăm ắp nơi lồng ngực, chỉ chực bùng nổ. Sáu năm quý trọng sáu năm che chở, kết quả đối lấy là như thế này ư? Sai khiến một tên giả mạo dám loạn hậ cung? Hẳn còn có thể nói gì? Hẳn đã không còn lời nào để nói.

Mạnh Tang Du nghe tin xong ngây ngẩn cả người, cầm bút đứng trước bàn bất động rất lâu.

“Nương nương, chúng ta có nên đi cứu Hiền phi hay không?” Phùng ma ma lưỡng lự hỏi.

“Cứu như thế nào? Nói cho cô ta biết Hoàng thượng là giả? Cô ta tin chắc? Đừng để đến lúc cô ta quay ngược chụp cho chúng ta cái mũ tà thuyết mê hoặc người khác! Đầu tiên là nương nhờ Hoàng hậu, lợi dụng sự che chở của Hoàng hậu thuận lợi sinh Hoàng tử, sau đó lại phản bội hại chết Hoàng hậu, Hiền phi cũng chẳng phải người hiền lành gì! Còn nữa, ngay cả người bên gối là ai cô ta cũng nhận không ra thì ta đánh thức cô ta bằng cách gì? Ma ma, chuyện này đã tới mức không thể vãn hồi, chúng ta phải nuốt xuống bụng, không thể nói cho bất luận kẻ nào, bằng không sẽ hại đến Hoàng thượng, cũng tự đưa đầu mình vào rọ!” Mạnh Tang Du để bút xuống, chậm chậm xoa xoa thái dương, dung nhan xinh đẹp lộ rõ vẻ mệt mỏi, không còn tươi sáng như lúc này.

Phùng ma ma vâng vâng tuân mệnh, không bao giờ đề cập tới việc cứu Hiền phi nữa.

Nghe nói về bộ mặt thật của Hiền phi, trái tim sắp nứt vỡ của Chu Vũ Đế đã hoàn toàn chết lặng. Như lời Tang Du nói, ngay cả người bên gối mình cũng nhận không ra, cho dù Hiền phi có bị vấy bẩn thân thể cũng chỉ có thể trách cô ta, không đổ lỗi cho bất cứ ai được, sao lại oán đến Tang Du chứ.

Ngân Thúy bước lên ấn ấn huyết thái dương cho chủ tử mình. Bích Thủy thấy chủ tử gác bút, cũng thả thỏi mực trong tay xuống, chần chờ hỏi, “Nương nương, người còn viết thư không ạ?”

Mạnh Tang Du thở dài, thấp giọng nói, “Ta đang nghĩ, bị cái sừng to như vậy cắm lên đầu, nếu khi Hoàng thượng tỉnh lại biết chúng ta nắm được ấn

tình, hắn sẽ giết người diệt khẩu không? Nếu như bức thư này tới được tay cha, những ngày sau chẳng biết sẽ như thế nào, Hoàng thượng vừa thấy chúng ta sẽ nhớ tới nhục nhã ngày hôm nay, chắc sẽ hận không thể trừ khử cho thống khoái.”

Thân thể Phùng ma ma lão đảo, run giọng nói, “Làm sao có thể chứ? Chúng ta làm thế cũng vì cứu Hoàng thượng!”

Khuôn mặt Mạnh Tang Du đầy nét châm chọc, “Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, đừng coi thường lòng tự trọng của đàn ông.”

Chu Vũ Đế không còn tâm trạng nào so đo mấy cái sừng trên đầu, Mạnh Tang Du nghi ngờ đã khiến lòng hắn đắng chát. Trước mặt nàng, trẫm còn đáng để nói tự trọng nữa không? Đế nàng xoay tới xoay lui để nàng đùa nghịch, cuối cùng còn tự hóa thành xấu xí giả vờ ngoan ngoãn chọc nàng vui vẻ, trẫm đã nỗ lực bù lại sai lầm trước kia, vì sao nàng cứ mãi nghĩ về trẫm một cách tiêu cực như vậy? Đây gọi là tạo nghiệp chướng không thể sống yên ổn ư? Cái mũi hăn nghèn nghet, không tự chủ được phát ra âm thanh ư ư rên rỉ nơi cổ họng.

Lực chú ý của Mạnh Tang Du lập tức dời sang người A Bảo, vội vàng đến bên cạnh sạp dịu dàng vuốt ve lưng chú, bốn chân A Bảo lập tức ngừng ngo ngoáy.

Ông tướng con càng lúc càng dính người! Kéo A Bảo đang viết ba chữ “Ôm ôm mà” trong mắt vào lòng mình, Mạnh Tang Du buồn cười nghĩ.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Giả vờ không biết?” Phùng ma ma cũng đi theo tới bên sạp, nhỏ giọng hỏi.

Làm như không biết là tốt nhất, chuyện nguy hiểm như vậy Tang Du không được dính vào. Trước tiên trẫm nhất định phải nhanh chóng tìm được Tuấn Vĩ, để gã bảo vệ Tang Du thật tốt. Nếu trẫm chưa thể tình lại, phải để gã đem Tang Du ra cung, đưa tới bên cạnh Mạnh quốc công. Có Mạnh quốc

công bảo vệ, cho dù Đại Chu đẩy lên chiến tranh loạn lạc khắp nơi Tang Du cũng có thể yên ổn mà sống. Chu Vũ Đế âm thầm cân nhắc.

“Ngồi im một chỗ cũng chỉ có thể chờ chết! Thôi được rồi, bất cứ giá nào, cùng lắm thì chờ Hoàng thượng tình lại cầu xin hãn nể tình cha cứu giá tha ta một mạng. Quá lắm thì Hoàng thượng cho ta một phần thưởng hậu hĩnh cùng địa vị cao hơn, sau đó tống ta ra sang một bên, nhắm mắt làm ngơ. Như vậy cũng tốt, vừa có quyền vừa nhàn rồi, lại chẳng cần phải hầu hạ thằng đàn ông mặt rệp đó, ta thoải mái tự do.” Huống hồ Hoàng thượng có thể tỉnh hay không thì chưa biết. Câu nói cuối cùng bị Mạnh Tang Du nuốt xuống. Tay trái cô ôm A Bảo, tay phải cầm bút, lần thứ hai viết thư.

Làm sao trăm có thể đẩy nàng đi xa được chứ? Thật oan cho trái tim trăm! Tang Du, trăm sai rồi! Sau này nhất định trăm sẽ đối với nàng thật tốt! Chu Vũ Đế dựa vào khuỷu tay cô ư ử kêu, chỉ tiếc không ai hiểu mấy lời thổ lộ của hãn.

“Bây giờ thời tiết giá rét buốt lạnh, lá thư này cần ít nhất một tháng mới có thể đến được tay cha, chúng ta có khoảng thời gian phải nín nhịn! Việc mưu triều soạn vị không phải làm trong một sớm một chiều mà thành công: Chí ít Thẩm Tuệ Như phải có một Hoàng tử, sau đó bước chân lên ngai Hậu, phong Hoàng tử làm Thái tử, khi đó Hoàng thượng chỉ là bù nhìn, và Thẩm thái sư nuôi trồng thế lực riêng. Tất cả những hành động này phải cần khoảng sáu năm ròng, không thể ít hơn được, chúng ta có thời gian ứng phó.” Mạnh Tang Du vừa viết thư vừa an ủi đám người Phùng ma ma đang hoảng sợ.

Viết vài câu cuối cùng, cô để bút xuống, cầm lên đọc, dường như không được hài lòng, lại nhắc bút viết thêm mấy đoạn nữa, nhỏ giọng nói, “Biên quan loạn lạc, ta phải nhắc nhở cha chú ý nhiều hơn một chút. Tộc Man gần như lâm vào thế thối chạy bại trận, giờ phút này không nên lo lắng về kẻ thù bên ngoài mà là nội gián. Một khi Thẩm thái sư đã muốn cướp chính quyền y tất sẽ công kích hai đối thủ mạnh nhất, một người là Lý tướng

đứng hàng văn thần, người còn lại là cha ta đứng đầu hàng võ tướng. Tuy rằng trong thời gian gần đây không có khả năng vươn bàn tay vào quân đội, nhưng mua chuộc giám quân lương thảo, tình báo, tiếp viện để ngáng chân cha là việc hoàn toàn có thể xảy ra. Một khi hấn nhúng tay vào, cha sẽ gặp nguy hiểm. Chỉ mong tâm phúc của Hoàng thượng, Hàn Xương Bình là người đáng tin, có thể trợ giúp cha.”

Phùng ma ma vội vàng an ủi, “Nương nương đừng quá lo lắng, cả đời Quốc công lão gia xông pha chiến trường, không dễ bị người khác mưu đồ hãm hại như vậy. Nghe nói Hàn Xương Bình kia cũng là người có bản lĩnh.”

Mạnh Tang Du gật đầu trả lời, “Chỉ mong hết thảy đều như ma ma nói. Được rồi, chúng ta ở trong cung chờ tin tức đi, có ám vệ bên cạnh cùng cha ngoài biên cương, Hoàng thượng chắc chắn chuyển nguy thành an.” Không ai phát hiện được suy nghĩ trống đánh xuôi kèn thổi ngược trong lòng cô.

Chu Vũ Đế cảm động sửa lên một tiếng, quyến luyến liếm liếm cổ tay trắng ngần của cô gái trước mặt.

Phùng ma ma cầm lá thư lên sấy khô, vừa nhìn thấy đã giật mình, “Đây là...nương nương, đây là lá thư nhà rất bình thường! Chuyện người vừa nói sao không thấy viết vào ạ? Còn chuỗi dài ký tự ở mặt sau có ý gì?”

Mạnh Tang Du cười khẽ, “Đây là mật tín, chỉ cần trong tay cha có bản luật Đại Chu, đối chiếu với những ký hiệu ở đây ông sẽ hiểu được. Đây cũng để phòng ngừa việc thư bị người khác chặn lại. Ma ma, sáng sớm ngày mai bà hãy đưa phong thư này đến tay mẹ, bà sẽ thay ta gửi, đừng che giấu làm gì, càng quang minh chính đại thì người khác càng không có hứng thú tìm hiểu. Đúng rồi, tuyệt đối không được nói chuyện này với người, đừng để bà suy nghĩ nhiều.”

Phùng ma ma liên tục vâng mệnh, thấy chủ tử trấn định bình thản, chuyện đâu còn có đấy, những hoảng loạn trong lòng chợt bình ổn lúc nào chẳng hay. Bích Thủy cùng Ngân Thúy ổn định nhanh hơn, bấy giờ sắc mặt đã hồng hào, khóe miệng cũng vương nét cười.

Những gì nên làm đều đã làm xong, trái tim căng thẳng của Mạnh Tang Du cũng dịu xuống, cầm lấy bức thư pháp Hoàng đế giả để lại xem xét, hứng thú mở miệng, “Ngân Thúy, ngày mai cầm cái này đến chỗ nội vụ, để bọn họ dựa theo nó mà làm cho A Bảo một cái bảng tên. Bảng tên phải dùng gỗ tử đàn cao cấp nhất, hình trứng, khoảng bằng ngọc bội, thể chữ được khắc bằng vàng ròng, càng đẹp để càng quý giá càng dễ thấy càng tốt.”

“Nhưng mà nương nương, chữ này là giả ạ.” Ngân Thúy lưỡng lự.

Mạnh Tang Du xoa xoa cái bụng nhỏ của A BẢO, “Ta không nói thì ai sẽ biết? Huống hồ khi ta muốn chữ lại không làm bảng tên, tên Hoàng đế giả mạo kia và Thẩm Tuệ Như sẽ nghi ngờ.”

Ngân Thúy gật đầu, nhận lấy tờ giấy gấp gọn lại, bỏ vào ống tay áo.

Mạnh Tang Du ôm lấy A Bảo, hôn hôn lên cái mồm nho nhỏ của chú, “Ngày mai ta sẽ làm cho A Bảo một bộ Hoàng mã quái (quan phục thời Thanh), trên người bận Hoàng mã quái, trên cổ đeo bảng tên ngự ban thưởng (ngự – những việc liên quan đến vua, ý chỉ vua ban thưởng), xem ai còn dám động vào A Bảo nhà ta.” Tưởng tượng A Bảo mặc bộ Hoàng mã quái, đeo bảng tên được vua ban rêu rao gây chú ý khắp nơi, cô phì cười.

Tuy đám người Phùng ma ma không rõ vì sao chủ tử cười, nhưng thấy cô vui vẻ cũng vui lây.

Rõ ràng mới lúc này u ám đến vậy, trong nháy mắt có thể nở nụ cười rực rỡ xinh đẹp như hoa, thật sự là một cô gái không tim không phổi mà! Chu

Vũ Đế nheo mắt thăm nghĩ, chậm chậm liếm cánh môi mềm mại của nàng, cảm giác vừa thỏa mãn lại an tâm.

* * * *

Trong Càn Thanh Cung, Thẩm Tuệ Như vẫn còn chong đèn phê duyệt một xấp tấu chương. Sau khi phái tên giả mạo đi Giang tử cung, cô nhìn về phía Thường Hi quỳ ở dưới Ngự bàn, trầm giọng hỏi, “Lâm Y Chính nói thế nào?”

“Hồi nương nương, Lâm Y Chính nói quả thật Đức phi đã đến nguyệt tín. Trong ba năm qua mụ ta uống thuốc quá nhiều, thân thể có tổn thương, nguyệt tín hỗn loạn là tín hiệu cơ thể suy nhược rệu rã, có thể kéo dài liên tục mấy tháng không ngừng.” Trong giọng Thường Hi đầy sự hả hê khoái trá khi người khác gặp chuyện không may.

“Liên tục mấy tháng không ngừng?” Thẩm Tuệ Như nhíu mày, trầm ngâm nói, “Vậy bản cung không dùng được Đức phi nữa, cũng may bọn người Hiền phi, Lệ phi và Thần phi cũng không phải hiền lành, kết hợp lại cũng có thể ép Lý Thục Tĩnh. Mấy ngày nữa người mang thể thân kia đi dạo trong cung với Hiền phi, Lệ phi, Thần phi đi.”

Thường Hi vâng mệnh, nghĩ nghĩ rồi bổ sung thêm, “Hồi nương nương, lúc này Đức phi muốn Hoàng thượng tứ hôn cho ca ca mụ, nhà gái là trưởng nữ của chính thê Lễ bộ thị lang Phó Quảng Đạt, người xem việc này...”

“Việc này cứ để đó, bản cung sẽ tìm cho Mạnh Viêm Châu một mối cực tốt!” Trên mặt Thẩm Tuệ Như mỉm cười, ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo.

“Nương nương, nên uống thuốc.” Đại cung nữ Văn Thanh bê một bát thuốc đi vào, quỳ gối bên chân cô.

Thẩm Tuệ Như cũng có chứng cung hàn, nhưng thuốc cô ta uống mới là thuốc trị bệnh thật sự, không giống thuốc của Mạnh Tang Du, tuy rằng sử dụng dược liệu như nhau, nhưng chỉ cần thay đổi cân lượng một chút sẽ có hiệu quả hoàn toàn khác. Bí mật này là Hoàng thượng nói ra vì để Thẩm Tuệ Như có thể yên lòng.

Nhìn bát thuốc nóng hổi, ánh mắt lạnh lẽo của Thẩm Tuệ Như mới có vài phần dịu hòa.

“Nương nương, người đã điều dưỡng ba năm, có thể dựn dục Hoàng tự.” Được Thái sư phó thác, có vài điều Văn Thanh không thể không nói.

Ánh mắt Thẩm Tuệ Như giống hệt một con dao nhỏ cắt ngang người Văn Thanh, Văn Thanh hoảng sợ, lập tức quỳ xuống thỉnh tội.

“Bản cung có tính toán riêng, đừng có nhiều lời.” Ngửa đầu uống cạn thuốc, Thẩm Tuệ Như phất tay cho Thường Hi cùng Văn Thanh lui xuống, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

* * * *

Trong Phượng loan cung, Lý quý phi cũng nhận được tin tức, chỉ cau mày cân nhắc một hai.

“Người không nghe nhầm chứ? Quả là Đức phi dùng thuốc quá nhiều, khó có Hoàng tự?” Cô ép hỏi một y nữ đang quỳ gối bên chân mình. Đây chính là y nữ được Lâm Y Chính để mắt đến nhất.

“Nô tì tuyệt đối không nghe nhầm. Nguyệt tín Đức phi hỗn loạn, kéo dài liên tục, mấy tháng nữa cũng không sạch sẽ.” Ngừ khí cô y nữ vô cùng chắc chắn.

“Ba năm long sủng, ba năm dùng thuốc, rơi vào kết cục không thể có con, Mạnh Tang Du cũng là một người đáng thương!...” Lý quý phi thờ

dài, hoàn toàn tin tưởng vào những lời Đức phi thuật lại đạo trước.

“Hoàng thượng còn muốn lợi dụng cô ta bảo vệ con tiện nhân Thẩm Tuệ Như kia, thấy thân thể hỏng rồi liền đổi sang Hiền phi, hừ, quả thực dụng tâm khổ sở quá! Bản cung muốn nhìn xem Hoàng thượng có thể vì con tiện nhân kia làm đến bước nào!” Trong mắt cô toát ra một tia oán độc, hít thở thật sâu ổn định sắc mặt méo mó, thưởng cho y nữ kia một số bạc lớn rồi cho lui.

* * * *

Trong cung, nơi mật đạo nào đó, Diêm Tuấn Vĩ phong trần mệt mỏi đang gặp thuộc hạ của mình.

“Hồi Đại thống lĩnh, quả nhiên gần đây vài người canh giữ ở những cứ điểm mà Cửu hào (số chín) biết đều bị người của Thẩm thái sư bao vây triệt hạ. Chúng tôi đã dứt khoát rút lui, không có tổn thất.” Một người quỳ xuống đất bẩm báo.

Cửu hào chính là danh hiệu của người ám vệ kia trước khi trở thành thể thân Hoàng thượng.

“Chẳng qua hắn chỉ là một tiểu tốt, có thể biết được cái gì? Thẩm thái sư cho rằng có thể dựa vào hắn mà rêu rao như vậy tuyệt đối sai lầm.” Diêm Tuấn Vĩ cười lạnh, ra hiệu cho thuộc hạ dẫn mình đến mật thất chỗ Chu Vũ Đế.

“Hai cha con nhà họ Thẩm đã phản quốc, đêm nay chúng ta cần đưa Hoàng thượng ra ngoài, để cung cấm này cho chúng điều khiển. Tốt nhất chúng nên cầu nguyện Hoàng thượng có thể tỉnh lại, sau này còn giữ toàn thân mà chết!” Diêm Tuấn Vĩ vừa nói vừa ra hiệu, những thuộc hạ ẩn nấp gần đó lập tức phân công nhau hành động, tiếng gió vun vút vang lên không ngừng.

“Tối nay thể thân kia đến chỗ Đức phi, nhưng lúc đó tín kỳ Đức phi đột ngột tới, hắt lại đến chỗ Hiền phi. Đại thống lĩnh, bên Hiền phi...” Một gã thuộc hạ chần chờ, phụ nữ của Hoàng thượng có nên để mắt đến hay không?

“Đức khi có vận khí tốt, không để thể thân lăm bấn. Không cần chú ý đến Hiền phi, thể thân kia thích tìm người nào thì cứ để mặc hắt, đợi sau này Hoàng thượng tỉnh lại ngài sẽ xử lý bọn họ, chúng ta chỉ cần phụ trách sự an toàn của Hoàng thượng. Đi, không còn thời gian!” Diêm Tuấn Vĩ lạnh giọng hồi thúc.

Người kia vâng mệnh, chém giết tất cả những cung nhân hầu hạ trong mật thất, công thân thể Chu Vũ Đế lên, trong sự bảo vệ của Diêm Tuấn Vĩ theo mất thất lặn khỏi Hoàng cung, biến mất trong đêm tối mịt mùng.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Nhìn Thấu (3)

Đêm khuya, đã sắp đến giờ Hợi, đèn đuốc các cung dần tắt hết, chỉ để lại ở cửa cung vài chiếc lồng đèn chập chờn đung đưa trong gió lạnh, khung cảnh nhìn từ xa quả thực điều hiu lặng ngắt.

Mạnh Tang Du nằm trên giường, ôm A Bảo đang cuộn mình thành một cục trong lòng mình. Một người một cún người trở mình kẻ trần trọc, rõ là không thể dễ yên giấc ngủ.

“A Bảo, ngủ không được hở?” Mạnh Tang Du chấm chấm lên cái mũi nhỏ của A Bảo, nhỏ giọng hỏi.

A Bảo dụi vào bầu ngực mềm mại của cô, cái mặt cún nho nhỏ cọ cọ lòng cô gâu khê một tiếng, coi như trả lời. Dáng vẻ đáng yêu này làm Mạnh Tang Du nở nụ cười, tiện tay ôm lấy A Bảo, đặt gót son xuống giường, hướng đến chiếc trường kỷ bên cửa sổ, “Ngủ không được thì chúng ta nên đến cửa sổ ngắm sao, vào mùa đông sao trời sẽ càng đẹp hơn so với ngày hè, em có biết không?”

A Bảo giãy dụa trong lòng cô, mặt nhú lại, mũi hừ hừ, giơ một bàn chân lên chỉ hướng đôi giày đặt bên cạnh giường.

Mạnh Tang Du không chú ý tới, vẫn tiếp tục bước đến trước, A Bảo càng giãy mạnh hơn, suýt chút nữa tuột khỏi tay cô. Cô mới nhìn theo hướng chỉ của chân A Bảo, phì cười một tiếng, “A Bảo đang nhắc chị mang giày sao?”

A Bảo gấu gấu, nằm im.

Mạnh Tang Du xoa đầu A Bảo, cười tủm tỉm đi qua xỏ giày vào. Bàn chân be bé của A Bảo lại quay đến cái áo khoác vắt trên bình phong. Mạnh Tang Du lại cười rúc rích, khoác áo vào, sau đó ôm chặt A Bảo vào trong lòng, che kín lại, chỉ để hở ra một khuôn mặt cún be bé đáng yêu.

“A Bảo của chị thật thông minh! Nếu có thể nói chuyện thì tốt biết bao nhiêu!” Mạnh Tang Du thở dài, chậm rãi bước đến bên cửa sổ. Cô biết A Bảo thông minh đến kỳ dị, nhưng thế thì sao chứ? Dù em ấy có thế nào cuối cùng vẫn là A Bảo của mình thôi. Hơn nữa, là cún cưng của Mạnh Tang Du cô, có đặc biệt cũng phải.

A Bảo lại ư ử hai tiếng đáp lại, sau đó chui vào lòng cô, ngừng đầu ngắm trời đêm sáng ngời ngàn sao. Nền trời đen kịt màu mực như đang đè xuống, càng tôn thêm ánh sáng của những đốm sao nhấp nháy. Một người một cún, hơi thở tạo thành cuộn sương trắng ngay trước mũi, cùng yên lặng ngắm nhìn.

“A Bảo có thấy mấy ngôi sao kia không? Đó là chòm Thợ Săn, truyền thuyết nói rằng ngày xưa xưa xưa xưa...” Mạnh Tang Du chỉ một chòm sao cô có thể nhận ra được, chậm rãi kể về sự tích của nó. A Bảo im lặng lắng tai nghe, ánh nhìn trong mắt đen như mực thỉnh thoảng lại chớp, cho thấy bao ấm áp yêu thương gửi đến người kia.

Mạnh Tang Du đang miệt mài giảng giải, thấy Giáng tử cung cách đó không xa, bỗng nhiên trầm mặc, biểu cảm nghiêm nghị hẳn đi.

Nhìn cô gái đang nhú mày ngăn người này, Chu Vũ Đế biết, cô nhất định là nhớ tới Hiền phi bây giờ đang nằm trong lòng thứ hàng giả kia. Miệng bảo là không cứu không cứu, mặc kệ đi, để ý làm gì, thực ra trong lòng vẫn bồn chồn như cũ. Hẳn vốn tưởng rằng Thẩm Tuệ Như là kiểu người ngoài lạnh trong nóng, cần mình bao dung che chở mới có thể sống sót trong cung, nhưng sự thật đã rành rành, bất kể là ngoại hình hay nội tâm cô ta đều quá lạnh lùng. Không như cô gái trước mắt này, vì trái tim mềm

yếu đa đoan nên mới muốn dùng bề ngoài gương nanh múa vuốt để che giấu bản ngã thực sự, tự bảo vệ chính mình. Chỉ khi nhìn thấu con người nàng mới biết, nàng đáng yêu đến bao nhiêu, khiến người khác thương mến thế nào.

Mạnh Tang Du hoàn hồn lại từ trong trầm tư suy nghĩ, cúi đầu thấy A Bảo đang ngơ ngác nhìn cô, một đôi người đen như mực phản chiếu ánh sao trời, sâu kín đến vậy, chuyên chú đến vậy, tựa như thế giới của nó chỉ có một mình cô.

Cũng không phải, đối với A Bảo mà nói, mình chính là tất cả của em ấy! Ngoại trừ mình ra em còn có ai để dựa vào đâu? Xót xa cô đơn trong lòng bị ý nghĩ này đập tan không còn một mẫu, ngực Mạnh Tang Du nóng hôi hổi, xoa xoa cái mũi của A Bảo thì thảo, “A Bảo, có em bên cạnh thật tốt biết bao nhiêu...”

A Bảo gruu gruu, há mồm ngậm ngón tay cô, nhẹ nhàng mút lấy. Chủ cùng cún trán kề trán nhìn nhau cười, giờ phút này, thế giới của họ chỉ có nhau.

Xa xa, ánh đèn lấy Càn Thanh cung làm trung tâm bắt đầu lan rộng ra, nhuộm màn đêm đen kịt thành màu cam quất, tiếng người ồn ào mơ hồ văng đến, phá vỡ khoảnh khắc ấm áp của bọn họ.

“Sao thế?” Mạnh Tang Du bọc kỹ A Bảo lại, đi đến cửa đại điện hỏi.

“Bấm nường nường, hình như Càn Thanh cung đã xảy ra chuyện, đã phái người qua đó hỏi thăm, sẽ có thông tin sớm thôi ạ.” Phùng ma ma vội vã bước đến bẩm báo.

“Càn Thanh cung? Hoàng thượng?” Mạnh Tang Du thẳng thốt, lưng Chu Vũ Đế cũng cứng ngắc.

Thái giám đi dò xét rất nhanh đã trở lại, thở hỗn hển quỳ xuống hành lễ: “Khởi bẩm nương nương, Càn Thanh cung có trộm đến, thị vệ phụ trách trực đêm nói trong Ngự thư phòng đã mất một thứ đồ cổ vô cùng quý giá, bây giờ toàn cung đang phát lệnh giới nghiêm, truy nã bọn đạo tặc.”

“Biết rồi, lui xuống đi.” Mạnh Tang Du phẩy tay cho thái giám lui, nhìn Phùng ma ma khẽ cười, “Mất một món đồ cổ? Ta thấy là đã đánh mất hoàng thượng rồi! Hẳn là ám vệ sau khi biết hành động của Hoàng đế giả đã áp dụng biện pháp này. Nếu không đem hoàng thượng ra ngoài, không chừng Thẩm Tuệ Như sẽ tự tay bóp chết hẳn.”

Chu Vũ Đế rùng mình một cái, không thể không thừa nhận lời nói của Tang Du vô cùng có khả năng ‘nhất ngữ thành sấm’ (nói trước nhưng việc xảy ra lại đúng hệt như vậy), cho dù Thẩm Tuệ Như bây giờ không đủ nhẫn tâm ra tay, nhưng sau khi cô ta tận hưởng được hương vị tuyệt vời của quyền lực, cô ta sẽ không để thân xác mình sống.

Thấy A Bảo run run, Mạnh Tang Du cho rằng chú lạnh, vội vàng ôm chú bước vào trong điện. Thân xác hoàng đế thật đã được cứu đi, có thể thấy được ám vệ sẽ không để cha con nhà họ Thẩm quây ra đến tình trạng không thể cứu vãn, cô xốc lại trái tim vừa thoáng buông lỏng, ôm A Bảo chui vào chiếc chăn vẫn còn vương hơi ấm.

Chu Vũ Đế cũng thở phào, lần đầu bỏ quên trái tim bất an suốt ba tháng.

Người cùng cún mặt đối mặt, chẳng mấy chốc đã rơi vào mộng đẹp.

Càn Thanh cung, hoàng đế giả sau khi nghe được tin vội vã trở về, Thẩm Tuệ Như cũng thông qua mật đạo đi tới nội điện, đang nổi điên lên trong đại điện.

“Ăn hại! Một lũ ăn hại!” Tóc tai cô ta bù xù, sắc mặt dữ tợn, đang kiềm nén cơn giận muốn đập hết tất cả mọi thứ.

“Bẩm nương nương, việc phòng ngự nơi kinh đô luôn luôn nằm trong tay tâm phúc của Hoàng thượng, chúng nô tài không dám sử dụng, sợ sẽ khiến bọn họ nghi ngờ! Hơn nữa, đường hầm đó bốn phương tám hướng, cơ quan bày gài rất nhiều, chúng nô tài đi vào hơn trăm người chỉ còn không tới hai mươi người có thể sống sót bước ra. Nương nương, chúng nô tài đã cố hết sức, xin nương nương khoan thứ!” Thường Hi thấp giọng cầu xin, Hoàng đế giả cũng dập đầu theo.

Ngực Thẩm Tuệ Như phập phồng dữ dội, trong hai mắt đỏ ửng là lửa giận ngập trời cùng một tia sợ hãi nhỏ đến nỗi khó thể nhận ra. Hoàng thượng được cứu đi, nếu như ngài tỉnh lại, mình nên làm thế nào bây giờ? Móng tay cô ta đâm sâu vào lòng bàn tay, không dám nghĩ thêm nữa.

Đúng lúc này, Văn Thanh bước vào, cầm trong tay một phong thư, hành lễ nói: “Nương nương, thái sư bảo người đưa cho người cái này.”

Thân hình Thẩm Tuệ Như cứng ngắc trong một giây, cô ta có thể đoán được phụ thân định nói với mình điều gì, đơn giản là bảo phải phải mau chóng hành động. Cũng phải, Hoàng thượng đã được cứu đi, bọn họ không còn thời gian để từ tốn suy tính trước sau. Âm vệ này xuất quỷ nhập thần, đến đi không dấu vết, nếu bọn chúng muốn tính mạng của người nhà họ Thẩm, họ Thẩm chắc không ai có thể thoát được! Thà để tộc Thẩm đời đời kiếp kiếp bị người thóa mạ còn hơn chuốc phải tội danh mưu nghịch phản quốc! Bây giờ chỉ còn cách thừa dịp Hoàng thượng chưa chết nhanh chóng thượng vị đoạt quyền, nắm trong tay toàn bộ Ngự lâm quân cùng quân Cẩm vệ, dùng quyền lực tuyệt đối để bảo vệ bản thân.

Cô ta thả lỏng hai nắm tay chặt cứng, dùng bàn tay loang lổ vết máu cầm lấy bức thư, sắc mặt không biểu cảm. Đọc xong, lập tức ném vào chậu than đốt thành tro.

“Thường Hi lui xuống đi.” Cô ta phất tay, để Thường Hi đang nơm nớp lo sợ rời đi xong mới quay nhìn Hoàng đế giả đang quỳ dưới chân, “Ngày

mai người chọn thẻ bài của bản cung, hàng đêm phải triệu bốn cung thị tẩm đến khi bản cung hoài thai mới thôi. Xong việc người sẽ không gặp chuyện gì cả, muốn yêu thương sủng hạnh ai thì tùy.”

Hoàng đế giả thốt nhiên ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy kinh hãi, nhưng gặp ánh mắt lạnh như băng của Thẩm Tuệ Như lại nhanh chóng cúi đầu, chấp tay tuân lệnh.

Thẩm Tuệ Như cũng không thềm liếc hẳn đến một cái, bước chân lão đạo men theo mật đạo rời đi. Cô chắc chắn sẽ ghi nhớ ngày hôm nay, cái ngày cô đã hoàn toàn dứt bỏ quá khứ cùng Cố Thiệu Trạch.

* * * *

Hôm sau Mạnh Tang Du tỉnh giấc trong nước miếng của A Bảo. Thấy cô đã tỉnh, A Bảo đang vui vẻ liếm môi cô chột cứng ngắt trong một chớp mắt, sau đó vùi mặt vào cổ cô.

“Bé cưng cũng biết xấu hổ hả?” Mạnh Tang Du nâng mặt lên, cười tùm tùm chọc chọc cái bụng mềm mềm của A Bảo.

A Bảo vội ôm lấy tay cô, dùng nước miếng rửa tay cho cô, không để sót một ngón nào. Hắn đã làm việc này càng ngày càng điêu luyện, danh dự đế vương, tôn nghiêm của đàn ông gì gì đều bị quăng hết ra sau lưng.

Mạnh Tang Du bật cười ha ha, chủ cùng cún hai người theo lệ thường ôm nhau làm ầm ĩ một trận, mãi đến khi Phùng ma ma vén rèm lên giục mới tách ra mà vẫn lưu luyến không rời.

“Bên Càn Thanh cung có tin tức gì truyền ra không?” Mặc vào cho A Bảo bộ đồ bò sữa, Mạnh Tang Du hờ hững hỏi.

“Nghe nói Càn Thanh Cung đã chết vài người hầu, đều là thân cận của hoàng thượng, nếu hôm qua Hoàng thượng không đến Giáng tử cung, chắc

ngài ấy cũng đã gặp chuyện. Trời còn chưa sáng, Hoàng thượng đã triệu Cửu Môn Đề Đốc La đại nhân tiến cung, khiển trách ông ta một trận, lại bắt buộc trong vòng mười ngày phải bắt bằng được hung thủ, nếu không sẽ cách chức, cho ông ta về nhà đóng cửa suy nghĩ.” Phùng ma ma vừa khoác thêm cho chủ tử nhà mình một cái áo khoác, vừa thấp giọng bẩm báo.

“Bắt hung thủ gì chứ? Âm vệ giỏi như vậy tưởng dễ bắt lắm sao? Đây là Thẩm gia mượn cơ hội để đoạt quyền thì có! Đáng tiếc, có Lý tướng ở đây, vị trí Cửu Môn Đề Đốc này không thể đoạt được đâu. Xét về nhân mạch, luận về căn cơ, Thẩm thái sư chưa phải là đối thủ của Lý tướng. Y hạ nước cờ này quá nhanh, kết quả chưa chắc đã như y mong muốn.” Mạnh Tang Du ôm lấy A Bảo đã đổi một vẻ ngoài hoàn toàn mới, chậm rãi đi đến trước bàn trang điểm.

Phùng ma ma lấy khăn đắp nước nóng, vắt khô đưa cô lau mặt, rồi cầm lược chải mái tóc đen óng cho cô. A Bảo ngồi chóc ngóc trên bàn trang điểm, dùng ánh mắt đầy hâm mộ nhìn động tác nhẹ nhàng của Phùng ma ma. Đến lúc nào hăn mới có thể tự tay vuốt mái tóc óng mượt mềm mại này được đây.

Mạnh Tang Du chọc chọc cái mũi nhỏ của chú, dùng khăn lau sơ mặt cho chú, sau đó lấy ra một hộp nhuận phụ cao cần thận thoa lên mặt mình.

Bích Thủy cùng Ngân Thúy mỗi người bưng một cái khay tiến vào, trên mặt khay là hàng đồng dược liệu quý báu cùng lụa là gấm vóc, đi đến trước mặt chủ tử bày xuống để cô xem.

“Cái gì đây?” Mạnh Tang Du nhíu mày.

“Sáng nay Lý quý phi nương nương ban mấy thứ này cho người, bảo người dưỡng bệnh cho tốt, đừng nghĩ ngợi nhiều. Chưa khỏi bệnh thì không cần qua thỉnh an cô ta cũng được.” Ngân Thúy đặt khay xuống, cầm gương soi giúp chủ tử chọn những món trang sức muốn đeo.

“À ~ cô ta đây là đang thương hại ta, chắc là tình trạng thân thể ta cô ta đã biết cả rồi.” Mạnh Tang Du cười tự giễu, nhón một củ nhân sâm đặt trước mũi người thử, khen một câu đồ tốt.

Chu Vũ Đế cúi đầu, đáy mắt giấu vẻ đau xót, trong lòng âm thầm ngẫm ngợi: Đợi trăm hồi hồn, chuyện thứ nhất phải làm là tìm kiếm danh y, điều dưỡng thân thể cho Tang Du. Cù lão thái y kia cũng không tệ, có thể bảo Tuấn Vĩ đi hỏi thăm một chút.

Lúc hắn đang xuất thần, Mạnh Tang Du đã ôm lấy hắn, đến bên bàn dùng bữa. Bởi vì không cần đi thỉnh an Lý quý phi, chủ cùng cún hai người em một miếng chị một miếng, ăn từng chút từng chút, còn vui đùa âm ỉ vài lần nữa, khiến phải thay quần áo rồi trang điểm lại một lần mới coi là tươm tất.

Bên ngoài điện ánh nắng rực rỡ, chim hót hoa thơm, thời tiết tốt hiếm khi thấy được, Mạnh Tang Du hào hứng vô cùng, lại nhớ đến A Bảo đã gần một tháng chưa bước ra cửa điện liền mang chú đến Ngự hoa viên ngắm cảnh.

Chủ nhân cùng cún cưng vừa bước vào Ngự hoa viên đã thấy Hiền phi vừa tắm thánh ân tối hôm qua dẫn theo Ngũ hoàng tử đang uống trà ở Tỏa hồng kiều giữa vườn, vây quanh là một vòng các tần phi, cười cười nói nói, bầu không khí vui vẻ thuận hòa.

Mạnh Tang Du dừng bước, định quay lại đi đường khác nhưng đã quá muộn, Hiền phi đã thấy cô, liền phái một cung nữ đến mời. Mạnh Tang Du thở dài, ôm A Bảo từ từ bước qua.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hiền Phi

Tất cả phi tần đều đứng dậy hành lễ với Đức phi, Hiền phi thoáng gạt đầu, cười cười mời cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Mạnh Tang Du đỡ Ngũ hoàng tử đang thỉnh an mình đứng dậy, xoa xoa đỉnh đầu êm ái dễ chịu của thằng bé. Năm nay Ngũ hoàng tử vừa tròn bốn tuổi, trên đầu có búi tóc nho nhỏ dùng tơ vàng buộc lại, khuôn mặt hồng hào tròn trịa như một cái nấm con màu hồng phấn, đôi mắt di truyền từ Chu Vũ Đế, vừa đen lại sáng, đuôi mắt còn hơi xếch lên rất trêu người, Mạnh Tang Du vừa nhìn tim gan đã run rẩy không ngừng.

“Ngũ Hoàng tử càng ngày càng đáng yêu.” Cô thật lòng khen ngợi.

Chu Vũ Đế nhìn đắm đắm thằng bé trước mắt mình, vô cùng hoài niệm. Ngũ hoàng tử sáng sủa đáng yêu, thông minh ngoan ngoãn, là một trong những đứa con hãnh yêu thương nhất. Lần đầu tiên gặp lại trong ba tháng, tâm trạng quả thật có phần kích động.

Trong mắt Hiền phi toát ra tia đắc ý, còn chưa mở miệng, Ngũ hoàng tử cũng ‘có tiếng có miếng’ làm một động tác cúi người, trong âm giọng còn vương hơi sữa, “Cảm ơn Đức phi nương nương khích lệ.”

Trẻ con mới ba bốn tuổi ở hiện đại vẫn còn lẫm lẫm đầy đất, ngây thơ không hiểu chuyện, nhưng trong Hoàng cung này chúng đã bị huấn luyện có nề có nếp, có khuôn có dạng. Trong lúc nhất thời, Mạnh Tang Du cảm thấy không thú vị, nhưng nụ cười vẫn tươi trên mặt, “Ngoan.”

Chúng tần phi vội vàng lên tiếng phụ họa, cũng không biết là a dua theo Đức phi hay nịnh nọt Hiền phi.

Hiền phi cười mở mắt, rất vừa lòng với biểu hiện của con trai, cố ý khoe khoang, “Tối hôm qua Hoàng thượng kiểm tra việc học của Hoàng nhi, Hoàng nhi đối đáp trôi chảy khiến Hoàng thượng rất vừa lòng.” Dứt lời, cô ta vỗ nhẹ bả vai Ngũ hoàng tử ý bảo chú bé đọc Tam Tự Kinh cho các vị nương nương nghe.

Nghe xong mấy lời khoe mẽ của Hiền phi, tâm trạng Chu Vũ Đế cực kỳ giận dữ. Chẳng những không nhận ra người bên gối là thật hay giả, còn kêu Hoàng nhi nhận giặc làm cha, thật sự là có mắt không trông!

Vì phần nộ trong lòng, tình cảm vui vẻ khi gặp lại con trai của Chu Vũ Đế cũng nhạt dần đi, cũng chẳng có tâm trạng đâu nghe con ngâm nga, chui vào lòng Mạnh Tang Du nhắm mắt làm ngơ. Mạnh Tang Du lại nghe rất cẩn thận, giọng nói của con nít vẫn còn thơm mùi sữa, giống như sợi lông chim phất nhẹ qua trái tim, khiến người ta vui vẻ dễ chịu không thôi.

Ngũ hoàng tử đọc xong, chúng tần phi đồng loạt mở miệng khen. Tuy trên mặt Hiền phi không có biểu hiện nào, nhưng kiêu ngạo cùng tự cao đã ngập tràn trong đôi mắt hoa đào kia. Lý quý phi có con, mình cũng có con, dựa vào cái gì mà người có đủ tư cách ngồi lên ngôi Hậu nhất cứ phải là Lý quý phi? Xét về tư cách, mình cũng đâu thua kém Lý quý phi, huống hồ Hoàng thượng thích Hoàng nhi cùng mình hơn là mẹ con Lý quý phi.

Nghĩ đến đây, cô ta vuốt ve phần cổ chỉ chút dấu hồng, khoe miệng hơi nhếch lên.

Ở trong cung, sự sủng ái của Hoàng thượng là vốn liếng đáng được khoe ra nhất, chẳng những Hiền phi không nghĩ tới chuyện che giấu mà còn có ý đồ trưng ra cho người khác biết. Những phi tần tinh mắt thấy dấu hôn hồng đậm trải rộng trên cổ Hiền phi, ánh mắt lóe lên, thử nói, “Ba tháng liền Hoàng thượng chưa đặt chân tới hậu cung, trong cung ngoài cung đều tung tin đồn ác ý rằng Hoàng thượng bị thương căn cốt, hôm nay xem ra tin tức ấy đã bị phá.”

“Cũng không biết là yêu ma quỷ quái từ đâu bịa đặt sinh sự! Hoàng thượng tráng niên khỏe mạnh, long tinh hổ mãnh, làm sao chỉ vì một vết thương nho nhỏ mà tổn thương tới cơ thể.” Hiền phi biếng lười nghiêng mình dựa vào tay vịn ghế ngồi, nhắc một tách trà nóng chậm rãi nhấp một ngụm, trong lúc hành động để lộ phần cổ trắng mịn loang lổ dấu đỏ, rầy gây chú ý, khiến dung nhan xinh đẹp được điểm tô thêm ba phần hương sắc.

Mạnh Tang Du nhú mào, nhẹ nhàng nghiêng đầu qua một bên.

Đám phi tần đỏ mắt ghen ghét.

Lúc nghe Hiền phi nói đến bốn chữ ‘long tinh hổ mãnh’, A Bảo thốt nhiên quay đầu nhìn lại, thấy gương mặt cùng dấu vết trên cổ, đôi mắt tối như mực dấy lên hai ngọn lửa dữ dội. Xem ra tối hôm qua Hiền phi rất vui vẻ!? Hắn híp mắt nghĩ thầm, cuồng nộ cùng bức bối ghen hòng đan xen vào nhau khiến đám lông tơ mới mọc trên lưng dựng đứng cả lên.

Thân là phụ nữ, ngay cả trượng phu của mình cũng nhận không ra, hắn còn có thể ôm hy vọng gì, chờ mong gì với họ? Chỉ sợ trong mắt những người kia, hắn cũng chỉ là một ký hiệu, một ký hiệu tượng trưng cho quyền lực cùng địa vị, chỉ cần khoác long bào lên, họ sẽ chẳng quan tâm tới việc người sau lớp áo đó là ai. Ngoại trừ Tang Du, ai có ý định lý giải hắn? Hoàn toàn không có!

Trong lòng rét lạnh, Chu Vũ Đế cào mạnh vật áo khoác để mở của Mạnh Tang Du, ra sức chui vào lòng nàng, muốn nhận một chút gì đó ấm áp. Đây chính là nơi hắn quyến luyến nhất trên đời.

Mạnh Tang Du nắn nắn cái mũi con của A Bảo, kéo vật áo ra nhét chú vào lòng, chỉ lộ ra cái đầu cún nho nhỏ. Trên đầu cún đội một cái mũ quả dưa, trên mũ khâu hai cái cánh, vừa mới lạ vừa đáng yêu.

Đôi mắt tròn của Ngũ hoàng tử sáng lên, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào A Bảo.

“Đức phi nương nương, trên đầu nó mọc hai cái cánh nhỏ.” Ngũ hoàng tử chỉ vào A Bảo, khao khát hỏi, “Có thể cho con ôm không ạ?”

“Bây giờ không được, A Bảo vừa bị thương, không cẩn thận sẽ làm em ấy đau. Chờ vết thương tốt lên bản cung sẽ dẫn em ấy ra ngoài chơi cùng Ngũ hoàng tử.” Mạnh Tang Du dẫn lòng, từ chối thỉnh cầu của Ngũ hoàng tử. Trẻ con tuổi này tay chân không biết nặng nhẹ, rất có khả năng khiến vết thương trên người A Bảo càng nặng thêm.

Gương mặt Ngũ hoàng tử ảm ức muốn khóc, nhưng chú bé đã có khí chất Hoàng tử, không hề ảm ỉ, chỉ tội nghiệp ỉ ôi vào lòng Hiền phi. Hiền phi khá mất hứng, ánh mắt nặng nề liếc qua Đức phi một cái, cầm đĩa trái cây bên cạnh đỡ dành, “Con chó con bị thương, con nếu động vào nó nó sẽ cắn con đấy, chúng ta chờ nó khỏi rồi nói sau nhé. Nào, ăn quả long nhãn, sáng nay phụ hoàng ban thưởng cho con, năm nay Lĩnh Nam chỉ tiến cống một sọt, toàn bộ đều ở đây cả.”

Hiền phi dỗ con cũng chẳng quên khoe long sủng mình có được, tạo thế đứng cho mình.

Nội tâm Mạnh Tang Du rên lên, nâng tay chặn đứng quả long nhãn Hiền phi đưa tới bên miệng Ngũ hoàng tử, thận trọng mở miệng, “Long nhãn thịt trắng hạt lớn, vị trơn trượt, không thích hợp với một đứa bé độ tuổi như Ngũ hoàng tử ăn, nếu hạt mắc lại trong cổ họng sẽ ảnh hưởng tới tính mạng, vẫn nên bỏ hạt ra rồi đút cho thẳng bé. Khi ăn cũng không được ăn nhiều, long nhãn tính bổ nhưng nóng, người lớn ăn nhiều cũng chịu không nổi.”

Vì long nhãn là cống phẩm cực kỳ hiếm, cho dù những tần phi có địa vị cao một năm cũng chưa được ăn một lần, cũng do Hoàng thượng đã chuyển lên hết cho Thái hậu trên Thiên Phật Sơn. Hiền phi chưa bao giờ nếm thử, tất nhiên không biết còn có những điều này, tức thời không vui. Nhưng suy nghĩ cho con, cô ta cũng không bỏ long nhãn vào miệng Ngũ hoàng tử nữa.

Ngũ hoàng tử vốn đã bị từ chối một lần, bây giờ ngay cả đồ ngon đến miệng cũng không có, đôi mắt chớp chớp vài cái đã rớt nước xuống, kéo ống tay áo Hiền phi xin xỏ, “Mẫu phi, con muốn ăn long nhãn! Con muốn ăn long nhãn!”

Hiền phi yêu con vô bờ, thứ đầu tiên chịu không nổi chính là nước mắt của con, lập tức quăng lời cảnh cáo của Đức phi ra sau đầu, vội vàng lột một quả long nhãn nhét vào miệng chú bé, dịu dàng dặn dò, “Phải nhốt hạt ra, biết chưa?”

Ngũ hoàng tử ngậm long nhãn trong miệng, nín khóc mỉm cười, lấy lưỡi cuốn thịt nhãn sạch sẽ, sau đó nhả hạt vào tay cung nữ bên cạnh. Thấy con ăn ngon lành, Hiền phi yên lòng, ra hiệu cho cung nữ tiếp tục bóc vỏ cho con, cảm thấy lời Đức phi nói ban nãy không đúng.

Chúng tần phi đều ‘gợi’ ánh mắt trào phúng đến Đức phi, cho rằng hành động vừa rồi của cô là do ghen ghét Hiền phi, muốn chèn ép Hiền phi một phen.

Mạnh Tang Du lơ đãng cười cười, cúi đầu vờ về đùa nghịch cái tai A Bảo, A Bảo ư ử an ủi. Dù sao cô cũng nói trước một tiếng, bọn họ cẩn thận là được rồi.

Nhưng Mạnh Tang Du lại yên tâm quá sớm. Thịt long nhãn mềm dễ trôi trượt, nước nhiều lại ngọt, hương vị ngon lành kích thích vị giác của người ăn, muốn ngừng mà không được. Ngũ hoàng tử ăn được hai ba quả bắt đầu thèm hơn, động tác trở nên vội vàng, lúc ăn quả thứ năm lưỡi cuốn một cái, đột ngột nuốt luôn quả long nhãn xuống.

Thực quản của đứa trẻ ba bốn tuổi quá hẹp, long nhãn không thể thuận lợi trôi xuống, vì thế mắc ngang ở chỗ giao giữa cổ họng và khí quản. Ngũ hoàng tử không nói nên lời, mặt lập tức chuyển thành màu tím hồng đậm.

“Ồi! Nương nương không ổn, Ngũ hoàng tử mắc nghẹn!” Cô cung nữ kia hoảng hốt làm đổ đĩa trái cây, vừa vỗ lưng Ngũ hoàng tử vừa kêu lên sợ hãi.

Hiền phi đang cười nói cùng nhóm phi tần thắng thốt, lập tức bật dậy, kéo giật Ngũ hoàng tử phát mạnh vào lưng chú bé. Sắc mặt Ngũ hoàng tử đã biến thành xanh trắng, đôi mắt trợn ngược, hơi thở mong manh, gần như không thể hít vào nữa.

Đám tần phi sợ hãi, rồi rít đứng lên khỏi vị trí của mình, sau rốt thối lui vài bước, sợ dây vào phiền phức. Tuy trên mặt là biểu cảm lo lắng sốt ruột, nhưng trong mắt không ít người lại lóe lên sự hả hê khi người khác lâm vào cảnh nguy hiểm.

Hiền phi thấy con đang từ từ mềm xuống trong lòng mình, cả người chìm giữa tuyệt vọng, nước mắt cùng mồ hôi trộn lẫn khiến dung nhan xinh đẹp trở nên chật vật khó nhìn. Cô ta khàn giọng gầm lên, “Đi, đi gọi thái y! Nhanh!”

“Cô tránh ra, để bản cung.” Mạnh Tang Du nhìn không nổi, đưa A Bảo đang sửa gấu gấu nhét vào lòng Phùng ma ma, kéo Hiền phi ra, đặt Ngũ hoàng tử sắp lâm vào hôn mê lên đầu gối mình, đầu Ngũ hoàng tử cúi xuống, chân giơ cao, dùng sức phát mạnh vào xương vai chú bé. Phát được năm lần, thấy long nhãn vẫn không rơi ra, lại đặt chú bé xuống mặt đất, dùng ngón trỏ và ngón giữa cố sức nén xương ngực cậu, lập đi lập lại mười sáu lần, chỉ nghe ‘phụt’ một tiếng, rốt cuộc long nhãn trong họng Ngũ hoàng tử cũng đi ra.

Thấy con hôn mê nhưng sắc xanh tím trên mặt đã trở thành hồng hào, hô hấp đứt quãng cũng đều đều, chân cẳng Hiền phi mềm nhũn, suýt chút nữa ngã lăn trên đất. Các cung nữ bên cạnh gọi nương nương liên hồi, ba chân bốn cẳng đỡ cô ta ngồi lên ghế dựa.

Mạnh Tang Du ôm Ngũ hoàng tử ngồi dưới đất, hơi thở dồn dập. Ngân Thúy cùng Bích Thủy đau lòng đỡ lấy Ngũ hoàng tử trong lòng cô, dìu cô ngồi xuống.

Chu Vũ Đế ngừng sửa, thở phào một hơi. Thời điểm mấu chốt, Tang Du vẫn là người đáng tin cậy nhất. Ngay cả bản thân mình Hiền phi cũng chưa lo được huống hồ là chăm sóc con nhỏ!?

Thái y khoan thai từ tốn bước đến, ra lệnh cho các cung nữ mang Ngũ hoàng tử cùng Hiền phi sắp ngất xỉu mang về Giáng tử cung trước để chẩn trị thêm. Mạnh Tang Du lo lắng, vội vàng bế A Bảo đi cùng. Chúng tần phi cũng không tiện ra về trước, chậm rãi đến Giáng tử cung theo.

Trong Chung túy cung, Thẩm Tuệ Như nghe tin xong chỉ lạnh lùng cười, cũng không có ý đến thăm. Bây giờ đám Tần phi, Hoàng tử, Công chúa trong cung cấm này cô ta chưa để vào mắt, chết cũng được, sống cũng chẳng sao, không ảnh hưởng tới việc lớn. Dù sao chúng chỉ là đồ chơi để mình đùa nghịch xoay vần, ngay cả Mạnh Tang Du mình hận thù nhất vẫn không thể kích động bất cứ dợn sóng nào trong lòng mình, vì bây giờ Thẩm Tuệ Như mình đã đứng ở vị trí đối thủ khó có thể với tới.

Phượng loan cung, Lý quý phi vẫy tay cho cung nữ tới thông báo tin tức lui ra, thở dài, “Không nghĩ tới việc Đức phi sẽ ra tay cứu, thật sự đáng tiếc! Chết thật tốt!”

“Có lẽ vì không thể có đứa con của mình cho nên rất mềm lòng với con của người khác, Đức phi nương nương cũng thật đáng thương.” Vị ma ma tâm phúc của Lý quý phi thương xót cảm thán. Loại chuyện như thế này chẳng ai rồi hơi quan tâm, thật bất ngờ là cô Đức phi nổi danh độc ác tàn nhẫn lại chìa tay giúp đỡ.

“Ừ, cho tới bây giờ Đức phi chưa bao giờ ra tay với trẻ con, bản cung cũng kính phục cô ta ở điểm này. Đi, chúng ta đi xem Ngũ hoàng tử thế

nào.” Lý quý phi chọn vài món quà, mang theo cung nhân chậm rãi đến
Giáng tử cung.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Xúi Quấy

Một đám tần phi được thu xếp ở trong điện Giáng tử cung chờ đợi. Mạnh Tang Du ôm A Bảo ngồi một mình một bên, không chuyện trò qua lại cùng các cung phi. Không như các phi tần khác rì rầm khe khẽ, trong mắt thi thoảng lại gợn lên ý cười kín đáo, cô thường xuyên ngẩng đầu nhìn chính điện, trên mặt đầy lo lắng sốt ruột.

Chu Vũ Đế cũng chăm chú nhìn cửa lớn chính điện, chờ thái y bước ra bẩm báo tình hình. Dù sao cũng là con trai ruột của mình, sao có thể không đau lòng cơ chứ? Tận mắt nhìn thấy sắc mặt con xanh tím, hơi thở gần như không còn, loại cảm giác bất lực, đau thấu tim gan này bây giờ vẫn còn nguyên trong lòng.

Nhưng càng lo lắng bao nhiêu tâm trạng hẩn bây giờ lại càng u ám bấy nhiêu. Không phải tại hẩn, chỉ do thính giác hẩn quá nhạy bén, từng chữ từng chữ đám tần phi đang thì thào tất tật đều truyền vào tai hẩn. Cái gì gọi là ‘xen vào việc của người khác’? Cái gì gọi là ‘sao mạng lại lớn như vậy’? Cái gì gọi là ‘chẳng qua chỉ là diễn kịch thôi’? Lũ đàn bà chết tiệt này!

Mũi Chu Vũ Đế hơi run run, phát ra tiếng gru gru dữ dội. Bỗng chợt cảm thấy từng gương mặt xinh đẹp, đáng yêu, hay diễm lệ trước mắt này lại xấu xí ghê khiếp đến vậy, làm người ta phải buồn nôn.

Đang chờ đợi, ngoài điện truyền đến tiếng thông báo ‘Hoàng thượng giá lâm’, bầy phi tử lập tức thu lại vẻ thoải mái vui sướng, trưng ra khuôn mặt đầy vẻ đau buồn sốt ruột, hoảng hốt quá độ, động tác chỉnh tề đến bất ngờ. Sắc mặt tái nhợt, mày nhíu chặt, mỗi người một vẻ, một hương vị riêng, quả thực là khiến người ta không tự chủ được mà cảm thấy thương tiếc.

Hóa ra bình thường chúng cũng đối phó với trăm như thế? Cổ họng Chu Vũ Đế phát ra tiếng gừ nhỏ đầy uất hận nóng nảy, trong lòng khó chịu như nuốt phải một đồng sâu bọ nhậy nhớp.

“A Bảo sao thế? Có phải là nhiều người quá nên sợ hay không? Không sao đâu, chờ đến khi Ngũ hoàng tử ổn định chúng ta sẽ lập tức rời đi, kiên nhẫn một lát, nhé!” Nghe thấy A Bảo khẽ gầm gừ, Mạnh Tang Du cúi người thì thầm bên tai chú, cuối cùng còn hôn hôn lên chiếc mũi nho nhỏ của chú nữa.

Tàn độc trong lòng Chu Vũ Đế đang tăng vọt, chỉ trong chớp mắt đã bị nụ hôn này đè bẹp không còn vết tích, tiếng gầm gừ cũng trở nên nhẹ nhàng ngọt ngào hơn nhiều. Hắn đã từ mức bất đắc dĩ nhân nhượng Đức phi lúc đầu, tiến tới mức độ cam tâm tình nguyện lấy lòng Đức phi, cho đến bây giờ là nịnh hót Đức phi một cách vô thức, quá trình này đã triệt để thăng hoa.

Lúc Hoàng đế giả bước vào, tất cả tần phi đều đã quỳ ở cửa cung nghênh. Trên đường đi, y nghe thái giám bẩm lại toàn bộ quá trình sự việc, không kìm được kinh ngạc vì hành động anh dũng kịp thời của Đức phi. Trong những tình huống như thế này có ai không né cho xa xa một chút? Chỉ nàng là không quan tâm mà xông lên trước, quả nhiên là một cô gái chân chất đơn thuần!

Hoàng đế giả lắc đầu, trong lòng lại tăng thêm vài phần tán thưởng cùng yêu thích Đức phi. Y bất giác dõi tìm bóng hình Đức phi, thấy cô đang quỳ ở phía sau chúng phi, trong lòng phồng một cục vì bực chú cún cứng của mình, đáng vẻ thực có chút buồn cười, ý cười trong mắt càng đậm.

“Ái phi mau đứng lên, nền đất rất lạnh, thân thể nàng lại đang yếu, cần thận nhiễm bệnh. Hôm nay Ngũ hoàng nhi có thể bình an vô sự, đều là nhờ nàng.” Y lập tức đi đến bên cạnh Đức phi, tự tay nâng cô đứng lên.

Ánh mắt thăm thiết dịu dàng, lời nói nhỏ nhẹ ầm áp, cử chỉ cẩn thận thương yêu này tựa như vừa đâm mạnh một đao vào lòng Chu Vũ Đế khiến tim hẫng rùng rùng chảy máu. Hẫng nhẹ rằng, hai mắt hẹp lại bắt đầu rít gào.

Mạnh Tang Du thuận thế đứng lên, vội vã che mồm A Bảo lại, nín nọt cười với Hoàng đế giả. Hoàng đế giả mỉm cười, nét dịu dàng trong mắt càng lúc càng rõ rệt, quả thật khiến bọn tần phi đau cả mắt. Vốn tưởng rằng uy thế của Đức phi đã mất, không tưởng được cô ta lại vùng lên, còn lấy mẹ con Hiền phi làm cục đá lót giày, quả nhiên là có bản lĩnh!

Một cung nữ hầu hạ trong thiên điện chợt tối sầm ánh mắt, lặng lẽ vòng vào nội điện, bẩm báo tình hình với Hiền phi đang tay chân mềm nhũn, hoảng hốt quá độ.

Khi Lý quý phi bước ra thiên điện, vừa lúc thu hết vào mắt cử chỉ của Hoàng đế giả. Nếu là ngày thường cô chắc chắn cũng sẽ giống hệt các phi tần khác, chướng mắt với Đức phi, nhưng hôm nay chân tướng đã rõ, cô chỉ có thể mĩa mai cười. Các phi tử khác nghe tin đều túi thăm, người lại chỉ nhớ đến kẻ trong Chung túy cung kia, còn lại chẳng hề quan tâm, quả là tư thái cao cao tại thượng! Một khi đã như vậy, sao không dám đứng ra đấu một trận, tìm người khác để chẵn đao chẵn thương cho cô ta để làm gì?

Lòng ngực càng lúc càng nặng nề, vẻ mặt Lý quý phi lại càng thêm phần nhu hòa, thướt tha duyên dáng bước qua hành lễ với Hoàng đế giả. Hoàng đế giả nhận được chỉ thị của Thẩm Tuệ Như, đối với Lý quý phi cực kỳ hồ hững, chỉ đỡ Mạnh Tang Du ngồi xuống bên cạnh mình, yên lặng đợi thái y chẩn đoán. Lý quý phi vô cùng ngượng ngùng, gượng cười ngồi xuống chỗ hẫng phát tay.

Chỉ chốc lát sau hai cung nữ đỡ Hiền phi sắc mặt tái nhợt, bước đi loạng choạng tiến vào. Thấy Hoàng đế giả, cô ta bước gấp tới hai bước, quy thân mình mềm nhũn xuống hành lễ. Dù sao một đêm cũng là vợ chồng, Hiền

phi lại là mỹ nhân hiếm có, thần sắc trắng bệch lại tăng thêm vài phần yếu đuối khiến lòng người không nén được xót thương.

Hoàng đế giả vờ vàng kéo cô ta qua, ôm vào lòng xoa dịu an ủi. Mũi Hiền phi nghẹn ngào, lã chã lệ rơi, nước nỡ nói, “Hoàng thượng, vừa rồi thiếp sợ muốn chết! Thiếp cứ tưởng sẽ không còn được gặp lại Hoàng nhi nữa, như thế sau này thiếp biết sống thế nào...”

Hoàng đế giả lại ôm cô ta càng chặt, không ngừng dịu dàng an ủi.

Chúng phi trong điện, ngoại trừ Mạnh Tang Du cùng Lý Thục Tĩnh, còn lại đều dùng ánh mắt vừa ghen vừa hận nhìn hai người đang thân mật ôm ấp, hận nỗi không thể đổi mình thành Hiền phi.

Mạnh Tang Du bĩu môi, chỉ một mực cúi đầu dõ dành A Bảo đang có chút nóng nảy buồn rầu. Lý Thục Tĩnh đưa tay nâng chén trà từ từ thưởng thức, dùng ánh mắt thản nhiên nhìn hai người trước mặt, tựa như đang xem diễn kịch.

Chu Vũ Đế chăm chăm nhìn hai người đang ôm nhau như muốn hòa làm một, một lúc lâu sau hừ nhẹ một tiếng, thờ ơ xoay mặt đi chỗ khác. Dân gian có câu nói thế nào? ‘Trời muốn mưa, mẹ muốn gả chồng’, tùy cô ta thôi! Lời này tuy rằng lạnh nhạt, nhưng lại nói rõ tâm tình của Chu Vũ Đế lúc này. Ngoại trừ thờ ơ, hẳn còn có thể làm được gì chứ?

(Câu thành ngữ trên được lấy từ một câu chuyện kể, đại ý là những việc theo ý trời, không thể ngăn cản được.)

Hiền phi khóc rầm rức một trận xong xuôi, gương mặt trang điểm tinh xảo vẫn không chút nhem nhuốc, ngược lại hình như còn đẹp thêm lên, so với dáng vẻ nhếch nhác lúc trước trong Ngự hoa viên quả thực như hai người khác biệt. Khi đó là đau đớn thật sự, bây giờ chỉ là đang diễn trò, con còn đang nằm bắt mạch trong kia, an nguy vẫn chưa biết còn có lòng dạ mà tranh sủng, người...

Chu Vũ Đế lắc đầu, thầm thở dài trong lòng, không dừng được lại nghĩ: Nếu là Tang Du, chắc hẳn nàng đã túc trực bên cạnh giường hoàng nhi nửa bước không chịu rời, dù mình có đích thân tới cũng không muốn nghênh đón, càng không thêm phân tán dù chỉ là một chút!

Đúng lúc này, người hầu bên cạnh thái y cầm một tờ đơn thuốc bước ra, dừng lại một chút để hành lễ vấn an với Hoàng đế giả, rồi vội vàng chạy đến nơi lấy thuốc. Hoàng đế giả vội vàng dắt Hiền phi cùng vào điện thăm Ngũ hoàng tử, chúng phi cùng Lý quý phi và Đức phi đứng dậy sau, nối đuôi đi theo.

Ngũ hoàng tử nằm trên giường, khóe mắt còn nhắm lẹ, sau khi thấy Hoàng đế giả mắt càng ướt nước, lấp bắp gọi phụ hoàng, còn định ngo ngoáy cổ đứng dậy để vấn an phụ hoàng.

Hoàng đế giả vội vàng đỡ chú bé nằm trở lại giường, đắp chăn lại cho nó, cầm tay dịu dàng dỗ dành, Hiền phi ngồi bên cạnh giường, ôm mái đầu nhỏ nhỏ của chú vào lòng. Ba người thì thầm tựa như một gia đình bình thường ở dân gian, hình ảnh ấm áp động lòng người kia càng khiến mắt chúng phi thêm đỏ ngầu.

Thái y quỳ bên chân Hoàng đế giả từ tốn nói rõ bệnh tình, đại ý là vì cứu chữa kịp thời đúng phương pháp, không để lại di chứng gì nghiêm trọng, chỉ là hoảng sợ một chút, điều dưỡng cẩn thận vài ngày sẽ ổn thôi.

Hoàng đế giả vừa lòng gật đầu, ánh mắt vô cùng nhu hòa nhìn về phía Mạnh Tang Du, nói với Ngũ hoàng tử, “Hoàng nhi, lần này con có thể bình an thoát hiểm đều là nhờ Đức mẫu phi cứu chữa kịp thời, còn không mau cảm ơn Đức mẫu phi của con đi.”

Mạnh Tang Du mỉm cười, đang định xua tay từ chối, không ngờ Ngũ hoàng tử lại tỏ vẻ sợ hãi bất an, chui thẳng vào lòng Hiền phi, cất giọng the thé hét, “Không, là do bà ta con mới bị ghen như vậy! Bà ta lây xúi quẩy,

là sao chổi, là miệng quạ đen! Nếu không phải bà ta nguyên rửa con, con cũng sẽ không bị như thế! Bà ta là người xấu!”

Đây là lời mà một đứa trẻ ba bốn tuổi có thể thốt ra sao? Nó biết cái gì là xúi quẩy? Cái gì là sao chổi, miệng quạ đen? Rõ ràng là có người cố ý mớm lời! Huống hồ, đứa trẻ mới nhỏ như vậy, dù có nói gì khó nghe đi nữa, ai có thể làm gì với nó? Đánh nó mắng nó ư? Ngoài chịu đựng cũng chỉ có thể chịu đựng mà thôi!

Chính vì điều này, Hiền phi mới có thể ‘minh mục trường đảm’ (trắng trợn) tính kế mình như thế. Thời gian trước Hoàng thượng còn phiền lòng chuyện gặp sao chiếu tạ, cho dù bây giờ không nghĩ nhiều lắm thì lúc quay trở về cũng sẽ có ý gì đó khó chịu, tiện đà lạnh nhạt với mình. Cung cấm này thực quá nhơ bẩn! Ngay cả sự hồn nhiên thuần khiết của một đứa bé cũng bị cướp đi!

Mạnh Tang Du khẽ thở dài trong lòng, nụ cười trên mặt vẫn lạnh nhạt như trước. Cô vốn không cần ân sủng của Chu Vũ Đế, huống chi kẻ trước mặt này vẫn chỉ là đồ giả, cô càng không để ý làm gì.

“Xem ra Ngũ hoàng tử do hoảng sợ quá mức nên nói năng hơi lộn xộn. Thần thiếp vẫn nên rời đi trước, kéo lại ảnh hưởng thêm tới Ngũ hoàng tử.” Mạnh Tang Du bực kỹ A Bảo bỗng nhiên nổi cơn điên cuồng lên, hành lễ cáo lui với Hoàng đế giả.

Hoàng đế giả không còn cách nào khác, vẫy tay để cô rời đi.

Vừa bước ra khỏi đại điện, một cơn gió buốt tạt vào mặt khiến Mạnh Tang Du run rẩy cả người. Cô vội vã lấy tay che trước mặt A Bảo, ngăn gió lạnh lùa vào giúp chú. Chu Vũ Đế đang không ngừng phẫn nộ bỗng nhiên tỉnh táo lại, tâm trạng đang quay cuồng từ từ ổn định xuống. Tang Du đã không cần, hẳn còn so đo làm gì? Chẳng qua chỉ là một con đàn bà vong ân phụ nghĩa, không xứng với sự quan tâm của hân, chỉ là đáng thương cho

Ngũ hoàng nhi, bị bệnh như thế còn bị mẫu thân lợi dụng, sau này tính tình thẳng bé sẽ trở nên thế nào?

Giờ phút này hẳn lại nhớ tới lời Tang Du lúc trước, không yêu sẽ không hận, lãng phí cảm xúc với những người không liên quan, chỉ bằng cứ lo yêu thương bản thân mình cho tốt. Trong cung này, đứa trẻ ba bốn tuổi cũng có thể đâm dao vào người khác, nếu chuyện gì cũng canh cánh trong lòng quả thực không cách nào sống sót! Trái tim từ từ vặn xoắn, đau nhức liên hồi khiến Chu Vũ Đế không kìm được rên rỉ. Bảo sao Tang Du có thể thất vọng với tình người như thế, như nàng đã thấu suốt mọi chuyện. Lúc bản thân không nhìn thấy, nàng đã chịu bao nhiêu cực khổ? Hẳn không dám tưởng tượng.

“Được rồi, ra ngoài rồi, A Bảo đừng sợ nữa nhé! Chúng ta lập tức trở về nhà.” Mạnh Tang Du gãi gãi dưới hàm chú, dịu dàng dỗ dành.

Chu Vũ Đế đang vô cùng thương xót đau lòng cho cô, thấy kiểu vô tâm vô phế này lại chuyển thành quạu quọ, nhe răng nhếch miệng, há mồm ngậm ngón tay lạnh lẽo của cô. Không dám cắn mạnh, hẳn chỉ dùng răng nạnh nhay nhay vài cái như muốn làm tan chảy sự lạnh lẽo đó ra.

“Đức phi muội muội thông thả một bước.” Một giọng nữ ngọt ngào vang đến từ phía sau, phá vỡ khoảng khắc ấm áp của bọn họ.

Thấy người đến là Lý quý phi, Mạnh Tang Du quỳ gối thi lễ.

“Không cần đa lễ.” Lý quý phi bước tới khoác tay cô, thái độ cực kỳ thân mật, nhỏ giọng nói, “Hôm nay muội muội thất thổ, đã biết Hiền phi kia là loại vong ân phụ nghĩa, không nên nhúng tay vào chuyện của cô ta làm gì. Bây giờ tình thế lại đảo ngược, không một câu cảm ơn còn bị đẩy xuống vũng nước đục.”

“Cô ta nói gì là việc của cô ta, thần thiếp cứu là chuyện của thần thiếp, miễn thần thiếp không then với lương tâm là được.” Mạnh Tang Du mỉm

cười độ lượng.

Trong mắt Lý quý phi thoáng nhanh một tia khen ngợi. Có tâm cơ, có thủ đoạn, nhưng lương tâm vẫn không mất, có nguyên tắc cơ bản nhất của làm người. Người như vậy trong cung này cũng không nhiều! Nhưng chính là vì vậy, hợp tác với Đức phi mình mới có thể an tâm.

Nghĩ đến đó, Lý quý phi cất giọng, “Chẳng lẽ muội muội cứ như vậy suốt đời sao? Phải biết rằng, không có con cái, sủng ái cũng không, tồn tại trong cung là một việc không hề dễ chịu. Chi bằng muội muội hợp tác cùng bản cung, bản cung nguyện tìm một đứa trẻ để muội muội nuôi dưỡng, coi như đền bù. Thế nào?”

Chu Vũ Đế nghe nhanh, lòng hết sức không vui: Cớ gì Tang Du phải dính đến việc của người? Nàng muốn bao nhiêu con ngày sau trăm sẽ cho nàng, đều là những đứa trẻ ruột thịt của chính bản thân chúng ta!

“Hảo ý của nương nương, thần thiếp xin nhận, nhưng thần thiếp đã nguội lòng, quả thực không còn ý chí tranh giành gì nữa, bây giờ chỉ muốn im lặng sống trong Bích tiêu cung, ngày ngày nhàn nhã mà trôi.” Mạnh Tang Du xua tay mỉm cười.

“Nếu đã vậy thì thôi. Nhưng nếu muội đổi ý, hoặc có việc gì cần, cứ phái người đến tìm bốn cung là được.” Ánh mắt Lý quý phi đọng thêm một ít thương hại, ôn hòa nói.

“Thần thiếp đa tạ nương nương. Thần thiếp cũng xin khuyên nương nương một câu, không tranh chính là tranh.” Thấy Lý quý phi cũng thực tình với mình, Mạnh Tang Du kìm lòng khôngặng nhiều thêm một lời.

“Không tranh chính là tranh? Aizz~ ở vị trí của bản cung, sau lưng là ngàn vạn ánh mắt chăm chăm, nhưng lại chỉ có hai tay sau lưng, nếu bản cung không tranh giành, kết cục...” Lời còn chưa trọn, Lý quý phi đã phất tay đi mất.

Mạnh Tang Du cùng Chu Vũ Đế nhìn theo bóng lưng cô lẻ mà kiên quyết của cô một lúc thật lâu, cùng thở dài.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Giam Cầm

Trở về Bích tiêu cung ăn qua loa vài món, rửa mặt chải đầu xong xuôi một phen, Mạnh Tang Du ôm A Bảo chui vào chiếc giường êm ái, thông thả đánh giấc ngủ trưa

Chờ đến lúc chủ tớ hai người thức dậy đã đến giờ Mùi, không lâu nữa là có thể dùng bữa tối. Đúng là khi có người bên cạnh, cảm giác mỗi ngày dài trôi qua thật nhanh.

Xỏ giày thêu, cào cào tóc, Mạnh Tang Du ôm A Bảo đến trước bàn trang điểm ngồi xuống để Bích Thủy và Ngân Thúy giúp mình sửa sang lại dung nhan. Quấn một lọn tóc đen quanh ngón tay, dùng đuôi tóc cọ cọ mũi A Bảo, thấy chú cứ hắc xì liên tục, bàn chân nho nhỏ định nhấc lên muốn túm lấy lọn tóc nhưng lúc nào cũng chậm một bước, cô bật cười khúc khích.

Chu Vũ Đế thộn mặt ra nhìn khuôn mặt cười xinh đẹp của nàng đến quên cả hành động. Vốn muốn chơi đùa cùng nàng, chỉ cần nàng vui vẻ, hẳn cũng cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Thấy A Bảo bất động, Mạnh Tang Du lại nghĩ chú giận dỗi, ngượng ngùng cười, chủ động nhét lọn tóc vào lòng chú. A Bảo lập tức túm chặt lọn tóc, cái mũi nhỏ chun lại hít ngửi mùi hương trên đó, biểu cảm hoàn toàn chuyên chú, hoàn toàn nghiêm túc, dường như muốn khắc hương vị của chủ nhân vào tâm khảm.

Mạnh Tang Du dịu dàng cười, vỗ vỗ cái đầu bé xinh của chú, “A Bảo, em hãy nhớ kỹ mùi của chị, sau này có lúc em rời khỏi chị thì cứ lần theo mùi này mà tìm về nhé.”

Trầm sẽ không để nàng ra đi đâu! Chúng ta luôn luôn bên nhau, vĩnh viễn không rời! Chu Vũ Đế gâu gâu sủa, chỉ tiếc không ai có thể nghe hiểu được lời hăn.

Phùng ma ma mang một tách trà, sắc mặt hằm hằm đi tới, đặt tách trà vào trong tay chủ tử, mở miệng định nói rồi lại thôi.

“Ma ma, có chuyện gì sao?” Mạnh Tang Du uống một ngụm trà, sau đưa tách trà tới bên miệng A Bảo để chú liếm vài miếng, chậm rãi hỏi.

“Nương nương, bên ngoài đang có lời đồn đại rằng Bích tiêu cung của chúng ta chính là ngọn nguồn xúi quẩy khiến cây tùng cổ thụ chết héo. Ngày đã dính phải điềm xấu, trở thành người mang điềm xấu, chẳng những bản thân người bị bệnh nặng, suýt chút nữa lại còn xung khắc chết chóc gì đó cho Ngũ hoàng tử cùng Hiền phi. Chỉ cần lời người nói ra, hên thì chẳng có chuyện gì, còn không toàn bộ đều linh ứng!” Ngữ khí Phùng ma ma nặng nề, thuật lại lời đồn đại bên ngoài một lần.

“Vong ân bội nghĩa, ném đá giấu tay, quả nhiên là phong cách từ xưa đến nay của Hiền phi. Chỉ trong một buổi trưa đã đồn thổi đến mức độ này, các tần phi khác cũng không cố gắng bao nhiêu!” Mạnh Tang Du bật cười giễu cợt.

Mấy con đàn bà đáng chết! Chu Vũ Đế lạnh lẽo nheo mắt lại.

“Biết trước như thế thì lúc đó nương nương đừng quan tâm đến chuyện Ngũ hoàng tử, để xem y thị điên cuồng như thế nào khi mất chỗ dựa!” Phùng ma ma nghiêng răng.

“Thằng bé mới chừng ấy tuổi đầu, sao ta có thể để nó chết trước mặt mình được. Đã có khả năng thì hãy cố hết sức mà cứu họ. Ta cứu nó, chỉ hy vọng nó sống thật tốt, chỉ mong ta không thẹn với lương tâm mình, chẳng cần cảm ơn hay hồi báo gì cả. Cô ta thích nói gì thì nói, lúc này vừa vặn cho ta một ân huệ cực lớn. Đã là người mang điềm xấu trong mình đương nhiên

không nên xuất hiện trước mặt người khác, mấy ngày này chúng ta cứ đóng cửa cung tu dưỡng, không cần để ý tới những chuyện lộn xộn bên ngoài, thanh thần yên ổn chờ tin tức của cha, đến lúc đó có lẽ Hoàng thượng cũng sẽ tỉnh.” Gương mặt Mạnh Tang Du ánh lên nét nhẹ nhõm sung sướng. Đang muốn tránh khỏi đầu ngọn gió, Hiền phi đã cho cô một cái cớ hoàn hảo, cuộc sống này không nên quá vừa lòng đẹp ý.

Phùng ma ma nghĩ nghĩ cũng thấy đúng, sắc mặt tối tăm lập tức khôi phục như bình thường.

Chu Vũ Đế liếm liếm những đầu móng tay màu xanh lục của nàng, vì sự rộng lượng khoáng đạt nàng có mà cảm thấy trái tim nôn nao. Cả người nàng luôn tràn ngập ấm áp và ánh sáng mặt trời, mang đến sức mạnh khiến người ta phấn chấn, những chuyện bẩn thỉu đến mức nào đi chăng nữa cũng chẳng dính tới nàng chút mảy may. Chỉ cần ở bên cạnh nàng, mỗi giây mỗi phút đều trong khiết, phong phú và vui vẻ. Có thể gặp được nàng sau khi nhập hồn vào một con chó, quả thực đây là sự quan tâm tuyệt vời nhất ông trời dành cho hắn.

Chải đầu gọn gàng sạch sẽ, Mạnh Tang Du lười biếng dựa vào trường kỷ đặt bên cạnh cửa sổ, cầm cây kéo nhỏ trong tay tu bổ chậu cây tùng. Cây tùng này xum xuê tươi tốt, cần phải trải qua một lần sửa sang mới có thể giúp nó bày ra những cành nhánh mạnh mẽ khỏe khoắn. Chu Vũ Đế ngồi trên cái bàn con, ngậm mấy cành lá nàng cắt đi quăng vào cái khay để bên cạnh.

Hai người chị cắt em quăng, phối hợp khá ăn ý, không bao lâu sau cây tùng dần dần để lộ sự mộc mạc cổ sơ vốn có, mang đến hơi thở từ vùng đất Trung Hoa đại lục.

“Sao nào? Đẹp không?” Xem trái ngó phải đánh giá, Mạnh Tang Du nhìn sang A Bảo ngồi bên cạnh, hỏi ý kiến của chú.

Rất đẹp! Ý tưởng lí thú độc đáo! Chu Vũ Đế không keo kiệt lời khen ngợi, nhưng nói ra miệng chỉ có thể là âm thanh gâu gâu ‘ngàn bài một làn điệu.’ Mạnh Tang Du vừa nghe đã hiểu, mỉm cười vỗ vỗ đầu chó của chú, “Cảm ơn khích lệ.”

“Nường nường, người có thể nghe hiểu tiếng chó sao ạ?” Miệng Bích Thủy mở ra khép lại, sau rốt cũng nhin không được hỏi. Trong cảm nhận của cô bé, chủ tử nhà mình không gì không làm được, nếu có thể nghe hiểu tiếng chó cũng chẳng đáng ngạc nhiên lắm đâu.

Ha ha...Mạnh Tang Du ôm A Bảo ư ử kêu cười ngã xuống trường kỷ, cô bé con này quả thật rất đáng yêu!

Ngân Thúy cùng Phùng ma ma cũng bật cười theo, trong Bích tiêu cung đồ đầy bầu không khí vui vẻ, không hề bị lời đồn đại ngoài kia ảnh hưởng.

Nhưng có người hết lần này đến lần khác lại muốn phá vỡ bầu không khí tốt đẹp kia, chỉ nghe ngoài điện truyền đến tiếng thái giám thông báo, Thường Hi công công mang theo tặng phẩm Hoàng thượng ban tới. Có tiếng là ban thưởng dược liệu quý cùng châu báu ngọc ngà, nhưng cái chính vẫn là xấp Kinh Phật dày cộp đặt đó. Thường Hi tự mình đặt Kinh Phật vào trong tay Đức phi nường nường đang quỳ xuống tiếp chỉ, dặn dò cô hãy sao chép cẩn thận, kịp thời đuổi đi xúi quẩy trong người càng sớm càng tốt.

“Quá đã, lại bị giam cầm!” Vỗ vỗ lên xấp Kinh Phật, ngữ khí Mạnh Tang Du nghe kiểu gì cũng chỉ thấy thỏa mãn. Đám người Phùng ma ma cũng cười phụ họa, vui mừng khôn xiết.

Chu Vũ Đế chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn mấy người làm ra hành động kỳ quặc kia, trong đôi mắt đen thăm thăm chỉ tràn đầy nét dịu dàng.

Cũng chẳng có việc gì để làm, Mạnh Tang Du ôm A Bảo vào lòng, rút ra một quyển Đại tạng kinh chậm chậm đọc cho chú nghe. Âm giọng của cô gái vừa dịu hòa vừa nhẹ nhàng, thanh âm trầm bổng du dương quyen trong

từng chữ Phật pháp, thanh bằng âm trắc, so với những nhạc khúc êm tai nhất trên đời này càng êm ái hơn. Chu Vũ Đế tựa hai chân trước vào cổ tay nàng, ngửa đầu ngậy ngốc ngắm nhìn khuôn mặt như những nét chấm phá trong các bức thủy mặc, người mắt thâm trầm phủ kín lớp sương mù có tên gọi si mê.

Nếu việc hoàn hồn là vô vọng, cứ như vậy dựa vào lòng nàng đi hết kiếp này cũng tốt. Quả thực suy nghĩ này đối với một Đế vương mà nói thì quá vớ vẩn, yếu đuối không có năng lực, nhưng nó cứ thế mà nhảy ra, không thể ngăn chặn.

* * * *

Trong Chung túy cung, tóc tai Thẩm Tuệ Như rối bù, sắc mặt tái xanh ngồi trước bàn trang điểm, không hề cử động. Bỗng nhiên cô ta điên cuồng gạt đổ hộp trang điểm đặt trước gương, âm thanh loảng xoảng lách cách vang lên khiến Văn Thanh đứng bên cạnh phát run.

“Nương nương, đã tới nước này rồi người không nên do dự nữa. Nghĩ đến tương lai họ Thẩm, nghĩ đến tôn vinh không gì có thể sánh được sau này, hy sinh bây giờ đều đáng giá. Đợi đến ngày công thành, tất có thể xóa sạch những chuyện hiện tại.” Văn Thanh nhỏ giọng trấn an.

Thẩm Tuệ Như ngừng đầu lên, lấy tay che mặt, không biết là đang khóc hay trầm ngâm suy nghĩ. Hồi lâu sau đó, cô ta buông tay, đôi mắt đỏ ngầu, giọng nói nặng nề vang lên, “Trang điểm cho bản cung, sắp đến canh giờ tiếp giá.”

“Thưa vâng!” Tinh thần Văn Thanh phấn chấn, nhanh chóng nhặt hộp trang điểm lên, cẩn thận trang điểm cho chủ tử nhà mình thật điểm lệ, thật sang trọng. Hết thấy người trong cung đều đổ dồn mắt về đây, cho dù biết người kia là giả cũng không thể làm qua loa cho xong.

Lúc Hoàng đế giả đến, vừa thấy Lương phi đứng một mình trong gió lạnh, trong lòng không hề có cảm giác động lòng hay tâm trạng rạo rực vì chuyện sắp diễn ra. Không ai có thể rõ ràng gương mặt thật của mụ đàn bà này hơn y. Qua đêm với một mụ rắn rết tàn độc như thế này, y cũng thực hoài nghi bản thân mình có thể cứng nổi hay không nữa.

Đi vào nội điện, cho những cung nhân đang chờ đợi lui ra, Thẩm Tuệ Như cũng không dài dòng, trực tiếp cởi hết xiêm áo trên người, thân thể trần trụi đứng trước mặt Hoàng đế giả, giọng nói lạnh lẽo, “Nhanh chút, đừng làm mất thời gian của bản cung.”

Thấy thân thể trắng mịn xinh đẹp trước mắt, thấy ánh mắt cao ngạo ẩn chứa miệt thị, Hoàng đế giả không rõ cơn giận dữ tàn độc đang dâng lên trong lòng đến từ đâu, thân dưới vốn chẳng có bất cứ phản ứng nào bắt đầu rục rịch. Chẳng phải con mụ này tự khoe mình là cao quý hay sao? Chẳng phải cũng chỉ cung phụng hầu hạ dưới người mình?

“Xin nương nương quay lưng lại, nô tài không dám nhìn thẳng mặt nương nương rồi làm chuyện mạo phạm người.” Hoàng đế giả quỳ xuống đáp lời, thái độ như thể nhún nhường, kỳ thực là không muốn thấy gương mặt chán ngán của mụ.

Thẩm Tuệ Như ngẩn ra, xoay người lại. Tuy rằng mặt người này giống hệt Cố Thiệu Trạch, nhưng trong lòng cô ta cũng hiểu rõ bọn họ là hai người khác nhau. Nhìn gương mặt này mà làm chuyện hợp hoan ân ái, cảm giác tội lỗi trong lòng càng lúc càng đè nặng.

Hoàng đế giả nhanh chóng cởi long bào, đi đến phía trước, không hề có khai mào, cầm phần thân thể bên dưới nhắm ngay nơi khô ráp người đàn bà đối diện, tàn nhẫn đâm thẳng vào sâu bên trong. Thấy mụ chỉ hừ hừ chẳng hề quở trách, hiển nhiên cũng muốn xong việc cho rồi, y nhếch môi, động tác bắt đầu dữ dội hơn. Nghĩ đến chuyện sinh mạng mình lại nằm trong tay một mụ đàn bà, nghĩ đến chuyện bị nó áp đặt lợi dụng, y dùng hai tay

nghiết chặt vòng eo của mụ, dùng sức càng lúc càng cuồng bạo. Trong giây phút thoả mái như kéo dài vô tận, trong cơn phần hận phát tác, hấn bản tình hoa của mình vào nơi sâu nhất trong cơ thể mụ.

Toàn bộ quá trình, Thẩm Tuệ Như đều cắn răng, chỉ cầu nguyện chuyện này nhanh thêm chút nữa. Cô ta không hề cảm giác được niềm vui hay hạnh phúc, chỉ thấy cơn uất nghẹn cùng xúc động muốn nôn mửa cứ ứ nghẹn, cứ lừng chừng nơi cổ họng. Lúc gã đàn ông đối diện kêu rên khi lên đến đỉnh, một giọt nước mắt nóng rẫy chảy trôi từ hốc mắt, nặng nề rơi xuống tấm thảm lông dê. Biến mất không thấy.

* * * *

Trong Bích tiêu cung, Mạnh Tang Du ngồi đối diện với A Bảo dùng bữa. A Bảo vẫn ăn cháo như dạo trước, nhưng đã có thể ăn thêm một vài loại thức ăn mềm xốp. Thi thoảng Mạnh Tang Du bỏ vào trong bát chút mấy món dễ tiêu hóa, khi thì bánh ngọt, đậu hủ, lúc lại thịt nướng. A Bảo dùng chân ấy những đĩa thức ăn Mạnh Tang Du thích đến trước mặt cô. Chủ tớ hai người em tới chị đi, không khí rất ấm áp.

“Nương nương, nghe nói mới rồi Lương phi đã thị tẩm.” Phùng ma ma đi vào, đến trước mặt cô thấp giọng bẩm báo.

Động tác liếm đồ ăn của Chu Vũ Đế ngừng lại, sững người nhìn bát cháo trước mặt, không biết suy nghĩ cái gì.

“Rốt cuộc cô ta cũng đánh đổi bất cứ giá nào, sớm hơn ta nghĩ. Xem ra tình cảm cô ta đối với Hoàng thượng cũng chẳng hơn gì cái này. Được sủng ái, mang thai, ngai Hậu, Thái tử. Không đến năm năm, chờ thế lực tộc Thẩm sắp xếp ổn thỏa, Hoàng đế sẽ băng hà, Thái tử danh chính ngôn thuận đăng cơ, Thẩm thái sư nhiếp chính (thay quyền), Thái hậu buông rèm nhiếp chính (nắm quyền cai trị). Qua vài năm nữa, đến khi thế lực họ Thẩm đã thâm căn cố đế, có lẽ Hoàng đế bù nhìn cũng chẳng cần thiết. Thiên hạ họ

Cổ từ đây có thể chính thức sửa thành họ Thấm...Quả là mưu kế rất hay! Chỉ mong chúng được phần may mắn!” Mạnh Tang Du buông đĩa trúc, thản nhiên thở dài.

Tính toán giỏi đấy! Nội tâm Chu Vũ Đế thở dài theo. Hắn căng người bất động trên bàn, lẳng lặng chờ đợi cơn quặn đau thối lui. Hắn vốn tưởng trải qua hàng loạt chuyện đả kích, trái tim này đã chết lặng, nhưng dù sao cũng là một người phụ nữ dành tình cảm nhiều năm, bắt đầu làm bạn từ thiếu thời cho đến bây giờ, không thể nói quên liền quên.

Nhưng đây chính là lần cuối cùng ta đau lòng vì ngươi! Thấm Tuệ Như, từ đây về sau chúng ta đường ai nấy đi, khi gặp lại cũng chỉ có binh khí tranh đấu, ngươi chớ nên trách trẫm! Yên lặng chặt đứt mọi quan hệ với Thấm Tuệ Như, Chu Vũ Đế như không có việc gì liếm một miếng thịt Mạnh Tang Du vừa bỏ vào trong bát mình, cẩn thận nhai nuốt. Không ai có thể phát hiện một khoảnh khắc hắn vừa thất thường.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ngự Nữ

Dường như sau khi Lương phi thị tẩm, Hoàng đế phát hiện được nàng ta có bao nhiêu tốt đẹp, liên tục mấy ngày chọn thể bài Lương phi. Nhưng cùng lúc đó Hoàng đế cũng còn lâm hạnh những người khác, thường thường ở một cung trước nửa đêm, nửa đêm về sáng lại đi cung khác, trong một đêm không biết bao nhiêu lần số cung phải lật, vô cùng bận rộn. Thời điểm nhiều nhất là một đêm ngự chín người, có thể nói là dững mãnh phi thường, dùng sinh lực dồi dào đánh tan lời đồn đại ‘không được’ dạo trước.

Những phi tần được sủng ái là người có gia thế hiển hách hoặc có Hoàng tử, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần. Từng đó người đàn bà liên hợp lại cũng gây cho Lý quý phi vài phiền phức không nhỏ.

Trước kia Hoàng thượng không lấy nữ sắc làm ham mê, nhưng vì rải đều mưa móc quân ân, hàng đêm xuân tiêu không gián đoạn, chưa từng có hiện tượng liên tục mấy tháng không đặt chân đến hậu cung, cho nên Lý quý phi mới có thể chắc chắn Hoàng thượng bị thương căn cốt, ý bảo Lý tướng gây một phần sức ép. Nhưng mắt thấy tình huống hiện thời, cô đã thành cái đích cho đám người trong hậu cung chỉ trích, là tảng đá chướng ngang trên con đường vinh quang chúng đang cơ ngai Hậu, là chướng ngại lớn nhất để con trai chúng có thể được phong làm Thái tử.

Mùi vị bị liên thủ tấn công thật sự không lấy gì làm dễ chịu, cho dù thủ đoạn Lý quý phi khá cao tay cũng chẳng thể tiếp được mấy chiêu khác, lại thêm việc ngày nào Hoàng thượng cũng đi Thượng thư phòng kiểm tra bài học các Hoàng tử, cho dù Nhị hoàng tử biểu hiện nổi trội hay xuất sắc như thế nào cũng không tránh được việc quở trách. Chỉ qua tám chín ngày, lòng

tự trọng cùng lòng tin nơi Nhị hoàng tử đều chịu cơn đả kích quá lớn, người ngày càng âm trầm, tính tình càng lúc càng thất thường.

Vì con, rốt cuộc Lý quý phi cũng nhường xuống một bước, chạy đến trước Càn Thanh Cung quỳ xuống đất thỉnh tội. Quỳ hơn nửa buổi Hoàng thượng mới tha thứ, ngay đêm đó ở tại Phụng loan cung, nhưng nửa đêm về sáng vẫn đến những cung khác, quả đúng là rải đều ân huệ, tất cả đều vừa lòng đẹp ý. Trong cuộc chiến tranh đoạt sủng ái đang diễn ra, lực lượng mới thuộc về Lương phi hàng đêm được triệu đến thị tẩm xuất hiện, trở thành vị sủng phi hàng đầu kế Đức phi, là kẻ để các tần phi có vị thế thấp hơn dựa vào.

Trong Bích tiêu cung, Mạnh Tang Du ôm A Bảo vừa đọc sách vừa nghe Phùng ma ma báo lại tình huống trong cung, biểu cảm trên mặt vô cùng quái dị.

Chu Vũ Đế trong lòng cô đã đeo lên một gương mặt gỗ, mười ngày liên tục nghe Phùng ma ma báo những tin tức đầy tính kích thích, hẳn đã mất đi năng lực biểu cảm, mấy lớp cơ trên mặt đều bị tê liệt, hoàn toàn thích ứng với tình hình. Trái tim vốn tràn đầy kiên cường bấy giờ lại thăng cấp, được máu cùng lửa trui rèn trở thành kim cương, hiển nhiên máu là máu thịt trong lòng, lửa dĩ nhiên là cơn căm giận ngút trời ngút đất rồi.

“Một đêm ngự chín người, ta luôn luôn cho rằng đó chỉ là truyền thuyết.” Mạnh Tang Du đặt cuốn sách trong tay xuống, gương mặt nhẵn lại, trong lòng tính toán thử, cứ theo tốc độ này thì bây giờ Chu Vũ Đế đã bị cấm bao nhiêu cái sừng. Tuyệt đối không thể hoài nghi, hiện thời hẳn đã vinh quang trèo lên ngai vàng danh giá của người bị cấm sừng nhiều nhất Đại Chu! Hoàng đế chính là Hoàng đế nha, cả khi bị cấm sừng cũng rầm rộ sôi nổi như thế!

“Một đêm ngự chín người vẫn còn ít, Thái Tổ từng một đêm ngự mười bảy người, Minh Võ Tông một đêm ngự mười hai người, nhưng đây vẫn

chưa nhằm nhò gì. Tống Độ Tông tiên triều từng ngự hơn ba mươi người một đêm (hai cái này đều là chuyện thật trong lịch sử), trước kia Hoàng thượng chỉ lâm hạnh một cung một đêm xem như vô cùng khắc chế.” Phùng ma ma thấp giọng nói.

“Ta nói cho nghe, Hoàng thượng đêm nào cũng xuân tiêu không ngừng, lại có cái danh không ham mê sắc đẹp, thì ra là do có đối lập nha. Ban đêm hành vi phóng đảng, sa đọa dục vọng, ban ngày lo liệu chính vụ, ưu tư lao lực, bao sao thân thể không rệu rã? Cho nên làm Hoàng đế mệnh mới đoản như vậy đó. Đếm kỹ mấy vị vua ở triều Đại Chu trước xem, có ai sống được đến năm năm mươi tuổi không.” Mạnh Tang Vu vuốt ve lớp lông măng mới mọc trên lưng A Bảo, khẽ cảm thán.

Chu Vũ Đế dờ mắt ra, cẩn thận nghĩ nghĩ cũng cảm thấy có lý. Từ nhỏ hẳn được giáo dục trở thành một vị vua, về khía cạnh nam nữ trong Hoàng tộc, Tiên hoàng từng dạy hẳn: Tích Hoàng đế ngự một ngàn hai trăm người mà đảng tiên (bất tử)...Có thể ngự mười hai người mà không phóng xuất khiến người ta không già, có sắc đẹp. Nếu như ngự chín mươi ba người vẫn còn vững vàng, sống lâu muôn tuổi.

Bản thân Tiên hoàng từng ngự mười hai người một đêm mà không phóng xuất, nhưng người vẫn cứ già đi, mới ba mươi hai đã buông tay nhân gian, có thể thấy được những lời kia không đáng tin.

Đang lúc hẳn ngây ra, Mạnh Tang Du tiếp tục cảm thán, ngữ khí có phần căm hận, “May là Hoàng thượng thật chỉ một cung một đêm, bằng không ta nhất định phải tìm sợi dây thừng treo cổ! Chỉ cần vừa nghĩ đến cái chuyện hẳn xài dưa chuột mới đâm vào người khác rồi lại..., ta đã muốn nôn ọe ra đây! Mỗi tên Hoàng đế trên đời này đều là thằng đàn ông cận bã của cận bã!”

Cái gì là dưa chuột, cái gì là cận bã, Chu Vũ Đế chỉ cần nghĩ nghĩ một chút đã hiểu nàng đang nói cái gì, ban đầu mặt mày đen thui, tiện đà lại âm

thầm thấy may mắn. Hên là mình còn chưa hoang đường như vậy, làm ra chuyện bậy bạ khiến Tang du cảm ghét, bằng không chờ đến lúc hăn hồi hồn cũng chẳng biết nên làm thế nào mới có thể khiến nàng vui vẻ. Nếu nàng không thích hăn mỗi đêm một cung, hăn không làm là được, như thế còn được tu dưỡng thân thể, nhất cử lưỡng tiện.

Phùng ma ma thấy tư tưởng chủ tử chạy trật đường, không thể không kéo trở về, “Nương nương, người nói xem, hậu cung dâm loạn đến mức này, đợi đến lúc Hoàng thượng tỉnh lại thì mấy người kia phải làm thế nào?”

“Ma ma, chúng ta không nên quan tâm những chuyện đó. Chúng ta có thể tự bảo vệ mình là tốt lắm rồi, còn sức lực đâu mà nghĩ đến người khác? Chỉ cần ta để lộ chuyện Hoàng đế giả ra ngoài dù chỉ một chữ thôi thì chỉ còn nước đi vào đường chết. Trước khi chưa nhận được tin cha, chúng ta phải giả vờ câm điếc, hiểu chưa” Mạnh Tang Du nghiêm túc cảnh cáo.

Chu Vũ Đế gâu gâu hai tiếng, bàn chân nhỏ vỗ vỗ mu bàn tay đột nhiên căng cứng của Mạnh Tang Du.

“Ai, nô tì đã hiểu. Chỉ là nô tì không chịu được tình cảnh trước mắt, nhưng vì an toàn của nương nương, nô tì tuyệt đối không để lộ một chữ. Nhưng mà nếu Hoàng thượng nghe việc này, chẳng biết có tức đến nổi tình lại hay không đây.” Phùng ma ma than thở.

“Tức đến tình, sợ cũng tức đến ngất. Nhiều sừng như vậy cắm quanh năm suốt tháng trên đầu cũng không hết, quá sức chịu đựng của Hoàng thượng.” Mạnh Tang Du có phần sảng khoái khi người khác gặp họa. Thấy tên cận bã kia không hay ho, cô liền vui vẻ.

Bàn chân Chu Vũ Đế cứng ngắc, biểu cảm dịu dàng lại trở nên cứng đờ ngây ngẩn. Trầm không tức đến tình, lại càng không thể tức đến xiù, trầm

đã quen rồi! Hắn ôm trái tim bé nhỏ đón gió rơi lệ, cổ họng trào lên một bùm máu, không thể nuốt xuống nổi.

“Nường nường, nội vụ vừa mới đưa bảng tên cho A Bảo tới, người có muốn xem hay không ạ?” Bích Thủy cầm một chiếc hộp gấm trong tay, đi đến bên trường kỷ hành lễ với chủ tử, phía sau là Ngân Thúy bê theo ấm trà.

“Mau lấy cho ta xem nào.” Ánh mắt Mạnh Tang Du lập tức sáng lên.

Bích Thủy mở nắp hộp ra, dâng lên cho cô.

Bảng tên được chạm trổ hoa văn tường vân, lớn bằng ngọc bội. Vì vóc dáng khá nhỏ của A Bảo, vì giảm bớt sức nặng để lúc A Bảo đeo được thoải mái, Mạnh Tang Du đã đặc biệt dặn thợ thủ công dùng phượng thức chạm rồng, năm chữ to mạ vàng được lát một lớp bột mỏng, vừa nhìn đã thấy bắt mắt đẹp đẽ, trọng lượng khá thoải mái.

Tay nghề thợ thủ công trong nội vụ tất nhiên không cần bàn cãi, Mạnh Tang Du ngắm nghía hồi lâu cũng không thấy khuyết điểm chỗ nào, lúc này mới đeo lên cổ A Bảo. Màu của gỗ tử đàn tiếp màu với lớp lông măng mới mọc trên người A Bảo, vừa đeo vào đã như hợp thể, lẫn vào trong lông, năm chữ vàng tựa hồ lơ lửng giữa cổ A Bảo, rất gây chú ý, vô cùng đặc biệt.

Đây chính là hiệu quả Mạnh Tang Du muốn, thò hai tay xuống dưới chân A Bảo nhắc bổng chú lên, cọ cọ mũi mình vào mũi chú, cười tủm tỉm, “A Bảo nhà chúng ta đã có bảng tên được ngự ban thưởng đó nha, là em cún có thân phận có địa vị đó nha, sau này xem ai dám bắt nạt em nữa! Nếu kẻ nào có mắt không trông á, chúng ta cầm cái bảng tên này đánh mặt hắn! Hung hãn đánh!” Dứt lời, cô nàng chun mũi, làm biểu cảm hung thần ác sát. Xem ra cô còn canh cánh chuyện A Bảo bị thương trong lòng.

Nếu không có Tang Du, hẳn có thể sống được bao nhiêu ngày trong cung cấm này? Tim Chu Vũ Đế nhũn ra, khóe mắt cũng ngân ngấn nước. Hẳn ử ử kêu, vườn lười cẩn thận liếm cánh môi duyên dáng của cô gái trước mặt từng chút, từng chút một, chỉ cảm thấy mỗi một phần trong con người nàng đều dễ nhìn như vậy, cho dù cố ý làm mặt xấu xấu cũng đáng yêu quá đỗi.

Mạnh Tang Du cũng cười khanh khách, liên tục hôn trả, chủ tớ hai người lăn lộn trên trường kỷ thành một cục.

Lại qua mấy ngày nữa, mình mấy thương tích của A Bảo cũng ổn hẳn lên, mới sáng sớm Ôn thái y đã được Đức phi nương nương triệu tiến Bích tiêu cung tháo băng cho A Bảo.

“Khôi phục như thế nào?” Cô sốt ruột hỏi.

“Khôi phục rất tốt, dường như A Bảo lên cân, cũng lớn hơn, nương nương chăm sóc thật cẩn thận.” Ôn thái y mỉm cười nói, bản thân ông cũng là một người rất yêu thích động vật.

“Vậy là tốt rồi. Còn có chỗ nào cần chú ý không?” Mạnh Tang Du thở ra.

“Vẫn còn phải điều dưỡng cổ họng thêm một thời gian, cố gắng đừng cho nó sưng to.” Để lại lời căn dặn đơn giản, Ôn thái y cầm theo hòm thuốc hành lễ cáo từ.

Ban cho Ôn thái y một phần thưởng hậu hĩ, đợi ông đi xa, Mạnh Tang Du mới nhắc một bàn chân của A Bảo lên xem xét kỹ lưỡng. Móng mọc mới, có màu trắng ngà, đệm thịt dưới chân vốn bấy nhầy bấy giờ mềm mềm hồng hồng, sờ vào rất êm. Tim Mạnh Tang Du ngứa ngáy, nhin không được cầm bàn chân của A Bảo đưa đến bên môi hôn hôn, trên mặt là nụ cười tươi tắn.

Cái hôn như cánh bướm chạm khe khẽ khiến cả người Chu Vũ Đế tê dại, hơi nóng rẩy từ lòng bàn ‘tay’ thiêu đốt đến tận con tim, tiếng tim đập bùm bùm kịch liệt đến thế, như thể cả thế giới đều nghe thấy được. Nếu không có lớp lông cho bao trùm, gương mặt đỏ bừng, biểu cảm kích động nhất định sẽ khiến tình cảm mờ mờ trong nội tâm hẫng bại lộ.

Hắn chưa bao giờ động lòng vì một người con gái đến mức thế này, tựa như có nàng đã có được toàn bộ nhân gian, mọi sắc màu đều trở nên đậm nhạt, chỉ duy nàng là sự tồn tại tươi mới đầy sức sống, là thu hút nhất trần đời. Trong cung cấm to lớn, không cần phải lo lắng kiếm tìm, chỉ cần một làn hương, theo trực giác, hắn đã có thể tìm đến chỗ nàng. Đây là loại tình cảm yêu thương tha thiết xuất phát từ bản năng.

Chu Vũ Đế rên rỉ trong vòng ôm ấm áp, bỗng nhiên còn có cảm giác rơi vào trong vực sâu vạn trượng, nhưng mình lại cam tâm tình nguyện.

Âm giọng uyển chuyển của nàng mơ hồ chui vào tai, “A Bảo, vậy vậy đuôi! Để chị xem em có bị ảnh hưởng đến xương với thần kinh hay không.”

Vì thế, lúc còn chưa thoát khỏi cơn sóng tình thương mến thương dâng trào, Chu Vũ Đế cứ bò lên người nàng theo bản năng, khoan khoái vậy vậy cái đuôi nhỏ sau mông mình.

Cô gái ôm hắn khúc khích cười, nội tâm Chu Vũ Đế lại rên rỉ: Trẫm không còn cách cứu chữa nào nữa! Cô bé chết tiệt, nhìn xem nàng đã làm chuyện hay ho gì! Trẫm thực thành thú cưng của nàng rồi!

Rên rỉ xong, hắn lại bắt đầu mê muội nhìn khuôn mặt cười mình điểm động lòng của nàng, tình yêu trong đôi mắt đen tròn trong trẻo như đại dương sâu lắng. Chỉ tiếc đương sự như cách hắn ngàn trùng, tự động chuyển tình sâu ý mặn của hắn trở thành tình cảm không muốn xa rời chủ nhân.

Con đường theo đuổi vợ yêu của ‘cầu Hoàng đế’ còn xa xôi lắm.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tờ Giấy

Từ lúc Càn Thanh Cung mất trộm, mười ngày đã trôi qua, nguyên Cửu Môn Đề Đốc La đại nhân tiếng gió cũng chưa nghe thấy, nói gì tới chuyện bắt người. Ông vốn là tâm phúc Hoàng thượng, tự cho rằng Hoàng thượng thư thả được mấy ngày, thật bất ngờ là vừa đến ngày quy định Hoàng thượng đã tước đi chức vụ, ra lệnh cường chế ông bế môn suy nghĩ nửa năm.

Cửu Môn Đề Đốc là võ tướng xếp hàng nhất phẩm, phụ trách toàn bộ phòng ngự kinh thành, phẩm cấp cao, quyền lợi lớn, là vị trí khiến bao người đỏ mắt ghen ghét. Sau khi hai phái Thấm thái sư và Lý tướng trải qua hàng loạt cuộc tranh đấu gay gắt, vị trí này mới rơi vào tay nguyên Tây An tướng quân Vinh đại nhân. Vinh đại nhân là anh em cột chèo của Lý tướng, cưới chính thê cũng là em gái ruột Lý tướng. Chuyện phòng ngự kinh đô xem như lọt vào túi Lý tướng, lượt cờ này Thấm thái sư đã thua một nước.

Tuy rằng cả ngày Mạnh Tang Du không ra cửa cung, nhưng người nhà họ Mạnh không phải kém, cho dù là tin tức liên quan đến triều đình hay hậu cung cô luôn là người đầu tiên nắm được, A Bảo nhân đó cũng cùng nghe.

Phòng ngự kinh đô đã mất, mặc dù cũng nằm trong dự kiến nhưng Chu Vũ Đế không khỏi giận dữ, lại có phần cảm thấy may mắn. Lọt vào tay Lý tướng còn tốt hơn lọt vào tay Thấm thái sư. Đoạt được chức vị Cửu Môn Đề Đốc, chúng phải nắm được Ngự lâm quân cùng Cấm long vệ, quyền lực của mình mới mất hoàn toàn, chúng còn mấy trận chiến ác liệt phía trước!

Dù biết hai phái còn có hao tổn, Chu Vũ Đế cũng không dám chậm trễ thêm nữa, hẳn muốn liên hệ với Diêm Tuấn Vĩ ngay lập tức về chuyện thân

thể mình, bằng không ngày sau khó mà dọn dẹp được thể cục này.

Ngày hôm nay, thừa dịp Mạnh Tang Du ngủ trưa, Bích Thủy, Ngân Thúy, Phùng ma ma ở phòng bên thiên điện tán gẫu không để mắt chú ý, hăn nhanh nhẹn chạy tới thư phòng, nhảy lên ghế, trèo lên bàn sách, kéo một tờ giấy Tuyên Thành ra chuẩn bị viết thư cho Diêm Tuấn Vĩ.

Cân nhắc cả buổi hăn mới viết xuống giấy: Tử Hăng, thay trăm tìm một cao tăng đắc đạo việc chiêu hồn, phái người bảo vệ Đức phi. Nếu trăm không thể tỉnh lại, đưa Đức phi tới bên cạnh Mạnh quốc công an toàn. Kí tên Hãn Hải.

Tử Hăng và Hãn Hải chính là hai cái tên tiên đế thay bọn họ chọn lựa, ngoại trừ tiên đế cùng chính họ, không có người thứ tư biết được. Dùng xưng hô như vậy, Diêm Tuấn Vĩ nhất định sẽ chú trọng. Hăn vừa cân nhắc vừa cố sức khống chế bàn chân mình, muốn viết chữ cho ra hình ra dáng. Chỉ tiếc dung lượng não của A Bảo không đủ, bàn chân không thể bằng bút lông, vài chữ viết ra xiêu xiêu vẹo vẹo, nét chữ lộn xộn lại còn nhỏ mực xuống, quả thực chẳng ra thể thống gì.

Vứt đi mấy tờ giấy rớt cuộc mới hoàn thành một tác phẩm trông có thể đọc được, Chu Vũ Đế nhanh chóng dùng bàn chân gấp tờ giấy lại, bỏ vào trong cái túi be bé trên áo mình. May mắn Tang Du đối xử với hăn như người, may quần áo cho hăn mặc, bằng không tờ giấy này chẳng biết để ở đâu, nếu cứ ngậm vào trong miệng giấy sẽ bị nước miếng làm ướt, lem chữ, viết cũng như không.

Ngậm mấy mảnh giấy vụn kia bỏ vào trong đồ rửa bút chứa nước (đồ dùng rửa bút lông bằng gôm sứ, đá, vỏ ốc), nhìn mấy chữ bên trên lem nhem hăn, những nét mực đã không còn ra hình dạng gì nữa, bấy giờ hăn mới nhảy xuống ghế, yên tâm đi ra.

Mật đạo gần nhất nằm ở Ngự hoa viên, cách Bích tiêu cung khoảng bảy tám trăm thước. Vì thân thể khỏe mạnh hơn trước rất nhiều, trên cổ lại đeo bảng tên được vua ban thưởng, lần này Chu Vũ Đế đi rất thuận lợi. Thấy chung quanh không có người, soạt một tiếng, hẩn chạy vào ngọn núi giả kế đó. Cái dốc trong ngọn núi giả này rất sâu, rất âm u, đi đến điểm tận cùng, hẩn dùng bàn chân cào cào một hòn đá cuội trên đất. Bình thường chỉ cần nhẹ nhàng giậm một phát đã có thể mở được ấn chốt, hôm nay vật vã đúng một khắc mới có thể mở được.

Chu Vũ Đế vẩy vẩy bàn chân đau buốt, nhanh chóng chui vào địa đạo đang từ từ mở ra.

Bên trong độ ẩm cực thấp, từng luồng gió âm u lướt qua cơ thể bén ngọt, mang đến hơi lạnh xuyên thấu xương thịt. Thở ra lớp khói mù trắng nhờ, Chu Vũ Đế sợ run cả người, hên là Tang Du đã cho hẩn mặc bộ quần áo chống lạnh. Nghĩ đến Tang Du, một cái gì đó thực ấm áp dâng lên tận trái tim, Chu Vũ Đế lấy lại bình tĩnh, nép sát chân tường đi nhanh thêm vài bước, vừa đi vừa tìm kiếm vùng trũng thấp ẩn vệ chuyên dùng để thu thập và chuyển tin tức tình báo.

Vùng trũng này được khắc ở trong bức tường gạch, chỉ cần đem tin tức tình báo hoặc tin tức cần truyền nhét vào trong, dòng khí trong vùng trũng sẽ cuốn tờ giấy đi, rơi vào trong hộp nhỏ đặt ở cuối thông đạo. Chỉ có Diêm Tuấn Vĩ nắm giữ chìa khóa mở hộp, mỗi ngày gã đều mở ra xem xét tin tức vào giờ cố định, lựa chọn những tin quan trọng trình báo cho mình.

Bây giờ mình hôn mê, chỉ hy vọng Diêm Tuấn Vĩ còn giữ thói quen này. Trong lúc cân nhắc, bàn chân Chu Vũ Đế sờ soạng một vùng trũng thấp khá nhỏ sát vách tường, luồng gió buốt rin rít qua khe hở, mạnh đến mức khiến chân hẩn đau đớn. Chính là nơi này!

Ánh mắt Chu Vũ Đế sáng lên, kéo tờ giấy trong túi áo, cẩn thận giã giã thành một cái ống nhỏ, nhét vào trong vùng trũng. Vừa nhét vào được

một ít, cơn gió rít lập tức cuốn toàn bộ tờ giấy đi.

Chẳng biết có cuốn hồng rồi không nữa? Không có tay quả thật chẳng tiện chút nào! Chu Vũ Đế đứng tại chỗ lắc lắc đầu, dọc theo đường cũ chạy ra. Con người chỉ thường chú ý tới những nơi lọt vào trong tầm mắt mình, bên trên cùng dưới chân chính là hai nơi người ta ít để ý nhất, vì nghĩ đến chuyện này, ẩn chốt trong mật thất đều thiết kế trên đỉnh đầu hoặc dưới lòng bàn chân, không cẩn thận tìm rất khó phát hiện. Trước kia Chu Vũ Đế còn cảm thấy phiền phức, bây giờ lại thấy may mắn vì đã thiết kế như vậy. Nếu ẩn chốt được đặt ở những nơi cao ngang tầm mắt người, A Bảo tuyệt đối không thể với tới.

Đè toàn thân mình xuống một viên gạch màu xanh trên nền đất, đợi địa đạo mở, hần nhanh nhẹn chui ra, lại giẫm giẫm ẩn chốt bên ngoài đóng địa đạo lại. Xác định bên ngoài núi giả không có ai đi qua, hần lẹ chân phóng chạy như điên như cuồng về Bích tiêu cung.

Làm từng ấy chuyện ít nhất cũng phải mất nửa canh giờ, Tang Du sắp dậy, không thấy mình nàng sẽ sốt ruột mất. Trái tim khao khát muốn quay về bên trong Chu Vũ Đế cứ như mũi tên vun vút bay đi.

Vội vàng chạy đến Bích tiêu cung, đám người Bích Thủy còn ở phòng bên tán gẫu, quả thật không phát hiện mình mất tích, Chu Vũ Đế thở phào một hơi nhẹ nhõm, ba chân bốn cẳng ào tới tấm điện Mạnh Tang Du. Bay qua cửa, sải bước chân trượt tới cạnh giường, thấy khuôn mặt Mạnh Tang Du vẫn còn điềm tỉnh say ngủ, hần mỉm cười, giơ chân trèo lên giường, định chui vào lòng nàng.

Bắt gặp bàn chân dầy bần nổi bật trên khăn trải giường màu tím sậm, hần cứng đờ, vội vàng dừng động tác lại. Chỉ tiếc đã quá chậm, hai dấu chân chó nho nhỏ đã in lên khăn trải giường sạch sẽ, vô cùng ‘bắt mắt.’

Chu Vũ Đế rên rỉ, quyết định thật nhanh, bắn mình tới thiên điện. Hắn nhớ trên bàn bát tiên ở thiên điện có đặt một ấm trà, có thể giúp mình rửa mặt rửa lông. Nường theo chiếc ghế trèo lên bàn bát tiên, hắn dùng chân xốc xốc nấp bình, nhúng chân vào nước trà rửa trôi mực cùng tro bụi đắp dính, sau đó dùng lưỡi liếm lớp lông măng bên ngoài thật kỹ, bản thân mình phải là gọn gàng chỉnh tề, nếu không Tang Du sẽ không thích đâu.

Liếm lông xong, bấy giờ hắn rốt cuộc mới ý thức được bản thân mình đang làm cái gì. Trời đất hỡi! Hắn đường đường là Chu Vũ Đế, thế nhưng lại tự liếm lông?! Chỉ vì muốn chủ nhân thích? Hắn quả thật đã trở thành thú cưng mất rồi! Trong lòng rối rắm vạn phần nhưng động tác liếm lông vẫn chưa ngừng, Tang Du còn ngủ, đến lúc nàng thức giấc không thấy mình sẽ lo lắng lắm!

“A Bảo ở đây này, đang vọc nước trên bàn! Nhanh đi nói cho nường nường để người đừng lo lắng.” Ngoài điện, Ngân Thúy bước vào tìm kiếm, thấy A Bảo trên bàn, nét mặt luống cuống giãn ra, nói to với Bích Thủy ở đầu bên kia.

Bích Thủy ừ một tiếng, nhanh chóng chạy về hồi bẩm tình hình cho chủ tử, xem ra Mạnh Tang Du dậy rồi.

A Bảo cụp vai xuống, trong lòng uể oải không để đâu cho hết. Cuối cùng cũng chẳng chui trở về trong lòng nàng trước khi nàng dậy, lại khiến nàng lo lắng.

“A Bảo đang làm gì?” Ngân Thúy tùm ta tùm tùm đến trước bàn hỏi, thấy nước trà đen thui cùng A Bảo nhếch nhác, cô bé kinh ngạc nhú mày, “A Bảo, mày thật là hư, lại lén ra ngoài chơi nữa! Nhìn mình mấy lần ghê quá đi! Cái áo mới thay đã thành màu xám đen rồi! Đi, tao mang mày đi tắm rồi đưa mày đi gặp nường nường!”

Dứt lời, cô bé vươn tay chuẩn bị ôm A Bảo trên bàn.

Chu Vũ Đế không quen bị người con gái khác ôm vào trong lòng, chuyện này thực ảnh hưởng tới tôn nghiêm Đế vương của hắn, đương nhiên, Tang Du là ngoại lệ. Hắn né tay Ngân Thúy, tự mình nhảy xuống bàn, chạy đến cạnh cửa chờ.

Ngân Thúy buồn cười lắc đầu, mang A Bảo tắm rửa.

Trong tắm điện, nghe Ngân Thúy nhờ một cung nữ khác đưa lời, Mạnh Tang Du buồn cười chỉ vào khăn trải giường của mình, “A Bảo thật là, còn tưởng ta không biết em ấy lén chạy đi đâu, nhìn xem, đây là chứng cứ! Cũng chẳng biết em ấy làm cái gì mà chân căng đen thui...”

Bích Thủy ngăm ngía hai dấu chân chó màu đen, che miệng rúc rích cười.

Phùng ma ma vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, vội gọi thêm vài cung nữ đổi khăn trải giường mới cho chủ tử.

Mạnh Tang Du ngồi vào trường kỷ bên cạnh cửa sổ, thấy địa long trong điện đốt quá nhiều, bầu không khí nóng hừng hực như hun chảy người ta. Cô rút trâm cài ra, thả bung một mái tóc đen dài, cời xiêm y trên người, chỉ vào một cái bình thủy tinh trên bàn trang điểm, biếng lười mở miệng, “Lâu rồi không thư giãn gân cốt, Bích Thủy, hôm nay em xoa bóp cho ta, dùng sức chút đấy.”

“Thưa vâng.” Bích Thủy mỉm cười vâng lệnh, cẩn thận rửa tay sạch sẽ, mở nắp bình thủy tinh, đổ tinh dầu hoa hồng vào lòng bàn tay chà xát cho nóng, thấy chủ tử đã cời hết quần áo, cô đi qua, bắt đầu xoa bóp thân thể trắng ngần của người.

Phùng ma ma bước nhanh tới đóng kín cửa sổ, để tránh gió lạnh thổi vào chủ tử nhà mình.

Khoảng hai khắc sau, A Bảo đã tắm tấp sạch sẽ, lớp lông trên người cũng được dùng khăn lau khô, thay bộ quần áo mới, vui vui vẻ vẻ tung tăng chạy tới tấm điện, phía sau là Ngân Thúy hớn hớn đuổi theo. Chạy tới gần, thấy cửa sổ trong tấm điện khép chặt, hẩn nghi ngờ, mãi cho đến lúc nghe tiếng rên rĩ ư ư a a truyền ra từ bên trong, cả người hẩn chờ ra.

Âm thanh này rất mờ ám, rất khiến người ta mơ màng, hẩn không thể kiểm chế được mà nghĩ tới cái chuyện kia kia. Rốt cuộc là ai ở bên trong? Là ai khiến Tang Du phát ra thanh âm rên rĩ mê hoặc như vậy? Trong đôi mắt đen thăm thăm dấy lên sát ý băng lạnh, mũi hẩn chun lại, tiếng gầm gừ hung ác bắt đầu vang lên trong cổ họng.

“Nường nường, dùng sức như thế này có đủ hay không ạ?” Bích Thủy nhỏ giọng hỏi.

“Dùng sức thêm một chút! Ai da, ưm...Đúng là thế, rất thoải mái!” Lăn trong giọng nói khàn khàn của Mạnh Tang Du là niềm vui thích khó nén được.

Tang Du và Bích Thủy? Tình yêu giữa những cô gái? Thảo nào nàng cứ mãi xem thường coi nhẹ trăm! Thảo nào nàng đối xử với Bích Thủy Ngân Thúy đặc biệt như vậy! Thì ra là thế! Thật bất ngờ, tình địch của trăm lại là một người nữ! Cơn đổ kị trong lòng hừng hực bùng cháy, Chu Vũ Đế hồ như mất sạch lý trí. Hẩn điên cuồng sửa một tiếng chạy đến cạnh cửa, nỗi khùng dùng chân cào cào.

“Ui, nào nào, đừng kêu nữa ông nội ời, cổ họng ông còn chưa lành đâu!” Phùng ma ma nghe thấy tiếng động vội vàng mở cửa phòng. A Bảo như một viên đạn bắn vào trong, phóng tới chiếc giường mềm gần đấy. Vừa thấy quang cảnh bên trong, mắt hẩn tròn.

Chỉ thấy cô gái lỏa thể nằm sấp trên giường, hai bầu ngực tròn trịa được đệm giường ép lại thành một hình dạng cực kỳ mê hoặc, cái lưng với những

đường nét duyên dáng, cặp lông mày kiều cong cong, hai chân thẳng tắp thon dài, mỗi một chỗ đều như kiết tác trời cao cần thận chạm khắc, tinh tế phô bày sự quyến rũ đầy nữ tính.

Bích Thủy đứng bên cạnh giường, đang dùng lực xoa bóp trên thân thể hoàn mỹ kia, một làn hương hoa nồng nàn phả vào mặt, khiến người ta đầu vác mắt hoa. Da thịt trắng ngần ánh lên lớp tinh dầu mịn màng, tản ra lớp sáng nhạt óng ánh, giống như nam châm hút chặt đôi mắt người khác.

Hình ảnh quả thật đủ sắc, hương, vị, nhưng không giống như trong tưởng tượng lúc này. Phụp một tiếng, lửa giận cuộn cuộn trong lòng đã dập tắt, hần há mồm ngơ ngác đứng kế giường, nước miếng từ khe miệng lách tách nhỏ xuống, đọng lại thành vũng nước nho nhỏ.

“Ôi ~” Mạnh Tang Du bật cười, vươn tay cọ cọ phần hàm dưới đang mở to của A Bảo trêu chọc, “Em đang nhìn gì thế? Ngốc chưa kia, chảy cả nước miếng! Em háo sắc quá nhé!”

Gò má hồng rực, ngay cả lông cũng như thể bắt lửa tới nơi! Chu Vũ Đế ăng một tiếng, lông quay lại, vội vã chạy ra khỏi tầm điện. Tiếng cười như chuông bạc ngân vang của Mạnh Tang Du truyền tới, thúc giục hần lập tức biến mất cho xong! Rất kinh hãi thế tục! Nhìn người phụ nữ của mình đến chảy nước miếng! Ông trời ơi! Cầu ngài nhanh nhanh để trẫm hoàn hồn! Để trẫm có thể ôm Tang Du trọn vẹn vào lòng!

Tác giả có chuyện muốn nói:

Khá nhiều bạn có ý không thích anh nam chính, tôi chỉ có thể nói, tôi viết truyện này, mong muốn đầu tiên chính là cải tạo đàn ông cận bã, dạy dỗ cầu Hoàng đế, trên người hẳn đều có bệnh chung của Đế vương: Tự phụ, ích kỷ, tự cho là đúng, chuyên quyền độc đoán, lạm dụng tình cảm. Chính bởi vì hẳn cận bã nên mới có truyện này. Giai đoạn trước hẳn cận bã bao

nhiều, sau này sẽ trung khuyến bấy nhiêu, cho nên tuyệt đối xin đừng bảo tôi đổi nam chính, thay nam chính rồi tôi cũng chẳng biết viết thế nào nữa.

Còn về phần chuyện mọi người bảo chỉ số thông minh của cầu Hoàng đế có vấn đề, tôi nghĩ như vậy nè. Bắt đầu từ vị trí vua chúa ăn trên ngai trước trở thành một con vật mặt hạng, sự chênh lệch quá mức kinh khủng. Ở trong cung, bất cứ thái giám hay cung nữ nào cũng có thể giẫm chết hăn, không có Tang Du bảo vệ, hăn sống không đến mấy ngày, gặp tần phi khác làm chủ nhân á, thích chơi thì chơi, không lấy lòng không nịnh nọt thì không có cơm ăn đâu nhá, tim gan chỉ suýt chút nữa là dùng kim đâm cho thủng lỗ chỗ í. Làm một con chó, hăn còn khả năng làm chuyện gì chứ? Chẳng lẽ còn có khí phách chém đầu người ta chắc? Bị người còn gái của mình cùng ân sư phản bội, bị con trai cùng con gái mình tung đòn hiểm, vợ thì ngoại tình, vài lần kề cận cái chết, nếu hăn không buồn thương phần nộ, bàng hoàng thất thổ, đến cuối cùng chỉ có thể lạnh lùng cao ngạo cười cho qua, lúc ấy hăn không phải là Hoàng đế, mà là Thượng đế. Thật ra, nói cho cùng, vua cũng là người thôi, bọn họ sống an nhàn sung sướng rồi trưởng thành, nếu lột long bào xuống, cướp đi quyền lực, đẩy họ xuống tầng lớp thấp nhất của xã hội, năng lực sinh tồn của họ cũng không bằng người bình thường. Không phải cầu Hoàng đế không có IQ, chỉ là hăn không có đường sống thôi, chờ hăn cầm lại quyền lực thì sẽ không uất ức như giờ đâu nhe. (Được rồi, tôi thừa nhận, quả thật EQ hơi thâm thấp, Hoàng đế vua chúa gì cũng không hiểu tình yêu đâu. Một giuộc cả.)

Mấy ngày nay đọc rất nhiều bình luận đề nghị thảo phạt cầu Hoàng đế, nói thật tôi cũng rất uể oải, đột nhiên thấy hơi mệt, không muốn gì nữa. Cũng may còn có những độc giả ủng hộ tôi, tôi mới không vung đao tự thiện. Tôi nhất định sẽ hoàn thành câu chuyện này, giai đoạn cuối rất ngọt ngào rất đáng yêu nha, muốn đọc xem cầu Hoàng đế không mấy hay ho hoặc mong Tang Du hạnh phúc, đều có thể thỏa mãn các bạn.

PS: Có hai chuyện cần giải thích, một là chuyện Lý quý phi có thể sinh mà sao Tang Du không thể. Vì kiềm Hoàng hậu, Lý quý phi mới lên được cấp này, Lý tướng cũng dần dà cầm quyền lúc đầu đá cùng tộc của Hoàng hậu, ông ta là quan văn, sống chết đều nằm trong tay Hoàng đế, Hoàng đế có thể cho Lý quý phi sinh, để họ Lý có thể tưởng tượng mơ màng tí chút, khiến họ không thể không tranh đấu. Mà Tang Du thì khác, bố Tang Du cầm trong tay trăm vạn hùng binh, chỉ cần ông vung tay hô một tiếng á, Hoàng đế không có cách nào không chế ông đâu. Loạn trong giặc ngoài cũng không thể trừ bỏ ông, cho nên hẳn không thể để Tang Du sinh Hoàng tử, để họ Mạnh có hy vọng lẫn tới. Hơn nữa chuyện này con có liên quan đến thân thế cậu Hoàng đế, phần sau có nhắc tới.

Còn nữa, về chuyện cậu Hoàng đế có nhiều vợ, tôi cảm thấy thật bình thường, Hoàng đế nào không có vợ con thành đàn chứ hả, trừ phi tôi lại cho Tang Du bàn tay vàng, để cậu Hoàng đế yêu Tang Du trước, cũng có thể không ‘lên’ được hoặc có khả năng, bằng không nhất định phải có vợ con rồi.

Các bạn còn muốn tôi giết vài người, tôi đang muốn khiển trách các bạn sao tàn nhẫn lạnh lùng, cố tình gây sự như thế, kết quả tôi quay đầu lại nhìn nhìn thì mới phát hiện, khụ, tôi đã cho một đứa chết, một đứa tàn, còn có hai người trúng độc, bây giờ chỉ còn có Đại hoàng tử cùng ba công chúa êm đẹp sống. Bởi vì tả qua loa nên tôi quên mất tiêu việc này, quả nhiên tôi vẫn tàn nhẫn nhất, lạnh lùng nhất, cố ý gây sự nhiều nhất, tôi lau mồ hôi.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Vu Cố

Trên triều đình, hai phái Lí Thấm tranh đấu không ngừng nghỉ, nguyên tâm phúc Chu Vũ Đế bị lạnh nhạt xa lánh, bỏ cũ thay mới, cải tổ nhân sự, thế cục càng ngày càng hỗn loạn. Rất nhiều cận thần cạnh thiên tử đều rỉ tai nhau: Chẳng hiểu sao thủ đoạn Hoàng thượng ngày một yếu đuối, có xu hướng phũ tay không màng thế sự. Lại xem hậu cung trăm hoa đua nở, các đại thần mới ngộ ra, Hoàng thượng đã bị đám phụ nữ câu hồn đi rồi! Hoàng thượng đăng cơ tự năm mười bảy tuổi, bây giờ tròn mười năm tại vị, chuyện nam nữ vô cùng khắc chế, nhưng sao bị thương một lần tính tình thay đổi đến mức như thế này? Chẳng lẽ bị chuyện đồn đại lúc trước kích thích?

Có vài đại thần cá tính ngay thẳng trực tiếp dâng tấu chương khuyên can Hoàng thượng đừng nên sa vào sắc đẹp, hoang phế triều chính, chẳng những Hoàng đế không nghe còn mạnh tay xử lý vài vị đầu têu, quả thực khiến trái tim chúng lão thần rét lạnh. Chả nhẽ Hoàng thượng muốn bước chân trên con đường hôn quân!

Tin tức nóng không ngừng truyền vào Bích tiêu cung, Chu Vũ Đế chỉ có thể trơ mắt nhìn kẻ giả mạo kia hủy hoại thanh danh của mình, nhìn y hủy diệt giang sơn xã tắc mình mà chỉ có thể bất lực, tâm trạng càng ngày càng nặng nề u ám.

Cũng may có Mạnh Tang Du bên cạnh hẩn từng phút giây, làm cho hẩn bánh ngọt ngon lành, canh cháo thơm thơm, sáng sáng tối tối dẫn hẩn đi loanh quanh trong vườn hoa Bích tiêu cung tản bộ. Sớm mai có đủ loại hoa cỏ, chiều tà đi thư phòng đọc sách viết chữ, ngày ngày nhàn nhã lại phong phú, tất cả đã đỡ hẩn lại, không để cho những tin tức kinh khủng kia đả kích

đến ngã xuống. Không có Mạnh Tang Du, hẳn biết mình tuyệt đối chẳng thể chống cự lâu đến như vậy. Lời này không hề nói quá hay khoa trương gì, Mạnh Tang Du là hi vọng để hẳn tiếp tục sống. Hẳn đã hoàn toàn không thể rời xa người con gái ấy nữa.

Hôm nay, Chu Vũ Đế ôm một bụng sa sút rồi cuộc cũng đón nhận được tin tức tốt: Mạnh quốc công đại thắng nơi biên cương, dùng sáu vạn binh mã đánh lui mười vạn đại quân tộc Man, thêm vào đó còn bao vây Hoàng cung tộc Man, không tới một tháng nữa có thể bắt được chính quyền Man đi, bảo vệ những vùng đất chung quanh biên giới trăm năm an bình.

Tin tức truyền đến, Bích tiêu cung vốn chìm trong yên lặng bắt đầu lọt vào tầm mắt các phi tần trong hậu cung. Tuy Đức phi thất sủng, nhưng tiếc rằng nhà họ mẹ quá ‘hung hãn’, đợi Mạnh quốc công khả hoàn hồi triều, ả ta nhất định có thể phục sủng. Công lao lớn như vậy, nếu Hoàng thượng không ban thưởng cho ả thì không chấp nhận được, bắt đầu từ hàng Quý phi, Hoàng quý phi, thậm chí cả Hoàng hậu, dựa vào gia thế như vậy, ai còn có thể chống lại ả cơ chứ? E rằng ngay cả Lý quý phi cũng phải nhượng bộ ‘lui binh’!

Các cung rục rịch Mạnh Tang Du cũng không thèm để ý, lúc này cô đang cầm tin thắng trận đọc đi đọc lại, khóe môi nhếch lên nở một nụ cười thoải mái.

“Chính quyền tộc Man sắp sụp đổ, tâm nguyện từ trước đến nay của cha rồi cuộc cũng đã thành hiện thực. Giữa quân thần với nhau, ông với Hoàng thượng hợp nhau ở điểm này, đều dốc sức tấn công tộc Man, củng cố biên phong. Nếu bỏ đi tư tưởng nghi kỵ chung quanh, coi như Hoàng thượng là một minh quân khó có được, nếu không phải hẳn ta nhất quyết xóa bỏ chính lược không dụng binh võ, tận lực phát triển quân đội chính quy, chỉ sợ Đại Chu ta không chịu được khói lửa chiến tranh tấn công biên cương, nếu thế thì sao có thể thấy được phồn hoa thịnh vượng trước mắt.” Thở dài một tiếng, Mạnh Tang Du đưa tin tức cho Phùng ma ma vẫn toe toét bên cạnh.

Chu Vũ Đế nhìn chăm chăm tin báo, tầm mắt chuyển hướng về cô gái đang nghiêm mặt kia. Khó có thể nghe được nàng khích lệ mình, miệng hẳn kéo lên độ cong thật lớn, đuôi nhỏ vẩy vẩy vung vung.

“Nường nường nói đúng. Tộc Man này lợi hại đến bao nhiêu à, lúc chống lại Quốc công lão gia nhà chúng ta chỉ được cái mẽ ngoài thôi, nhìn được chứ không dùng được! Nghe nói thanh danh Quốc công lão gia trong tộc Man là khiến người ta vừa nghe đã sợ mất mật, biến sắc này nọ, còn dọa mấy đứa con nít khóc đêm nữa!” Phùng ma ma giơ ngón tay cái lên.

Mạnh Tang Du cũng bật cười, trong đôi mắt phượng tràn ngập thần thái kiêu hãnh. Chu Vũ Đế cũng gâu gâu sủa theo hai tiếng, tỏ vẻ phụ họa. Bây giờ nhắc đến Mạnh quốc công, lòng hẳn đã không còn phòng bị và nghi kỵ như dạo trước, ngược lại chỉ cảm thấy Đại Chu có được viên mãnh tướng này trấn giữ biên cương, bản thân mình lại có hiền thần phụ tá, là trời cao đã che chở Đại Chu.

“Chiến sự biên quan đã gần kết thúc, cha cũng sắp sửa có thể trở về hỗ trợ Hoàng thượng, chúng ta sẽ được an toàn.” Thu lại ý cười trên mặt, Mạnh Tang Du thở ra một hơi.

Thật không thể ngờ rằng khi bản thân đã lạc tới bước này, người làm bạn bên mình, người tận tâm tận sức giúp đỡ mình lại là người lúc trước mình kiêng kỵ phòng bị nhất. Chu Vũ Đế nhớ lại chuyện cũ, không khỏi cảm thán thế sự vô thường, càng cảm tạ trời xanh để hẳn gặp được Tang Du, để hẳn nhận thức lại bản thân mình lần nữa, cũng nhìn thấu người bên cạnh là ai.

* * * *

Kể từ khi tin chiến thắng gởi về, danh tiếng về quân đội họ Mạnh trong dân chúng nhất thời không gì sánh kịp. Nói tới nhà họ Mạnh, ngay cả con nít trên phố trong phường cũng có thể đọc ngay một hai câu ca dao ca ngợi công đức, các truyền thuyết quân lực tộc Mạnh đánh tan tác bọn Man đi trở

thành câu chuyện phổ biến nhất, những người xướng hát không nề hà ngân nga lưu truyền chuyện kể, các buổi diễn chật ních người xem. Không thể trách được, từ xưa đến nay Đại Chu đều dụng chính sách ức võ dùng văn, con dân Đại Chu chịu tộc Man ức hiếp bấy lâu, đến hôm nay đã có thể ngừng mặt nhìn trời. Trực tiếp tiêu diệt Man di, lời này không bao giờ còn là chuyện nói chữ nữa, thật uy phong, thật khí phách! Bây giờ trong kinh ai nói một tiếng họ Mạnh không tốt, người người nhà nhà nhất định sẽ cùng nhau bảo vệ.

Trong Hoàng thành, lời đồn đại Bích tiêu cung là ngọn nguồn xúi quẩy cũng bay biến. Người ta xúi quẩy có thể đánh thắng trận à? Có thể diệt mười vạn quân Man? Ai tiếng to tiếng nhỏ chuyện này? Hơi bị thái quá! Hiên nhiên Đức phi cũng được giải phóng, Hoàng thượng còn tự mình giá lâm trấn an một phen, ban cho không ít phần thưởng quý giá hậu hĩnh, nếu thân thể Đức phi ổn định, mấy tháng tiếp theo nhất định là chuyên sung.

Con mắt đỏ quạch của mỗi một phi tần trong hậu cung đều chĩa vào Mạnh Tang Du, trong đó Thẩm Tuệ Như là nhất. Nếu như Mạnh Trường Hùng mang theo trăm vạn đại quân hồi triều, mưu nghiệp đại sự nhà họ Thẩm nhất định sẽ gặp khó khăn! Chẳng phải những ngày gần đây ngay cả Lý tướng cũng im hơi lặng tiếng đấy sao? Y cũng bị nhuệ khí Mạnh Trường Hùng áp chế! Không được, nhất định phải nghĩ cách khử Mạnh Trường Hùng cùng Đức phi!

Mạnh Tang Du cũng cảm giác được dòng chảy ngầm trong cung bắt đầu khởi động, lúc này gia tăng việc phòng giữ Bích tiêu cung, những kẻ không có nhiệm vụ đều không được bước vào chính điện cùng thư phòng, những cung nữ thái giám qua qua lại lại cũng thẩm tra kỹ lưỡng. Trước khi ông Mạnh hồi kinh, Bích tiêu cung cần phải phòng giữ đến mức giọt nước không rỉ.

Hôm nay Mạnh Tang Du ôm A Bảo tản bộ loanh quanh trong hoa viên như lệ thường, cả hai chơi trò nhặt tú cầu chốc lát, lại chiết mấy cành hoa

mai, một trước một sau vui vẻ quay về tắm điện.

Sải bước tới cửa điện, A Bảo hào hứng bắn tới cạnh giường, ngậm đôi giày thêu chủ nhân thích mang nhất khi đi lại bên trong điện, vẩy vẩy đuôi mang tới. Đặt đôi giày thêu xuống xong còn ngừng đầu, dùng đôi mắt sùng nước nhìn nhìn cô chủ.

“A Bảo thật thông minh! Chỉ dạy một lần có thể học được! Yêu yêu ~” Trái tim bé nhỏ của Mạnh Tang Du bị A Bảo làm cho run lên, ôm lấy bé con, nhắm ngay cái mồm đáng yêu kia mà hôn mạnh mấy cái thật vang dội.

Đôi mắt A Bảo nheo lại, nhanh chóng dùng lưỡi liếm liếm cánh môi xinh đẹp của cô chủ, trên mặt chó là biểu cảm thỏa mãn vô bờ bến. Thời gian cứ dần trôi, hy vọng quay trở lại thân thể ngày càng xa vời, linh hồn bị giam cầm trong xác thịt A Bảo không có cách rời đi, đôi khi hần suy nghĩ, cứ như vậy mãi mãi bên cạnh Tang Du cũng tốt. Bây giờ Mạnh quốc công sắp trở về, cho dù cả đời hần bất tỉnh Mạnh quốc công cũng có cách bảo vệ Tang Du an toàn, cuộc đời này hần chẳng cần lo nghĩ gì nữa, cứ an tâm làm A Bảo đi.

Chủ tớ hai người ôm nhau ầm ỉ một phen, cho tới khi Phùng ma ma bê nước ấm vào thúc giục, cả hai mới lưu luyến không rời tách ra.

“Nào, rửa chân sạch sẽ để lát nữa lên giường.” Mạnh Tang Du ôm A Bảo để Phùng ma ma rửa chân cho chú, sau đó đặt chú lên trường kỷ.

Chu Vũ Đế chạy tới mép bên kia trường kỷ, ngậm một cành hoa mai Mạnh Tang Du vừa bày ra lúc nãy, chờ nàng rửa mặt xong, lập tức vui vẻ đi qua, đặt hoa vào trong tay nàng.

Mạnh Tang Du cầm cành hoa, không biết thế nào mà lại nghĩ đến hình tưởng một anh chàng đẹp giai nào đó miêng ngậm hoa hồng đi cửa gái, lại đối gương mặt anh xinh trai kia thành mặt cún của A Bảo, hình ảnh đó...

Há há...Cô ôm A Bảo cười ngả xuống trường kỷ, khiến Chu Vũ Đế thộn ra không biết vì sao.

“Ây cha, A Bảo của chị càng ngày càng đáng yêu nha! A Bảo là bảo bối tâm can tỳ phế thận của chị, chị không bao giờ rời khỏi em!” Cô xoa xoa cái bụng mềm mềm của A Bảo, cười hì hì nói.

Trầm cũng không rời khỏi nàng! Chu Vũ Đế sửa gâu gâu, cái mặt chó đầy lông đỏ bừng bừng.

“Nường nường, nên dùng bữa!” Phùng ma ma chỉ huy cung nhân ở bên thiên điện dọn bàn ăn, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ với hai người suốt ngày đánh với nhau cũng không đủ đang ngồi kia.

“Ầy, được rồi!” Mạnh Tang Du lại hôn hít cái đầu bé con của A Bảo, bấy giờ mới mang chú qua thiên điện. Đi ngang qua một bình hoa vĩ đại đặt trong góc điện, mũi A Bảo thốt nhiên chun chun, dừng lại không chịu đi tiếp.

Hắn chậm rãi bước đến, cẩn thận ngửi ngửi quanh thân bình, phát hiện một loại mùi trước nay chưa từng ngửi qua. Hắn đã ghi nhớ mùi của Tang Du cùng đám người Phùng ma ma rất kỹ, mà trong tấm điện này nếu không có sự cho phép của Tang Du không bao giờ xuất hiện kẻ thứ năm bước vào, theo lý không thể xuất hiện mùi hương lạ. Nếu như vậy chỉ có thể giải thích, sau khi Tang Du đi chơi với mình đã có người ngoài bước vào đại điện!

Không được cho phép mà lén lút bước vào, nhất định người này không làm chuyện gì tốt! Trong mùi hương này có vị son phấn khá nhạt, chắn chắn là một cung nữ. Phân tích đến điểm này, trong lòng Chu Vũ Đế đã nghĩ đến ngàn vạn loại mưu kế có thể sử dụng, trái tim căng lên, sửa to với Mạnh Tang Du, vừa sửa vừa chạy chung quanh bình hoa.

“A Bảo, em làm sao thế? Đừng sửa nữa, cổ họng em còn chưa ổn đâu!” Mạnh Tang Du đi qua, vươn tay che miệng chú lại.

Chu Vũ Đế kéo ngón tay nàng xuống, dùng bàn chân chỉ chỉ vào bình hoa, sửa gâu gâu thật to.

“Bình hoa này có vấn đề?” Biểu cảm Mạnh Tang Du lập tức nghiêm túc lại.

Chu Vũ Đế gật đầu, đây là lần đầu tiên hắn biểu hiện việc có thể nghe hiểu tiếng người trước mặt Mạnh Tang Du. Nhưng Mạnh Tang Du đã mơ hồ nhận ra chuyện này, cũng không giật mình, chỉ đi quanh bình hoa đánh giá, sau đó đi gọi Phùng ma ma đang dọn bàn trong thiên điện tới cùng Ngân Thúy và Bích Thủy, cho tất cả cung nhân khác lui ra.

“Lật đổ bình hoa này xuống, để ta xem bên trong có cái gì. Mới vừa rồi A Bảo cứ sửa với bình hoa này mãi, chỉ sợ có người động chạm gì tới.” Mạnh Tang Du trầm giọng nói.

Bình hoa này cao khoảng bằng một thân người, bên trong cắm vào cây trúc, nước đổ vào cao hơn nửa người, muốn di chuyển thực không dễ dàng. Mạnh Tang Du chọn hai thái giám tuyệt đối trung thành, cũng là người ông Mạnh sắp xếp vào cung, để họ hỗ trợ.

Bình hoa bị đẩy ngã xuống, nước đổ trong bình quá lâu ngả sang màu vàng nhạt, chậm chậm chảy loang trong điện, một hình nhân bằng bông nho nhỏ theo dòng nước trôi qua, bên trên đầy ngân châm lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Thấy đồ vật âm tà kia, sắc mặt đám người Phùng ma ma thay đổi hoàn toàn. Mạnh Tang Du ôm A Bảo, chậm rãi giẫm lên vũng nước đi tới, cúi người xem xét gấu bông. Trong chớp mắt, đồng tử một người một cún co rút lại, trên mặt là sự hoảng sợ không gì ngăn chặn được, chỉ vì trên con

hình nhân bằng vải bố này là một hàng chữ viết bằng mực đỏ, rõ ràng là ngày sinh tháng đẻ của đương kim thánh thượng Chu Vũ Đế.

Mực đỏ (chu sa) không ngấm nước, chữ viết vẫn còn rõ ràng, đâm vào mắt cả hai đầu buốt.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nội Gian

Mạnh Tang Du âm thầm cắn răng, thối lui hai bước, ôm A Bảo ngồi xuống chiếc ghế đặt đằng sau, sắc mặt lúc đen lúc trắng, vô cùng nghiêm trọng.

Chu Vũ Đế luống cuống nhìn đăm đăm vào khuôn mặt nàng, sợ cảm xúc nàng không khống chế được rồi tự khiến mình bị thương. Chiêu này quá hiểm ác, nhìn bề ngoài như nhắm thẳng vào Đức phi, trên thực tế là nhắm vào Mạnh quốc công, thậm chí là cả gia tộc họ Mạnh. Nếu tội danh này được đưa ra, không ai trong chín tộc nhà họ Mạnh có thể sống sót.

Phùng ma ma nhặt con búp bê vu cổ lên, tay run lấy bấy, lập bập mở miệng, “Nương nương, cái này, tính theo ngày sinh tháng đẻ, người bị nguyên rủa rất có khả năng là Hoàng thượng!”

“Người bị nguyên rủa chính là Hoàng thượng.” Mạnh Tang Du cắn răng, giọng nói lạnh ngắt. Phùng ma ma không biết ngày sinh tháng đẻ của Hoàng thượng, nhưng cô và cha đều biết.

“Nếu thứ này bị điều tra ra, chúng ta, chúng ta...” Vành mắt Phùng ma ma như muốn nứt vỡ, cắn hận không nói nên lời. Bích Thủy, Ngân Thúy cùng hai thái giám đã tự giác dọn dẹp nước lênh láng trong điện, cần phải khôi phục đại điện cùng bình hoa trở lại nguyên trạng. Chuyện này thực sự quá hung ác nham hiểm, cũng may nương nương phát hiện sớm, còn có đường sống cứu vãn tình thế.

Mạnh Tang Du âu sầu cười, ngữ khí vừa lạnh lẽo vừa trầm xuống, “Vu cổ mưu hại Hoàng thượng, công lao lần này của cha càng lớn thì tội danh của tộc Mạnh càng ‘tày trời.’ Thử ngẫm xem, con gái một tướng quân năm

trong tay trăm vạn hùng binh lại có ý đồ nguyên rửa Hoàng thượng, đây là ý gì? Muốn noi gương Thái Tổ khởi binh mưu phản? Nếu nói ra, tội danh mưu triều oán vị sẽ đổ lên đầu họ Mạnh, không thể chạy thoát được! Bọn chúng không động được cha ta nên xuống tay với ta, ép ta nhận tội rồi giam lỏng, đợi cha khai hoàn hồi triều tiến cung tạ ân thì bắt cha lại, bày ra toàn bộ tội trạng ‘có lẽ có’, sau đó đẩy chúng ta ra ngo môn chém đầu, cuối cùng cấp tốc tiêu diệt phủ Quốc công cùng chín tộc nhà họ Mạnh, ngay cả cơ hội kêu oan cũng không cho. Chờ quân đội tộc Mạnh nhận được tin tức thì mọi sự đã rồi, không còn cách cứu vãn. Thật sự là kế sách quá độc ác!”

(莫须有 có lẽ có (thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.))

Dứt lời, trán cô đã rịn đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, cơn ớn lạnh trào dâng trong lòng hết lần này đến lần khác, chỉ có thể ôm A Bảo thật chặt để sưởi ấm. Chu Vũ Đế dùng hai chân ôm riết cánh tay nàng, đem hết khả năng của bản thân trao cho nàng một chút ấm áp. Những điều Tang Du nghĩ đến, sao hẳn không thể tưởng tượng ra? Bấy giờ đôi mắt hắn đã ngầu đỏ, cơn tức giận tàn bạo cuộn cuộn không ngừng.

Tru diệt trung thần, họa loạn triều đình! Họ Thẩm đã sa đoạ đến bước này, đợi đến ngày hắn hồi hồn, chuyện đầu tiên phải làm là tịch biên diệt tộc họ Thẩm! Cho chúng ném thử quá đặng chúng làm ra!

Mạnh Tang Du cọ cọ má mình vào lưng A Bảo, thấy đám Ngân Thúy đã quét dọn tẩm điện sạch sẽ, chỉ còn sót vài vũng nước nhỏ đương bốc làn hơi nước trắng nhờ nhờ trong sức nóng địa long, chỉ một thoáng đã biến mất giữa hư vô, những căng thẳng rối loạn trong trái tim cũng chậm chậm bình ổn. Hôm nay chưa phải là ngày Mạnh Tang Du cô sợ hãi!

Cô lấy lại bình tĩnh, xoa xoa lỗ tai nho nhỏ của A Bảo, nhẹ giọng nói, “Cục cưng, chị biết em có thể nghe hiểu được. Nào, giúp chị tìm hết ngóc ngách trong Bích tiêu cung xem còn có chỗ nào dị thường không, sau đó tìm người giở trò cho chị nha. Tìm ra chị sẽ nấu cho cục cưng Phật nhảy tường, được không nào?”

Nàng không nói trăm cũng sẽ giúp nàng! Cho dù là một con chó, trăm cũng có thể bảo vệ nàng! Chu Vũ Đế gâu gâu sủa hai tiếng, bắt đầu hít hít ngửi ngửi khắp nơi trong điện. Quả nhiên là còn chỗ thứ hai, vì để đảm bảo, người này không những ném một con búp bê vu cổ vào trong bình hoa mà ở dưới giường Mạnh Tang Du cũng có phù chú hình người, trên phù chú viết ngày sanh tháng đẻ Chu Vũ Đế, còn vẽ thêm rất nhiều chú văn kinh dị.

Mạnh Tang Du chọc đũa vào mấy đĩa ăn đã bày sẵn trong thiên điện để chúng giống như có người đã ăn qua, dành thời gian cho A Bảo kiểm tra tấm điện. Trước mắt cô không có tâm trạng ăn uống gì nữa, nhưng vì để che mắt yêu ma quỷ quái ngoài điện còn cần phải diễn như thế ‘cái gì cũng không biết.’

Chu Vũ Đế cũng không muốn ăn, Mạnh Tang Du cầm bát cháo định dứt vài miếng đều bị hắt lắt đầu từ chối. Nếu không nhanh chóng điều tra toàn bộ Bích tiêu cung để Tang Du thoát khỏi nguy hiểm, hắt sao có thể nuốt trôi? Đây là lần đầu tiên hắt cảm thấy làm một con chó cũng có phần may mắn riêng, không làm chó, Tang Du sẽ bị người khác hãm hại!

Kiểm tra xong tấm điện, hắt lại chạy băng qua thiên điện cùng chính điện, thư phòng, sảnh bên, hoa viên, hắt không bỏ sót, lục soát mỗi một góc trong Bích tiêu cung, Mạnh Tang Du đi theo sau hắt một phờ người, vừa nhìn cứ tưởng là hai chủ tớ chơi đùa ầm ĩ. Những cung nhân trong Bích tiêu cung đã quá quen mắt với tình huống như thế này, quỳ xuống hành lễ, trong mắt chứa đầy ý cười nhìn theo.

Đi ngang qua một căn phòng nơi cung nhân ở, Chu Vũ Đế dừng chân, lập tức chui qua khe cửa. Trong phòng là ba cung nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đang ngồi quanh lồng sưởi tám chuyện, thấy A Bảo thò đầu vào thì ngẩn người, sau đó ánh mắt bừng sáng.

“A Bảo tới đây nào!” Một cung nữ trong đó cười toe vẩy tay với A Bảo.

Chu Vũ Đế đi tới, nhẹ nhàng ngửi ngửi tay cung nữ kia, ngửi hết người này đến người khác, ngửi xong hần lâm vào mù mờ, chỉ vì ba cô gái trong phòng này đều dùng chung một loại son, huân hương và dầu bôi tóc, mùi giống hệt nhau, không có khác biệt quá lớn. Hần biết rõ người giở trò đang ngồi lẫn trong đây, chỉ là không thể phân biệt được! Nếu đổi thành một con chó hàng thật giá thật, dựa vào bản năng nó cũng có thể phán đoán chính xác, chỉ tiếc hần kế thừa khứu giác của chó, lại không biết vận dụng loại bản năng kia như thế nào.

Chu Vũ Đế gâu gâu hai tiếng, cảm thấy hoàn toàn thất bại.

“A Bảo, thì ra em chạy đến đây!” Mạnh Tang Du hợp thời xuất hiện tại cửa, làm bộ như đang tìm kiếm, vươn tay hương về A Bảo. Ba cung nữ vội vàng đứng lên hành lễ với chủ tử.

Bỏ qua thất bại, A Bảo nhanh chóng nhào vào trong lòng Mạnh Tang Du, cái đuôi đáng yêu khoan khoái vẩy vẩy. Mạnh Tang Du luồn tay xuống hai chân chú rồi bế xốc lên, hôn hôn cái mõm nho nhỏ, thừa lúc các cung nữ hành lễ, cô thì thào vào tai chú, “Là người nào, chỉ cho chị.”

“Đứng lên cả đi.” Buông A Bảo xuống, Mạnh Tang Du cho cung nữ đứng dậy, ngăm quan sát cả ba.

Ba người này, không những cô biết, còn rất quen thuộc. Người nhỏ tuổi nhất trong đó tên là Hạ Đông, là cung nữ mới tiến cung năm nay, bối cảnh gia đình khá sạch sẽ, tính tình cũng ngây thơ đáng yêu, Mạnh Tang Du vừa nhìn một cái đã chấm cô bé này, cũng tự mình đề bạt để cô bé đến Bích tiêu

cung. Hai người còn lại, cao hơn một chút tên là Lan Tâm, thấp hơn là Tuệ Tâm, đều là người ông Mạnh ngàn chọn vạn tuyển những đứa con trong các gia đình tôi tớ sống tại nhà họ Mạnh, sau đó không biết tốn bao nhiêu công sức đưa vào cung. Trước đây cô cũng đã từng nói, chờ Ngân Thúy Bích Thủy lớn thêm một chút nữa sẽ đưa hai đứa ra cung lập gia đình, không để sống cùng mình rồi chết già trong cung cấm, cho nên Lan Tâm và Tuệ Tâm chính là hai người có thể tiếp nhận chức vụ đại cung nữ tốt nhất thay Bích Thủy, Ngân Thúy. Bình thường Mạnh Tang Du cũng có đôi lần nhờ vả hai người này, rất tin tưởng.

Trong ba người này, cho dù ai phản bội mình, trong lòng Mạnh Tang Du đều không dễ chịu, nhưng cũng không thể không bội phục thực lực bày bố cài người. Bàn tay đã luồn vào trong nhà họ Mạnh, cái đình thâm sâu như vậy, nếu không phải A Bảo thông minh, kiếp nạn lần này cô tuyệt đối không thể thoát khỏi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô dịu hòa nhìn về phía A Bảo. Ông tướng con đang đi qua đi lại chỗ ba cung nữ ngồi trái người phải, mỗi người đều sửa đúng hai tiếng, công bằng, sau đó vui vẻ chạy tới bên người cô, trong đôi mắt ướt sũng tràn đầy vẻ áy náy. Thấy dáng vẻ này của chú, Mạnh Tang Du ngẫm hiểu, hỏi ba người vài câu rồi ôm A Bảo rời đi, hoàn toàn không khiến cho họ cảnh giác.

Đợi chủ tử đi xa, ba người lại ngồi vây quanh lồng sưởi nói nói cười cười, ai trong sạch, ai giỏi trò, quả thật không thể nhìn ra.

“Nương nương, người đã về.” Cách thật xa, Ngân Thúy cùng Bích Thủy đã vội chạy tới đón chủ tử cùng A Bảo. Sắc trời đã hoàn toàn ngả sang màu tối, trong cung đã đốt đèn, màu đỏ nhạt từ những chiếc đèn lồng lớn rơi xuống, phủ trên gương mặt cả hai một sắc đỏ hồng, nhìn thật ấm áp.

Biểu cảm lạnh lùng trên mặt Mạnh Tang Du giãn ra, cô mỉm cười, xoa xoa cằm, ôm A Bảo quay về tấm điện. Trên chiếc bàn đặt trong tấm điện đã

để sẵn một búp bê vu cổ cùng hai bức phù chú, ngoại trừ dưới giường, người này còn bỏ phù chú vào trong tường kép bình phong ở chính điện. Vị trí kín đáo như vậy, nếu không phải khứu giác A Bảo nhạy bén thì ai có thể phát hiện đây?

“Nương nương, không thấy gì lạ ở mấy điện khác sao ạ?” Ngân Thúy đề thấp giọng nói xuống hỏi.

“Không, chỉ có ba chỗ này. Hôm nay A Bảo rất vất vả!” Mạnh Tang Du lắc đầu.

Bích Thủy báo lại tình hình điều tra cho chủ tử, “Nương nương, nô tì đã âm thầm hỏi qua, hôm nay thái giám canh giữ bên ngoài tấm điện có đi ra ngoài một lúc, hẳn không hề biết ai tự tiện vào, đương nhiên, cũng có khả năng là chính hắn làm việc này.”

“Không, A Bảo đã tìm được kẻ phá rồi, chính là ba người Hạ Đông, Lan Tâm và Tuệ Tâm, một trong ba, cũng có thể là hai trong ba, hoặc cả ba đều cùng một giuộc. Tóm lại, các em để mắt đến họ là được, trước khi chuyện này sáng tỏ đừng nên đánh rắn động cỏ.”

“Thưa vâng.” Bích Thủy cùng Ngân Thúy khom người tuân lệnh.

“Hôm nay ít nhiều nhờ A Bảo! Không có A Bảo thì họ Mạnh chúng ta đã tiêu rồi!” Mạnh Tang Du ôm chầm A Bảo, hôn hôn mặt chú.

Chu Vũ Đế rì rầm, hừ hừ mấy tiếng, vừa híp mắt hưởng thụ sự nhiệt tình cùng chủ động của nàng, vừa vươn lưỡi liếm liếm hôn hôn. Hôm nay hắn đặc biệt phấn khởi, bình thường là Tang Du bảo vệ hắn, thật bất ngờ là hắn cũng có thể bảo vệ Tang Du, loại cảm giác thỏa mãn này hơn hẳn so với giây phút hắn đạt được thành tựu, đăng cơ ngai vị.

Đang hôn hít, bị kịch cú thế mà xảy ra. Cái bụng rỗng không của A Bảo bỗng nhiên phát ra tiếng sôi ùng ục, trong đại điện yên tĩnh có phần vang

đội. Chu Vũ Đế dùng hai chân che mặt, máu chảy ngược lên đầu. Cho tới bây giờ hắn chưa từng mất mặt như vậy! Nghĩ thử xem, hắn là vua một nước, trước khi đăng cơ cũng là Hoàng tử kim tôn ngọc quý, ai sẽ để hắn đói bụng chứ?

Mạnh Tang Du bật cười ha ha, kéo chân chú xuống, lại xoa xoa bụng chú an ủi, “Chị cũng đói bụng đó! Nào, đi phòng bếp xem ma ma có chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn hết chưa, chị nấu Phật nhảy tường cho A Bảo.”

Qua giờ ăn đã lâu, trong phòng bếp vẫn còn thắp đèn, Phùng ma ma cùng hai cung nữ khác đang bận rộn túi bụi, thấy chủ tử bước vào liền vội vàng hành lễ.

“Chuẩn bị nguyên liệu hết rồi chứ?” Đặt A Bảo trên chiếc bàn bên cạnh, dặn chú cách xa bếp ra một chút, Mạnh Tang Du vừa hỏi vừa cuộn ống tay áo lên.

“Tất cả đều đã rửa sạch và sơ chế, có thể bắt đầu nấu canh.” Phùng ma ma chỉ nguyên liệu đặt gọn ở một bên trả lời.

Mạnh Tang Du gạt đầu, bỏ gừng, măng mùa đông, nấm hương, thịt gà, tôm, miếng da dày lớn, cá muối, vi cá, từng lớp nguyên liệu lần lượt đặt vào trong lọ sành, xào xong mới đổ thêm nước canh loãng, bỏ vào trong lồng hấp dùng lửa nhỏ đun cách thủy.

Chu Vũ Đế ngăm nhìn bóng rưng bận rộn của nàng. Nàng đã thay bộ quần áo bình thường nhất, dùng một miếng vải màu xanh lam cuốn tóc lên cao, không đeo trang sức, nhưng hắn cảm thấy Tang Du như vậy là đẹp nhất, so với bất kỳ người phụ nữ hắn từng gặp còn đẹp hơn. Nàng tựa như một người vợ bình thường, bận bịu vội vàng chỉ để phu quân về nhà có thể uống được một bát canh nóng. Cứ ảo tưởng như vậy, trái tim của Chu Vũ Đế run rẩy không ngừng.

Trong phòng ăn ấm áp dễ chịu, hương thơm thức ăn dần dần lan tỏa. Tắt lửa, cả hai cũng không trở về tầm điện, ở lại nhà bếp, ngồi trên băng ghế dài uống canh. Không có bài trí tráng lệ, không có những người hầu hạ kéo thành đàn, nhưng chỉ cần đối diện với người con gái với khuôn mặt cười kia, hẳn cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn, canh trong miệng cũng biến thành món ăn tuyệt vời nhất trần đời.

Một ngày bắt đầu bằng cơn gió lạnh buốt thấu xương, lại kết thúc trong không gian ấm áp yên tĩnh.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Soát Cung

Đến ngày thứ hai, ban ngày gió êm sóng lặng, không phát sinh bất cứ chuyện gì. Phùng ma ma phái người theo dõi ba người Hạ Đông, Lan Tâm và Tuệ Tâm, nhân lúc họ làm việc đã lục soát tầm phòng một lượt nhưng không phát hiện bất cứ đồ vật khả nghi nào. Phòng các cung nhân khác cũng không bỏ qua, tuy rằng điều tra ra vài việc mờ ám bên trong nhưng đến cùng vẫn không liên quan tới chuyện vu cổ, Phùng ma ma cũng chẳng quan tâm nhiều lắm.

Buổi tối gần giờ Tý, Hoàng thượng ở trong Chung túy cung đột nhiên phát bệnh, đầu đau dữ dội, gần như điên cuồng. Toàn bộ Thái y viện đều được phái đi nhưng không tìm ra nguyên do, đến hừng sáng, cơn đau vẫn chưa thuyên giảm, chỉ có thể ép Hoàng thượng uống bát thuốc ngưng thần tĩnh khí, lại dùng ngân châm để Hoàng thượng ngủ yên được một lát.

Buổi lâm triều hôm nay bị hủy bỏ vì cơn bệnh bất ngờ của Hoàng thượng, tin tức lập tức truyền ra khỏi kinh thành, bắt đầu dấy lên sóng lớn. Thân thể Hoàng thượng không chỉ duy thuộc về người, mà là toàn con dân Đại Chu, Hoàng thượng an khang là chuyện lớn liên quan tới cuộc sống dân chúng Đại Chu, trong nhất thời, tất cả ánh mắt mọi người đều đổ dồn về cung cấm.

Có vài phi tần thấy thái y thay nhau chẩn đoán cũng không tìm thấy vấn đề liền đến quỳ trước Càn Thanh Cung, đề nghị Hoàng thượng mời Quốc sư tiến cung xem thử. Đạo giáo chính là quốc giáo Đại Chu, và Đệ nhất Đạo giáo cao nhân, Thái Thanh chân nhân được tiên đế sắc phong làm Quốc sư. Quốc sư là một danh hiệu vô cùng vinh dự, nhưng lại không thể tham dự triều chính Đại Chu.

(Đạo giáo do Trương Đạo Lăng thời Đông Hán lập nên.

Chân nhân: đạo giáo nói đến những người tu hành đặc đạo, thường dùng làm danh hiệu như ‘Thái Ất chân nhân’, ‘Ngọc Đỉnh chân nhân’.)

Trong Bích tiêu cung, sau khi nghe được tin tức, Mạnh Tang Du nhếch miệng, từ tốn nói, “Rốt cuộc cũng đến.”

“Nương nương, không sao chứ ạ?” Trong lòng bàn tay Phùng ma ma rịn chút mồ hôi.

“Yên tâm đi, bọn chúng đến cũng đúng lúc, để ta làm bề mặt từng đứa cho xem, hôm nay tâm trạng ta không được dễ chịu cho lắm!” Ý cười trên khóe môi Mạnh Tang Du sâu hơn, mang theo vài phần tà ác.

Chu Vũ Đế bị nụ cười này của nàng mê hoặc, tim đập bùm bùm. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy một Tang Du yêu dị như thế, giống như ma nữ rũ quyến người ta sa đọa.

Thấy chủ tử bày ra bộ dáng bày mưu tính kế, trái tim lơ lửng trên cao của Phùng ma ma cũng từ từ rơi xuống, văng một tiếng lui về phía sau, âm thầm nhìn chăm chú vào đám cung nhân lui tới lui đi, đặc biệt là Hạ Đông, Lan Tâm và Tuệ Tâm.

Hoàng đế xem xét vài ý kiến phi tử trình lên, lúc này đã triệu Quốc sư tiến cung. Sau khi Quốc sư cho Hoàng đế uống một bát nước bùa chú, cơn đau đầu không hiểu sao biến mất. Quốc sư đi tới trước cửa cung bấm độn tính toán, nói trong cung, phía điện hướng Tây Bắc đầy tà khí quấy phá, rất có khả năng liên quan đến căn bệnh kỳ dị đột phát của Hoàng thượng.

Hoàng đế hoảng hốt, bấy giờ đã tách một đội Cấm vệ quân cho Quốc sư, để y mang theo Cấm vệ quân đến các điện nằm phía Tây Bắc điều tra. Nói là các điện hướng Tây Bắc, nhưng Quốc sư chỉ đứng bên đường nhìn ra xa

xăm, sau đó bấm bấm ngón tay, nhanh chóng quyết định đến thẳng Bích tiêu cung.

Cùng lúc đó, trong Bích tiêu cung, Mạnh Tang Du khoan thai ngồi trang điểm trước kính lưu ly. Cô khiến gương mặt vốn trắng ngần càng thêm trắng, sắc môi đỏ như máu, khóe mắt vốn đã hơi xếch lên giờ đây dùng bút chì tô đậm, càng thô dài hơn, để độ xếch thêm phần rõ ràng, lại hợp với đôi mi thanh tú hếch xéo, lúc này gương mặt mình diễm trở nên khí phách kinh người, đôi ngươi đen nhánh sáng như hàn tinh, chỉ cần liếc qua một cái, ngay cả đám người Phùng ma ma ngày thường quen thuộc cũng không dám nhìn thẳng vào cô.

Chu Vũ Đế bị hù nhảy dựng, nếu hắn có thể nhìn được đầy đủ sắc màu, gương mặt chỉ có hai màu đen trắng này nhất định tuyệt trần hơn bao giờ hết, khí phách lợi hại như kiếm sắc càng rõ nét. Người này có chỗ nào là Tang Du lúc thì hoạt bát, lúc thì dịu dàng, khi thì thanh lịch đoan trang hẳn từng biết? Rõ ràng chính là yêu quý! Nhưng là một yêu quý với vẻ đẹp lạ thường!

Mạnh Tang Du thấy A Bảo hơi run run, nhin không được bật cười. Nụ cười này khiến khí thế đoạt hồn nhiếp phách tán mát, giống như chỉ là cơn ảo giác không thấy đâu. Đám người Phùng ma ma không nhin được thở phào một hơi. Bộ dạng này của nương nương thực dọa người, mong ông trời phù hộ Quốc sư!

“Đem triều phục lại cho ta, còn có bộ móng tay, đồ trang sức thoa cài tóc ngọc lại đây.” Mạnh Tang Du biếng lười mở miệng.

Đám người Phùng ma ma vâng mệnh, đem triều phục hàng nhất phẩm sang trọng xa hoa không để đâu cho hết giúp cô mặc vào, lại đeo triều châu, cài bộ diêu và hoa thẳng, trên ngón tay là bộ móng vàng sáng. Mạnh Tang Du sau khi trang điểm và mặc phục trang chỉ cần đứng đó, khẽ nhú mày cũng đủ khiến người ta kinh hồn táng đảm. Có lẽ tìm khắp hậu cung cũng

không ai có thể sánh vai với nàng, cô gái cao sang xinh đẹp với khí thế sắc bén vô cùng này.

(Nhà Thanh có thói tục đeo chuỗi ngọc, gọi là triều châu (朝珠), tùy theo cấp bậc y phục và trường hợp mà màu sắc, phẩm loại khác nhau (san hô, thanh kim thạch, lục tùng thạch, mật lạp, hổ phách ...). Chuỗi ngọc này để đeo vào cổ khi mặc triều phục, mỗi chuỗi bao gồm 108 hạt do ảnh hưởng của niệm châu (số châu) của Lạt Ma giáo (tiếng nô-m-na gọi là tràng hạt.)

Bộ điều là trâm cài có đuôi dài.)

Chu Vũ Đế ngửa đầu nhìn nàng, biểu cảm trên mặt cứ dờ dờ dần dần.

“Được rồi, trang bị đã đầy đủ, lâu lắm không mặc chiến bào, quả thực không quen!” Mạnh Tang Du khẽ vượt lên nẹp nhãn vạt áo, nhìn về phía Phùng ma ma hỏi, “Ma ma, ta có khuôn cách của một kiếp yêu phi hay không?”

“Có, có! Không ai ‘yêu’ hơn với người!” Phùng ma ma không nghĩ ngợi gì mà lập tức khen. Bích Thủy cùng Ngân Thúy ghen cười, mặt đỏ rần lên.

Chu Vũ Đế hoàn hồn trong cơn thất thần, nghe thấy mấy câu nói chuyện của hai người kia, biểu cảm trên mặt lại chuyển thành quái dị, tiếp đó là ăng ăng ăng ăng cười ha ha. Tang Du sao có thể đáng yêu như vậy chứ! Một kiếp yêu phi, có thể hình dung bản thân mình như vậy sao?

“Vậy thì tốt. Dem khuôn mặt lạnh lùng cao quý của các người trưng lên cho bản cung, đến cửa cung nghênh đón Quốc sư đi.” Mạnh Tang Du cẩn thận tránh bộ móng tay, ôm A Bảo vào lòng, dẫn cung nhân chậm rãi đến cửa cung.

Vừa bày binh bố trận, Quốc sư liền mang theo một đội Cẩm vệ quân đến, thấy Đức phi đã ngăn ở cửa, vội vàng cùng binh sĩ hành lễ.

Mạnh Tang Du biếng lười ngồi ngay ngắn giữa chiếc ghế dựa khắc hoa lớn, trong lòng ôm thú cưng, như có như không ve vuốt, đôi mắt phượng sáng như hàn tinh, đen trắng rõ ràng, vừa nhìn thoáng qua đã khiến Quốc sư thót lên một cái.

“Quốc sư đến có chuyện gì?” Âm giọng cô có gì đó nhẹ nhàng cũng có gì đó lạnh lẽo, sắc mặt rõ ràng là ôn hòa nhưng lại mang theo vài phần khí phách ép người.

Khí thế của kẻ từng là đệ nhất sủng phi quả nhiên kinh người, rất khó đối phó. Quốc sư âm thầm siết chặt phất trần trong tay, khom người trả lời, “Bần đạo phát hiện trong cung nương nương tràn ngập tà khí, long thể Hoàng thượng bị chính luồng tà khí này va chạm mới có thể gây ra cơn đau không ngừng. Xin nương nương cho phép bần đạo dẫn người vào cung xem xét một lần.”

“Cung điện của bản cung có thể để một đám đàn ông tùy ý xem xét? Người đặt bản cung, đặt Hoàng thượng ở chỗ nào?” Mạnh Tang Du sâu kín cất giọng. Trên đầu gối cô, con thú cưng chun chun mũi, phát ra âm thanh gruu gruu hung ác dị thường.

Khí thế ép người của hai chủ tớ kia quả thật kinh hồn như nhau, thật sự là một giuộc tà môn! Trong lòng Quốc sư nao núng sợ hãi, sau khi lấy lại bình tĩnh mới mở miệng, “Bần đạo cũng vì long thể Hoàng thượng suy nghĩ, xin nương nương đồng ý. Đợi Hoàng thượng bình an, bần đạo tự đến thỉnh tội trước nương nương!”

Đã nói đến mức này, nếu không đồng ý, cái mũi bất trung sẽ bị chụp lên đầu. Mạnh Tang Du nhìn thoáng qua y, có phần không kiên nhẫn, “Người có thể xác định vấn đề trong cung bản cung?”

“Bần đạo mở thiên nhãn, có thể nhìn thấu luồng tà khí này.” Quốc sư nói chắc nịch.

Mạnh Tang Du trào phúng cười, trong lòng Chu Vũ Đế cũng mắng ‘Thần côn’ (dạng người dùng tôn giáo để lừa đảo). Đợi đến lúc hần hồi hồn, nhất định hẳn phải xử hết đám thầy số xạo sự này. Hẳn đã phát chán cái bọn cả người cổ súy cho cái việc luyện đan trường sinh gì đấy từ lâu.

“Bần đạo chỉ cần nhìn qua một lần là có thể biết vấn đề xảy ra ở chỗ nào, tuyệt đối sẽ không đụng chạm những đồ vật của nường nường. Nếu như không có vấn đề, bần đạo lập tức dẫn người đi.” Quốc sư kiên nhẫn đáp lời.

“Chỉ cần nhìn qua một lần? Đạo hạnh Quốc sư quả là cao thâm! Nếu Bích tiêu cung của bản cung không có vấn đề thì Quốc sư làm thế nào? Phụ thân bản cung chiến đấu nơi biên cương đầm máu, không biết bao nhiêu người trong quân đội họ Mạnh đã ngã xuống vì nước nhà? Lòng trung thành của gia tộc họ Mạnh ta được nhật nguyệt chứng giám, Quốc sư lại nói bản cung dùng vu cổ hãm hại Hoàng thượng, Quốc sư cần chịu trách nhiệm trước lời nói của mình!” Mạnh Tang Du chậm rãi nói từng chữ, thiết lập bấy sập.

Quốc sư đã nhận được tin tức chuẩn xác của Lương phi từ trước, chỉ cho rằng Mạnh Tang Du đang găng giãy dựa lần cuối trước khi chết, không chút nghĩ ngợi liền trang trọng lập lời thề, nhất định phải vào cung lục soát.

“Được!” Mạnh Tang Du nhếch môi cười lạnh, “Bản cung có thể cho các người lục soát Bích tiêu cung, nhưng cũng không dễ dàng cho các người soát. Các người nghe đây, bản cung cho một khắc, nếu như soát ra vấn đề, bản cung nhận, nếu soát không ra, Quốc sư quỳ trước cửa Thần võ môn ba ngày ba đêm tạ tội bản cung, cũng từ chức Quốc sư, bỏ đạo hiệu Thái Thanh chân nhân, suốt đời không thể tu đạo.”

“Có thể!” Cứ nghĩ đến vinh hoa phú quý sau này, Quốc sư cắn răng đồng ý.

“Còn có các người,” Mạnh Tang Du nâng bàn tay với bộ móng vàng lên, chỉ vào đám Cấm vệ quân, “Phàm là người tham gia chuyện soát cung, bản cung cũng muốn để người kiểm tra các người, tuyệt đối đừng âm thầm mang bất cứ vật nào vào trong, sau đó đổ lên đầu bản cung. Nếu Bích tiêu cung bản cung không có vấn đề, mỗi người chịu tám mươi trượng, người dẫn đầu chịu một trăm. Nếu đồng ý thì vào lục soát đi.”

“Chuyện này...” Tám mươi trượng đã lấy mạng người, huống chi là một trăm? Kẻ dẫn đầu Cấm vệ quân do dự, quỳ xuống nói, “Xin nương nương để nô tài hồi bẩm với Hoàng thượng một hai, mời nương nương chờ một lát.”

“Có thể, đi hỏi đi.” Mạnh Tang Du búng một cái móng tay, thản nhiên mở miệng.

Trong Càn Thanh Cung, Thẩm Tuệ Như đang phê duyệt tấu chương, nghe Cấm vệ quân bẩm báo, cô ta cười lạnh, “Cứ đồng ý đi, ngoài việc giãy dụa sắp chết thì ả cũng không bày ra trò nào được nữa!” Cái đình này thâm sâu như vậy, cho dù ả ta phát hiện tình hình có gì lạ cũng không còn thời gian cứu vãn.

Người dẫn đầu kia nhanh chóng trở lại báo cáo tình huống, sau đó để mặc cung nhân Bích tiêu lục soát cả đội quân một lần, ngay cả ngọc bội hay túi tiền trên người cũng bị lột xuống, sau đó vào thẳng tẩm điện dưới sự dẫn dắt của Quốc sư.

Mạnh Tang Du tà tà đi theo sau, khóe miệng nhếch lên ý cười châm chọc nhìn Quốc sư đi ngang qua bình hoa. Ánh mắt Chu Vũ Đế đỏ ngầu nhìn một đám người tùy tiện soát tẩm điện Tang Du, khắc nhớ từng khuôn mặt vào sâu trong óc.

Mặt Quốc sư vô cùng bí hiểm, một tay cầm phất trần, một tay cầm la bàn, làm bộ kiểm tra một phen, sau đó sai Cấm vệ quân đẩy bình hoa đổ

xuống. Nước chảy ra, vài nhánh trúc cũng chổng trơ nằm đó, ngoài ra không còn bất cứ cái gì khác.

Tim Quốc sư bắt đầu nện thành thạch, liếc liếc Lan Tâm đang đứng lẫn trong đám người. Bích Thủy và Ngân Thúy luôn để mắt tới ba người Lan Tâm trao đổi một ánh mắt ‘thấu hiểu.’

May mà còn có chuẩn bị trước! Quốc sư âm thầm cảm thấy may mắn, vừa bấm độn vừa đến bên cạnh giường, nói với Cẩm vệ quân, “Nơi này có tà khí! Vào xem!”

Một người trong Cẩm vệ quân tuân lệnh, đến bên giường cẩn thận sờ soạng.

Trên mặt Mạnh Tang Du tràn ra ý cười quý dị, mũi A Bảo còn khẽ hừ một tiếng.

“Các người cần nhanh lên, sắp hết một khắc rồi.” Liếc nhìn đồng hồ cát trong điện, cô ngân nga nhắc nhở.

“Bần đạo sẽ không làm mất thời gian của nương nương. Xin nương nương để bần đạo vào xem lại chính điện.” Mặt Quốc sư xanh như tàu lá, âm giọng lập cập, một đám Cẩm vệ quân cũng không thấy khí thế hùng hùng hổ hổ như lúc mới vào điện.

Mạnh Tang Du nhú mày, phát tay làm động tác ‘xin cứ tự nhiên’, lại càng khiến đám người kia hết hồn.

Tất nhiên cũng không thể tìm được gì trong chính điện, trong lòng Quốc sư biết kế sách của Lương phi đã bị nhìn thấu, cho dù có tìm nữa cũng chỉ mất thì giờ, trên trán rịn đầy mồ hôi hột, run rẩy quỳ xuống trước mặt Đức phi nương nương.

“Phụ thân bản cung vào sinh ra tử vì giang san Đại Chu, thật bất ngờ, bản cung lại bị người khác bêu xấu ám hại, chịu đựng nghi kị. Nếu như tội danh mưu hại Hoàng thượng thực sự rơi xuống đầu bản cung, là các người muốn giết chết bản cung!” Mạnh Tang Du ngửa đầu thở dài.

“Bần đạo không dám, xin nương nương thứ tội!” Quốc sư dập đầu dập gối cầu xin. Cái gì là vinh hoa phú quý, cái gì là quyền thế địa vị, tiêu rồi, tất cả đều tiêu rồi! Qua hôm nay, y còn mặt mũi nào sống yên ở Đại Chu? Áp bức con cháu nhà họ Mạnh, mỗi con dân Đại Chu người một bãi nước miếng có thể dìm y chết đuối! Nửa đời thanh danh y tích góp, từ nay không sót lại bất cứ thứ gì!

“Muốn xin lỗi thì đi Thần võ môn xin lỗi đi! Người đâu, kéo hẳn ra ngoài!” Mạnh Tang Du vẫy tay, thị vệ Bích tiêu cung lưu loát kéo Quốc sư quăng ra cửa cung.

Một đám Cấm vệ quân đã chỉnh tề quỳ gối trên bãi đất trống trước điện. Mạnh Tang Du cũng chẳng thèm liếc mắt, cầm một cuốn du ký ngồi đọc, ra lệnh với cung nhân, “Đánh mạnh vào cho bản cung! Nhớ đếm kỹ, lớn tiếng một chút, bản cung đang ngồi trong điện nghe!” Đã nói sẽ làm từng đũa bễ mặt, cô đây không hề biết đùa!

Ngoài điện, tiếng trống đập xuống bồm bộp vang lên không dứt bên tai, mỗi khi đánh được một chút, cung nhân liền lớn tiếng đếm để ‘báo cáo’ cho Đức phi nương nương nghe, trong một thoáng, Bích tiêu cung vô cùng hỗn loạn ồn ào, vạn người chú ý. Ngay cả Cấm vệ quân liên hệ trực tiếp với Hoàng đế cũng dám ra tay hành hung, đếm đi đếm lại trong cung cũng chỉ có duy nhất Đức phi. Lúc này cô ta đã hỏi qua Hoàng đế, bây giờ hẳn là phong cách hành sự nhất quán từ trước tới nay của cô ta, người khác thực sự không thể nói điều gì, không thấy ngay cả Hoàng đế ngồi ở Càn Thanh Cung cũng im thin thít hay sao.

Chu Vũ Đế tựa vào lòng cô gái, bên tai là tiếng Cấm vệ quân gào thét thê thảm, trong mắt là nụ cười tà ác của nàng, bỗng nhiên cảm thấy tim đập như sấm nổ, không thể khống chế. Tang Du như vậy, yêu dị tà ác lại còn làm càn, như mặt trời rực rỡ rọi chiếu những tia sáng lộng lẫy, hút chặt tầm mắt hắn. Trước kia rất căm ghét vẻ kiêu ngạo ương ngạnh của nàng, bây giờ nhìn kiểu gì cũng chỉ thấy đáng yêu. Chẳng lẽ đây là ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ trong truyền thuyết?

Nghĩ đến đây, mặt chó của hắn đỏ rực, giống như ăn trộm vùi đầu vào hai chân.

Trách phạt kết thúc, cơ hồ không có ai trong Cấm vệ quân đứng dậy nổi, thậm chí có vài người bị thương nặng đã chết, Hoàng đế nghe được tin, sai một đội thị vệ đưa bọn họ ra ngoài, cũng ban cho rất nhiều lễ vật quý giá ‘an ủi trái tim Đức phi’. Đức phi quỳ xuống tiếp, lại tự xin đóng cửa cung giam mình. Hoàng đế không thể dồn ép, chỉ phải mặc cô.

Tin tức truyền ra cung đình, dân chúng trong kinh thành đều ồ lên. Đức phi, đó là con gái của công thần à nha! Mạnh quốc công còn chiến đấu nơi biên cương thịt nát xương tan, con gái ông lại bị người khác vu oan giá họa, đây chính là công khai hãm hại trung thần! Thái Thanh chân nhân quỳ gối tạ tội ở Thần võ môn suýt chút nữa bị trứng ung ném chết, sau này không thể sống yên trên đất Đại Chu. Mấy phi tần đề nghị Hoàng thượng mời Quốc sư vào cung xem xét bị nhốt đánh vào lãnh cung với tội danh ‘tà thuyết mê hoặc người khác.’ Cũng từ đó, đội Cấm vệ quân kia biến mất không để lại dấu vết.

Sự kiện lần này chẳng những không kéo đổ Đức phi cùng họ Mạnh xuống mà còn khiến bên ta tổn binh hao tướng, nguyên khí đại thương. Sắc mặt Thẩm Tuệ như xanh mét, ngày hôm đó giận đến mức công tâm, phải cuống lên mời thái y.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Biến Cố (1)

Tin tức Đức phi đánh Cấm vệ quân như mọc chân truyền khắp kinh thành. Có người nói Đức phi nương nương dám tát mặt Hoàng thượng, đây chính là ý vào chuyện được sủng ái mà ngạo mạn, nhưng cũng từ lúc đó Đức phi tự khép chặt cửa cung không màng thế sự, cách nói kia không thuyết phục nổi. Phụ thân nơi biên cương lập được công trạng như thế, chẳng phải nên tranh thủ thời điểm làm Hoàng thượng vui lòng, tiếp đó điều võ dương oai một phen sao? Đức phi lại đóng cửa không ra khỏi cung, có thể thấy được là bị ý hiềm nghi của Hoàng thượng làm tổn thương!

Mặc kệ người ngoài khen chê như thế nào Mạnh Tang Du cũng hờ hững, chỉ đóng cửa cung trừ bỏ nội gián.

“Thấy có quen không?” Mạnh Tang Du vứt một cái bao bố xuống trước mặt Hạ Đông, Lan Tâm cùng Tuệ Tâm đang quỳ dưới đất. Miệng bao chỉ cuộn lỏng, rơi xuống đất tự động mở ra, bên trong là búp bê vu cổ cùng hai tấm phù chú.

Thấy những thứ âm tà kia, sắc mặt ba người đồng loạt thay đổi, sau đó không ngừng dập đầu phủ nhận. Quan sát những biểu cảm không có gì khác lạ kia, đặt chung với nhau thật sự không thể nhìn ra ai là người có lòng dạ khó lường.

Bích Thủy bước lên trước mặt chủ tử, nhỏ giọng hồi bẩm kết quả giám thị của mình. Hẳn nhiên ba người đều nằm trong diện nghi ngờ, nhưng cử chỉ khác thường của Lan Tâm hiển nhiên rõ ràng hơn. Lan Tâm loáng thoáng nghe thấy tên mình khi Bích Thủy nói chuyện, âm thanh dập đầu

càng ‘vang dội’, chỉ một thoáng sau trên trán đã xanh tím, cả người cũng đổ mồ hôi lạnh. Bây giờ cô vô cùng hoảng hốt.

Lúc hoảng hốt sợ hãi, hương vị son phấn lẫn cùng mùi mồ hôi bắt đầu rõ thêm. Mũi Chu Vũ Đế chun lại, nhảy xuống đùi Mạnh Tang Du, đến trước mặt Lan Tâm sủa to. Chính là mùi này! Không thể sai được!

“Lan Tâm, A Bảo đã chỉ ra người, người còn không thừa nhận? A Bảo vẫn còn nhớ rất rõ mùi người để lại chỗ bình hoa, giường và bình phong!” Mạnh Tang Du miễn cưỡng cất lời, trên gương mặt chưa tẩy lớp trang điểm vừa sắc bén lại khí phách, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hạ Đông cùng Tuệ Tâm đều dùng ánh mắt không dám tin nhìn thẳng vào Lan Tâm.

“Nường, nường nường...” Thân thể Lan Tâm căng cứng, không nói nên lời. Rốt cuộc cô cũng biết mình đã để lộ sơ hở chỗ nào. Thật không thể tin được mình lại thua một con súc sinh.

Nhưng có thể tránh khỏi ánh mắt sắc bén của Mạnh quốc công, thuận lợi ẩn nấp bên người Đức phi hai năm, cô ta cũng không phải hạng đơn giản, nhanh chóng trấn định, bắt đầu biện giải, “Hồi nường nường, lòng trung thành của nô tì với nường nường có nhật nguyệt chứng giám, xin nường nường minh xét! A Bảo chỉ là một con vật, sao nó có thể phán đoán chuẩn xác được? Nô tì thường xuyên hầu hạ trong điện, nô tì để lại mùi cũng là chuyện bình thường.”

“A Bảo lại đây.” Mạnh Tang Du không để ý đến cô ta, vẫy vẫy tay với A Bảo đang nhe hàm răng trắng ớn ra. Đợi A Bảo nhảy lên đùi mình, cô hôn hôn cái mũi nhỏ của chú, chậm rãi tiếp lời, “Bản cung cũng nói cho người biết, A Bảo đã chỉ ra người, cho dù người nói cái gì đi chăng nữa bản cung cũng không tin. Người không cần giải thích, bản cung cũng sẽ không ép hỏi ai đứng sau lưng người, trong lòng bản cung đã rõ, sau này tất nhiên phải

xử lý người này. Về phần người, đánh đến chết, người cũng sẽ sớm gặp lại người nhà của mình.”

“Nương nương, xin đừng! Xin nương nương bỏ qua cho người nhà nô tì! Là nô tì nhất thời hồ đồ, không liên quan đến họ!” Trong lòng biết chủ tử luôn nói một không nói hai, hành động cương quyết như sấm rền gió cuốn, Lan Tâm tuyệt vọng thốt lên, quỳ lết đến trước mặt chủ tử, muốn ôm đùi chủ nhân cầu xin.

Thái giám cạnh cửa rất có mắt nhìn, bước đến kéo cô ta xuống, còn dùng khăn bịt kín miệng lại. Âm thanh kêu rên xin tha im bật, thay vào đó là tiếng gậy đánh nặng nề bên ngoài cửa điện.

Trong điện yên ắng, Hạ Đông cùng Tuệ Tâm đã xụi lơ trên mặt đất từ lâu, mặt cắt không còn giọt máu. Mạnh Tang Du mệt mỏi vẫy tay, bảo người đưa họ đi.

“Đốt mấy thứ này đi, Hoàng thượng còn hôn mê, đốt thêm mấy cuốn Kinh Phật tiêu nghiệp cho hắc ta.” Tự lúc làm một bào thai xuyên đến Đại Chu, Mạnh Tang Du vẫn tin tưởng vào chuyện tâm linh, mặc dù không thích Chu Vũ Đế nhưng cô cũng sẽ không làm chuyện hãm hại hắc. Hắc sống chết gì tùy vào ý trời, cô chỉ xuôi theo dòng nước là được.

Chu Vũ Đế cảm động ư ử một tiếng, liếm liếm cổ tay trắng ngần của nàng. Bây giờ người nhớ đến mình trong lúc hôn mê chỉ còn Tang Du. Thẩm Tuệ Như chắc đang ước hắc chết cho xong, búp bê vu cổ cùng phù chú kia hẳn nhiên là từ cô ta.

“Vâng.” Ngân Thúy cùng Bích Thủy đem cái bao kia đi bếp ăn, ném bao vào trong khoang lò, tất cả đã hóa thành tàn tro.

Phùng ma ma rót một tách trà cho chủ tử, chần chờ mở miệng, “Nương nương, cha mẹ Lan Tâm đã qua đời, trong nhà chỉ còn hai đứa em, một trai

một gái, đều là mấy đứa trẻ chưa lớn, người tạm tha cho bọn họ một mạng đi ạ.”

“Tha?” Bàn tay Mạnh Tang Du đang vuốt ve tai A Bảo bỗng nhiên siết chặt.

Chu Vũ Đế nghe răng, cổ nén cơn đau trên tai, ngửa đầu, ánh mắt lo lắng nhìn về cô gái bỗng nhiên lạnh mặt xuống.

“Ta tha người nhà của cô ta, cô ta có từng nghĩ tới chuyện tha người nhà của ta? Nghiêm túc mà nói, ta, bà, Bích Thủy, Ngân Thúy, cha, mẹ, anh trai, hai ngàn người trong gia tộc họ Mạnh, thậm chí cả A Bảo đều khó tránh khỏi cái chết! Ta chỉ lấy mạng ba người nhà cô ta, nếu so sánh lại thì xem như khá nhân từ. Dám làm thì dám chịu, cô ta nên đoán trước kết quả này!”

Hừ một tiếng, ánh mắt cô thả vào hư vô, trầm giọng hỏi, “Ma ma có còn nhớ rõ Tô Tiệp Dư?”

Nét mặt Phùng ma ma ngượng ngùng, cẩn thận tiếp lời, “Là Tô Tiệp Dư bỗng nhiên bạo bệnh chết trong đêm năm trước ạ?”

“Chính là cô ấy? Bà vẫn nhớ hai đại cung nữ bên cạnh Tô Tiệp Dư? Một cặp chị em ruột?”

“Nhớ rõ ạ.” Phùng ma ma gật đầu, “Bởi vì tỷ tỷ phạm vào sai lầm bị Tô Tiệp Dư tống đến Hoán Y Cục, còn cô em gái thì đến khi Tô Tiệp Dư chết được Thần Phi chăm, bây giờ là đại cung nữ bên cạnh Thần Phi, tỷ tỷ của cô ta cũng được ra khỏi Hoán Y Cục, bây giờ làm cung nữ bậc hai trong cung Thần Phi.”

“Bạo bệnh rồi chết? Rất hay cho cái gọi là bạo bệnh mà chết! Mùa đông rét mướt, trong phòng đốt địa long còn thêm bốn lò than, cho dù Tô Tiệp Dư sợ lạnh cũng không thể sợ đến mức như vậy. Than lửa cháy mạnh đến thế, các cửa sổ trong điện đều đóng kín không chừa bất cứ khe hở nào, rõ

ràng là có người muốn hại chết cô ấy. Than lửa sẽ đốt hết không khí trong điện, lại thải ra khí độc. Tô Tiệp Dư chết vì trúng độc, ngoại trừ đại cung nữ trực đêm cho cô ấy thì còn có thể là ai? Chỉ tiếc thái y không hiểu được nguyên lý bên trong, dễ dàng để kẻ đầu sỏ đào thoát. Diệt cỏ phải diệt tận gốc, Tô Tiệp Dư chết vì mềm lòng, mà trong chuyện này Thần Phi cũng chẳng sạch sẽ bao nhiêu.” Nhận thấy lực tay mình dùng quá mạnh, Mạnh Tang Du vội vàng buông lỏng tai A Bảo ra, áy náy hôn hôn trán chú.

Thân thể Tô Tiệp Dư yếu ớt lại mắc nhiều bệnh, tính tình không mấy tốt đẹp, lúc chết cũng trong im lặng, hẳn chưa nghe bất cứ tiếng gió nào, không nghĩ tới bên trong còn có ẩn tình như vậy. Đám đàn bà trong hậu cung này càng xấu xa tàn độc hơn so với sự tưởng tượng của hẳn, mà bản thân hẳn lại đẩy Tang Du đối mặt với đầu sóng ngọn gió, buộc nàng phải tự chiến đấu bảo vệ mình, lại căm ghét thủ đoạn nàng làm để tự bảo vệ. Thật đúng là...

Chu Vũ Đế không biết nên hình dung tâm trạng giờ phút này của hẳn, chỉ hận không thể tự tát mình mấy bạt tai. Nhưng linh hồn hẳn đã dần quen thuộc với thân thể A Bảo, vấn đề là đường cung phản xạ của A Bảo rất ngắn, chưa gì đã dùng bàn chân đánh bộp bộp mấy cái lên mặt. Đánh xong hẳn cũng tự ngơ ra, chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, mình ngày càng không thể khống chế bản năng.

Thấy A Bảo cứ dùng bàn chân nho nhỏ kia chụp chụp mặt mình, trông vô cùng khôi hài. Mạnh Tang Du bật cười, cơn căm hận trong lồng ngực cũng tiêu tán.

Cô nhìn về phía Phùng ma ma đang ngậy ra như phồng, bất đắc dĩ mở miệng, “Ma ma, vì tự bảo vệ mình, có một số việc ta không thể không làm. Nếu như hôm nay ta tha cho cả nhà Lan Tâm, sau này tôi tớ trong tay sao có thể kính sợ ta nữa? Ta còn có thể tin tưởng ai? Nếu để hai đứa trẻ kia lại, khó chắc không bị người có ác ý lợi dụng, giả như chúng chấp nhất báo thù cho chị, không chừng mai này là tai họa khó lường. Ngàn dặm dê dài có thể

vỡ tung chỉ vì một cái lỗ nhỏ, đừng bao giờ coi thường bất cứ ai, đặc biệt là kẻ thù của mình.”

Phùng ma ma nghe xong mặt trắng bệch không còn hột máu, liên tục gật đầu vâng dạ. Mà Chu Vũ Đế lại trầm ngâm trong câu ‘ngàn dặm đê dài có thể vỡ tung chỉ vì một cái lỗ nhỏ’, lại nghĩ đến vết thương thối rữa của triều đình trước mắt, những cảm xúc ngồn ngang chất chồng bỗng chốc dâng lên ứ nghẹn.

Chuyện vu cổ cứ như thế mà lắng xuống, trong cung lại có được vài ngày gió êm sóng lặng, nhưng chính hôm nay lại xảy ra việc lớn. Ngũ hoàng tử bị mắc nghẹn long nhãn ở cổ đáng nhẽ nên khỏi hẳn, nhưng càng dưỡng bệnh càng yếu, chỉ trong một tháng ngắn ngủi bệnh đã nguy kịch, không thuốc hay kim châm có thể cứu chữa. Hiền phi khóc lóc thảm thiết, gọi tất cả thái y hội chẩn cho Ngũ hoàng tử, kết quả Ngũ hoàng tử không phải mắc bệnh mà là trúng độc, độc này chứa trong bát thuốc Ngũ hoàng tử uống mỗi ngày. Vì độc tính quá nhiều, liên tiếp hai mươi mấy ngày bị đầu độc, không còn cách nào cứu được Ngũ hoàng tử nữa.

Hiền phi khóc đến hôn mê trước Càn Thanh Cung, Hoàng đế giận dữ, thề sẽ điều tra chuyện đầu độc này cho ra nhẽ. Người người trong cung đều cảm thấy bất an, chỉ sợ bị dây vào.

Trong Bích tiêu cung, Mạnh Tang Du đang luyện chữ trong thư phòng, A Bảo ngồi trên bàn học, bàn chân đặt trên thoi mực đưa qua đưa lại, cũng rất có dáng mài mực, hình ảnh hơi mắc cười, lại ấm áp vô biên.

Phùng ma ma lại gõ cửa phòng, nhanh chóng hồi bẩm lại sự việc trên, sau đó dùng ánh mắt sầu lo nhìn chủ tử nhà mình.

“Đừng lo lắng, không phải Hiền phi kì thị ta xúi quẩy hay sao? Sau khi cứu Ngũ hoàng tử ta đã không dính dáng gì đến Giáng tử cung, ngay cả quà cáp an ủi cũng chưa tặng lần nào, việc này không liên quan đến chúng ta.”

Mạnh Tang Du đặt bút xuống, hơi trầm ngâm một lúc rồi nói, “Việc này có tám chín phần là nhắm vào Lý quý phi. Mấy ngày nay ma ma coi xét cửa cung kỹ lưỡng, đừng để những cung nhân dọn dẹp đi vào, nếu ta không đoán nhầm, trong cung sẽ có biến đổi lớn.”

“Vâng, nô tì đã hiểu.” Sắc mặt Phùng ma ma nghiêm túc vâng lệnh.

Mạnh Tang Du hít một hơi sâu, trải một tấm lụa ra, nhúng bút vào mực rồi viết bảy chữ cuồn thảo thật to, ‘Sơn vũ dục lai phong mãn lâu.’

(‘Sơn vũ dục lai phong mãn lâu’ tức là ‘Gió thổi báo giông tố sắp đến’: cơn giông trước lúc mưa nguồn, ví với không khí căng thẳng trước khi bùng nổ chiến tranh, biến động.)

Thấy những chữ này, tâm trạng vốn u tối của Chu Vũ Đế càng thêm nóng. Ngũ hoàng nhi bị người hạ độc? Rốt cuộc ai đã làm chuyện này? Thẩm Tuệ Như? Cái tên này gần như nhảy ra đầu tiên, khiến hai hàm răng của hắn nghiến vào nhau ken két.

* * * *

Quả nhiên mọi chuyện như Mạnh Tang Du dự đoán, càng ngày càng trở nên phức tạp. Chuyện đầu độc còn chưa điều tra ra, Nhị hoàng tử lại gây tai họa ngập trời, trong một lần chơi đùa đã đẩy thư đồng của mình xuống hồ sen chết đuối. Thư đồng kia là cháu ruột của một cấp dưới Lý tướng nề trọng nhất, còn là dòng độc đinh trong nhà. Người kia quá bi thương, cáo trạng lên Kim loan điện.

Hoàng đế giận dữ phạt Nhị hoàng tử ba mươi đình côn, đóng cửa suy nghĩ hơn nửa năm nhưng việc này vẫn còn chưa lặn xuống. Người kia vừa buồn bã lại giận dữ, khó có thể xoa dịu, rốt cuộc đem tội chứng Lý tướng kết bè kết cánh, bán quan bán tước, tham ô nhận hối lộ báo cho Hoàng thượng, cùng lúc đó đã điều ra được việc Ngũ hoàng tử trúng độc, đúng là

do Lý quý phi gây ra, mục đích là để loại trừ kẻ cạnh tranh ngôi vị Thái tử cho con.

Tin tức vừa truyền ra đã khiến cả triều ồ lên, Hoàng thượng dùng thủ đoạn lời đình xử lý bè đảng Lý tướng, bỏ mọi chức vụ, nhốt vào thiên lao chờ ngày điều tra rõ ràng. Lý quý phi bị tống đến lãnh cung, không thể kêu oan. Thảm thái sư lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai thay thế vị trí Lý tướng, trong lúc nhất thời quyền lực phủ đầu triều chính.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Biến Cố (2)

Họ Lý rút dài khiến Mạnh Tang Du ngửi được mùi vị của âm mưu. Qua bảy tám ngày nữa, Ngũ hoàng tử cũng không thể gượng gượng, cho đến một đêm giờ Sửu canh ba trút hơi thở cuối cùng, trong Giáng tử cung ngập tràn tiếng gào thét, tất cả đèn lồng đỏ đều lấy xuống. Dù cách thật xa, ai ai cũng có thể nghe thấy tiếng khóc lóc cùng chửi rủa tộc họ nhà Lý của Hiền phi.

Mạnh Tang Du trần trở khó ngủ trong tiếng ai oán thê lương, cuốn A Bảo vào lòng, đón gió đêm lạnh buốt như băng đá, dưới bóng tối đặc quánh nặng nề nhìn về phía Giáng tử cung nơi xa xăm. Mũi Chu Vũ Đế như có tiếng nước nổ, đó là con hăn, lại chết trong tay người đàn bà của mình, hết thảy ngọn nguồn đều do hăn, là hăn không biết nhìn người! Dù rằng không điều ra ra chân tướng, nhưng hăn biết, chuyện này không thể thiếu Thẩm Tuệ Như đẩy sau lưng, kéo đổ họ Lý, giết chết Ngũ hoàng tử, y thị mới là kẻ có lợi nhiều nhất. Càng lún sâu, y thị không bao giờ dừng tay, những chướng ngại ngăn trở đại kế Hoàng tử công chúa tộc Thẩm đều sẽ bị ám hại.

Tiếng nước nổ chuyển sang âm thanh gầm gừ, trong mắt Chu Vũ Đế là sát ý ngập trời.

“A Bảo đừng sợ, đừng sợ nhé! Đó là vì Ngũ hoàng tử ra đi, chú bé biến thành ngôi sao trên trời.” Nghe thấy tiếng ư ử của A Bảo, Mạnh Tang Du nghĩ rằng chú sợ hãi khi cảm nhận động tĩnh ở Giáng tử cung, vội vàng ôm chặt hơn, dịu dàng an ủi.

Biến thành sao trên trời? Tang Du nghĩ trầm là con nít sao? Nhưng an ủi như vậy thật sự khiến trái tim ấm áp. Chu Vũ Đế ngừng rên, vùi mặt vào

vòng ôm thơm thơm kia thật sâu. Chỉ có nơi này mới là nơi chốn yên ổn nhất hẳn có thể cảm nhận được, hẳn rất cần, rất cần tìm lấy chút sức mạnh gì đó để tiếp tục giữ vững niềm tin của bản thân.

“Nương nương nên trở về đi ạ. Ban đêm rất lạnh.” Phùng ma ma mang theo một chiếc áo choàng, khoác lên người chủ tử.

“Ma ma, ta có dự cảm không tốt, tiết trời Đại Chu đã sắp thay đổi (biến đổi về chính trị phát sinh những thay đổi căn bản).” Âm giọng vốn lạnh nhạt của Mạnh Tang Du lần khuất bất an, “Muốn kéo đổ một gia tộc khổng lồ thực ra cũng rất dễ dàng, một là rút củi dưới đáy nồi, hai là đánh thẳng vào nhược điểm. Thủ đoạn họ Thâm quả thực rất hay, tấn công vào Nhị hoàng tử, tìm được nhược điểm trí mạng của tộc Lý, chúng sẽ công kích ngay. Lần trước chúng cũng dùng thủ đoạn tương tự đối phó với gia tộc họ Mạnh chúng ta, may mắn có A Bảo ở đây nên mới tránh khỏi kiếp nạn này.”

Mạnh Tang Du cọ cọ má vào mũi A Bảo, đổi lấy A Bảo ư ử an ủi cùng cái liếm môi âm ẩm.

“Lần trước chúng thất bại tất không từ bỏ ý đồ, ta có dự cảm chúng sẽ ra tay lần nữa, lúc này rất có khả năng thực hiện kế ném đá giấu tay để diệt cỏ tận gốc, trực tiếp ra tay với cha.” Chân mày Mạnh Tang Du nhíu lại, trên khuôn mặt phủ kín sầu lo.

Thực ra Chu Vũ Đế cũng đã nghĩ tới chuyện này, trái tim quặn thắt. Ở thời điểm quan trọng này lại ra tay với Mạnh quốc công, tình thế chiến tranh biên cương chắc chắn sẽ xoay chuyển, họ Thâm muốn bán nước!

“Nương nương, Quốc công lão gia nơi biên cương xa xôi, lại ở trong quân đội, bàn tay tộc Thâm không thể dài đến như vậy.” Trong lòng Phùng ma ma hoảng loạn, miệng lại dịu dàng an ủi.

Mạnh Tang Du lắc đầu không nói, đứng lặng trong gió lạnh hồi lâu mới quay về tấm điện, lại một đêm trăn trở khó ngủ. A Bảo cũng mở to mắt, nằm bên nàng đến hừng đông.

Một tháng đã trôi qua, thế cục trong hậu cung đã thay đổi đến nghiêng trời lệch đất. Tuy rằng Đức phi chưa đổ, nhưng thân thể rệu rã như vậy, cho dù sau này được sủng ái lại cũng không thể tiến thêm bước nữa. Lương phi nhảy một bước trở thành đệ nhất sủng phi, Hoàng đế ngày ngày ân sủng, thậm chí còn ứng thuận hứa hẹn chỉ cần dừng dục Hoàng tự sẽ lập tức đưa cô ta ngồi lên ngôi Hậu, vinh quang này vượt xa hơn cả Đức phi. Nhưng tính tình Lương phi dịu dàng, rất dễ ở chung, không ít phi tử dựa vào Lương phi được sủng ái lây, trong lúc nhất thời trở thành chỗ dựa cho hàng sa số người, nói là độc bá hậu cung cũng không ngoa.

* * * *

Mạnh Tang Du đang nghĩ đến chuyện cha ở biên cương đã nên nhận được mật tín của mình, biên cương lại có tin tức truyền đến, Mạnh quốc công cùng Hàn Xương Bình cùng mất tích ở Ngọc long thành.

Vừa nhận thư khẩn, Mạnh Tang Du thắng thốt đánh vỡ một ly trà, ngấn ra hồi lâu hai tay mới run lấy bấy mở thư. A Bảo nhanh chóng nhảy lên đùi cô, chui vào trong lòng cùng xem.

Trong thư chỉ kể sơ qua việc Mạnh quốc công mất tích như thế nào.

Mạnh quốc công thu lại vị trí Hữu tướng quân của Hàn Xương Bình, nhưng lúc bao vây Hoàng triều tộc Man, Mạnh quốc công lại không để anh ta đảm nhiệm tiên phong mà sai qua lương thảo. Trong lòng Hàn Xương Bình bất bình, có ý buông lỏng, buổi tối trực đêm ở Ngọc long thành lại bị một nhóm kỵ binh tộc Man đánh lén từ phía sau, lương thảo tràn ngập nguy cơ. Lúc đó Mạnh quốc công đang sắp xếp chiến thuật, bày binh bố trận ở hậu phương, gần Ngọc long thành nhất, vội vàng mang binh quay về phòng

ngự, kịp thời bảo vệ lương thảo. Nhưng Hàn Xương Bình còn trẻ, tính tình nóng nảy, bị quân Man đâm một nhát sau lưng như vậy sao có thể buông tha, không để ý đến bóng đêm dày đặc mà dẫn một tiểu đội đuổi theo tiêu diệt, Mạnh quốc công sợ anh ta sẩy chân vào mai phục, vội thúc ngựa đuổi theo, sau đó cả hai đều không quay về đơn vị, quả thực là vô duyên vô cớ mà mất tích, cũng không biết là ngoài ý muốn hay do quân Man phục kích.

Đọc thư xong sắc mặt Mạnh Tang Du đã trắng bệch, Chu Vũ Đế cắn chặt răng, chỉ cảm thấy hối hận không kịp khi quyết định phái Hàn Xương Bình đến cạnh Mạnh quốc công. Nếu như Mạnh quốc công thực sự xảy ra chuyện, hắn còn có mặt mũi nào nhìn Tang Du nữa? Hắn còn có cách nào kéo trái tim Tang Du quay về? Chuyện này nhất định sẽ trở thành khoảng cách giữa đôi bên, trọn kiếp này cũng khó mà bỏ qua chương ngại.

Hắn đứng thẳng dậy, chân trước khoác lên đầu vai Mạnh Tang Du, ăng ăng ăng ăng liếm gò má tái xanh cùng khoe môi Tang Du, muốn đem mọi khả năng có được an ủi nàng. Trước mắt chỉ là mất tích, nửa đời người Mạnh quốc công rong ruổi nơi chiến trường, không dễ gì gặp chuyện bất trắc!

Mạnh Tang Du ôm cái đầu chó của chú, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, rốt cuộc cũng từ từ định thần. Thật ra cô đã sớm chuẩn bị tâm lý để đón nhận chuyện xảy ra ngoài ý muốn, tin tức này không thể kéo đổ cô xuống được.

“Lập tức phái người ra cung nói cho mẹ ta, để bà an tâm chờ đợi. Cha chỉ mất tích, chưa có tin xấu tức là tin tốt, đừng khiến mẹ ta suy nghĩ nhiều. Còn nữa, chuyện này nhất quyết phải giấu anh trai, nếu như anh ấy biết sẽ khẳng khái trốn khỏi nhà, đi biên cương tìm cha. Trong nhà đã loạn đủ, không cần anh ấy gây thêm phiền phức nào nữa.” Cô bắt đầu ra chỉ thị đầu vào đây cho Bích Thủy.

Bích Thủy vội vàng vâng mệnh, lập tức phái người đi phủ Quốc công gửi tin nhắn.

Dàn xếp mọi chuyện trong nhà xong, cô nhúng đầu bút vào mực viết một bức thư. Chu Vũ Đế còn chưa kịp nhảy lên bàn đọc thư cô đã gấp giấy lại cho vào phong bì, đưa Phùng ma ma, cẩn trọng giao phó, “Nếu như cha ta thực sự xảy ra chuyện, ta sẽ nghĩ cách đưa ba người các người, thêm A Bảo ra khỏi cung, ta để lại cho Bích Thủy cùng Ngân Thúy một phần hồi môn, có thấy cái tráp gỗ hoàng lê kia không? Đến lúc đó đừng quên thu xếp cho hai đứa. Sau khi ra cung tìm Vương Hoa Sơn rồi gửi bức thư này, nói với anh ấy sau này xin hãy chăm sóc mẹ cùng anh trai ta, kiếp sau Tang Du sẽ báo đáp ân tình này!”

Những, những điều này sao giống như đang chuẩn bị hậu sự? Bấy giờ hai chân Phùng ma ma mềm nhũn, Ngân Thúy đã quỳ phịch xuống, lết đầu gối đến bên chân chủ tử khóc lớn. Ngực Chu Vũ Đế phập phồng kịch liệt, cái mồm tru lên âm thanh rít gào tê tâm liệt phế. Hai chân hần nghiến chặt vai Mạnh Tang Du, vừa tru vừa liếm môi nàng, cầm nàng, rồi cổ nàng, như thể cầu xin nàng đừng bao giờ rời khỏi hần.

“Ngoan nào, A Bảo ngoan nào! Chị không có việc gì.” Mạnh Tang Du ôm chặt A Bảo cứ giãy dụa không ngừng, dịu dàng an ủi.

“Nương nương, lão nô không đi! Lão nô xin ở bên người!” Phùng ma ma cũng quỳ xuống bên chân chủ tử, nước mắt đầy mặt.

“Ta không phải đi vào chỗ chết, các người khóc cái gì?” Mạnh Tang Du cười khổ, từ từ nói tiếp, “Ta đã tính toán đưa các người ra cung từ lâu, không năm này cũng là sang năm, chỉ là tiến hành kế hoạch trước dự định mà thôi. Các người đi rồi mà mới có thể tập trung ứng phó Thẩm Tuệ Như cùng họ Thẩm. Đại Chu này sẽ không rơi vào tay chúng, đã đến bước này, chắc có lẽ ám vệ đã truyền tin cho Thái hậu nương nương, nhất định người sẽ quay về chấp chưởng đại cục. Thái hậu nương nương là ai? Mười Thẩm thái sư cùng Thẩm Tuệ Như cộng lại cũng không phải là đối thủ của bà. Đến lúc đó ta sẵn sàng góp sức cho Thái hậu, cùng nhau vạch trần âm mưu trộm long tráo phụng của họ Thẩm. Một người là dưỡng mẫu, một người là

sủng phi của Hoàng thượng, lời chúng ta nói ra cả thiên hạ này ai dám không tin? Quân sĩ gia tộc họ Mạnh sẽ trở thành hậu thuẫn cho ta! Trong tay Thái hậu cũng có một nhánh quân đội riêng, dư sức trấn giữ kinh thành. Đợi thế cục ổn định, Hoài Nam vương cùng Tương Bắc vương cũng không gây ra chuyện gì ầm ĩ nữa, bất quá Hoang thượng chỉ bị ép thoái vị, Đại Chu sẽ lựa chọn quân chủ khác, còn ta sẽ năn nỉ Thái hậu để ta chăm sóc Hoàng thượng. Hoàng thượng bất tỉnh ta sẽ chăm sóc hẳn cả đời, chẳng có gì không tốt! Còn đỡ hơn so với việc mưu hại lẫn nhau trong cung cấm này!”

“Thái, Thái hậu nương nương sẽ quay về?” Trái tim Phùng ma ma chột điệu lại, A Bảo cũng ngừng tru lên.

Nói đến Thái hậu tộc Tương, đây cũng là một người phụ nữ không thua kém đấng nam nhi. Có thể nói gia thế Thái hậu cùng Tang Du không có quá nhiều khác biệt, Mạnh quốc công là Kiến uy Đại tướng quân đương nhiệm, mà huynh trưởng Thái hậu là Kiến uy Đại tướng quân tiền nhiệm. Thái hậu vừa vào cung đã được phong làm Hoàng hậu, ba năm không con, tiên đế chủ động để bà nhận nuôi Tam hoàng tử – cậu bé mất mẫu phi từ nhỏ, cũng chính là Đường kim Thánh thượng bây giờ. Nhưng sau khi nhận nuôi Thánh thượng không lâu Thái hậu liền mang thai, sanh ra Cửu hoàng tử. Thái hậu cũng là người nhân ái, đối xử bình đẳng với con nuôi cùng con ruột mình, tình cảm giữa hai vị hoàng tử thân cận gần gũi, khá hòa hợp.

Nhưng khi tiên đế bệnh nặng, sắc lập Tam hoàng tử làm Thái tử, tất cả mọi chuyện biến thành hư ảo. Cửu hoàng tử tự xưng mình là con trai trưởng dòng chính, vốn nghĩ rằng ngôi vị Thái tử chắc chắn rơi vào tay mình, không thể hiểu được vì sao lại bị một đứa con nuôi đoạt đi, trong lòng tất nhiên giận dữ khó có thể xoa dịu. Mà mẫu tộc của Thái hậu lại chia thành hai phái, một phái ủng hộ Tam hoàng tử, một phái hỗ trợ Cửu hoàng tử. Bè cánh Cửu hoàng tử khá nóng vội, nhân lúc tiên đế lâm trọng bệnh đã khởi binh bức vua thoái vị. May mà tiên đế phát hiện từ trước nên mới có thể

ngăn chặn thảm kịch máu chảy thành sông. Vì bảo vệ tánh mạng bốn ngàn người trong gia tộc họ Tương, Thái hậu tự mình đưa rượu độc đến bên miệng Cửu hoàng tử.

Không lâu sau đó tiên đế vĩnh biệt trần thế, gia tộc họ Tương bị lưu đầy ngàn dặm, mà Thái hậu cũng nản lòng thoái chí, bằng không cũng có thể xoay chuyển tình thế. Nhắc tới đây, thực ra hết thảy đều là âm mưu của tiên đế, bắt đầu từ khi tiên đế để Thái hậu nhận nuôi Tam hoàng tử, mưu kế này mới khởi động. Hẳn dựa vào một đứa con ruột cùng một đứa con nuôi phân hóa gia tộc Thái hậu, lại nhân chuyện sắc lập Thái tử tiêu diệt hoàn toàn tộc Thái hậu, Kim thượng đã tiêu diệt toàn bộ những rủi ro của việc họ ngoại chuyên quyền.

(Từ Kim thượng 今上 là tôn xưng do các đại thần của vua tôn tặng, nó có ý nghĩa chỉ định vị hoàng đế đang tại vị, cũng là một từ tôn sùng, hàm ý của nó là đương kim hoàng thượng 當今皇上, và khi quần thần trong triều cần nói về nhà vua lúc nhà vua không có mặt, nghĩa là cần phải trịnh trọng hơn.)

Bởi vậy Kim thượng lòng nặng áy náy với Thái hậu, tặng một đội quân riêng cho Thái hậu đưa đến Thiên Phật Sơn. Phần lớn người thuộc đội quân này là những tướng lĩnh còn sót trong mẫu tộc Thái hậu, dùng mãnh thiện chiến, lấy một địch trăm. Nếu Thái hậu mang binh hồi triều, đám Ngự lâm quân cùng Long cấm vệ bọn họ Thẩm ‘chơi đùa’ thành năm bè bảy mảng không phải là đối thủ của bà, huống chi còn có Đức phi cùng gia tộc nhà họ Mạnh trợ giúp.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phùng ma ma cùng ngân Thúy cũng trấn định, chỉ ôm chân chủ tử khóc lóc van xin, để chủ tử đồng ý giữ họ lại, mà Chu Vũ Đế càng sốt ruột hơn. Nếu Thái hậu quay về, trong kinh cùng cung cấm tất sẽ xảy ra chiến trận đẫm máu, đao kiếm nơi chiến trường không có mắt, lỡ như Tang Du xảy ra chuyện ngoài ý muốn...

Hắn không dám nghĩ tiếp, thầm hận ông trời vì sao còn không cho mình hồi hồn. Nghĩ đến chuyện hồi hồn, hắn tự nhiên nhớ đến tờ giấy kia, vội vàng lẫn mình trong đêm tối chạy đến Ngự hoa viên thử thời vận, xem Diêm Tuấn Vĩ có thể tiến cung điều tra hay không.

Rẽ qua một con đường nhỏ, Ngự hoa viên đã lọt vào tầm mắt. Hắn vừa nhấc chân định qua thì bắt gặp ánh nền leo lét phía cuối con đường. Nhìn kỹ một chút, thì ra là khuôn mặt lúc ẩn lúc hiện của Thường Hỉ trong ánh sáng nhờ, mà phía sau y còn có một người, mặc dù khuất bóng nhưng xem dáng dấp lại có tám chín phần giống Thẩm thái sư.

Đã trễ thế này còn vào cung, bọn chúng còn có âm mưu gì nữa? Chu Vũ Đế nhíu mày, không nghĩ ngợi đuổi theo bước chân hai kẻ kia, len lén chui vào Càn Thanh Cung.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Hoàn Hồn (1)

Trong Càn Thanh Cung, Hoàng đế giả đã theo chỉ thị Thẩm Tuệ Như đi lâm hạnh đám phi tử, chỉ còn mình y thị ngồi sau ngự bàn đọc chồng tấu chương dày, nét hằn giữa hai chân mày để lộ phong thái uy nghi của bậc bề trên, khí thế kinh người.

Thấy con gái như vậy, Thẩm thái sư ngẩn người, trên khuôn mặt là thần sắc vui mừng. Hai đứa con của y từ nhỏ đã thông minh nổi trội, ngọc chất kim tương, là rồng phượng giữa biển người, vốn nên hưởng thụ mọi tôn vinh không gì sánh được trên thế gian này. Bây giờ xem ra đi con đường này quá đúng đắn, Đại Chu sắp lọt vào tay gia tộc họ Thẩm, cho dù Hoàng thượng tình lại cũng không làm nên trò trống gì.

Chu Vũ Đế dựa vào thân thể linh hoạt cùng bộ lông nâu đậm, thuận lợi đi theo hai người đến Càn Thanh Cung. Vì lo sợ có người thấy Thẩm thái sư nửa đêm tiến cung, Thường Hỉ đi trước cho thị vệ lui xuống, để Chu Vũ Đế cũng suôn sẻ vào cùng. Nấp trong góc đại điện, dò xét tình hình bên trong xuyên qua khe cửa, thấy Thẩm Tuệ Như chiếm ngự tòa của mình lại dương dương tự đắc, ánh mắt hằn hốt nhiên trở nên lạnh băng.

“Vi thần tham kiến nương nương.” Thẩm thái sư khom lưng hành lễ.

“Phụ thân đã đến.” Thấy Thẩm thái sư, Thẩm Tuệ Như đặt ngự bút xuống, đi tới cửa nghênh đón phụ thân.

Hai cha con ngồi đối diện nhau, Thường Hỉ đứng ở cửa trông chừng. Chu Vũ Đế co mình vào bóng tối vánh tai nghe lén hai kẻ kia nói chuyện.

“Phụ thân, rốt cuộc Mạnh Trường Hùng đã chết hay chưa?” Ngử khí Thẩm Tuệ Như có phần nôn nóng.

Tai Chu Vũ Đế khẽ giật lên, bất giác nín thở.

“An Trát Đạt đã truyền tin đến, Mạnh Trường Hùng không nằm trong tay chúng, chúng đã dồn Mạnh Trường Hùng cùng Hàn Xương Bình vào vùng đầm lầy đã lập tức lui binh, bây giờ sống chết không rõ.” Thẩm thái sư chậm rãi dùng nắp tách trà lướt qua miệng tách vài lần, âm thanh va chạm chổi tai càng khiến người ta bực bội.

An Trát Đạt là mãnh tướng hạng nhất dưới trướng Nha luật Hãn vương, Thẩm thái sư có thể quan hệ với người này, có thể thấy được tộc Thẩm đã thông đồng bán nước với địch từ lâu, chuyện Mạnh quốc công mất tích tuyệt đối có liên quan đến y! Tốt! Răng Chu Vũ Đế nghiêng vào nhau ken két, lưng bất giác cong lên, toàn bộ lông trên người đều dựng đứng.

“Sao lại không tiếp tục truy đuổi? Nếu Mạnh Trường Hùng không chết chúng sao có thể xoay chuyển thế thua? Thật sự là một đám ngu xuẩn!” Thẩm Tuệ Như đập mạnh vào mặt bàn, ngữ khí nôn nóng. Mạnh Trường Hùng là chỗ dựa lớn nhất của Mạnh Tang Du, chỉ khi Mạnh Trường Hùng chết đi mới có thể mạnh tay đối phó Mạnh Tang Du. Mạnh Tang Du chính là cái gai trong lòng, không thể không nhổ!

“Nương nương có chuyện không biết, thảo nguyên trên vùng bùn lầy này có tiếng là nơi chết chóc, nơi đó hàng sa số đầm lầy, tràn ngập chương khí, đừng nói là người, ngay cả chim cũng không dám bay sát. Vào chỗ đó, Mạnh Trường Hùng cùng Hàn Xương Bình chắc chắn phải chết.” Ngử khí Thẩm thái sư rất chắc chắn.

Chu Vũ Đế gắng gượng đè nét cơn rít gào giữa cổ họng, ánh mắt ngẫu đỏ nhìn chăm chăm hai người sau khe cửa. Lúc trước sao hắn có thể tin tưởng hai kẻ này? Thật sự là có mắt không trông!

“Chỉ dựa vào phán đoán bản cung vẫn còn lo lắng, phụ thân viết một phong thư cho Tạ Chính Hào để hăn tăng người đến vùng đầm lầy kia tìm kiếm, sống phải thấy người chết phải thấy xác.” Âm giọng Thẩm Tuệ Như trĩu nặng sát khí.

Tạ Chính Hào, Cam Túc Đề Đốc, là một trong những mười chín vị tướng soái trông giữ biên cương, cũng là một tâm phúc hăn có vài phần tin tưởng, không thể ngờ là đã bị Thẩm thái sư lôi kéo lung lạc. Chu Vũ đế cười lạnh, ý giết chóc dâng trào ứ nghẹn nơi đáy mắt.

“Được, khi vi phụ quay về sẽ viết thư cho Tạ Chính Hào. Mạnh Trường Hùng mất tích, quân đội không thể không có tướng quân, ngày mai nương nương hãy ban thánh chỉ sắc phong Tạ Chính Hào làm Đại tướng quân, chấp chưởng ấn soái tiến đánh Hoàng triều tộc Man. Vi phụ đã đàm phán điều kiện ổn thỏa với Nha luật Hãn vương, Tạ Chính Hào giả vờ bại trận, hăn ta sẽ nhân lúc hỗn loạn thay vi phụ giết mấy viên đại tướng dưới trướng Mạnh Trường Hùng, mười thành Túc châu sẽ đưa cho hăn coi như thù lao. Sau trận chiến Tạ Chính Hào sẽ đổ hết thất bại lên đầu toàn bộ quân đội nhà họ Mạnh, đến lúc đó nương nương lại ban thánh chỉ chém đầu hết những người này, sau lại đổi thành người của chúng ta. Như thế trăm vạn đại quân đều rơi vào tay họ Thẩm.”

Ngữ khí Thẩm thái sư đắc ý khoái trá, Chu Vũ Đế ngoài cửa đã tức giận đến mức cả người run rẩy.

Thẩm Tuệ Như gật đầu đồng ý, nhận danh sách của phụ thân đưa qua đọc kỹ. Người trong danh sách đều là tướng soái Thẩm thái sư chuẩn bị lôi kéo, có thể dùng để thay thế thuộc hạ tâm phúc của Mạnh Trường Hùng.

Thẩm thái sư nhìn kỹ thần sắc con gái dưới ánh đèn, lại chuyển tầm mắt xuống bụng con, giọng nói dè thấp xuống, “Đã hơn một tháng trôi qua, nương nương đã có tin tức gì chưa?”

Thẩm Tuệ Như sững ra một lúc lâu mới hiểu được, ngữ khí cứng nhắc lại lạnh lẽo, “Vừa lỡ tín kỳ ba ngày, chắc hẳn đã mang thai, còn phải đợi thêm một thời gian nữa mới có thể chẩn đoán chính xác.”

“Được, được, rất được!” Thẩm thái sư kích động nói ba chữ ‘được’ liên tiếp, cuối cùng thận trọng giao phó, “Cái thai này là then chốt để gia tộc họ Thẩm chúng ta ngồi lên ngôi báu, nương nương nhất định phải bảo vệ cho tốt. Đợi thời cơ chín muồi, nếu cái thai này là con trai thì tiện, nếu là con gái, vi phụ sẽ tính toán trước chuẩn bị một đứa bé trai sai người đưa vào cung thay thế. Bây giờ nương nương gọi Văn Thanh vào đây, vi phụ sẽ giao cho cô ta, nương nương chỉ cần yên ổn gìn giữ thai nhi, đừng quan tâm những chuyện khác.”

“Đã biết.” Thẩm Tuệ Như nặng nề trả lời.

Chu Vũ Đế không muốn nghe tiếp nữa, hẳn sự nếu nghe tiếp mình sẽ không nhịn được mà xông vào cắn chết hai cha con nhà kia. Thông đồng với kẻ địch bên ngoài, giết hại trung thần, loạn lạc triều đình, trộm long tráo phụng, mưu triều oán vị... Tất cả tội danh này đủ để chúng tộc họ Thẩm chết một vạn lần!

Đè cơn giận dữ trong ngực xuống, Chu Vũ Đế gầm gừ một tiếng quay đầu muốn rời khỏi Càn Thanh Cung.

“Ồi, con chó ở đâu ra thế này?” Một giọng nữ vang lên phá vỡ yên tĩnh ngoài điện, Văn Thanh không biết xuất hiện tự khi nào, vừa vịn dụng vào Chu Vũ Đế.

Năm chữ vàng to rõ ‘A Bảo Bích tiêu cung’ càng sáng lóa dưới ánh nến rọi chiếu, vô cùng gây chú ý, Văn Thanh rung mình, khom người tóm nghiêng Chu Vũ Đế, hai tay bịt chặt mõm cùng bốn chân chú, mang vào Kiền thanh điện.

“Nường nường, thú cưng của Đức phi chạy vào.” Hành lễ trước Thái sư và chủ tử, Văn Thanh giao A Bảo đang giầy dựa không ngừng trong tay.

“Giao cho Thường Hi xử lý triệt để đi. Người đến đây, phụ thân ta có chuyện giao phó.” Thẩm Tuệ Như uống một ngụm trà, không để ý mở miệng. Một thời gian ngồi trên ngai vàng, y thị không bao giờ tức giận vì một con súc sinh hạ đẳng nữa. Trong mắt y thị, sinh mạng A Bảo không bằng cả rơm rạ.

“Thưa vâng.” Văn Thanh giao A Bảo cho Thường Hi, quỳ bên chân Thẩm thái sư nghe dạy bảo.

Thường Hi nhận lấy A Bảo đang giầy dựa kịch liệt, đưa chú ra bãi đất trống cách Càn Thanh Cung khá xa, quăng mạnh xuống đất, sau đó dùng chân giẫm lên ngực chú, càng lúc càng dùng sức. Thường Hi có thể giết A Bảo bằng một cú đạp duy nhất, nhưng lần trước vì A Bảo mà hấn bị Đức phải tát tai, cơn oán giận ngày qua ngày tích tụ từ gió thành bão, cần phải giải tỏa ngay lập tức. Thấy A Bảo vừa tru tréo vừa giầy dựa, oán hận không cam lòng chết nhưng lại bất lực buông xuôi khiến nội tâm bạo ngược của hắn ta thỏa mãn vô cùng, tốc độ dấn chân xuống càng chậm hơn.

Âm thanh răng rắc truyền đến từ lồng ngực, là tiếng xương gãy, cơn đau buốt nhói dường như xuyên thủng từ linh hồn, liên miên không dứt. Đôi người mắt đỏ ngầu của Chu Vũ Đế nhìn thẳng vào Thường Hi, trong lòng thầm gọi tên Tang Du hết lần này đến lần khác. Thời khắc này ba chữ như khắc vào xương tủy đã cho hắn sức mạnh vô biên, hắn không muốn dễ dàng nhắm mắt buông tay. Nếu hắn chết, Tang Du phải làm sao bây giờ?

“Con súc sinh này còn cứng đầu!” Thường Hi cười khẩy, bàn chân đột nhiên dùng sức.

Xương sườn gãy phá nát phổi, xuyên thủng trái tim, máu trào ra từ mồm, Chu Vũ Đế rít gào tru lên không ngừng, trong người mắt đen thẫm

như bóng tối dần dần phủ kín một lớp sương màu máu đỏ. Trong cơn thảng thốt không biết, tiếng Kinh Phật như có như không truyền đến từ xa xôi, luồng sức mạnh dịu hòa nào đó kéo linh hồn hẩn rời khỏi thân thể A Bảo rồi dẫn vào hư không. Hẩn không cam lòng nhắm hai mắt lại, trong cái mồm đầy máu trút hơi thở cuối cùng.

“Vây giờ chết rồi? Thật chẳng vui chút nào!” Thấy con súc vật dưới chân mình không cử động nữa, Thường Hi đạp mạnh hai chân, xong xuôi mới vẫy tay gọi một thái giám ném đại A Bảo vào vườn hoa cạnh Càn Thanh Cung làm phân bón thúc.

* * * *

Một trạch viện u tĩnh nào đó trong kinh thành.

Một gian phòng đốt vô số đèn chong (thắp suốt ngày đêm trước tượng Phật), mùi đàn hương giăng kín bên trong, một lão hòa thượng chân mày bộ râu bạc trắng, thần sắc nghiêm túc đạo mạo chậm rãi ngừng tiếng phạm xướng, nói với người đàn ông đang canh giữ ở cửa, quanh người ngập tràn hơi thở bạo ngược mở lời, “Hồn vị thí chủ này đã quay về, tức khắc sẽ tỉnh.”

(“Phạm”: nét làm cho thanh tịnh. Phật giáo lấy thanh tịnh làm tôn chỉ, cho nên sự gì có quan thiệp đến Phật đều gọi là phạm.)

“Thật sao?” Gã nhú mày, ngữ khí chất vấn. Mỏi hết thần y này đến thần y khác đều bó tay không chữa được, lão hòa thượng này đến chỉ liếc mắt một cái rồi bảo ‘Tất cả do số trời, ít ngày nữa sẽ về’, sau đó đốt đèn niệm kinh, làm như chuyện kia rất thoải mái rất dễ dàng, sao gã có thể tin được? Nhưng nghĩ đến tờ giấy kỳ lạ kia gã cũng chỉ có thể coi ngựa chết thành ngựa sống, mặc lão hòa thượng này ‘xoay vần.’

Cả nói chuyện một lát, người đàn ông tuần tú được ánh đèn vây quanh rên lên một tiếng, từ từ mở mắt. Thấy trần nhà độc màu tuyết trắng, hẩn

ngần ra, lập tức ý thức được nơi này không phải là Hoàng cung. Những trần vòm cao trong cung đều vẽ những bích họa tráng lệ, không đơn giản như vậy.

Hắn nghiêng đầu nhìn khung cảnh chung quanh, bắt gặp một khuôn mặt đầy kinh ngạc. Đường nét trên mặt lạnh lùng nghiêm nghị, phủ đầy sát khí, không phải Diêm Tuấn Vĩ thì còn ai vào đây?

“Tuấn Vĩ?” Chu Vũ Đế kinh ngạc mở miệng, nghe âm giọng khàn khàn của mình lập tức ngẩn ra, không dám tin giờ hai tay lên nhìn. Đây là tay người? Mình cứ thế mà hồi hồn?

“Thí chủ không có việc gì, chỉ cần uống vài ngày thuốc điều dưỡng thân thể là được, bần tăng cáo từ.” Lão hòa thượng niệm phật, chậm rãi đi đến cửa phòng nghỉ, vừa đến cạnh cửa đã dừng lại, chắp hai tay trước ngực thận trọng nhắc nhở, “Việc ở đây bần tăng sẽ giữ bí mật tuyệt đối, thí chủ cũng chớ quên hứa hẹn lúc trước, nhất định phải mạ vàng tượng phật cho chùa mới phải.”

“Diêm mỗ bái tạ đại sư! Việc mạ vàng tượng Phật sẽ hoàn thành trong vòng một tháng.” Diêm Tuấn Vĩ vội vàng khom người đáp lời. Lão hòa thượng này suốt ngày nhắc chuyện tu sửa mạ vàng tượng Phật, lúc trước gã còn tưởng người này vì lừa tiền nên mới đến, không ngờ ông ta có bản lĩnh thực sự. A di đà phật, may mắn gặp được lão hòa thượng tương đối có tiên khí, giữ ông ta ở lại.

Lão hoà thượng lại niệm câu phật pháp gì đó, cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Chu Vũ Đế không có tâm trạng nào để ý tới chuyện giữa hai người kia, hắn nhìn chăm chú vào Diêm Tuấn Vĩ, vừa mở miệng liền hỏi, “Người có phái người đi bảo vệ Tang Du?”

“Tang Du?” Diêm Tuấn Vĩ ngẩn ra, lưỡng lự hỏi lại, “Đức phi ạ?”

“Trẫm để lại tờ giấy cho người người không thấy sao?” Chu Vũ Đế trầm giọng hỏi.

“Thật sự là Hoàng thượng để lại sao? Không phải là chó bói? Mấy chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo cùng dấu chân chó này là sao?” Diêm Tuấn Vĩ lấy tờ giấy trong lòng ra, chỉ vào một cái dấu nho nhỏ bên trên hỏi.

Chu Vũ Đế thất bại xoa xoa ấn đường, ngữ khí có phần bất đắc dĩ, “Trước mắt người phái người lập tức tiến cung bảo vệ Tang Du, chuyện tờ giấy này từ từ trẫm giải thích cho người nghe sau.” Thực sự không muốn kể chuyện này cho Diêm Tuấn Vĩ, nhưng anh chàng này thích nhất việc hỏi cặn kẽ cho đến nơi đến chốn, không có đáp án vừa lòng ấy à, gã có thể đem chủ đề câu chuyện vòng đến tận chân trời. An toàn của Tang Du chậm trễ bất cứ khắc nào hăn cũng không chịu được.

“Hoàng thượng yên tâm, ngay sau khi nhận được tờ giấy kia thuộc hạ đã phái người đến bên cạnh Đức phi nương nương. Nghe nói Đức phi có một con vật cưng gọi là A Bảo...” Diêm Tuấn Vĩ ngừng câu chuyện lại, đầy ý vị nhìn về phía dấu chân chó trên giấy. Gã vốn chỉ to gan mà đoán, còn do dự không biết có phải do chó làm ra chuyện này hay không, lão hòa thượng kia bảo cứ để mọi sự thuận theo tự nhiên, mấy ngày nữa thí chủ sẽ tỉnh, dặn dò gã tuyệt đối đừng nhúng tay vào, quấy rối thiên mệnh thí chủ.

Như thế xem ra gần đây Hoàng thượng có khoảng thời gian kỳ ngộ nha! Gã rất rất hứng thú với những chuyện kỳ ngộ như thế này! Mấy tiểu thuyết kì quái nhét đầy thư phòng cũng không phải xem chơi!

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hoàn Hồn (2)

Trong phòng đèn chong đã cạn dầu tắt ngấm, trên bàn chỉ còn một cây đèn cầy sáng mờ. Giữa những luồng sáng đọng đưa khi tối khi bừng lên, biểu cảm Diêm Tuấn Vĩ có phần mơ màng. Nghe Chu Vũ Đế kể xong, hắn khép lại cái miệng đang há to, không thể tin được mà cảm thán, “Thì ra Hoàng thượng nương nhờ thân thể A Bảo, tôi đã đoán được nhưng còn nghĩ chuyện này quá mức viễn vông! Quả nhiên thế gian này không thiếu những điều kỳ lạ!”

“Đó là duyên phận trời cao đã định trước giữa trẫm và Tang Du.” Chu Vũ Đế từ từ mở miệng, trên mặt là nở nụ cười khế, dường như đang miên man nhớ nhung, tựa hồ cũng đã hiểu ra, trong đôi mắt sâu thẳm dâng trào nét dịu dàng mặn nồng không lẫn vào đâu được.

Đây là lần đầu tiên Diêm Tuấn Vĩ thấy cái vẻ dịu dàng tha thiết kia của hắn, quả thực không nói nên lời. Cho dù đối với Lương phi Hoàng thượng cũng chỉ khoan dung hơn được tí, chưa từng lộ ra cảm xúc si mê đến mức này. Xem ra Đức phi nương nương đã tóm chặt trái tim Hoàng thượng trong tay rồi.

“Đức phi nương nương đã nhìn thấy âm mưu của đám Thẩm gia sao? Quả thật là con gái Mạnh Trường Hùng, hổ phụ sinh hổ nữ!” Gã cố ý khen ngợi một câu, thấy Hoàng thượng lại để lộ biểu tự hào rất vang vẻ, không khỏi bật cười, “Xem ra Đức phi nương nương đối với Hoàng thượng rất tốt.”

“Đâu chỉ rất tốt.” Chu Vũ Đế thì thầm, bây giờ nghĩ lại, dường như cảm giác hạnh phúc nóng rẫy nồng nàn vẫn còn quấn quanh thân thể, đặc biệt

vào một đêm mùa đông như thế này càng thêm rõ ràng.

“Đúng rồi, người nhanh chóng phái người đến vùng đầm lầy cứu Mạnh quốc công cùng Hàn Xương Bình. Hai người đã bị quân Man phục kích, ép vào nơi đó.” Nhớ tới nhạc phụ nhà mình, trong lòng Chu Vũ Đế sắt lại, biểu cảm trầm trọng thay thế dịu dàng vừa nãy, “Chúng quy đều do trầm quá nóng vội, Hàn Xương Bình còn trẻ nông nổi, sao có tư cách thay thế Mạnh quốc công? Nếu như lần này hãn an toàn, trầm sẽ bỏ chức vụ Hữu tướng quân của hãn, đưa hãn xuống dưới trướng Mạnh quốc công để mài dũa thêm vài năm nữa.”

“Thuộc hạ lập tức phái người tìm cứu hỗ trợ, mọi sự chờ họ bình an quay về rồi bàn tiếp.” Diêm Tuấn Vĩ tuân lệnh, ra hiệu cho một thuộc hạ canh giữ ở cửa. Gã thuộc hạ gật đầu, lập tức biến mất trong đêm tối.

“Còn nữa, Thẩm Tuệ Như chuẩn bị ban thánh chỉ đến biên cương, người phái người giết Tạ Chính Hào, trận đại chiến sắp tới không có tướng quân, phó tướng tất sẽ tạm thời đảm nhiệm chức này, không cần nhận lệnh trong kinh thành. Phó soái trong quân đội là Mạnh Lượng, cũng là phụ tá đắc lực cho Mạnh quốc công, có hãn dẫn dắt, trận chiến này chưa chắc sẽ thắng nhưng tuyệt đối cũng không thua. Trước mắt đang là tháng chạp, tiết trời rét đậm, Man di thiếu lương thực, chiến tranh còn giằng co thêm khoảng thời gian ngắn nữa, chúng tất tự bại trận.” Hai mắt Chu Vũ Đế khẽ nheo lại, chậm rãi phân tích, trên mặt phủ kín sát khí.

“Hoàng thượng không giữ Tạ Chính Hào để chỉ ra tội thông đồng với địch bán nước của Thẩm Trung Lương?” Diêm Tuấn Vĩ chần chờ mở miệng.

“Thẩm Trung Lương, hừ, hãn xứng với cái tên này chắc?” Chu Vũ Đế cười trào phúng, ngón tay mảnh dài gõ gõ mặt bàn, “Thiên hạ này là của trầm, chỉ cần trầm định tội đã đủ, không có nhân chứng vật chứng trầm vẫn có thể lấy mạng tộc nhà họ Thẩm. Giết xong Tạ Chính Hào, người đi phủ

của y tìm thư từ y cùng Thẩm thái sư thông đồng với địch bán nước, nếu mấy lá thư đã bị xử lý thì tạo ra vài cái, chỉ cần chữ giống một chút là được, đem lên triều đình. Trẫm nói đó là thật thì ai dám nói là giả?”

Diêm Tuấn Vĩ vâng vâng tuân lệnh, bi ai thay Thẩm thái sư. Đang yên đang lành chơi trò ‘cầu phú quý trong nguy hiểm’, phú quý đâu chẳng thấy, chỉ thấy đánh đổi bằng toàn bộ mạng sống của người trong gia tộc. Nếu như hai cha con nhà họ Thẩm có thể phối hợp với gã, yên phận bảo vệ tốt thân thể Hoàng thượng, đợi đến khi Hoàng thượng tỉnh lại chẳng phải một bước lên trời? Con người, đừng nên bị lòng tham nhất thời che mắt, bằng không hối hận không kịp!

Ban bố mệnh lệnh xong đầu vào đấy, lúc này Chu Vũ Đế mới thấy hơi mệt Diêm Tuấn Vĩ vội vàng gọi người đem nước vào cho hẩn rửa mặt chải đầu, lại gọi toàn bộ thần y trong thiên viện hội chẩn một lần

Ngủ gần năm tháng, mặc dù có những phương thuốc quý giá nhất níu giữ sinh mệnh, mỗi ngày ba lần xoa bóp cơ bắp nhưng Chu Vũ Đế vẫn khá gầy đi. Nhưng cũng may hẩn tập võ từ nhỏ, căn cốt vô cùng vững chắc, ngâm mình trong thùng gỗ uống thêm một bát canh đã cảm thấy tốt hơn nhiều

“Đây là cái vị gì? Quả thực khó mà nuốt xuống được!” Đặt bát xuống, hẩn khề nhúu màỵ

“Đây là tôi mời Vương đại trù nổi tiếng nhất Thao Thiết lâu làm cho, vừa nguội một cái thôi đã cảm thấy đói. Theo lý cũng đã bốn năm tháng ngài chưa ăn cơm, hẩn là nên gọi hết bát này tới bát khác ấy chứ?” Diêm Tuấn Vĩ cầm bát, nhẩn màỵ hỏi lại.

“Không bằng một nửa tay nghề của Tang Du, trẫm không muốn uống bát thứ hai.” Chu Vũ Đế nhướn mắt nhìn về phía Hoàng thành xa xa, như thể muốn xuyên qua hư không bay đến chỗ Tang Du. Nổi niềm vừa nẩy

chưa dịu lại, luồng sóng thương nhớ khác lại ập đến, như thủy triều đập vỗ trong lòng khiến hân không thể hô hấp. Không nghe được tiếng cười của nàng, không thấy dung nhan nàng, không chạm tới vòng ôm của nàng, hân cảm thấy cả người khó chịu, cứ có gì đó không ổn.

“Tôi lại thấy ngài là có tình uống nước cũng thỏa mãn.” Diêm Tuấn Vĩ cười ha ha chế nhạo, cuối cùng nhớ ra chuyện gì đó mới bổ sung thêm, “Lúc này đã nhận được tin tức, A Bảo mất tích, hơn nửa đêm Đức phi vẫn chưa ngủ mà tìm kiếm khắp cung, ngay cả Hoàng thượng cũng kinh động. Nghe nói người còn khóc.”

Dứt lời, Diêm Tuấn Vĩ cẩn thận quan sát biểu cảm của Hoàng thượng.

“Khóc?” Chu Vũ Đế ngẩn ra, chân mày bất giác nhíu chặt, khóe mắt dần dần ửng đỏ một chút, bàn tay khoác lên thành thùng gỗ dùng sức siết lại, khớp xương trở nên trắng bệch.

Đây là, đây là biểu cảm đau lòng à? Diêm Tuấn Vĩ không dám tin, mở to hai mắt nhìn, trong lòng âm thầm thở dài: Xem ra lần này Hoàng thượng hoàn toàn gặp hạn. Vì một cô gái mà đau lòng tới mức này, không phải yêu thì là gì?

“Tuấn Vĩ, nhanh chóng nghĩ cách đưa trẫm vào cung, đổi lại thể thân kia.” Khẽ cắn môi, Chu Vũ Đế gắng gượng kiềm chế cơn đau quặn trong lòng, trầm giọng ra lệnh.

“Vì sao không trực tiếp giết gia tộc nhà họ Thấm cùng thể thân kia xong ngài lại quang minh chính đại xuất hiện? Muốn âm thầm thay đổi hai người quả thật không dễ dàng, thể thân kia ra ra vào vào đều mang theo một cánh Cẩm vệ quân, ám vệ của họ Thấm cũng không ít, ngay cả lúc lên giường với đàn bà cũng có ám vệ chung quanh, khó xuống tay được” Diêm Tuấn Vĩ có phần khó xử.

“Thẩm Trung Lương lôi kéo quan viên khắp nơi, triều đình này đã không còn triều đình của trẫm nữa. Thẩm Tuệ Như có cơ sở ngầm (người bí mật quan sát tình hình) khắp Hoàng cung, Hoàng cung này cũng không phải là Hoàng cung của trẫm. Giết hai cha con nhà họ Thẩm, triều đình cùng hậu cung cũng sẽ mất khống chế, sau này trẫm còn phí sức ‘sửa chữa’, không bằng trẫm yên lặng quay về, từ từ xử lý bọn yêu ma quỷ quái kia. Chúng dùng thể thân thay trẫm, trẫm cũng có thể gây ông đập lưng ông, đẩy chúng vào vòng vây bốn phía, khó có thể phòng bị.” Chu Vũ Đế được Diêm Tuấn Vĩ đỡ ra khỏi thùng gỗ, dùng khăn bố lau nước trên người, sau đó được hai ám vệ khác giúp đỡ thay áo lót tiết khổ.

“Vậy Hoàng thượng cần phải đợi một thời gian, chờ thuộc hạ sắp xếp cẩn thận.” Diêm Tuấn Vĩ nghĩ nghĩ rồi đáp lời.

“Trẫm chỉ cho người một con đường. Trước đây Thẩm Tuệ Như thường xuyên nói mong trẫm có thể mang cô ta quay về thăm nhà. Mấy ngày nữa là đại thọ tám mươi tuổi của Triệu lão phong quân, người phái người đi thuyết phục mẫu thân của Thần Phi để bà ta dâng tấu khẩn cầu Thần Phi trở về chúc thọ, lại phái người khích bèn Thẩm Tuệ Như, y thị cũng sẽ suy nghĩ chuyện này. Chỉ cần y thị mang thể thân kia quay về thăm gia tộc, chúng ta có thể động thủ.” Chu Vũ Đế khẽ khép mắt để mặc ám vệ lau khô tóc cho mình, trong lòng không ngừng nhớ khuôn mặt cười xinh đẹp động lòng của Tang Du, chỉ như thế tâm trạng căng thẳng cuồng giận mới ổn định hơn một chút. Tuy rằng quay về thân thể nhưng lại không có Tang Du kề bên, hẳn cũng không có cảm giác vui mừng khôn xiết như trong tưởng tượng.

(Con làm quan, cha được phong tước gọi là phong ông 封翁 hay phong quân 封君.)

“Muốn ngài tự mình mang y thị quay về thăm nhà? Y thị ám chỉ rằng muốn ngài sắc phong thị làm Hoàng hậu.” Diêm Tuấn Vĩ nhú mày. Thẩm

Tuệ Như đã nói rõ ràng như thế mà Hoàng thượng lại đeo chặt cái phẩm vị phi tần trong ba năm trời, khó trách y thị lại phản bội Hoàng thượng.

“Trước kia trẫm không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng cô ta nhớ người nhà.” Chu Vũ Đế tự giễu mà cười, khoát tay, không muốn nói thêm nữa.

Diêm Tuấn Vĩ hiểu ý, tư lự một lát rồi nói tiếp, “Đây cũng là một cách, lát nữa thuộc hạ đi sắp xếp.”

“Hành động nhanh một chút, Tang Du còn ở trong cung chờ trẫm.” Chu Vũ Đế thúc giục, cuối cùng thận trọng nói tiếp, “Phái người đi thông báo với mẫu hậu trẫm, trẫm cần mẫu hậu giúp đỡ. Còn nữa, thuốc giải của người trẫm đặt phía sau bảng hiệu ở Ngự thư phòng, trong một cái hộp gỗ, người tự đi lấy đi.”

“Hoàng thượng, ý người là gì?” Diêm Tuấn Vĩ mở to mắt, vẻ mặt bất ngờ không tin được.

“Người vẫn là Thống lĩnh ám vệ như trước, nhưng trẫm muốn chuyển một bộ phận ám vệ ra ánh sáng, cũng mang trọng trách giống như ám vệ, gọi là Cẩm y vệ, trực tiếp nghe lệnh trẫm, chỉ có trách nhiệm với trẫm, quản lý cả sáu bộ (bắt đầu từ thời kỳ Tuỳ Đường, cơ cấu triều chính trong xã hội phong kiến phân thành: lại, hộ, lễ, binh, hình, công; gồm có sáu bộ), tuy Thống lĩnh chỉ là quan võ tam phẩm nhưng quyền lực rất nhiều, có thể gánh vác việc lớn, làm như thế để đe dọa những quan viên không an phận, để cho chúng biết trẫm vẫn còn quan sát chúng từng giờ từng phút. Trước đây các người ẩn nấp trong bóng tối, bọn chúng không nhìn thấy tính uy hiếp thực sự cho nên lá gan mới càng lúc càng lớn!” Chu Vũ Đế hừ lạnh một tiếng, lúc nhìn về phía Diêm Tuấn Vĩ, sắc mặt hơi dịu xuống, “Người lớn lên cùng trẫm, năng lực của người không ai rõ ràng hơn trẫm cả. Có tài nhưng không có cách biểu lộ, còn phải giả bộ phong lưu háo sắc, bị thứ đệ xa lánh chèn ép, mất đi tước vị vốn thuộc về mình, chịu khổ quá nhiều! Trước kia trẫm

không cho người lộ diện, sau này người kiêm luôn chức vị Thống lĩnh Cẩm y vệ, ra mặt vì chính bản thân mình đi.”

“Hoàng thượng không sợ sau khi thuộc hạ lấy được thuốc giải sẽ đâm sau lưng ngài?” Diêm Tuấn Vĩ khàn giọng hỏi, trên khuôn mặt luôn đầy vẻ bạo ngược lại để lộ vài phần xúc động hiếm hoi.

“Trẫm không vì Thâm Trung Lương phản bội mà hoài nghi người, người nào dùng được, người nào không thể dùng, trẫm sẽ dụng tâm phán đoán. Trẫm không lạ gì việc dùng độc được khống chế lòng người. Còn nữa, từ nhỏ đến giờ trẫm cùng người ra sinh vào tử bao nhiêu lần? Người chưa bao giờ phản bội trẫm, trẫm tin người!” Chu Vũ Đế ngửa đầu cười, quả nhiên là thoải mái rộng lượng.

Diêm Tuấn Vĩ cũng từ từ mỉm cười, quỳ một gối xuống, ngữ khí cực kỳ nghiêm túc, “Thần nguyện vì Hoàng thượng thịt nát xương tan.”

“Rất hay! Chữ ‘thần’ quả thực rất hay!” Cái chữ này dễ nghe hơn so với thuộc hạ, Chu Vũ Đế đập bàn, cười ra tiếng.

Nghe thấy tiếng cười sáng khoái sang sáng bên trong, trái tim lơ lửng treo cao của vài vị thần y rốt cuộc cũng hạ xuống.

* * * *

Thiên Phật Sơn, chùa Phổ Độ.

Thái hậu tuổi gần sáu mươi, hai bên tóc mai đã hoa râm, mặc một bộ tăng y vải thô quỳ ở trong phật đường tụng kinh. Đại cung nữ Niệm Từ ngồi quỳ sau lưng bà, trong tay cầm một quyển kinh thư tập trung sao chép.

Bỗng nhiên bên ngoài phật đường truyền đến thanh âm vỗ cách, con bồ câu chân buộc tơ vàng đậu trên bệ cửa Phật đường. Niệm Từ đặt bút lông xuống, đi đến bên cạnh cửa sổ ôm con bồ câu, tháo tờ giấy được cột ở chân

nó ra. Thấy hoa văn Đăng long bên trên, ánh mắt cô ta lóe lên, lấy lại bình tĩnh xong mới đi đến bên cạnh Thái hậu nhẹ nhàng hỏi, “Thái hậu nương nương, là thư Hoàng thượng gửi đến, người có muốn xem không ạ?”

“Không xem, mang đi đi.” Ánh mắt Thái hậu cũng chưa mở ra đã phát tay từ chối, thái độ lạnh lùng như thường ngày.

Trong mắt Niệm Từ vụt qua tia sáng lạnh, vâng một tiếng rồi sau đó mang tờ giấy ra ngoài đốt sạch. Hoa văn Đăng long, thư này đâu phải Hoàng thượng đưa tới, rõ ràng là mật tín từ ám vệ. Nhưng Niệm Từ đã lựa chọn một mình chủ khác, tất nhiên sẽ không để mật tín dạng này xuất hiện trước mặt Thái hậu.

Vừa đốt thư xong, chủ trì chùa Phổ Độ – Huyền Không pháp sư liền đến, Niệm Từ vội vàng hành lễ.

“Không cần đa lễ, chẳng hay bây giờ Vong Trần (quên đi trần thế) có thời gian hay không? Bần ni muốn cùng Vong Trần thảo luận thiện lý.” Huyền Không pháp sư ôn hòa hỏi.

“Mời chủ trì sư phụ vào.” Thái hậu ngồi trong Phật đường cất giọng mời. Huyền Không pháp sư gật đầu với Niệm Từ, đẩy cửa bước vào.

Mỗi khi Thái hậu cùng Pháp sư đàm luận thiện lý tối kỵ có người quấy rầy, Niệm Từ vô cùng biết điều quay về sương phòng của mình, sau khi đóng cửa lại, gương mặt vốn bình tĩnh lạnh nhạt trở nên âm trầm nặng nề. Lúc còn thiếu nữ đã bị bắt đến trong chùa miếu làm bạn thanh đăng, vinh hoa phú quý vốn nằm trong lòng bàn tay chột thành thứ xa vời, sao trong lòng cô ta không thể oán hận?

“Hôm nay sư phụ chuẩn bị cùng Vong Trần thảo luận chương mấy?” Thái hậu lấy một quyển Đại tạng kinh.

“A di đà phật, bần ni đã nói lời dối lừa, nguyện Phật tổ tha thứ.” Huyền Không pháp sư tự kể tội, lấy một phong thư từ cổ tay áo đưa cho Thái hậu, “Đây là thư Thánh thượng tự tay viết, sự tình rất trọng đại, dù có chuyện gì đi chăng nữa cũng mong Vong Trần đọc qua một lần.”

Bởi vì đây là lần đầu tiên chủ trì sư phụ thỉnh cầu mình, cho dù trong lòng không muốn, Thái hậu vẫn cầm lấy lá thư sau một lúc nhìn thật lâu, đọc nhanh như gió lướt, “Gia tộc họ Thẩm thực sự quá giỏi, Niệm Từ cũng quá giỏi, hơn mười phong mật tín lại không đến được tay ai gia cái nào, chẳng lẽ nghĩ lâu rồi ai gia chưa nhúng tay vào thế tục nên coi thường ai gia tuổi già sức yếu sao?” Khuôn mặt phảng phất nét già nua của bà ánh lên sự tàn khốc.

“A di đà phật, Vong Trần rốt cuộc cũng khó có thể quên trần thế, nhưng cũng đã quên oán hận trong lòng, là thời điểm quay về.” Huyền Không pháp sư chấp hai tay trước ngực mỉm cười.

“Cảm ơn pháp sư đã khuyên giải nhiều năm qua, kết thúc lần này Vong Trần nhất định còn có thể trở về.” Thái hậu đứng dậy hành lễ.

“Không cần đa lễ, có về hay không tùy vào trái tim Vong Trần.” Huyền Không niệm một câu phật chú, thông thả rời đi.

“Người đâu, mau chuẩn bị xe ngựa, ai gia phải hồi cung lập tức!” Thái hậu bỏ mũ tăng trên đầu xuống, cao giọng mệnh lệnh. Nghe giọng thị vệ gần đó tuân lệnh, Niệm Từ lập tức từ phòng riêng chạy đến.

“Thái hậu nương nương, vì sao người phải vội vàng hồi cung? Trong cung có chuyện gì sao ạ?” Sắc mặt Niệm Từ trắng bệch.

“Mới vừa rồi lúc luận về thiện lý, ai gia bỗng nhiên đau lòng như cắt, chắc Hoàng thượng xảy ra chuyện lớn. Năm đó tiên đế về trời ai gia cũng có dự cảm tương tự, không trở về kinh xem thế nào sao ai gia có thể an tâm được?” Thái hậu đi nhanh trở về phòng, ưu tư buồn lo trên mặt là thật sự.

Niệm Từ không nhìn ra manh mối, trầm ngâm một chút, thầm nghĩ chẳng lẽ Hoàng thượng đang hôn mê bất tỉnh quả thực đã chết quách rồi? Trong lòng không khỏi nhảy nhót. Như thế cũng tốt, Thiên Phật Sơn được bảo vệ trùng trùng, tất cả sự vụ bên cạnh Thái hậu đều do Kim ma ma xử lý, cô chỉ có thể phụ trách chuyện cùng Thái hậu tụng kinh, thật sự không có cơ hội xuống tay, bây giờ tình thế thay đổi, chờ Thái hậu hồi cung, Lương phi nương nương âm thầm trừ khử Thái hậu cũng không khó.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Anh Vợ (1)

Chu Vũ Đế dịch dung, khuôn mặt tuấn mỹ giờ đây lại thành bình thường, chỉ duy đôi mắt đen sâu thẳm sáng ngời vẫn xuất sắc vô cùng, trên người mặc bộ quần áo màu lam được may khéo léo trong từng đường kim mũi chỉ, bên hông đeo ngọc bội dương chi, trong tay cầm chiếc quạt bạch ngọc, nghiêm nhiên trở thành công tử của nhà phú gia. Qua mấy ngày điều dưỡng, dù cơ thể hãn không bằng trước kia nhưng cũng chẳng ốm yếu như mấy hôm vừa rồi.

Lúc này hãn chỉ khoanh tay đứng tựa vào cửa, nghe thanh âm la hét the thé cao vút của mấy người phụ nữ bên ngoài viện.

“Tiểu Hồng Đào này thật sự là thuộc hạ của người? Mỏ nhọn răng dài như vậy, làm việc cũng hơi ‘mạnh mẽ’, quả thực không thể nhìn ra cô nàng là một ám vệ.” Chu Vũ Đế nhíu mày.

“Nhìn không ra mới tốt, nếu nhìn ra được thần cũng chẳng thể ở kinh thành này, thân thể ngài cũng bị hai cha con nhà họ Thẩm đốt thành tro tám trăm năm trước rồi.” Diêm Tuấn Vĩ vừa rửa mặt vừa lọng ngọng trả lời.

Chu Vũ Đế cười cười, tiếng ồn giăng co la hét bên ngoài đã hơn nửa canh giờ mà vẫn chưa có xu thế yên tĩnh, ngược lại càng lúc càng kịch liệt. Sức chiến đấu của đám đàn bà hậu viện quả nhiên kinh dị.

Giá trị của tòa nhà này không hề nhỏ, diện tích trải rộng, là của hồi môn thuộc về phu nhân nguyên phối (vợ chính thức, vợ đầu) của Tề quốc công, sau khi phu nhân qua đời vì bạo bệnh đã trở thành sản nghiệp của con trai trưởng Tề quốc công là Tề Đông Lỗi. Tề Đông Lỗi nguyên là thư đồng của Tam hoàng tử, Đường kim Thánh thượng hiện giờ, khi còn bé từng một hồi

sớm nắng chiều mưa bên nhau, tiền đồ tương lai vốn rộng mở sáng lạn, nào ngờ năm mười hai tuổi tranh chấp với một thư đồng khác trong cung, trong lúc đó bị gãy tay phải, sau khi về nhà lại không trị liệu đúng cách, từ đó về sau cánh tay kia tàn phế, bị Tam hoàng tử chán ghét mà vứt bỏ, trục xuất khỏi cung đình, danh hiệu thế tử cũng bị đoạt đi, đổi sang đầu thứ đệ. Tề Đông Lỗi chịu không nổi cơn sốc, theo một thiếu niên phong lưu sa đọa có tiếng ăn chơi trác táng trong kinh thành, cả ngày tầm hoa vấn liễu, không làm việc đàng hoàng. Tề quốc công nghe thiếp thất cùng thứ tử xúi giục, càng nhìn càng không vừa mắt, đưa Tề Đông Lỗi đến trạch viện này một mình sống cho hết đời.

Bây giờ phủ Tề quốc công đã trở thành địa bàn của thiếp thất cùng thứ tử kia, vị thiếp ấy vẫn còn nhớ Tề Đông Lỗi khi còn bé là nhân vật kinh tài tuyệt điểm, văn võ song toàn như thế nào, nếu có một ngày Tề Đông Lỗi suy nghĩ kỹ lưỡng tích cực, dựa vào mối quan hệ thân thiết đạo trước giữa gã và Thánh thượng mà cầu xin nhờ vả, muốn trở lại như ngày xưa không phải là việc gì khó. Vì lo sợ chuyện này, cả ngày vị thiếp thất kia đi tìm mấy cô gái dung mạo điểm lệ, thủ đoạn không thiếu đưa đến nhà hấn, phải để Tề Đông Lỗi ngập ngụa vào con đường sắc đẹp không lối thoát, càng sa đọa càng tốt.

Tiểu Hồng Đào này là ‘món’ đặc biệt vị thiếp thất kia tặng cho, chẳng những có dung nhan tuyệt trần, dáng người xinh đẹp, mà thủ đoạn quyến rũ cũng hàng sa hàng số, vừa mới tới đã trở thành niềm vui duy nhất của Tề Đông Lỗi, là ‘ác bá’ trong nhà, mấy chị nữ khác nếu muốn gặp Tề Đông Lỗi phải đấu cùng nàng ta ba trăm hiệp, ồn đến mức Tề Đông Lỗi nín không nổi phải ra mặt điều đình mới được.

Ôm một mỹ nữ là điểm phúc, có được hai mỹ nữ là phước lành đầy nhà, có một đám mỹ nữ vây quanh thì đích xác là tai vạ. Trong nhà này cả ngày nhao nhao ồn ào, không khí ngột ngạt, cơ hồ là ‘phong cảnh’ để cả kinh thành dòm ngó, không biết bao nhiêu người chung quanh che miệng cười

thầm. Chính bởi vì tòa nhà này siêu nổi tiếng, thị vệ nhà họ Thẩm phải đi tìm thân thể Chu Vũ Đế không muốn gõ cửa, nghe thấy tiếng la hét tranh giành chửi lộn bên trong đã đi vòng sang đường khác rồi.

Có đánh chết họ cũng không thể tin được tên vô dụng Tề Đông Lỗi là Thống lĩnh ám vệ Diêm Tuấn Vĩ đại danh vang dội, mà Tiểu Hồng Đào cũng không phải hạng phụ nữ trêu hoa ghẹo nguyệt nào mà chính là một ám vệ võ nghệ cao cường. “Diêm” là họ vua ban cho các đời Thống lĩnh ám vệ, mỗi một Thống lĩnh ám vệ đều có hai thân phận, một trong sáng một trong tối. Ở bên ngoài thân phận cũng không quá thấp. Từ văn công đại thần cho đến người buôn bán nhỏ, vỏ bọc kia khiến phạm vi quan hệ quen biết của họ trải rộng, đầu tiên là thuận lợi cho công việc, thứ hai, như câu nói kia —— ‘đại giả ẩn thị’ (người cao thâm ẩn dật chốn chợ búa), cái gọi là tay phải tàn phế, Hoàng thượng ghét bỏ đều là thủ thuật che mắt người đời mà thôi.

Tiếng la hét ầm ĩ bên ngoài viện đã đến hồi kết, Tiểu Hồng Đào lại ‘toàn thảng trở về’, lập tức, thanh âm rầm rức hu hu hít hít của một đám đàn bà con gái vang lên, vắng dần dưới tiếng chầm chọc khiêu khích của Tiểu Hồng Đào.

Chu Vũ Đế nhếch môi, hứng thú mở miệng, “Tang Du cũng như thế này, bên ngoài giả vờ gương nanh múa vuốt, bên trong lại...” Hắn lắc lắc đầu, nhẹ nhàng cười rộ lên, trong đôi mắt tối thẫm tràn đầy nhung nhớ.

Bệnh tương tư của Hoàng thượng lại tái phát! Khóe miệng Diêm Tuấn Vĩ giật giật, ngồi vào trước bàn gương ‘tô son điểm phấn.’ Mở ra đồng chai chai lọ lọ, hắn từ từ bôi lên mặt mình, da thịt màu đồng biến thành tai tái, dưới mắt và hai bên sườn mặt đánh phấn màu tối, nhìn thấy đã biết bệnh hoạn ốm yếu, lông màu dày đã bị chỉnh sửa còn một nửa, mày kiếm khí khái anh hùng là vậy, giờ cụp cụp xuống lại hoàn toàn đáng khinh.

Lúc này Diêm Tuấn Vĩ đang thực hiện giai đoạn ‘mềm hóa’ mi mảy, đợi hoàn thành xong mọi thứ, đôi mắt sáng đã trở nên đục đục khó chịu, ánh mắt sắc bén lại thay thế bằng vẻ phóng đãng, phần lưng thẳng giờ gù gù uể oải, lại thay một bộ quần áo lớn hơn hai số, dáng người khỏe mạnh lập tức trở nên yếu đuối lúng nhúng, như thể bị tước sắc tài vận vết cùng vết kiệt sinh lực.

Đây là lần đầu tiên Chu Vũ Đế thấy gã biến thân, thật sự không thể nghĩ tên đàn ông đáng khinh như thế này chính là Diêm Tuấn Vĩ thân quen. Cần thận quan sát một lát, hắn cảm thán nói, “Chẳng qua chỉ bôi bôi vẽ vẽ thôi, vẫn là đường nét khuôn mặt như thế, nhưng thoát nhìn chính là hai người khác nhau, thật sự thần kỳ. Tang Du cũng vậy, không son không phấn thì tươi tắn đáng yêu, trang điểm lên rồi lại ngang ngược phô trương. Ôi ~”

Hắn lắc đầu cười khẽ, biểu cảm trên mặt dịu dàng ‘lạ lùng.’

Kéo kéo nếp nhăn nơi vạt áo, Diêm Tuấn Vĩ đắm vào một câu, “Hoàng thượng, không biết ngài có phát hiện hay không, mấy ngày nay cứ nói ba câu là trong đó có một câu đề cập đến Đức phi nương nương.”

“Thật không?” Chu Vũ Đế nhìn thoáng qua gã, giọng trầm xuống, “Người sắp xếp thế nào rồi? Khi nào trẫm có thể hỏi cung?”

“Xét đến cùng những lời này vẫn liên quan đến Đức phi nương nương.” Diêm Tuấn Vĩ nhếch môi cười, thấy tia mắt lạnh lùng kia lướt đến, vội vàng bổ sung thêm, “Hai ngày nữa là xong, đi thôi, thần mang ngài ra bên ngoài xem xét tình hình.”

Hai người lững thững đi đến ngã tư đường nào nhiệt nhất kinh thành, vào một tửu lâu bài trí xa hoa. Chưởng quầy tửu lâu thấy Diêm Tuấn Vĩ vội banh miệng cười nịnh, tự mình đi ra quầy nghênh đón, “Ôi Tề gia, ngài đến rồi, mời lên lầu! Tiểu nhị, đi châm trà, trà ngon vào!”

“Không phải ngon thật lão gia không uống nhá!” Diêm Tuấn Vĩ bê ra biểu cảm phiền toái, nói to với tiểu nhị, sau đó đi theo chưởng quầy vào một gian phòng lịch sự trang nhã. Chưởng quầy kia vừa đóng cửa lại, điệu cười bợ đỡ lập tức biến mất, khuôn mặt tròn vo một cục ấy mà lại có vài phần bạo ngược, đập đầu với hai người, “Thuộc hạ bái kiến chủ tử, bái kiến Thống lĩnh.”

“Đứng lên đi.” Chu Vũ Đế vuốt cằm.

“Gọi người ẩn xung quanh quan sát.” Diêm Tuấn Vĩ thấp giọng nói, cuối cùng lấy ra một thỏi bạc trắng ném vào tay chưởng quầy.

Chưởng quầy nhanh nhẹn tiếp được, gạt đầu vâng mệnh, bước ra gian phòng kia liền từng từng thỏi bạc trong tay trước thiên hạ, bạo ngược ở đâu đào ra? Đây chính là cái đáng tham tiền ăn sâu vào tâm hồn. Chỉ có thể nói, công phu thay đổi sắc mặt là điều kiện hàng đầu để trúng cử ám vệ.

Tiểu nhị nhanh nhẹn pha một ấm trà Lục An Qua Phiến, hương thơm phảng phất lững lờ trong không khí.

“Ném thử xem, dùng sương sớm mang về từ chùa Phổ Độ Thiên Phật Sơn pha trà Lục An, vị tuyệt hảo.” Diêm Tuấn Vĩ rót cho Chu Vũ Đế một tách, lớp sương mờ màu ngà lập tức bốc lên.

Chu Vũ Đế cầm lấy tách trà cẩn thận ngửi, cuối cùng nhấp một ngụm nhỏ, lắc đầu nói, “Thủy rất tốt, lá trà rất ngon, chỉ là tài nghệ pha trà có quá nhiều thiếu sót, không bằng...”

“Không bằng một phần vạn Đức phi nương nương.” Diêm Tuấn Vĩ tự động tiếp lời.

“Nói rất đúng.” Chu Vũ Đế cười khê.

Diêm Tuấn Vĩ đỡ trán, trong lòng thầm nghĩ: Không phải Hoàng thượng gặp hạn mà là chịu bó tay!

“Gần đây họ Thấm có động tĩnh gì?” Chu Vũ Đế khép hờ mắt, biểu cảm dịu dàng lập tức đổi thành khó chịu.

“Bọn chúng có hành động không nhỏ, rất nhiều người biết chuyện Thấm Trung Lương mua chuộc quan viên khắp nơi, thông đồng với kẻ thù bên ngoài, mưu đoạt quân quyền, gần đây y quản giáo con trai vô cùng nghiêm ngặt, đặc biệt là Thấm Hi Ngôn, nghe thám tử từ phủ chúng hồi báo, dường như đã bắt đầu học tập quyền mưu Đế vương.”

Chu Vũ Đế nhíu mày, ngón tay thon dài gõ gõ mặt bàn, “Thực ra đây là bồi dưỡng Thái tử? Ha ~ nói si nói mộng!” Trong giọng nói đầy sát ý.

“Nếu ngài không tỉnh lại thì chưa chắc họ Thấm nói si nói mộng. Thấm Trung Lương phụ trách kỳ thi Hương lần này, rất nhiều cử tử (học trò được cử đi thi, người đậu kỳ thi Hương) sẵn sàng góp sức dưới trướng hắn. Gần đây hắn thay Thấm Hi Ngôn mưu đồ chức vị Phó đô Ngự sử, phụ trách chủ trì kỳ thi mùa xuân năm sau.” Diêm Tuấn Vĩ xoay tách trà trong tay, thấp giọng nói.

“Kế cũng khá hay,” Chu Vũ Đế nhếch môi khen ngợi, chỉ là giọng điệu cứ nghe ghê ghê thế nào, “Lung lạc lôi kéo những cử tử cùng cố gắng sĩ (kẻ sĩ được tiến cử lên, đi thi đỗ cũng gọi là cố gắng), sắp xếp đưa chúng đến vị trí tầm thường nhưng lại nắm giữ thực quyền, qua ba năm nữa, bảy tám phần quan viên cả triều đều là môn sinh Thấm Trung Lương, nơi nào còn là môn sinh Thiên tử?”

Hắn bóp nghiêng tách trà trong tay, chậm rãi đi bột phấn bên trong, ngữ khí nhàn nhạt nói tiếp, “Đợi trẫm diệt họ Thấm, kỳ thi Hương lần này không còn giá trị, năm sau mở lại. Trong lòng chỉ biết Thấm thái sư mà không có trẫm, quan viên như vậy sao trẫm dám dùng?”

Diêm Tuấn Vĩ đặt tách trà xuống cười nói, “Cũng không phải mọi cử tử đều toan tính thiệt hơn như thế, cũng có vài người khá được, có thể dùng một chút.”

“Sau này đưa danh sách cho trẫm, sang năm mở lại kỳ thi Hương cũng là lúc năng lực những người này có thể nâng cao, trẫm sẽ xem xét mà dùng.” Chu Vũ Đế vừa nói vừa đến cạnh cửa sổ, cúi người quan sát.

Dưới lầu, trên đường, hai thanh niên mặc cẩm y đối mặt nhau, một người chỉ có một mình, diện mạo vững vàng sáng sủa, thân hình cao lớn; một gã dáng người gầy yếu, khí chất tao nhã, phía sau là bảy tám gia đình.

“À, là Thẩm Hi Ngôn cùng anh vợ ngài!” Diêm Tuấn Vĩ đến cạnh cửa sổ, nghiêng ngẫm mở miệng.

“Anh vợ? Mạnh Viêm Châu?” Chu Vũ Đế trầm ngâm, lập tức nhấc tay nói, “Theo trẫm đi xem.”

Vừa nói đến anh vợ đã nghĩ ngay đến ca ca của Đức phi nương nương, thay mặt đổi sắc vừa nhanh lại vừa tự giác! Diêm Tuấn Vĩ không nói nên lời, đi theo Chu Vũ Đế xuống lầu, ám vệ ẩn bốn phía lập tức đuổi theo.

Trên đường, Thẩm Hi Ngôn đang giơ tay chặn Mạnh Viêm Châu lại, giọng nói lạnh lùng, “Đụng vào người khác rồi muốn đi thì đi?” Đuôi mắt trái của y có một vết sẹo rất sâu, tuy không ảnh hưởng tới thị giác nhưng vết sẹo lại khiến mi mắt y có phần méo mó, rất ảnh hưởng tới dáng vẻ bề ngoài. Một công tử tuấn tú êm đẹp, bây giờ lại mang theo hơi thở của kẻ dẻo mồm không đàn ông.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Anh Vợ (2)

Lúc Chu Vũ Đế cùng Diêm Tuấn Vĩ xuống dưới, bên đường đã kín đặc người vây xem ‘kịch.’

Chỉ nghe một giọng đàn ông vang lên bên trong, “Ông động phải mi? Không phải mi cố ý đâm vào ông hả? Thấm Hi Ngôn, mi muốn ăn đập nữa đúng không?”

“Mày dám đánh tao? Mạnh Viêm Châu, hôm nay mày có thể thử hết sức xem thế nào! Biết đụng vào quan viên triều đình là tội gì không? Nhẹ thì đánh tám mươi trượng, nặng thì gia hình. Người đâu, trói hắn đi tới nha môn kinh đô!” Thấm Hi Ngôn quát lên, vết sẹo trên mặt càng thêm méo mó, quả thực khiến người ta run sợ.

Mạnh Viêm Châu cười lạnh, “Quan viên triều đình? Mi? Theo ta được biết pháp lệnh triều đình có nói, thân thể khiếm khuyết không thể làm quan, chỉ bằng danh dự của mi thì làm quan cái giống gì?”

“Mày!” Thấm Hi Ngôn tức đến xanh mặt, cãi lại, “Ngày xưa Thái Tổ thiếu nửa tai vẫn xưng đế như thường, sao tao không thể làm quan? Nhanh lên, trói hắn đi nha môn!”

Đám gia đình lớn tiếng tuân lệnh, tiến lên vây quanh Mạnh Viêm Châu.

“Không ổn, đám người này không phải là gia đình bình thường, quan sát hơi thở dài cùng bước chân vững vàng thì mỗi gã trong này đều có võ công, Thấm Hi Ngôn cố ý hãm hại Mạnh Viêm Châu!” Diêm Tuấn Vĩ trầm giọng nói.

Tuy võ công Chu Vũ Đế không bằng Diêm Tuấn Vĩ, nhưng cũng tập luyện từ nhỏ, đã sớm nhìn ra, sắc mặt lạnh lùng đầy đám người đi vào.

“Va chạm quan viên triều đình? Tội danh này quả thực không nhỏ, nếu nghiêm túc xử trí, xin hỏi các hạ có ủy dụ hay quan ấn không? Dem được hai thứ này ra thì các người có thể mang vị huynh đài này đi, tuyệt đối không nói hai lời!” Hãn thông thả bước đến bên cạnh Mạnh Châu, đè vai Mạnh Viêm Châu xuống. Theo như hãn được biết, nửa tháng sau Thấm Hi Ngôn mới chính thức tiếp nhận chức vụ, tất nhiên không có mấy thứ này.

Võ nghệ Mạnh Viêm Châu bất phàm, sao không thể nhìn ra lai lịch mấy gia đình kia, lập tức phối hợp la lớn, “Thấm Hi Ngôn, mi đem ủy dụ cùng quan ấn ra đây, lấy ra được thì hôm nay ông để mặc mi đánh giết! Chết cũng không cãi! Nếu mi không lấy ra...”

“Nếu như không có, thì luật Đại Chu có viết, mạo nhận quan viên triều đình, nhẹ thì tịch biên lưu đầy, nặng thì chém nửa người.” Chu Vũ Đế phe phẩy chiếc quạt bạch ngọc trong tay, ngữ khí thốt nhiên lạnh lẽo, “Hừ, Thái Tổ thiếu nửa vành tai bởi vì bị thương nơi chiến trường, các hạ lại vì một cô gái mà trả giá, sao lại dám so sánh mình với Thái Tổ? Cho dù Lương phi được sủng ái đứng đầu trong hậu cung, Thấm thái sư quyền cao chức trọng, người nhà họ Thấm sánh vai cùng Hoàng tộc, chẳng lẽ muốn một tay che trời, hoặc cũng có thể thay trời đổi đất?”

Người vừa mới đến tổ ra, tội trạng càng lúc càng nghiêm trọng, lại đâm thẳng đến điểm chết, rõ ràng khí chất trên người ôn hòa là vậy, nhưng nhìn thẳng vào đôi mắt thâm tối của đối phương, Thấm Hi Ngôn chỉ cảm thấy cả người lạnh ngắt. Thấy biểu cảm hoài nghi của bọn người vây xem, lại nhớ tới việc phụ thân đã tận tâm chỉ dạy mọi chuyện phải khiêm nhường hành sự, y cắn răng, trong lòng do dự. Mạnh Viêm Châu suýt chút chút hại hãn, hủy cả tương lai sự nghiệp, khó khăn lắm cơ hội mới đến, chẳng lẽ cứ như vậy mà buông tha?

Đúng lúc này Diêm Tuấn Vĩ mang theo một thanh niên mặc quan phục giáo úy chen vào. Người thanh niên này hơn hai mươi tuổi, diện mạo vô cùng tuấn tú, đường nét khuôn mặt mi mày đều mạnh mẽ cứng rắn. Anh ta nhìn về phía Thẩm Hi Ngôn, lạnh lùng nói, “Thẩm hi Ngôn, nửa tháng sau người mới có đủ tư cách nói những lời như ‘va chạm quan viên triều đình.’ Hôm nay nếu người muốn tiếp tục, bản quan mang người đi nha môn kinh đô xem thử, đi Long cấm vệ cũng được.”

“Hừ, chúng ta đi!” Trước mắt Long cấm vệ vẫn chưa bị nhà họ Thẩm nắm trọn trong tay, người này cũng cứng rắn khó chơi, không thể động vào được. Thẩm Hi Ngôn trừng mắt nhìn đám người kia, mang theo gia đình vệt đám đông, chật vật rút đi.

“Cảm ơn huynh đài!” Mạnh Viêm Châu chấp tay với Chu Vũ Đế cười sang sảng, sau đó quay sang người thanh niên giáo úy kia, vỗ vỗ vai anh ta, “Hoa Sơn, sao anh lại tới đây?”

“Tề Đông Lỗi phái người tới thông báo cho tôi.” Người này chỉ chỉ Diêm Tuấn Vĩ bên cạnh Chu Vũ Đế.

“Đông Lỗi, sao hôm nay không ở nhà cùng mỹ nhân mà ra ngoài thế? Cảm ơn nhé!” Mạnh Viêm Châu đi qua, dầm dẫm bả vai Diêm Tuấn Vĩ, ngữ khí thân thiện. Cùng là mấy gã phong lưu nổi danh kinh thành, tất nhiên hai người này cũng có quan hệ khá thân quen.

“Cũng không thể ngày ngày đều dính với mỹ nhân, không có tiền đồ.” Diêm Tuấn Vĩ mở quạt xếp phe qua phẩy lại, tự cho là phong lưu khoáng đạt, thực ra bộ dáng đáng khinh, nhìn mà phát chán lên được. Đám người vây xem lập tức tản ra, họ đã coi mấy chuyện ồn ào của Tề Đông Lỗi đến nản rồi!

“Đây là bạn anh sao?” Mạnh Viêm Châu chỉ vào Chu Vũ Đế bên cạnh gã, Chu Vũ Đế nhìn lại Mạnh Viêm Châu, ôn hòa cười.

“Ồ, đến từ Trực Lệ, lên kinh làm ít chuyện.” Diêm Tuấn Vĩ gật đầu. Chu Vũ Đế hơi nể hai bàn tay lại, “Tại hạ tên Hàn Hải.”

“Tại hạ Mạnh Viêm Châu, cảm ơn chuyện ban nãy!” Mạnh Viêm Châu vội vàng đáp lễ, không hề có vẻ kiêu căng của công tử nhà danh gia, rõ ràng là một người đàn ông có tính cách hào sảng.

Vì Mạnh Viêm Châu là thường dân, cũng chẳng đỗ đạt gì, bình thường không làm việc đàng hoàng, chỉ biết chơi đùa mấy thứ vớ vẩn, đây là lần đầu tiên Chu Vũ Đế nhìn thấy. Gặp người rồi mới biết được, vị anh vợ này cũng không ‘bất kham’ như người đời đồn đại.

“Tại hạ Vương Hoa Sơn.” Anh chàng thanh viên giáo úy kia cũng chấp tay, biểu cảm nghiêm nghị bấy giờ đã bình thường trở lại.

“Vương Hoa Sơn?” Nụ cười trên mặt Chu Vũ Đế héo xuống một tí. Tuy chỉ nghe qua cái tên này một lần nhưng hằn lại khắc ghi trong lòng. Đây là người mà trong lúc nguy nan nhất Tang Du có thể trông cậy chăm sóc người nhà, nhất định tình cảm giữa anh ta và Tang Du khá gắn bó sâu đậm, sao hẳn có thể không để ý?

“Hàn huynh có biết tại hạ?”

Đôi mắt thâm sâu của Chu Vũ Đế nhìn qua có vẻ bình tĩnh, nhưng lại khiến Vương Hoa Sơn không được tự nhiên. Ánh mắt người đàn ông này ẩn chứa uy nghi ngất trời cùng khả năng nhìn thấu, không phải là công tử phú gia bình thường.

“Không biết, dường như có nghe người khác nhắc tới.” Chu Vũ Đế phất tay, ý cười trên mặt hơi nhạt xuống.

Ánh mắt Diêm Tuấn Vĩ lóe lên, nhiệt tình mời hai người lên tửu lâu dùng cơm. Lúc này đã gần đến trưa, ân tình Tề Đông Lỗi cùng Hàn Hải

giúp đỡ, Mạnh Viêm Châu cùng Vương Hoa Sơn không tiện từ chối, cùng nhau đi lên.

Đi đến cạnh cửa, Chu Vũ Đế chậm hai bước, túm Diêm Tuấn Vĩ lại thấp giọng hỏi, “Lai lịch Vương Hoa Sơn?”

Quả nhiên hỏi mà! Nhất định là nghe Đức phi nương nương nhắc đến, trong lòng ghen tuông! Diêm Tuấn Vĩ cười thầm, khẽ giọng hồi báo, “Cha anh ta nguyên là phó tướng dưới trướng Mạnh quốc công, anh ta là thứ tử (con vợ sau) trong nhà, bị mẹ cả ức hiếp. Khi còn bé Đức phi nương nương cứu giúp, để anh ta làm tùy tùng của Mạnh Viêm Châu, sau này thấy tài hoa xuất chúng lại thuyết phục Mạnh quốc công đưa vào trong quân đội rèn luyện. Năng lực anh ta xuất sắc, bây giờ đã đến chức giáo úy Long cấm vệ, trong nhà có nơi sống yên ổn, tất nhiên mang ơn nặng với Đức phi nương nương.”

“Ánh mắt Tang Du rất tốt, không có nhà tộc che chở, hơn hai mươi đã làm giáo úy, người này là một nhân tài.” Chu Vũ Đế áp chế cơn ghen, nghiêm túc nhận xét.

“Đúng vậy, anh ta không chịu góp sức với Thẩm thái sư, bây giờ đang chịu xa lánh.” Thấy hai người trong phòng nhìn qua, cả hai vội vàng kết thúc đề tài, gọi tiểu nhị đến để chọn thức ăn.

Vì một bụng uất nghẹn, Mạnh Viêm Châu vừa ngồi vào bàn đã uống liền tù tì ba bát rượu, mặt đỏ bừng bừng, tâm sự nặng nề.

“Anh không cần phải như thế, tuy dung mạo cô Phó tiểu thư kia bình thường nhưng tính tình rất tốt, nhất định sẽ là người vợ hiền.” Vương Hoa Sơn lấy bát rượu trước mặt Mạnh Viêm Châu, mở miệng khuyên giải.

“Đúng vậy, Tang...Em gái anh tất nhiên không làm hại anh, Phó tiểu thư kia có chỗ hơn người.” Chu Vũ Đế ôn hòa hỏi.

“Sao anh biết em gái tôi sắp xếp hôn sự này?” Mạnh Viêm Châu bỗng nhiên ngừng đầu nhìn, trong mắt có ý nghiền ngẫm.

“Từng nghe Đông Lỗi nói qua.” Chu Vũ Đế tự nhiên tiếp lời, trong lòng thầm nghĩ: Tính cảnh giác rất tốt.

“Lúc trước có nghe anh nhắc qua một lần, sao thế, quên à?” Diêm Tuấn Vĩ cười cười nhấp một ngụm rượu, giúp ‘cấp trên’ lướt êm vụ này.

“Tất nhiên tôi biết em ấy không bao giờ. Em ấy bảo tôi cưới ai thì tôi cưới người đó, trên thế gian này cô gái nào vừa xinh đẹp, tính cách tốt lại thông minh như em tôi thực sự quá ít, tôi mà tiếp tục bởi móc nĩa thì chỉ sợ cả đời phải độc thân.” Mạnh Viêm Châu giật lấy bát rượu rót đầy, ngửa đầu uống cạn, sắc mặt nặng nề không giảm.

Chu Vũ Đế nghe vậy mỉm cười. Cô gái tốt nhất trên thế gian này tất nhiên phải là Tang Du của hắn.

“Biết rồi, anh cứ yên ổn trong phủ đi, đừng ra ngoài gây chuyện, phu nhân sẽ lo lắng.” Vương Hoa Sơn nhú mày nói.

“Đúng vậy, bây giờ khác xưa rồi, Thẩm thái sư nắm quyền, cha anh lại...” Diêm Tuấn Vĩ cũng muốn khuyên nhủ vài câu, đây là ngài anh vợ có tiếng có miếng trong cảm nhận của Hoàng thượng, không nịnh nọt không được.

“Nào, uống rượu!” Bỗng nhiên Vương Hoa Sơn đứng lên, nhét một bát rượu vào tay Diêm Tuấn Vĩ, cắt ngang lời gã, mà trước đó Chu Vũ Đế bên cạnh đã làm một dấu hiệu im lặng. Tang Du từng căn dặn kỹ lưỡng hết lần này tới lần khác, tuyệt đối không để Mạnh Viêm Châu biết chuyện Mạnh quốc công, sợ anh chàng này kích động chạy tới biên cương chịu chết. Đây là ca ca ruột thịt của Tang Du, hắn không thể để anh ta xảy ra chuyện.

“Cha tôi sao? Sao không để Đông Lỗi nói tiếp chứ?” Mạnh Viêm Châu đẩy Vương Hoa Sơn ra, nghiêm mặt nói, “Tôi biết cha tôi mất tích. Chuyện lớn như vậy trong kinh ai ai không biết, cho dù bắt tôi ở nhà tôi cũng có cách biết. Tuy tôi lỗ mãng nhưng không phải thằng ngu, tôi đi rồi thì mẹ, em gái phải làm sao bây giờ? Trong nhà có mẹ Văn di nương khiến mẹ mệt mỏi, bây giờ em gái lại thất sủng, nếu tôi xảy ra chuyện thì hai người không có cách sống sót. Đặc biệt là em tôi, trong cung chân thấp chân cao, là cái chỗ ăn thịt người, nếu tôi không vực nhà họ Mạnh dậy, em tôi sẽ không còn đường sống. Không biết lúc trước cha mẹ nghĩ như thế nào lại đưa em gái tới cái chỗ ‘nhận không ra người’ như thế, nếu gả cho Hoa Sơn, bây giờ không biết hạnh phúc bao nhiêu! Hoàng đế kia giai lệ ba ngàn, sao biết em tôi tốt đẹp lương thiện thế nào?”

“Viêm Châu, anh uống say!” Vương Hoa Sơn vội vàng đập vai Mạnh Viêm Châu, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn về phía Diêm Tuấn Vĩ cùng Chu Vũ Đế.

“Lời kẻ say không thể nghĩ là thật, tôi không nghe gì cả.” Diêm Tuấn Vĩ vội vàng xua tay, trộm nhìn biểu cảm Chu Vũ Đế. Ồi giời, mặt xanh cả rồi kia, phần dịch dung dày đến thế cũng không ‘lấn át’ được!

“Đừng uống nữa,” Ánh mắt Chu Vũ Đế lạnh ngắt liếc nhìn Vương Hoa Sơn, đẩy bát rượu trước mặt Mạnh Viêm Châu ra chỗ khác, thận trọng mở miệng, “Nói những lời như thế này trước mặt chúng tôi cũng không sao, nếu nói với người khác không phải đã làm hại em gái anh? Em gái anh phúc phận như vậy, chắc chắn sẽ nhận được hết thầy tôn quý khắp thế gian.”

Đây là hứa hẹn trá hình? Rốt cuộc mấy tháng vừa qua Đức phi nương nương đối xử với Hoàng thượng như thế nào để ngài ấy lại tình mận ý nồng đến vậy nhờ? Diêm Tuấn Vĩ cup mắt xuống, trong lòng tò mò không chịu nổi.

Câu nói cuối cùng có ý nhấn mạnh, mỗi từ mỗi chữ phát ra có lực, mang theo sức mạnh khiến người ta không thể không tin phục. Vương Hoa Sơn kinh ngạc nhìn qua Hàn Hải, trong con người lướt qua vài ý nghĩ sâu xa. Anh có cảm giác lúc này trên thân người này toát ra thái độ thù địch, mình đã làm gì có lỗi với anh ta hay sao? Nhưng khí thế uy nghi của anh ta đậm đặc như thế, thận phận nhất định không đơn giản.

Mạnh Viêm Châu đã tỉnh táo lại trong cơn say là đà, ngượng ngùng chấp tay với Chu Vũ Đế, “Tôi nói chuyện thường không dùng đầu óc, đa tạ Hàn huynh nhắc nhở, cũng đa tạ hai vị cảm thông.”

“Không sao, đã biết em gái anh sống trong cung không dễ thì cũng không nên phóng túng bản thân như vậy, gây phiền toái cho cô ấy. Anh muốn vực nhà họ Mạnh dậy, có ý tưởng gì?” Chu Vũ Đế trầm giọng hỏi.

Còn chưa chính thức quen biết lẫn nhau đã trưng ra tình cảm anh rể thăm thiết lo nghĩ cho rồi. Thấy tư thế ‘oai phong’ của Chu Vũ Đế, Diêm Tuấn Vĩ nghiền ngẫm nghĩ nghĩ.

“Tôi muốn vào quân đội rèn luyện, nhưng cha xảy ra chuyện, trước mắt không thể xa nhà, chỉ có thể đợi ít hôm nữa xem xét thế nào.” Mạnh Viêm Châu nghiêm mặt, thái độ bất giác trở nên cung kính.

“Vào quân đội rèn luyện?” Chu Vũ Đế trầm ngâm, từ từ mở miệng, “Bây giờ thời buổi rối loạn, chờ triều đình yên ổn rồi nói sau, đến lúc đó không chừng còn chỗ tốt hơn để đến. Còn nữa, cha anh chỉ mới mất tích, chưa hẳn xảy ra chuyện.”

“Cảm ơn.” Mạnh Viêm Châu kính cẩn đáp lời, không hề phát hiện mình đã bị ép thế trước khí phách uy nghi của Hàn Hải. Nhưng chỉ nói đơn giản mấy câu đã khiến mình tin tưởng, an tâm đến vậy, sầu lo trong lòng cũng giảm bớt, bữa cơm này cả khách lẫn chủ đều vui vẻ hết mực.

Ăn cơm xong Vương Hoa Sơn phải đi Long cấm vệ tiếp tục công việc, Chu Vũ Đế cố tình dẫn dắt một lát, Mạnh Viêm Châu đã mời hai người về phủ làm khách.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Anh Vợ (3)

Diện tích phủ Quốc công rất lớn, nhưng trong khuôn viên cùng trang trí thực đơn giản, không khác gì phủ đề của những quan tam phẩm trong kinh thành. Đây là nơi Tang Du lớn lên, là nơi nàng từng sống trong những ngày thiếu nữ thơ bé, có lẽ từng ngồi cạnh ao sen ngắm cảnh, có lẽ từng hóng mát dưới gốc cây hoa quế này, có lẽ từng dạo bước trên con đường nho nhỏ đáng yêu kia... Chu Vũ Đế sóng vai bước cạnh Mạnh Viêm Châu, biểu cảm trên mặt dịu dàng đến sắp chảy nước.

Vòng qua hành lang xây dựng khéo léo, đối diện chợt hiện ra một tòa tiểu lâu. Tòa tiểu lâu này mang hơi thở cổ xưa, hoàn toàn tự nhiên, kiến trúc đơn giản mộc mạc không như những tòa nhà khác trong phủ, đủ loại cây cỏ hoa thơm quý giá vây quanh, bên trong hoa mai đương mùa nở rộ, trắng hồng xen lẫn rất vui mắt, như đổ tràn hơi thở ấm áp vào không khí lạnh lẽo hiu hắt của mùa đông.

Ánh mắt Chu Vũ Đế sáng lên, không tự giác bước đến tiểu lâu, khàn khàn hỏi, “Đó là...” Cây cỏ trong sân dường như bọc kín cả tiểu lâu, hoa cỏ mỗi mùa được trồng xen kẽ nhau, mỗi một mùa là một cảnh vật khác, mỗi một mùa đều có thể hưởng thụ hương thơm ngào ngạt nhưng dễ chịu của cây cối, đây chắc chắn là phong cách của Tang Du.

“À, nơi đó không thể đi được, là chỗ ở của em tôi trước khi tiến cung.” Mạnh Viêm Châu vội vàng ngăn Chu Vũ Đế lại.

“Thật có lỗi, tôi thấy khoảnh sân kia cực kỳ xinh đẹp, hoàn toàn khác với những nơi khác ở quý phủ, cho nên...” Chu Vũ Đế mỉm cười, khó khăn thu bước chân lại.

“Em tôi thích trồng cây làm hoa, mỗi nhành cây ngọn cỏ bên trong đều do nó tự mình chăm sóc chọn lựa, tất nhiên phải đẹp.” Nhắc đến em gái mình Mạnh Viêm Châu luôn tự hào như vậy.

Sao hẳn có thể không biết Tang Du yêu hoa yêu cỏ chứ? Mỗi một bồn hoa trong Bích tiêu cung nàng đều tự tay chăm sóc, cho dù tạo hình hay thưởng thức đều có một phong cách riêng. Chu Vũ Đế đi theo Mạnh Viêm Châu đến chỗ ở của mình, trên mặt tuy mỉm cười, nhưng ánh mắt kia lại bán đứng tư tưởng đang không tập trung của hắn.

Diêm Tuấn Vĩ âm thầm bật cười, nhanh chóng đi đến bên cạnh Mạnh Viêm Châu, nghe thì có vẻ đáp lời tùy tiện, thật ra lại dẫn dắt Mạnh Viêm Châu hướng đề tài đến em mình. Nghe chuyện liên quan đến Tang Du, tâm trí bay cao bay xa của Chu Vũ Đế mới quay về.

“Đại ca? Sao anh lại quay về rồi!?”

Sắp quẹo vào nơi ở Mạnh Viêm Châu, một thiếu niên chừng mười sáu mười bảy tuổi xuất hiện ở cuối con đường mòn. Thấy Mạnh Viêm Châu, biểu cảm trên mặt cậu ta hoàn toàn giật thót, tuy rằng chỉ chột lóe rồi biến mất, nhưng Chu Vũ Đế cùng Diêm Tuấn Vĩ vẫn bắt lấy tia oán hận cùng thất vọng trong cặp mắt kia.

Nhớ tới tích cách nóng nảy của Mạnh Viêm Châu, nhớ tới việc hôm nay anh ta êm xuôi ra ngoài, ánh mắt Chu Vũ Đế trầm xuống, chỉ trong một thoáng đã hiểu rõ nội tình. Hết thấy đều là vì chức tước trong phủ Quốc công này.

Mạnh Viêm Châu không nhận ra lòng hiểm ác của cậu thiếu niên kia, hàng mày rậm nhíu lại, có vẻ bất ngờ, “Đây là nhà của tao, chẳng lẽ tao không về được à?”

“Người có vẻ thất vọng vì đại ca người quay về? Bởi vì anh ta không ra khỏi nhà trốn đi biên cương chịu chết sao?” Chu Vũ Đế chậm rãi mở

miệng, nụ cười trên mặt cực kỳ lạnh nhạt, ánh mắt sắc như một thanh kiếm róc thịt trên thân người, tạo ảo giác đau thấu.

Trong chớp mắt, gương mặt cậu thiếu niên kia trắng bệch, cố sức mạnh miệng, “Nói hươu nói vượn cái gì đấy! Mi là ai, sao lại dám đặt điều nói xấu ta!”

“Có nói hươu nói vượn hay không trong lòng người hiểu rõ, lão gia ta không ưa được cái bọn thứ tử như các người, lúc nào cũng vọng tưởng những thứ không thuộc về mình.” Diêm Tuấn Vĩ phe phẩy quạt bước lên, khuôn mặt đầy vẻ xem thường chán ghét.

Cả kinh thành không ai không biết chuyện Tề Đông Lỗi bị thứ đệ cướp đi vị trí thế tử, cậu thiếu niên kia thấy Tề Đông Lỗi mở miệng, chỉ thẳng vào đục vọng bản thân giấu kín, biểu cảm lúc xanh lúc trắng trên mặt vô cùng đẹp mắt, lại nhìn qua người đàn ông mặc quần áo màu lam kia, đôi mắt sâu thẳm xoáy thẳng, thấu hiểu thông suốt như vậy cơ hồ khiến cậu ta không thể đứng vững.

“Thảo nào hôm nay tao có thể dễ dàng ra phủ như vậy, thì ra mày với Văn di nương ném đá giấu tay!” Mạnh Viêm Châu rốt cuộc phản ứng, bạo ngược trên mặt quả tình làm người ta sợ hãi.

“Tôi không biết mấy người nói các gì, tôi còn phải chuẩn kỳ thi xuân sang năm, cáo từ.” Cậu thiếu niên nhanh miệng nói xong đã xoay người bỏ chạy. Mạnh Viêm Châu là kẻ nóng nảy, không ‘thờ phụng’ ba cái thứ như là quân tử động miệng không động tay, chộc giận đến gã ta không chừng thương tích đầy mình.

“Mẹ! Ông đây hận nhất cái loại đọc sách thư sinh, trên mặt giả vờ đạo mạo, kỳ thực trong bụng đầy ý xấu!” Mạnh Viêm Châu siết nắm tay răng rắc, hung tợn nói.

“Rất đúng!” Diêm Tuấn Vĩ thu quạt xếp lại, cười ha ha phụ họa. Hắn thích gần những kẻ ngay thẳng như Mạnh Viêm Châu, không phí đầu óc.

“Vào đi.” Chu Vũ Đế khoanh tay hướng vào bên trong viện, vừa đi vừa lạnh nhạt nói tiếp, “Tước vị này nhất định là của anh, không thể rơi xuống tay người khác. Sau này chỉ cần anh tỉnh táo cảnh giác một chút, gặp nhiều chuyện cần động não, đừng để bị người khác hãm hại tính mạng là được.”

“Ài!” Mạnh Viêm Châu ừ ừ, nhắm mắt theo đuôi phía sau Chu Vũ Đế, ngữ khí có phần kinh ngạc, “Anh nói thì không sao, nhưng mà giọng điệu cứ giống y như của em tôi vậy! Trước kia em tôi cũng nói như thế!” Vì điểm này, hảo cảm của Mạnh Viêm Châu với Hàn Hải lại gia tăng không ít.

“Ồ? Thật sao?” Chu Vũ Đế thốt nhiên dừng bước, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Mạnh Viêm Châu. Thấy Mạnh Viêm Châu gật đầu, hắn bỗng nhiên mở miệng cười. Điệu cười này vô cùng sảng khoái, hoàn toàn khác kiểu mỉm cười uy nghi lạnh nhạt như lúc trước. Chỉ cần nhìn thoáng đã có thể hiểu ra tâm trạng vui sướng bây giờ của hắn.

Gì thì gì cũng chỉ là nói vài câu giống thôi mà, có cần phải hứng khởi như vậy không chứ? Có phải đã tìm được cảm giác ‘phụ xướng phụ tỳ’? Trên trán Diêm Tuấn Vĩ chảy mấy vạch đen thui. Gã không biết Hoàng thượng dễ lấy lòng như thế à.

Thấy Hàn Hải tươi cười, Mạnh Viêm Châu cũng ngốc ngốc cười theo. Người này lúc không cười hay mỉm cười thôi thì khá ôn hòa, nhưng anh lại cảm thấy áp lực vô cùng, kiểu như không dám làm càn. Nhưng bây giờ biểu cảm chân thật thoải mái như vậy, thật thả lỏng, khoảng cách xa vời cứ như vậy mà biến mất trong thoáng chốc.

“Thật ra sau khi chuẩn ra phủ tôi cũng có ý đi biên cương, nhưng rồi cũng từ bỏ.” Mạnh Viêm Châu vò đầu, ngượng ngùng mở miệng.

“Ồ? Vì sao nghĩ thông?” Chu Vũ Đế nhíu mày.

“Em tôi từng bảo thế này, nếu gặp việc nhỏ nhưng lại sốt ruột phát cáu, thì tôi đi ba vòng trong sân, tỉnh táo một chút. Nếu gặp chuyện lớn trời sụp đất nứt thì ba vòng quanh Hoàng thành, cẩn thận suy nghĩ. Lúc đi vòng quanh Hoàng thành, thấy cấm cung xa xa, rồi nghĩ đến em gái còn trong cấm cung, vì thế quay về.” Giọng nói Mạnh Viêm Châu vô cùng kiềm chế.

“Em gái anh rất tốt! Đương nhiên, anh cũng là một người anh trai tốt.” Sau khi im lặng hồi lâu, Chu Vũ Đế vỗ vai Mạnh Viêm Châu thở dài.

Diêm Tuấn Vĩ nhìn thoáng qua Mạnh Viêm Châu, ánh mắt có phần hâm mộ. Nếu gã cũng có một người thân lúc nào cũng khuyên giải, lúc nào cũng suy nghĩ tính toán cho bản thân như vậy thì tốt biết bao.

Ba người đi vào trong sân Mạnh Viêm Châu, hoàn toàn kinh ngạc trước sa trường rộng rãi bằng phẳng cùng giá binh khí xếp ngay ngắn một loạt. Quả nhiên là con Mạnh quốc công, trình độ say mê chuyện múa kiếm dùng thương không cần bàn cãi.

“Làm cái gì vậy?” Chu Vũ Đế chỉ vào một cái thớt vĩ đại bên cạnh bãi tập.

Ánh mắt Diêm Tuấn Vĩ sáng lên, nhìn hết các loại binh khí, đi đến cạnh tấm thớt, đưa tay nâng thử, không hề nhúc nhích.

“Đây là để luyện lực cho cánh tay, mấy quả cầu sắt hay chùy đồng rất nhẹ.” Mạnh Viêm Châu đi tới xắn ống tay áo, hai tay ôm hết thớt, khớp hàm nghiến lại đang nâng lên, giờ cao quá vai.

Chu Vũ Đế cùng Diêm Tuấn Vĩ ngẩn ra. Đợi đến khi Mạnh Viêm Châu buông thớt xuống Chu Vũ Đế hứng thú mở miệng, “Thì ra Viêm Châu có thần lực trời sinh.”

Diêm Tuấn Vĩ nhìn thoáng qua cánh tay đầy cơ bắp cuộn cuộn kia, trong mắt tràn đầy thương thức.

“Đúng vậy, em tôi bảo tôi có thiên phú dị bẩm.” Mạnh Viêm Châu hất cằm lên, biểu cảm vô cùng kiêu ngạo, sau đó sắc mặt trầm xuống, giận hờn nói, “Cơ mà con bé còn bảo tôi tứ chi phát triển, suy nghĩ đơn giản, trong đầu người ta có óc còn trong đầu tôi chỉ có cơ bắp, không thể dẫn binh đánh giặc, chỉ có thể xông pha chiến đấu làm vật hy sinh cho người ta.”

Trong đầu đều toàn cơ bắp? Chỉ có tính tình cổ quái nghịch ngợm như Tang Du mới có thể nghĩ ra chuyện làm tổn thương người như thế này. Chu Vũ Đế khép hờ mắt, ý cười dâng trào.

Diêm Tuấn Vĩ đã không khách sáo gì mà cười ha hả. Đức phi nương nương cũng là thần kỳ nha! Lời nói này thật tuyệt!

“Ôi cười cái gì chứ, em tôi cũng nói không sai, rốt cuộc tôi cũng đâu dùng đầu làm việc. Hôm nay suýt chút nữa thì xong, lần trước cũng chỉ nói hai ba câu đã kích lên động tay động chân với Thẩm Hi Ngôn. Mà hắn ta bé xíu, thân thể như kẹo vừng giòn, tôi vừa nhẹ nhàng chạm vào một phát đã đầu rơi máu chảy rồi. Sớm biết hắn có ngày hôm nay, lúc trước tôi nên bóp chết cho xong chuyện!” Mặt Mạnh Viêm Châu dữ tợn, một cú đấm thẳng vào cọc gỗ khoảng một vòng ôm bên cạnh, cọc gỗ răng rắc gãy làm đôi.

“Không phải là hối hận vì lúc trước dây vào y hay sao? Nếu lúc đó anh có thể nhịn được thì cũng chẳng kết thù với nhà họ Thẩm.” Diêm Tuấn Vĩ cười khùng khục. Tính tình thẳng nhóc này mạnh mẽ dữ dằn, gã thích!

“Ông đây nhịn cái gì cũng được, chỉ không thể nhịn tức. Có thù phải báo thù, nếu không sẽ ghen chết!” Sắc mặt Mạnh Viêm Châu đỏ bừng, dường như thật sự bị ghen đến nội thương.

Chu Vũ Đế cười nhạt, nghiêm túc dạy bảo, “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Tạm thời ngủ đông cũng là một loại sách lược. Nếu anh mạnh hơn đối thủ, nên lập tức công kích để đối phương không có thể xoay chuyển; nếu năng lực anh bằng đối thủ hẵn yếu hơn, nên học cách kiên

nhân, lại nghĩ cách tìm được nhược điểm, tùy thời cơ mà hành động. Có nhiều phương pháp báo thù khác nhau, cũng không cần phải dùng năm đấm. Nếu anh muốn vực gia tộc mình dậy thì cần học sách lược cùng vu hồi (đưa lực lượng vào bên sườn hoặc bên hông đối phương để phối hợp với lực lượng tiến công chính diện cùng tiêu diệt đối phương).”

“Anh nói đúng! Sau này tôi sẽ không xúc động như vậy nữa.” Mạnh Viêm Châu thụ giáo gật đầu.

“Cha anh chắc hẳn có rất nhiều binh thư, mỗi ngày anh nên đọc thử xem đi.” Chu Vũ Đế vỗ vỗ vai Mạnh Viêm Châu, lời nói thâm thía sâu xa. Thật ra Mạnh Viêm Châu không ngốc, chỉ là gặp chuyện không suy nghĩ kỹ càng, có lẽ liên quan tới việc Mạnh quốc công tận tâm dạy bảo. Nếu bồi dưỡng đúng cách, nhất định Mạnh Viêm Châu sẽ trở thành mãnh tướng, nhưng bây giờ tính tình anh ta như vậy cũng tốt, dữ dẫn bạo ngược, có dũng khí, đã ra tay sẽ không thu lại, bản tính chất phác lại hào sảng, trọng tình trọng nghĩa, đúng là loại người hãn thích trọng dụng nhất.

Thấy Mạnh Viêm Châu vâng vâng đồng ý, trong mắt tràn đầy tin phục, Chu Vũ Đế nghĩ ngợi một lúc rồi tiếp lời, “Tôi nghe nói triều đình sắp thành lập một nha môn mới, cần nhân tài võ nghệ cao cường lại dũng cảm khí thế như anh, so với đi quân đội rèn luyện tốt hơn, anh có muốn thử xem?”

Ây chà! Cái này là chú ý đặc biệt tới anh vợ! Lấy quyền lực làm việc riêng nha! Thái dương Diêm Tuấn Vĩ giật giật. Nhưng mà gã cũng trùng ý Mạnh Viêm Châu, mới vừa rồi định nhân chuyện này lôi kéo anh chàng một phen, cố gắng vượt mặt Đức phi nương nương, rốt cuộc cũng không thể thắng anh rể chính hiệu nhà người ta.

“Nha môn gì thế?” Hai mắt Mạnh Viêm Châu sáng lờ.

“Cũng giống như Long cấm vệ cùng Ngự lâm quân, chức quyền lại hơn hẳn. Nhưng bây giờ chỉ đang suy tính, khi nào có tin tức xác thực tôi sẽ bảo Tuấn Vĩ thông báo cho anh.” Chu Vũ Đế đến cạnh bãi tập, ném cho Mạnh Viêm Châu một thanh đại đao, trầm giọng nói, “Thử một lần đao pháp cho tôi xem bản lĩnh anh như thế nào.”

Lời này mang theo tính uy nghi áp chế của bậc bề trên, khiến người ta không thể không vâng theo. Mạnh Viêm Châu cầm đao, đè nén cơn tò mò muốn hỏi thân phận đối phương xuống, đi đến bãi tập bắt đầu luyện diễn. Thuở nhỏ đã tập võ, thiên phú cực cao, lại có được thần lực trong người, đại đao trăm cân vù vù nhẹ nhàng như múa, cực kỳ ngoạn mục.

Chu Vũ Đế nheo mắt thờ ơ, trong lòng thầm suy tính: Nếu như Mạnh quốc công thực sự xảy ra chuyện, trăm có thể bồi dưỡng Mạnh Viêm Châu, qua ba năm rưỡi anh ta cũng có thể vực dậy môn đình nhà họ Mạnh. Tang Du cũng nên yên tâm

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Hương Vị

Diêm Tuấn Vĩ đứng cạnh nhìn mà ngửa tay. Gã vốn tự hào chuyện mình có thiên phú luyện võ cực cao, chưa từng gặp địch thủ chân chính, quả thực không ngờ Mạnh Viêm Châu so với mình chỉ có hơn không có kém. Mạnh quốc công đã dạy con như vậy, dạy thành lỗ mãng ngay thẳng, mặc dù giấu đi võ nghệ tuyệt thế nhưng ai lại chú ý tới điều này? Ít nhất là bản thân gã có quan hệ khá quen thân với Mạnh Viêm Châu nhiều năm cũng không để mắt tới, bởi vì tính tình lỗ mãng cùng nóng nảy của đối phương là thật. Như thế, tuy rằng Mạnh Viêm Châu không thể làm rạng rỡ phủ Quốc công, nhưng không đến mức chịu người đời chèn ép. Thủ đoạn này thực sự cao tay!

Ngại cho thân phận còn chưa rõ ràng, Diêm Tuấn Vĩ chỉ có thể đứng bên cạnh ngắm, trong lòng tính toán, chờ lúc mình công khai thân phận nhất định phải nghiêm túc so tài với Mạnh Viêm Châu một trận.

Đợi Mạnh Viêm Châu thu đao, Diêm Tuấn Vĩ không nhịn được vỗ tay trầm trồ khen, đi lên cầm đao của hắn xem trái nhìn phải. Sau đó hai người lại lượn đến giá binh khí, xem mấy loại binh khí đủ kiểu đủ hình dáng thảo luận không ngớt.

Chu Vũ Đế nhếch môi, ra hiệu cho Diêm Tuấn Vĩ xong đi đến tiểu lâu của Tang Du. Nơi không có người ở vô cùng yên tĩnh, hai thị vệ canh giữ ở cửa viện thì để phòng nhìn nhìn. Chu Vũ Đế dừng bước, xoay người vòng đến tường sau, mũi chân nhẹ nhàng nhấn lên vách tường, hai ba bước đã nhẹ nhàng không tiếng động lọt vào trong.

Hương mai thanh mát len vào trong cánh mũi, gần giống với mùi trong Bích tiêu cung. Hắn ngẩn ra, đột nhiên có cảm giác trái tim như bị kéo siết. Theo trực giác xuyên qua hành lang, vòng qua thư phòng, đi đến trước một khuê phòng (phòng thiếu nữ thời xưa), hắn đứng thẳng, tần ngần một hồi lâu mới khẽ đẩy cửa bước vào.

Bên trong gian phòng rất sạch sẽ, hắn mỗi ngày đều có người quét dọn kỹ lưỡng. Trường kỷ đặt bên cạnh cửa sổ, cách bài trí giống hệt như Bích tiêu cung, giường lớn khắc hoa xếp đệm chăn mềm, màu sắc tươi tắn, mạn giường đỏ nhạt bằng sa mỏng thi thoảng bị gió lạnh thổi qua, nhẹ nhàng đong đưa, phảng phất như lời gọi mời trong thinh lặng. Hương hoa thơm dịu chủ nhân để lại còn vương vấn, thổi một luồng hơi ấm áp vào bầu không khí lành lạnh.

Chu Vũ Đế hít sâu vào một hơi, trái tim càng lúc càng đập vội vã. Chính là mùi hương này, là mùi hương không biết bao lần hắn đã nhớ nhung sau khi tỉnh lại. Khuôn mặt hắn bất giác căng thẳng, như thể nhận nhìn một điều gì đó, từng bước một hướng về chiếc giường khắc hoa lớn kia. vén mạn giường lên, bên trong cũng không có người ngày đêm thương nhớ, đôi mắt sẫm tối chợt thanh tỉnh, lóe lên tia sáng mát mát nào đó không nói nên lời. Hắn ngã lên giường, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt. Nghiêng đầu, mùi hương quen thuộc càng thêm nồng nàn. Hắn mở mắt ra, thấy bên cạnh gối đầu chủ nhân đã đặt một túi hương. Khẽ cười, hắn siết chặt túi hương vào lòng bàn tay, khẽ sát cánh mũi, yên tâm nhắm hai mắt lại.

Không có vòng ôm của Tang Du, không có hương thơm của Tang Du, không có hơi ấm của Tang Du, mấy ngày vừa qua hắn chưa có một giấc ngủ đủ đầy. Điều này khiến cho hắn nhớ tới khoảng thời gian vừa mới biến thành chó và chưa gặp được Tang Du. Mỗi một ngày trôi qua đều trong cơn hoảng loạn, mỗi một lần chớp mắt đều điên cuồng nguyện cầu có thể trở về thân thể chính mình, mỗi một lần mở mắt đều đối mặt tới thất vọng như vực sâu không đáy. Tiếng chó sủa, tiếng mèo kêu, mùi tanh tươi khắp nơi, đồ ăn

chó không thể nuốt xuống, đêm đêm hăn không thể chợp mắt, ngày ngày co mình sát lồng ngực. Nếu không gặp Tang Du, hăn nhất định sẽ phát điên, đừng nói đến chuyện đối mặt với hàng loạt đả kích cùng phản bội.

Lần đầu tiên ăn thức ăn của người, lần đầu tiên được tắm rửa sạch sẽ mọi bẩn thỉu, lần đầu tiên nghe được lời trấn an nhỏ nhẹ. Ở Bích tiêu cung, rốt cuộc hăn đã có giấc ngủ đầy đủ, một giấc ngủ ngon lành nhất trong đời. Cảm giác an toàn không gì so sánh nổi khắc sâu vào xương cốt, hăn khó có thể quên được.

Trong đầu ghi lại từng nét cười vẽ nhăn mày của Tang Du, Chu Vũ Đế nặng nề chìm vào giấc ngủ. Hai khắc sau, một tiếng ho khan đánh thức hăn dậy.

“Hoàng thượng, thần nghĩ ngài đã trở về rồi, thật không ngờ là đang ngủ. Sao, ngủ ngon không?” Diêm Tuấn Vĩ nhíu mày, nhìn nhìn cái túi hương hăn nắm trong tay, trong lòng nghiến ngấm: Ngửi mùi của Đức phi nương nương mới có thể ngủ được à? Cái này không phải là di chứng sau khi thành chó chứ?

“Ngủ rất ngon, mấy giờ?” Chu Vũ Đế tự nhiên cất túi hương vào trong lòng, đôi mắt tối sẫm đầy tỉnh táo, không hề nhập nhèm ngái ngủ.

“Sắp đến giờ Thân, Quốc công phu nhân đi phủ Vĩnh An hầu, bây giờ đang trên đường về. Bà không thích thần gần gũi Mạnh Viêm Châu, cũng không thân thiện gì với chúng ta, vẫn nên cáo từ thì hơn.” Diêm Tuấn Vĩ đẩy cửa đi ra ngoài, quen đường quen ngõ vòng ra sau tường.

“Vậy thì đi, sau này trăm mang Tang Du về thăm nhà.” Chu Vũ Đế vượt nếp nhạ nơi vạt áo, thấy sau tường không người, mũi chân chạm nhẹ một chút đã nhảy lên.

Khóe miệng Diêm Tuấn Vĩ giật giật, theo sát phía sau. Hai người đi được nửa đường liền gặp Mạnh Viêm Châu đang tìm, lấy có lạc đường với

anh ngốc kia cho có lệ xong vội vàng cáo từ.

Trở lại trạch viện, tiếng oanh oanh yến yến trong viện như ong vỡ tổ trào ra nghênh đón, bao quanh Diêm Tuấn Vĩ, trái kéo phải giật, đẩy Chu Vũ Đế sang một bên. Trong mũi ngập ngụa mùi son phấn ngai ngái khó chịu, hương thơm khó khăn lắm mới có được của Tang Du có nguy cơ bị át đi, sắc mặt Chu Vũ Đế hoàn toàn trầm xuống. Lắm đàn bà quả thật phiền phức! Trước kia chưa phát giác ra, kể từ khi có Tang Du rồi hẳn mới biết được, sự thỏa mãn vô biên khi được một người khác chiếm hữu, trái tim cũng không thể cất chứa bất kỳ ai được nữa.

“Đám tiện nhân kia buông Đông Lỗi ra ngay!” Tiểu Hồng Đào hùng hùng hổ hổ lao đến, nhìn như thể xông đại vào bên trong những thực ra rất có phương pháp kỹ xảo đẩy đám đàn bà con gái kia ra, cứu Thống lĩnh khỏi nước sôi lửa bỏng.

“Tiểu Hồng Đào!” Diêm Tuấn Vĩ nước mắt lưng tròng ôm cổ Tiểu Hồng Đào hôn mạnh một cái, dưới sự hộ tống của cô nàng an toàn cùng Chu Vũ Đế thoát khỏi vòng vây, về viện của mình.

“Người đâu, trẫm muốn tắm rửa thay quần áo.” Chu Vũ Đế phúi phúi vạt áo, chân mày nhíu chặt. Mùi Tang Du vương trên người đã bị ô nhiễm, khiến hắn cực kỳ, cực kỳ khó chịu. May mà túi hương trong ngực hắn vẫn bình yên vô sự. Hắn sờ sờ ngực, sắc mặt tối tăm mới giảm bớt chút ít.

Nhét túi hương vào trong đệm chăn, hắn tắm rửa sạch sẽ, tẩy mùi son phấn kia đi, mặc áo lót màu trắng, ‘đại mã kim đao’ (đại loại là khí thế to lớn =,,=) ngồi trên ghế. Tiểu Hồng Đào cầm khăn trắng muốn lau khô tóc cho hắn, nhưng vừa ngửi thấy mùi son phấn sực nức trên người Tiểu Hồng Đào, hắn nhíu mày, giọng trầm xuống, “Người đi xuống, đổi người khác, là nam.”

Tiểu Hồng Đào khó hiểu, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, đang chuẩn bị ra cửa gọi người liên va phải Diêm Tuấn Vĩ.

“Ta làm, người xuống đi.” Diêm Tuấn Vĩ cầm khăn, vẫy tay cho cô nàng lui ra.

Thấy Diêm Tuấn Vĩ, sắc mặt Chu Vũ Đế có phần bất ngờ, giọng khó chịu, “Người tắm chưa?”

“Tắm rồi, ngài có thể nghỉ xem.” Diêm Tuấn Vĩ cười mỉm chi, duỗi cánh tay lên trước mặt hắn.

Không có vị gì lạ thường, Chu Vũ Đế nhắm mắt dựa vào ghế, để mặc gã lau khô tóc cho mình. Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp trai của ‘thượng cấp’ mình, tầm mắt lượn lờ quanh cái mũi cao cao của hắn một chút, Diêm Tuấn Vĩ chắc mẫm: Vừa nhạy cảm vừa chấp nhất với mùi như vậy, quả nhiên là biến chứng của việc hóa chó!

“Có tin tức gì của Mạnh quốc công chưa?” Giọng nói trầm trầm cắt ngang suy nghĩ như đã bay đến độ lướt gió tung mây của Diêm Tuấn Vĩ.

“Hôm nay ở vùng đầm lầy kia tìm được hai con chiến mã đã chết, vẫn chưa phát hiện tung tích của Mạnh quốc công cùng Hàn Xương Bình. Bên Man di cùng Tạ Chính Hào cũng chưa thu hoạch được gì.” Diêm Tuấn Vĩ thấp giọng hồi bẩm.

“Lại tăng thêm người, nhất định phải tìm cho được. Sống phải thấy người...” Hắn ngừng một chút, mở hai mắt, âm giọng khàn đặc hoàn chỉnh câu nói, “Chết phải thấy xác.”

Cho dù như thế nào hắn cũng phải cho Tang Du một câu trả lời thỏa đáng, chỉ mong mọi chuyện không phát triển đến chiều hướng tệ nhất. Vừa nghĩ đến chuyện Tang Du có thể hận mình, hắn chỉ cảm thấy sợ hãi.

“Vâng.” Diêm Tuấn Vĩ thận trọng tuân lệnh.

“Thánh chỉ nhận ấn soái sắp đến biên cương rồi chứ? Chuẩn bị ở chỗ Tạ Chính Hào thế nào?” Lấy lại bình tĩnh, Chu Vũ Đế gõ mặt bàn, giọng trầm xuống.

“Sát thủ đã ẩn bên người y, trước khi đại chiến bắt đầu có thể ra tay.” Diêm Tuấn Vĩ hoàn toàn tin tưởng thuộc hạ của mình.

“Ừ.” Chu Vũ Đế gật đầu, “Việc dụ Thẩm Tuệ Như cùng thế thân kia ra cung sao rồi?”

“Người của ta đã thuyết phục được Triệu lão phong quân cùng Ngô thị, sáng sớm hôm nay đã dâng tấu. Cũng trong ngày này Quốc công phu nhân đi phủ Vĩnh An hầu, sau khi nghe tin cũng trở về viết tấu chương, gia tộc của vài phi tần khác cũng có ý, bao gồm họ Thẩm. Ngày mai hẳn có thể nhận được tin tức xác thực.” Diêm Tuấn Vĩ bỏ khăn xuống, rót một tách trà nhỏ cho Chu Vũ Đế.

“Tang Du cũng muốn về thăm nhà?!” Bàn tay giữ tách trà của Chu Vũ Đế thốt nhiên siết chặt, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm vào Diêm Tuấn Vĩ.

Diêm Tuấn Vĩ vội vàng cam đoan, “Phủ Quốc công khá xa phủ Thái sư, nhất định sẽ không liên lụy đến Đức phi nương nương, thần sẽ tăng số người bảo vệ Đức phi nương nương.”

“Không được có sơ sót!” Mặt Chu Vũ Đế không biểu cảm buông tách trà xuống, sau một lúc lâu mới gằn từng tiếng dặn dò.

“Thần tuân chỉ.” Diêm Tuấn Vĩ cung kính tuân lệnh, không dám chậm trễ.

“Hôm nay nàng như thế nào?” Giọng nói sang sảng kia chợt trở nên khàn khàn, như thể đang đè nén điều gì đó.

“Vài ngày nay nương nương chưa từng chợp mắt.” Diêm Tuấn Vĩ nhẹ giọng trả lời.

“Sao người biết mấy ngày nay nàng không ngủ? Người của người lén nhìn trộm chuyện nghỉ ngơi của nàng?” Chu Vũ Đế đột nhiên quay đầu chăm chăm nhìn Diêm Tuấn Vĩ, gió lốc trong đôi mắt đen sẫm khiến người ta hết hồn.

“Thần không dám!” Diêm Tuấn Vĩ vội vàng phủ nhận, “Chỉ là dung sắc Đức phi nương nương thật sự quá kém, quầng thâm dưới mắt gần như hơn cả Hoàng thượng ngài rồi.” Hắn có ý tứ nhìn thoáng qua quầng thâm dưới mắt Chu Vũ Đế. Vị chủ nhân này cũng hàng đêm mất ngủ đây.

“Mạnh quốc công bật vô âm tín, bên cạnh lại không có A Bảo làm bạn, nhất định nàng không thể ngủ được.” Chu Vũ Đế than thở, trong lòng không biết nên khổ sở hay cao hứng. Người con gái của mình nhớ mong mình, nhưng mong nhớ không phải chính mình.

“Nàng vẫn còn tìm kiếm A Bảo sao?” Xoa xoa quầng thâm, hắn khàn khàn hỏi.

“Tìm ba ngày liên tiếp nương nương không cho phép cung nhân tìm nữa. Nương nương nói không có tin tức chính là tin tốt, không chừng A Bảo ham chơi chạy ra khỏi cung, hoặc có cung nhân nào đó nuôi trộm.”

“Thật ra nàng đoán được A Bảo đã chết, nhưng nàng lại muốn cho bản thân mình một cái gì đó nhung nhớ.” Chu Vũ Đế mỉm cười, trong mắt phủ một lớp sương mù, “Lúc nào cô ấy cũng như thế, luôn có cách để tốt hơn một chút.”

“Nường nường quả thực là một người rất kiên cường.” Diêm Tuấn Vĩ rất bội phục chuyện này. Trong hoàn cảnh khó khăn như vậy vẫn có thể giữ được tâm trạng tích cực lạc quan, nghị lực của Đức phi nường nường quả đáng kinh ngạc, không hổ là con gái Mạnh quốc công!

“Được rồi, đi xuống đi, trẫm muốn nghỉ ngơi.” Chu Vũ Đế nhắm hai mắt lại, phất tay nói. Đợi Diêm Tuấn Vĩ khom người lui ra, đóng cửa phòng lại, hắn mới chậm rãi đi đến bên giường, kéo chăn đệm lên. Hương thơm nơi túi hương đã len lỏi trong chăn, khắp nơi là mùi hương rất riêng của Tang Du. Chu Vũ Đế nhếch miệng cười, nắm chặt túi hương trong tay, rốt cuộc có thể miễn cưỡng đi vào giấc ngủ.

* * * * *

Càn Thanh Cung, Thẩm Tuệ Như cầm tấu chương phủ Vĩnh An hầu dâng lên, Văn Thanh đứng bên cạnh vừa đảm vai cho vừa khinh miệt mở miệng, “Mụ Thần phi kia tự cho được sủng ái, hôm nay còn quần lấy Hoàng thượng xin ngài tự mình đưa mụ về thăm nhà.”

“Hoàng thượng tự đi cùng? Chỉ bằng ả?” Thẩm Tuệ Như cười nhạt, ném tấu chương xuống.

Vào cung hơn ba năm, những tần phi từ hàng ‘phi’ trở lên đã có tư cách trở về thăm nhà, nhưng được Hoàng thượng đích thân về cung là quang vinh chỉ thuộc về Hoàng hậu, suốt đời chỉ có lần này. Từ khi vào cung cô ta đã khao khát hình ảnh bản thân mình khoác áo phượng, cùng Hoàng thượng dắt tay về nhà không biết bao nhiêu lần. Thẩm Tuệ Như đây muốn cho toàn con dân Đại Chu biết một điều, mình mới là người yêu chân chính của Hoàng thượng, chỉ duy có mình mới có tư cách ngồi lên ngai Hậu kia. Nhưng giấc mộng này đã tan vỡ, trong ba năm, không còn một mảnh.

Nghĩ đến đây, Thẩm Tuệ Như bỗng nhiên cười ha hả, cầm tấu chương viết nhanh hai chữ ‘ân chuẩn.’ Thăm nhà phải không? Vậy để toàn con dân

Đại Chu nhìn xem, ai mới là Phượng hoàng vu phi (bay lên)!

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thăm Nhà (1)

Sau khi tấu chương thăm nhà của phủ Vĩnh An hầu được phê chuẩn, mẫu tộc các tần phi từ nhất phẩm trở lên đều dâng tấu chương ào ào. Đường như do tâm trạng Hoàng thượng rất tốt, tấu chương nào cũng được ân chuẩn, trong hậu cung nhất thời có kẻ nhảy nhót có kẻ hâm mộ, còn có người bị kích thích, dã tâm nổi dậy. Đi đến hàng phi có thể hưởng thụ thù vinh về quê nhà, đây là giấc mộng của mọi phụ nữ bị khóa trong chốn thâm cung.

Thời gian thăm nhà được Khâm thiên giám xác định sau hai ngày kể từ ngày hai mươi bốn tháng mười một. Đám phi tử vừa nghe tin xong chưa kịp vui mừng đã bị thánh chỉ thứ hai tát một phát vào mặt. Hoàng thượng đích thân đi cùng Lương phi về thăm nhà, các phi tử vốn ra cung vào giờ Mẹo, lại nghe thông báo là cần xuất phát trước một canh giờ, cũng chính là giờ Dần. Bây giờ tiết trời rét đậm, giờ Dần trời còn chưa tỏ, là thời điểm rét nhất trong đêm, cho dù là phi tử về thăm hay người nhà chờ đều phải chịu tra tấn. Mà Lương phi lại xuất phát chậm hơn tất cả phi tử hai canh giờ, cũng chính là giờ Thìn, đúng lúc thái dương vừa mọc từ phương Đông, khi đó nhiệt độ không khí cùng tiết trời khá ấm áp. Khâm thiên giám có nói, ngày hai mươi bốn tháng mười một, giờ Thìn canh ba, phượng hoàng vu phi, đại cát đại lợi.

Có được canh giờ may mắn nhất, Hoàng thượng lại đích thân đi cùng, tin tức vừa đưa ra toàn thể dân chúng Đại Chu đều biết đến, nhất định Lương phi sẽ là người được chọn. Nhưng lúc tiếp chỉ, Lương phi ngất xỉu, tin Lương phi mang thai lại nhanh chóng tuôn ra. Hoàng thượng mừng rỡ, không biết bao nhiêu lễ vật ban thưởng cuồn cuộn chảy về Chung túy cung.

Tạm thời chưa tính đến chuyện bao nhiêu đồ sứ bị các cung khác đập vỡ, Mạnh Tang Du chỉ thờ ơ với tin này, chỉ một lòng hy vọng có thể về nhà thăm anh cùng mẹ. Có thể sum vầy cùng người nhà nhanh thêm khắc nào, thì cái gì gọi là ân sủng, cái gì gọi là hư vinh, trong mắt cô đều toàn mây bay.

Hai ngày sau đã đến, sắc trời còn tối, đoàn thăm viếng bắt đầu xuất phát.

Từng luồng gió lạnh như cắt gia cắt thịt bất chợt thổi tung rèm kiệu luồng vào trong hết đợt này đến đợt khác, người người run rẩy, hơi thở biến thành từng cuộn khói trắng ngà lẫn trong không trung. Phùng ma ma đứng dậy kéo kín rèm kiệu, nhìn thoáng qua người thủ lĩnh hộ vệ ngồi trên chú chiến mã cao lớn, trên khuôn mặt lạnh cứng nở nụ cười.

“Nương nương, là Vương giáo úy hộ tống chúng ta quay về.” Bà vừa thì thầm vừa kéo chiếc chăn gấm sưởi ấm chân cho chủ tử lên cao.

Trong tay Mạnh Tang Du ôm một chiếc lò sưởi tinh xảo nho nhỏ, nghe vậy vui vẻ mỉm cười. Thằng bé này đã trưởng thành, tương lai rộng mở, quả nhiên lúc trước cô đã không nhìn lầm.

“Nghe nói anh ấy không chịu góp sức cho Thẩm thái sư, bây giờ chịu lạnh nhạt ở Cẩm long vệ. Dù gì anh ấy cũng có tiếng nói riêng, như vậy rất tốt. Đừng thấy họ Thẩm nhất thời nở mày nở mặt, chỉ là hoa trong nước trắng trong gương, sớm muộn gì cũng đến ngày tan biến. Y dám hại cha ta, ta sẽ chọc thủng âm mưu kéo y xuống ngựa. Cứ chờ mà xem.” Mạnh Tang Du dùng bộ móng tay vàng vén tóc mai, lạnh lùng cười.

“Nương nương, người có muốn gặp riêng Vương giáo úy không, để anh ta trợ giúp. Nếu trong kinh loạn lên, đao kiếm không có mắt.” Phùng ma ma lo lắng hỏi.

“Mặc dù ta không nói, chỉ cần trong kinh xảy ra chuyện, việc đầu tiên anh ấy nghĩ đến chắc chắn là bảo vệ ta. Ta tin anh ấy.” Mạnh Tang Du dịu

dàng cười, “Trộm long tráo phụng, dâm loạn hậu cung, những gièm pha thấu trời này biết càng ít càng tốt. Thái hậu cũng không phải là người hiền lành như vậy, ổn định thế cục trong cung xong nhất định là thanh tẩy toàn bộ, bảo vệ bí mật Hoàng gia. Ma ma, sau khi mọi người ra cung cũng cần phải quên sạch những chuyện bẩn thỉu đó, biết không?”

Mạnh Tang Du nhìn về phía Phùng ma ma, ánh mắt vô cùng nghiêm khắc.

“Nô tì đã biết, nương nương, nô tì không muốn rời khỏi người.” Phùng ma ma cầu xin, mặt không còn hột máu, “Vậy nương nương, ngài có bị Thái hậu...”

“Tuy Thái hậu lòng dạ cũng không mấy tốt đẹp, nhưng lại khá mềm lòng. Ta đã chủ động trợ giúp, ngàn vạn quân nhà họ Mạnh đứng sau cũng là một phần lợi thế của ta. Ta còn giá trị lợi dụng, hẳn bà sẽ không động đến ta. Vả lại thân thế của ta không khác biệt nhiều lắm với Thái hậu năm đó. Còn nhớ rõ ngày ta được phong Đức phi Thái hậu đã phái người mang tặng bức bình phong thủy mặc từ Thiên Phật Sơn sao? Một ngọn núi cao, một nửa là vách núi đen, bên vách sừng sững một gốc thanh tùng. Thái hậu muốn dùng họa ví người, để ta có thể nhìn rõ bản thân mình đang đứng ở đâu. Sự tồn tại của ta khiến bà ấy nhớ lại năm xưa, cũng không mong ta lại dẫm vào vết xe đổ của mình. Bởi vậy có thể thấy được Thái hậu vẫn còn có gì đó thiện ý với ta. Có được sự thiện chí này ta sẽ nắm chắc cơ hội để bà ấy không thể ra tay xử giết, tệ nhất cũng chỉ làm bạn thanh đăng với Thái hậu mà thôi, đối với người khác là khổ sở không nói nên lời, còn đối với ta thì mong còn không được.” Mạnh Tang Du thở dài, trong ánh mắt không có thăng thốt sợ hãi, chỉ duy lạnh nhạt. Trải qua hai kiếp, đấu tranh hai kiếp, cô đã mệt mỏi từ lâu.

“Nương nương, nô tì cũng muốn cùng người làm bạn thanh đăng, nô tì cũng già rồi, nửa đời sau chỉ thích những ngày thanh tĩnh như thế.” Khóe mắt Phùng ma ma đỏ ửng.

“Không được, sau khi ra cung ma ma phải đến bên cạnh mẹ ta, thay ta chăm sóc cho mẹ ta.” Mạnh Tang Du nhắm mắt dựa vào ghế, hiển nhiên không muốn tiếp tục chuyện này.

Phùng ma ma không có cách nào, im lặng lau nước mắt, nhìn đăm đăm vào chiếc lò đồng mạ vàng trên bàn thần thờ.

Bất tri bất giác đã đến phủ Quốc công, bên ngoài rèm có một giọng nam trầm thấp vang lên, “Đã đến phủ Quốc công, mời nương nương hạ kiệu.”

Mạnh Tang Du mở mắt, cẩn thận sửa sang lại áo xống cùng tóc tai, được Phùng ma ma đỡ, chậm rãi ra khỏi kiệu.

Nhìn thoáng qua ánh mắt ẩn chứa kích động của người thanh niên bên cạnh kiệu, cô ngẩn người, khéo môi không kiềm được nhếch lên. Hai người chỉ nhìn nhau như vậy rồi lướt qua, khiến cho người khác không kịp hiểu có chuyện gì.

Anh nhìn thiếu nữ vận hoa phục, khoan thai từng bước trên thảm đỏ trải theo con đường vào phủ Quốc công, nhận lễ tất cả quỳ lạy, tâm trạng phức tạp không hiểu được. Trong buồn bã, anh cảm giác được dường như có kẻ đang quan sát nơi này, vấn đề là những người bảo vệ chung quanh lại không phát hiện ra điều gì bất thường, hàng mày nhíu chặt. Thị vệ được anh phái đến bảo vệ phủ Quốc công ba tầng trong ba lớp ngoài, vây kín không một khe hở, không thể nào có người tới gần. Chỉ cần nghĩ như vậy, anh liền yên tâm giữa nghi ngờ, lẳng lặng nhìn bóng lưng thiếu nữ biến mất sau đại môn màu son.

Vương Hoa Sơn không hề hay biết phủ Quốc công này đâu chỉ có thị vệ mình phái đi, mà còn có vô số ám vệ âm thầm ẩn giấu. Mà Chu Vũ Đế cùng Diêm Tuấn Vĩ đã ‘mai phục’ trên nóc nhà chính sảnh phủ Quốc công, lẫn trong bóng đêm nhìn chằm chằm vào Mạnh Tang Du vừa bước xuống kiệu.

Bóng đêm đặc quánh, mặc dù không biết bao nhiêu đèn lồng chiếu rọi, khuôn mặt cô gái vẫn mờ ảo khó thấy, nhưng triều phục nhất phẩm sắc đỏ tía cùng tơ vàng viền quanh hoa văn khổng tước càng thêm rõ ràng. Cô gái cẩn thận xuống kiệu, hơi thở Chu Vũ Đế theo bước chân nàng dần dần nặng nề hơn. Hắn dùng lực bóp chặt gạch ngói trong tay, viên ngói phát ra tiếng răng rắc, sắp vỡ đến nơi.

“Hoàng thượng, bình tĩnh, vững vàng lên, qua vài canh giờ nữa ngài có thể quang minh chính đại thấy nương nương.” Diêm Tuấn Vĩ nhỏ giọng an ủi.

Ánh mắt Chu Vũ Đế nặng nề tròng gĩa một cái, những cảm xúc từ mãnh liệt tới kịch liệt bùng lên vô số, nhưng rốt cuộc vẫn nín nhịn xuống. Diêm Tuấn Vĩ bị ánh mắt như vực sâu của hắn trấn áp, âm thầm nuốt nước miếng. Đợi đến nửa đêm, đón gió lạnh cắt da cắt thịt nửa đêm chỉ vì một cái nhìn như thế này, làm Hoàng thượng cũng không dễ dàng đó mà!

Mạnh Tang Du sải bước tới đại môn, được mọi người vây quanh đi vào chính sảnh, nhận lễ bái người nhà. Chu Vũ Đế áp tai trên đồng gạch, cẩn thận nghe động tĩnh bên dưới. Nhìn không thấy người, nghe chút âm thanh cũng tốt.

Trong chính sảnh, từng người trong nhà họ Mạnh đi đến trước mặt Đức phi nương nương bái kiến. Dung nhan phục sức Mạnh Tang Du hết sức xa hoa diễm lệ, bàn tay đeo bộ móng vàng đặt trên bàn, cảm hơi hắt lên, hơi thở quý khí kinh sợ như vậy khiến da đầu người khác tê dại.

Văn di nương dẫn hai đứa con khác, nghiêm túc đường hoàng quỳ gối bên chân cô, mặc dù trong lòng ghen ghét đến bao nhiêu cũng không thể che giấu sự e ngại của chúng đối với cô con gái của chính thất nhà họ Mạnh này.

“Mẫu thân, người mau đứng lên.” Mạnh Tang du tự mình nâng Lâm thị – Mạnh phu nhân đứng dậy. Tay nhắc lên miến anh trai quỳ lạy, cũng ôn hòa nói với ba người Văn di nương, “Các người đứng lên đi.”

Trên nóc nhà, Chu Vũ Đế vừa nghe giọng nói uyển chuyển nhưng lạnh nhạt của nàng, trong nháy mắt biểu cảm thảng thốt, khóe miệng nhếch lên cười khế.

“Cảm ơn nương nương.” Mọi người bái tạ xong mới đứng dậy ngồi xuống.

Hàn huyên vài việc vặt trong nhà xong Mạnh Tang Du mới cho tất cả lui xuống, đỡ Mạnh phu nhân đến thiên thính chuẩn bị mật đàm. Chu Vũ Đế cùng Diêm Tuấn Vĩ trên nóc nhà cũng dời trận địa theo.

“Mẹ à, chuyện cha mất tích không hề đơn giản.” Mạnh Tang Du vào thẳng chủ đề, lập tức khiến Mạnh phu nhân chú ý.

“Mẹ nghĩ lại xem Ngọc long thành là ở đâu? Nó nằm trước sông Nhã Lung, dựa mình vào Long Bàn Sơn, địa thế cực kỳ hiểm yếu. Muốn tiến hành tập kích bất ngờ từ phía sau Long Bàn Sơn mà không bị phát giác, trừ khi có bản lĩnh lên trời.” Mạnh Tang Du ngừng một chút, thấy Mạnh phu nhân gật đầu mới tiếp lời.

Trên nóc nhà, Diêm Tuấn Vĩ đang say sưa nghe Mạnh Tang Du nói, gã cũng học theo Chu Vũ Đế, áp tai lên gạch ngói, lắng lắng nghe cô phân tích tình hình.

“Tộc Man không có bản lĩnh ấy, nhưng chúng có bản lĩnh thông đồng với địch. Không có nội gián tiếp ứng sao chúng có thể bình yên vòng qua nhiều trạm gác tiến thẳng tới đại doanh dự trữ lương thực của ta? Ngọc Long Thành nằm trong phạm vi quản hạt của Cam Túc Đề Đốc, chuyện này không thể không liên quan tới Tạ Chính Hào. Cha vừa mất tích Hoàng thượng đã trao cho hãn chức Đại tướng quân, lĩnh ấn soái tiến công Hoàng

đình Man di, trong chuyện này hẳn có một âm mưu khác. Nếu như Tạ Chính Hào thực sự liên kết với quân Man, y hoàn toàn có khả năng giả vờ bại trận, thừa dịp tình thế hỗn loạn trừ khử thế lực của cha trong quân đội, mưu đoạt quân quyền.”

Mạnh Tang Du nhỏ giọng phân tích xong, Mạnh phu nhân chỉ hít vào một luồng khí buốt giá. Trên nóc nhà, Diêm Tuấn Vĩ hoàn toàn sửng sốt. Một cô gái thông minh tuyệt đỉnh, cho dù bị khóa trong chốn thâm cung nhưng chỉ cần dựa vào vài chi tiết đáng ngờ đã có thể thấu triệt toàn bộ câu chuyện, thảo nào Hoàng thượng si mê như thế.

Chu Vũ Đế híp mắt, chỉ tập trung nghe âm thanh lành lạnh vài ngày nay bỏ lỡ.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ?” Mạnh phu nhân thẳng thốt.

“Mẹ đừng nóng vội. Bây giờ mẹ nhanh chóng viết thư cho chú Mạnh Lượng, trước đêm khai chiến phải gửi thư đến tận tay chú ấy, để chú nghĩ cách giết Tạ Chính Hào, cướp lấy ấn soái. Chú Mạnh Lượng chắc hẳn cũng có phần nghi ngờ, nhưng nhất định chú vẫn có điều băn khoăn do dự, thư của mẹ đến đúng lúc sẽ đánh vỡ băn khoăn này của chú. Tuy rằng cha mấy tích, lòng quân dao động là chuyện hiển nhiên, nhưng cuộc chiến này tuyệt đối ta không thua được. Quân Man là nỗ lực hết đà, thế suy sức yếu, chỉ còn hơi thở cuối cùng để bảo vệ Hoàng đình. Bây giờ là thời điểm tháng Chạp rét đậm, thiếu quần áo lương thực, tính theo chiều hướng này chúng tất sẽ tự bại trận vì đói khổ rét lạnh. Diệt Hoàng đình Man di, lập được chiến công để đời, ai còn quan tâm Tạ Chính Hào chết như thế nào? Đổ đại lên đầu tộc Man cũng được. Sách sử luôn viết về người thắng, kết cục kẻ thất bại chỉ có thể chìm vào quên lãng.” Mạnh Tang Du khẽ vỗ vỗ mu bàn tay Mạnh phu nhân, giọng nói thông dong lạnh nhạt có sức mạnh trấn an vô bờ, từng lời từng lời nói ra càng khiến người ta vững vàng. Cha đã xảy ra chuyện, thì nhà họ Mạnh này còn có ngàn vạn binh sĩ, còn có các chú các bác, gia tộc họ Mạnh sẽ không đổ!

Trên nóc nhà, Diêm Tuấn Vĩ đã trợn mắt há mồm. Một cô gái tuyệt vời, lòng dạ rộng rãi, nhân giới bất phàm, làm một phu nhân chốn khuê phòng nhưng ý tưởng ‘không hên mà nên, không mưu mà hợp’ với Hoàng thượng, quả nhiên không đơn giản! Mạnh quốc công dạy dỗ hai đứa con mình quá hoàn hảo! Gã vừa than thở vừa nhìn qua Hoàng thượng, giơ ngón tay cái lên.

Chu Vũ Đế cao ngạo liếc gã một cái, trên mặt có vẻ rất bình tĩnh, nhưng đáy mắt ẩn chứa ý cười không thể che giấu, trong lòng nảy ra một câu nói khiến hần cảm thấy sung sướng ngàn lần —— Thân vô thái phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông. (Thân nào cánh phượng bay muôn sắc, Tâm sẵn sừng tê điểm cảm thông.)

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thăm Nhà (2)

Vì sợ mẹ lo lắng, cũng vì sự an toàn của gia tộc, Mạnh Tang Du chỉ nói đến đây, không tiếp tục vạch trần những bí mật khác. Mạnh phu nhân không dám chậm trễ, lúc này viết một phong thơ phái người ra roi thúc ngựa đưa đến quân đội.

Vừa xong việc này, Văn di nương đã dẫn thứ nữ Mạnh Thụy Châu cầu kiến ở sảnh ngoài.

Văn di nương là cháu gái nhà mẹ của Mạnh lão phu nhân, được lão phu nhân vô cùng yêu thích. Lão phu nhân ép buộc Mạnh Trường Hùng nạp Văn di nương, không thể ngờ chỉ gần gũi trong một đêm đã khiến bà ta hoài thai, sinh ra thứ tử Mạnh Vũ Đạt, lại một lần thừa dịp Mạnh Trường Hùng say rượu, Văn di nương này thành công leo lên giường, mang thai lần hai, sinh ra thứ nữ Mạnh Thụy Châu, quả nhiên giống hệt máy đẻ, hiệu suất quả thực khiến người ta không nói nên lời! Cũng may Mạnh Trường Hùng cùng Lâm thị kiếm điệp tình thâm, không để người đàn bà này gần gũi, bằng không cũng chẳng biết có bao nhiêu thứ tử thứ nữ lại ra đời. Mấy năm trường bà ta ỷ chuyện có lão phu nhân làm chỗ dựa, không biết bao lần gây chuyện đối đầu với Lâm thị, thấy Mạnh Viêm Châu lại không nên thân, con trai mình có tài học, thế là đi xúi giục lão phu nhân đoạt đi vị thế tử của Mạnh Viêm Châu. May mắn lúc đó Mạnh Tang Du vào cung được sủng ái mới không để lão phu nhân làm việc hồ đồ. Năm kia lão phu nhân bạo bệnh qua đời, bà ta mới bớt ngạo ngược một chút.

Nghe hai người kia cầu kiến, Lâm thị chán ghét ra mặt, đang định phất tay bảo người đuổi đi, Mạnh Tang Du lại tà tà cười, hứng thú mở miệng, “Cho vào đi, để xem họ muốn làm gì.”

“Nô tài báỉ kiến nương nương.”

“Thụỵ Châu báỉ kiến nương nương.”

Cả hai mẹ con cung kính quỳ xuống thỉnh an Mạnh Tang Du.

“Đứng lên đi.” Mạnh Tang Du không đếm xỉa tới, búng bộ móng tay bằng vàng.

Không thấy biểu cảm, chỉ cần nghe âm thanh quyến rũ uyển chuyển, bên trong lại có phần uể oải lười biếng, Chu Vũ Đế chỉ biết hai mẹ con nhà này sắp gặp chuyện hay ho, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười trù mẩn.

Diêm Tuấn Vĩ ngó Hoàng thượng, thấy hần bỗng nhiên cười cực kỳ đã, thực sự cảm thấy cứ bức bối thế nào.

“Bà có chuyện gì?” Mạnh Tang Du lạnh nhạt mở miệng, đôi mắt phượng đen trắng rõ ràng nhìn nhìn thật kỹ Mạnh Thụỵ Châu ăn diện đình đám đứng phía sau Văn di nương. Năm nay Mạnh Thụỵ Châu mười bốn tuổi, dáng người di truyền từ ông Mạnh, rất cao, khuôn mặt trắng mịn dù không sở hữu dung mạo vô song như Mạnh Tang du nhưng lại có được vẻ tươi tắn thanh tú đủ khiến người khác thương tiếc, là loại hình đàn ông yêu thích nhất.

“Nương nương, ngài xem muội muội Thụỵ Châu như thế nào?” Văn di nương đẩy đẩy Mạnh Thụỵ Châu lên phía trước.

Mạnh Thụỵ Châu hơi cụp mắt xuống, không dám nhìn thẳng dung nhan vị tỷ tỷ chính thất này, nhưng quả tình sườn mặt nửa che nửa đầy, biểu cảm như thế cực kỳ xấu hổ, thái độ cung kính kia mới càng làm người ta đau lòng hộ, không thể chán ghét nổi. Đây là một cô gái tâm cơ có phần kín đáo, tuổi còn nhỏ đã biết phô diễn sức hấp dẫn của bản thân đến cực hạn.

“Ba năm không gập muội muội cao hơn rất nhiều, trở mã giống như một đóa sen trắng.” Mạnh Tang Du che miệng, không biết vì sao cười khẽ một tiếng.

Trên nóc nhà, Chu Vũ Đế vừa nghe tiếng cười khe khẽ này đã cảm thấy trái tim như bị kéo giật một chút, trong lòng vừa tê dại vừa nhột nhạt, nôn nao không nói nên lời, hận chẳng thể xuất hiện trước mặt nàng, ôm nàng chặt thật chặt vào lòng.

“Cảm ơn nương nương khen ngợi.” Gò má Mạnh Thụy Châu ửng đỏ, càng thêm vẻ khêu gợi mê người.

“Có việc gì cứ nói thẳng đi.” Lâm thị không thể chịu nổi khi nhìn hai cái mặt đối trá của đám mẹ con nhà kia, thẳng thắn thúc giục.

“Vâng.” Văn di nương cũng có phần căng thẳng, giữ chặt tay Mạnh Thụy Châu nói, “Nương nương, năm nay Mạnh Thụy châu đã hết mười bốn, năm sau có thể tham gia tuyển tú. Nương nương, ba năm qua ngài vẫn chưa có con, trước mắt lại bị Lương phi đoạt thánh sủng, không bằng đưa Thụy Châu tiến cung, ngài cũng có được phần giúp đỡ. Thụy Châu theo thần thiếp, vừa nhìn đã biết dễ sanh dễ nuôi, có thể giúp nương nương một tay, nếu sau này con bé sinh hạ Hoàng tử nương nương có thể nuôi dưỡng, như vậy không tốt sao?”

Nghe xong những lời này, biểu cảm Chu Vũ Đế ngồi trên nóc nhà trở nên vô cùng âm u lạnh lùng. Có ý gì? Rửa Tang Du cả đời không có con sao? Cho dù không có con cũng chẳng đến phiên đám tiện nhân kia giẫm lên Tang Du leo cao!

Quả nhiên là vì chuyện tiến cung! Mạnh Tang Du nâng chung trà khẽ nhấp một ngụm, một đôi mắt phượng sáng rực xoáy thẳng vào Mạnh Thụy Châu, không còn chỗ nào có thể che giấu. Đợi tâm lý chịu đựng của Mạnh Thụy Châu sắp đạt tới giới hạn cuối cùng, mặt từ hồng biến thành tím, lại

chầm chậm sang trắng, cô mới khoan thai mở miệng, “Ý của Văn di nương đây là gì? Cứ như vậy mà khẳng định bản cung không thể sinh con? Bản cung đã cẩn thận điều dưỡng ba năm, muốn có con nối dòng không thể tự sinh sao? Tôi gì phải nuôi con người khác?”

“Thần thiếp một lòng suy nghĩ cho nương nương, nếu có nói sai, mong nương nương thứ tội. Bây giờ Lương phi được sủng ái cả hậu cung, nương nương rơi vào thế đơn lực bạc, có người giúp đỡ cũng là chuyện tốt. Dù sao cũng là chị em máu mủ ruột thịt, tất nhiên Thụy Châu cũng một lòng vì ngài.” Văn di nương vội vàng xin lỗi, biểu cảm cực kỳ chân thành.

Mạnh Thụy Châu cũng nhỏ nhẹ tiếp lời, “Tỷ tỷ ở trong cung không dễ dàng, muội muội vào cung chắc chắn toàn tâm toàn ý giúp đỡ tỷ tỷ.”

“A ~” Mạnh Tang du cười khẽ, móng tay vàng gõ gõ lên tay vịn ghế dựa, âm giọng vốn bình thản bỗng trở nên giá lạnh vô tình, “Toàn tâm toán ý giúp đỡ bản cung? Nghĩ bản cung là đồ ngốc sao? Muốn dẫm lên bản cung để trèo cao, sau khi đoạt được sự sủng ái của Hoàng thượng rồi lại kéo Mạnh Vũ Đạt lên, cướp đi tước vị của ca ca ta mới là sự thật. Chuyện mấy hôm trước bày mưu gài bẫy để ca ca rời nhà trốn đi bản cung còn chưa tính toán với các người! Muốn tiến cung cũng được, muốn lấy sủng ái trước đây của bản cung cũng có thể, chỉ cần tự uống thuốc tuyệt tử canh (không bao giờ có con nữa ấy), hôm nay bản cung sẽ dẫn Mạnh Thụy Châu vào cung. Không có con nối dòng vĩnh viễn không thể tiến thêm bước nào, chỉ có thể ngoan ngoãn mặc bản cung sắp xếp. Người như vậy bản cung mới có thể thả lỏng tâm tình mà dùng. Có nguyện lòng hay không các người suy nghĩ đi, bản cung chờ.”

Hàng mày nhíu chặt của Lâm thị buông lỏng, ung dung nhìn sắc mặt trắng bệch của hai mẹ con Văn di nương. Con gái mình vẫn cứ hung hãn như thế này, lúc ba tuổi Văn di nương cũng không phải là đối thủ, huống chi bây giờ? Ăn nhiều lần mất mặt như vậy còn không học cách yên phận, tinh thần quả cảm của Văn di nương có tăng.

Quả nhiên là Đức phi nương nương thủ đoạn tàn nhẫn trong truyền thuyết, nghe mấy lời kia, vừa dừng lại vừa đọc, còn trắng ra như vậy, tát tới tấp tát bôm bốp vào mặt hai mẹ con nhà kia. Diêm Tuấn Vĩ âm thầm hít hà.

Nắm tay Chu Vũ Đế để lên môi, gắng sức nhẫn nhịn ý cười sắp trào ra họng. Tang Du vẫn như thế, lúc hư hỏng cũng quang minh chính đại hư hỏng, khiến người ta không biết nên nói cái gì mới tốt!

“Hoàng thượng, không phải trước kia ngài ghét nhất là Đức phi nương nương kiêu ngạo ngang ngược, thủ đoạn độc ác gì đó à? Lúc này lại...” Diêm Tuấn Vĩ nhỏ giọng chế nhạo. Gã cảm thấy Đức phi nương nương như vậy tốt lắm, so với Lương phi kia quả thực một trời một vực, mặc dù xấu xa cũng là xấu xa bên ngoài, không khiến người ta căm ghét, ngược lại chỉ cảm thấy vô cùng đáng yêu.

“Người đã thử cảm giác lúc kẻ thù tuyệt vọng được người khác kéo trở về chưa? Người thử cái cảm giác hốt hoảng bất lực chỉ có thể dựa vào một người mới tiếp tục sống sót chưa? Người đã trải qua cảm giác cùng một người sớm chiều bên nhau như hình với bóng, trong mắt tất cả là bóng dáng nàng, trong cánh mũi đều là mùi hương nàng, bên tai hết thấy là thanh âm nàng chưa?” Giọng nói Chu Vũ Đế hết sức trầm thấp, ẩn chứa tình cảm dạt dào.

“Chưa thử qua.” Diêm Tuấn Vĩ lắc đầu, tưởng tượng mấy loại cảm giác kia, rõ ràng thật bi thảm, nhưng không biết vì sao gã lại cảm thấy có gì đó hâm mộ.

“Đến lúc đó người còn có thể khống chế tình cảm của mình? Trẫm cũng thật không ngờ mình sẽ sụp vào, nhưng cũng không phải do trẫm!” Chu Vũ Đế khàn giọng cười, biểu cảm rõ ràng là bất đắc dĩ, nhưng trong mắt ngập tràn niềm vui.

Diêm Tuấn Vĩ dùng ánh mắt xa lạ ngó đường nét khuôn mặt mềm mại của người kia, cảm thấy hẳn không bao giờ là vị Đế vương ăn trên ngồi trước như khi xưa nữa, chỉ là một người đàn ông bình thường, có yêu có hận, có tình cảm mặn nồng sâu sắc.

Trong đại sảnh, Văn di nương vừa mới hoàn hồn lại từ lời đề nghị hết sức tàn nhẫn của Mạnh Tang Du, the thé hô to, “Nương nương, sao ngài có thể tàn nhẫn như vậy? Thụy Châu là thứ ruột thịt của ngài!”

“Không phải nói sẽ toàn tâm toàn ý trợ giúp bản cung sao? Ngay cả yêu cầu nhỏ nhỏ ấy cũng làm không được? Làm không được thì biến khỏi mặt bản cung, đừng có nói những lời vô nghĩa ấy với bản cung! Mang người tiến cung, giúp người được sủng ái, giúp người sinh được Hoàng tử xong rồi giẫm nát bản cung trong lòng bàn chân, nghĩ bản cung cũng ngu xuẩn như đám các người sao?” Mạnh Tang Du nghiêng đầu, lười biếng chỉnh tóc mai, đôi môi đỏ sẫm khẽch ý cười khinh miệt.

Âm mưu lại một lần nữa bị phá thủng, Văn di nương cùng Mạnh Thụy Châu há miệng rồi ngậm miệng, cả buổi đứng không nói nên lời. Mạnh Tang Du vẫn giống như trước đây, nói chuyện làm việc đều không nề mặt ai, cùng người này đấu tâm cơ thủ đoạn quả thực tự rước lấy nhục.

“Được rồi, nên dùng bữa sáng, mời nương nương đi giá đến chính sảnh.” Lâm thị cố nhịn cười, cho hai mẹ con Văn di nương bậc thêm đi xuống. Dù sao cũng là ngày đại hỉ con gái về thăm nhà, ồn ào quá sẽ thành điềm xấu.

“Hoàng thượng, Thẩm Tuệ Như cũng sắp xuất phát, chúng ta đi phố Đông mai phục đi.” Diêm Tuấn Vĩ ngừng đầu nhìn sắc trời đã hửng, thấp giọng nhắc nhở.

“Giờ Thìn canh ba Phượng hoàng vu phi? Hừ ~” Chu Vũ Đế cười lạnh, lưu luyến không rời đứng dậy, ra hiệu cho ám vệ ẩn nấp bốn phía phòng thủ

nghiêm mật xong mới cùng Diêm Tuấn Vĩ nhảy ra khỏi phủ Quốc công, nhắm phủ Thái sư nằm ở phố Đông.

Một lúc lâu sau, cửa cung khép chặt lại mở ra, Thẩm Tuệ Như cùng Hoàng đế giả đang sóng vai ngồi trên thiên tử loan giá, đón nắng sớm đầu mùa đông, chậm rãi xuất phát đến phủ Quốc sư.

Nhẹ nhàng vén màn kiệu lên, nhìn dân chúng Đại Chu vây quanh hai bên ngã tư đường nhất tề quỳ lạy dập đầu, hô lớn vạn tuế, khoe môi Thẩm Tuệ Như không kiềm được mà nhếch lên. Vạn chúng chú mục, ăn trên ngồi trước, tình cảnh này quả thực thỏa mãn nội tâm trống rỗng của y thị.

Phủ Thái sư gần ngay trước mắt, Thẩm thái sư dẫn mọi người trong phủ đứng ngoài cửa lớn nghênh đón, Thẩm Tuệ Như được Thường Hi đỡ bước xuống kiệu, đứng ngoài kiệu khom người chờ Hoàng đế đi giá.

Hoàng đế giả đứng khoanh tay lại, uy nghi khí phách, từng bước một đi xuống kiệu. Đúng lúc này đột ngột có chuyện phát sinh, một đám người mặt đồ đen không biết từ đâu vọt ra, chia ra làm hai đường, một đường tập kích Hoàng đế giả, một đường vung đại đao trong tay không chút lưu tình lấy mạng tất cả những kẻ trong phủ Thái sư.

Qua một lát đội Cấm long vệ đi theo mới phản ứng, vừa quát to hộ giá vừa tập kích đám người mặc áo đen. Những ngã tư đường này vốn hẹp, hơn nữa loan giá lại chiếm hơn phân nửa, Cấm long vệ lại ngồi trên lưng ngựa, không thể phát huy sức mạnh, chỉ trong thoáng chốc đã bị giết bảy tám phần. Cũng may phủ Thái sư cũng có thị vệ, kịp thời xuất hiện bảo vệ nhà Thẩm thái sư cùng Thẩm Tuệ Như. Tuy họ Thẩm đã có chuẩn bị, nhưng ám vệ Hoàng gia đời đời truyền thừa, người người là cao thủ hàng đầu lấy một địch trăm, đám lính tôm tướng của kia không thể sánh bằng.

Hoàng đế giả còn không kịp hạ kiệu, thấy đám mặc đồ đen xuất hiện, trên mặt hoảng sợ, vừa chống cự vừa nhảy xuống né sau loan giá, chưa gì

đã bị cách ly khỏi Thẩm Tuệ Như. Y vốn là ám vệ, võ công không thể coi đứng đầu nhưng tuyệt đối chẳng kém, mặc dù bị bao vây dồn ép vào hẻm cụt nhưng vẫn còn có thể gắng gượng một lúc.

Diêm Tuấn Vĩ cùng Chu Vũ Đế dưới sự bảo vệ trùng trùng của ám vệ nhanh chóng xuất hiện trong con hẻm, Diêm Tuấn Vĩ múa đại đao trong tay, nhanh như chớp tập kích thẳng đến Hoàng đế giả, chỉ qua vài chiêu thức sắc bén đã chém gãy kiếm trong tay Hoàng đế giả.

“Thống lĩnh?!” Nhận ra chiêu thức người vừa tới, trên mặt Hoàng đế giả hoàn toàn tuyệt vọng. Bắt lấy sơ hở y để lộ, Diêm Tuấn Vĩ vung song đao đánh ngất y tại chỗ.

“Hoàng thượng mau thay quần áo, quân Thái hậu lập tức đến giúp chúng ta hoàn thành màn trình diễn này.” Diêm Tuấn Vĩ cấp tốc cười long bào trên người Hoàng đế giả giúp Chu Vũ Đế mặc vào, sau đó dùng vải đen tóm Hoàng đế giả lại, giao cho hai ám vệ khác mang đi.

Chu Vũ Đế nhanh nhẹn khoác y bào, cùng lúc đó bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa quân đội đột kích. Hẩn biến sắc, không chút do dự nắm đầu đao Diêm Tuấn Vĩ cửa mạnh lên bả vai mình, máu tươi lập tức phun ra thẫm đỏ nửa người, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Đúng lúc này một đội binh sĩ dũng mãnh múa kiếm từ đầu hẻm xông vào, khôi giáp trên người khắc phù hiệu mẫu tộc Thái hậu. Diêm Tuấn Vĩ vun vút rút đao, ra vẻ kinh ngạc rên lên một tiếng “Thái hậu” xong lập tức bỏ lại Hoàng đế giả quất lớn, “Dừng tay, đều là người một nhà, ta có chuyện trọng yếu bẩm báo với Thái hậu!”

Ngay lúc đó thị vệ nhà họ Thẩm kịp thời đuổi tới, thừa dịp tướng sĩ Thái hậu không nghe rõ lời Diêm Tuấn Vĩ quát lên đã ra tay. Kẻ địch người đông thế mạnh, Diêm Tuấn Vĩ giả bộ không địch lại, mang theo thuộc hạ nhanh chóng rút lui. Thủ lĩnh thị vệ nhà họ Thẩm thấy Hoàng đế giả không chết,

đối phương cũng không tìm được cơ hội tiếp xúc với Thái hậu, nhẹ nhàng thở ra một hơi, lập tức tiến lên đỡ Chu Vũ Đế đương hấp hối đưa đến loan giá cấp tốc hồi cung.

Phượng loan Thái hậu đứng ở cách đó khoảng hơn năm mươi thước, được binh sĩ trùng trùng bảo vệ, thấy Hoàng thượng được cứu trợ lập tức ra hiệu hồi cung. Thấm Tuệ Như được Cấm long vệ vây quanh nằm trung tâm cũng không bị thương, Thái hậu phái hai đại cung nữ tới đỡ lên một chiếc xe ngựa, quay đầu về cung.

Thấm thái sư bị thương tay phải, miệng vết thương sâu đến mức có thể thấy xương, có tàn phế hay không còn phải chờ thái y đến chẩn đoán. Người nhà họ Thấm thương vong vô cùng nặng nề, Thấm Hi Ngôn bị loạn đao chém chết tại chỗ, vài thứ tử thứ nữ khác không may mắn thoát được, chỉ còn con thơ hai tuổi của Thấm Hi Ngôn không bế ra nghênh giá vì sợ gió thổi mà tránh khỏi một kiếp.

Vốn là lần thăm nhà long trọng vinh quang là vậy, đến cuối cùng lại biến thành thảm kịch máu chảy thành sông.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Hồi Cung (1)

Thẩm Tuệ Như vẫn chưa thể bình tĩnh nổi, ngồi co ro trong xe ngựa, Thái hậu sai Niệm Từ đến làm bạn bên cạnh y thị, đang dùng chân găm bọc lấy thân thể run lẩy bẩy kia, luôn miệng an ủi.

Xe ngựa đi qua đá lát gập ghềnh phát ra tiếng vang lọc cọc, nghiêng trái nghiêng phải khiến Thẩm Tuệ Như dần dần trấn định. Y thị tóm chặt tay Niệm Từ, khớp xương trắng bệch, “Phụ thân, mẫu thân, ca ca ta thế nào rồi?”

“Tay phải Thái sư bị thương nặng, phu nhân cùng công tử đều gặp nạn.” Niệm Từ nhỏ giọng hồi bẩm, không dám nhìn thẳng biểu cảm của y thị.

“Làm sao có thể? Làm sao có thể?” Thẩm Tuệ Như điếng người ngã xuống, trong miệng rên rĩ, khóe mắt đỏ ửng nhưng nước mắt lại không thể rơi xuống. Qua một lúc lâu sau, bỗng nhiên y thị rên lên đau đớn, tay đặt trên phần bụng còn chưa to ra.

“Nương nương người tuyệt đối đừng nghĩ nhiều. Nhà họ Thẩm còn có Thái sư, còn có tiểu công tử, còn có đứa trẻ trong bụng người, vượt qua được kiếp nạn này hết thảy mọi chuyện sẽ tốt đẹp lên.” Niệm Từ vội vàng lót đệm chặn thật dày dưới thân y thị, vuốt vuốt lưng để y thị có thể bình tĩnh trở lại. Cái thai này cực kỳ quan trọng với nhà họ Thẩm, tuyệt đối không được xảy ra chuyện.

Hiển nhiên Thẩm Tuệ Như cũng hiểu chuyện này, vội vàng hít sâu thở ra từng hơi. Qua một lúc lâu nữa cơn đau mới từ từ dịu bớt, y thị đột nhiên quay đầu nhìn Niệm Từ, hoảng sợ hỏi, “Sao Thái hậu lại đột nhiên hồi cung? Có phải nghe được tin gì không?”

“Nô tì đã hủy toàn bộ tin tức, Thái hậu không biết được. Lúc bà ta niệm Phật bỗng nhiên cảm thấy lòng đau như cắt, nói là lúc tiên đế về trời cũng có dự cảm tương tự, không yên lòng cho Hoàng thượng nên mới vội vàng về cung, dọc đường nô tì đều cùng ba ta tụng kinh, thật sự không tìm được cơ hội truyền tin cho nương nương. Đám ám vệ vừa rồi muốn đến gần Thái hậu cũng bị thị vệ chặn lại cả. Nương nương cứ yên tâm.” Giọng điệu Niệm Từ hoàn toàn chắc chắn.

Trong mười năm trời Thái hậu chưa bao giờ nhận đọc thư Hoàng thượng gửi đến, ngay cả lúc Hoàng thượng đích thân đến thăm cũng đóng chặt cửa không gặp, muốn chặt đứt tai mắt Thái hậu thật sự quá dễ. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa cũng là đứa con mình nuôi từ nhỏ, mặc dù trong lòng có oán hận nhưng không thể không để ý sống chết trước mắt.

Thẩm Tuệ Như an tâm, không biết nghĩ đến chuyện gì mà khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười méo mó vắn vẹo, “Thảo nào bọn ám vệ lại điên cuồng tàn sát nhà họ Thẩm ta, nhất định Hoàng thượng đã chết. Dự cảm Thái hậu quả nhiên linh nghiệm! Bà ta đã hồi cung, bản cung sẽ không để bà ta còn sống mà ra ngoài.”

Dứt lời, y thị nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, mặt không biểu cảm nhắm hai mắt lại. Nhà họ Thẩm đã trả giá lớn như vậy, con đường này nhất quyết mình phải đi đến cùng, không thành công cũng thành nhân.

* * * *

Mạnh Tang Du vừa dùng xong điểm tâm, đang định về khuê phòng mình ôn chút kỷ niệm thì nhận được tin Hoàng thượng gặp chuyện, Thái hậu hồi cung. Cô giật nảy mình, vội vàng từ biệt Mạnh phu nhân mang theo cung nhân nhanh chóng trở về.

Bầu không khí trong kiệu lạnh ngắt, hết như tâm trạng cô bây giờ. Mạnh Tang Du nắm siết lò sưởi trong bàn tay, hàng mày thanh tú nhíu chặt. Sắc

mặt Phùng ma ma tái xanh, bà ngồi bên cạnh cô, trong lòng bất an lại không dám nói nhiều. Ngân Thúy cùng Bích Thủy ở trong xe ngựa đi sau kiệu.

“Hoàng thượng gặp chuyện, Thái hậu hồi cung, ẩn tình sau lưng nhất định không đơn giản.” Qua một lúc lâu cô mới khẽ mở đôi môi đỏ mọng cất lời.

“Nương nương đoán được gì ạ?” Phùng ma ma tiến đến bên cạnh cô, nhỏ giọng hỏi.

“Có hai khả năng, một là Hoàng thượng đã chết, lần ám sát này hẳn là hành động thanh tẩy của ám vệ, mục đích là báo thù cho Hoàng thượng. Hai là Hoàng thượng chưa chết, chuyện ám sát này chẳng qua chỉ là một tuồng kịch để thần không biết quỷ không hay tráo đổi Hoàng thượng trở về.” Mạnh Tang Du dựa vào ghế, ôm lò sưởi vào trong ngực bình ổn nhịp tim đập dồn.

“Vậy người nói xem Thái hậu nương nương đã biết được chân tướng sao?” Phùng ma ma bất an hỏi.

“Nếu là khả năng đầu tiên nhất định Thái hậu không biết chuyện, bằng không sẽ chẳng mang binh đến cứu Thẩm Tuệ Như và Thẩm thái sư, nếu là khả năng thứ hai thì chắc chắn Thái hậu đã hiểu rõ tình hình, phối hợp Hoàng thượng diễn trò. Mặc dù là tình huống nào thì chúng ta về cung rồi tính tiếp. Trước mắt trong cung có Thái hậu nắm giữ, mọi chuyện có xu hướng tích cực.” Mạnh Tang Du chạm vào chiếc lò sưởi đồng mạ vàng trên bàn dài, nét mặt căng thẳng trầm tĩnh trở lại.

* * * *

Hoàng thượng trọng thương, cả người đầy máu được đỡ về Càn Thanh Cung. Cũng may Thái hậu có dẫn theo thái y từ Thiên Phật Sơn trở về kịp thời xử lý không chế vết thương, lúc các thái y ở thái y viện nghe tin vội đến thì Hoàng thượng đã uống thuốc, mê man ngủ. Thái hậu mỗi một ở bên

ngoài điện răn dạy đám thái y chậm như rùa một phen, sau đó sai bọn họ đến Chung túy cung bắt mạch cho Lương phi nương nương đang mang “long tử” trong người, không thể qua loa được.

Hoàng thượng hôn mê bất tỉnh không thể xử lý chuyện ám sát, Thái hậu thương con, triệu thống lĩnh Cẩm long vệ, Ngự lâm quân và cả tân tiền nhiệm Cửu Môn Đề Đốc đến tiền điện răn dạy, lúc này đã bãi bỏ chức vụ của hai vị thống lĩnh, lại cường chế Cửu Môn Đề Đốc nội trong ba ngày phải truy bắt hung thủ trở về chịu tội, bằng không cũng không thể tránh khỏi nguy cơ bãi chức.

Trước khi Thái hậu chưa lễ Phật cũng là nhân vật mạnh mẽ cứng rắn, hành động cương quyết như thế này, rất nhiều đại thần chỉ cảm thấy chuyện này chỉ mới như hôm qua. Hoàng thượng bệnh nặng, Thái hậu thế chỗ tạm thời xử lý công việc là chuyện hoàn toàn bình thường, trong triều không ai dám hó hé tiếng nào. Phòng ngự kinh đô mà nhà họ Thẩm vất vả lắm mới khống chế trong tay cứ như vậy mà mất đi.

Trong Chung túy cung, sau khi Thẩm Tuệ Như nghe tin xong bụng lại thấy đau đau. Bà già kia quả thực là chướng ngại vật không khử không được! Cũng may trong cung này đều là tai mắt của mình, rất dễ để ra tay với Thái hậu.

Nhưng chỉ ngay sau đó y thị không thể tiếp tục lạc quan, chỉ vì lần này về thăm nhà, y thị cùng Hoàng đế giả đều mang theo tâm phúc bên cạnh, ám vệ giết bảy tám phần, ngay cả trợ thủ đặc lực Văn Thanh cũng gặp nạn. Thái hậu thương xót vì y thị sợ hãi, lại đang mang thai, lúc này đã phái cung nữ cùng ma ma bên Từ Ninh đến chăm sóc. Tất cả người bên cạnh Hoàng đế giả cũng đổi thành tâm phúc Thái hậu, cũng may Thường Hỉ chỉ bị thương nhẹ, còn có thể dùng được, lúc nghe tin này Thẩm Tuệ Như mới cảm thấy dễ chịu hơn chút.

Bây giờ y thị cùng Hoàng đế giả đã lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, bên cạnh không có ai dùng được, trong cung tuy nhiều tai mắt nhưng lại chẳng có cách điều khiển, quả nhiên là nghen đến tột cùng.

* * * *

Trong Càn Thanh Cung, Chu Vũ Đế vốn nên hôn mê bất tỉnh giờ đang nằm trên long sàng, cầm trong tay một xấp tấu chương Thẩm Tuệ Như phê duyệt qua đọc kỹ. Chữ viết trên tấu chương rồng bay phượng múa, nét bút cứng cáp hoàn toàn giống hệt chữ của hần. Trước kia hần cảm thấy Thẩm Tuệ Như học theo nét chữ của mình là một chuyện thú vị trong tình cảm, bây giờ khoe miệng chỉ nhếch lên, nụ cười lạnh lùng không tưởng.

“Bị thương thì nằm nghỉ một lát, lúc dậy xem tấu chương cũng không muộn.” Thái hậu chậm rãi tiến vào ngồi xuống bên giường, yêu thương nhìn bà vai bị thương của hần.

“Mẫu hậu đừng lo lắng, vết thương nhi thần nhìn đáng sợ nhưng không nghiêm trọng như vậy, nghỉ ngơi năm sáu ngày sẽ khỏi.” Chu Vũ Đế đặt tấu chương xuống, nhìn thật kỹ dung nhan già nua rất nhiều của Thái hậu, ánh mắt lừng khừng nơi tóc mai ngả màu hoa râm của bà hồi lâu. Đây là người mẹ đã nuôi dưỡng hần từ nhỏ đến lớn, hần biết, khi mình có việc, mẫu thân tuyệt đối không bỏ mặc.

“Mẫu hậu còn giận nhi thần?” Hần nghiêm mặt lại, nhìn thẳng hai mắt Thái hậu.

“Không giận, vốn không phải là lỗi của con.” Thái hậu mệt mỏi phất tay, sau cùng ngữ khí nghiêm nghị, “Những chuyện con nhờ ai gia đã bố trí xong cả, bỏ cũ thay mới vị trí thống lĩnh Cẩm long vệ cùng Ngự lâm quân, con có thể tuyển chọn người thích hợp hơn, nếu không có thì trong kinh tất sẽ loạn một hồi.”

“Tất nhiên đã có, mẫu hậu yên tâm. Sự kiện lần này cũng là khảo nghiệm đối với các triều thần, trong lòng con đã hiểu rõ người nào dùng được, người nào không thể dùng!” Chu Vũ Đế hứng thú cười, vị Quân vương bày mưu lập kế đã trở lại.

“Vậy thì tốt.” Thái hậu gật đầu, nhìn về phía con, mở miệng muốn nói nhưng khó khăn lắm mới ngừng, dường như không biết phải bắt đầu như thế nào.

Chu Vũ Đế cũng không nói cho Thái hậu mỗi duyên nợ kỳ lạ khi mình hôn mê bất tỉnh dạo trước, thấy khuôn mặt Thái hậu đau xót, hẳn nhiên biết người muốn nói gì, bình thản cắt lời, “Mẫu hậu có việc gì cứ nói, đừng lo lắng nhiều.”

Thái hậu xoa xoa thái dương, thấp giọng nói, “Con định xử lý các phi tần kia như thế nào?” Dâm loạn hậu cung, chuyện này quả thực hoàng đường cực điểm! Hoàn toàn nhục nhã! Đối với nhà họ Thấm, Thái hậu hận không thể mang binh san bằng chúng, nhưng nếu để chúng chết không rõ ràng như vậy thì còn để lại cho đời sau thanh danh vang dội rạng rỡ. Rốt cuộc Thái hậu cũng suy đi nghĩ lại, muốn đẩy nhà họ Thấm xuống vực sâu, chỉ cần Đại Chu này còn có họ Cỗ, tộc Thấm vĩnh viễn không có ngày cất đầu dậy!

“Dù sao đều là con gái của trọng thần trong triều, không thể xử lý, cứ để đấy đi.” Chu Vũ Đế lơ đãng vẫy tay, không hề nổi giận như trong tưởng tượng của Thái hậu.

Nếu là thật sự hôn mê, cái gì cũng không biết mà tỉnh lại, Chu Vũ Đế tuyệt đối không có cách nào bình tĩnh như bây giờ. Người thương cùng tôn sư đều phản bội, nhục nhã ngất tận trời cao, triều đình hỗn loạn bất kham, biên cương tràn ngập nguy cơ, hết thấy những điều kia quả thực không ai có thể chịu nổi. Nhưng đã trải qua năm tháng dài vừa thống khổ vừa ấm áp ngọt ngào, trái tim hẳn đã không còn như xưa.

“Con có thể nghĩ thông suốt như vậy là tốt rồi, loại chuyện gièm pha như vậy chúng không cần phải biết, cứ để trong cung đến già. Đợi năm sau tuyển tú con lại chọn thêm người mới vào cung.” Thái hậu yên tâm thở ra. Người đàn ông nào có thể chịu nổi cơn nhục này? Đặc biệt là Hoàng đế cửu ngũ chí tôn? Con có thể lấy đại cục làm trọng là tốt nhất.

“Sẽ nói sau.” Chu Vũ Đế nhíu mày, trong lòng kháng cự. Một đám oanh oanh yến yến vờn quanh, mấy mùi son phấn gai mũi cứ đập vào mặt như thế này, cứ nghĩ đến hắn lại thấy phiền phức.

“Ai gia đã tuyên bố bãi triều mười ngày để con dưỡng bệnh cho tốt. Mười ngày này ai gia thay con chọn lựa hai phi tần sạch sẽ đến chăm sóc, con thấy được không?” Thái hậu ôn hòa hỏi.

Con người Chu Vũ Đế u ám, đang muốn nói chuyện Thái hậu lập tức tiếp lời, “Chọn Đức phi cùng Liễu tài tử đi.”

“Vậy chọn Đức phi.” Chu Vũ Đế trầm giọng mở miệng, dường như cảm thấy mình trả lời quá nhanh, mím môi bổ sung thêm, “Nhiều người quá nhàn cảm thấy phiền lòng, chỉ là hầu hạ vài bát thuốc, một người đã đủ.”

“Vậy thì chọn Đức phi.” Thái hậu quyết định, căn dặn hắn nghỉ ngơi liền đứng dậy rời đi, lúc vừa tới cửa như thể chợt nhớ tới điều gì đó liền quay đầu lại, bình tĩnh nhìn hắn, thận trọng nói, “Mạnh quốc công mất tích, Đức phi không còn chỗ dựa, tuy rằng con bé phô trương nhưng chưa bao giờ chạm vào giới hạn cuối của Hoàng thượng, cũng không có con cái, là người thông minh biến tiến lùi. Đại kiếp lần này nó có thể toàn thân trở ra cũng là phúc phận riêng, cho dù biết chuyện gì ai gia tin con bé sẽ im miệng không nói nửa lời. Người thông minh có tư cách sống sót, Hoàng thượng cảm thấy thế nào?”

“Mẫu hậu nói đúng.” Chu Vũ Đế đen mặt, giọng nói khàn khàn không biết làm thế nào. Mẫu hậu lại cho rằng hắn sẽ giết Tang Du sao? A ~ Hắn

cười khẽ, bàn tay dùng sức siết miệng vết thương nơi bả vai, muốn dùng đau đớn trên cơ thể lãng quên cơn đau trong lòng.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hồi Cung (2)

Diêm Tuấn Vĩ xử lý Hoàng đế giả xong, vừa từ mật đạo ẩn đi vào Càn Thanh Cung đã thấy bả vai Chu Vũ Đế loang lổ máu đỏ, mày dựng đứng cả lên.

“Hoàng thượng đang làm cái gì thế?” Đang yên đang lành sao tự hại mình? Gã bước nhanh qua, cầm một cuốn vải trên bàn cùng thuốc trị thương băng bó cho hăn lần nữa.

“Tang Du hồi cung an toàn?” Chu Vũ Đế lấy chiếc khăn bên sạp, từ từ lau vết máu trên tay.

“Thần hộ tống Đức phi nương nương an toàn về Bích tiêu cung mới đến đây. Đầu óc nương nương không phải thông minh bình thường, nương nương đã đoán được lần ám sát này có thể là một tuồng kịch.” Diêm Tuấn Vĩ thở dài. Tầm nhìn Đức phi uyên thâm sâu rộng, sinh ra làm phụ nữ quả là lãng phí.

Chu Vũ Đế nhẹ nhàng cười, cơn đau trên vai dường như giảm đi rất nhiều. Đợi vết thương được băng bó xong, hăn đứng dậy khoác áo khoác, mở một ẩn chốt trong tấm điện, cùng Diêm Tuấn Vĩ vào mật thất.

Trong mật thất, Thường Hi bị trói gô ngồi trên ghế, trong miệng nhét vải cục, thấy Chu Vũ Đế ‘long hành hổ bộ’ bước vào, đầu tiên ánh mắt trừng trừng, sau khi nhìn thẳng vào đôi mắt đen sẫm như vực sâu vạn trượng kia, biểu cảm phẫn nộ của y biến thành kinh hãi, tiếng ô ô thoát khỏi miệng đầy tuyệt vọng.

“Còn nhận ra trầm?” Chu Vũ Đế ngồi đối diện y, tay khoác lên án kỷ, ngón trỏ dài gõ gõ lên mặt bàn từng nhịp.

Âm thanh này sắp khiến tim gan Thường Hỉ vỡ tung, mặt trắng bệch như giấy, từng giọt mồ hôi lạnh chảy xuống trán. Diêm Tuấn Vĩ bước lên kéo giặt cục vải trong miệng y xuống.

“Hoàng thượng, là nô tài bị quỷ mê tâm hồn, xin Hoàng thượng tha cho nô tài một mạng.” Thường Hỉ run giọng cầu xin tha thứ, người run lẩy bẩy như đang rây sàng cái gì đó.

Chu Vũ Đế trầm giọng cười, bình thần dựa vào lưng ghế, mắt lạnh nhìn Thường Hỉ quấy rớt cả ghế, bò sấp trên sàn như một con chó kè chân mình.

“Hoàng thượng, nô tài bị ép buộc! Lương phi nương nương hạ độc nô tài, nô tài cũng vì bất đắc dĩ! Nô tài biết được rất nhiều bí mật của Thẩm thái sư với Lương phi nương nương, nô tài nói hết cho Hoàng thượng, xin Hoàng thượng xem xét tha cho cái mạng chó của nô tài.” Thường Hỉ nước mắt giàn giụa.

“Tha mạng chó của người?” Chu Vũ Đế nghiền ngẫm những lời kia, dường như nghĩ đến điều gì đó, thốt nhiên bật cười, nhưng trong giọng cười không hề vui vẻ kia chỉ có băng giá buốt thấu, khiến Thường Hỉ càng lúc càng run.

“Nói xem, người biết được cái gì?” Sau một lúc lâu hần mới ngừng cười, đốt ngón tay lại gõ gõ mặt bàn.

“Lương phi hạ độc tất cả Hoàng tử, chắc chắn bọn họ không thể sống đến trưởng thành, không nguy hại đến con của ả ta, ả còn hạ tuyệt tử canh cho tất cả phi tần đã từng thị tẩm để họ không thể sinh con được. Còn nữa, trong Càn Thanh Cung này tám chín phần đều là người của ả, còn tai mắt ở cung khác nhiều không đếm xuể...” Thường Hỉ khai ‘đến nơi đến chốn’, sợ nói chậm cũng sẽ bị ban cho cái chết.

Hạ độc tất cả Hoàng tử cùng tần phi, đây là chuyện Chu Vũ Đế đã đoán trước, tâm trạng cũng không có quá nhiều thay đổi. Hắc hời khé mắt, đợi Thường Hi nói đến vấn đề quan trọng nhất mới mở mắt ra nhìn y, “Người đều biết tất cả tai mắt cùng những kẻ nằm vùng đó?”

“Nô tài biết tám phần hơn, còn lại vài người thì chỉ có Lương phi cùng đại cung nữ bên cạnh ả ta mới biết được.” Thường Hi vội vàng gật đầu, trên gương mặt tuyệt vọng lóe lên chút ao ước.

“Viết danh sách ra đi.” Chu Vũ Đế phất tay, ám vệ bên cạnh cời dây thừng trói Thường Hi, đưa cho y một bộ giấy bút. Thường Hi run run rẩy rẩy cầm lấy, quỳ rạp trên đất vấp óc viết cho bằng hết.

Một tay Chu Vũ Đế chống thái dương, mặt không biểu cảm, ánh mắt rơi vào hư vô, không biết đang suy nghĩ điều gì. Lúc Thường Hi còn chưa viết xong, một ám vệ khác đã gõ cửa bước vào, mang theo xấp giấy mỏng dâng lên cho hắc. Đây là nội dung cung khai của y thị Văn Thanh vừa bị bắt, không khác mấy so với cung thuật của Thường Hi, bên trong còn có thêm vài danh sách chẳng chịt nào đó.

Chu Vũ Đế đọc kỹ tờ danh sách kia, giao cho Diêm Tuấn Vĩ bên cạnh. Diêm Tuấn Vĩ thầm đếm đếm mấy kẻ có tên, trong lòng ghen không nói nên lời. Vẫn nên thần không biết quỷ không hay thay đổi vị trí mới ổn, chứ cứ tình thế này mà sát tiến Hoàng cung, ngồi vào ngôi vị Hoàng đế trong khi kẻ cạnh có bao nhiêu tai họa, quả thật ngay cả ngủ cũng không dám nhắm mắt. Trong cung đã như thế thì tình hình triều đình nhất định cũng chẳng lạc quan.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng Thường Hi cũng viết xong, đưa xấp giấy cho ám vệ, ám vệ lại khom người trình đến trước mặt Chu Vũ Đế. Chu Vũ Đế cầm lấy, so sánh với danh sách của Văn Thanh.

Thường Hi nơm nớp lo sợ mở miệng, “Hoàng thượng...”

“Thiếp gia quan.” Chu Vũ Đế phẩy tay, ngữ khí hoàn toàn lạnh nhạt. Thường Hỉ vừa nghe xong đã xụi lơ, dường như trọng họng nhét kín một quả cầu thiết nặng trĩu, không thể phát ra âm thanh gì nữa.

Ám vệ tuân lệnh kéo y trối lên ghế tựa, dùng giấy thấm ướt dán lên mặt y từng tờ, từng tờ một. Ban đầu chân căng y còn giãy dụa kịch liệt, đến tờ giấy thứ năm sáu nào đó đã từ từ xuôi xuống, cuối cùng không phát ra tiếng động nào.

Chu Vũ Đế không đảo cả mắt qua nhìn, chỉ nhú mày cẩn thận đối chiếu hai bản danh sách rồi đưa cho Diêm Tuấn Vĩ, trầm giọng ra lệnh, “Trước mắt rút những kẻ nằm vùng ở Càn Thanh Cung, Bích tiêu cung, Từ Ninh Cung, Thái y viện, nội vụ. Các cung khác từ từ xử lý sau.”

Diêm Tuấn Vĩ vâng mệnh, kiểm tra danh sách lần nữa mới cảm thán, “Mới chỉ có mấy tháng ngăn ngui mà Lương phi đã thâm tóm Thái y viện cùng nội vụ trong lòng bàn tay, đúng là thủ đoạn cao siêu! Nhưng mà nói đi nói lại cũng không so được với Đức phi nương nương, chỉ có hai ba người trot lọt vào Bích tiêu cung làm nội gián, ấy mà lại chỉ làm loại phó dịch nô bộc làm việc nặng, không hồ là con gái Mạnh quốc công, một khi đã xuống tay thì quả thật siêu đẳng gấp bội!”

Chu Vũ Đế nhướng mày cười, hơi thở bạo ngược u ám quanh người đột nhiên tiêu tán trong nháy mắt.

Vừa kêu Đức phi nương nương đã trời quang mây tạnh, xem ra sau này phải tìm cơ hội gần gũi Mạnh Viêm Châu nhiều hơn mới được! Diêm Tuấn Vĩ xếp lại đồng danh sách, âm thầm cân nhắc.

Đúng lúc này ngoài mật thất lại truyền tới tiếng gõ cửa lốc cốc, ám vệ đứng cạnh cửa mở ầm chốt, là Thường Hỉ vừa tắt thở lúc nãy, tay cầm phất trần, khom người hành lễ. Âm giọng the thé kia vừa cất lên, hoàn toàn giống hệt với giọng của Thường Hỉ thật, “Hoàng thượng, Lương phi mang

theo chủ tử các cung đang quỳ bên ngoài Càn Thanh Cung cầu kiến, Thái hậu đã ngăn trở.”

Thẩm Tuệ Như không thể an tâm khi để Hoàng đế giả cận kề Thái hậu như vậy, y thị vội vàng uống một bát thuốc an thai xong đã mang đám phi tần đến ‘an ủi chia sẻ.’

“Đức phi tới rồi?” Chu Vũ Đế thốt nhiên đứng dậy, vì hành động quá đột ngột mà khiến chiếc ghế khắc hoa sau lưng đổ xuống, âm thanh ghế đổ chát chúa khiến cả Diêm Tuấn Vĩ cũng cau mày, vậy mà hắn làm như thế không cảm thấy gì.

“Hồi hoàng thượng, tất cả các phi tử thăm nhà đều đã hồi cung, đang quỳ bên ngoài điện.” Thường Hi giả eo éo hồi bẩm, diễn xuất không khác gì những thái giám thật.

“Mau đi ra nói cho Thái hậu để họ vào, nếu không Thẩm Tuệ Như sẽ nghi ngờ.” Chu Vũ Đế nhanh chóng kéo áo khoác lên, nằm trên long sàng, sửa sang vạt áo cẩn thận xong lại quay sang hỏi Diêm Tuấn Vĩ còn nấn ná ở lại, “Nhìn trầm như thế nào?”

“Tuy sắc mặt hơi nhợt nhạt nhưng vẫn tuấn tú đẹp đẽ như trước.” Diêm Tuấn Vĩ cố nhin cười, có tiếng có miếng ứng đối.

Mặt Chu Vũ Đế đen thui, phất tay cho gã lui ra ngoài, sau đó dựa vào đầu giường, ánh mắt đăm đăm vào đại môn tấm điện, tư thế nằm nhìn qua như thể cực kỳ thoải mái nhưng thực ra lại cứng đờ đờ. Chỉ mới vài ngày không thấy Tang Du hắn đã cảm thấy cuộc đời dài như kéo dài lê thê, mỗi một phút mỗi một giây đều dày vò.

Bên ngoài Càn Thanh Cung, Thái Hậu nghe tin, vừa tới đã lớn tiếng la mắng Thẩm Tuệ Như, “Lương phi đang làm cái gì? Hoàng thượng trọng thương vừa mới ngủ yên người đã mang nhiều người như vậy đến quấy rầy, đây gọi là quan tâm tới Hoàng thượng sao?”

“Thần thiếp không dám, chỉ là không thấy Hoàng thượng bình yên vô sự thần thiếp không thể yên tâm được. Khẩn cầu Thái hậu cho người vào thông báo một tiếng, nếu như Hoàng thượng đồng ý, thần thiếp chỉ nhìn một lần rồi đi ngay, nếu như Hoàng thượng không muốn, thần thiếp lập tức rời đi.” Khóe mắt Thẩm Tuệ Như còn vương một giọt nước lấp lánh, một tay đỡ thắt lưng, một tay phủ trên cái bụng chưa kịp to, vừa nhìn đã thấy đau lòng hộ.

Mạnh Tang Du quỳ gối bên cạnh y thị âm thầm đánh giá Thái hậu, nhưng Thái hậu vẫn chỉ luôn như thế này, hoặc nghiêm khắc hoặc không có biểu cảm gì, thật sự chẳng thể nhìn ra manh mối nào.

“Trên người người còn mang long tử, không thể tùy hứng như thế, mau đứng lên đi. Chờ Hoàng thượng tỉnh tất yếu sẽ triệu kiến các người.” Tầm mắt Thái hậu dừng trên cái bụng hơi đầy của Thẩm Tuệ Như, ngữ khí lập tức ôn hòa, vẫy tay với Niệm Từ để cô ta đỡ Lương phi đứng dậy.

Thấy ánh mắt ôn hòa của Thái hậu, lòng Thẩm Tuệ Như đã trấn định, thuận thế đứng lên, đám phi tử còn lại vẫn quỳ trên mặt đất, Thái hậu chưa cho phép đứng ai có dám động dậy? Không ít người đã lia ánh mắt như dao găm qua bụng Thẩm Tuệ Như.

Mạnh Tang Du cũng không có hành động gì, tuy ánh mắt Thái hậu ôn hòa nhưng cùng lúc đó, cơ bắp trên mặt căng chặt, nếp nhăn nơi khóe miệng lúc ẩn lúc hiện, đây là biểu cảm đặc trưng khi bà cụ này cố nén giận. Xem ra Thái hậu đã biết được chân tướng, Hoàng đế bên trong chín phần là Chu Vũ Đế thật.

Nghĩ đến đây, nội tâm Mạnh Tang Du chợt yên ổn phần nào.

Đúng lúc này Thường Hi lại vội vàng đi ra, vung phất trần trong tay, khom người nói, “Thái hậu nương nương, các vị nương nương, Hoàng thượng mời vào.”

“Hoàng thượng đã tỉnh?” Thái hậu trầm giọng hỏi.

“Vâng.” Thường Hi làm một động tác mời.

“Vậy thì vào đi, đừng quá lâu.” Thái hậu nhíu mày dặn, dẫn tần phi bước vào bên trong.

Ngoại trừ Thái hậu, tất cả tần phi đều nhất tề quỳ xuống hành lễ với Chu Vũ Đế đang nằm trên long sàng.

“Đứng lên đi.” Chu Vũ Đế lạnh nhạt mở miệng, thoáng lướt qua gương mặt mỗi phi tần xong đã bình tĩnh nhìn về phía Thẩm Tuệ Như. Có trời mới biết hắn đã sử dụng toàn bộ lực tự chủ của mình mới khống chế bản thân không dán mắt vào mặt Tang Du. Nhận thấy Tang Du đang đánh giá, hắn âm thầm siết chặt nắm tay, nhịp tim đập bắt đầu dồn lên thành thạch.

“Hoàng thượng, bây giờ ngài cảm thấy thế nào?” Thẩm Tuệ Như ngồi xuống mép long sàng, nắm lấy bàn tay hắn.

Trái tim hốt hoảng đập lập tức ngừng lại, Chu Vũ Đế nhếch môi, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay mịn màng kia, nhẹ nhàng nói, “Trẫm không sao, ái phi như thế nào? Có tổn thương đến con không? Trẫm đã biết chuyện huynh trưởng nàng, chắc chắn sẽ phái người bắt hung thủ tìm ra công lý! Ái phi đừng nghĩ nhiều!”

“Thiếp cùng con đều an toàn, Hoàng thượng...” Chân mày Thẩm Tuệ Như nhíu lại, từng giọt nước mắt lăn xuống, quả nhiên là ‘lê hoa đái vũ’, đẹp không sao tả xiết.

Ánh mắt Chu Vũ Đế âm u, vòng tay ôm y thị vào lòng vỗ về, không dám nhìn về phía Tang Du.

“Được rồi đừng khóc nữa, cứ tiếp tục như thế sẽ ảnh hưởng tới con. Hoàng thượng trọng thương cần phải nghỉ ngơi, đừng quấy rầy.” Thái hậu

hợp thời cất giọng, cứu Chu Vũ Đế khỏi dầu sôi lửa bỏng.

Mục đích đã đạt được, Thẩm Tuệ Như vội vàng mang theo đám phi tần cáo lui. Trước khi đi Mạnh Tang Du lại liếc nhìn Chu Vũ Đế thêm lần nữa, khóe môi hơi nhếch lên. Kỹ thuật diễn cũng khá, chỉ là ánh mắt kia đừng khó dò như vậy thì coi như hoàn hảo.

Chu Vũ Đế cúi đầu, hai mắt gắng sức nhắm chặt, ép mình không nhìn qua.

Đợi tất cả sắp đi tới cửa, Thái hậu như vừa nhớ ra chuyện gì đó, cất lời nói, “Ngày mai Đức phi phụ trách chăm sóc cho Hoàng thượng, đến sớm một chút, đừng để trễ canh giờ.”

Mạnh Tang Du khựng lại một thoáng rồi lập tức quỳ gối vâng mệnh, thông dong cáo lui trong ánh mắt ghen ghét bắn tới từ đám tần phi.

Ngày mai? Còn bảy canh giờ nữa! Chu Vũ Đế nhúu mày tính tính, không yên lòng tiến bước Thái hậu, ngần ra hồi lâu mới mở mắt nhìn mảnh giấy Thẩm Tuệ Như mới lặng lẽ đưa cho lúc nãy, ánh mắt lạnh lùng như băng đá.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Chăm Sóc (1)

Nửa đêm giờ Tý trong Càn Thanh Cung, đèn đuốc vẫn sáng bừng, Chu Vũ Đế ngồi sau ngự bàn xem xét toàn bộ tấu chương cùng thánh chỉ Thẩm Tuệ Như phê duyệt và ban ra trong những tháng gần đây. Lượng công việc quá lớn, Diêm Tuấn Vĩ cùng hai thuộc hạ khác đang ngồi bên cạnh hỗ trợ. Thị vệ ngoài cửa tay nắm chuôi kiếm, đứng thẳng trong bóng đêm, cẩn thận canh gác bảo mật Càn Thanh Cung như một hộp thiết kín.

Cung nhân trong Càn Thanh Cung khi theo hầu trong dịp thăm nhà đã bị ám vệ giết hơn một nửa, sau khi Thái hậu trở về lại mượn cố Hoàng thượng bị thương, cung nhân hầu hạ không chu toàn mà thanh trừ một phen, bấy giờ Càn Thanh Cung đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Chu Vũ Đế.

Vừa xem tấu chương cùng thánh chỉ, Chu Vũ Đế vừa ghi chú trên giấy, cuối cùng cầm lấy bản danh sách còn thơm mùi mực cười lạnh.

“Chỉ năm tháng đã có nhiều quan viên bị lôi kéo như vậy, trăm nên xấu hổ bản thân trị nước không nghiêm hay thủ đoạn Thẩm Trung Lương quá cao tay?” Buông bản danh sách xuống, hắn thay cây bút son khác khoanh vòng đánh dấu những cá nhân đặc biệt, sau đó mới giao cho Diêm Tuấn Vĩ.

“Những người này chiếm chức vị quan trọng, cần nhanh chóng trừ bỏ, ra tay kín kẽ một chút, số còn lại trăm sẽ từ từ xử lý sau. Đây chính là cái gọi là trong họa có phúc, nếu không có vụ mưu phản lần này trăm cũng không thể nhìn thấu triều đình rõ ràng như vậy. Đợi sau này giết Thẩm Trung Lương, triều đình thay máu mới, trăm lại có thể khiến ảnh hưởng của một đại gia tộc khác suy yếu, a ~ như thế xem ra trăm nên cảm tạ Thẩm Trung Lương.” Hắn dựa vào ghế, nụ cười nặng nề sát khí.

Xem ra tương lai còn gió tanh mưa máu nhiều đây! Diêm Tuấn Vĩ thầm than thở, cất danh sách, đưa hai thánh chỉ ra trước mặt hăn, “Hai thánh chỉ này vẫn chưa ban, Hoàng thượng nhất định phải đọc một lần.”

Chu Vũ Đế cầm một cuộn thánh chỉ đọc nhanh.

Đây là thánh chỉ Thấm Tuệ Như ban ra diệt nhà họ Lý, chém nửa người Lý tướng cùng Lý quý phi, biếm Nhị hoàng tử thành thứ dân. Tuy rằng tất cả tội danh y thị dùng để kéo đổ Lý tướng là thật, nhưng cũng có rất nhiều bịa đặt dối trá bên trong. Tội danh của Lý tướng và Lý quý phi không đến nỗi phải chết, mà Nhị hoàng tử chịu mấy chục côn trượng, người hành hình còn ra tay độc ác, sau đó lại không được trị liệu, đùi đã tàn tật, biếm thành thứ dân chẳng khác nào chặt đi đường sống của cậu ta.

Tuy rằng chẳng có mấy hảo cảm với nhà họ Lý, nhưng hăn cũng không muốn thấy Thấm Tuệ Như đạt được độc kế. Trầm ngâm một lát hăn mới nói với Diêm Tuấn Vĩ, “Ngày mai người tiết lộ tin tức Thái hậu trở về cho Lý quý phi trong lãnh cung, lại sai thị vệ để cô ta đi ra ngoài. Cô ta là kẻ thông minh, nhất định sẽ chạy đi tìm Thái hậu đòi lại công bằng. Trẫm sẽ nương theo Thái hậu mạnh tay thẩm tra án Lý tướng lần nữa. Nhà họ Lý cùng Lý quý phi nên nhận trừng phạt như thế nào cứ do Đề hình án sát tử xử lý công bằng.”

Diêm Tuấn Vĩ gật đầu tuân lệnh, ánh mắt chờ mong nhìn hăn cầm cuộn thánh chỉ còn lại.

“Hừ ~” Quăng mạnh thánh chỉ xuống ngự bàn, tiếng động vang lên khiến người ta thật sợ hãi, hai gã ám vệ thuộc hạ đang làm công việc văn thư giật nảy cả mình, Diêm Tuấn Vĩ lại nhướng mày, tập trung xem kịch vui.

“Quả nhiên độc ác nhất lòng dạ đàn bà! Y thị muốn hủy hoại Viêm Châu, hủy hoại gia tộc họ Mạnh! Chỉ tiết Thấm Hi Ngôn đã chết, bằng

không trăm sẽ để y đình thê tái thú (ly hôn rồi cưới lại)! Để nhà họ Thẩm tự nuốt hậu quả xấu!” Chu Vũ Đế giận dữ, cầm thánh chỉ ném vào trong chậu than, đôi mắt sẫm tối phản chiếu ánh lửa, lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Đây là thánh chỉ tứ hôn của Mạnh Viêm Châu, đối tượng tứ hôn chính là thứ nữ dòng chính thất của Hoài nam vương, được giữ lại kinh thành làm con tin. Người đàn bà này có tính phóng đảng, thủ đoạn âm độc, chưa xuất giá đã gây ra vô số gièm pha, đánh chết tỳ nữ nô bộc còn nhẹ, thậm chí có lời đồn đại chưa kết hôn đã mang bầu. Mặc dù mang danh quận chúa nhưng đến mười chín tuổi vẫn chưa có ai ngấp nghé.

Một khi Hoàng đế tứ hôn tất nhiên không thể từ chối, nếu như thánh chỉ này được ban ra, Mạnh Viêm Châu, thậm chí cả gia tộc nhà họ Mạnh đều thành trò cười trong kinh thành, vĩnh viễn không thể ngẩng đầu lên. Chu Vũ Đế nhắm chặt mắt, chỉ thầm nghĩ quá nguy hiểm! May mà hắn kịp quay trở lại, bằng không chẳng biết Tang Du sẽ phản nộ đau lòng đến mức nào!

Hừ một tiếng, ánh mắt hằn nặng nề liếc sang Diêm Tuấn Vĩ, thận trọng dặn dò, “Người đi thăm dò tính cách của trưởng nữ dòng chính của Phó Quảng Đạt như thế nào, rồi tuyển chọn thiếu nữ đến tuổi lấy chồng của những nhà danh gia vọng tộc trong kinh, lên danh sách những người tốt nhất, sau này Tang Du hỏi trăm còn có cái mà trả lời.”

Là Hoàng đế lại còn “trả lời” Đức phi nương nương cái gì hả? Diêm Tuấn Vĩ vừa oán thầm vừa tuân lệnh.

Đúng lúc này Thường Hi vung phát trần bước vào, cất giọng eo éo thỉnh an hai người.

“Đứng lên đi, y thị gọi người có chuyện gì?” Chu Vũ Đế trầm giọng hỏi. Trong Chung túy cung cùng Càn Thanh Cung đều là người của Thái hậu, Thẩm Tuệ Như không thể thông qua mật đạo xử lý chính vụ, lúc chiều đã

viết tờ giấy bảo Chu Vũ Đế phái Thường Hỉ đi qua một chuyến, y thị có chuyện quan trọng bàn bạc.

Thường Hỉ lấy một bình sứ nhỏ trong lòng ra, quỳ một chân trước mặt Chu Vũ Đế, giọng nói lại trầm trầm như bình thường, “Lương phi giao cho thuộc hạ một lọ thuốc để ngày mai thuộc hạ lén đưa Niệm Từ, mỗi ngày bỏ vào phật hương của Thái hậu.”

Chu Vũ Đế mở nắp bình ngửi qua một chút, sát khí lướt nhanh qua ánh mắt sầm tối.

“Là An hồn hương, mùi giống hệt phật hương. Đầu độc mười ngày liên tục sẽ khiến người suy yếu rồi chết.” Diêm Tuấn Vĩ cầm lấy bình sứ ngửi ngửi, âm giọng lạnh lùng nói. Thẩm Tuệ Như thật đúng là dám nghĩ dám làm, không biết Hoàng thượng cảm thấy như thế nào đối với người đàn bà đã từng một lòng hướng về ấy?

Chu Vũ Đế không có cảm giác, hắn cầm lại bình sứ đặt trong lòng bàn tay thường thức, khoe miệng còn nhếch lên cười cười, có cảm giác rất thích ý. Nhưng hắn càng bí hiểm, Diêm Tuấn Vĩ càng cảm thấy ghê ghê.

“Đưa thuốc cho Thái hậu để người tự xử lý. Mang Đổ phu nhân đến đây, ngày mai sử dụng cho Thẩm Tuệ Như.” Đưa lọ thuốc cho Diêm Tuấn Vĩ, hắn lạnh nhạt mở miệng.

Đổ phu nhân, không sắc không mùi, bỏ vào những hương liệu khác thì thần không biết quỷ không hay giết thai nhi trong bụng phụ nữ có thai, cũng vét kiệt sức lực cơ thể mẹ, công hiệu vô cùng mạnh, là cấm dược đứng đầu trong Đại Chu.

Diêm Tuấn Vĩ nghiêm túc gật đầu. Người muốn tìm chết mười con ngựa cũng không kéo lại được, Thẩm Tuệ Như có ngày hôm nay cũng do y thị gieo gió gặt bão.

“Y thị còn nói gì nữa không?” Chu Vũ Đế gõ gõ ngón trỏ lên mặt bàn.

“Hồi Hoàng thượng, đây là thứ Lương phi sai thuộc hạ giao cho ngài.”
Thường Hỉ dâng lên mấy tờ giấy.

Trên giấy là chính vụ Hoàng đế giả cần xử lý trong mười ngày tiếp theo, Thẩm Tuệ Như hướng dẫn chi tiết, kèm theo đó là một bản danh sách yêu cầu hẩn nhanh chóng ban thanh chỉ đưa những kẻ này đến vị trí y thị chỉ định, phải để chúng nhậm chức sớm chừng nào hay chừng đó.

Xem đến đoạn này Chu Vũ Đế nhếch môi cười, giao danh sách cho Diêm Tuấn Vĩ, “Mấy cái này cũng xử lý đi. Thẩm Tuệ Như thật sự hào phóng, vừa ra tay đã cho chúng làm đại quan biên giới, theo lời y thị nói vậy cũng thật ‘phong cảnh.’”

“Quả thật ‘phong cảnh’ đẹp, xuống suối vàng còn đẹp hơn.” Diêm Tuấn Vĩ nhếch môi, nụ cười ngập tràn mùi máu. Vẫn là câu nói kia, người muốn tìm chết thì mười con ngựa cũng không kéo lại được!

Xử lý hoàn tất những văn thư khẩn cấp xong, Chu Vũ Đế cho tất cả lui, ôm côi long mong chờ đi ngủ. Nhắm mắt lại, sau khi dậy có thể thấy Tang Du! Hẩn xiết chặt túi hương trong tay nghĩ thầm.

* * * *

Hôm sau Mạnh Tang Du cũng mang tâm trạng chờ mong đến Càn Thanh Cung. Tuy hôm qua có đoán được, nhưng một khi chưa tiếp xúc gần gũi với tên Hoàng đế kia cô vẫn chưa thể khẳng định chắc chắn.

Mới vào giờ Mẹo, sắc trời chỉ hơi hửng, những ngôi sao nơi cao xa vẫn nhấp nháy lúc sáng lúc tối, từng luồng gió rét buốt giá cào cào má người đau đớn, ngay cả hơi thở dường như cũng có thể đông cứng trong nháy mắt. Trong Càn Thanh Cung đã đốt lên những ngọn đuốc sắc da cam, từ xa nhìn lại đã cảm thấy ấm áp.

Mạnh Tang Du cầm lò sưởi trong tay đứng ngoài Càn Thanh Cung một khoảng xa hồi lâu mới chầm chậm đi vào. Ngân Thúy cùng Bích Thủy đứng sau lưng cô, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, không dám ngó nghiêng bậy bạ.

“Đức phi nương nương yết kiến!” Cách cửa điện còn hơn hai mươi thước, thái giám canh cửa đã cao giọng xướng tên.

“Tuyên!” Một giọng đàn ông trầm thấp mạnh mẽ vang lên.

Mạnh Tang Du ngẩn người, cứ cảm thấy trong giọng nói này mang theo cái gì đó vội vội vàng vàng. Cô âm thầm lắc đầu tống khứ loại ảo giác này đi, chầm chậm đi vào, đầu gối khụy xuống, cung kính hành lễ, nhưng chưa kịp quỳ được nửa đã nghe giọng nói kia vang lên, ngữ khí có chút hấp tấp, “Miễn lễ, lại giúp trẫm thay quần áo.”

“Vâng.” Mạnh Tang Du dịu dàng vâng mệnh, đến bên giường đỡ hân đứng dậy, vừa nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông kia, cô lại ngẩn ra trong thoáng chốc. Ánh mắt này giống như vực sâu khó lường, lúc yên lặng nhìn lại có gì đó chuyên chú, như thể muốn hút cả người cô vào trong. Không còn lạnh lẽo, không còn hờ hững, chỉ có độc màu tối sẫm không phân biệt được, phảng phất tồn tại loại tình cảm mãnh liệt nào đó sắp sửa trỗi dậy.

Đây chính là Chu Vũ Đế thật à? Cô cúi đầu, trong lòng không xác định được.

“Tang...Ái phi sao thế? Không thay quần áo cho trẫm sao?” Chu Vũ Đế vươn hai tay ôm chặt nàng vào lòng, muốn siết, muốn nhét, muốn khám nàng vào trong ngực nhưng chỉ có thể nhịn xuống, bởi vì hân cảm giác được Tang Du cứng đờ người trong một thoáng! Nàng đang kháng cự!

“Trước hết Hoàng thượng phải buông thiếp ra thiếp mới thay quần áo cho Hoàng thượng được, buổi sáng trời còn rét, cẩn thận kéo lạnh.” Mạnh Tang

Du dịu dàng cười, cực kỳ tự nhiên thoát khỏi vòng ôm của Chu Vũ Đế.

Rõ ràng môi cười nhưng mắt lại lạnh; rõ ràng chăm chú nhìn ta nhưng trong mắt không thấy bóng dáng. Bỗng nhiên Chu Vũ Đế nhớ đến hai câu nói Tang Du từng dùng để hình dung về mình. Nhưng thực ra sao Tang Du không thể đối với hắn như thế? Khóe môi hơi nhếch lên từng chút, từng chút một lại mím thành một đường thẳng, ánh mắt nặng nề đắm đắm vào cô gái lộng lẫy xinh đẹp trước mặt.

“Hoàng thượng sao thế ạ?” Nhìn vào đôi mắt tối sẫm không rõ kia, trong lòng Mạnh Tang Du nháy lên, lại lập tức phủ định ý hoài nghi vừa rồi. Rốt cuộc tên Hoàng đế này là thật hay giả? Cô không thể nhận ra được.

“Không có gì, mặc quần áo cho trầm đi.” Mơn trớn khóe mắt hơi xếch lên của nàng, Chu Vũ Đế lại nhếch môi mở hai cánh tay ra. Một ngày nào đó, trong đôi mắt này sẽ hắt ảnh ngược của chính mình.

Mạnh Tang Du mở to mắt nhìn, áp chế nỗi lòng lo lắng, cẩn thận tránh đi vết thương trên vai rồi thay quần áo cho hắn. Lại vắt một chiếc khăn nóng cho hắn lau mặt rửa tay. Trong lúc đó đôi mắt sâu thăm thẳm của người đàn ông kia cứ đảo quanh dán dính trên người cô, nhìn đến mức khiến da đầu Mạnh Tang Du run lên.

Đồ ăn sáng nóng hồi hợp thời bày lên, Mạnh Tang Du đỡ Chu Vũ Đế ngồi xuống bàn, còn mình chỉ đứng bên cạnh chuẩn bị gấp thức ăn cho hắn.

“Ái phi ngồi đi, dứt trầm ăn.” Chu Vũ Đế kéo nàng ngồi xuống sát cạnh mình.

“A?” Mạnh Tang Du mở to mắt, rất rất rất muốn sờ sờ tai mình xem còn đó không.

“Ái phi dứt trầm ăn đi. Trầm bị thương, không tiện cử động.” Chu Vũ Đế bình tĩnh nhìn nàng nhắc lại. Trước kia Tang Du rất thích dứt đồ ăn cho

hắn.

Chó má, mi bị thương ở vai chứ không phải ở tay được không?! Mi cố ý chinh bà chứ gì! Tên đàn ông này nhất định là hàng giả! Mạnh Tang Du ráng nở nụ cười cứng đờ, nội tâm lại tiểu nhân rít gào.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Chăm Sóc (2)

Hai người quá sát nhau, Chu Vũ Đế lại cố sức nghiêng nghiêng người khiến khoảng cách không ngừng thu hẹp, hơi thở phả ra những cuộn sương mù màu trắng ngà tan biến trong không trung quẩn quít, tuy hai mà một, đôi kề cận truyền đến nhiệt độ cơ thể âm ấm, bắt đầu có cái gọi là mờ ám đen tối, đậm đặc lan tràn giữa hai người.

Mạnh Tang Du bị ánh mắt kẻ kia nhìn quá mức tập trung, quá mức sâu thẳm, quá mức chăm chú đến mức không được tự nhiên, cứ thế mà dựa mình vào ghế, muốn thoát khỏi tình trạng hô hấp quyến luyến như thế này.

“Trẫm muốn ăn cháo gà nấm hương, thêm một chút măng khô.” Bàn tay mạnh mẽ của Chu Vũ Đế đặt trên đùi nàng, lại nắn nắn bóp bóp phần thịt mềm mềm trên đó, thái độ thân thiết như thể hai người đã bên nhau như vậy một ngàn lần một vạn lần.

“A?” Mạnh Tang Du giật mình, sau đó mới có phản ứng, múc một muống cháo gà, bỏ thêm miếng măng khô đưa đến bên miệng hần. Thấy hần nheo mắt lại, biểu cảm vô cùng hưởng thụ vô cùng sung sướng, cô cẩn thận quan sát từng đường nét trên khuôn mặt tuấn mỹ kia, cố tìm ra một chút sơ hở có thể chứng minh thân phận hần.

Lúc thì âm trầm khó dò, lúc thì thân thiết tự nhiên, cô sắp bị gã đàn ông này đẩy vào hồ đồ.

“Trẫm ăn xong rồi, để đó đi.” Chu Vũ Đế phất tay, khóe môi nhếch lên nụ cười thỏa mãn. Mấy ngày nay ăn không biết ngon, ngủ không biết sâu, lúc nhìn thấy Tang Du ‘bệnh tình’ cứ tự nhiên không thuốc mà lành.

Mạnh Tang Du buông bát đũa xuống chuẩn bị hầu hạ hẩn súc miệng.

“Không cần, tự trăm làm được. Nàng vẫn còn chưa ăn sáng, mau ăn một chút.” Chu Vũ Đế đè lại cổ tay trắng ngần của nàng, ngữ khí dịu dàng không nói nên lời khiến cho da đầu Mạnh Tang Du run lên từng đợt. Thật? Giả? Trái tim nàng lại dần dần nghiêng về phía ‘giả.’

“Nàng thích nhất cháo bo bo táo đỏ,” Hẩn vươn tay múc một chén cháo nhỏ, lại đặt trước mặt cô, nhanh tay cầm đôi đũa bạc gắp từng loại thức ăn chất đồng vào khay cô, “Nàng cũng rất thích canh bánh bao tiên hương, cuốn chỉ bạc, bánh phi thúy. Ăn một chút gì đó đi.”

Rất đúng, tất cả đều là những món mình thích ăn nhất, nhưng làm thế quái nào hẩn có thể biết được? Một là tên này chính là giả mạo, hai là đã bị yêu quái ám! Mạnh Tang Du cầm đũa ăn cơm dưới ánh nhìn chăm chăm tha thiết của hẩn, trong lòng hoảng hốt nghĩ nghĩ.

Đang ăn hẩn bỗng nhiên nghiêng người kề sát vào, hơi thở nóng rẫy suýt chút nữa làm phỏng mặt Mạnh Tang Du, đôi mắt tối đen như ngưng tụ, như lắng đọng tình cảm mãnh liệt kinh khiếp nào đó khiến toàn thân cô cứng ngắc. Vào cung ba năm, chưa bao giờ cô lại lâm vào tình thế ‘như đứng đồng lửa như ngồi đồng than’, chân tay luống cuống thế này.

“Hoàng thượng, sao thế ạ?” Mạnh Tang Du cố nhếch môi cười.

“Khóe môi nàng dính chút bánh.” Chu Vũ Đế nặng nề cười, vươn tay lau khóe miệng nàng, đầu ngón tay thô ráp thoáng dùng lực, dường như có gì đó không cam lòng. Hẩn vốn định liếm cho sạch, nhưng lúc gần đến lại thấy trong mắt nàng là đề phòng cùng xa lạ, bấy giờ hẩn mới ý thức chuyện bản thân mình không còn là A Bảo, những nồng nhiệt những chân thành nàng có sẽ không còn thuộc về hẩn nữa.

“A, thần thiếp thất lễ, đa tạ Hoàng thượng nhắc nhở.” Mạnh Tang Du che che khóe miệng, lau sạch hơi thở của hẩn đi, gò má lại ửng hồng, chỉ là

trong mắt vẫn lãnh đạm như trước.

Thấy động tác của nàng, ánh mắt Chu Vũ Đế trầm xuống trong thoáng chốc, nhẹ nhàng nghiêng đầu ngón tay đưa cho nàng xem dấu son đỏ bên trên, “Sau này ái phi đừng bôi son đậm như vậy nữa, tuy rằng rất đẹp nhưng không tốt nếu lỡ ăn vào người.” Hắn không chỉ nghe nàng oán hận chuyện này một hai lần.

Vừa dứt lời hắn đã cầm một chiếc khăn tay trắng nhẹ nhàng lau sạch son môi đỏ tươi ướt át trên môi Mạnh Tang Du, cuối cùng lại để tay dưới cằm cô, nâng khuôn mặt cười chỉ nhỏ bằng bàn tay kia lên bình tĩnh nhìn một hồi lâu, ánh mắt sâu thẳm khó lường kia khiến Mạnh Tang Du hết hồn.

“Như vậy rất tốt, ái phi thiên sinh lệ chất, mặc dù không trang điểm cũng rất đẹp.” Sau một hồi lâu hắn lại khàn giọng nói tiếp, bỗng nhiên cúi đầu bắt giữ cánh môi mềm mại đầy đặn của nàng mút mát, lưỡi đưa theo viền môi khê liếm, như thể miêu tả đường nét đôi môi, đôi mắt sẫm tối phủ một lớp sương mù, che giấu si mê khuất sâu đáy mắt.

Lúc gần gũi, dường như Mạnh Tang Du cảm thấy hơi thở mang theo dịu dàng, quyến luyến quanh quẩn giữa răng môi hai người, phảng phất như muốn lắng nghe muốn chia sẻ, nhưng rốt cuộc tiêu tán, tựa hồ chỉ là ảo giác thoáng qua.

“Hoàng thượng...” Lòng tư toàn thân cô đều dựng đứng cả lên. Động tác của hắn tuy rằng rất nhẹ nhàng rất êm dịu, nhưng hơi thở nóng rẫy kia thông báo một điều: gã đàn ông này đang động tình.

“Bây giờ đang là ban ngày, thân thể thiếp...” Thừa dịp hắn rời ra một chút, Mạnh Tang Du nghiêng đầu kéo dài khoảng cách giữa cả hai, khuôn mặt ửng đỏ không biết là do ngượng hay do tức.

“Thật có lỗi, trẫm rất nhớ nàng!” Giọng nói Chu Vũ Đế khàn đặc, ngón tay xoa xoa cánh môi ướt át của cô.

Rất nhớ ta? Có ý gì? Mạnh Tang Du cúi đầu, rất có cảm giác thời thế đảo loạn. Người đàn ông trước mắt mình rất kỳ dị, chắc hẳn là bị yêu quái nhập thể đi?

“Nghĩ cái gì nữa, nhanh ăn đi, nếu không sẽ nguội.” Vén lọn tóc mai ra sau tai nàng, hắn gấp một miếng điểm tâm bỏ vào miệng nàng, thái độ thân thiết không tưởng, động tác quen thuộc như thể đã làm hàng trăm ngàn lần.

Áp chế cơn lo lắng trong lòng, Mạnh Tang Du tập trung dùng bữa. Tay chống lên thái dương, Chu Vũ Đế lẳng lặng ngắm nàng, khóe môi nhếch lên nụ cười thỏa mãn. Ở thời khắc này, hắn mới có cảm giác được niềm vui sướng khi biến lại thành người.

Dùng xong bữa sáng, thái y đúng giờ đến Càn Thanh cung thay thuốc cho Hoàng thượng.

“Chẩn trị cho Đức phi nương nương.” Chu Vũ Đế phát tay, kéo Mạnh Tang Du ngồi sát bên người mình.

“Không nên, vết thương Hoàng thượng quan trọng hơn, thân thể thần thiếp chỉ cần uống vài ngày thuốc điều dưỡng là được.” Mạnh Tang Du vội vàng từ chối, ánh mắt thoáng nhìn qua gương mặt Đỗ thái y. Đỗ thái y là thái y ngự dụng của Thái hậu, y thuật vô cùng cao minh, Hoàng đế giả vờ hắn không thể dối gạt qua mắt ông ta, chẳng lẽ người này là thật? Tiến cung ba năm, lần đầu tiên Mạnh Tang Du cảm thấy đầu mình không đủ dùng.

“Bắt mạch!” Chu Vũ Đế lập tức kéo tay áo nàng, xoa xoa cổ tay trắng ngần một chút lại lấy khăn tay màu vàng sáng của mình phủ lên, hạ lệnh với Đỗ thái y.

“Vâng.” Thấy Hoàng thượng đích thân làm như thế, Đỗ thái y không dám chậm trễ, ngồi xuống đối diện Mạnh Tang Du cẩn thận bắt mạch cho cô.

“Sao rồi?” Thấy Đỗ thái y buông tay, Chu Vũ Đế trầm giọng hỏi, ngữ khí có vài phần vội vàng.

“Hồi hoàng thượng, nương nương mắc bệnh trầm kha nhiều năm, cho dù gần đâu có chuyển biến tốt nhưng vẫn cần phải uống thuốc điều dưỡng thêm một thời gian ngắn.” Đỗ thái y che giấu rất nhiều nội tình, nói không rõ ràng.

Mạnh Tang Du cúi đầu nhếch môi cười chế giễu. Lại phải uống thuốc, như vậy xem ra người này hẳn là thật. Lúc ngừng đầu, băng giá đã bao trùm lên đôi mắt phượng đen trắng rõ ràng kia.

“Cho thuốc đi!” Chu Vũ Đế phất tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mí mắt nàng, muốn xóa bỏ ánh mắt lạnh lẽo như băng đá ấy đi, trong lòng cay đắng không kể được. Hẳn có thể nói gì đây? Chẳng lẽ phải nói toạc ra rằng những dịu dàng tình cảm trước kia thật ra chỉ là lớp mặt nạ vô tình, phá vỡ lớp nguy trang ngoạn lành bên ngoài của Tang Du? Không, hẳn không thể nói gì, không chiếm được trái tim Tang Du lại có được chút hư tình giả ý của nàng cũng tốt. Ít lâu nữa nàng sẽ hiểu rõ hẳn đang cố gắng bù đắp sai lầm trước kia.

Đỗ thái y tuân lệnh, viết hai phương thuốc dưỡng sinh. Chu Vũ Đế cầm lấy đọc kỹ một lần, lại trực tiếp giao cho cung nhân bên cạnh, ra lệnh cho họ mỗi ngày đúng giờ đưa đến cho Đức phi nương nương.

Mạnh Tang Du khép hờ mắt mỉm cười, hẳn lại nhìn nàng lần nữa.

“Hoàng thượng, để vi thần thay thuốc cho ngài.” Đỗ thái y hợp thời cất lời, cắt ngang sóng ngầm cuộn cuộn giữa hai người.

“Không cần, để thuốc lại, Đức phi sẽ thay băng cho trẫm.” Chu Vũ Đế nắm bàn tay nhỏ bé trắng ngần của Mạnh Tang Du, yêu thương nắn nắn.

“Hoàng thượng, thần thiếp không hiểu y thuật, sẽ khiến Hoàng thượng bị thương!” Mạnh Tang Du vội vàng mở miệng từ chối, cảm thấy não mình càng lúc càng căng, càng lúc càng nhức. Tên đàn ông này ba lần bốn bận đùa giỡn mình, rốt cuộc là mi muốn gì? Đóa sen trắng tình yêu chân thành gì đó của hắn đã mưu phản, còn cần gì lá chắn này nữa?

“Không sao, chỉ là thay thuốc, rất đơn giản, ái phi thông minh nhanh nhẹn, có thể làm được.” Chu Vũ Đế nhếch môi, vô cùng ‘lưu loát’ cho Đỗ thái y lui, sau đó mở ra hai tay bình tĩnh nhìn cô.

Rốt cuộc vẫn đúng là Hoàng thượng, đôi mắt thâm trầm kia có lực uy hiếp quá lớn. Mạnh Tang Du hít vào một hơi thật sâu, nở nụ cười thật đáng yêu, “Nếu thiếp làm Hoàng thượng đau xin Hoàng thượng bao dung một hai.”

“Không sao.” Giọng nói Chu Vũ Đế đã khàn đặc, hầu kết lên lên xuống xuống. Tuy biết sự mềm mại đáng yêu này của nàng chỉ là nguy trang giả vờ nhưng vẫn không thể khống chế tiếng lòng, hồn phải xiêu phách phải lạc.

Mạnh Tang Du không nói nhiều nữa, đứng lên cởi bỏ đai lưng cùng áo ngoài của hắn, để trần vai cùng nửa người trên trong không khí lạnh lẽo. Dáng người gã đàn ông này rất cao lớn, tuy rằng hôn mê năm tháng nhưng được chăm sóc kỹ lưỡng, cho dù da thịt có phần trắng nhợt bệnh tật nhưng cơ bắp cường kiện vẫn không thay đổi, lại còn vì thể trọng giảm sút một chút mà còn có phần rõ nét mạnh mẽ. Đây là một bức họa hoàn mỹ về thân thể đàn ông, mang theo hơi thở nam tính đậm đặc.

Tim gan Mạnh Tang Du cũng chẳng nảy lên một cái, lại không ngó nghiêng thêm đường nào, lập tức cúi lớp băng vải quấn quanh ngực hắn. Vì lớp băng này vòng qua sau lưng, cô cần phải nghiêng người, như thế úp mặt vào khuôn ngực cường tráng kia, cố gắng không động đến miệng vết thương kia mà tháo băng.

Mùi hoa quen thuộc vương vấn ngay tại chóp mũi, nhẹ nhàng len lỏi vào sâu tận trái tim. Chu Vũ Đế tham lam hít vào một hơi thật sâu, rốt cuộc không thể nhịn được ôm siết nàng vào lòng, dùng toàn sức lực riết chặt.

“A!” Mạnh Tang Du hô nhỏ một tiếng, va vào khuôn ngực cứng rắn kia, bàn tay lại vừa vận chống lên bờ vai bị thương hằn, dòng máu đỏ tươi từ từ thấm ướt lớp băng vải.

“Hoàng thượng, ngài chảy máu!” Cô muốn tránh khỏi nhưng chỉ bất lực, đành mở miệng nhắc nhở.

“Không sao.” Chu Vũ Đế tựa cằm, vùi vào sâu cổ nàng, bất động một lúc lâu, hơi thở nóng bỏng khiến Mạnh Tang Du không kiềm được khẽ run. Cảm giác được sự thay đổi rất nhỏ của nàng, Chu Vũ Đế khàn giọng cười to, trong tiếng cười sang sảng hùng hậu đầy thu hút kia là niềm hạnh phúc nồng nàn khó che giấu. Thật bất ngờ là hắn vẫn có thể tác động tới cảm xúc của Tang Du, xem ra với Tang Du, mình không thể kín đáo nhiều quá.

“Hoàng thượng, mất nhiều máu rất nguy hiểm, nếu Thái hậu truy cứu việc này thần thiếp không thể kham nổi tội danh không chăm sóc chu toàn.” Mạnh Tang Du cảm thấy thắt lưng mình sắp gãy ra, ngữ khí có phần không kiên nhẫn nổi nữa.

“Ừm.” Chu Vũ Đế thấp giọng trả lời một tiếng, ý tứ hàm xúc lại không rõ, qua một lúc lâu nữa mới chậm rãi buông hai tay ra.

Mạnh Tang Du mím môi, động tác tháo băng rõ ràng nhanh hơn, phòng ngừa tên đàn ông này bắt đầu động kinh lần nữa. Tháo đến vòng cuối cùng cô lại dùng sức, lớp băng vải ma sát miệng vết thương dần khép vảy khiến nó toát ra, thấy cả thịt bên trong. Máu trào xuống, tốc độ chảy dọa Mạnh Tang Du nhảy dựng.

“Um~” Vì quá đột ngột, cho dù là Chu Vũ Đế bị thương không biết bao nhiêu lần cũng chẳng nhịn được mà rên lên một tiếng.

“Hoàng thượng, thực xin lỗi!” Mạnh Tang Du vội vàng dùng băng đề miệng vết thương lại, nét mặt áy náy nhìn gã đàn ông đang nhú chặt mày.

“Không sao.” Nửa người trên của nàng dính sát vào lòng mình, đôi mắt phượng đen trắng rõ ràng tràn đầy lo lắng cùng áy náy, Chu Vũ Đế lại kiềm không được cười to, xoa xoa gò má mịn màng của nàng, giọng khàn khàn tiếp lời, “Thôi cho trầm, thôi rồi sẽ không đau.”

“A?” Mạnh Tang Du há mồm đại mặt. Cô chắc chắn mình đã hoàn toàn nghe nhầm.

Lời vừa ra khỏi miệng, chính bản thân Chu Vũ Đế cũng ngây ngẩn cả người. Hiển nhiên hắn đã quen kiểu chung sống cùng nhau khi còn làm A Bảo. Lúc mình mấy hãn đầy thương tích, Tang Du luôn vừa thay thuốc vừa thôi thôi cho hắn, cơn đau nhức râm người dường như chỉ là hư ảo khi nàng nhẹ nhàng an ủi chở che như vậy. Hắn nhớ nhung cảm giác ấm áp an tâm này, tiềm thức đã vội đi trước mà thốt ra.

Ánh mắt u u ám ám, hắn rõ ràng đâm lao phải theo lao, thu hồi mọi biểu cảm trên mặt, nghiêm nghị mở miệng, “Trầm đau, thôi cho trầm!”

Chó má, đừng có xài mặt nghiêm túc đi làm nũng được không? Rất dọa người biết chưa hả? Tên đàn ông này chắc chắn đã bị yêu quái bám vào người rồi! Tiểu nhân Mạnh Tang Du gào thét trong lòng, trên mặt lại mỉm cười, cúi đầu nhẹ nhàng thôi vai cho hắn.

Hắn híp mắt, bàn tay lại ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, hàng mày rậm nhú chặt cũng chầm chậm giãn ra, đau đớn trên vai không biết đã bị hắn quăng đến chỗ nào, chỉ còn lại rung động cuồn cuộn không ngừng trong ngực.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Chăm Sóc (3)

Thối đến khi sái quai hàm gã đàn ông kia mới thấp giọng nói, “Được rồi.” Mạnh Tang Du như được đại xá, vừa vội vàng vừa cẩn thận buông mảnh vải đè miệng vết thương của hắn lại. Máu đã ngừng chảy, miệng vết thương hở rộng nhìn vô cùng kinh khủng. Cô cầm lọ kim sang được, vỗ đều bình để thuốc bột nhẹ nhàng rơi bên trên, cuối cùng là nhanh nhẹn thay lớp băng sạch sẽ khác.

Làm xong hết thấy, Mạnh Tang Du âm thầm thở ra một hơi.

Đúng lúc này Thường Hi lại bê bát thuốc nóng hồi đi vào, quỳ một gối dâng bát thuốc lên trước mặt chủ tử.

Mạnh Tang Du ngược nhìn, tầm mắt thoáng lướt qua hầu kết nhấp nhô thấp thoáng sau vạt áo đã kéo kín, cuối cùng đã hiểu rõ. Một khi Thường Hi là giả thì tên Hoàng đế kia tất nhiên là thật. Còn về chuyện vì sao hắn cứ động kinh liên tiếp mấy bận như thế này cô đã không còn sức đâu mà tìm hiểu đến cùng, chỉ muốn nhanh nhanh kết thúc buổi chăm nom ngày hôm nay.

Chu Vũ Đế cho Thường Hi lui qua một bên, cởi áo khoác trên người, tà tà dựa mình trên long sàng, vẫy vẫy tay nói, “Trẫm mệt mỏi, ái phi cho trẫm uống thuốc đi.”

Mệt mẹ mi! Tiểu nhân Mạnh Tang Du tao nhả giờ ngón tay giữa lên, chậm chậm đi đến bên giường cầm lấy bát thuốc nóng hồi kia.

“Hoàng thượng, thuốc rất nóng, để thiếp thổi nguội cho ngài.” Cô dịu dàng cười, cái miệng đầy đặn nho nhỏ khẽ chu lại, nhẹ nhàng thổi thổi vào

thìa thuốc. Ánh mắt nóng rẫy của Chu Vũ Đế đóng đinh cứng ngắc trên môi nàng, không thể dứt ra nổi. Mạnh Tang Du khép hờ mắt, tia sáng lạnh lướt nhanh qua, cùng lúc đó, ngón tay run run, bát thuốc vô cùng tự nhiên lại hoàn toàn rõ ràng hắt lên cằm bảo thật dày khoác trên người.

“Tang Du, có bị phỏng không?” Chu Vũ Đế kéo giật nàng đứng dậy, cuốn ống tay áo lên xem xét. Trên cổ tay trắng ngần như tuyết mịn đã đỏ ửng, nhìn khá đáng sợ, nếu không có Thường Hỉ ngay đó, hăn hận không thể kéo tuột cả áo cả váy của nàng kiểm tra kỹ càng một phen.

“Thần thiếp nhất thời nhỡ tay, không phải cố ý, mong Hoàng thượng tha tội!” Đôi mày thanh tú của Mạnh Tang Du nhíu chặt, sắc mặt trắng bệch, quỳ gối bên giường Chu Vũ Đế ngừng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lại ngập tràn nét hoàng sợ thảng thốt, trong lòng lại kinh ngạc vì hai chữ “Tang Du” lúc này. Bắt đầu từ lúc nào mình cùng với tên này đã thân mật đến mức có thể gọi thẳng tên? Sao mình lại không nhớ rõ chứ?

“Nàng...” Vì sao nàng lại cố ý tổn thương bản thân?! Hàng mày rậm của Chu Vũ Đế nhíu chặt, giọng nói vừa lạnh lại vừa trầm, mới thốt ra được một chữ lại thấy làn váy ướt đầm cùng cổ tay đỏ ửng kia, đành ép mình nuốt ngược mấy lời định nói xuống bụng.

“Nàng về đi, nhanh thay quần áo, cẩn thận kéo nhiễm bệnh, trăm sẽ sai Đồ thái y đến kiểm tra xem.” Hăn dùng lực kéo nàng đứng dậy, thấy nàng lập tức lùi ra sau hai bước kéo dài khoảng cách giữa cả hai, đôi mắt tối tăm càng thêm u ám.

“Cảm ơn Hoàng thượng.” Mạnh Tang Du quỳ gối hành lễ, túm tà váy ướt sũng đi ra ngoài, thấy Ngân Thúy cùng Bích Thủy đứng bên ngoài tấm điện chờ đợi, bỗng nhiên có loại cảm giác sống sót sau thiên tai hoạn nạn. Hoàng đế động kinh kiểu này còn khó đối phó gấp ngàn lần so với tên Hoàng đế lạnh lùng vô tình dạo trước!

Chờ bóng lưng Tang Du hoàn toàn biến mất, Chu Vũ Đế mới từ từ thu hồi tầm mắt, trên môi nhếch lên nụ cười đắng chát.

“Trẫm làm không tốt điều gì đúng không? Nàng cố ý tổn thương mình chỉ để nhanh thoát khỏi trẫm?” Hắc liu ánh mắt về phía Thường Hỉ đang ngoan ngoãn đứng lặng ở góc điện.

Tuy Thường Hỉ không phải là thái giám nhưng cũng là một ám vệ trong trắng chưa dính hồng trần, gãi ngứa ra, chắp tay nói, “Hoàng thượng làm rất tốt ạ...” Nói đến đây đã nghẹn lại, không biết nên tiếp tục kiểu gì.

“Làm rất tốt?” Chu Vũ Đế ngả người vào lòng sàng, lăm bắm lại những từ vừa rồi, một lúc lâu sau mới gõ mạnh vào mặt, đột nhiên hiểu ra, “Trẫm biết rồi, nhất định là vì trẫm đối tốt với nàng nàng mới nóng lòng thoát khỏi trẫm! Nhất định nàng cho rằng trẫm là giả!” Dứt lời, hắc lộ ra biểu cảm dờ khóc dờ cười không biết làm thế nào, vị cay đắng trong lòng càng lúc càng nồng.

Đối với Đức phi nương nương tốt Đức phi nương nương đã cho rằng ngài là giả? Có phải trước kia ngài đối xử rất tệ với nương nương? Thường Hỉ thối lui vào góc, âm thầm cân nhắc.

Trong Bích tiêu cung, chân trước Mạnh Tang Du vừa mới tới cửa cung chân sau Đỗ thái y đã đến, thấy vết thương chỉ đơn giản đỏ ửng, không nghiêm trọng lắm mới để lại lọ thuốc trị phỏng, lại dặn dò một số việc cần chú ý xong đã vội vã rời đi, Hoàng thượng đang ở Càn Thanh Cung còn chờ ông về phục mệnh.

“Nương nương, để nô tì bôi thuốc cho người.” Phùng ma ma đau lòng đỡ cổ tay chủ tử lên, lấy một ít thuốc mỡ cẩn thận bôi.

“Nương nương, có phải Hoàng thượng là giả không ạ? Người cố ý làm mình bị thương để thoát thân?” Mẫn Ngân Thúy đảo quanh, thấp giọng đoán.

“Không, là thật. Đại khái hần ta hôn mê quá lâu nên đầu óc hơi loạn. Một hôm nữa sẽ bình thường.” Mạnh Tang Du xoa xoa thái dương, chỉ có thể lấy lý do này làm câu trả lời cho mấy hành vi động kinh của Chu Vũ Đế ngày hôm nay.

“Là thật? Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Phùng ma ma nhìn lên trời bái lại xong, giữ chặt vạt áo chủ tử, sốt ruột nói tiếp, “Nương nương, người đi cầu xin Hoàng thượng để ngài tăng số người đi tìm Quốc công lão gia đi, đã bảy tám ngày rồi vẫn không biết lão gia sống chết thế nào.”

“Chiều nay ta sẽ đi.” Mạnh Tang Du gật đầu, khuôn mặt lộ vài phần nghiêm trọng. Tin tức của cha vẫn chưa có, nhất định cha vẫn còn sống. Dầu gì Hoàng đế cũng là Hoàng đế, dù suýt chút nữa bị kẻ khác đoạt quyền nhưng chỉ cần hần ta trở về, quyền lực nằm trong tay vẫn cực kỳ đáng sợ. Nếu quả thật có ám vệ dưới trướng hần hỗ trợ tìm kiếm, tỷ lệ tìm được cha sẽ lớn hơn, nếu đã vậy thì chiều nay không thể không bán chút nhan sắc.

Nghĩ đến đây, cô lại từ từ lau đi son phấn, rửa mặt xong chuẩn bị ngủ một phen dưỡng dung nhan, bồi bổ tinh thần để chuẩn bị đối phó tên Hoàng đế động kinh kia.

Đúng lúc này có một y nữ cầu kiến ngoài điện, trong tay y nữ cầm một bát thuốc vẫn còn bốc từng cuộn khói nhờ nhờ.

“Sao, sao lại phải uống thuốc nữa?” Sắc mặt Phùng ma ma trắng bệch. Không cần hỏi nhiều, nhất định Hoàng đế là thật!

Y nữ kia chỉ mỉm cười, quỳ xuống trước mặt Mạnh Tang Du, hai tay nâng cao bát thuốc, cung kính nói, “Mời nương nương uống thuốc.”

“Nương nương, đừng...” Phùng ma ma vươn tay muốn cản lại, nhưng Mạnh Tang Du đã cầm lấy bát thuốc, ngửa đầu uống cạn. Giờ phút này Phùng ma ma đặc biệt nhớ thương A Bảo, con quý nhỏ nghịch phá kia nhất

định sẽ có cách hất đổ bát thuốc này, chỉ tiếc nường nường kiên quyết không cho chúng nó đi tìm nữa.

“Đi xuống đi.” Đưa trả lại chén thuốc, Mạnh Tang Du phất tay. Đừng nghĩ rằng cô không nhận thấy ánh nhìn chăm chăm của y nữ kia, nếu cô không ngoan ngoãn uống thuốc, không chừng còn có chín bát mười bát đang chờ phía sau. Như vậy cũng tốt, cô hoàn toàn, hoàn toàn không muốn có con với gã đàn ông kia. Đã không có con, nửa đời này cô chỉ cần tranh đấu vì bản thân mình, nửa đời sau còn có thể an nhàn tự tại xem người khác chọi nhau, nhưng nếu có con rồi cô lại phải dùng nửa đời sau bày mưu tính kế, cùng con mình đấu đá. Cứ sống như vậy sao mà chịu nổi? Mạnh Tang Du cô đã quá mệt mỏi rồi!

“Nường nường...” Mắt Phùng ma ma ngấn lệ nhìn đắm đắm vào chủ tử. Mới thấy thân thể đã ổn định được hơn phân nửa, bây giờ công sức đã sụp đổ, sao Hoàng thượng có thể nhẫn tâm như vậy?

“Không có gì, một mình ta càng thêm tự do.” Mạnh Tang Du cười khê, để Bích Thủy cùng Ngân Thúy mặt mày căng thẳng giúp mình sửa sang mái tóc đen dài, sau đó mệt mỏi chui vào trong đệm chăn ấm áp, đầu vừa chạm vào gối hô hấp đã nhanh chóng đều đều. Nếu mọi chuyện cứ mãi phiền não rối rắm, trong cung cũng đừng bao giờ mơ tưởng có một ngày lành mà sống, Mạnh Tang Du cô sẽ không để tâm lý của mình âm u, cả ngày thống khổ rồi thành con ngốc. Làm người, lúc không thể phản kháng cuộc sống thì chuyện duy nhất có thể làm chính là xuôi theo dòng nước, tận sức để bản thân có thể yên ổn mà bước tiếp.

Ngủ nửa canh giờ, Bích Thủy đúng giờ gọi Mạnh Tang Du dậy đi Càn Thanh Cung ‘chăm bẵm’ Hoàng đế.

Búi tóc lên thành kiểu trụ mã kế, bên tóc mai gài đóa bộ diêu phi thúy mạ vàng, mở ra đồng chai chai lọ lọ để trước mặt, Mạnh Tang Du xoa xoa khóe môi rồi đóng tất cả lại. Một khi tên Hoàng thượng kia thích như thế

này thì cô sẽ không bơi trát lên làm gì, bây giờ phi tần địa vị cao trong cung chỉ có mỗi mình tấm thân cô trong sạch, Hoàng thượng nhiệt tình một chút cũng hiểu được. Cũng tiện, mình sẽ dùng cơ hội này cứu cha ra, sau đó tính tiếp. Năm tới lại có tú nữ mới tiến cung, cũng không biết ai qua sông người nào, ai qua cầu người nào.

Nhếch môi cười, cô chỉ bơi một chút hương cao trên mặt, lại quét một giọt hương lộ giữa môi, sau đó thông thả đi đến Càn Thanh Cung. Gió lạnh buốt thấu nhanh chóng khiến gò má trắng ngần của Mạnh Tang Du ửng đỏ.

Mười bảy tuổi đúng là độ tuổi như hoa như ngọc, thiếu nữ ngược gió lay động mà đến quả khiến ‘hoa nhường nguyệt thẹn’, mắt ngọc mảy ngài, giống như đóa bạch mai nở rộ. Chu Vũ Đế khoanh tay đứng tựa ở cửa cung nhìn ra xa, thấy bóng hình xinh đẹp đang đến gần, đôi mắt tối sẫm bừng sáng.

Đi trở về đại điện, hắn trải một tờ giấy lụa, trầm giọng hạ lệnh với Thường Hỉ đứng bên cạnh bàn, “Mài mực cho trắm.”

“Hoàng thượng, vết thương trên vai chưa lành, hãy để sau rồi luyện chữ.” Thường Hỉ vội vàng cung kính khuyên can.

“Không có gì, chỉ viết vài chữ thôi.” Hắn phất tay, đứng yên một lát, nghe tiếng bước chân khê khàng kia càng lúc càng gần, lúc này mới vung bút lông sói phóng chữ.

Lúc Mạnh Tang Du bước vào đã thấy Chu Vũ Đế tập trung luyện chữ trước ngự bàn. Đôi mày kiếm của hắn khê nhú, cánh môi mỏng lạnh bạc vô tình mím thành một đường thẳng, biểu cảm chuyên chú khiến khuôn mặt vốn tuấn tú kia càng thêm phần cuốn hút. Đây chắc chắn là một người đàn ông đầy sức hấp dẫn, lại là người quyền lực nhất trên thế gian này, thảo nào mà hàng loạt phụ nữ trong cấm cung này có thể vì hắn sống chết.

Ánh mắt cô vẫn trong sáng tĩnh lặng, trên mặt nở nụ cười hợp tiêu chuẩn, chân thành đi qua, đứng im bên cạnh hần, ánh mắt quan sát tờ giấy lụa trên bàn. Nét bút đi như rồng tung mình, lối viết chữ thảo thể hiện khí phách rõ ràng, mạnh mẽ trên giấy, phong thái vương giả lạnh lùng phả thẳng vào mặt, hoàn toàn khuất phục kẻ khác. Đây chính là chữ viết duy thuộc về Chu Vũ Đế, người bình thường có thể bắt chước đường nét, nhưng không thể bắt chước thần thái này.

Quả nhiên là thật! Ánh mắt Mạnh Tang Du lóe lên, nhận lấy thỏi mực Thường Hỉ đang cầm tự mình mài mực.

Vừa mới bắt đầu, phòng chường Chu Vũ Đế mới phát hiện cô đứng bên cạnh, lập tức đặt cây bút lông sồi xuống, tự nhiên kéo tay áo cô lên xem xét cổ tay bị phỏng lúc sáng. Thấy vết đỏ đã biến mất, đường nét khuôn mặt lạnh lùng cứng ngắt lập tức dịu hần xuống. Quả nhiên Tang Du vẫn biết chường mực, không vì người khác mà làm tổn thương mình, điểm này rất tốt.

“Tang Du, nàng đến rồi, trẫm mới viết vài chữ, nàng xem thế nào.” Xoa nắn đầu ngón tay xanh lục của nàng, Chu Vũ Đế chỉ chỉ tờ giấy lụa, thầm nghĩ trong lòng: Nhận không ra người thì chắc hẳn nên nhận ra chữ.

“Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng.” Mạnh Tang Du muốn quỳ gối hành lễ lại bị hần kéo giật lên, tự nhiên ôm vào lòng, hơi thở đàn ông nóng rẫy mà mãnh liệt quanh quẩn nơi cánh mũi cô. Không có hứng thú đâu mà tìm hiểu vì sao hần ta đột nhiên thay đổi xưng hô, cô nở nụ cười trong trẻo, dịu dàng trả lời, “Chữ của Hoàng thượng tất nhiên vô cùng tốt.”

“Đừng có lệ với trẫm.” Đôi môi mỏng nóng bỏng của hần dán bên tai cô, âm giọng trầm thấp mạnh mẽ xuyên vào màng tai, mang đến cảm giác tê tê run rẩy. Có gì đó thật mờ ám dính chặt lên thân thể hai người, ngay cả không khí chung quanh cũng ngưng đọng.

Tại Mạnh Tang Du khẽ nhúc nhích, nụ cười giả tạo trên mặt càng thêm xán lạn, “Hoàng thượng cũng biết thần thiếp không giỏi văn chương chữ nghĩa, nếu thật sự muốn thiếp nói ra một hai điều không phải Hoàng thượng muốn khiến thiếp khó xử chứ?”

“Không giỏi chữ nghĩa?” Chu Vũ Đế vừa mơn trớn gò má mịn màng của nàng vừa thì thầm lặp lại những chữ kia, đôi mắt thâm trầm lóe lên tia sáng khó hiểu.

Mạnh Tang Du chỉ cảm thấy nửa mặt mình đã tê rần.

“Không giỏi thì không giỏi, trẫm dạy nàng.” Hắn bỗng nhiên cười to, trong tiếng cười mang theo cảm xúc ranh mãnh nào đó, lại cúi đầu, in một cái hôn môi lên sườn mặt không son phấn của nàng, cuối cùng còn nhẹ nhàng liếm liếm một chút, dường như cảm thấy vô cùng ngon miệng.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Chăm Sóc (4)

Mạnh Tang Du ngó ra, sau một hồi lâu mới giơ tay sờ sờ gò má ướt nhẹp của mình. Hắn ta cầm tinh con chó à? Hôn thì chả nói làm gì, đây lại còn liếm? Chó má!

Thoáng cúi đầu, nhẹ nhàng dịu dàng ấn một sợi gân xanh mới bực ra ở trán, Mạnh Tang Du mỉm cười rạng rỡ. Vì cha, bằng bất cứ giá nào, mi thích lợi dụng sờ mó thì cứ sờ mó cho đã đi, dù sao thân thể bà cũng chưa lành, không thể lăn giường với mi được!

“Xin Hoàng thượng chỉ giáo.” Đôi mắt phương đen trắng rõ ràng khẽ nheo lại, phần cổ trắng ngần mịn màng nghiêng nghiêng, nhìn thoáng qua người đàn ông đang ôm mình từ phía sau, diễn tả vô cùng nhuần nhuyễn mấy chữ “mắt đi mày lại.”

Trong chớp mắt, Chu Vũ Đế gần như ngừng thở, mặc dù biết phong thái quyến rũ này chẳng qua chỉ là nàng giả vờ, nhưng hắn không thể khống chế được mà chìm đắm. Trước khi Tang Du vẫn còn chưa chịu ngã lòng vì hắn, cho dù chỉ có chút hư tình giả ý thôi cũng đủ khiến hắn vui mừng nháy nhót. Giờ khắc này hắn chỉ cảm thấy may mắn, may mắn rằng hắn là Hoàng đế, cho nên đầu người phụ nữ của hắn có khinh thường có căm ghét cũng không biểu hiện ra ngoài. Trái tim của hắn đã đạt đến ngưỡng tầm thường thấp kém đến như vậy. Đời bảo ai yêu trước sẽ thua, không còn nghi ngờ gì, hắn đã hoàn toàn thua cuộc.

“Trẫm dạy nàng ngồi trước.” Hắn cười khẽ, ôm lấy vai nàng, ấn nàng ngồi xuống ghế.

Mạnh Tang Du phát hoảng, vội vàng túm lấy ống tay áo của hắc đứng lên, kinh hoảng nói, “Hoàng thượng! Đây đâu phải là chỗ thiếp có thể ngồi được?”

Trong đôi mắt tối sẫm của Chu Vũ Đế tràn đầy ý cười, sờ sờ gò má trắng mịn của nàng, trầm giọng nói, “Trẫm nói có thể ngồi là có thể ngồi, nhưng chỗ này cao hơn nhiều so với nàng, không tốt cho việc luyện chữ, nàng ngồi trên đùi trẫm vậy.” Hắc tự nhiên ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tang Du rồi kéo nàng ngồi lên đùi mình, một tay nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn cầm ngự bút.

Vậy thì trực tiếp ngồi luôn trên ghế còn hơn! Mạnh Tang Du bị hắc ủ chặt trong lòng, xung quanh đều là mùi long tiên hương rất đậm, nhiệt độ cơ thể nóng rẫy cuộn cuộn truyền từ hông cùng vòng eo không ngừng lan tỏa, khiến cô ‘như đứng đồng lửa như ngồi đồng than.’

Đè ép nhịp tim đập dồn xuống, Chu Vũ Đế gác cằm lên bờ vai mảnh mai của nàng, tham lam hít vào mùi hương lạnh lạnh dễ chịu kia. Lúc trước chỉ có nàng ôm, hắc đã tưởng tượng đến cái ngày tự tay siết chặt nàng vào lòng, cảm giác này quả thật tuyệt vời như trong tưởng tượng. Ngược được lấp đầy như chính trái tim hắc không trống rỗng, rốt cuộc không thể tồn tại dung chứa bất cứ kẻ nào khác.

“Đừng nhúc nhích!” Cảm giác được cái hông tròn tròn mềm mềm của nàng cứ nhấp nhồm trên người mình, hắc hít một hơi thật sâu, giọng khàn đặc không tròn chữ. Trong lòng chính là cô gái mình nhớ thương bao lâu, ý chí cứng cỏi của hắc không chịu nổi một lần kích thích nào nữa.

Giọng nói tràn đầy nam tính vừa thấp lại vừa trầm, xen lẫn đó là hơi thở dục tình khiến da đầu người ta run lên, Mạnh Tang Du lập tức bất động, ngồi im re một lúc lâu sau vẫn cảm giác được phần cứng rắn dưới hông cùng tiếng hô hấp dồn dập của hắc, cô mím môi, chủ động nắm lấy ngự bút,

giật nhẹ tay áo Chu Vũ Đế, dịu dàng mở miệng, “Hoàng thượng, không phải ngài nói muốn dạy thiếp luyện chữ sao?”

“Cánh tay thả lỏng, thẳng lưng lên, trẫm dạy nàng cách cầm bút.” Chu Vũ Đế cười khở, ép mình dời chú ý sang chỗ khác. Hắn quá hiểu khả năng của Tang Du, hôm nay nhất định chỉ có thể nhìn mà không ăn được.

Thầm thở dài, hắn vòng tay riết chặt bờ eo kia, tay còn lại nắm siết lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hai người cùng cầm cây bút lông sói, chậm rãi đưa nét trên giấy. Tang Du, Thiệu Trạch, bốn chữ hành thư song song sánh đôi, như hòa hợp như khăng khít, thân mật không kể xiết.

Mạnh Tang Du cup mắt xuống ngượng ngùng cười, đôi mắt đen lại giấu đi ánh nhìn chằm chọc.

Nâng cằm của nàng lên, thoáng nhìn qua tia sáng sắc lạnh nàng vẫn chưa kịp giấu đi, mặt Chu Vũ Đế không biểu cảm, nhưng trong tim lại truyền đến cảm giác nhức nhối đau đớn như thể có hàng ngàn mũi kim xuyên thấu.

“Tang Du...” Trẫm nên làm thế nào với nàng bây giờ? Phải làm như thế nào mới có thể phá vỡ tảng băng trong lòng nàng? Hắn khẽ gọi, như một hơi thở dài, như muốn tâm sự ngàn câu vạn chữ, cuối cùng lại biến mất giữa môi răng quăn quít.

Mạnh Tang Du ngẩn người, lập tức khẽ mở đôi môi đỏ mọng tiếp nhận hắn xâm nhập. Sinh tử đều nằm trong bàn tay kẻ này, cô có quyền phản kháng ư? Dù sao ‘sắc đẹp’ của hắn cũng không tầm thường, cô cũng có thể hưởng thụ một hai.

Nhận thấy nàng thuận theo, ánh mắt Chu Vũ Đế sầm xuống, bàn tay giữ lấy gương mặt nàng, không ngừng khiến nụ hôn thêm sâu thêm dài, động tác cuồng nhiệt, lưỡi quyến luyến triển miên, hắn càn quét từng tấc một trong khoang miệng nàng, nuốt hết nước bọt của nàng, hết như một lữ

khách cơ khát bên ba trong sa mạc. Không biết bao nhiêu lần, cũng không biết bao nhiêu ngày đêm hẩn nghĩ về khuôn miệng xinh xắn nhỏ nhỏ này.

Thường Hỉ đã cho cung nhân trong điện lui cả, ngoại trừ âm thanh môi lưỡi quần quít mát mát trong tấm điện trống trải, mọi thứ khác dường như đã tắt lịm.

“Hoàng thượng, thân thể thiếp chưa lành.” Mạnh Tang Du cẩn thận tránh đi miệng vết thương, úp mặt vào lồng ngực mạnh mẽ của hẩn, túm bàn tay đã luồn vào vạt áo mình lại.

Chu Vũ Đế cứng đờ, từ từ rút bàn tay tùy tiện kia ra, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, giống như người nào đó cẩn thận che chở con trẻ, lại tựa hồ như những ngày trong quá khứ, Tang Du cũng đã từng mơn trớn lưng A Bảo như thế.

Thừa dịp nhiệt độ trên người hẩn chưa ‘nguội’, Mạnh Tang Du lại hợp thời lên tiếng, giọng nói mềm mại, “Hoàng thượng, thiếp muốn xin Hoàng thượng một chuyện.”

“Chuyện gì? Cứ nói, đừng ngại.” Chu Vũ Đế hôn hôn khuôn mặt nàng, giọng nói khản đặc.

“Thiếp muốn xin Hàng thượng phái người đến vùng đầm lầy tìm phụ thân, thiếp cảm thấy phụ thân cùng Hàn tướng quân nhất định còn bình yên vô sự.” Nàng ngừng đầu, nghiêm mặt nói, “Tuy rằng đầm lầy trải rộng, khí độc tràn ngập khắp nơi, nhưng bây giờ là mùa đông, không có cỏ lau che phủ đầm lầy cũng đã đông thành băng, chuyện ảnh hưởng tới tính mạng cũng giảm bớt, khí độc lại không dày đặc như mùa hè, nếu như dùng khăn ẩm bịt kín miệng mũi, lấy lau sấy cây cỏ làm thức ăn, ở bên trong mười ngày nửa tháng cũng không là vấn đề gì lớn. Huống hồ phụ thân bên ba phía Bắc Trường Thành bao năm, am hiểu kỹ năng sinh tồn, cho nên thiếp cảm thấy họ nhất định còn sống.”

“Hiếu được nhiều chuyện như thế, thật ra Tang Du của trăm cũng là một người nhìn xa trông rộng.” Chu Vũ Đế nhíu mày, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa vết thâm quầng quanh mắt nàng, đau lòng muốn chết.

“Chỉ là thiệp từng nghe cha kể về cuộc sống nơi biên cương cho nên mới biết được chút ít.” Mạnh Tang Du cụp mắt, có phần không được tự nhiên, biểu cảm đau lòng của hắn ta rất thật.

“Nàng không cần phải cầu xin trăm, trăm đã tăng số người đến vùng đầm lầy tìm kiếm, nếu tìm được trăm nhất định sẽ thông báo cho nàng trước tiên.” Hắn giữ lấy bả vai nàng, trong lòng chỉ cảm thấy lạnh ngắt. Thảo nào Tang Du lại ngoan ngoãn nhiệt tình như vậy, thì ra là có chuyện cầu cạnh mình! Nhưng có chuyện cầu xin nhờ vả hay dựa vào cũng tốt, sợ nhất là nàng không còn mong ước gì nữa, ngay cả cơ hội gần gũi cũng không cho.

Trái tim lặng ngắt lại nóng lên, hắn cúi đầu, lưỡi cắn thận liếm liếm đôi môi duyên dáng đầy đặn của nàng.

“Hoàng thượng, canh giờ đã đến, thần thiệp nên đi thỉnh an Thái hậu, mười năm rồi, lần đầu tiên Thái hậu hồi cung, vì buổi chăm sóc lúc sáng đã miễn thỉnh an, không nên bỏ lỡ buổi chiều hôm nay nữa.” Mạnh Tang Du để mặc hắn liếm một lát, nhìn thoáng qua đồng hồ cát trong điện, khẽ nhắc nhở.

“Bé con, nàng qua cầu rút ván!” Chu Vũ Đế dùng răng nanh cắn cắn môi dưới mềm mại của nàng, gương mặt tỏ thái độ không biết làm cách nào, nhưng yêu thương nuông chiều nồng nàn trong ánh mắt kia chẳng thể khuất giấu được.

Má Mạnh Tang Du lại đúng lúc đỏ ửng, vào cung ba năm, cô biết lúc nào nên cười lúc nào nên khóc, khi nào nên ngượng ngùng, ngàn vạn loại phong thái quyến rũ mị hoặc đều có thể ‘văn chương trôi chảy.’ Không động lòng nhưng có thể động tình, tất cả là khả năng dối lừa trời ban.

“Đi đi.” Chu Vũ Đế thở dài, ôm nàng đứng lên, lại cẩn thận sửa sang lớp váy áo đã hơi nhàu kia lại, hành động thân thiết tự nhiên như thể đã luyện tập chuyện này trăm ngàn lần. Cảm giác quen thuộc kỳ dị lại ập tới.

“Thần thiếp cáo lui.” Mạnh Tang Du quỳ gối hành lễ.

“Khoan đã, cái này đang rất thơm, cho trầm đi.” Ngón tay dài của hân chỉ chỉ vật bên hông cô.

Mạnh Tang Du cúi đầu nhìn theo, là túi hương mới may đang tỏa ra mùi hoa mai thoang thoảng. “Hôm khác thiếp sẽ tự tay làm cho Hoàng thượng một cái.” Cô tháo túi hương xuống, vô cùng biết thời biết thế trả lời.

“Ừ.” Chu Vũ Đế bật cười, nụ cười kia lại sang sảng ngoài ý muốn.

Mạnh Tang Du cũng mỉm cười, được Thường Hỉ ân cần hầu hạ đưa về hương Từ Ninh Cung, hân đứng lặng ở cửa đại điện nhìn theo, cho đến khi bóng lưng nàng hoàn toàn biến mất ở ngã rẽ mới thông thả quay bước về.

* * * *

Đám phi tần đã tụ tập đầy đủ trong Từ Ninh Cung từ trước, phần lớn là do Thẩm Tuệ Như cầm đầu, còn có vài người không được sủng ái ngồi yên trong góc thiên điện, có vẻ phân biệt rõ ràng. Còn chưa đặt chân lên ngai Hậu Thẩm Tuệ Như đã có vẻ độc bá toàn hậu cung. Cũng khó trách, Hoàng đế giả đã giao bảo ấn của Hoàng hậu để y thị quản lý lục cung, tất cả mọi người đều cho rằng ngai Hậu này đã nằm gọn trong túi Thẩm Tuệ Như.

Lúc Mạnh Tang Du bước vào, không biết Thẩm Tuệ Như vừa nghe ai nói xong đang che mặt cười khẽ, đám phi tử khác cũng cho thể diện mà hòa theo, tiếng nói chuyện râm râm ran ran.

“Thần thiếp bái kiến Đức phi nương nương.” Các phi tần vừa thấy Mạnh Tang Du bước vào đã vội vàng đứng lên quỳ gối hành lễ, Thẩm Tuệ Như

ngồi yên trên ghế, đôi mắt đen kịt cao ngạo nhìn thoáng qua, dáng vẻ bất động thể hiện phong thái mạnh mẽ áp đảo.

Đúng là châu chấu sau mùa thu ~ Mạnh Tang Du nhìn lại, khinh miệt cười, thông thả đến vị trí của mình, gọi cung nhân mang ghế dựa đặt vào đấy. Chấp chương cung vụ thì sao, tay cầm bảo ấn Hoàng hậu thì sao? Xét về vị phân, mi vẫn ở dưới váy bà.

秋后的蚂蚱 – đây đủ 秋后的蚂蚱, 蹦达不了几天了, châu chấu sau mùa thu, chẳng nhảy nhót được mấy ngày nữa đâu.

Khiêu khích này ai ai vừa nhìn cũng hiểu, trong điện lặng ngắt. Thẩm Tuệ Như siết chặt hai nắm tay, hết riết rồi nới lỏng, hết thả ra rồi nghiền lại. Y thị vẫn còn lý trí mà nhớ đây là Từ Ninh Cung, mình không thể làm bậy, cuối cùng chỉ mỉm cười, cúi đầu che khuất sát ý lóe lên trong người mắt.

Không khí ngưng đọng khó chịu, qua một lúc lâu sau Kim ma ma mới vén rèm châu mời nhóm cung phi đến chính điện bái kiến, lúc này bầu không khí nặng nề mới tan biến.

Thái hậu ngồi ngay ngắn trên vị trí chủ vị, trang phục sang trọng, nét mặt nghiêm nghị, chỉ một ánh mắt thoáng qua đã khiến người ta cảm thấy áp lực, phong thái uy nghi kia lập tức khiến con phượng hoàng giả dối Thẩm Tuệ Như chỉ là sinh đất.

Cơ bắp trên mặt Thẩm Tuệ Như căng cứng, rõ ràng kiêng kỵ Thái hậu. Y thị lướt nhìn Niệm Từ bên cạnh Thái hậu, trong lòng lập tức ổn định. Tạm thời nín nhịn mười ngày nữa, mười ngày sau, cho dù là triều đình hay hậu cung đều do mình định đoạt.

Thái hậu nhìn thoáng qua y thị, trên mặt không vui không giận, ngay cả ánh mắt cũng hoàn toàn trầm tĩnh. Đợi tất cả hành lễ xong, bà nhìn về phía Mạnh Tang Du, biểu cảm nghiêm túc có phần dịu hòa, “Thương thế Hoàng thượng thế nào?”

“Hồi bẩm Thái hậu, tốt hơn so với ngày hôm qua, nghỉ ngơi thêm năm sáu ngày có thể tiếp nhận chính vụ.” Mạnh Tang Du không tỏ ra thân thiết cũng chẳng lấy lòng, trả lời đơn giản.

Sắc mặt Thái hậu càng thêm ôn hòa, kéo tay cô lại ngồi cạnh mình, hoàn toàn hờ hững với Thẩm Tuệ Như. Người đàn bà này sẽ tự chuốc lấy kết cục, bà không cần thiết phải lãng phí tình cảm.

Sắc mặt đám phi tần vô cùng phấn khích, ánh mắt tề nhị nhìn về phía Thẩm Tuệ Như. Rõ ràng Thái hậu thích Đức phi, Hoàng thượng lại có chuyện áy náy với Thái hậu, có Thái hậu chặn con sông này, chưa chắc ngại Hậu sẽ lọt vào tay ai.

Thẩm Tuệ Như khép hờ mắt cười nhạt, tất thấy đều bình tĩnh. Nhưng giây tiếp theo, một người đàn bà tóc tai bù xù, khuôn mặt hốc hác đã đập nát sự trấn định ấy.

Người đàn bà ấy như điên như dại đẩy đám cung nhân ra, bổ nhào vào chân Thái hậu, khuôn mặt tro xương ẩn khuất dưới mái tóc xơ xác, là Lý quý phi đang bị giam cầm trong lãnh cung.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Báo Ứng (1)

Lý quý phi xuất hiện quá đột ngột, cung nhân chung quanh vẫn còn chưa phản ứng, cô ta đã nhào xuống trước mặt Thái hậu, hai cánh tay hươ hươ rướn tới muốn ôm chân Thái hậu.

Mạnh Tang Du nhanh nhẹn xoay người che mình trước mặt Thái hậu, khi thấy rõ gương mặt hốc hác cùng cơ thể gầy xẹp của đối phương, hàng mày cô dựng đứng cả lên. Không cần nghe người đàn bà này nói gì nữa, chỉ cần nhìn qua đã biết cô ta phải trải qua những chuyện kinh khủng thảm thương gì, bàn tay kia đã không thể gọi là bàn tay, khô quắt như một nhánh cây, đôi chân liêu xiêu lảo đảo không sức lực, thậm chí còn run lẩy bẩy.

Rốt cuộc cô ta đã làm như thế nào để thuận lợi trốn khỏi lãnh cung tầng tầng lớp lớp thị vệ để đến Từ Ninh Cung trong tình trạng không ra hình người như thế này? Trong khi đó khoảng cách giữa hai cung không phải là gần! Mạnh Tang Du nghi ngờ, sau rốt cũng hiểu được nội tình bên trong, tránh cánh tay kia ra, từ từ đứng qua một bên nhìn sang Thái hậu.

Thái hậu kinh ngạc, do dự một lúc mới hỏi, “Lý quý phi?”

“Thái hậu, xin người hãy cứu Nhị hoàng nhi! Thăng bé sắp bị con đàn bà ác độc này hại chết!” Lý quý phi nằm sổng xoài bên chân Thái hậu, chỉ vào Thẩm Tuệ Như, khuôn mặt méo mó đầy thù hận.

“Người mới độc ác! Người hại chết con ta!” Hai mắt Hiền phi đỏ ngầu nhào về phía Lý quý phi, chỉ trong một thoáng đã khiến giữa điện nhốn nháo, mà Thẩm Tuệ Như đã tỉnh người lại, lớn giọng ra lệnh cho thị vệ kéo người ra ngoài.

“Khoan đã, ngăn họ lại, ai gia muốn nghe xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Thái hậu phất tay, thị vệ lập tức kéo hai người đàn bà ra, tóc tai Hiên phi rối xù, mà Lý quý phi lại càng không ra hình người.

“Thái hậu, oan cho thần thiếp, oan cho Nhị hoàng nhi!” Lý quý phi khóc không thành tiếng, bắt đầu nghẹn ngào kể lể.

Tất cả đám người trong điện đều dùng ánh mắt lạnh lùng vô tình, hoặc hả hê khi người khác gặp họa, hoặc thờ ơ nhìn Lý quý phi nước mắt giàn giụa, thống khổ không sao kể xiết. Hiên phi nghiêng răng ken két, hận không thể xả thịt người đàn bà kia ra, nhưng càng lúc Lý quý phi càng tiết lộ thêm nhiều bí mật, họ cũng không thể giữ vững tâm trạng “chuyện không liên quan đến mình càng hay càng đã” được.

Tuyệt tử canh? Hoàng nhi bị hạ độc không thể sống qua trường thành? Không, đây chắc chắn không phải thật! Ánh mắt họ thẳng thốt, không dám tin nhìn thẳng vào Thâm Tuệ Như, thấy sắc mặt đối phương lúc xanh lúc trắng cùng đôi mắt chột dạ sợ hãi, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Đã nói là châu chấu sau mùa thu, không ngờ báo ứng lại đến nhanh như vậy! Quả nhiên là Hoàng thượng thật, vừa ngồi vào vị trí đã dùng thủ đoạn lôi đình, không hề cho cơ hội dừng lại thở dốc. Mạnh Tang Du nhìn thoáng qua gương mặt vụn vỡ của Thâm Tuệ Như, cúi đầu trào phúng cười.

“Thái hậu, thần thiếp...” Thâm Tuệ Như không hổ là Thâm Tuệ Như, ngay lập tức đã trấn định, ôm bụng bước lên quỳ gối trước mặt Thái hậu, đang chuẩn bị biện bạch, cũng chẳng muốn quỳ xuống nhưng lại xụi lơ xuống đất, trong cổ họng trào ra tiếng rên xiết đau đớn.

Y thị trừng to mắt, riết chặt lấy vùng bụng đau đớn đang quặn thắt không ngừng, trên trán rịn đầy mồ hôi lạnh, lớp váy sau lưng từ từ thấm đỏ. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, ngoại trừ cơn đau cào xé khắp người, y thị không thể ý thức được chuyện gì nữa.

“A! Lương phi sinh non!” Niệm Từ hoảng sợ thét lên, những tằm phi khác cũng sững ra, há hốc mồm.

“Đưa Lương phi đến thiên điện đi.” Dung sắc Thái hậu bình thản, bà lãnh đạm ra lệnh, ánh mắt lạnh buốt lướt qua Thẩm Tuệ Như lóe lên tia sát khí. Vài ma ma to khỏe đi lên phía trước, kéo giật Lương phi đứng lên, cũng mang Niệm Từ đang hoảng sợ bất an đi theo, chỉ để lại vũng máu chói mắt.

“Các người ở lại, ai gia gọi thái y bắt mạch xem có phải Lý quý phi nói thật hay không. Những người khác mời các Hoàng tử đến đây.” Thái hậu cầm chuỗi phật châu trong tay bắt đầu tụng kinh, hai mắt khép lại không nhìn ra biểu cảm gì.

Đám thị vệ nhận mệnh rồi rời đi, Lý quý phi lặng ngắt nằm sấp bên chân Thái hậu, sắc mặt xám trắng yếu ớt như gỗ mục, không còn sức sống. Tinh thần các phi tần rơi vào hỗn loạn, không nói một lời, bầu không khí trong điện nặng nề ngưng tụ, chẳng thể nghe bất cứ âm thanh nào nữa.

Những thái y đi cùng Thái hậu đến Thiên Phật Sơn nhanh chóng đến, các Hoàng tử được thị vệ hộ tống cũng đến đại điện ngay sau đó. Thấy Nhị hoàng tử nằm trên ghế được đám thị vệ đỡ vào, rốt cuộc Lý quý phi cũng có phản ứng, khuôn mặt nhòa nước mắt nhào tới.

Xương đùi Nhị hoàng tử đã bị đánh gãy, lại không có người trị liệu chăm sóc, bây giờ không thể đứng thẳng, trừ phi phải đánh gãy xương đùi lần nữa để điều trị, nhưng sau này cũng tàn tật nghiêm trọng, đến ngày mưa sẽ chịu cơn đau nhức không thối.

Các Hoàng tử khác đều trúng độc, thân thể vô cùng yếu ớt, nếu cẩn thận chăm sóc điều dưỡng cơ thể vài năm có lẽ sẽ sống như người bình thường, nhưng chắc chắn thọ không lâu.

Ngoại trừ Đức phi luôn giam lỏng không ra ngoài cùng vài phi tần phẩm vị thấp chưa bao giờ được thị tẩm, đám phi tần còn lại đều bị hạ tuyệt tử canh, không ai may mắn thoát khỏi.

Những thái y này đều là tâm phúc của Thái hậu, có chỗ dựa vào, trước đó lại được Hoàng thượng chỉ thị, cho nên ‘tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn’ (đã biết thì không có cái gì là không nói, mà đã nói thì nói hết). Chờ họ dứt lời, trong điện ngưng đọng, sau một hồi lâu Hiền phi gào lên tiếng thét thê lương bi thống, tiếp sau đó là đám phi tần Thần phi, Lệ phi đều ôm lấy con mình khóc rống. Tiếng khóc tê tâm liệt phế nhanh chóng vang khắp chính điện, lúc này tất cả chỉ có một mục đích duy nhất, bẩm thây Thăm Tuệ Như vạn đoạn!

Chó dại cắn người quả nhiên không sửa. Ai có thể tưởng tượng được một Lương phi dịu dàng thân thiện lại âm thầm làm ra chuyện khiến người ta sợ hãi đến nhường này, toàn bộ Thái y viện đều nằm trong tay cô ta, nếu như Thái hậu không hồi cung, chỉ sợ hậu cung này sẽ thành địa bàn của y thị cùng đứa con trong bụng. Đáng sợ!

Nghĩ kỹ mọi chuyện xong, rất nhiều phi tần bắt đầu run run, không phải vì sợ hãi, mà là hận thù ngút trời. Con sống không lâu, mình lại không thể sinh được nữa, ở trong cung chỉ có thể chờ chết.

“Thái hậu, xin người bẩm báo việc này cho Hoàng thượng, nghiêm trị hung thủ!” Hiền phi lau khô nước mắt, phịch một tiếng quỳ gối xuống trước mặt Thái hậu. Cô ta đã tin những gì Lý quý phi nói, Ngũ hoàng tử chắc chắn do Thăm Tuệ Như hạ độc! Thế mà mình không những cảm kích kẻ tử thù, mà còn thành vật hữu dụng cho nó, giúp nó kéo đổ Lý quý phi. Bây giờ cô ta chỉ cảm thấy sống không bằng chết!

“Xin Thái hậu cùng Hoàng thượng lấy lại công bằng!” Âm thanh phịch phịch quỳ gối trong điện vang lên, Mạnh Tang Du cũng không thể đứng

nguyên như vậy, đành phải quỳ theo. Vở diễn hôm nay quả thực phần khích lòng người, quỳ một chút có chết gì.

“Người đâu, đi mời Hoàng thượng.” Thái hậu ngừng việc tụng kinh, hai mắt vẫn khép lại, dường như rất không vui với tình huống trước mắt.

“Ai gia cùng Hoàng thượng tất sẽ phân xử chuyện này cho các người, nhưng một khi ra khỏi cửa cung ai gia, các người phải để ý miệng lưỡi mình, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, trả lời ai gia nghe.” Đặt phật châu trong tay xuống, Thái hậu từ từ mở mắt nhìn phi tần bên dưới, sát khí ngập tràn trong mắt nào còn giống với lão Phật gia vừa nãy?

“Thần thiếp hiểu rõ.” Đám phi tần cùng lên tiếng. Hoàng tự trúng độc, phi tử bị hại, cơ hồ chặt đứt căn mạch Hoàng gia, chuyện gièm pha kinh hãi thế tục nhường này nếu như bị đồn ra chắc chắn sẽ khiến xã tắc Đại Chu dao động. Trừ phi họ muốn tìm đường chết, để gia tộc chôn cùng mình, bằng không chỉ có thể nuốt chuyện này vào bụng. Nhưng thù vẫn phải báo!

Nghĩ đến đây, không biết có bao nhiêu người làm gãy bộ móng vàng đeo trên tay.

Lúc Chu Vũ Đế đến, những Hoàng tử đang hoảng hốt sợ hãi đã bị mang đi, vết máu trên đất cũng được lau chùi sạch sẽ, chỉ để lại nguyên đám đàn bà nhạt nhòa nước mắt, biểu cảm thê lương bất lực. Mạnh Tang Du cúi đầu đứng lặng, cố gắng giảm nhỏ cảm giác tồn tại của mình. Cô có thể cảm giác được đã có không ít người hướng ánh mắt oán hận vào mình. Con người là thế, lúc rơi vào hoàn cảnh bất hạnh lại đổ hết mọi ác độc lên đầu người khác, hận không thể khiến toàn thế giới này bất hạnh cùng mình.

“Trẫm đã nghe nói.” Hần ngồi xuống ghế chủ vị, tầm mắt ngừng trên người Mạnh Tang Du một giây rồi nhanh chóng dời đi.

“Hoàng thượng tính toán thế nào?” Thái hậu lại chậm rãi niệm phật châu. Ở Thiên Phật Sơn lâu ngày, bà đã không thể chấp nhận được chuyện

lục đục đầu đá trong cung đình. Xử lý hết chuyện rắc rối này bà muốn về Thiên Phật Sơn lập tức.

“Lương phi thế nào?” Chu Vũ Đế không trả lời, ngược lại nhìn về phía Kim ma ma bên người Thái hậu, trầm giọng hỏi.

“Hoàng thượng ~ xin Hoàng thượng phân xử cho thần thiếp!” Thần Phi khóc ‘lê hoa đái vũ’, cầu xin thống thiết. Mấy ngày gần đây được sủng ái, cô ta tự cho mình ở trong lòng Hoàng thượng cũng có vài phần sức nặng, không ngờ lúc này Hoàng thượng còn lo lắng cho con tiện nhân kia! Là quý mê tâm hồn đi? Bằng không sao có thể để con tiện nhân kia gây dựng thế lực lớn mạnh đến mức này?

Thần phi vừa mở miệng, mấy tần phi được sủng ái dạo gần đây đều xúm lại quỳ sát chân hăn, xinh đẹp quyến rũ. Nếu họ biết người sủng hạnh mình thời gian trước không phải là người đàn ông này, chẳng biết sẽ có loại biểu cảm như thế nào, còn có thể giữ lớp mặt nạ thê điểm trong cơn đau thấu không ai hiểu kia chăng.

Thoáng nhìn qua sắc mặt âm trầm khó lường cùng gió lốc trong đôi mắt đen sẫm kia, Mạnh Tang Du cúi đầu, khước miệng nhếch lên nụ cười chế giễu, âm thầm phán đoán tâm trạng của hăn. Mùi vị chuyện này hăn không mấy ngon lành đi? Đàn ông bình thường đã không thể tha thứ được, huống chi là Đế vương ăn trên ngồi trước? Nghĩ đến đây, môi Mạnh Tang Du càng cong hơn.

“Câm miệng hết cho trẫm!” Chu Vũ Đế không kiên nhẫn được, trong khoang mũi ngập ngụa đủ hương vị phấn son, ngạt thở đến mức khiến thái dương hăn co rút đau đớn, những gương mặt xinh đẹp thút tha thút thít kia lại càng không thể khiến hăn cảm động nổi.

Giọng nói hăn vừa thấp vừa trầm, xen lẫn có tia sát khí, đám phi tần im phăng phắt, nơm nớp lo sợ quỳ gần chân hăn không dám lộn xộn.

“Bẩm Hoàng thượng, Lương phi sinh non, vừa rồi xuất huyết rất nhiều, bây giờ đã ngừng, đang hôn mê bất tỉnh.” Kim ma ma bẩm báo chi tiết.

“Biếm lãnh cung trước, đợi trẫm xử lý Thầm thái sư xong nhất định xử tội.” Chu Vũ Đế lạnh giọng mở miệng.

Đám phi tần đang quỳ cũng nghe hiểu được, từ nay nhà họ Thầm còn phải hứng chịu tai kiếp khủng khiếp hơn nữa, chẳng việc gì phải nóng lòng. Chết thì hết chuyện, sống không bằng chết mới là báo ứng mà Thầm Tuệ Như nên nhận được!

Thấy Hoàng thượng đứng dậy phải đi, vài phi tử được sủng ái trước đây vội vàng mang theo nước mắt đứng lên tiễn bước, muốn tranh thủ chút ít tình cảm. Không có con cái, thánh sủng mới là chỗ dựa sống sót duy nhất. Trải qua đủ loại âm mưu, họ có thể nhanh chóng đứng lên trong nghịch cảnh treó ngoe đi tìm đường ra khác.

Chu Vũ Đế dừng bước, quay đầu nhìn về phía Mạnh Tang Du, thấy nàng cùng Kim ma ma đỡ Thái hậu đứng dậy, xoay người đưa Thái hậu quay về tấm điện nghỉ ngơi, hoàn toàn không hề để ý đến mình.

Cúi đầu cười khố, Chu Vũ Đế phất tay đẩy đám đàn bà bên cạnh, bước nhanh rời đi.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Báo Ứng (2)

Màn đêm buông xuống, hoàng cung nguy nga tráng lệ được bọc một lớp màu tối sẫm, nhìn mấy nhánh cây trơ trọi đứng đơ trong gió lạnh vô cùng đáng sợ. Những cơn gió cuộn xoáy nức nở trên bầu trời khiến tâm thần người nô náo không yên. Hôm nay chắc chắn là một đêm không bình thường, vài nơi chốn nào đó trong lục cung mông mênh vang lên tiếng đồ sứ vỡ vụn cùng tiếng khóc bi ai của phụ nữ. Những cung nhân tuần tra ban đêm cầm đèn lồng nhanh nhanh đi qua, không dám liếc mắt, cũng không dám hỏi nhiều.

Trong Càn Thanh Cung, Chu Vũ Đế đang ngồi sau ngự bàn phê duyệt tấu chương, trên giá ngự bút bằng gỗ tử đàn treo một túi hương, hương thơm thoang thoảng lững lờ trong không trung xoa dịu tinh thần, khiến người ta cảm thấy thật an tâm.

“Hoàng thượng, Thẩm Tuệ Như tỉnh, đang âm ỉ muốn gặp ngài.”
Thường Hỉ cho một thái giám vừa báo tin lui ra, đi vào điện nhỏ giọng nói.

Ngay cả mày cũng không động, Chu Vũ Đế vẫn tiếp tục xem xét tấu chương. Thường Hỉ thấy hần thờ ơ, đang muốn đi ra lại thấy hần đặt một quyển tấu chương vừa phê xong xuống, lãnh đạm nói, “Đi thôi, xem thế nào.” Giữa họ tất yếu phải có một lần đối mặt.

Vừa đi ra được vài bước, hần nhướng mày, quay gót về, bàn tay cầm lấy túi hương treo trên giá cẩn thận bỏ vào trong lòng.

Bóng đêm nơi lãnh cung càng âm u đặc quánh, trên đất rải kín đám cây cỏ khô héo gãy cành, từng luồng gió rét rin rít ào qua, cảm giác sợ hãi bọc kín mọi giác quan. Cửa sổ giấy trên cung điện đã bị nước mưa ăn mòn tự

khi nào, không thể ngăn cản gió lạnh, trong ngoài căn phòng kia đều có những vũng nước đóng thành băng, chẳng có gì khác nhau.

Thẩm Tuệ Như nằm trên chiếc giường ẩm ướt mốc meo, chỉ có một cái chăn bông mỏng sưởi ấm, sau người còn dập dính máu, loang rộng trên lớp váy áo. Y thị rét lạnh run rẩy, trên trán rịn đầy mồ hôi lạnh, não như thể bị kéo căng đau đớn, thế nhưng nét mặt lại trầm tĩnh, không hề có xúc cảm sợ hãi hay tuyệt vọng khi đại họa cận kề. Đã đến bước này còn giãy dụa cũng chỉ phí công, y thị muốn giữ sức gặp người đàn ông kia một lần.

Niệm Từ nhật đảm củi khô xung quanh đốt một đồng lửa nhỏ, cách Thẩm Tuệ Như rất xa, không quan tâm y thị sống chết thế nào. Bây giờ cô ta vô cùng hối hận, bắt đầu nhưng nhớ quãng thời gian nhàn hạ nơi Thiên Phật Sơn.

Cửa cung mục nát được đẩy ra, âm thanh kéo kẹt khiến hai người chú ý. Thấy người đàn ông phía sau Thường Hỉ, ánh mắt không hèn mà cùng lóe sáng.

“Hoàng thượng, xin tha mạng, nô tì biết sai rồi!” Niệm Từ nhoài người đến trước mặt hắn, dập đầu cộp cộp, trên đất dập dính màu máu đỏ.

“Rất âm ỉ.” Hắc lãnh đạm cất giọng, Thường Hỉ phía sau vung tay lên, Niệm Từ chợt bị hất cao, đập vào tường rồi hôn mê.

Thấy khả năng của Thường Hỉ, Thẩm Tuệ Như đang thoi thóp trên giường bỗng nhiên cười khẽ một tiếng. Thường Hỉ là giả, vậy thì Hoàng thượng tất nhiên là thật! Nghĩ đến chuyện mình đích thân giao an hồn hương độc giết Thái hậu vào tay đối phương, y thị chỉ cảm thấy mình giống như con nhé nhảy nhót, vừa đáng thương vừa đáng buồn!

“Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng.” Ngừng cười, y thị hoàn toàn bình tĩnh mở miệng.

Chu Vũ Đế không hề quan tâm, thậm chí còn không liếc một cái, thông thả bước đến chiếc ghế duy nhất trong điện, thấy bụi rác đầy bên trên lại nhướng mày.

Thường Hi lập tức bước đến cầm áo khoác của mình phủ lên trên.

“Tìm trầm có chuyện gì?” Hắc tử người vào ghế ngồi, đôi mắt sẫm tối thâm trầm xoáy thẳng khiến người ta không dám nhìn vào. Sắc mặt người đàn bà kia trắng xanh, môi khô nứt thắm máu, vô cùng thê thảm; nhưng nội tâm hắc lại hoàn toàn bình tĩnh, sẽ không bao giờ dậy sóng vì đối phương một lần nào nữa.

“Thần thiếp cùng gia phụ sẽ gánh chịu mọi tội lỗi, già trẻ trong gia tộc không quan hệ, mong Hoàng thượng nhân từ tha cho họ.” Thẩm Tuệ Như đứng thẳng dậy, lê thân thể bệnh hoạn xuống giường, quỳ gối trước mặt hắc. Lốp váy đỏ sẫm một màu máu đỏ vẫn còn lách tách nhỏ giọt, mùi tanh nồng nặc xông thẳng vào mũi. Hình ảnh thê thảm không gì kể xiết! Thẩm Tuệ Như còn trông mong, trông mong rằng người đàn ông này vẫn còn chút thương hại mình.

Đáng tiếc y thị sai rồi, trải qua năm tháng kỳ lạ gần như vỡ vụn kia, trái tim hắc đã lạnh lẽo như hàn thiết ngàn năm.

“Họ Thẩm thông đồng với địch bán nước, nếu các người thành công, Đại Chu của ta có bao nhiêu con dân sẽ chết?” Chu Vũ Đế nghiêng người, gần từng tiếng hỏi. Thấy ánh mắt thống thiết khẩn cầu kia, hắc nhếch môi cười, lời nói ra lại khiến người ta lạnh đến tận xương tủy, “Trầm cảm thấy mấy ngàn mạng sống của tộc Thẩm vẫn còn chưa trả đủ tội nghiệt các người gây nên! Giết mười chi tộc, chỉ cần đánh dấn đến họ Thẩm, chỉ cần giang sơn này còn có họ Cổ, đời đời kiếp kiếp các người đều phải làm nô bộc hầu hạ, vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu.”

Dứt lời, hắn cũng không quan tâm sắc mặt vắn vẹo của Thẩm Tuệ Như, đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Hoàng thượng, thần thiếp rất hối hận! Hối hận lúc trước không giết Hoàng thượng!” Thẩm Tuệ Như dùng toàn bộ sức lực tóm lấy vạt áo hắn, cắn răng độc ác nói.

Hắn nhếch môi, đá tay y thị ra bước tiếp

“Hoàng thượng! Hoàng thượng còn nhớ những gì chúng ta đã từng làm sao? Hoàng thượng còn nhớ rõ lời hẹn thề với thần thiếp sao? Hoàng thượng đã nói muốn để thần thiếp mũ phượng khăn quàng vai, nở mày nở mặt xuất giá! Muốn để toàn dân chúng đại chu biết người Hoàng thượng yêu là thần thiếp! Muốn cùng thần thiếp sinh ra Hoàng tử Công chúa tôn quý nhất! Nhưng Hoàng thượng làm được không? Tiến cung ba năm, Hoàng thượng cho thần thiếp cái gì?” Y thị ngã xuống, đau đớn kêu lên.

Chu Vũ Đế dừng bước quay đầu, đôi mắt sâu không đáy xoáy thẳng vào Thẩm Tuệ Như, sau một lúc lâu mới chậm rãi trả lời, “Trẫm cho người cái gì? Thẩm Tuệ Như, tiến cung ba năm có bao giờ người bị người khác đầu độc? Có từng bị hãm hại? Có từng bị cung nữ tâm phúc phản bội? Không hề! Trẫm thay người diệt trừ tất cả tai họa ngầm! Bảo vệ người kín kẽ không kẽ hở! Thậm chí,” Nói đến đây, hắn nhắm chặt mắt, giọng nói khàn đặc, “Thậm chí trẫm còn thay người dựng tấm lá chắn để nàng thay người tranh, thay người đấu, chỉ cần người an tâm sống trong Chung túy cung đợi triều đình yên ổn rồi sẽ đến ngày vinh quang bước chân lên ngôi Hậu. Trẫm dùng cách của mình bảo vệ người, hơn nữa trẫm làm được! Có lẽ trẫm có lỗi với tất cả phụ nữ trong hậu cung, nhưng trẫm đã không khiến người thất vọng!”

Thu ánh mắt lại, hắn đá văng cửa cung ra ngoài điện, gió lạnh buốt xương thịt cắt ngang, cảm xúc cuộn cuộn nơi đáy mắt lập tức bình tĩnh trở lại, hắn đề chặt túi hương trong ngực, nhanh chóng rời đi.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng đừng đi, thiếp biết sai rồi...” Âm giọng khàn khàn của Thẩm Tuệ Như đã không còn oán hận, chỉ còn hối tiếc đè nặng từng chữ. Không có âm mưu tính kế, không có lục đục đấu đá, lúc này nghĩ đến, trước đây mình ở Chung túy cung vui vẻ yên ổn đến nhường nào! Nhưng tất cả đều đã bị lòng tham đè nát!

Thường Hi nhật áo khoác trên ghế lên đi ngang qua người y thị. Đã quá muộn để hối hận!

Ngoài cung, phủ Thái sư.

Tin Lương phi sảy thai bị biếm lãnh cung nhanh chóng truyền ra, đám đông đến thăm phủ Thái sư lập tức ra về không còn cả bóng. Đa số những người này đều muốn dựa vào Thẩm thái sư, cái thai trong bụng Lương phi cùng thánh sủng từ Hoàng thượng đối với Lương phi. Nếu không có hai chuyện này, nhà họ Thẩm lập tức quay về điểm xuất phát, mà không, thậm chí còn không bằng so với lúc trước. Đang yên đang lành sao có thể bị biếm lãnh cung, mà Thẩm thái sư còn trọng thương, bị ép bỏ mọi chức vụ, chuyện này không thể nghi ngờ gì nữa, đây chính là tín hiệu Hoàng thượng sẽ ra tay với nhà họ Thẩm. Nói không chừng, tai ương diệt môn lần này chính là “bút tích” của Hoàng thượng.

Có thể làm quan trong triều tất phải là người thông minh, nhà họ Thẩm sắp rơi vào tình thế bị các nhà danh gia vọng tộc khác đóng cửa không tiếp, những kẻ có mối quan hệ sâu với nhà họ Thẩm càng có cảm giác tai họa ngập đầu.

Trong linh đường đầy gió lạnh thê thiết, Thẩm thái sư suy sụp ngồi cạnh quan tài con trai trưởng ngẩn người. Quản gia sai người hầu mang tới một phong mật tín giao tận tay cho y.

Y định thần, cố gắng xem xong, gương mặt suy sụp càng thêm già cỗi. Bàn tay y run rẩy, tờ giấy rơi xuống, bị gió cuốn khỏi linh đường, mang

theo chiều xấu.

“Lão gia, có chuyện gì sao?” Quán gia nhỏ giọng hỏi.

“Tạ Chính Hào đã chết! Trong cung nhất định là Hoàng thượng thật! Chắc chắn phải! Hẩn tỉnh lại!” Thầm thái sư tê liệt ngã xuống ghế dựa. Thật chính là thật, chỉ cần để hẩn ngồi vào ghế Hoàng đế, hẩn sẽ có vô số thủ đoạn để nhà họ Thầm tan thành tro bụi!

“Lão gia, lão gia sao thế!” Thấy Thầm thái sư nhắm hai mắt lại từ từ trượt xuống đất, quán gia nóng ruột gọi lớn.

* * * *

Hôm sau, vừa qua giờ Mẹo Mạnh Tang Du đã đến Càn Thanh Cung chăm sóc. Trên bầu trời mông mênh mờ mịt thả xuống những đóa tuyết như lông ngỗng, cô bước nhanh đến tiền điện, cởi áo khác xuống.

Thường Hi ngăn các cung nhân ngoài điện thông báo tránh quấy rầy đến giấc ngủ Hoàng thượng, sau đó ân cần nhận lấy áo khoác của Đức phi nương nương, dẫn cô vào tẩm điện.

Trong điện đã đốt địa lò, không khí ấm áp như tiết trời mùa xuân, bên hai ô cửa sổ đặt một bồn sơn trà vừa mới nhú những mầm mới, thậm chí còn thấp thoáng vài nụ hoa, thu hút ánh nhìn Mạnh Tang Du. Cô kinh ngạc phát hiện, Kiền Thanh Điện vốn trống trải lạnh lẽo có rất nhiều bồn hoa đủ màu đủ sắc, vừa ấm áp vừa tràn đầy sức sống.

Người đã bước qua Quỷ môn quan một lần đều đặc biệt quyến luyến mạng sống, lời này quả nhiên không sai. Cô vừa đi vừa nhìn, thấy mạn giường ngoài long sàng đã kéo kín, thoáng chần chờ nhìn về phía Thường Hi, “Hoàng thượng còn chưa dậy sao? Vậy bản cung đến thiên điện chờ thêm một lát.”

“Đêm qua Hoàng thượng có dặn dò, nường nường đến để nường nường lập tức đánh thức ngài dậy.” Thường Hi khom người đáp lời.

Khẩu dụ Thánh thượng không thể cãi lại, Mạnh Tang Du mím môi, không còn cách nào hơn là đi lên phía trước kéo mạn giường ra, chuẩn bị đánh thức hần dậy.

Đôi mày kiếm của hần nhíu chặt, dưới mí mắt còn có quầng thâm thật dày, hiển nhiên ngủ không mấy an ổn, đôi môi mỏng mím thành một đường thẳng, khuôn mặt tuần tú toát ra hơi thở lạnh bạc như giá rét. Mạnh Tang Du biết, lúc hần mở mắt ra, sự vô tình ẩn sâu dưới đáy mắt khiến lòng người băng lạnh đến nhường nào.

Cô cúi người, vừa mới chuẩn bị mở miệng lại do dự. Vẫn nên để hần ngủ thêm một lát đi, ít ra khi ngủ hần vô hại, cô không cần thiết phải suy nghĩ cách chống đỡ thế nào. Chỉ mới chuẩn bị thả mạn giường xuống, hần lại mở hai mắt ra, thấy cô gái đứng bên giường nhưng lại không hề kinh ngạc, ngược lại còn nhếch môi nở nụ cười mơ màng đầy chân thật, vươn tay kéo cô lên giường.

“Tang Du, ngủ với trẫm một lát.” Hần ôm vòng eo mảnh mai của nàng, thỏa mãn râm rì. Ngủ khí này, động tác này như thể mỗi một ngày hai người đều đối mặt với nhau như thế.

“Hoàng thượng, trên người thiếp còn khí lạnh!” Mạnh Tang Du giãy dụa, trong lúc vô ý động tới ngọc chẩm (gối), chợt phát hiện túi hương của mình lại ở ngay bên dưới.

Đang lúc cô vẫn còn kinh ngạc, hần đã nghiêng người ép cô vào bên trong giường, kéo hai tay cô lên vai mình rồi rì rầm, “Ôm trẫm, không có nàng trẫm không ngủ được.”

Rõ ràng giai nhân gần trong gang tấc nhưng hần lại không thể chạm tới, sợ khiến nàng căm ghét, càng sợ phải đẩy nàng vào đầu sóng ngọn gió. Chỉ

có trong mơ hẳn mới có thể hồi tưởng lại quãng thời gian ấm áp ngọt ngào kia.

Lúc nào ta ôm người đi ngủ hả? Chẳng lẽ trước kia không có ta hàng đêm người đều mất ngủ à? Mạnh Tang Du cứng học nhìn gã đàn ông co người trong lòng mình nặng nề ngủ, lại hoài nghi trí nhớ của hẳn có phải xảy ra vấn đề gì hay không. Cho dù sức tưởng tượng của Mạnh Tang Du phong phú đến đâu cô cũng sẽ không thể tưởng tượng được A Bảo làm bạn với mình suốt năm tháng trời chính là vị Hoàng đế bệ hạ ăn trên ngai trước kia.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Bên Nhau (1)

Tay hấn dùng sức rất mạnh, dường như sợ mất đi thứ gì đó, khuôn mặt gồng lên vai cô mang theo nụ cười nhàn nhạt, hàng mày nhíu chặt đã giãn ra, nhìn qua tự nhiên thấy có vài phần trẻ con, có phần yếu ớt. Đây tuyệt đối không phải là vị Đế vương mà mình đã từng biết!

Mạnh Tang Du ngừng thở, cẩn thận quan sát gương mặt tuần mỹ kia, ánh nhìn thoáng qua cằm dưới, tần ngần sau tai, muốn tìm cho ra dấu vết dịch dung nào đó. Tuy lý trí nói cho cô biết người này là thật, nhưng mà hấn cứ làm ra mấy hành vi động kinh đáng sợ kia khiến Mạnh Tang Du cô không thể không hoài nghi.

Thật chậm rãi, cô cẩn thận vươn tay sờ sờ cằm hấn. Râu mới mọc trên cằm khiến lớp da mềm trong lòng bàn tay gai gai, cảm giác kỳ kỳ cục cục. Không có dấu vết phấn dịch dung, đeo mặt nạ gì đó càng không thể có râu mọc dài ra. Mạnh Tang Du thở phào một hơi, muốn rút tay lại.

Không khéo, ngay lúc này hấn chợt tỉnh giấc, đôi mắt đen sẫm bình tĩnh nhìn về phía nàng, không có chút gì đó gọi là nhập nhèm mơ hồ khi mới thức dậy. Tính cảnh giác của hấn rất cao, vô cùng thính ngủ, nhưng với hấn mà nói, Tang Du là sự tồn tại đặc biệt nhất, thân thể hấn cứ tự nhiên mà đón nhận nàng đến gần. Nhưng má cằm cứ bị sờ tới sờ lui vài lần như vậy hấn không thể không thức dậy.

Thấy khuôn mặt cười của nàng gần trong gang tấc, cơ hồ đã quay về quãng thời gian sớm chiều bên nhau như hình với bóng, trong khoảnh khắc, con người hấn lóe lên tia sáng khiếp người, là những buổi sớm mai trong quá khứ ôm lấy mặt nàng liếm hôn. Từ cánh môi mềm mại đến hàm răng

trắng, khẽ mở hai hàm răng của nàng ra, vội vã cuốn lấy cái lưỡi ướt mềm dễ chịu, Chu Vũ Đế thỏa mãn thở dài, đây chắc chắn là một buổi sáng mỹ diệu nhất kể từ sau khi quay về thân xác thật.

“Hoàng thượng, trên vai ngài còn vết thương, thân thể thần thiếp cũng chưa khỏi hẳn!” Thật vất vả mới thoát khỏi nụ hôn cuồng nhiệt kia, Mạnh Tang Du hỗn hển nhắc nhở. Cô có thể cảm giác được cái phần to lớn cứng rắn của hắn đè giữa hai chân mình, vì thân thể trong sạch, có thể tương lai sẽ được quãng thời gian ngắn ‘chuyên sủng’. Trong lòng Mạnh Tang Du chẳng hề có cảm giác gì là nhục nhã, ngược lại chỉ thấy may mắn. Nếu cha mình đã xảy ra chuyện, mình được sủng ái còn để mẹ và anh trai tốt hơn một chút, để nhà họ Mạnh không đến mức phải tuột dốc. Trao đổi đồng giá, chỉ như thế mà thôi.

“Vết thương của trẫm không sao, chừng nào nàng mới ổn?” Lưu luyện mãi ở cánh môi đỏ ửng mê người kia, Chu Vũ Đế khàn giọng hỏi.

“Đỗ thái y nói uống vài thang thuốc nữa sẽ ổn.” Mạnh Tang Du nghiêng đầu né, môi hắn dừng trên vành tai trắng ngần của nàng. Hắn vô cùng biết nắm bắt cơ hội, dùng răng nanh dẹt dàng cà cà thùy tai nàng, biểu cảm trầm mê.

“Uống vài thang thuốc nữa là bao lâu?” Năm cầm nàng, để nàng nhìn thẳng vào mình, Chu Vũ Đế truy hỏi không tha.

“Đại khái khoảng bảy tám ngày nữa.” Mạnh Tang Du không thể không nhìn thẳng vào mắt hắn, đối diện với loại tình cảm sâu thẳm khó dò kia, cô bỗng cảm thấy sợ hãi.

“Bảy tám ngày, vết thương trên vai trẫm cũng đã khỏi hẳn, vừa vụn.” Chu Vũ Đế thở sâu, ôm siết thân thể mềm mại thơm thơm kia vào lòng, sau một lúc lâu mới quyến luyến buông ra.

“Hoàng thượng nên rời giường, thần thiếp thay quần áo cho ngài.” Rốt cuộc cũng thấy hần yên tĩnh, Mạnh Tang Du lén thở ra một hơi, nhanh chóng đứng dậy rời khỏi long sàng.

“Ừ.” Hần thấp giọng đáp lời, giọng nói nghe qua có vẻ sung sướng vô cùng, thấy vạt áo nàng hơi nhăn đã tự giác vuốt vuốt cho phẳng, nhân tiện lại in thêm cái môi hôn lên má nàng. Tình cảnh này vô cùng giống hình như mấy đôi vợ chồng hiện đại bên nhau, trong thân thiết lại có cái gì đó gọi là “ngang hàng”, khiến Mạnh Tang Du thất thần.

Đang lúc cô vẫn thất thần, Chu Vũ Đế đã mím chi lấy quần áo trong tay cô tự mặc vào. Mạnh Tang Du mở to mắt nhìn, vội vàng vắt một cái khăn cho hần lau mặt rửa tay.

“Hoàng thượng còn muốn thần thiếp dứt không ạ?” Đi đến bàn thức ăn sáng nóng hôi hổi, Mạnh Tang Du chần chờ hỏi.

“Ngồi xuống đi, ăn cùng trẫm.” Chu Vũ Đế mím cười kéo nàng ngồi sát vào cạnh mình, vị trí hai người quá gần nhau, gần đến mức có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể đối phương, điều này khiến tâm trạng của hần càng thêm phấn khởi.

“Toàn là những món nàng thích nhất, ăn nhiều một chút. Mấy ngày nay nàng gầy đi rất nhiều.” Hần vừa gấp thức ăn cho Tang Du vừa đau lòng nhìn gò má gầy gầy của nàng.

Năm tháng không gặp sao mi biết được gần đây ta ốm xuống? Quá nhiên lời ngon tiếng ngọt là kỹ năng trời cho của mấy tên đàn ông cặn bã! Trong lòng Mạnh Tang Du oán thầm, trên mặt lại ngượng ngùng mím cười, nói cảm ơn với hần xong rồi chuyên tâm dùng bữa. Nhìn kỹ mới phát hiện một điều, mỗi một món ăn trên bàn đúng là những món ngày thường cô thích ăn nhất.

“Ăn đi, để nguội rồi không ngon lắm.” Chu Vũ Đế mỉm cười, lại gấp thêm cho nàng một phần điểm tâm, còn chính mình lại chưa ăn được mấy miếng, đôi mắt sâu thẳm kia hồ như dính chặt vào người nàng không kéo ra được. Hắn rất rất nhớ những ngày ấm áp và bình thản như thế này trong quá khứ.

Mạnh Tang Du đã tìm được cách ở cạnh với tên vua động kinh này, chính là “Hắn khùng mặc hắn khùng, gió lướt qua đồi núi, hắn điên mặc hắn điên, trăng sáng lòng sông rộng”, cô chỉ tập trung làm tốt chuyện của mình là được rồi, chỉ lát nữa tự hắn khôi phục thành bình thường.

Quả nhiên dùng bữa sáng xong Chu Vũ Đế liền bắt đầu phê duyệt tấu chương. Hắn ngồi sau ngự bàn, hàng mày rậm nhíu chặt, biểu cảm chuyên chú, rõ ràng là một quân chủ hết lòng dốc sức vì nước đầy hứa hẹn, chỗ nào còn có cái gọi là “nữ nhi tình trường” dạo trước. Hắn chỉ mới về ba ngày, triều đình đã xảy ra vài chuyện lớn. Đầu tiên là Cam Túc Đề Đốc Tạ Chính Hào bị ám sát, quân đội Đại Chu vừa lâm trận đã đổi tướng, trực tiếp công kích Hoàng đình tộc Man; hai là Thống lĩnh Ngự lâm quân, Cấm long vệ cùng Cửu Môn Đề Đốc bị bãi chức, thay người mới không ai biết đến; ba là triều đình sắp sửa thành lập nha môn mới gọi là Cấm y vệ, quyền lực nằm trên sáu bộ, do Hoàng thượng trực tiếp điều hành, tập trung Hoàng quyền; bốn là vụ bê bối của Thẩm thái sư – người chủ trì phụ trách cuộc thi Hương lại tiết lộ đề thi, kết quả bị hủy bỏ, đợi đến đầu xuân năm sau sẽ tiến hành lại song song với kỳ thi xuân.

Vài hành động liên tiếp như vậy, tai tiếng do Hoàng đế giả tạo ra trước đây nào là bị hoa mắt ù tai không biết làm gì, rồi mê muội sắc đẹp đã bị quét sạch không còn một mảnh, triều thần lại nhìn thấy vị Đế vương anh minh thần võ, bày mưu tính kế dạo trước. Các đại thần một lòng trung thành với Hoàng gia vui mừng khôn xiết, những nịnh thần đục nước béo cò, nóng vội mưu cầu quyền lợi bắt đầu thấp thỏm lo âu.

Mạnh Tang Du ngồi ngay ngắn cạnh đó, cân nhắc những việc Chu Vũ Đế mới làm gần đây, không thể không thừa nhận rằng nếu Đại Chu không có người đàn ông này chường đà chắn chắc sẽ hỗn loạn. Thấy hần tập trung làm việc, cô đứng lên, quỳ gối cáo từ, “Hoàng thượng bận rộn chính vụ, thần thiếp cáo lui, mong Hoàng thượng để ý thân thể, mỗi nửa canh giờ hãy nghỉ ngơi một lúc.”

“Tang Du đừng đi, ở lại với trẫm.” Đã quen lúc nào cũng phải ở cạnh Tang Du, bấy giờ Chu Vũ Đế mới phát hiện đây là Càn Thanh Cung, nếu như mình bận rộn, Tang Du lại không có việc gì làm thì khó xử nhường nào.

“Nàng giúp trẫm sửa lại tấu chương đi.” Thấy đôi mắt trong trẻo của Tang Du đầy dấu hỏi chấm, hần vỗ vỗ xấp tấu chương bên tay nói.

“Tấu chương đâu phải thứ thần thiếp có thể xem, thần thiếp không dám.” Mạnh Tang Du vội vàng từ chối. Suýt chút nữa chính quyền bị một người đàn bà cướp đi, cô không tin người đàn ông này không bị bóng ma tâm lý ảnh hưởng. Nếu như cô động vào đám tấu chương đó, sau này lúc tâm trạng không vui hần lại nhớ tới sẽ nghi ngờ này nọ.

Chu Vũ Đế ngẩn ra một thoáng, lập tức hiểu rõ nỗi băn khoăn của nàng, ôm trán cười khẽ. Tang Du của hần lúc nào cũng cẩn thận chặt chẽ như thế này, đi một bước tính trăm bước. Không sai, quả thật hần kiêng kị chuyện phụ nữ tham gia vào chính sự, nhưng không bao gồm Tang Du trong đó, hần tin Tang Du giống như tin chính mình vậy.

“Thôi, vậy nàng giúp trẫm sửa sang bồn hoa này đi.” Không muốn để Tang Du khó xử, hần chỉ một bồn hoa nho nhỏ trên án kỷ.

“Vâng.” Mạnh Tang Du vâng mệnh, xoay xoay bồn hoa quan sát, hốt nhiên nhớ đến những ngày tháng cùng A Bảo trước đây, người cắt tỉa người

dọn dẹp, phối hợp nhuần nhuyễn ăn ý. Đối với Mạnh Tang Du, đó là ngày vui vẻ nhất kể từ khi tiến cung.

Chu Vũ Đế nheo mắt, hiển nhiên cũng nhớ nhưng quá khứ. Hắn lập tức lấy bồn hoa đi, nhỏ giọng nói, “Đợi khi nào trẫm có thời gian trẫm cùng nàng chăm sóc bồn hoa này. Nàng...” Hắn ngừng một chút, ánh mắt lóe lên, “Nàng khâu túi hương cho trẫm đi, lần trước nàng đã hứa với trẫm rồi.”

“Nhưng thần thiếp không có dụng cụ ạ.” Mạnh Tang Du bỏ tay xuống. Cô đã hoàn toàn miễn dịch với mấy hành vi động kinh của hắn.

“Thường Hi, đến Bích tiêu cung lấy hộp châm tuyến của nương nương đến đây.” Chu Vũ Đế nhìn về phía Thường Hi đang ngoan ngoãn đứng lặng trong góc.

Hộp châm tuyết lấy tốc độ tên lửa đưa tới tận tay Mạnh Tang Du, hắn lại chọn chọn lựa lựa vải trong hộp, không thấy thứ mình hợp ý lại sai Thường Hi đến tư khố mình tìm một cuộn gấm vóc màu vàng sáng.

“Dùng cuộn vải này đi, làm hai cái giống nhau như đúc, nàng một cái trẫm một cái.” Hắn ‘khoa tay múa chân’ miêu tả hình dạng túi hương, vô cùng phần khởi đề nghị.

“Hoàng thượng...” Mạnh Tang Du hờn dỗi, đôi mắt phượng xếch lên đầy quyến rũ, “Vải này màu vàng sáng, Hoàng thượng muốn khiến thần thiếp phạm tội hay sao ạ?” Hắn ta lại muốn đẩy mình đến đầu sóng ngọn gió.

“Làm sao có thể?” Giọng Chu Vũ Đế khàn khàn, trong miệng đắng ngắt. Người đứng sau quân chủ một nước cũng có tư cách dùng màu vàng sáng, nhưng nếu hắn nói ra Tang Du sẽ tin sao? Nàng quá thông minh, bởi vì thông minh hơn người nên luôn nghĩ mọi chuyện phức tạp. Hắn đột nhiên hiểu thái độ chột chuyển biến kia, nói không chừng trong mắt nàng, việc

này chẳng có bao nhiêu ý tốt! Hắn thực sự không biết nên làm như thế nào, chỉ có thể chậm chậm lại gần, từ từ để Tang Du hiểu rõ tâm ý hắn.

“Là trăm sợi sót, dùng cuộn vải tím này đi, làm hai cái giống nhau.”
Quăng cuộn vải vàng sáng qua một bên, trong nụ cười của Chu Vũ Đế có vị chua xót không nói nên lời.

“Vâng, mùi cũng giống nhau sao ạ?” Mạnh Tang Du vừa lòng, mỉm cười hỏi.

“Giống nhau, dùng dùng long tiên hương, cứ dùng mùi hoa nàng thích nhất.” Tinh thần lại nổi dậy, Chu Vũ Đế sờ sờ khuôn mặt cười trong trẻo của nàng. Thôi, chỉ cần nàng cứ ở bên cạnh trăm như vậy là tốt rồi, trăm còn có cả đời để khiến nàng mở lòng.

“Ngồi cạnh trăm đi, như vậy rất ấm.” Hắn kéo nàng ngồi xổng chỗ trống bên cạnh mình. Trước kia hắn thường ủ mình trong lòng Tang Du, thói quen không có khoảng cách đã hình thành từ lâu, thấy Tang Du ngồi xa như vậy cứ thiếu thiếu cái gì đó, lóng ngóng không quen được. Nếu không phải ôm một người không tiện viết chữ, hắn hận không thể lúc nào cũng ôm Tang Du vào lòng.

“Có phải đã quấy rầy Hoàng thượng phê tấu chương không ạ?” Mông sát rạt bên phần đuôi cường tráng kia của hắn, nhiệt độ cơ thể nóng rẫy xuyên thấm qua lớp vải cuộn cuộn lan tỏa, Mạnh Tang Du không được tự nhiên giật giật. Cô phát hiện tên vua động kinh này rất thích kề vào mình, giống như mắc bệnh thiếu da thiếu hơi vậy.

“Không.” Hắn mỉm cười, cúi người liếm liếm cánh môi mềm êm của nàng xong mới tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Mạnh Tang Du đã khá lạnh nhạt với kiểu đánh bất ngờ này của hắn, tao nhã lau bờ môi ướt nhẹ, cúi đầu tập trung may túi hương. Bầu không khí

trong đại điện chợt yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng kim rơi, hơi thở ấm áp quanh quần quần lấy hai người.

Thường Hỉ đứng trong góc trộm đánh giá, trong lòng nghĩ thầm: Tình cảm của Hoàng thượng cùng Đức phi nương nương thật tốt, hình ảnh kia giống hệt như mấy đôi vợ chồng già bình thường vậy.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Bên Nhau (2)

Đời này kiếp này Mạnh Tang Du lớn lên ở Đại Chu, tiếp nhận nền giáo dục quý nữ truyền thống, tất nhiên việc khâu một bộ quần áo, làm một túi tiền không phải nói chơi. Cô thuần thục xe chỉ luôn kim, chỉ trong thoáng chốc chiếc túi đã nhanh chóng định hình. Một khi đã tập trung việc gì đó người ta thường quên đi mọi thứ xung quanh, lại có tính biếng lười ăn sâu vào máu, bất tri bất giác, Mạnh Tang Du lại nghiêng nghiêng người qua tựa vào bờ vai vững rộng của hắc. Hắc lơ đãng để nàng dựa vào, chỉ một lòng xử lý công vụ trên bàn, không khí ấm áp hài hòa lững lờ quanh điện.

Sực nhớ đến vết thương trên vai của hắc, trái tim Mạnh Tang Du thót lên, lập tức dựng thẳng người dậy.

“Tang Du, nàng sao thế? Dựa không thoải mái sao?” Chu Vũ Đế bỏ tấu chương xuống nhìn về phía nàng, vươn một cánh tay kéo đầu nàng dựa trở lại. Hắc thích Tang Du dựa vào người cùng chia sẻ nhiệt độ cơ thể như vậy. Cả hai phù hợp đến thế, trời sinh nên ở bên nhau, bằng không hắc cũng chẳng gặp được Tang Du khi đang hóa thành A Bảo. Hắc hoàn toàn tin tưởng đó là số mệnh trời cao sắp xếp, không thể kháng cự.

“Không nên, tiếp đề lên vết thương trên vai Hoàng thượng mất!” Hai tay Mạnh Tang Du chống lên ngực hắc, lòng bàn tay cảm nhận được phần cơ bắp trắng kiện, hơi ấm nóng rực.

“Vết thương ở bên cạnh, Tang Du cũng có lúc lơ mơ sao.” Cứng nựng nắn nắn cánh mũi nàng, Chu Vũ Đế cười khẽ, âm thanh gợi cảm thu hút đủ để khiến toàn bộ phụ nữ Đại Chu này mê muội.

Nhưng cũng không bao gồm Mạnh Tang Du đã quá hiểu bản tính người đàn ông này. Khẽ chọt chọt mấy cái trên lồng ngực hẵn, đầu ngón tay với lớp móng màu xanh lục ửng lên màu hồng mê người, đôi mắt phượng khẽ nướng, như giận dữ như không, cũng như cười như không, trộm đi hồn phách kẻ khác.

“Thần thiếp quan tâm quá nên loạn thôi ~” Cô khẽ mở hàm răng, âm cuối hơi kéo dài ra khiến trái tim hẵn nhột nhột khó chịu.

Tim Chu Vũ Đế nhảy lên một phát, tình cảm không thể khống chế bắt đầu cuộn xoáy trong đôi mắt tối sẫm. Tang Du đang mê hoặc trầm sao? Hẳn vừa nghĩ như vậy, thân thể đã đi trước đầu óc, bế xốc Tang Du ngồi trên đùi mình, cuốn lấy đôi môi mềm mại đầy đặn của nàng, dùng toàn lực đòi lấy ngọt ngào trong miệng nàng.

Nàng khẽ rên lên một tiếng, mềm yếu dựa vào ngực hẵn, cánh tay ngọc bạch chủ động vòng qua cổ hẵn siết khẽ, cái miệng nhỏ lại khẽ mở ra, lưỡi cũng đáp lại quăn quít càng khiến nụ hôn sâu thêm. Gã đàn ông trống trải cô đơn năm tháng rất dễ động tình, tính tự chủ không chịu nổi kích thích. Nghĩ đến Chu Vũ Đế lạnh lẽo trước kia hoàn toàn đối lập với cái thứ cứng ngắc ngắc lên dưới móng mình, trong đôi mắt khép hờ của Mạnh Tang Du lóe lên ý cười châm chọc. Dịu dàng như vậy, chẳng qua là vì thân thể trong sạch của cô mà thôi.

Thường Hi đã sớm quen với chuyện Hoàng thượng hay cướp cò súng sát thương từ lâu. Ngủ năm tháng, tất nhiên dục tình khá mãnh liệt, anh chàng vùng phất trần cho tất cả cung nhân trong điện lui ra ngoài.

Nụ hôn kết thúc, Mạnh Tang Du học theo động tác của hẵn nhẹ nhàng dịu hòa liếm liếm cánh môi đối phương, thấy tình cảm tràn ngập yêu chiều trong đôi mắt dường như có thể khiến người khác chìm đắm kia, cô nũng nịu mở miệng, “Hoàng thượng, biên quan có tin tức gì chưa? Có tìm được phụ thân thần thiếp hay chưa ạ?” Biên cương đã khai chiến, quân đội không

dư quân lực đi tìm kiếm cha, cô chỉ có thể ký thác hy vọng vào người đàn ông này.

Cánh tay Chu Vũ Đế quàng lấy vòng eo nhỏ của nàng cứng đờ trong chớp mắt, đầu lập tức chui vào phần cổ ấm áp nơi người nàng, trên khuôn mặt lộ nét chua cay không nói nên lời. Thì ra là vì Mạnh quốc công sao? Không có mục đích, không có cầu xin, hắn không thể trông cậy vào việc Tang Du nồng nhiệt cùng mình. Đây là người phụ nữ quá mức thực tế! Nhưng “thực tế” của nàng là do ai tạo ra? Nếu không bởi vì hắn lợi dụng rồi tính kế, Tang Du thực sự là ngay thẳng, là đáng yêu đến bao nhiêu, nhưng nàng sẽ chẳng bao giờ khoe sắc trước mặt hắn nữa, bởi vì đối với hắn, nàng đã không còn mong đợi gì!

Cắn chặt khớp hàm, đè nén trái tim đang nảy lên đón nghẹn từng hồi, một lúc lâu sau Chu Vũ Đế mới bình tĩnh ngừng đầu lên, vén lại lọn tóc mai ra sau tai nàng, dịu dàng trả lời, “Một ngày trước đã tìm được chiến mã của họ, vừa chết không bao lâu. Họ bỏ ngựa mà đi, hắn không đi được xa, sẽ nhanh có tin tức thông báo. Đầm lầy đã đóng băng, khả năng họ gặp nguy hiểm rất nhỏ.”

Không có đầm lầy còn có giá rét, hắn không dám nói nhiều thêm, sợ khiến Tang Du khổ sở.

“Nhưng mà mấy ngày hôm nay nhiệt độ chợt lạnh xuống, trong vùng đầm lầy kia lại không thể nhóm lửa vì khu vực có nguy cơ nổ tung, nếu không tìm được thì chỉ sợ mấy ngày tới họ sẽ gặp bất trắc?” Sắc mặt Mạnh Tang Du trắng bệch. Thời gian cứ dần trôi, cô không thể lừa gạt bản thân mình rằng, ‘không có tin tức chính là tin tốt.’ Cô cần phải tính toán nhanh mọi chuyện, phải vực gia tộc họ Mạnh dậy, tìm cho anh trai một đường ra, trấn an mẹ... Chuyện cô phải làm còn nhiều, nhiều lắm! Cô gần như không thể chịu nổi áp lực đè nặng trên vai, nhưng lúc này cũng không thể để bản thân mình ngã xuống.

“Tang Du, nàng đừng lo lắng, con có trẫm ở đây! Trẫm nhất định sẽ phái người tìm được Mạnh quốc công.” Chu Vũ Đế đau lòng nâng khuôn mặt nhỏ lạnh lẽo của nàng lên, cẩn thận hôn môi, cuối cùng áp vào trong lồng ngực đầy hơi nóng của mình, bàn tay chậm chậm vuốt ve tấm lưng cứng đờ của nàng.

“Nếu, trẫm nói là nếu, nếu Mạnh quốc công xảy ra chuyện, gia tộc nàng còn có anh trai nàng, anh trai nàng không phải là kẻ ngu dốt, tuy chẳng phải học cao hiểu rộng nhưng lại là tướng tài khó có được. Trẫm chiêu nạp vào Cẩm y vệ rèn luyện vài năm, anh trai nàng sẽ đủ sức vực dậy môn đình tộc họ Mạnh. Qua việc này, hết thảy mọi chuyện sẽ tốt đẹp lên. Có trẫm ở đây, nàng không phải lo lắng gì nữa.”

Giọng nói trầm thấp cuốn hút của hắn mang theo loại sức mạnh nào đó khiến trái tim cô chột yên ổn, lồng ngực vừa vững chãi vừa ấm áp, làm cho người ta không tự chủ được dựa vào. Mạnh Tang Du cọ cọ má vào lớp vải mềm bóng trước ngực hắn, trong nháy mắt phảng phất như cảm giác được quyến luyến cùng an tâm. Nhưng cô nhanh chóng tỉnh táo. Đây chính là hoàng cung, người đàn ông trước mắt mình là Hoàng đế giai lệ ba ngàn, nếu gởi gắm tất cả hy vọng lên người hắn, kết cục duy nhất là tan nát cõi lòng.

Đôi mắt phượng mộng lung khôi phục nét lãnh đạm bình thường, cô ngừng đầu lên nở nụ cười xinh đẹp, “Cảm ơn Hoàng thượng, thiếp chỉ có thể dựa vào Hoàng thượng.” Cô không cần chân tình của người đàn ông này, nhưng cô cần sự sủng ái của hắn.

“Giữa ta và nàng còn cần phải nói cảm ơn này nọ sao?” Chu Vũ Đế thở dài, ngón trở mảnh dài mơn trớn đường nét khuôn mặt nàng, đầu ngón tay dừng lại trên khóe môi hơi nhếch lên kia, tận sâu đáy tim là cơn đau không ngừng. Hắn hoàn toàn hiểu được, nụ cười xinh đẹp nhường này chẳng qua là mặt nạ Tang Du dùng để chiếm lấy tình cảm của hắn, nụ cười chân thật của nàng còn đẹp hơn, còn đáng yêu hơn một ngàn lần, một vạn lần, lúc nào cũng có thể khiến trái tim hắn tan chảy.

Đến khi nào thì nàng mới có thể đối xử với trẫm như với A Bảo? Hắn kéo cái đầu nhỏ của nàng vào ngực, khe khẽ hôn lên đỉnh đầu nàng, không để nàng thấy thất bại cùng bi thương trên mặt mình.

“Hoàng thượng, nên uống thuốc.” Thường Hỉ đứng ngoài điện đánh giá, chắc hẳn lúc này cả hai nên thân thiết xong mới nhỏ giọng nhắc nhở.

Chu Vũ Đế bất động, cánh tay ôm lấy vòng eo nàng càng chặt hơn. Mạnh Tang Du mờ mịt mở mắt, ẩu ẩu ngực hắn, dịu dàng nói, “Nô tì giúp Hoàng thượng uống thuốc ạ.”

Hắn mỉm cười, buông eo nàng ra, nhỏ giọng nói, “Không cần đâu”, xong lập tức vẫy tay cho Thường Hỉ đi vào, cầm lấy bát thuốc uống cạn.

“Hoàng thượng, Thái hậu nương nương có dặn dò rằng ngài uống thuốc xong hãy nghỉ ngơi một canh giờ, không nên tiếp tục xử lý chính vụ.” Thường Hỉ vô cùng có trách nhiệm nhắc nhở.

“Thần thiếp giúp Hoàng thượng thay quần áo.” Mạnh Tang Du len lén thở ra một hơi, rốt cuộc đã đến lúc hồi cung vui vẻ thoải mái, tên vua động kinh này quả thực khó đối phó, im im liên lợi dụng sờ mó. Nếu so sánh, cô ta dễ hằn giống hệt như trước kia, vô tình qua loa với mình cho xong.

“Trẫm biết rồi.” Chu Vũ Đế phất tay cho Thường Hỉ lui, đứng lên nắm tay Mạnh Tang Du vào trong tấm điện. Vén lớp rèm châu lên, cho cung nữ trong điện đi ra hết, hắn mở hai tay bình tĩnh nhìn về phía nàng.

Mạnh Tang Du trấn định thật tự nhiên dưới ánh nhìn bỏng như lửa của hắn, tháo từng hạt cúc một, nhanh nhẹn cởi đai lưng rồi áo khoác ngoài.

“Đừng trở về, cùng trẫm ngủ một lát.” Hắn riết nàng vào lòng, hơi thở nóng rẫy phả lên vành tai nàng, khát vòng nồng nàn đắm trong từng câu chữ.

“Hoàng thượng, thân thể thần thiếp không sạch sẽ, cùng Hoàng thượng một giường sẽ khiến Hoàng thượng dính xúi quẩy, nếu Thái hậu nương nương truy cứu thân thiếp không gánh nổi. Còn nữa, Kiền thanh điện có phải là nơi phi tần có thể ngủ lại? Thần thiếp không dám lỗ mãng.” Giọng nói Mạnh Tang Du mềm mại, đôi mắt gợi tình nhìn thoáng qua hắn, từ chối yêu cầu cũng không khiến hắn mất vui. Làm sủng phi cũng là một việc đòi hỏi kỹ thuật, may mà cô rất rành rẽ!

Sắc mặt Chu Vũ Đế trầm xuống, hôn mạnh lên mặt nàng một cái, đánh tan nụ cười giả tạo kia, dẫn lòng nói, “Chỉ một lát, chờ trầm ngủ xong nàng lại đi.” Hắn vừa nói vừa tháo vạt áo nàng, cởi áo khoác xuống, động tác vô cùng lưu loát.

Chờ đến khi Mạnh Tang Du định thần, nàng đã bị hắn ôm ngang người ném vào trong chiếc giường êm ái, rồi hắn cởi đôi giày thêu của nàng ra, đặt trong tay ngắm nghía.

“Trầm nhớ trước kia trầm đã dặn Quốc công nước Xiêm làm cho nàng một đôi giày thêu, sao không thấy nàng mang? Sau này nếu nàng thích một mẫu nào nữa trầm sẽ gọi người làm cho nàng, được không?” Đặt đôi giày xuống bệ dưới long sàng, hắn lại quay sang sờ trớn đôi chân ngọc kia, cũng nhẹ nhàng kéo lớp vớ mỏng xuống, hôn lên lòng bàn chân mịn màng. Lúc còn là A Bảo, nàng thường xuyên trêu chọc hắn như thế này.

“Ha ha, Hoàng thượng, dừng!” Mấy sợi râu cứng mới mọc của hắn cọ vào gan bàn chân cô nhột nhột, Mạnh Tang Du run run, muốn xoay người lăn lộn. Tên đàn ông chết tiệt, đừng có động kinh thường xuyên như vậy được không hả, bà đây sắp chịu không nổi rồi!

“A ~” Thấy gò má ửng hồng cùng mấy giọt nước vương nơi khóe mắt nàng, hoàn toàn khác xa diện mạo chân thật mới vừa rồi, như thể đã quay về những ngày thân mật khăng khít dạo trước, Chu Vũ Đế cũng theo đó mà cười to, ôm nàng chui vào trong giường, nhẹ nhàng mút lên đôi môi đáng

yêu kia. Nụ hôn thật lâu thật dài, cũng thật thành kính, dùng toàn bộ nhần nại một người đàn ông có được. Lúc hân buông ra, nhìn thoáng qua đôi mắt mơ màng của nàng lại sung sướng nở nụ cười.

Đối phó với Tang Du, dù không thể lơ lợ thẳng thắn nhưng cũng không thể quá kín kẽ.

“Hoàng thượng mau đi ngủ, thần thiếp chờ ngài ngủ xong rồi đi.” Thực sự chẳng còn cách nào khác với tên vua động kinh này, Mạnh Tang Du chột chột ngực hân thúc giục.

“Được.” Chu Vũ Đế hôn lên trán nàng, xoay người áp nàng vào lòng mình trong tấm chăn ấm áp. Được nhiệt độ cơ thể cùng mùi hương quen thuộc xoa dịu, hô hấp hân nhanh chóng ổn định.

Mạnh Tang Du nằm trong lòng hân không nhúc nhích, yên lặng đếm đến mấy trăm, thấy hân yên tĩnh, hô hấp đều và dài, hiển nhiên đã ngủ rất sâu. Đợi đến lúc này Mạnh Tang Du mới lạng lẽ đẩy cánh tay hân lên, mặc áo khoác vào, rón rén rời đi.

Sau lưng nàng, hân thốt nhiên mở hai mắt ra, đôi mắt tối sẫm sáng như sao trời, nơi nào còn có vẻ ngài ngủ mê man? Thấy nàng quay đầu đi không nhìn lại, hân từ từ đóng mí mắt, biểu cảm không thể bình tĩnh được nữa, trong giấc mơ, đôi mày rậm nhíu chặt.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Phát Hiện

Cho Thường Hỉ đang ân cần đưa tiễn lui, Mạnh Tang Du mang theo Bích Thủy cùng Ngân Thúy từ từ đi về phía Bích tiêu cung. Trận tuyết lớn ào ào cuộn xoáy, đổ đầy trên mặt đất một lớp dày, khắp nơi là màu trắng lóa mắt, vừa trong khiết lại vừa trống vắng. Dẫm chân lên lớp tuyết xốp, tiếng vang lạo xạo dưới chân theo từng bước đi đôi lúc mang lại cảm giác thú vị.

Khuôn mặt lãnh đạm của Mạnh Tang Du chợt thả lỏng, chậm chậm bước trên con đường tuyết lạnh. Bích Thủy và Ngân Thúy cũng nghịch ngợm, dẫm đè lên dấu chân chủ tử theo sau. Ba người cùng đi, từ xa nhìn lại chỉ có một hàng dấu chân kéo dài. Đi một lúc lâu, gần ra khỏi khu vực Bích tiêu cung, vài cung nhân đi ngang qua thấy Đức phi nương nương liền vội hành lễ.

“Người...” Trong nháy mắt, biểu cảm thả lỏng của Mạnh Tang Du rút đi, ngón tay run rẩy chỉ vào vật bên hông một thái giám dừng bước trước mặt, “Cái này người lấy ở đâu ra? Nói!” Mặt cô xanh mét.

Cung nhân kia đang muốn tìm cách giấu mộc bội tử đàn bên hông đi nhưng vẫn để Đức phi nương nương đúng lúc thấy được, sắc mặt không khỏi trắng bệch, dập đầu trên nền tuyết, “Nương nương tha mạng! Nô tài nhặt được trong bồn hoa, không phải nô tài giết thú cưng của nương nương, lúc nô tài phát hiện nó đã chết lâu lắm rồi!” Hắn vô cùng hối hận, hối hận vì đã thấy thứ này đáng giá nên trộm đi, tuy rằng đã bỏ đi năm chữ to mạ vàng bên trên, nhưng quả thật không ngờ Đức phi nương nương lại tự tay thiết kế thứ này, liếc mắt đã nhận ra.

Bích Thủy tiến lên một bước kéo giật bảng tên bên hông hần, nhìn thật kỹ bên trên, tuy rằng lớp vàng mạ đã không còn, chỉ để lại những vết hõm sâu, nhưng đúng là năm chữ “A Bảo Bích tiêu cung.”

“Nương nương.” Bích Thủy dâng bảng tên A Bảo đến cho vị chủ tử sắc mặt trắng xanh của mình, lo lắng gọi.

“Người phát hiện thứ này ở đâu? Dẫn bản cung đi!” Mạnh Tang Du nắm siết tấm bảng tên trong tay, giọng nghẹn đặc.

Thái giám kia không dám giấu giếm, vội vã đứng lên đưa Mạnh Tang Du đến luống hoa bên cạnh tường cung, sau đó nhào vào trong luống hoa tìm kiếm. Mạnh Tang Du lạnh lẽo nhìn, khuôn mặt tái nhợt không có bất cứ biểu cảm dư thừa nào. Đã đào xới lớp tuyết dày lên, nhưng vẫn không thấy thi thể con chó con đâu. Thái giám kia tuyệt vọng, quỳ bên chân Mạnh Tang Du van xin, “Nương nương, người tin nô tài đi, thật sự nô tài không tìm được xác co chó đó. Nếu đọc bảng tên mà biết nó là thú cưng của người, cho nô tài mười lá gan nô tài cũng không dám táy máy!”

Chết ở Càn Thanh Cung, ngoại trừ người bên cạnh Thẩm Tuệ Như thì còn có ai dám ra tay hãm hại? Trong lòng Mạnh Tang Du đã rõ, khuôn mặt thoáng hiện nét đờ đẫn, lại nhìn lướt qua chiếc dây lưng nhỏ xíu trong bụi cỏ, trái tim đau đớn như bị bóp nghẹt. Cô biết, đó là thứ đặc biệt chế tạo riêng cho A Bảo, dùng da trâu làm thành sợi dây đeo bảng tên, mềm mại thoải mái.

Cô nhắm chặt hai mắt, lúc mở ra, ánh nhìn nặng nề liếc xuống thái giám quỳ bên chân, âm thanh lạnh lùng, “Người xứng đáng để lấy thứ này? Nếu đã biết là chó của bản cung, tại sao không đến bẩm báo bản cung?”

Thái giám kia hoảng hốt, tìm không ra lời biện giải nào, chỉ có thể dập đầu mạnh hơn. Nếu biết trước như thế hẳn đã không vì lòng tham nhất thời mà rước tai vạ vào thân.

“Tự vả miệng năm mươi lần!” Mạnh Tang Du cắn răng mở miệng, thấy thái giám kia như được đại xá, vội vỗ bốp bốp vào mặt, cô bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, phất tay mang theo Ngân Thúy cùng Bích Thủy rời đi.

Trở về Bích tiêu cung, cởi chiếc áo khoác dính đầy tuyết xuống, cô thần người đi đến tấm điện rồi chột xoài người xuống, đánh vỡ một bộ đồ sứ đặt trên án kỷ.

Ngân Thúy Bích Thủy lập tức đỡ lấy, đỡ cô nằm xuống trường kỷ đặt bên cửa sổ. Phùng ma ma đi nấu nước ấm nghe thấy tiếng động đã phát hoảng, lập tức chạy vào xem xét, thấy khuôn ngực chủ tử phập phồng, hơi thở dồn dập, trên trán rịn đầy mồ hôi lạnh, bà đã hốt hải la toáng lên, “Nương nương, người sao thế? Bích Thủy, nhanh, nhanh đi gọi thái y!”

Bích Thủy vâng một tiếng, chạy như bay đến thái y viện.

“Ma ma, ta không sao!” Mạnh Tang Du cắn răng cắt lời, bàn tay xiết lấy bờ ngực đau đớn, muốn ngồi dậy lại thấy hô hấp của mình càng lúc càng ngắn, đầu óc chao đảo choáng váng. Cô biết, đây là bởi áp lực quá lớn đã đẩy tinh thần cùng thể chất lâm vào tình trạng quá tải, là do yếu tố tâm lý tạo thành, không liên quan gì với thân thể.

Nghe tin tức A Bảo đã chết, cô đã không bao giờ có thể lừa gạt bản thân mình rằng A Bảo vẫn đang vui vẻ sống ở nơi nào đó trên đời, cũng vì chuyện này mà cô lại liên tưởng đến người cha vẫn đang mất tích của mình, nghĩ đến cha cũng giống như A Bảo, thân thể nguội lạnh đã nằm xuống một nơi hoang sơ nào đó không ai phát hiện, không ai chôn cất, tan biến vào đất cát, cô chỉ cảm thấy lòng đau như cắt.

Trái tim lại nhói lên một cơn đau buốt, cô mở miệng, cố gắng hít lấy không khí khó chịu bên ngoài, ráng sức để bản thân mình bình tĩnh trở lại.

Mình không thể ngã xuống, mẹ cùng anh hai còn cần mình, nhà họ Mạnh còn cần mình!

“Đỗ thái y ông nhanh nhanh xem! Nương nương làm sao thế này?” Bích Thủy cùng Đỗ thái y vội vàng bước vào.

Thấy thái dương Đức phi nương nương ướm đầm, khuôn mặt trắng bệch không còn máu, ngực phập phồng kịch liệt, Đỗ thái y phát hoảng, không hành lễ mà chạy vội tới bên giường bắt mạch cho cô. Nhìn tấm bảng tên bằng gỗ cô nắm chặt trong tay, phải dùng hết sức mới có thể kéo ra đặt ở cạnh đó.

“Tinh thần nương nương bị chấn động dẫn tới việc tim đập nhanh, nhanh chóng để người uống thuốc Ngưng thần tĩnh tâm, bằng không tim sẽ có vấn đề.” Đỗ thái y nói đơn giản, cấp tốc viết một đơn thuốc giao cho người hầu đi lấy, sau đó lấy ngón châm cắm vào minh huyết, huyết thái dương, huyết ấn đường cho Mạnh Tang Du.

Cơn đau mù mẫm đầu óc thoáng dịu xuống, hô hấp cũng dần ổn định trở lại, Mạnh Tang Du quay đầu, khó khăn mở miệng, “Cảm ơn Đỗ thái y.”

“Đây là bốn phận của vi thần, nương nương đừng nên nói chuyện, uống thuốc xong ngủ một giấc sẽ ổn, mong nương nương đừng suy nghĩ nhiều.” Đỗ thái y vừa nhẹ nhàng kích thích ngón châm vừa ôn hòa dặn dò.

Bát thuốc nhanh chóng được đưa đến tận giường Đức phi nương nương, Đỗ thái y rút châm, thấy nương nương uống thuốc xong đã đỡ, lúc này mới hành lễ cáo lui.

“Nương nương, người cảm thấy thế nào?” Phùng ma ma đỡ Mạnh Tang Du nằm xuống giường rồi vén lại góc chăn cho cô, nhẹ giọng hỏi.

“A Bảo đã chết!” Hai mắt Mạnh Tang Du nhắm nghiền, giọng nói khàn đặc không tròn vành chữ, “Đã nhiều ngày như vậy chỉ sợ cha ta cũng lạnh ít

dữ nhiều! Ma ma, ta ngủ một lát, chiều nay còn phải đến Càn Thanh Cung chăm sóc Hoàng thượng, thỉnh an Thái hậu nương nương, bà nhớ phải đánh thức ta!” Lúc này cô không thể ngã xuống, càng không thể lơ lửng. Cha đã xảy ra chuyện, cô phải đỡ lấy đòn dông nhà họ Mạnh, mà Thái hậu cùng Hoàng thượng chính là chỗ dựa lớn nhất, cô không thể để cơ hội này vụt mất.

“Nương nương, người đã như vậy rồi mà còn muốn chăm sóc ai? Nô tài đi Càn Thanh Cung nói một tiếng!” Phùng ma ma kiên định lắc đầu.

“Ma ma, bây giờ nhà họ Mạnh chỉ biết dựa vào ta, lần này là cơ hội để biểu hiện, nhất định ta phải giành lấy sự sủng ái này! Sáng nay Hoàng thượng còn muốn đưa anh ta vào Cấm y vệ rèn luyện, đây là thời cơ của gia tộc nhà ta, lúc này ta không thể gây ra bất cứ sai lầm nào.” Mạnh Tang Du siết chặt cổ tay Phùng ma ma, thấy bà rưng rưng gật đầu mới mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Đội hô hấp của Mạnh Tang Du đã ổn định, Phùng ma ma đau lòng xoa xoa quầng thâm dưới mắt cô, đứng dậy nhỏ tiếng dặn dò Ngân Thúy, “Đi Càn Thanh Cung xin phép cho nương nương đây, lần này lão nô tự tiện quyết định, nếu nương nương thức dậy hỏi tội lão nô sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.”

Ngân Thúy vâng lệnh không chút do dự, mặc trận tuyết lớn đi đến Càn Thanh Cung.

Thường Hi đã nắm được tất cả chuyện xảy ra lúc này, cũng đã xử lý thái giám nhật được bảng tên kia. Ngày Hoàng thượng hồi cung, xương cốt A Bảo đã được Thống lĩnh khâm liệm cho cao tăng siêu độ. Dù không biết vì sao Thống lĩnh với Hoàng thượng lại coi trọng xác một con chó như vậy, nhưng từ sau khi thấy Hoàng thượng cùng Đức phi nương nương mặn nồng bên nhau, hẳn mới ngộ ra —— Hoàng thượng yêu ai thì yêu cả đường đi lối về đó!

Bây giờ Đức phi nương nương lại đổ bệnh vì A Bảo, Hoàng thượng không biết lo lắng đến mức độ nào. Ngân Thúy trở về, Thường Hỉ đi vào thăm điện, thấy quầng thâm đen thui quanh mắt Hoàng thượng cùng vết thương trên vai hằn lại im lặng đi ra. Vẫn nên chờ Hoàng thượng thức giấc rồi bẩm báo thì hơn, để Hoàng thượng nghỉ ngơi thêm một lúc nữa.

Sau canh ba, Thần Phi thấy Hoàng thượng cũng nên thức dậy, mà Đức phi cũng chưa tới chăm sóc, mang theo một hộp thức ăn thướt tha khuất vào trong gió tuyết đến Càn Thanh Cung cầu kiến. Trải qua một ngày một đêm suy nghĩ, cô ta đã không còn chìm trong tuyệt vọng mà đã đi tìm một đường ra. Lúc này không thể mất đi sự sủng ái của Hoàng thượng, không có con cũng chẳng sao, con sống không lâu cũng chẳng thành vấn đề, chỉ cần Hoàng thượng sủng ái, cô ta có thể tìm cung nữ hoặc phi tần địa vị thấp nào đó sinh con cho mình, sau đó xin Hoàng thượng để mình nuôi dưỡng, chẳng khác gì con ruột của mình.

Vì quá hiểu biết kẻ địch của mình, Thần Phi mới gấp rút hành động. Cô ta biết, không bao lâu nữa đám người kia cũng sẽ tính toán giống như mình.

“Hoàng thượng vẫn đang nghỉ ngơi, nếu nương nương không ngại mời đến thiên điện chờ.” Không có khẩu dụ Hoàng thượng, Thường Hỉ không biết nên xử lý Thần Phi như thế nào, đành chờ Hoàng thượng dậy rồi nói sau.

Thần Phi cười đồng ý, đi vào thiên điện, đặt hộp thức ăn bên cạnh chậu than giữ ấm. Đứng gần cô ta là một cung nữ dung mạo thanh tú xinh đẹp, dáng người quyến rũ, cần cổ trắng khê cúi, gương mặt ngượng ngùng.

“Người biết nên làm thế nào rồi chứ?” Thần Phi nghịch bộ móng tay vàng tinh xảo, từ tốn hỏi.

“Nương nương yên tâm, nhất định nô tì không để nương nương thất vọng.” Cung nữ kia quỳ gối xuống, giọng nói thanh thanh có vài phần xấu

hồ. Rõ ràng Thần Phi sanh được Hoàng tử, trước mắt Hoàng thượng cũng sủng ái, thế mà lại còn tìm người củng cố địa vị giúp. Tuy rằng cung nữ này cũng nghi ngờ, nhưng cũng biết không nên để lỡ cơ hội như thế này.

“Biết là tốt rồi, nếu như người mang thai bản cung tuyệt đối sẽ không bạc đãi người.” Thần Phi cao ngạo nhìn thoáng qua cung nữ kia, mím môi cười.

Cung nữ lập tức cúi người biểu đạt lòng trung thành của mình.

Trong Kiềm thanh điện, Chu Vũ Đế đứng giờ mở hai mắt, nhìn quanh trong điện. Không thấy bóng Tang Du đâu, chỉ còn hương tàn vương vấn bên gối, trong lòng hẫng lạnh ứa vắng vẻ, khó chịu không nói nên lời.

“Hoàng thượng đã tỉnh, nô tài thay quần áo cho ngài.” Thường Hỉ vén rèm châu lên, đi đến bên giường hẫng nhỏ giọng nói.

“Không cần,” Chu Vũ Đế phất tay, hai mắt khép hờ, nửa nằm nửa ngồi trên giường, “Trẫm chờ Tang Du đến rồi dậy.”

“Chiều nay nường nường không thể tới được, vừa lúc này Ngân Thúy đã đến thông báo cho nô tài, nhưng vì ngài còn ngủ nên nô tài không nói được.” Thường Hỉ khom người trả lời.

Chu Vũ Đế nhướng mày, trầm giọng hỏi, “Vì sao không thể tới? Xảy ra chuyện gì?”

Thường Hỉ tóm tắt chuyện “phát hiện bằng tên A Bảo, Đức phi nường nường sốc rồi ngã bệnh” cho hẫng nghe, thấy sắc mặt Hoàng thượng càng ngày càng đen mới vội vàng bổ sung thêm, “Đỗ thái y đã khám bệnh, nói nường nường chỉ cần nghỉ ngơi, không nên suy nghĩ nhiều nhất định sẽ ổn.”

“Lập tức thay quần áo cho trẫm, trẫm qua xem.” Hất chân ra, Chu Vũ Đế nhanh chóng xuống giường, tự mình mặc thường phục vào. Thường Hỉ

vội qua giúp đỡ.

Một lát sau, Thường Hỉ vừa ra lệnh cho cung nhân ngoài điện chuẩn bị ngự giá đến Bích tiêu cung, vừa lấy áo khoác phủ thêm cho Hoàng thượng.

Nghe Thường Hỉ cao giọng mệnh lệnh, Thần Phi lập tức ra khỏi thiên điện, nhanh chóng đến cửa nghênh đón. Tuyệt lớn như vậy rồi, Hoàng thượng còn có thương tích mà sao lại muốn đến Bích tiêu cung? Có chuyện gì sao?

“Hoàng thượng!” Thấy người đàn ông tuấn tú, long hành hổ bộ bước đến, Thần Phi và cung nữ bên người không hẹn mà cùng đỏ mặt, yếu điệu đi tới hành lễ.

Chu Vũ Đế cau mày, nhanh chóng đi qua, không hề liếc mắt qua hai kẻ kia dù chỉ một lần, bàn tay vừa phát đã đẩy Thần Phi mới khụy gối xuống qua một bên, ngồi vào ngự giá biến mất trong cơn tuyết trắng mờ mịt.

Một tay cung nữ kia ôm hộp thức ăn, tay còn lại đỡ Thần Phi sắp ngã sắp xuống, luống ca luống cuống lại làm rơi hộp thức ăn, nước canh bên trong chảy tràn ra ngoài.

Cái liếc mắt cũng không cho, coi bản thân mình như không khí mà đi qua, chẳng lẽ những ngày ân ái triền miên đều là giả hay sao? Sắc mặt Thần Phi hết trắng lại xanh, biến ảo không ngừng, lại thấy nước canh đổ ra ngoài, mạnh tay tát cung nữ kia một phát, phát áo bỏ đi.

“Người đâu, kiểm tra cho bản cung, rốt cuộc Đức phi xảy ra chuyện gì?” Trở lại Chiêu thuận cung, Thần Phi càng nghĩ càng không cam lòng, gọi cung nữ tâm phúc của mình đến ra lệnh.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Lấy Lòng

Trong Bích tiêu cung im ắng, Phùng ma ma, Ngân Thúy cùng Bích Thủy canh giữ trước giường Mạnh Tang Du. Sắc mặt cô nhợt nhạt, chân tay lạnh như băng, vì tác dụng của thuốc mà chìm vào giấc ngủ nặng nề, nhưng thỉnh thoảng cơ thể lại run lên, vô cùng bất an.

Phùng ma ma đau lòng không chịu nổi, chất chõng chắn bông trên giường, đốt thêm một cái chậu than trong tấm điện, nhưng rồi sức nhớ đến cái chết của Tô Tiệp Dư, trong lòng hốt hoảng, vội đến cửa sổ mở toang một cánh.

Nhìn qua cửa sổ thấy ngự giá màu vàng sáng đang dần dần tiến lại giữa bầu trời đầy tuyết, Phùng ma ma giật thót, lập tức vẫy tay kêu Ngân Thúy cùng Bích Thủy ra ngoài tiếp giá. Nường nường đang bệnh, Hoàng thượng tới đây làm gì? Chẳng lẽ là chăm sóc nường nường? Nếu thế quả thật là chuyện cười hay nhất thiên hạ!

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng.” Ba người nhanh chân đi đến trước cửa quỳ xuống, cố gắng nhỏ giọng hành lễ. Bởi vì Phùng ma ma kịp thời ngăn cản, thái giám canh cửa không cao giọng xướng “Hoàng thượng giá lâm.”

Chu Vũ Đế vừa xuống ngự giá, thấy hành động của họ đã biết nhất định Tang Du đang ngủ, hoàn toàn vừa lòng với ba người hầu trung thành bảo vệ chủ tử như thế này.

“Tang Du thế nào?” Hần đi nhanh vào tấm điện, giọng nói ép xuống cực thấp.

Tang Du? Đây là cái xưng hô gì? Ba người Phùng ma ma đều ngẩn người, vẫn may có Bích Thủy phản ứng nhanh nhất, vội vàng trả lời, “Hồi bẩm Hoàng thượng, nương nương đã uống thuốc, bây giờ đang mê man ngủ, mong Hoàng thượng thứ tội nương nương không thể đứng lên tiếp giá.”

Chu Vũ Đế không trả lời, chỉ gật đầu một cái, bước chân bất tri bất giác nhanh hơn, đám người Phùng ma ma không thể không chạy chậm theo sau.

Trên chiếc giường khắc hoa bằng gỗ tử đàn đã lót rất nhiều đệm chăn dày, trong điện đốt địa long lại còn đặt thêm một chiếc chậu than khác, vừa bước vào đã cảm giác được không khí ấm áp chung quanh, nhưng sắc mặt cô gái cuộn mình trong giường lại trắng bệch, thân thể run rẩy, chân mày thanh tú nhíu chặt, đôi môi vốn mềm mịn đầy đặn giờ lại khô nẻ, dường như không thể chống chọi được cái lạnh.

Đã đắp hai lớp chăn, thân thể cô hoàn toàn lẫn giữa giường, bé nhỏ như vậy, yếu ớt như vậy, cơ hồ chỉ cần chạm vào sẽ vỡ nát.

Chu Vũ Đế hốt nhiên dừng chân, chỉ có thể, trong nháy mắt, hẩn cảm giác được trái tim mình sắp ngừng lại, mãi cho đến khi lồng ngực nhói lên cơn đau buốt hẩn mới phát hiện mình ngừng thở một lúc lâu. Đây là lần đầu tiên hẩn nhìn thấy một Tang Du yếu đuối mong manh như vậy, mà tất cả đau khổ cùng bất hạnh của nàng, dường như đều do lòng nghi ngờ cùng ý lợi dụng của hẩn tạo ra! Tuy hẩn là một Đế vương, nhưng đối với Tang Du lại bất lực đến thế, muốn bù đắp lại không tìm thấy nơi nào để chạm vào!

Ánh mắt sầm xuống, trong lòng cáu giận vô kể, là cáu giận đối với chính bản thân mình.

“Hoàng thượng, nương nương không sao, ngài đến thăm nên nhanh chóng trở về để khỏi lây hơi bệnh.” Cảm giác được quanh vị Đế vương kia là sự giận dữ nặng nề, Phùng ma ma cẩn thận mở miệng vờ đi. Đúng là

không đi chăm sóc được mà? Không đến mức Hoàng thượng phải tức giận với nương nương chứ?

“Tang Du uống thuốc chưa? Sao lại bị kích thích?” Chu Vũ Đế như không nghe thấy lời Phùng ma ma nói, nhẹ chân đến bên giường, nhỏ giọng hỏi lại.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nương nương đã uống thuốc. Trước kia nương nương có nuôi một con chó con, bây giờ đã chết, nương nương liên tưởng tới Quốc công lão gia bật vô âm tín nên có phần ưu tư quá độ.”

“Thì ra là thế. Đã uống thuốc điều dưỡng rồi chứ?” Nhắc tới A Bảo, đôi mắt đen của hắn lóe lên trong thoáng chốc, muốn vươn tay chạm vào khuôn mặt Tang Du nhưng ngừng lại, xoay người hướng về chậu than.

Phùng ma ma đi theo sau hắn, cường chế cơn căm ghét oán giận trong lòng, nhỏ nhẹ trả lời, “Hồi bẩm Hoàng thượng, chờ nương nương tỉnh lại sẽ uống thuốc.” Không uống tốt nhất!

“Ừ, tuyệt đối không được quên. Sức khỏe Tang Du không tốt, cần phải điều dưỡng.” Chu Vũ Đế cẩn thận dặn dò, chờ đến khi trên người ấm áp mới quay lại bên giường, chà xát hai tay, kéo chăn lên chui vào giường cùng nàng.

Đám người Phùng ma ma đều ngây dại. Có chuyện gì thế này? Chẳng phải hỏi xong rồi đi hay sao? Làm kiểu gì mà ngủ ở đây luôn? Trước khi ngủ còn không quên xua khí lạnh, từ khi nào Hoàng thượng ân cần chu đáo thế này?

Lúc mấy người Phùng ma ma há hốc mồm, Thường Hỉ ‘trái tim vững vàng như núi’, không kinh sợ mấy chuyện quái dị Hoàng thượng làm ra nữa mà bước lên, tháo long ủng, sửa lại góc chăn.

Chu Vũ Đế nâng khuôn mặt lạnh lẽo tái nhợt của nàng lên, kề sát vào má mình, muốn truyền cho nàng chút ít hơi ấm, đầu ngón tay mơn trớn quầng thâm dưới mắt nàng, động tác dịu dàng không nói nên lời. Hắn thở dài một tiếng, thả đôi nụ hôn dịu dàng lên trán nàng, cẩn thận ôm thân thể gầy đi rất nhiều của nàng vào lòng, trái tim đau đớn không ngừng được.

Đám người Phùng ma ma nhất tề cúi đầu, che giấu biểu cảm kinh hãi không gì miêu tả được trên mặt. Đây đúng là Hoàng thượng? Sao lại dịu dàng mà với nương nương như vậy? Ánh mắt tình cảm, động tác che chở nâng niu giống hệt như đối với một vật báu quý giá, họ thực sự cảm thấy mình đã nhìn lầm!

“Các người đi ra ngoài đi, trầm ngủ cùng Tang Du một lát!” Thở thật nhẹ, thấy Tang Du ngủ rất sâu, cũng không tỉnh vì mình quấy rầy, ngược lại còn vô cùng quyến luyến chui vào ngực mình, trong mắt Chu Vũ Đế thấm đẫm ý cười, nhỏ giọng ra lệnh.

“Vâng.” Đám người Phùng ma ma hốt ha hốt hoảng ra ngoài, Thường Hi nằm phất trần canh giữ ở cửa đại điện.

“Tang Du, không bao giờ trầm để nàng cô độc một mình nữa, nàng có thể dựa vào trầm, tin tưởng trầm.” Hắn giữ lấy gò má nàng, thì thầm bên tai nàng, sau đó nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu nàng.

Nhiệt độ cơ thể đàn ông rất nóng, giọng nói khàn khàn mang theo sức mạnh trấn an, chỉ trong bất tri bất giác, Mạnh Tang Du đã không run nữa, ươm một tiếng cọ cọ mình chui vào trong lòng Chu Vũ Đế, bàn tay nhỏ nhỏ túm chặt lấy vạt áo của hắn như sợ hắn chạy trốn. Chỉ trong tình huống mất đi ý thức, nàng mới có thể để lộ nội tâm yếu ớt của mình, mới có thể tự chủ đi tìm một vòng ôm siết ấm êm nào đó.

“Đúng, cứ như thế này!” Vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé dùng sức của nàng, khẽ hôn lên mu bàn tay, Chu Vũ Đế xiết chặt nàng vào lòng, nhìn mạn giường

màu đỏ tía thở dài. Hắn biết, đến khi Tang Du tỉnh lại nàng nhất định sẽ biến thành cô Đức phi kiên cường độc lập, đẩy người khác cách xa ngàn dặm mình. Chỉ có trong mộng, hắn mới có thể chăm sóc nàng, kề cận nàng thế này.

Ôm người yêu quý nhất, nỗi lòng lo lắng của hắn cũng từ từ bình ổn, ý nghĩ dần chìm trong mênh mông, đúng lúc này ngoài điện truyền tới tiếng bước chân, hắn nhướng mày, lập tức tỉnh táo, đôi mắt đen sẫm nhìn ra ngoài cửa.

“Hoàng thượng, Diêm thống lĩnh cầu kiến ngoài điện.” Thường Hỉ dừng bước, cách giường khoảng năm thước, nhỏ giọng hồi bẩm.

“Đã biết, trẫm lập tức tới.” Chu Vũ Đế phất tay cho Thường Hỉ lui, hôn hôn mặt Mạnh Tang Du một chút, lại thần ra nhìn dáng vẻ lúc ngủ của nàng trong thoáng chốc mới nhẹ chân nhẹ tay rời đi.

“Chăm sóc chủ tử các người cho tốt, có vấn đề gì lập tức phái người đến thông báo cho trẫm.” Hắn thận trọng dặn dò đám người Phùng ma ma, sau đó đi đến chỗ Diêm Tuấn Vĩ đang ngoan ngoãn chờ ngoài điện, vừa đi được hai bước đã quay đầu lại, gần từng tiếng bổ sung thêm, “Bất cứ lúc nào, nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ rồi ạ!” Cảm giác được Hoàng thượng để ý, đám người Phùng ma ma vội vàng vâng lên. Nhìn theo bóng ngự giá màu vàng sáng biến mất trong tuyết xoáy, ba người hai mặt nhìn nhau, biểu cảm trên mặt đều là nghi ngờ không hiểu. Hoàng thượng làm sao thế này? Tại sao thái độ hoàn toàn khác xa khi trước như thế?

* * * *

Kiên thanh điện, Chu Vũ Đế đang cầm một phần mật hàm xem, Diêm Tuấn Vĩ khom người đứng bên cạnh, trên mặt đậm đặc sát khí.

“Thẩm Trung Lương định cá chết lưới rách, đang muốn liên hợp với Hoài Nam vương khởi binh mưu phản sao. Ái chà ~” Buông mật tín, khuôn mặt tuần tú của hãn lộ ra nụ cười trào phúng.

Ám vệ tầng tầng lớp lớp giám sát phủ Thái sư, nhất cử nhất động của Thẩm thái sư đều đúng giờ đặt trên bàn Hoàng thượng, lúc này y còn muốn cố đắm ăn xôi, được ăn cả ngã về không, chỉ có thể nói người muốn tìm chết thì mười con ngựa cũng không kéo lại được. Quả nhiên là hai cha con, nhìn có vẻ thông minh, thật ra lại ngu không để đâu cho hết.

Diêm Tuấn Vĩ khinh thường bĩu môi, giọng nói lạnh lùng, “Hoàng thượng, y còn thả ra lời đồn đãi là thể thân khiến Hoài Nam vương cùng Tương Bắc vương muốn tấn công kinh đô, tai họa này không thể để lâu nữa, thần có thể...” Hãn giương tay, làm động tác chém giết.

“Không được, sĩ tử khoa cử đã ồn ào lên, y sắp thân bại danh liệt, bây giờ giết y thì mọi chuyện lại im ắng. Đợi ám vệ mang chứng cứ y thông đồng với kẻ định bên ngoài từ biên cương về, trăm sẽ thanh toán một lần, cho dù chết, trăm cũng muốn để y bêu danh thiên cổ, để tộc nhà họ Thẩm vĩnh viễn không ngóc đầu lên được!” Chu Vũ Đế xua tay cười khế, ngữ khí lúc nói như thể thần thiên, trong âm trầm lại mang theo sát khí khiến người khác sợ hãi.

“Vâng.” Diêm Tuấn Vĩ gật đầu. Chết không đáng sợ, chờ chết mới đáng sợ, vậy thì để Thẩm Trung Lương giây dựa trước khi chết một lát.

“Đúng rồi, thân phận người đã công khai, phản ứng của phủ Tề quốc công như thế nào?” Hãn nhướng hàng mày rậm lên, vẻ mặt hứng thú.

“À, muốn giống trống khua chiêng nghênh đón vi thần trở về, chỉ tiếc chia tay thì cũng chia tay rồi, tước vị cũng đã cướp đi rồi, người khắp kinh thành đều biết phủ Tề quốc công đắc tội với vi thần, nếu như vi thần trở về chẳng phải để họ cười vào mặt hay sao? Sau này giữa phủ Tề quốc công và

thần không còn quan hệ gì nữa, Hoàng thượng muốn xử lý bọn họ thế nào thì xin mời, cần thiết thì bắt tay với vi thần!” Diêm Tuấn Vĩ tươi cười xán lạn. Hại chết mẫu thân của mình, lại khiến mình trở thành tàn phế, tình cảm đối với cái nhà kia đã cạn. Hay cho cái gọi là phủ Quốc công, đưa thứ nữ vào phủ Thái sư làm thiếp thất cho Thẩm Hi Ngôn, nên hình dung chúng như thế nào đây? À! Vẫn là câu nói kia, người muốn tìm đường chết thì mời con ngựa cũng không kéo lại được!

Nghĩ đến đây, Diêm Tuấn Vĩ cảm thấy vô cùng xấu hổ với sự nông cạn văn học nghệ thuật của mình. Nói đến nói lui sao cũng chỉ có một câu thế này? Quả nhiên là đầu năm nay cuộc sống khó khăn, có quá nhiều người muốn chết!

“Nô tài tham kiến Hoàng thượng, bái kiến Đại thống lĩnh. Vừa rồi nô tài đi phường chó mèo xem xét, có một con chó ngoại tộc giống hệt A Bảo, nhưng con chó kia đang mắc phòng hàn, bây giờ con đang chữa trị, nô tài không tiện mang theo.” Thường Hỉ vung phất trần xuất hiện ở cửa đại điện, quỳ gối hành lễ với hai người.

“Hoàng thượng tìm chó làm gì?” Diêm Tuấn Vĩ nghi hoặc, Hoàng thượng rất ghét động vật có lông, bây giờ đã đến mức sợ không kịp né cho xong.

“Đưa cho Đức phi, nàng biết A Bảo đã chết, tặng một con chó giống thế để nàng vui vẻ.” Chu Vũ Đế ngẩng mặt, không tự nhiên phất tay, “Người có thể đi rồi.”

Diêm Tuấn Vĩ hứng thú cười cười, hành lễ cáo lui. Tự khi nào thì Hoàng thượng cũng học làm người tốt? Đức phi nương nương quá cao tay!

Thấy mấy người kia đi xa, lúc này Chu Vũ Đế mới cẩn thận hỏi, “Mắc bệnh? Có nghiêm trọng không? Còn có con chó nào giống nữa hay không?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, bên Cao Lô mang tới hai con chó, người phụ trách không chăm sóc kỹ lưỡng nên một con đực đã chết, con cái còn lại cũng chết theo sau khi sinh được bốn con chó con. Trong bốn chỉ sống được hai con, một là A Bảo của Đức phi nương nương, còn lại được An tài tử nhận nuôi, nhưng vì mắc bệnh mà vất trở lại phòng chó mèo, nghe nói bệnh khá nghiêm trọng.”

“Phái Ôn thái y qua xem, để ông ta chữa khỏi cho nó, trị xong lập tức quay lại phục mệnh.” Chu Vũ Đế chọn lại thái y ngự dụng của A Bảo.

“Vâng.” Thường Hỉ khom người tuân lệnh

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Đạo Hiếu

Lần này Mạnh Tang Du ngủ thẳng đến canh ba giờ Mùi mới thức dậy, vừa nghĩ đến cha cùng A Bảo trái tim lại đau rút. Cô vội vã hít sâu, không dám nghĩ thêm nữa, lúc quay đầu nhìn đồng hồ cát trong góc điện mới giật mình biến sắc, xốc lớp chăn bông nặng trên giường lên rồi ngồi dậy.

“Ma ma, sao không gọi ta dậy? Đã trễ giờ chăm sóc Hoàng thượng.” Cô khoác thêm áo ngoài, cúi người xỏ đôi giày thêu vào chân rồi đi đến bàn trang điểm. Ngân Thúy cùng Bích Thủy lập tức bước đến giúp cô rửa mặt rửa tay, sửa sang tóc tai.

“Nô tì tự quyết định thay người thông báo, xin nương nương thứ tội. Nương nương, Hoàng thượng đến thăm người, ngài ôm người ngủ một lát.” Phùng ma ma vội vàng quỳ xuống xin lỗi, vừa nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt không giấu khỏi nét vui mừng.

“Hoàng thượng đến đây?” Bàn tay đang bơi nhuận phu cao dừng một lúc, Mạnh Tang Du chợt nhớ tới cảm giác ấm áp an toàn khiến cô quẩn luyến trong cơn mơ kia. Tên vua động kinh kia thế là thế nào? Chẳng lẽ sau một hồi kinh thiên động địa mới phát hiện mình mới chính là tình yêu đích thực của đời hắn?

Nghĩ đến đây, hai vai cô run lấy bầy, quăng thẳng ý niệm vợ vãn này ra khỏi đầu. Rốt cuộc cũng không đỡ được lòng tự trọng sắp tan vỡ của bọn đàn ông, ai bảo mình là một trong mấy phi tần giữ thân thể trong sạch? Chờ người mới vào cung, hắn tất sẽ đi tìm “tình yêu đích thực” mới, bây giờ tính toán gì cho mệt.

Nhếch môi cười, Mạnh Tang Du nhìn vào gương nói với Ngân Thúy cùng Bích Thủy, “Búi tóc đơn giản nhưng tinh tế vào, ta muốn đi thỉnh an Thái hậu.”

“Nương nương, người đã bệnh vậy rồi, hay là xin nghỉ một buổi này đi? Thái hậu nương nương từ bi, sẽ không trách tội người đâu.” Bích Thủy nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của chủ tử trong kính lưu ly, lo lắng mở miệng.

“Ta không sao, thừa lúc Thái hậu còn ở trong cung ta cần phải cố gắng tranh thủ tình cảm của bà, nói không chừng sau này còn cho chúng ta đường ra. Lại bên Hoàng thượng cũng không thể chậm trễ, mai ta còn phải tiếp tục đi chăm sóc, chỉ vừa hầu hạ hai ngày đã đổ bệnh, không thiếu người dòm ngó vào ta. Gia tộc nhà họ Mạnh đang đương đầu với sóng dữ, ta không thể trở thành đề tài để người khác đàm tiếu.” Mạnh Tang Du vừa nói vừa dùng những lớp son phấn tinh xảo hoa mỹ che khuất sắc mặt yếu ớt của mình.

Chỉ trong một lát, Đức phi nương nương diễm lệ vô song, phong thái thanh tao ung dung đã xuất hiện. Cô mặc bộ triều phục màu tím, phủ thêm lớp áo khác da điếu, đeo bộ móng tay khảm châu ngọc xa hoa đi lên kiệu đến Từ Ninh Cung. Đám người Phùng ma ma đành phải bật ô đuổi theo phía sau. Nương nương lúc nào cũng độc lập kiên cường như thế, tính này có lúc tốt nhưng lại làm cho người ta đau lòng!

* * * *

Thiện hương lững lờ phiêu đảng trong Từ Ninh Cung, tất cả phi tần đều đang chờ ở thiên điện để thỉnh an Thái hậu. Thái hậu ở Thiên Phật Sơn lâu ngày, đã quen cảnh vật thanh minh, ngoại trừ ngày đầu tiên trở về, bà không hề tiếp kiến bất cứ phi tần nào đến thỉnh an. Các phi tần chỉ có thể đợi đến giờ Thân, đứng ở ngoài điện đập đầu một cái rồi đi.

Mặc dù là như vậy nhưng cung chẳng có ai dám vắng mặt, có thấy hay không là một chuyện, tới hay không lại là một chuyện khác, các ma ma trong Từ Ninh Cung cùng Hoàng thượng đều đang quan sát biểu hiện của họ.

“Kim ma ma, mấy ngày nay tiết trời giá rét, thân thể Thái hậu có khỏe không?” Thần Phi thông thả bước đến cửa chính đại điện bắt chuyện cùng Kim ma ma.

“Thái hậu rất khỏe, cảm ơn nương nương quan tâm.” Kim ma ma bình thản trả lời.

“Vậy là tốt rồi. Lần này ít nhiều nhờ có Thái hậu, bằng không Hoảng Văn của thần thiếp sẽ...” Đang nói nửa chừng, Thần Phi cúi đầu lau nước còn vương trên khóe mắt, sau một lúc lâu mới gắng gượng nở nụ cười, âm thanh đầy chờ mong, “Tự ngày gặp qua Thái hậu, Hoảng Văn nhớ mãi không quên, luôn vò vĩnh đến Từ Ninh Cung thỉnh an Hoàng tổ mẫu, nhưng chỉ vì thân thể nó còn quá yếu, thời tiết bây giờ lại rét lạnh, bản cung không tiện đưa nó đến được.”

Cổ Hoảng Văn là Bát hoàng tử, bây giờ hai tuổi, đang là độ tuổi hồn nhiên ngây thơ, ngọc tuyết đàngs yêu, Thần Phi dùng con lấy lòng Thái hậu khiến cả đám tần phi nghiêng răng nghiêng lợi.

Giọng Thần Phi không nhỏ, Thái hậu trong điện tụng kinh xong cũng đúng lúc nghe những lời này, nghĩ đến những hoàng tôn số khổ, ra lệnh cho cung nữ bên người, “Đi mời các nương nương vào đây.”

Nghe Thái hậu tuyên triệu, các phi tần quá đổi vui mừng, Thần Phi mím môi mỉm cười, con người cup xuống toát ra tia sáng băng lạnh.

“Đứng lên đi, các hoàng tôn thế nào?” Thái hậu niệm Phật châu trong tay, lạnh nhạt cất lời.

Vài mẫu phi Hoàng tử đi lên phía trước đáp lời, “Khởi bẩm Thái hậu nương nương, đã tốt hơn trước rất nhiều, cảm ơn nương nương quan tâm.”

“Ừ, các người phải cẩn thận chăm sóc, bát thuốc bát cơm mỗi ngày nhất định phải có người tinh thông quản lý, đừng gây ra chuyện gì sai lầm. Trước khi ai gia rời cung thì đưa các hoàng tôn đến cho ai gia nhìn một cái.” Trên khuôn mặt Thái hậu có vài phần dịu dàng, tầm mắt vừa nhìn thoáng qua đã nhíu mày hỏi, “Sao Đức phi nương nương không đến đây?”

Kim ma ma đã nhận được lời căn dặn của Hoàng thượng, đang định bước lên trả lời, không ngờ lại bị Thần Phi giành trước một bước, “Hồi Thái hậu, nghe nói con chó Đức phi nuôi đã chết, Đức phi thương nhớ quá nên bệnh liệt giường.”

“Sao Đức phi nương nương lại đa sầu đa cảm như thế? Hoàng thượng trọng thương cũng không thấy Đức phi có biểu hiện gì, sao chỉ vì một con vật cưng mà đã đổ bệnh? Nhất định là Thần Phi muội muội nghe lầm!” Chân mày Hiền phi nhíu lại, nhìn như thể đang làm sáng tỏ chuyện Đức phi, kì thực là châm ngòi thổi gió, ném đá xuống giếng.

Thái hậu vô cùng chán ghét với vai diễn của hai người kia, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo. Họ lại cho rằng Thái hậu tức giận, âm thầm đắc ý.

“Mạnh quốc công gặp nạn nơi biên cương, sinh tử không rõ, vì chuyện này Đức phi mới ngã bệnh, sao các người dám nói vì một con chó? Phật gia có dạy: Nghiệt phẩm khẩu chịu hình kéo lưỡi!” Giọng nói lẫn sự tức giận vang lên trong đại điện, chân cẳng Thần Phi cùng Hiền phi mềm nhũn, mặt cắt không còn hạt máu.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng!” Tất cả phi tử nhất tề hành lễ, lúc Thần Phi cùng Hiền phi phản ứng lại thì đã quá chậm, sau khi quỳ xuống, sắc mặt vẫn tái xanh, biểu cảm xấu hổ.

Người đàn ông cao lớn tuấn tú mang theo luồng không khí buốt giá của mùa đông bước nhanh vào điện, trực tiếp đi qua đám phi tần ngồi xuống bên cạnh Thái hậu, nâng tay Thái hậu vãn an. Thần Phi cùng Hiền phi trộm nhìn khuôn mặt lẫn khuất hơi thở bạo ngược của hắn, trong lòng hoảng hốt lo sợ, đám phi tần còn lại ào ào cúi đầu, che giấu biểu cảm hả hê thỏa mãn. Kéo rút lưỡi? Không cần chờ bọn mi xuống địa ngục, Hoàng thượng đích thân ra lệnh hành hình là được!

“Thần thiếp nhớ lời, xin Hoàng thượng thứ tội!” Các tần phi khác đều được phép đứng lên, chỉ duy Thần Phi cùng Hiền phi còn quỳ, nơm nớp lo sợ mà dập đầu xin lỗi.

Mạnh quốc công là công thần Đại Chu, vì nước hy sinh thân mình, tất nhiên Hoàng thượng phải bao dung nhà họ Mạnh cùng Đức phi một hai phần. Từ lúc Mạnh quốc công mất tích đến bây giờ Đức phi luôn im hơi lặng tiếng, không khóc không ồn ào, cả ngày như thể người không có việc gì, tất cả đều quên bèn việc này, trực tiếp động vào hòng súng của Hoàng thượng. Bây giờ biên cương không có Mạnh quốc công điều binh khiển tướng, chiến cuộc không thấy đâu là lối ra, bây giờ đang là thời điểm Hoàng thượng phiền lòng nhất.

Cho dù muốn bắt Đức phi để cướp đi cơ hội chăm sóc Hoàng thượng của cô ta cũng không nên lấy việc này làm bệ! Thất sách! Cả hai cảm thấy hối hận không thôi.

Chu Vũ Đế cầm tách trà Kim ma ma đưa tới nhấp một ngụm, sau đó trò chuyện việc nhà cùng Thái hậu, coi như không thấy hai người quỳ bên chân. Kiểu chẳng quan tâm này so với việc khởi binh vãn tội càng khiến người ta sợ hãi. Sắc mặt Hiền phi cùng Thần Phi càng lúc càng tái, thân thể ép sát xuống. Ánh mắt các phi tần khác lóe lên, trong lòng sáng khoái.

Thái hậu cũng làm như không thấy hai người kia, con nói như thế nào thì bà đáp lời như thế ấy, dung sắc lạnh nhạt. Sống ở Thiên Phật Sơn một

thời gian dài, bà không thể chịu đựng được việc mấy người đàn bà lục đục với nhau.

Đợi đến lúc đầu gối Thần Phi cùng Hiền phi cứng lạnh không thể chịu đựng được nữa, ngoài điện vang lên tiếng Thái giám thông báo —— Đức phi nương nương yết kiến!

Hàng mày rậm của Chu Vũ Đế nhíu lại, lập tức ngừng câu chuyện. Thái hậu niệm phật châu trong tay, dịu hòa cất tiếng, “Tuyên vào.”

“Sao nàng lại đến đây?” Không đợi Mạnh Tang Du hành lễ vấn an, Chu Vũ Đế đã trầm giọng mở miệng, ánh mắt dán dính trên khuôn mặt mình điểm phi phàm của nàng không thể dứt ra được. Nàng trang điểm rất kỹ, lúc vừa nhìn cảm giác được thần sắc ổn định tươi tắn, nhưng chỉ cần nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện son phấn bôi trên mặt quá dày, son cũng tô quá đậm, những việc nhỏ không đáng kể lại làm lộ nét mệt mỏi trên người nàng.

Đang chất vấn? Ta làm gì không đúng à? Mạnh Tang Du khẽ nhăn mày.

“Khụ, trẩm đã thay nàng thông báo, bên ngoài trời giá rét lạnh lẽo, thân thể nàng lại không khỏe, phải nên ở trong cung nghỉ ngơi, chờ hết bệnh rồi đến thỉnh an Thái hậu sau cũng không muộn, Thái hậu sẽ không trách nàng.” Thấy nàng nhíu mày lại, Chu Vũ Đế vô cùng đau lòng, lập tức mở miệng giải thích, giọng nói trầm trầm khó nén dịu dàng.

Đôi mắt đăm phi tần đỏ ngầu tia thẳng về hướng Mạnh Tang Du, Thái Hậu ghé mắt, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua con trai mình một cái. Bà đã nghe Đỗ thái y nói lại, con đặc biệt để bụng đến Đức phi.

“Nô tì đã khỏe hẳn, không dễ gì có dịp nương nương hồi cung, sao nô tì lại có thể không đến Từ Ninh Cung làm tròn chữ hiếu.” Mạnh Tang Du giãn mày, mỉm cười trả lời.

“Con ngoan, mau đến đây ngồi bên cạnh ai gia.” Thấy cô bé cố gắng dùng lớp trang điểm kỹ lưỡng che giấu sắc mặt mệt mỏi, trong lòng Thái hậu càng cảm thấy quý. Tính cách cô bé này không có gì khác bà thời còn trẻ, vô cùng mạnh mẽ, ngay cả xuất thân cũng khá giống nhau, quả thực như thể bà đã luân hồi một kiếp. Vừa nhìn thấy cô bé này bà đã không kiềm được mà thích, lại sợ nó sẽ dẫm vào vết xe đổ của mình.

Mạnh Tang Du nhìn thoáng qua Thần Phi cùng Hiền phi đang quỳ trên đất, từ từ bước lên, lúc chuẩn bị ngồi xuống bên cạnh Thái hậu Chu Vũ Đế đã đặt tách trà xuống, vỗ vỗ vị trí bên người mình. Ánh mắt đám phi tần kia càng đỏ lòe, ngay cả Thần Phi cùng Hiền Phi cũng ngừng đầu lên, biểu cảm vô cùng dữ tợn. Chỉ trong vài khắc như thế này họ đã có thể thấy được Hoàng thượng đối với Đức phi rất đặc biệt, không đơn giản chỉ là sủng ái. Hoàng thượng để ý một người, chứng tỏ người này đã đi vào lòng Hoàng thượng.

Mạnh Tang Du cảm thấy chần chờ, trên mặt không có biểu hiện nào, mỉm cười thoải mái ngồi xuống bên cạnh hần. Hần vô cùng tự nhiên cầm tay nàng nắn nắn, sau đó nắm chặt vào trong lòng bàn tay, vừa ý nói, “Ừ, không lạnh như lúc trưa nữa.”

Mạnh Tang Du cup mắt xuống, nhìn như đang then thùng, tiểu nhân trong lòng lại tao nhã dựng thẳng ngón giữa lên: Chó má, lại kéo thù kéo hận cho bà nội mi!

Chu Vũ Đế có thể tưởng tượng ra lòng nàng đang oán giận bản thân mình như thế nào, cảm thấy Tang Du như vậy đặc biệt đáng yêu, không khỏi mỉm cười yêu chiều. Trước kia hần cảm thấy yêu một người nên giấu người ấy đi, để người ấy rời xa khỏi nguy hiểm. Nhưng trải qua năm tháng kỳ lạ kia, hần đột nhiên hiểu ra, yêu một người là hãy để nàng quang minh chính đại đứng bên cạnh mình, cho nàng hết thấy mong muốn! Ở vị trí kề cận mình nhất, hần mới có thể bảo vệ nàng, cho nên, hần quyết định tiến hành sự nghiệp sủng ái Tang Du đến cùng.

Vô cùng thiết tha nắn nắn ngón tay nàng, Chu Vũ Đế lưu luyến thu tay, quay đầu tiếp tục nói chuyện cùng Thái hậu, “Mẫu hậu, mấy ngày nay còn ở quen không? Có gì cần nữa không?”

“Hoàn hảo, chỉ là do Niệm Từ đi rồi không ai sao kinh tụng kinh cho ai gia, có lúc cảm thấy không tiện. Ai gia già rồi, mắt không còn sáng rõ như thời còn trẻ nữa.” Thái hậu chỉ chỉ khóe mắt đầy nếp nhăn, khuôn mặt bất đắc dĩ.

“Thái hậu, thần thiếp nguyện sao kinh tụng kinh cùng Thái hậu chuộc tội vạ miệng ngày hôm nay.” Thần Phi thông minh nhạy bén, lập tức dập đầu xin. Hiền phi thấy thế cũng vội vàng phụ họa theo.

Cùng Thái hậu sao kinh tụng kinh chẳng những có thể để Thái hậu yêu quý mình thêm vài phần mà còn có thể thấy Hoàng thượng mỗi ngày đến thỉnh an Thái hậu. Thái hậu có sức ảnh hưởng rất lớn đến Hoàng thượng, cơ hội này chẳng kém chăm sóc là bao! Rất nhiều phi tần khác cũng nghĩ như thế này, ào ào bày ra biểu cảm chân thành, quỳ đến trước mặt Thái hậu tự tiến cử. Đây là kết quả của việc không ai đứng đầu để quản lý lục cung, quy củ lộn xộn, tâm cơ cũng lớn!

Thái hậu cảm thấy phiền chán, nhắm hai mắt lại, dựa vào lưng ghế chậm rãi mở miệng, “Được rồi, nếu như ai sao kinh tụng kinh vào mắt ai gia, ai gia tăng phân vị rồi đưa đến Thiên Phật Sơn. Ai gia đã già rồi, đôi lúc một mình cũng cảm thấy cô đơn khó khăn, cần một người làm bạn bên mình cho vện chữ hiếu.”

Các phi tần đang có thái độ tích cực nghe được nửa câu đầu còn vô cùng vui mừng, nghe được mấy câu sau thì lại im thin thít, trong điện yên ắng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được. Đến Thiên Phật Sơn làm bạn thanh đăng? Cái đó còn thảm hơn so với biếm lãnh cung! Lên phẩm vị cao hơn có ích lợi gì?

Chu Vũ Đế nâng tách trà nhấp thêm một ngụm, che khuất đôi môi nhếch lên châm chọc. Mặt nạ dối trá của đám đàn bà kia thật khiến cho hẩn buồn nôn.

Hai tay Mạnh Tang Du đặt trên đầu gối thốt nhiên siết chặt. Trước đây đã có lúc cô nghĩ đến có thể được Thái hậu để mắt, rồi lại được bà cụ đưa đến Thiên Phật Sơn lễ Phật, chẳng phải còn tốt hơn gấp trăm ngàn lần so với Hoàng cung bẩn thỉu này? Cô không cần phải tranh thủ tình cảm, cũng chẳng cần bày mưu độc địa, cũng không việc gì mà đi hầu hạ tên đàn ông cặn bã kia; bình thường niệm kinh ăn chay, tu thân dưỡng tính, nhàn rồi lại có thể xuống núi vui thú. Nể chuyện mình làm bạn thanh đằng bên Thái hậu, Hoàng thượng cũng không tể bạc đãi mình, bạc đãi nhà họ Mạnh, cuộc sống kia tuyệt đối khiến cô hài lòng!

Nghĩ đến đây, cô đứng lên quỳ xuống bên chân Thái hậu, kiên định mở miệng, “Thần thiếp nguyện thay Hoàng thượng làm tròn đạo hiếu, làm bạn Thái hậu về Thiên Phật Sơn lễ Phật, xin Thái hậu đồng ý.”

Thái hậu mở lớn mắt. Tách trà trong tay Chu Vũ Đế rơi xuống đất, nát thành từng mảnh nhỏ.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Khắc Tinh

Âm thanh tách trà vỡ nát làm các vị phi tần giật nảy, nhưng càng khiến họ hoảng hồn hơn nữa là quyết định của Đức phi. Đến Thiên Phật Sơn cùng Thái hậu lễ Phật không khác gì xuất gia làm ni cô, cho dầu có thể tăng phân vị, nhưng bốn năm năm chẳng có cơ hội gặp mặt hoàng thượng, chỉ có thể chịu đựng đến lúc thái hậu hoẵng thệ (chết, tiếng dùng cho hoàng tộc hoặc chư hầu) mới được trở về, lúc đó có ai nhớ rõ người? Trong cung có còn chỗ đứng cho người? Thêm nữa, hoàng thượng trăm công nghìn việc, nếu quên bég chuyện này, rất có khả năng để người niệm kinh ở đó suốt đời! Tóm lại, bị biếm vào lãnh cung còn tốt chán so với theo Thái hậu đến Thiên Phật Sơn! Ít nhất, lãnh cung gần hoàng thượng hơn, còn có cơ hội được phục sủng.

Đức phi đây làm sao vậy? Dầu óc bị nước vào nên hư rồi? Các phi tần thầm nghĩ, không dám tin, nhưng lại không hện mà cùng cảm thấy may mắn. May là có Đức phi đưa dầu ra nhận, nếu không Thái hậu quả thực vừa ý mình, thì nguy to!

“Nàng có biết mình đang nói gì không?” Chu Vũ Đế xoay xoay đầu ngón tay đang run khẽ, mở miệng gằn từng tiếng. Tang Du tình nguyện xuất gia chứ không muốn ở bên mình! Giờ khắc này, tim hấn cơ hồ như bị dao cùn đâm chặt, đau đớn khôn xiết!

“Thần thiếp nguyện ý cùng Thái hậu đến Thiên Phật Sơn lễ Phật, xin hoàng thượng thành toàn cho lòng hiếu thuận của thần thiếp!” Mạnh Tang Du không chút do dự, lại dập đầu cầu khẩn.

Thái hậu vội vàng vẫy tay, bảo một cung nữ đến quét dọn mảnh sứ vỡ, tránh cho cô bị thương.

Chu Vũ Đế nhìn chăm chăm vẻ mặt kiên quyết của cô, hẳn muốn bịt miệng cô lại, muốn đem cô nhốt vào lồng, muốn nổi điên vì giận dữ! Nhưng hẳn hiểu quá rõ, hẳn không có tư cách phần nộ. Kẻ đầu sỏ khiến Tang Du dù phải xuất gia cũng muốn rời khỏi hoàng cung, không ai khác ngoài hẳn!

“Con ngoan, mau đứng lên! Con đã có lòng hiếu thuận thế này, ai gia cũng không thể từ chối. Con còn bệnh, bên ngoài lại băng dày tuyết lớn, ai gia thì buổi sớm giờ Dần (3 – 5 giờ sáng) đã bắt đầu tụng kinh, buổi trưa có khi giờ Hợi (9 – 11 giờ khuya) mới kết thúc, con nên chuyển đến ở cùng ai gia sẽ tiện hơn. Nếu những ngày này con quen được với cuộc sống tu hành kham khổ, ai gia liền dẫn con đi. Về chỗ hoàng thượng, ai gia sẽ phái người khác đến hầu hạ.” Thái hậu chăm chú quan sát biểu cảm của Đức phi, thấy cô hết sức chân thành, mắt lấp lánh sáng, không khỏi thở dài: Cô bé này thông minh hơn bà lúc còn trẻ nhiều, cũng không bị phồn hoa làm lóa mắt, rất tốt! Cô bé đã có tâm, bà sao có thể không thành toàn?

“Tạ ơn thái hậu!” Mạnh Tang Du mừng rỡ nói, nhân tiện ngồi vào bên cạnh Thái hậu, tránh xa tên vua động kinh kia ra.

“Mẫu hậu! Con không cần kẻ khác hầu hạ!” Chu Vũ Đế thốt nhiên quay lại nhìn Thái hậu, trong đôi ngươi thâm tối đầy ứ nét sợ hãi cùng khổ sở.

Thái hậu bị biểu tình ít có của hẳn làm ngẩn người. Thăng bé này cực kỳ giống tiên hoàng, tâm tư thâm trầm, mừng giận khó đoán, vẻ thê lương bất lực như trước mắt này, thái độ sầy tay làm vỡ đồ như vậy, bà chưa từng gặp qua. Xem ra, tình cảm của nó đối với Đức phi chỉ sợ còn sâu sắc hơn trong suy nghĩ của bà nhiều. Nhưng rõ ràng, Đức phi ánh nhìn trong vắt, thái độ kiên định, chẳng hề có chút lòng dạ gì với thăng bé này.

Thầm lặng quan sát sắc mặt hai đứa trái phải, trong lòng Thái hậu bỗng dâng lên một loại cảm xúc thỏa mãn thực vi diệu. Bị hai cha con nhà này chèn ép suốt nửa đời dang dẵng, cuối cùng cũng đến lúc bà được chèn ép một lần! Thái hậu cong môi, nhắm mắt lần tràng hạt, coi như không thấy thằng con đang cầu xin trong im lặng. Xin ai gia cũng vô dụng, vợ của mình không giữ được, còn nói ai?

Mạnh Tang Du cúi đầu, không nhìn Chu Vũ Đế. Tên đàn ông này chẳng qua chỉ ham muốn thân thể sạch sẽ của cô, bây giờ không nói, nhưng đợi đến lúc cô thành hoa héo sẽ đối xử như giày rách. Cô không ngu, tuyệt đối không vì thế mà bỏ lỡ những ngày thần tiên ở Thiên Phật Sơn được.

“Không phải nói muốn giúp Thái hậu tụng kinh sao? Muốn thay trăm vện tròn chữ hiếu sao? Sao lại không nói tiếng nào thế? Câm rồi à? Chẳng lẽ lòng hiếu thuận của các người đều chỉ là trưng ra cho trăm xem? Hả?” Chu Vũ Đế không còn cách nào với vợ và mẹ mình, càng không thể trút giận lên hai người, đành phải quay lại đám phi tần đang quỳ phía dưới, đập bàn quát to.

Đám phi tần bị vẻ bùng bùng lửa giận của hoàng thượng làm cho phát hoảng, lại cảm thấy áp lực nặng nề toát ra từ hắn, lập tức dập đầu, tiếp tục xin được làm bạn thanh đằng bên cạnh Thái hậu. Đây là hoàng thượng luyện tức Đức phi, muốn họ gánh trách nhiệm đó mà!

“Ở Thiên Phật Sơn vốn kham khổ, nếu không có thực tình thành ý, có đi cùng ai gia cũng không thể dốc lòng. Ai gia cũng chẳng lạ lắm gì hư tình giả ý của các người! Giải tán hết đi, ai gia mệt rồi!” Thái hậu phẩy tay đuổi người, trong lời nói chẳng có chút khách khí.

Tuy bị Thái hậu làm bẽ mặt, đám phi tần lại như được đại xá, dập đầu lần nữa với hai người đang ngồi ghế chủ vị, vội vàng đứng dậy rời khỏi chính điện, sợ đi chậm một chút sẽ bị hoàng thượng đưa đến Thiên Phật Sơn.

Mạnh Tang Du cũng đứng lên, chuẩn bị trở về Bích tiêu cung thu dọn đồ đạc. Chu Vũ Đế sắc mặt u ám, bước đến bên cạnh, dùng hết sức túm lấy cánh tay cô. Tại sao thà xuất gia cũng không cho trăm một cơ hội? Chẳng lẽ trăm khiến nàng căm ghét như vậy, căm ghét đến nỗi trốn còn không kịp?

Vô số lời ghen ứ ở ngực mà không cách nào thổ lộ, làm hằn uất ức khó chịu, lòng đau như cắt.

A ~ trên mặt Mạnh Tang Du lộ vẻ đau đớn, hơi giãy ra. Chu Vũ Đế vội vã buông tay, đổi thành choàng vai cô. Nhìn thấy đôi mắt phượng trong suốt, hàng mày nhú chặt, thần sắc mệt mỏi của cô, bao nhiêu tức giận của hắn không thể phát ra nổi, tim đã mềm đến nát bét rồi.

“Tang Du...” Đừng đi! Hai chữ cuối chưa kịp nói ra, Thái hậu đã buông phật châu trong tay xuống, cắt ngang lời hắn, “Đức phi, đồ đạc của con lát nữa về lấy, ai gia dẫn con đến tiểu phật đường nhìn xem, làm quen trước một thể.”

“Dạ.” Mạnh Tang Du tự nhiên thoát khỏi cái ôm ấp của tên đàn ông này, đi đến đỡ bên cạnh Thái hậu.

“Hoàng thượng, con còn rất nhiều chính sự cần giải quyết, hãy về trước đi.” Thái hậu vừa xua tay vừa dẫn Mạnh Tang Du vào sau điện, để mặc Chu Vũ Đế chết đứng tại chỗ.

Chăm chăm nhìn bức rèm châu lay động một lúc thực lâu, đến khi bóng lưng mảnh khảnh của Tang Du đã khuất hẳn tầm mắt, đôi người Chu Vũ Đế sâu thẳm khó dò, nhắm chặt mắt, xoay người nhanh chóng rời đi.

“Hoàng thượng, hai ngày nay Hoảng Văn lại đổ bệnh, càng nhớ hoàng thượng, xin ngài đến Chiêu Thuần cung thăm nó một lúc đi!” Thần phi yên lặng chờ bên ngoài hành lang Từ Ninh cung, trên vai còn đọng lại bông tuyết rơi xuống, thần sắc tái nhợt, biểu cảm tha thiết, rất có vẻ từ mẫu động lòng người. Trước kia hoàng thượng thích nhất là dáng vẻ này của cô ta,

sủng ái vốn thuộc về mình này, cô ta không tin rằng mình không đoạt lại được.

Sắc mặt Chu Vũ Đế tối mịt, bước chân gấp gáp, cùng Thường Hi nhanh chóng lướt qua, bước lên ngự liễn biến mất trong màn tuyết ngập trời, coi sự tồn tại của Thần phi ven đường chẳng khác gì không khí. Gió buốt phát qua gương mặt ngấn ngờ của Thần phi, làm cô ta khẽ giật mình.

“Ha ha, còn muốn lấy con cái ra để tranh thủ tình cảm. Đáng tiếc nha! Một người sống sờ sờ ra như vậy, hoàng thượng lại chẳng hề phát hiện ra nữa!” Hiền phi cố ý chờ một góc, bước đến mát mẻ, cảm thấy may mà mình không đi ra, để Hoàng thượng làm mất mặt. Bây giờ ngoại trừ Đức phi ra, trong mắt Hoàng thượng không chứa nổi bất kỳ kẻ nào.

“Có đứa con để tranh thủ tình cảm dù sao cũng tốt hơn là có một đứa đã chết.” Thần phi gạt một bông tuyết khỏi thái dương, bình thản phản kích lại, nhoen cười đón ánh mắt thù hận của Hiền phi, nhẹ nhàng rời khỏi.

Xem ra, Hoàng thượng quả thật rất để ý đến Đức phi. Đức phi không phải uống tuyết tử canh, tuy thân thể hư tổn, nhưng nghe nói gần đây hoàng thượng đang điều dưỡng cho nàng ta. Nếu cô ta sinh hạ được hoàng tử, trong cung này còn chỗ yên ổn nào cho mình? Cô ta đã muốn đi Thiên Phật Sơn, mình thế nào cũng phải nghĩ cách giúp vào chuyện này mới được! Siết chặt tú khăn trong tay, Thần phi ngồi trong liễn kiệu âm thầm tính toán.

Hoàng đế giả vốn sủng ái nhất là Thần phi, với Thần phi nói sao nghe vậy, không hề chất vấn, quả cũng có vài phần chân tình. Lương phi rơi đài, cô ta ý được sủng ái, lá gan cũng lớn hơn hẳn. Nếu cô ta biết, kẻ sủng ái mình kia căn bản không phải Chu Vũ Đế thực sự, thân thể mình đã sớm không còn trong sạch, cô ta còn lâu mới dám diễn vở mặt đó.

Trong Càn Thanh cung, Chu Vũ Đế dựa vào bàn phê duyệt tấu chương, hàng mày rậm xéo vào tóc mai đang nhúu chặt, cả người phát ra hàn khí

dày đặc, làm tắt cả cung nhân im như nhập thiền. Bộp một tiếng nặng nề, hắc ném tấu chương trong tay xuống, khuôn mặt tuần tú tràn ngập thịnh nộ.

Người hầu trong cung run lấy bầy, đầu cúi càng thấp. Thường Hỉ bình tĩnh như thường tiến đến, nhặt lên ngự bút cùng tấu chương bị hắc quăng lung tung.

“Phái người đưa phong thư này cho Lý tài tử.” Cầm bút viết vài chữ, Chu Vũ Đế ẩn ẩn thái dương, trầm giọng mở miệng.

Thường Hỉ thưa vâng, phái một thái giám đi truyền tin. Lý tài tử vốn là Lý quý phi. Tội trạng của Lý gia bị điều tra, mặc dù chưa đến mức xử tử, toàn tộc nhà họ Lý đều bị biếm làm thứ dân, lưu đầy ba ngàn người; nhờ sinh được Nhị hoàng tử, Lý quý phi chỉ bị giáng vị, nhưng địa vị rất thấp, cuộc sống cũng không dễ chịu gì.

“Bãi giá, đến Bích tiêu cung.” Một chữ cũng đọc không vào, hắc đành đặt bút xuống, bước nhanh ra ngoài điện. Thường Hỉ rất nhanh nhẹn, ngự liễn đã chuẩn bị sẵn, còn đặt vài lò sưởi giữ ấm. Chuyện gì của Đức phi nương nương, y biết hoàng thượng đều không nhẫn lâu được.

Bích tiêu cung đã gần ngay trước mắt, mà Chu Vũ Đế nhú lại càng chặt, tâm trạng cũng bất ổn không yên. Hắc nên nói với Tang Du thế nào cho phải? Bảo rằng nàng là hoàng hậu tương lai của trẫm, nàng không thể bỏ trẫm mà đi? Hoặc là nói trẫm vừa ý với nàng, mời nàng ở lại hầu hạ trẫm? Tang Du vốn không tin đã không nói làm gì, thậm chí còn có thể liên tưởng đến mưu ma chước quỷ gì đó nữa, làm hắc vừa nghĩ đã không chịu nổi. Trong lòng Tang Du, hắc đã không còn một mẫu danh dự!

Nhưng cho dù có muôn vàn nộ khí, vô số oán giận, chỉ cần đối mặt với đôi mắt phượng trong veo của Tang Du, tâm hắc sẽ tự động dịu xuống, không thể phát cáu nổi. Tang Du quả là khắc tinh của hắc, kiềm chế hắc thực dễ dàng.

Cười khỏ một tiếng, Chu Vũ Đế vén màn kiêu lên, trầm giọng ra lệnh, “Chuyển hướng, đến Từ Ninh cung.” Tang Du không tin cũng không sao, ngày đi tháng lại, cô sẽ cảm được tấm lòng hãn thoi.

“Dạ.” Thường Hỉ khom người vâng mệnh, hờ hững rút bàn chân đã đặt một nửa vào Bích tiêu cung trở về, nghĩ thầm: Chỉ có lúc đối mặt với Đức phi nương nương, hoàng thượng mới có thể phân vân không quyết như thế, nhất là hôm nay, đúng là giống như kiến bò chảo nóng! Nghĩ đến đó, y vân vê phất trần trong tay, biểu lộ niềm sám hối với tướng tượng đại bất kính của bản thân.

Trước Từ Ninh cung, Lý tài tử đã quỳ trên tuyết rất lâu, đỉnh đầu cùng đôi vai bị tuyết phủ dày, mặt trắng bệch như giấy, nhưng lưng lại thẳng tắp, dáng vẻ kiên quyết dứt khoát vô cùng. Kim ma ma đứng ở hành lang nhìn ra, thần sắc lãnh đạm.

Thấy ngự liên của hoàng thượng, bà lập tức cùng cung nhân tiến lên tiếp giá. Chu Vũ Đế phẩy tay cho mọi người đứng lên, lúc đi ngang qua Lý tài tử, nhìn cô một cái thật sâu, trong con ngươi chợt lóe sắc vừa lòng. Những người phụ nữ thông minh mới có tư cách sống sót được trong hoàng cung! Mong là Lý tài tử sẽ không để hãn thất vọng.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Uất Ức

Kim ma ma dẫn đường vào tiểu phật đường ở sau điện, Chu Vũ Đế hành lễ vấn an với Thái hậu. Đảo mắt xung quanh, thấy trong phật đường ánh sáng nhờ nhờ, không khí ngọt ngào, hân hỷ nhíu mày.

“Mẫu hậu, phật đường này chật chội ngột ứ, ở lâu sẽ không tốt cho sức khỏe, không bằng mở rộng cửa sổ phía tây ra một chút cho ánh sáng tràn vào.” Đờ Thái hậu ngồi xuống ghế chủ vị, hân hỷ khuyên nhủ.

Thái hậu dùng ánh mắt đầy hứng thú quan sát hân, một lúc lâu sau mới đạm nhạt trả lời, “Lúc buổi sáng Đức phi đến cũng nói y hệt như con, hai đứa ăn ý như thế từ lúc nào vậy? Ai gia nhớ trước đây con rất ghét con bé cơ mà.”

“Trước đây là trước đây, sao có thể thay cho hiện tại?” Chu Vũ Đế cúi đầu uống trà, che đi khóe miệng đang không kiềm chế được mà cong lên, trái tim ngập tràn lửa giận như được tưới một vò cam lộ, thâm lặng ngọt ngào. Sống chung như hình với bóng suốt năm tháng, làm sao không ăn ý cho được? Hân tin, mình là người phù hợp với Tang Du nhất!

Thái hậu ý vị thâm trường liếc hân một cái, đợi hân đặt tách trà xuống mới chậm rãi cất lời, “Lý tài tử bên ngoài đó là con gây ra?”

“Phải,” Chu Vũ Đế đập bàn một cái, thẳng thắn thừa nhận, “Mẫu hậu, nếu người cần một kẻ làm bạn, nhi thần tin tưởng cô ta là người phù hợp nhất. Tụng kinh, phụng dưỡng, không có ai tận tâm hơn cô ta, vì cô ta đã là kẻ không có đường lui. Tang Du thì xin người để lại, nàng là Hoàng hậu con đã khâm định, là thê tử tương lai của con, sao có thể cùng người đến Thiên Phật Sơn ăn chay niệm phật?”

“Con bé không thích hợp làm Hoàng hậu.” Thái hậu lần chuỗi phật châu, mở miệng bác bỏ.

“Nàng có năng lực, có khí phách, biết cách dụng người, sao lại không thích hợp? Tang Du rất xuất sắc, mẫu hậu hẳn có thể nhìn thấy.” Người mắt Chu Vũ Đế hơi trầm xuống.

“Gia thế của con bé không thích hợp. Con không sợ Mạnh gia ‘công cao cái chủ’, họ ngoại chuyên quyền?” Thái hậu cười khẽ, lời nói đậm vị trào phúng.

“Công cao hơn chủ, họ ngoại chuyên quyền chẳng qua chỉ là lấy cớ che giấu sự bất tài của quân chủ. Ngay cả bề tôi dưới quyền mình cũng quản lý không xong, sao nắm được thiên hạ? Trước kia do con nông cạn!” Chu Vũ Đế bình tĩnh nhìn Thái hậu, biểu cảm nghiêm túc.

Thái hậu nhìn thẳng vào hắn một lúc lâu, bùi ngùi thở dài. Nếu Tiên đế cũng có thể nghĩ như vậy... Bà lắc đầu, tự nhắc mình, dĩ vãng đã thành hồi ức, ngấm lại mà đau đớn lòng.

“Gọi Lý tài tử đang ở ngoài vào, nấu bát canh gừng cho cô ấy uống. Bảo nó rằng ai gia đồng ý.” Thái hậu phất tay với Kim ma ma, cuối cùng cũng bị con trai thuyết phục.

“Nhưng mà, nói cũng đã nói rồi, trước khi ai gia rời cung, Đức phi phải ở lại Từ Ninh cung giúp ai gia tụng kinh.” Thoáng nhìn nét vui mừng trong mắt đã tràn ra khắp mặt con trai, khóe miệng Thái hậu nhẹ cong lên, rất hợp thời tạt cho hắn một gáo nước lạnh.

“Tất nhiên rồi!” Sắc mặt Chu Vũ Đế cứng ngắt, cắn răng nói.

Ý cười bên khóe môi Thái hậu càng sâu, vừa đúng lúc ngoài điện thông báo, Đức phi đã thu dọn xong, đến Từ Ninh cung làm tròn chữ hiếu.

“Con nói riêng với nàng vài lời, mượn thiên điện của mẫu hậu một chút.” Không đợi Thái hậu đáp lời, Chu Vũ Đế đã đứng dậy hấp tấp bước đi. Nhìn bóng lưng vội vã của con trai, Thái hậu bất đắc dĩ lắc đầu, ánh nhìn lại thực mừng rỡ. Tiên hoàng từng nói, đế vương phải vô tâm vô tình, nghiệp lớn trăm năm mới có cơ may thành tựu. Câu này, bà không thể đồng ý. Một vị đế vương vô tình vô tâm há có thể yêu dân như con? Há có thể yêu khắp thiên hạ? Bà luôn luôn cảm thấy tiên đế thực đáng thương, may mà đứa con trai này không đi theo vết xe đó, rơi vào kết cục chúng bạn xa lánh, cô độc suốt quãng đời còn lại.

“Lý tài tử? Sao cô lại ở chỗ này?” Ngoài điện, thấy Lý Thục Tĩnh tay chân run lẩy bẩy, sắc diện tái bệch, bưng một bát canh gừng nuốt từng muỗng đầy khó khăn, Mạnh Tang Du bước qua hỏi, trong lòng gợn gao một dự cảm không an.

“Thần thiếp bái kiến nương nương, thần thiếp đến đây giúp Thái hậu tụng kinh.” Lý Thục Tĩnh buông bát xuống hành lễ, thái độ cực kỳ cung kính, vẻ kiêu ngạo ngông nghênh lúc trước đã vỡ nát từng mảnh vụn. Hơn nữa, cô ta hẳn là nên cảm ơn Đức phi, nếu không phải vì Đức phi, hoàng thượng cũng sẽ không cho cô ta và con trai lối thoát này. Đi theo Thái hậu đến Thiên Phật Sơn, rời xa triều đình cùng hậu cung tranh đấu liên miên không dứt, dùng thân phận thấp kém này mới có thể che chở con mình bình an lớn lên.

Nghe cô ấy trả lời, tim Mạnh Tang Du nặng nề hẳn, biết đã xảy ra chuyện.

“Tang Du, qua đây với trẫm, trẫm có chuyện muốn nói với nàng.” Chu Vũ Đế khoanh tay đứng ở cửa đại điện, trẫm tiếng gọi.

Lại là mi phá mất ván cờ của bà đây! Đồ vua động kinh, mi muốn cái gì vậy hả? Mạnh Tang Du thầm lặng nghĩ rằng, trên mặt lại nhẹ nở một nụ

cười dịu dàng động lòng người, chậm chậm đi đến, theo hần tiến vào thiên điện.

Nhận được ánh nhìn vừa ý của vị đế vương, Lý Thục Tĩnh nhẹ thở phào. Một lát sau, ý chỉ của Thái hậu ban xuống, thấy bản thân được thăng vị thành Lý chiêu nghi, cô mới nở được một nụ cười mấy ngày liền đã vắng bóng.

“Hoàng thượng, Lý tài tử cũng cùng Thái hậu đến Thiên Phật Sơn sao?” Bước vào thiên điện, Mạnh Tang Du không thềm hành lễ vấn an, vừa mở miệng lập tức đề cập đến chuyện mình đang quan tâm nhất. Cô thấy được, bây giờ Hoàng thượng đối với mình có đôi phần cảm tình, mà cô từ trước đến giờ luôn giỏi tùy cơ ứng biến, nhìn thời mà động, thỉnh thoảng buông thả một chút cũng không sao.

“Nên gọi cô ấy là Lý chiêu nghi.” Chu Vũ Đế ngồi xuống ghế chủ vị, vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh mình, ánh mắt thăm sâu khó đoán, làm da đầu Mạnh Tang Du tê rần rần.

Ngồi xuống bên cạnh hần, nét tươi cười trên mặt Mạnh Tang Du hơi dờ ra.

Chu Vũ Đế nghiêng đầu, chăm chú bình tĩnh ngắm cô, đầu ngón tay mơn trớn cánh môi cô bắt đầu khô nứt, vẫy tay bảo Thường Hỉ đang đứng canh ở cửa, “Thuốc của nương nương đã hâm nóng lên chưa? Nếu nóng rồi thì mang đến đây.”

Chiều hôm nay, y nữ đưa thuốc đã đến vài lần, nhưng đều bị Phùng ma ma lấy lý do “Nương nương còn đang ngủ” đuổi đi tất. Bọn họ cho rằng thuốc này chính là tuyệt tử canh như trước kia, hận không thể chén nào đưa tới hất chén đó. Chu Vũ Đế sau khi nghe nói lại thì thực tình dở khóc dở cười, lửa giận cuộn trong bụng không có chỗ trút. Chuyện này không thể trách ai được, chỉ có thể tự oán mình trước đây gây nên nghiệp chướng!

“Hoàng thượng...” Mạnh Tang Du liếm môi, đang muốn mở miệng, đầu ngón tay đàn ông đang đặt trên môi nàng ra hiệu, ý bảo đừng lên tiếng.

“Có chuyện gì uống thuốc xong hãy nói. Nếu trẫm không nhớ, các nô tì bên cạnh không nhắc nhở nàng sao? Thân thể đã suy nhược như vậy còn không biết điều dưỡng, sau này làm sao thay trẫm sinh con nối nghiệp?” Nhìn hắn như đang bắt mẫn quở trách, nhưng ngữ khí lại cực kỳ mềm dịu, đón lấy chén thuốc Thường Hỉ đưa tới, cầm thìa, xem tư thế chắc là tính dứt luôn cho cô.

Mạnh Tang Du nghiêng đầu tránh đi, dịu dàng nói, “Uống từng muỗng như thế rất đáng, uống hết một lần tiện hơn nhiều.”

“Ừ, uống chậm một chút, coi chừng nóng.” Người đàn ông đáp lời, cầm chén thuốc đưa vào tay cô, nhìn cô từng ngậm từng ngậm nuốt xuống, yết hầu phát ra tiếng ừng ực, nghe lại đáng yêu không nói nên lời, không khỏi cúi đầu cười nhẹ. Cô gái này trăm phương ngàn kế muốn giã ra khỏi hắn, hắn còn phải chăm sóc cô, che chở cô, dỗ dành cô, có lửa giận ngập trời chỉ cần thấy cô liền biến thành nước mát, quả nhiên là khắc tinh trời sinh.

Hắn dùng khăn lau sạch nước thuốc còn vương bên khóe miệng cô, ý vị thâm trường liếc cô một cái, từ từ trả lời, “Mấy ngày này Lý chiêu nghi sẽ ở lại Từ Ninh cung, giúp Thái hậu tụng kinh với nàng.” Thấy cô lộ vẻ vui mừng, cong môi thêm một câu, “Đến lúc Thái hậu trở về Thiên Phật Sơn, cô ấy sẽ đem Nhị hoàng tử đi cùng.”

“Vậy thần thiếp thì sao?” Mạnh Tang Du túm tay áo hắn, trong mắt lộ ra chút sốt ruột.

Chu Vũ Đế mỉm cười, nắm lấy đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo kia, bọc vào lòng bàn tay ấm nóng của mình, cảm giác được nhiệt độ cơ thể cô tăng lên một chút mới hài lòng đáp, “Nàng đương nhiên là sẽ ở lại giúp trẫm quản lý hậu cung.”

“Hoàng thượng, tuy trước kia thần thiếp từng giải quyết chút cung vụ, nhưng đều là việc vặt vãnh, đem cung điện lớn như vậy giao cho thần thiếp quản lý, thần thiếp e rằng khó thể làm tròn trách nhiệm.” Mạnh Tang Du cố hết sức giữ giọng nói của bản thân thực bình tĩnh, không nhiễm chút cảm xúc nghiêng răng nghiêng lợi nào.

“Những ngày này nàng đi theo Thái hậu tụng kinh, lúc rảnh rỗi có thể xin người chỉ dẫn. Chờ đến khi thân thể nàng khỏe mạnh trở lại, trẫm sẽ đem bảo ấn hoàng hậu giao cho nàng. Trừ nàng ra, trẫm không tìm được ai thích hợp cả, những kẻ kia không có tư cách đó.” Chu Vũ Đế ngắm nghía những ngón tay trắng mịn non mềm của cô, âm giọng bình tĩnh đậm nhạt, nghe kỹ lại có đôi chút dịu mát.

Mạnh Tang Du cúi mắt, giờ mới nhớ ra, mình là phi tần có địa vị cao nhất không bị gã hoàng đế giả kia chạm vào, những kẻ khác trong mắt Hoàng thượng đã trở thành dân phụ nữ bán, hẳn không âm thầm xử lý bọn họ đã xem như nhân từ, sao có thể giao cung vụ cho họ xử lý? Tính tới tính lui, quả thực chỉ có mình mới là người chưởng quản hậu cung tốt nhất! Vì chuyện này, e rằng Thái hậu cũng không thể nhận lời dẫn mình đi được.

Súc sinh! Chuyện quái gì thế này! Ngày tốt đẹp như vậy lại bay hơi mất!

Thấy rõ tình cảnh của bản thân, Mạnh Tang Du muốn lật bàn, muốn gào thét, nhưng hàng mày vừa khẽ nhú lên lập tức lại giãn ra, nhẹ mỉm cười, lạnh nhạt nói, “Hoàng thượng đã tin tưởng thần thiếp, thần thiếp tất sẽ không để hoàng thượng thất vọng.” Quản lý cung vụ? Cũng tốt, hao tâm tổn trí chừng hai năm, sau này có thất sủng cũng không ưu sầu khổ sở. Trong cung này, thánh sủng tuy là điều tốt, nhưng tốt không kém thánh sủng chính là quyền lợi và địa vị. Một con đường bị chặn, cô sẽ lập tức nhảy ra tìm lối đi khác, tuyệt không để bản thân chết vì va vào tường.

Thấy cô chỉ trong nháy mắt đã thoát khỏi thất vọng, thất bại, ủ rũ, ứng đối với mình tự nhiên đến hoàn mỹ, Chu Vũ Đế chỉ có thể âm thầm thán

phục. Hắn chợt cảm thấy may mắn vì Tang Du có năng lực ứng đối mạnh mẽ thế này, chỉ nhờ thế, cô mới bình an đến giờ, để mình gặp được.

Nhẹ thở dài, Chu Vũ Đế kéo khuôn mặt đang đeo mặt nạ tươi cười đó vào lòng, khẽ hôn lên mái tóc cô, dịu dàng nói, “Trẫm biết nàng tất sẽ không để trẫm thất vọng. Những ngày này trẫm phái Đồ thái y đến để nàng cùng Thái hậu điều dưỡng thân thể, cần phải uống thuốc đúng giờ, nghỉ ngơi đúng lúc, không được suy nghĩ nhiều. Mỗi ngày trẫm đều sẽ đến thăm nàng, được không?”

Cái ôm này, ấm áp biết bao, yên ổn biết bao, mỗi một tiếng dặn dò đều thấm đẫm dịu dàng, nét cười giả tạo trên mặt Mạnh Tang Du nhạt đi, man mác nao lòng. Nếu không phải đã trải qua ba năm nguy hiểm bốn phía, lợi dụng mưu toan, nói không chừng cô sẽ bị dịu dàng trù mến của người đàn ông này giam giữ. Nhưng bây giờ, mặc kệ hắn đối xử với cô như thế là vì cái gì, cô sẽ không để bản thân sa ngã. Mệnh không phải của mình, nhưng trái tim nhất định phải là do mình giữ lấy.

Cơ nao lòng còn cào rút đi, cô tỏ ra ngoan ngoãn nhất nhất đồng ý, về mặt khi ngẩng đầu lên đầy mong mỏi, “Hoàng thượng, nếu biên cương có tin tức của phụ thân, ngài nhất định phải nói cho thần thiếp.” Cô sợ người đàn ông này sẽ bỏ mặc phụ thân, không thể không nhắc đi nhắc lại.

“Chắc chắn sẽ nói cho nàng đầu tiên, đừng lo lắng.” Yêu thương hôn nhẹ vào thái dương cô, nghĩ đến công vụ chồng chất như núi trong Càn Thanh cung, Chu Vũ Đế không thể không buông cô ra, “Trẫm phải đi, ngày mai sẽ lại đến thăm nàng.”

“Thần thiếp tiễn ngài.” Mạnh Tang Du ân cần choàng lấy cánh tay hắn, dáng điệu như chim non nép vào người. Mỗi lúc có việc nhờ người khác, cô làm tư thế gì cũng được.

Chu Vũ Đế dùng ánh mắt ảm đạm nhìn độ cong giả dối nơi khoe môi cô, cúi đầu giấu một nét cười khố. Hai người bước ra khỏi điện, Thái hậu đã đứng trước hành lang, tay lần một chuỗi phật châu, chậm chậm hỏi: “Hoàng thượng đã nói với con rồi?”

“Dạ.” Mạnh Tang Du thấp giọng đáp.

“Tuổi trẻ qua mau, không ai tốt được cả ngàn ngày. Nếu vài năm sau con vẫn muốn đến Thiên Phật Sơn làm bạn với ai gia, ai gia sẽ phái người đến đón con.” Thái hậu ý vị thâm trường cười, chậm rãi bước vào điện, từ phía sau truyền đến tiếng vang đồng ý đầy vui sướng của Mạnh Tang Du.

Chu Vũ Đế cố dìm xuống hỏa khí trong lòng, trưng ra một nụ cười méo mó, siết mạnh gò má Tang Du đang mừng rỡ phấn chấn, phất tay áo bước đi thật nhanh.

Mẹ chồng cố sức xúi giục con dâu xuất gia, con dâu lại quyết tâm đồng ý. Hoàng thượng đúng là uất ức! Thường Hỉ sát theo bước đi của hắc, trong lòng cảm thấy hơi được an ủi. Từ ám vệ hạ cấp thành thái giám, y vốn tưởng mình đã thê thảm lắm rồi, ai ngờ hoàng thượng cao cao tại thượng so với y còn bi đát hơn nhiều

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Bình An

Một hồi mờ văng ra từ đại điện tối tăm mịt mờ, bảng lảng khói sương. Âm thanh kia rơi từng tiếng từng tiếng, nặng nề rơi rớt, xui kẻ khác cảm thấy áp lực bội phần. Hắn còn chưa kịp hiểu tại sao mình lại đứng trong điện thờ mông mênh này đã bị một bóng lưng mong manh nơi tận cùng màn sương làm chú ý.

Hắn không thể kiểm soát bản thân, bước đến bóng lưng đang gõ mõ, tim bắt đầu đập dồn lên cổ, họng cũng mơ hồ khô nghẹn.

“Hoàng thượng, ngài đến rồi.” Bóng lưng cảm giác được có người tới gần, ngừng động tác, chậm rãi quay lại. Cô gái mặc áo tu hành màu lam, đội mũ tu, vẻ mặt lạnh nhạt xuất trần khiến hắn hoảng hốt.

“Tang Du? Nàng ăn mặc kiểu quái gì thế?” Thấy rõ khuôn mặt cô gái, hắn giật mình trợn trừng mắt, vội vã bước lên muốn kéo nàng vào lòng, nhưng bàn tay vươn đến chỉ chơi vơi trong hư không. Bóng người trước mắt đã tan, chỉ còn một câu “A di đà phật” thực lâu vẫn còn ngân nga vang vọng, tựa như ma chú, khiến lòng hắn đau như nứt.

“Tang Du!” Chu Vũ Đế đột ngột từ trong mộng bừng tỉnh dậy, đưa tay vuốt, khắp mặt, đầu và cổ đầy mồ hôi lạnh, cơn đau trong ngực còn chưa hoàn toàn lui mất, cảm giác tuyệt vọng đến vỡ nát vẫn còn luẩn quẩn trong đầu.

“Hoàng thượng, ngài sao vậy” Thường Hỉ nghe thấy động tĩnh lập tức chạy vào tầm điện, quỳ trước giường, lo lắng quan sát khuôn mặt tái nhợt của hắn. Y nghe hoàng thượng gọi tên Đức phi nương nương, không biết giấc mộng thế nào, lại làm đường đường một vị đế vương kinh hãi đến vậy.

“Lấy nước cho tắm.” Lấy lại bình tĩnh, Chu Vũ Đế khàn khàn mở miệng. Biết rõ tình cảnh trong mộng không thể xảy ra, nhưng bây giờ hắn vẫn hết sức hối hận, không nên thỏa hiệp với mẫu hậu để Tang Du giúp bà tụng kinh. Lỡ như Tang Du bị bà ảnh hưởng, nổi lòng rời xa thế tục, muốn tứ đại giai không, lục căn thanh tịnh thì mình nên làm gì bây giờ? Không! Hắn tuyệt không cho phép!

(Tứ đại giai không là chữ lấy trong kinh Kim-cương: “Vô nhân tướng, Vô ngã tướng, Vô chúng sinh tướng, Vô thọ giả tướng, tứ đại giai không”. Nghĩa là không có hình tượng của người, của ta, của chúng sinh, không có cái gì lâu dài cả. Bốn cái đó đều là hư ảo.

Lục căn thanh tịnh: Kinh Phật gọi Nhãn, Nhĩ, Tị, Thiệt, Thân, Ý là lục căn (sáu cội rễ trong chân thân). Lục căn lại gắn với lục trần (sáu bợn nhơ) là: sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp. Diệt hết lục căn và lục trần thì thanh tịnh.)

“Hoàng thượng, uống nước ạ.” Thường Hỉ rót một chén nước ấm đưa tới bàn tay hắn đang nắm chặt thành quyền, khớp xương trắng bệch.

Chu Vũ Đế nhận lấy, uống một hơi cạn sạch, mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Thường Hỉ để chén xuống, hầu hạ hoàng thượng nằm nghỉ trở lại, đang định rời khỏi đại điện, thị vệ ngoài cửa đột ngột chạy vào, thấp giọng bẩm báo, “Khởi bẩm Hoàng thượng, Diêm thống lĩnh cầu kiến ngoài điện.” Diêm Tuấn Vĩ đeo lệnh bài Bàn Long nơi thắt lưng, là giấy thông hành đại nội bậc cao nhất, bất cứ lúc nào, chỉ cần gõ cầu kiến, cấm vệ quân đều không dám ngăn trở.

“Cho hắn tiến vào.” Chu Vũ Đế lập tức đứng dậy, nhanh chóng khoác một áo choàng vào, rảo bước ra ngoài. Hắn đã có lệnh, chỉ cần có tin tức của Mạnh quốc công cùng Hàn Xương Bình, Diêm Tuấn Vĩ phải lập tức

bấm báo cho mình đầu tiên. Bây giờ đã qua giờ Tý, cửa cung đã khóa từ lâu, gã tới gặp thì chín phần là vì việc này.

Diêm Tuấn Vĩ đã đứng sẵn ở thiên điện, trong tay cầm một tờ báo cáo, khuôn mặt nhìn như lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng đôi mắt sắc như chim ưng đã thả lỏng một chút so với lúc trước.

Vừa liếc thấy biểu cảm của Diêm Tuấn Vĩ, trái tim đang treo lơ lửng của Chu Vũ Đế như buông xuống được một nửa, vội vã phát tay miễn hành lễ, cầm lấy báo cáo lướt qua nhanh như gió.

“Mạnh quốc công có khỏe không?” Hắn dựa mình vào lưng ghế, âm giọng khàn khàn bộc lộ đáy lòng gấp gáp mỗi mảy.

“Quốc công gia đã được trị liệu, tay chân vì tê lạnh nên đau buốt, nhưng vài ngày nữa sẽ ổn định. Hàn Xương Bình lại ngược lại, còn không bằng Quốc công gia gần năm mươi tuổi, liệt giường không đứng dậy nổi. Không nghĩ trong quân đội nhà họ Mạnh cũng có nội tặc, dám động tay động chân vào ngựa của Quốc công gia. Chiến mã phát điên, chạy thẳng vào vùng đầm lầy, nếu không Quốc công sao có thể trúng loại tiểu kế vụng về này được.” Diêm Tuấn Vĩ nói, ngữ khí giận dữ chuyển thành tiếc nuối, “Chỉ tiếc khi tìm được hai con ngựa thì đã hai ba ngày rồi, rất nhiều bằng chứng không thể truy ra được.”

“Bảo vệ Mạnh quốc công cho tốt, phái thêm nhiều người đi điều tra việc này, không bắt được nội tặc, trẫm không thể an tâm.” Chu Vũ Đế đập bàn, khuôn mặt tuấn tú lóe lên một tia nghiêm túc.

“Dạ.” Diêm Tuấn Vĩ chấp tay vâng lệnh, nhớ đến cảnh nơi biên quan, càng cảm thấy kính nể sâu sắc, “Sau khi Quốc công gia trở lại doanh trại, tiếng reo hò của trăm vạn tướng sĩ trong doanh có thể nói là ngút trời, vang tận mây xanh, truyền đến cả triều đình hoàng đế người Man, khiến người Man sợ hãi, suốt đêm không ngủ. An Trát Đạt sau khi thăm dò tin tức đã rút

quân tiên phong lại mười dặm. Lấy một người địch lại vạn người, Mạnh quốc công quả thực là danh tướng đệ nhất đương đại!”

Chu Vũ Đế khẽ cười, từ từ nói, “Mạnh quốc công trở về, sĩ khí quân ta tăng vọt, có lẽ, chiến dịch này sẽ kết thúc rất nhanh thôi, các tướng sĩ còn có thể khai hoàn trở về kịp tết.” Dứt lời, biểu cảm lạnh lùng mệt mỏi tan đi như gió, hần giơ tay cao giọng ra lệnh cho Thường Hỉ: “Bãi giá Từ Ninh cung! Nhanh lên!”

“Hoàng thượng, ngài nên mặc thêm quần áo trước đã.” Thường Hỉ vội bước lên trước cản lại. Chỉ một tà áo khoác mỏng, hoàng thượng cũng chẳng thấy lạnh!

“Còn chờ gì nữa! Mau giúp trẫm thay quần áo!” Thấy trang phục mình không chỉnh tề, Chu Vũ Đế có chút chán nản, ra lệnh cho cung nhân trực đêm trong điện. Không thể đi gặp Tang Du với cái vẻ lôi thôi thế này!

“Đã muộn thế này Hoàng thượng còn đến Từ Ninh cung làm gì?” Đợi hoàng thượng đã quay lại tắt điện thay quần áo, Diêm Tuấn Vĩ nhỏ tiếng hỏi Thường Hỉ.

“Đức phi nương nương đang ở Từ Ninh cung.” Thường Hỉ tóm tắt vấn đề bằng một câu đơn giản, Diêm Tuấn Vĩ gật đầu, vẻ tỉnh ngộ. Ngoài Đức phi nương nương ra thì còn ai có thể khiến Hoàng thượng thất thường như thế? Gã nên nghĩ ra từ trước mới phải.

“Thống lĩnh, khi nào ngài mới để Thường Hỉ chết?” Thường Hỉ thấp giọng hỏi, khuôn mặt ‘mày râu nhẵn nhụi’ tràn đầy ao ước.

“Thế nào? Làm thái giám không ổn sao? Tốt xấu gì cũng là tổng quản đại nội, tương đương quan viên tứ phẩm, người khác mong còn không được đó.” Diêm Tuấn Vĩ cười đùa, khác hẳn vẻ lạnh lùng lúc trước. Thấy mặt thuộc hạ nhẵn như hoa cúc, tấm mặt nạ da người rúm đến nỗi sắp tróc ra,

lúc đó mới nghiêm túc trả lời, “Đợi nửa tháng nữa đi, người kế nhiệm chưa huấn luyện kỹ.”

Thường Hỉ mừng rỡ, đang định chấp tay vái tạ thống lĩnh, Chu Vũ Đế đã từ tấm điện sai bước ra, một tấm áo khoác da chồn đen óng phủ ngoài bộ long bào màu vàng kim, khuôn mặt tuấn tú vô cùng, khí chất phi phàm tôn quý khiến người không dám nhìn thẳng.

Người ta nói, nữ vi duyệt kỹ giả dung (người con gái vì người mình yêu mà làm đẹp), ai ngờ câu này còn có thể áp dụng đối với cả đàn ông. Hơn nửa đêm vẫn quần là áo lượt như thế cũng chẳng thấy phiền! Vẻ mặt Diêm Tuấn Vĩ hết sức trang nghiêm, trong lòng lại thầm nôn ói.

“Người đi được rồi.” Chu Vũ Đế phất tay, vội vàng bước lên ngự liễn hướng thẳng đến Từ Ninh cung.

“Dạ.” Diêm Tuấn Vĩ đứng ở hành lang nhìn theo, lúc xoay người rời đi, hẩn quyết tâm phải nịnh bợ Mạnh Viêm Châu cho tốt mới được. Anh vợ của hoàng thượng, không có tiếng cũng có miếng.

*

Cửa lớn Từ Ninh cung đã đóng chặt từ lâu, thái giám giữ cửa nhận ra tiếng của đại tổng quản Thường Hỉ, không dám chậm trễ, vội vàng mở cửa nghênh đón. Kim ma ma nghe tiếng động hấp tấp chạy tới, vừa thấy bóng dáng màu vàng sáng bước vội đến, lập tức phục xuống đất.

“Đức phi nương nương nghỉ ở đâu?” Chân không chút chậm lại, người đàn ông vừa đi vừa hỏi.

“Nô tì xin dẫn đường cho Hoàng thượng.” Thấy biểu cảm sốt ruột, bước chân gấp gáp của Hoàng thượng, Kim ma ma biết có việc, vội vàng đứng lên dẫn đường, lại phái một cung nữ khác đi bẩm báo cho Thái hậu.

Tuyết lớn tung bay, không khí buốt cóng, hít vào phổi tựa như kim châm, thế mà hắc không cảm cả dù, bông tuyết tự do đậu trên gương mặt tuần tú của hắc, tan ra thành một giọt nước.

Thường Hỉ vài lần định tiến lên che dù, nhưng bước chân của hắc quá nhanh, y thân là ám vệ cũng không cách nào đuổi kịp, đành hậm hực chịu thua. Kim ma ma vừa dẫn được một đoạn đường ngắn đã phát hiện Hoàng thượng đã bỏ xa mình từ lâu, hướng thẳng thiên điện nơi Đức phi nương nương nghỉ lại, chừng như đã sớm biết được.

Tự sau khi hồi hồn, giác quan của Chu Vũ Đế nhạy cảm hơn trước gấp mấy lần, dựa vào trực giác cùng mùi hương thoảng trong không khí, rất nhanh hắc đã tìm được chỗ của Tang Du, hệt như có một mối dây dẫn dắt. Cảm giác này thực kỳ diệu, làm hắc vui sướng không thôi.

Không cần hỏi, chỉ cần nghe tiếng hít thở đều đặn nhẹ nhàng bên trong, hắc đã biết mình tìm đúng. Đây cửa điện ra, lướt qua Phùng ma ma vừa giật mình tỉnh dậy, hắc đi đến trước giường, yên lặng chăm chú nhìn dung nhan đang say ngủ. Định vượt lên hàng mày nhíu chặt của nàng, nhưng tay vừa vươn ra đã khựng lại. Tay hắc bây giờ rất lạnh.

Ngay giây khắc hắc do dự, Mạnh Tang Du từ từ mở mắt ra, thấy bóng một người đàn ông cao lớn đứng lặng bên giường, sợ đến mức suýt chút nữa từ trên giường lăn thẳng xuống đất. Cũng may Thường Hỉ vừa thắp đèn lên, cô thấy rõ khuôn mặt hắc, mới nhanh chóng hoàn hồn lại.

“Hoàng thượng? Sao ngài lại đến đây?” Cô nhắc nửa người trên dậy, kinh ngạc hỏi, ngay cả hành lễ cũng quên.

Chu Vũ Đế cởi áo khoác, chậm rãi cúi người xuống, thông thả từng tiếng, “Tang Du, tìm thấy Mạnh Quốc công rồi, ông ấy rất khỏe, vài ngày nữa có thể trở về.”

“Hả?” Mạnh Tang Du vẫn giữ nguyên vẻ mặt kinh ngạc, mãi một lúc lâu sau mới tiêu hóa được tin tức này, lập tức xốc chân lên nhảy xuống.

“Ngài nói thật chứ? Đúng là không có chuyện gì?” Tóm lấy vạt áo người đàn ông, cô lặp lại câu hỏi, giọng nói ần một chút run rẩy.

“Thật.” Cúi nhìn bàn tay “đại nghịch bất đạo” của cô, nét cười của hân càng sâu. Hấp tấp như vậy mới đúng là Tang Du mà hân quen thuộc.

“Thật tốt quá, thật là quá tốt...” Mạnh Tang Du buông hân ra, nghịch nghịch tóc mình, muốn cười to, khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhăn nhu như sắp khóc, ngực đầy ắp niềm hạnh phúc sung sướng như sắp bùng nổ! Đôi bàn chân đỏ son nhảy tung tung trên mặt đất như muốn trút hết ra vui sướng trong lòng cùng cả kiềm nén bao ngày này.

Hai tay vòng trước ngực, nụ cười trên mặt Chu Vũ Đế càng đậm, tình cảm cùng yêu chiều trong mắt đã dày đến mức không thể che khuất. Cô gái này mỗi khi vui vẻ quá mức sẽ nghịch tóc mình, sau đó nhảy tung tung trên đất, tiếp đó...Tiếp đó sẽ ôm lấy A Bảo hôn liên tục. Đáng vẻ như người điên, nhưng hân lại cảm thấy thực đáng yêu, thoải mái như vậy, ngắm trăm lần chẳng chán.

Chu Vũ Đế đang đắm chìm trong hồi ức tươi đẹp, ai ngờ cô gái lại đột ngột nhào tới, ôm cổ hân, không ngừng hôn vào môi hân, mỉm cười nói không dứt, “Cám ơn Hoàng thượng, cám ơn Hoàng thượng, thần thiếp biết ơn lắm lắm!” Vui đến phát điên rồi!

“Ha ha ~” tiếng cười sung sướng đến vô bờ của đàn ông vang lên trong điện, ôm lấy cô gái, để đôi bàn chân trần của cô dẫm lên long ủng của mình. Tuy trong điện có đốt địa long, cô sẽ không thấy lạnh, nhưng hân thích loại cảm giác vợ chồng quấn quýt, khăng khít thân mật này. Híp mắt hưởng thụ cái hôn nhiệt tình của nàng, hân cũng vui lây.

Thực lòng yêu một người, vui vẻ bị thương cùng hưởng, cảm giác này thực màu nhiệm, khiến trái tim vốn đã mềm của hắn trở thành một vũng nước xuân.

Thái hậu choàng một tấm áo khoác đứng cạnh cửa, lẳng lặng nhìn đôi trẻ trong điện, vẻ bình thản thường ngày bị thay thế bởi một nụ cười rất nhẹ.

“Xem ra Mạnh Quốc công đã tìm thấy rồi, đi thôi.” Bà phất tay, vẫy cung nhân trong điện lui ra, lại như nhớ tới điều gì, nhìn Kim ma ma ra lệnh: “Đã không còn sớm, người xem lúc nào thích hợp thì vào nhắc nhở Hoàng thượng, bảo người mau chóng hồi cung, chỗ này của ai gia không phải là nơi Hoàng thượng có thể ngủ lại.”

Kim ma ma nhỏ giọng vang, thấy trong mắt Thái hậu chợt lóe lên một tia bồn chồn rồi lập tức biến mất, thực thông cảm với tình cảnh Hoàng thượng đang ôm ôn hương nhuyển ngọc trong ngực mà cũng không thể gần gũi. Gọi Đức phi đến Từ Ninh cung, Thái hậu nhất định là cố ý!

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Đối Khác

Hai người ôm chặt nhau, đôi bóng trên mặt đất hợp lại thành một, quần quýt không rời. Hạnh phúc khôn xiết đã dịu xuống, đau đớn lại bắt đầu gợn sóng trong lòng, Mạnh Tang Du nhắm mắt, ép nước từ hốc mắt đang chực tràn ra. Phụ thân không việc gì, nhưng A Bảo lại vĩnh viễn mất đi, không ai biết, đối với cô mà nói A Bảo quan trọng đến thế nào. Nó đi rồi, để ngửa kẻ khác chỉ trích, ngay cả đau buồn cô cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Đã có cơ hội trút ra, vậy thì, ngay tối nay, ngay lúc này, xin cho phép cô vì nó mà tế lễ.

“Tang Du?” Hơi nóng và cảm giác ẩm ướt truyền đến từ cổ, Chu Vũ Đế nhíu mày, bắt lấy cằm cô, nâng gương mặt của cô lên. Khuôn mặt trắng nõn đã nhòe nhoẹt nước mắt, cô gái luôn luôn kiên cường này đang nức nở khóc trong câm lặng.

“Sao lại thế này? Hử? Có chuyện gì kể cho trẫm biết!” Ngừ khí của người đàn ông cực kỳ kiềm nén, tuy khuôn mặt lê hoa đại vũ này rất đẹp, nhưng hãn lại không thích chút nào!

“Không sao ạ, tôi... thần thiếp vui quá, vui đến không nén được mà khóc!” Mạnh Tang Du lệ làng lau khô nước mắt, vẻ yếu ớt trong khoảnh khắc đã tan mất, dường như chỉ là ảo giác. Hoàn hồn lại từ vui mừng cùng đau khổ, cô mới phát hiện, hai chân mình dẫm trên long ủng của hãn, hai tay mình vòng quanh cổ của hãn, tư thế thân thiết quá đáng.

Tiến cung ba năm, đây là lần đầu tiên cô thất lễ, lại còn ngay trước mặt người đàn ông này. Cô hơi sửng sốt, nhưng cũng không thể phủ nhận, cảm

giác có người sẽ chia quả thật không tẻ. Người ta khi đè nén quá lâu đều cần một chỗ để trút.

“Phải không?” Hãn nheo mắt, không nói gì nữa, cúi đầu hôn khoe mắt ngấm ướt của cô, tí mi liếm đi chút đắng còn lưu lại.

“Hoàng thượng...” Mạnh Tang Du há miệng, thần sắc không được tự nhiên, nhưng lời chưa nói hết đã bị lưỡi hãn chặn lại, biến thành tiếng ưm mê người. Bên trong, ngoại trừ tiếng môi lưỡi quăn quýt đã không còn âm thanh nào khác.

Phùng ma ma cùng Kim ma ma đứng chờ ngay cửa, nghe thấy tiếng động bên trong, Phùng ma ma thấy hơi không thoải mái, Kim ma ma lại bất động như núi. Qua hơn nửa chén trà nhỏ, Kim ma ma đi lên trước nhẹ gõ cửa phòng, thấp giọng nhắc, “Hoàng thượng, giờ đã không còn sớm, ngài cần phải trở về. Thái hậu đã có lời dặn dò, nơi này là Từ Ninh cung, không tiện để ngài ngủ lại.”

Chu Vũ Đế đang đưa tay vào vạt áo của Tang Du, dùng sức xoa nắn bán cầu tròn trịa căng đầy kia, vùi đầu vào cổ cô thỏa thích liếm mút. Hai người dù sao cũng đã trưởng thành, tâm tình lơ lửng, lại lâu ngày trống trải, đều có chút khó kìm lòng. Lời nhắc của Kim ma ma cơ hồ như một câu ma chú, phá tan trong nháy mắt cảnh phong tình kiều diễm nóng hừng hực bên trong. Mạnh Tang Du hoàn hồn, nhanh chóng đẩy hãn ra, mắt lóe lên một khắc. Cô lại bị người đàn ông này mê hoặc!

Đáng chết! Chu Vũ Đế ngơ ngác mắt đỏ rực, lăm lăm nguyên rửa. Hãn ôm Tang Du vào lòng, khàn khàn nói, “Để trẫm ôm một lát!”

Cảm giác được thứ cứng ngắc của đàn ông đang để ở thắt lưng mình, Mạnh Tang Du không dám lộn xộn, ngoan ngoãn để hãn ôm. Dục vọng nồng đặc đã giảm, nhẹ nhàng ấm áp cùng dịu hòa ôn nhu khuếch tán vào hơi lạnh trong không khí.

“Trẫm phải đi rồi, tiễn trẫm.” Vui mặt vào gáy nàng hít sâu một hơi, Chu Vũ Đế ngẩng đầu lên, ngang ngược ra lệnh.

Mạnh Tang Du nhún gối đáp lời, đang chuẩn bị khoác thêm áo, hắn đã cầm áo lên giúp cô mặc vào, sau đó ngồi xuống nắm lấy bàn chân ngọc xinh xắn, mang tất cùng giày thêu cho cô. Động tác lưu loát tự nhiên, cực kỳ thuần thực như đã từng làm qua trăm ngàn lần. Mạnh Tang Du cúi mắt nhìn hắn, ánh mắt phức tạp khó nói nên lời. Nếu người này không phải là Hoàng đế, có khi cô sẽ cảm động thực tình cũng không chừng. Cho dù là ở thời hiện đại quảng áo rùm beng chế độ một vợ một chồng, che chở dịu dàng như vậy cũng khó mà thấy được.

Mặc áo mang giày xong, hắn mỉm cười vuốt lại mái tóc rối bởi phủ hai bên má cô, lại lấy thêm áo khoác bọc kín cô lại, lúc đó mới nắm tay cô đẩy mở cửa phòng. Phùng ma ma cùng Kim ma ma như hai ông thần giữ cửa, một trái một phải canh gác chặt chẽ, Thường Hỉ bị ép đến một góc đang cúi đầu, vẻ mặt thông cảm sâu sắc. Gần gũi với vợ cũng phải giới hạn thời gian, Hoàng thượng đúng là ghen chết!

“Bảo ngự liền đến cửa cung chờ, trẫm cùng Tang Du đi bộ một đoạn.” Chu Vũ Đế ra lệnh cho Thường Hỉ.

Thường Hỉ tâm vâng, thấy hai người cầm tay nhau bước vào màn tuyết, lập tức bước lên phía trước che dù.

Tuyết mới rơi trong khiết sạch sẽ, xốp như bông vải, khi dẫm lên còn nghe tiếng lạo rạo giòn tan, nghe thực thú vị. Tay bị hắn nắm chặt, mười ngón quần quýt, nhiệt độ cơ thể hòa cùng nhau, hai hàng dấu chân song song trên lớp tuyết chưa ai bước qua, thân mật khăng khít. Không có hư tình giả ý, đây là lần đầu tiên Mạnh Tang Du cùng hắn gần gũi mà yên ổn hòa bình như thế, cảm giác trong lòng vô cùng lạ lẫm.

“Tiễn đến đây được rồi, nàng về đi.” Tuy đã cố thả chậm bước chân nhất có thể, nhưng cửa cung chẳng mấy chốc đã sừng sững trước mặt, Chu Vũ Đế cẩn thận khép chặt tà áo khoác lông cừu cho nàng, phúi vài đóa hoa tuyết đậu trên vai nàng xuống, dịu dàng mở miệng.

“Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng.” Mạnh Tang Du nhún gối hành lễ, thấy hắn vẫn không động đậy, ngẩng đầu dùng ánh mắt dò hỏi. Theo lý, cô phải nhìn theo đến khi ngự liễn của hắn khuất hắt tầm mắt mới có thể rời đi.

“Nàng đi trước đi, trẫm ở đây nhìn nàng.” Chu Vũ Đế xoa xoa chóp mũi ửng đỏ vì giá lạnh của Tang Du, giọng nói khó nén được cứng chiều, thấy đôi mày thanh tú kia khẽ nhíu lại, đang định từ chối, lập tức nắm lấy vai nàng, xoay người cô lại, “Đi đi, nàng đi rồi trẫm đi.” Ngữ khí mạnh mẽ không cho phép kháng cự.

Mạnh Tang Du sừng sốt gật đầu, đi lên trước một đoạn, quay lại, hắn quả nhiên vẫn đứng yên ở cửa cung nhìn cô, thấy cô nhìn lại, giờ tay lên vẫy vẫy, như giục cô về nhanh một chút. Đón bóng dù Phùng ma ma giương che, khóe môi Mạnh Tang Du cong lên một nụ cười thoải mái. Người đàn ông này tuy trăm ngàn thứ không tốt, nhưng cũng có một điều hơn người khác, những điều hắn hứa thành lời cho đến bây giờ đều không bỏ quên. Hắn nói sẽ giúp mình tìm cha, nói chắc chắn sẽ báo cho mình đầu tiên, hắn đều làm được. Cô thực lòng cảm tạ.

* * * *

Hôm sau, vết thương của Hoàng thượng đã chuyển biến rất tốt, lâm triều trở lại như trước. Giờ Dần canh ba, các vị đại thần đứng ở điện Thái Hòa rực sáng đèn đuốc, chờ hoàng thượng giá lâm. Quan viên văn võ chiếu theo phẩm cấp cao thấp mà xếp thành hàng trái phải, phân biệt rõ ràng. Nếu là ngày thường, mọi người hiếm khi không hàn huyên vài câu, nhưng bây giờ không khí cực kỳ ảm đạm, nhiều người lộ vẻ không yên, âu lo sốt ruột.

Hoàng thượng dù đang bệnh cũng không chậm trễ chính sự, những lệnh của hãn đều được người khác truyền xuống, chúng thần cũng không suy nghĩ gì nhiều. Mãi hôm nay vào triều mới phát hiện hành động của Hoàng thượng ảnh hưởng đến thế nào.

Toàn bộ triều đình có thể nói rục rờ hãn lên, xuất hiện rất nhiều gương mặt lạ lẫm, tất cả đều xuất thân hàn môn (nhà nghèo), đảm nhiệm chức vị quan trọng, hoàn toàn do Đế vương quản lý. Còn các thế gia quyền quý trong triều đình, trừ tận gốc thì cũng không hãn, nhưng tổn thất không ít, khó làm được trò trống gì. Chuyện này làm không hiếm quan viên định dựa bóng tổ tông để thăng tiến cảm thấy bất ổn. Nổi bật nhất có thể kể đến người đang đứng thẳng trong hàng võ quan, Diêm Tuấn Vĩ. Thân phận thống lĩnh ám vệ cùng thống lĩnh cấm vệ của y cũng đủ làm người ta ghé mắt, ngay cả Tề Quốc công, phụ thân y cũng thỉnh thoảng dùng ánh nhìn sợ hãi quan sát khuôn mặt nghiêng bên cực lạnh lùng của y. Đứa con từng bị y ruồng bỏ này giờ đủ sức dẫm nát y dưới chân, không biết bao nhiêu kẻ thầm cười Tề quốc công có mắt như mù, tham hạt vùng mà đánh mất dưa hấu.

Một lát sau, trong điện truyền ra tiếng hô to “Hoàng thượng giá lâm”, mọi người nghiêm sắc mặt, lập tức dẹp bỏ mọi nghĩ ngợi, đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

“Bình thân.” Tiếng nói trầm thấp của người đàn ông từ ngai ngự truyền xuống, khí thế uy nghiêm chỉ thuộc về đế vương làm không khí trong đại điện càng thêm nặng nề.

“Có việc khởi tấu, không việc bãi triều!” Thường Hỉ the thé hô.

“Bẩm hoàng thượng, giờ Mùi hôm qua đã tìm thấy Mạnh Quốc công cùng Hàn tướng quân ở vùng đầm lầy, hai người đều bình an vô sự. Da Luật Hãn vương sau khi nghe được tin tức đã đưa ra thỉnh cầu nghị hòa với ta, xin Hoàng thượng định đoạt.” Diêm Tuấn Vĩ bước ra khỏi hàng, khom người bẩm báo.

“Các người nghĩ thế nào?” Ánh mắt bén ngót của Chu Vũ Đế đảo qua hạ thần, mọi người lập tức cúi đầu né tránh. Vị Đế vương này trải qua một thời gian truy lạc phóng túng, lại trở về uy thế như bảo kiếm tuốt vỏ, sắc bén khiếp người, chưa thăm dò được ý hăn, không ai dám tùy tiện trả lời. Việc đàm phán nghị hòa giữa Đại Chu và người Man vẫn giải quyết theo thông lệ cũ, chưa bao giờ thay đổi, nhưng nhìn biểu cảm ẩn giấu sát khí của Hoàng thượng, nhiều kẻ lại có ý nghĩ khác, dẫn đo cân nhắc.

“Một chút chủ kiến cũng không có, trăm cần các người để làm gì?” Thấy toàn bộ thủ hạ đều yên tĩnh, âm giọng của hăn càng trầm lạnh.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thần cho rằng quân ta nên quyết tử chiến đấu đến cùng.” Một gương mặt lạ lẫm bước ra khỏi hàng, trên khuôn diện trẻ măng còn mang vẻ nhé con không sợ hổ.

“Quyết tử chiến đấu đến cùng.” Hăn nghiên ngẫm vài chữ này, giọng nói mạnh mẽ quen thuộc khiến gã thanh niên vừa bước ra khỏi hàng kia kinh ngạc ngẩn đầu. Ý thức được mình phạm vào kiêng kỵ nhìn thẳng thánh nhan, gã lại vội vã cúi đầu xuống. Đây không phải là giọng của Hàn Hải sao? Nghĩ đến quan hệ cá nhân giữa vị lãnh đạo trực tiếp cùng Hoàng thượng, gã hơi nghiêng đầu, trừng mắt nhìn Diêm Tuấn Vĩ. Diêm Tuấn Vĩ đón ánh nhìn của gã, nháy mắt.

“Người là Mạnh Viêm Châu?” Giọng nói mạnh mẽ lại vang lên.

Người thanh niên, cũng chính là Mạnh Viêm Châu kiên quyết đáp, “Bẩm Hoàng thượng, vi thần đúng là phó thống lĩnh cấm vệ mới nhậm chức, Mạnh Viêm Châu.”

“Tốt! Hay cho một câu quyết tử chiến đấu đến cùng! Mạnh Viêm Châu quả nhiên có phong thái của phụ thân!” Chu Vũ Đế sang sảng cười, không khí âm đạm trong điện đột nhiên bị quét sạch.

“Diêm thống lĩnh, truyền ý chỉ của trẫm đến biên cương, bảo quân ta quyết tử chiến đấu đến cùng, san bằng triều đình Da Luật!” Bàn tay của hãn vung lên, gõ nhịp lời cuối cùng.

Mạnh Viêm Châu lùi lại phía sau Diêm Tuấn Vĩ, lén lút thở ra một hơi. Đây là lần đầu tiên gã vào triều, rất sợ sẽ làm long nhan tức giận. Diêm Tuấn Vĩ cười thầm, thằng nhóc này đúng là hồi hộp quá mức, miễn có chị hãn ở đây, chỉ cần hãn không mưu nghịch, đời này vinh hoa phú quý chạy cũng không thoát.

Đều nói con trưởng Mạnh Quốc công là loại con nhà quyền quý không học vấn không nghề nghiệp, hôm nay thấy biểu hiện trên triều đình của Mạnh Viêm Châu, các đại thần ào ào thay đổi hãn. Vốn tướng Mạnh gia sắp tàn lụi, ai ngờ gió xoay chiều chuyển hướng, chẳng những Mạnh Quốc công bình an trở về, con còn thành cận thần bên cạnh thiên tử, đúng là số may!

Xử lý chiến sự xong, được Hoàng thượng gọi ý, vài viên quan ngự sử bước ra khỏi hàng, dâng tấu chương vạch tội một loạt quan viên cùng Thẩm thái sư. Nghe các ngự sử trình bày tội trạng, những đại thần bị điểm tên đều ướm dẫm mồ hôi. Có kẻ sáng suốt đã hiểu ra, Hoàng thượng đã bắt đầu hành động.

Quả nhiên, sau khi Hoàng thượng đọc qua tấu chương liền dùng dùng nổi giận, giao trách nhiệm cho cấm y vệ nghiêm cần điều tra những người liên quan. Nếu chứng thực được tội danh, trong kinh không biết có bao nhiêu gia tộc chịu cảnh chém đầu toàn bộ, tịch thu gia sản, trong đó rõ ràng có cả phủ của Tề quốc công.

Làm như không thấy ánh mắt cầu cứu của lão Tề, Diêm Tuấn Vĩ chấp tay lĩnh mệnh. Thấy vẻ đờ đờ sát khí của cấm y vệ cùng sắc diện hài lòng của Hoàng thượng, vô số người nhũn hết chân cẳng ra, thầm nghĩ tiêu rồi!

Trong phủ Thái sư, Thẩm thái sư nhìn chăm chăm mấy phong thư mật trên bàn, sắc mặt tái nhợt. Đó đều là thư mật mấy ngày gần đây hãn đã phái ám vệ Thẩm gia đi gửi để cầu giúp đỡ, lại bị người trả về nguyên vẹn, lại quăng cầu thả trên bàn, ý cảnh cáo đã quá rõ.

Hãn đã thành cá trong chậu, chim trong lồng, ngoại trừ chờ đợi quyết định của đế vương, không còn cách nào khác.

Nghĩ đến những chuyện bản thân và con gái đã làm, Thẩm thái sư hối không kịp, chỉ qua một lát đã nước mắt lã chã đầy mặt, ngã xuống bất tỉnh. Gã sai vật ngoài cửa thuần thực đưa hãn vào phòng, mời thái y giỏi nhất đến, đưa đến bát thuốc trị liệu tốt nhất. Hoàng thượng có lệnh, trước khi chứng cứ hãn thông đồng với địch bán nước được mang từ biên cương về, hãn tốt nhất phải giữ được cái mạng.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Lãnh Cung

Một lúc lâu sau, buổi chiều kết thúc, vô số kẻ như xác không hồn lê thân ra ngoài, cũng rất nhiều người mừng vui khôn xiết. Lần lâm triều này Hoàng thượng mạnh mẽ quyết đoán, gió cuốn sấm rền, hoàn toàn tương phản với vẻ yếu đuối bất tài trầm mê nữ sắc lúc trước, quả là chuyện vui khắp nơi ăn mừng. Chỉ có đế vương tài năng như vậy mới có thể dẫn dắt Đại Chu phát triển thịnh vượng.

Mạnh Viêm Châu giẫy khởi mấy vị đại thần vừa ào đến bắt chuyện, đuổi theo Diêm Tuấn Vĩ, nhỏ giọng hỏi dò, “Vị Hàn Hải kia là...”

“À, là tỷ phu của cậu đó.” Diêm Tuấn Vĩ vỗ vỗ vai gã trêu tức, “Tỷ phu cậu đã mở cửa sau cho rồi, cần phải cố gắng đẩy nha, tuyệt đối đừng làm ngài thất vọng.”

Mạnh Viêm Châu lú lờ, chỉ thầm nghĩ tỷ phu cũng đâu có đến nỗi tệ mạt như tỷ nói đâu!

Hạ triều, Chu Vũ Đế còn chưa kịp thay triều phục ra đã chạy thẳng đến Từ Ninh cung. Bước vào đại điện hương khói lượn lờ, nghe tiếng gõ mõ nặng nề đơn điệu, hơi thở của hắn tự dừng sượng lại, bất giác xốc tấm rèm châu lên, nhìn vào bóng lưng đang gõ mõ.

Cô gái mặc quần áo tu hành màu lam nhạt, đầu đội mũ tu, miệng lầm rầm tụng kinh, âm thanh bình thản lại chất chứa thành kính, khung cảnh này chẳng khác chút nào cơn ác mộng tối qua. Hắn cố nén hoảng loạn trong lòng, hấp tấp sai bước đến bên cạnh cô, dùng sức chụp lấy đôi vai mảnh khảnh.

“Hoàng thượng? Thần thiếp bái kiến hoàng thượng.” Cô gái bị đau, khẽ kêu một tiếng, quay lại thấy khuôn mặt xanh mét của hân, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Là người!” Hai chữ khó khăn thoát ra từ cổ họng, vừa như đôi phần sửng sốt vừa như trút được gánh nặng.

“Từ hôm nay thần thiếp bắt đầu giúp thái hậu tụng kinh, thái hậu vừa rồi mới kết thúc buổi trì tụng, đang ở hậu điện dạy Đức phi nương nương cách quản lý cung vụ.” Lý chiêu nghi cung kính đáp lời, trong giọng nói phảng phất đau đớn. Hoàng thượng làm sao vậy? Sắp bóp nát vai cô!

“Được rồi.” Chu Vũ Đế khẽ ừm, âm thầm siết chặt bàn tay đang nhè nhẹ run rẩy giấu vào cổ tay áo.

“Thần thiếp đi gọi người pha trà cho Hoàng thượng, xin Hoàng thượng chờ một chút.” Thấy sắc mặt khác thường của hân, Lý chiêu nghi không dám nán lại lâu, vội vàng tìm cơ rời khỏi.

Chờ cô đi xa, Chu Vũ Đế mới chậm rãi ngồi xuống ghế dựa, trái tim hốt hoảng co rút đến đau đớn mới buông lỏng. Bầu không khí tịch tĩnh ảo mờ trong Từ Ninh cung, mùi hương trầm lắng bảng trong không trung, tất thảy đều khiến hân cảm thấy căng thẳng căm ghét, hận không thể mang Tang Du về Bích tiêu cung ngay lập tức.

Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Lúc trước hân làm sao có thể đồng ý để Tang Du đi theo bên cạnh mẫu hậu, người một lòng hướng Phật xuất gia? Thực là thất sách!

Ngay lúc hân vẫn còn đang hối hận khôn nguôi, Thái hậu dẫn theo Mạnh Tang Du chậm chậm bước vào điện.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.” Chu Vũ Đế đứng dậy, tiến lên đỡ Thái hậu, ánh mắt lưu luyến trên gò má Tang Du, thấy sắc mặt cô hồng hào, mặt

mày thoải mái dễ chịu, sắc xanh trắng đã biến mất, cảm thấy rất vừa ý.

“Thần thiệp bái kiến hoàng thượng.” Mạnh Tang Du nhún gối hành lễ, nụ cười trên mặt chân thực mà rạng rỡ. Dù thế nào, đối phương cũng đã cứu vớt phụ thân cùng cả gia tộc của cô, ân tình này cô ghi nhớ.

“Miễn lễ, ngồi đi.” Chu Vũ Đế vỗ vào chỗ trống bên cạnh, trái tim ngập trong vui mừng khôn tả. Nụ cười tươi đẹp như ánh dương này, ngoài A Bảo ra, thân là đế vương, hẳn cuối cùng đã chiếm được. Quả nhiên Tang Du vẫn mềm lòng, chỉ cần đối tốt với cô, cô sẽ báo đáp hết như vậy.

“Mẫu hậu, Đức phi học tập cung vụ như thế nào?” Vô cùng thân thiết xoa bóp lòng bàn tay mềm mại của Tang Du, Chu Vũ Đế xoay người nhìn Thái hậu. Tuy rằng trước kia Tang Du cũng từng giải quyết qua một vài chuyện hậu cung, nhưng bởi vì kiêng kỵ Mạnh gia, hẳn cũng không cho cô quyền lực quá lớn, nếu muốn chấp chưởng lục cung, còn cần mẫu hậu bên cạnh chỉ bày từng chút.

“Đức phi thông minh nhanh nhạy, lĩnh ngộ vô song, ít ngày nữa có thể tự mình giữ phượng ấn được rồi.” Biểu cảm Thái hậu dừng dừng, trong mắt lại đầy khen ngợi. Trải qua một hồi đại nạn, ánh mắt con mình cuối cùng đã có tiến bộ, Đức phi chính là mẫu nghi thiên hạ có một không hai, trong khắp đám phi tần hậu cung, dù không bị nhuốm bẩn thân mình đi nữa, bà cũng chỉ hợp ý được cô bé này.

“Bây giờ hậu vị vẫn bỏ trống, lục cung rối rắm hỗn loạn, con đang rất cần một hiền thê giúp đỡ quản lý. Đức phi đã có năng lực xuất chúng, chỉ bằng để nàng tiếp nhận ngay hôm nay đi. Chép kinh tụng kinh đã có Lý chiêu nghi giúp đỡ, mẫu hậu không luyện tiếc chứ?” Chu Vũ Đế mỉm cười, ngữ khí ẩn chút trêu chọc.

Tốt, thì ra ở đây chờ ai gia là vì vậy! Mới có nửa ngày đã đổi ý, định lực quá kém! Thái hậu mím môi, xua tay nói, “Đừng vội, thân thể Đức phi còn

yếu, để cô bé ở lại điều dưỡng vài ngày. Ai gia sẽ giúp con quản lý cung vụ trước, Đức phi đi theo cạnh ai gia có thể vừa nhìn vừa học, sau này sẽ ít mắc lỗi.”

Người mắt Chu Vũ Đế hơi trầm xuống, đang muốn mở miệng, Thái hậu đã cướp lời trước, “Đức phi, con thấy thế nào?”

“Dạ?” Mạnh Tang Du đang nhàn nhã uống trà, bất ngờ bị Thái hậu dụ dỗ, ngẩn ra trong một chớp mắt, lập tức buông chén trà kiên quyết đáp, “Tất nhiên là phải ở cạnh Thái hậu học tập một thời gian dài mới được ạ!”

“Làm việc phải cẩn trọng chặt chẽ, kiên trì từng bước. Con ngoan, con là đứa thông minh, không uống công ai gia hao tâm dlay dỗ.” Thái hậu mỉm cười lần phật châu, trong lòng một nửa khen ngợi Đức phi, một nửa khoái chí vì vẻ mặt đưa đám của con mình.

Chu Vũ Đế cong môi, mỉm cười liếc mẹ mình một cái, “Nhờ công lao mẫu hậu.” Lại nhìn Tang Du bên cạnh, hồ hững nói, “À, hôm nay trẫm thưởng triều có thấy ca ca của ái phi.”

Mạnh Tang Du siết chặt tú khăn trong tay, mắt phượng sáng lờ lờ nhìn lại hần.

Chu Vũ Đế cười thầm trong lòng, hàng mày rậm lại khế nhíu lại, “Trước kia trẫm có nghe nói con trai trưởng của Mạnh Quốc công nóng nảy lỗ mãng, lời này quả nhiên không sai. Hôm nay trên triều không có ai dám đáp lời trẫm, chỉ duy Mạnh phó thống lĩnh gan dạ đứng ra nói thẳng, bách quan đều ghé mắt nhìn.”

Mạnh Tang Du chuyển mắt một giây, một nụ cười lấy lòng nở trên mặt, dịu dàng nói, “Tính tình của ca ca quả là thẳng thắn quá mức, không hiểu được vòng vèo uốn khúc trên quan trường, xin Hoàng thượng để ý đến ca ca một chút. Thần thiếp tất nhiên dốc lòng học tập, không quá năm ngày sẽ có thể tiếp quản cung vụ, xin Hoàng thượng yên tâm!”

Mới vừa rồi còn nói muốn từ từ học cho kỹ, đảo mắt đã thành “không quá năm ngày”, trình độ đổi gió thực cao siêu! Bàn tay lần phật châu của Thái hậu khựng lại một chút.

“Ừ.” Chu Vũ Đế ừm một tiếng, mày giãn ra, đầu tiên mỉm cười, sau đó sang sảng cười, cuối cùng cười đến ngã nghiêng ngã ngửa. Vậy mà trước kia hẳn không phát hiện ra Tang Du là loại ba phải, nhìn mặt người khác làm việc đến thế, thực sự...Thực đáng yêu không nói nên lời!

Nghĩ đến đó, Chu Vũ Đế lại bắt đầu cười to, khiến Thái hậu vốn bình thản cũng khẽ nheo mắt.

Súc sinh ~ bà đây nói gì kinh thiên động địa thần quỷ chê cười sao? Cười không thềm hạ giọng! Mạnh Tang Du nâng chén trà lên che khuất khóe môi run run của mình, thầm nghĩ.

Ở lại Từ Ninh cung hàn huyên vài lời cùng mẹ và vợ, thấy thời gian không còn sớm, phải trở về xử lý chính vụ, Chu Vũ Đế lưu luyến không rời bước đi. Quay đầu lại nhìn đại điện sương khói lượn lờ, tiếng tụng kinh gõ mõ không dứt bên tai, mắt hẳn hơi tối lại. Để Tang Du ở đây, dù là năm ngày hẳn cũng không thể yên tâm.

“Con cún kia đã được trị liệu ổn thỏa chưa?” Gió tuyết đã lặng, đường cũng đã dọn dẹp sạch sẽ, Chu Vũ Đế phẩy tay cho ngự liễn lui đi, chậm rãi bước đến Càn Thanh cung.

Thường Hi ngẩn ra, một lúc lâu mới có phản ứng, vội đáp lời, “Bẩm hoàng thượng, đã gần như hồi phục.”

“Trị xong đưa đến Càn Thanh cung.” Hẳn trầm giọng thúc giục. Để phòng việc Tang Du thực nổi lòng tránh đời, tốt nhất vẫn để nàng tìm chút gì đặt lòng lưu luyến đi. Nàng thích gì đều đưa đến tay nàng thứ đó, xem nàng còn bỏ đi được hay không.

“Dạ.” Thường Hỉ vâng mệnh, âm thầm nhớ kỹ chuyện này trong đầu.

Đoàn người vừa đi được năm sáu trăm mét đã đụng phải một đám phi tần, bên cạnh đều có vài cung nữ trẻ trung xinh đẹp hoặc địa vị thấp nhưng dung mạo nổi bật, hành lễ chào hỏi.

“Thần thiếp” bái kiến Hoàng thượng.” Thấy người đàn ông tuấn tú “long hành hổ bộ” bước đến, đám phi tần đồng loạt quỳ xuống thỉnh an, ngự hoa viên lập tức tràn đầy tiếng oanh trong trẻo, tiếng yến nỉ non, phong cảnh kiều diễm vô cùng.

“Đứng lên đi.” Sắc mặt lạnh lùng, mắt không hề chớp, hần khoanh tay trước ngực sai chân qua thẳng bụi hoa, không một khoảnh khắc do dự.

Gió lạnh hấy tung đám lá khô ủ rũ trên đất, liệng vòng trong không trung. Các phi tần khẽ giật mình, ngơ ngác đứng dậy, dõi mắt theo hướng Càn Thanh cung. Bóng lưng cao lớn màu vàng kim đã hoàn toàn khuất mất, vị Hoàng thượng uống rượu trong đình, ngắm hoa cạnh ao, hăng đêm triền miên thân mật với họ, đã thay đổi rồi.

Sắc mặt Thần phi hơi chuyển, cuối cùng nở thành một nụ cười hiểm độc, phẩy tay nói, “Đi, đến Lãnh cung thăm Lương phi nương nương.” Nếu không phải vì Lương phi, cô ta cũng sẽ không rơi xuống mức này!

Những phi tử có địa vị cao nghe thấy vậy, khuôn mặt méo mó đi trong một chớp mắt, đuổi cung nữ cùng tần phi địa vị thấp đi, dẫn theo tâm phúc của mình hướng về lãnh cung.

Tuyết dữ cuộn cuộn, lãnh cung càng lộ rõ vẻ điêu tàn, nhưng nhìn qua lại sạch sẽ hơn hẳn, hết thảy ô uế đều đã bị che đi dưới lớp tuyết dày trắng xóa. Hoàng thượng chưa chính thức ra tay với Thẩm gia, chỉ biếm Lương phi vào lãnh cung, cũng không phế truất phi vị của ả. Nhưng nhìn thủ đoạn sấm sét trên triều của hoàng thượng hôm nay, Thẩm gia đã vô vọng cự quấy, mọi người cứ mặc sức có oán báo oán, có thù trả thù.

Vì thường xuyên có các nương nương đến “thăm hỏi”, nên tấm điện nơi Lương phi ở đã được quét tước dọn dẹp, vật dụng lau chùi sáng loáng, còn có người hầu phục dịch, là đãi ngộ đặc biệt trong lãnh cung.

Lúc Thần phi đến đó, Thẩm Tuệ Như đang bị một ma ma khỏe mạnh ấn xuống giường rót thuốc vào họng. Cô ta cố sức lắc đầu giãy dụa, nước thuốc đen óng nương theo gò má chảy xuống giường, làm chặn đệm ướt mất một mảng lớn. Chuyện này hẳn là thường xuyên xảy ra, vì giường chiếu cùng quần áo cô ta đã sưng sình không ít vũng nước thuốc, không nhìn ra màu sắc ban đầu, khi đến gần còn ngửi thấy một mùi khắm gay mũi.

Toàn bộ cung điện đều sạch sẽ, chỉ có Lương phi cùng giường của cô ta là thứ dơ bẩn nhất, khiến người ta chỉ cần liếc mắt một cái cũng cảm thấy căm ghét. Đóa sen trắng thanh khiết cao ngạo ngày xưa đã rửa nát thành một đồng nước bùn.

Niệm Từ đang chặn hai chân của Lương phi, thấy các nương nương đi đến, vội vàng tiến lên hành lễ. Hai chân Thẩm Tuệ Như được thả ra, lập tức dốc sức đá ma ma kia, không ngờ làm tay bà ta chệch đi, bát sứ đựng thuốc theo quán tính va vào miệng cô ta, văng một chiếc răng cửa ra ngoài, máu phun như trút.

Thẩm Tuệ Như đau không nén nổi, che miệng cuộn mình trên giường. Ma ma kia thả chén xuống, hành lễ với các chủ tử.

“Đứng lên đi, người thực tận tâm, bản cung rất vừa lòng. Nhất định phải bắt ả uống thuốc đúng giờ, cũng không được để ả chết.” Thần phi ngồi xuống chiếc ghế dựa chạm trổ, lười biếng phẩy tú khăn trong tay, thấy máu rỉ ra từ các khe ngón tay Thẩm Tuệ Như cùng chiếc răng cửa lăn lóc trên đất, nở nụ cười thích thú.

Hiền phi bịt mũi bước lên, đảo mắt thấy một ngấn hồng trên cổ Thẩm Tuệ Như, lạnh giọng nói, “Muốn treo cổ tự sát? Tưởng dễ như vậy sao?”

Buổi tối các người đi ngủ nếu không muốn canh cô ta, cứ việc trói cô ta lại, nhét vải vào miệng, xem ả tự tìm cái chết kiểu nào!”

Ma ma cùng Niệm Từ vâng dạ, hớn hở nhận lấy tiền thưởng các nương nương ban tặng.

Hiền phi vốn định đến hành hạ Lương phi thêm một chút, nhưng thấy nhớp nhúa tanh tưởi trên người cô ta, thấy ánh mắt u ám như chó sắp chết của cô ta, lại do dự. Mấy ngày này tra tấn quá mức, suýt chút nữa giết chết con tiện nhân này, chi bằng bây giờ để ả nghỉ ngơi một thời gian. Không để ả sống thật dài thật lâu, chịu tra tấn vô cùng vô hạn, nỗi hận này của cô không nguôi được!

Ma ma kia nhận bạc thưởng xong, lại hâm một chén thuốc khác, bóp miệng Thẩm Tuệ Như ra trút vào. Đám phi tần ngắm nghía tình trạng thể thảm tột cùng của Thẩm Tuệ Như xong, chắc chắn rằng thân thể cô ta còn có thể chịu đựng thật lâu nữa, mới thỏa mãn rời đi.

Đám kia đi rồi, đôi mắt đen mịt của Thẩm Tuệ Như mới từ từ hiện lại một chút ánh sáng, ôm chặt hai đầu gối, cuộn mình vào mặt giường bề bộn bẩn thỉu. Hai hàng nước mắt chậm chạp ứa ra, men theo gò má im lặng rơi xuống chần đệm bốc mùi hôi tanh.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Quyển Rũ

Oán giận trong lòng cũng tiêu hơn một nửa, Thần phi dẫn đám tâm phúc quay về Chiêu thuần cung.

Thấy chủ tử phiêu phiêu dật dật bước tới, một thái giám bước nhanh đến, sốt ruột mở miệng, “Khởi bẩm nương nương, Bát hoàng tử đột nhiên phát sốt, khóc hoài không nghỉ, xin ngài nhanh chóng đến thăm.”

Tốc độ bước chân của Thần phi vẫn không nhanh không chậm như trước, đặt chân vào tấm điện, cởi áo khoác, sưởi tay dăm mười phút mới bình thần hỏi, “Mời thái y chưa?”

“Đã mời, bây giờ thái y đang chẩn trị bên trong.” Thái giám cung kính hồi bẩm.

“Ừ.” Thần phi khẽ đáp, cầm tách trà cung nữ dâng cho chậm rãi nhấp một ngụm, chẳng hề có cái vẻ tính toán như dạo trước. Đứa trẻ này cũng vốn ba ngày mắc bệnh hai lần đã khiến y thị vừa mệt mỏi vừa bất an, sợ không thể nuôi lớn. Bây giờ biết thằng nhỏ trúng độc từ lâu, sớm hay muộn gì cũng phải chết, căn bản đã không còn cơ hội đăng cơ, tất cả mọi nhân vật cùng tính toán mưu kế y thị bày ra cũng tan thành mây khói. Bây giờ nó đã trở thành sợi dây trói buộc, ép y thị phải tính một nước cờ khác.

Sau một lúc lâu thái y mới quay ra báo cáo, cơn sốt đã lui, vị tiểu hoàng tử uống thuốc xong đã mê man ngủ.

Thần phi bày ra gương mặt cảm kích tiễn thái y đến tận cửa, nhìn bóng người kia vừa khuất xa, nụ cười ấm áp trên mặt chợt lạnh tanh, ra lệnh với

cung nữ bên cạnh, “Đi Càn Thanh Cung cầu kiến Hoàng thượng, nói Bát hoàng tử bệnh nặng, mời ngài đến thăm!”

“Vâng.” Cung nữ vâng mệnh, vội vàng đến Càn Thanh Cung.

“Đi trang điểm đi, lần này phải xem biểu hiện của người thế nào.” Quay đầu lại, Thần phi nói với một vị cung nữ dung mạo xinh đẹp, dáng người mảnh mai thướt tha.

Lần trước đưa canh cho Hoàng thượng, ngay cả nửa con mắt Hoàng thượng cũng không nhìn, cô cung nữ tên Tuyết Sơ cũng thấp tha thấp thỏm. Chung quy lại vì bởi còn quá trẻ, cảm xúc luôn hiện rõ trên mặt.

“Đeo túi hương này vào, có lợi cho người.” Thần phi mỉm cười, lấy một chiếc túi hương màu hồng đào từ trong tay vị ma ma tâm phúc bên cạnh đưa cho Tuyết Sơ.

Mùi hương của chiếc túi nồng nàn an tỏa, dường như bên trong là muôn vàn loài hoa, thoang thoảng khiến người ta mê say, nhưng chỉ cần ngửi lâu lại cảm thấy thần hồn điên đảo. Sắc mặt Tuyết Sơ đứng bên cạnh đã hồng rục, ánh mắt mê ly đưa tình, thân thể mềm nhũn. Vị ma ma có tuổi phải néo mạnh cánh tay mới khiến cô ta giật mình hồi hồn, ý thức được sự kỳ diệu của chiếc túi hương kia.

“Trước mắt đặt trên bệ cửa cho mát đi, chờ lúc Hoàng thượng tới thì đeo vào, túi hương này gặp nhiệt độ cao mùi hương càng nồng, sẽ giúp người một tay.” Thần phi liếc mắt qua gương mặt xuân tình dào dạt của Tuyết Sơ tỏ ý hài lòng.

“Hôm nay đã uống thuốc chưa?” Thông thả bước về điện, y thị lo lắng truy hỏi.

“Hồi nương nương, Tuyết Sơ đã uống.” Tuyết Sơ cung kính trả lời.

“Tốt lắm, tranh thủ một lần được con trai, sau này bản cung nhất định không bạc đãi người. Đi xuống trang điểm đi.” Thần phi phất tay, Tuyết Sơ ngưỡng ngừng lui xuống, bước chân như đi trên mây.

“Ngu xuẩn!” Thần phi nhìn bóng lưng cô ta cười nhạt, thân nhiên thưởng thức bộ móng tay vàng xa hoa của mình. Uống vị thuốc hồ lang kia, dầu rằng đúng là có thể được con trai ngay lần đầu tiên, nhưng thai nhi trong cơ thể trưởng thành cũng sẽ rút kiệt sức lực người mẹ, rơi vào kết cục rong huyết mà chết. Đến cuối cùng y thị không cần thiết phải hao tổn nhiều sức lực mà sẽ có được một Hoàng tử.

Ây da ~ nghĩ đến đây, Thần phi dùng tú khăn che miệng cười khê, sự đắc ý dâng đầy trong mắt.

Càn Thanh Cung, vừa nghe Thường Hi bẩm báo, Chu Vũ Đế vốn định gọi Đỗ thái y đi qua, vốn hẵn không định đi, nhưng lại nghĩ đến chuyện gì lại thay đổi chủ ý.

“Cầm theo bình Thần tiên thủy hôm trước.” Hắc nhếch môi, nghiền ngẫm cười, khoác thêm áo khoác khoanh tay đi đến Chiêu thuần cung. Thường Hi vâng một tiếng, không cam lòng lấy một chiếc bình sứ nhỏ màu đen giữa ngăn bí mật nơi đặt bức vẽ bác cổ cất vào trong. Y còn chơi chưa đã cơ mà!

“Thần tiếp tham kiến Hoàng thượng!” Thấy người đàn ông bước đến, viền mắt Thần phi vốn đang trông đang ngóng chờ ửng đỏ, hai hàng lệ nóng chảy xuống, khắc họa hình tượng người mẹ từ ái yêu con như mạng vô cùng xuất sắc.

Đàn bà trong cung cấm, kỹ thuật diễn người nào người nấy không thể tầm thường, bao gồm cả Tang Du! Chẳng qua Tang Du lúc nào cũng thích bày ra vẻ phô trương ưỡng ngực, mưu kế độc ác để che giấu trái tim yếu đuối của mình, mà đám đàn bà còn lại chỉ thích dùng vẻ yếu đuối để khuất

giấu lòng dạ mình. Người trước làm người ta yêu thương, kẻ sau chỉ khiến người ta ghét cay ghét đắng.

Ánh mắt sắc bén của Chu Vũ Đế đảo qua gương mặt Thần phi, cũng không cho phép y thị đứng dậy, lập tức bước vào trong nội điện.

Thần phi xấu hổ, nhanh tay lau nước mắt, đứng thẳng dậy đuổi theo.

Trong nội điện đã đốt sẵn lò sưởi, hơi ấm gần như đã chuyển thành nóng, chỉ cần mặc một chiếc áo khoác mỏng cũng đã cảm thấy khó chịu. Gò má Bát hoàng tử đỏ ửng, hơi thở dồn không đều, coi như cũng đã ngủ yên, cũng không phải khóc lóc ồn ào như mấy cung nữ miêu tả. Một cung nữ mặc cung trang màu hồng phấn ngồi chăm sóc bên cạnh giường, đôi mi thanh tú nhú lại, môi khẽ mím, khuôn mặt đượm sầu lo.

Thấy Hoàng thượng tiến vào, cô vội vã quỳ gối bên giường khẽ giọng thỉnh an, âm giọng dịu dàng mềm mại rất êm tai.

“Thái y đã đến?” Chu Vũ Đế ngồi vào mép giường, tay đặt lên trán Bát hoàng tử. Hắn trầm giọng hỏi, không hề đếm xỉa gì đến nàng cung nữ gần bên.

Tuyết Sơ đã có phần cảm thấy thất vọng, cô ta kéo lại tinh thần, nhỏ nhẹ đáp lời, “Khởi bẩm Hoàng thượng, trong lòng nường nường như có lửa đốt, lập tức đã gọi Thái y đến chẩn trị, sau khi uống thuốc xong Bát hoàng tử liền ngủ say.”

“Tại sao lại đột nhiên phát sốt?” Đôi mắt lạnh của Chu Vũ Đế liếc xuống, giọng nói càng lúc càng trầm. Ánh mắt hắn dừng ở túi hương màu hồng đào đeo bên hông y thị, rồi chớp một cái. Lúc vừa bước vào Chu Vũ Đế đã ngửi thấy mùi hương đầy tà mị độc thuật này, hết một giống hoa tươi lại tỏa ra mùi thi thể hư thối. Một loại vẻ đẹp khiến người ta buồn nôn.

“Nô tì cũng không biết, mong Hoàng thượng thứ tội.” Tuyết Sơ dập đầu, tiếng khóc nức bi thương, biểu cảm đặc sắc khiến khuôn mặt y thị càng thêm phần cảm sâu đau đớn.

“Ngay cả chủ tử của mình cũng chăm sóc không tốt thì làm sao trẫm thứ tội cho người? Người đâu, kéo xuống đánh tám mươi trượng.” Chu Vũ Đế bình thân lên tiếng, nhưng lời vừa nói ra lại khiến người khác sợ dựng tóc gáy. Lúc trước Đức phi trừng phạt Cấm vệ quân, tám mươi côn trượng đánh xuống đập lên còn khiến hơn mười nam tử hán đại trượng phu bỏ mạng, huống gì là một cô gái chân yếu tay mềm? Cho dù là không chết thì cũng thương tật cả đời!

Thần phi vừa đặt bước chân vào nội điện đã kinh hãi nhìn người đàn ông đứng phía trước. Sao Hoàng thượng lại có thể đổi khác đến như vậy? Lúc trước chỉ cần mình nhú mày hăn cũng đã đau lòng suốt buổi, chỉ cần kích thích một chút đã cuồng nhiệt như lửa, sao đột ngột lại tàn nhẫn lạnh lùng đến mức độ này?

“Hoàng thượng tha mạng!” Tuyết Sơ thảng thốt kêu lên, đầu gối đập mạnh xuống sàn.

“Bịt miệng kéo ra ngoài!”

Mùi hương kia càng lúc càng đậm, cảm giác khô nóng từ tim đã bắt đầu đốt xuống dưới bụng. Con đang bệnh nặng nằm trên giường, đám đàn bà kia lại dùng thủ đoạn lôi kéo quyến rũ mình. Nghĩ đến đây, biểu cảm trên mặt Chu Vũ Đế càng lúc càng lạnh lẽo, đá thẳng Tuyết Sơ bay ra ngoài, đôi mắt sắc bén như lưỡi dao đảo qua Thần Phi.

Hô hấp y thị cứng sượng, cố gắng giữ nụ cười trên môi bước lên, giọng nói đã run rẩy, “Xin Hoàng thượng thương tình thần thiếp tha cho cô ta một lần này. Hoàng nhi bệnh nặng, không thể nhìn thấy máu.”

“Người, không người thấy mùi gì khác lạ trong điện? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Bát Hoàng tử người được? Hay, rất hay! Không thể nhìn thấy máu, quả là một người mẹ nhân từ!” Chu Vũ Đế cười lạnh, phất tay với Thường Hi, “Mở hết cửa sổ ra, đi gọi Đỗ thái y đến đây, ra lệnh cho thị vệ đánh mạnh tay vào cho trầm!”

Trước đây Hoàng thượng cũng thường xuyên người thấy mùi hương này, hết lần này đến lần khác cũng đều mượn nước đẩy thuyền, số lần diễn cảnh ái ân nồng say trước giường bệnh của Hoàng nhi cũng không thể đếm được, sao đến ngày hôm nay lại có thể giận dữ tới mức này? Trong lòng Thần phi sợ hãi, lắp ba lắp bắp, “Hoàng thượng, Thái y đã khám cho Hoàng nhi rồi. Hoàng nhi đã ngủ say, hôm khác Đỗ thái y có thể chẩn trị sau.” Đỗ thái y mà đến thì tất cả trò mèo mình bày ra sẽ lộ tẩy.

Chu Vũ Đế liếc nhìn qua y thị, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bát hoàng tử, không hề nói chuyện. Bầu không khí đè nặng chèn ép phủ kín trong điện, máu toàn thân Thần phi đều đông cứng, trái tim kinh hoàng như sắp bật ra khỏi lồng ngực.

Chỉ trong một lát, Đỗ thái y đã vội vã đến nơi. Vừa người thấy mùi hương bên trong ông đã nhíu nhíu mày, nhưng vẫn giữ miệng không nói một câu, bước lên xem mạch cho Bát hoàng tử.

Chu Vũ Đế thông thả bước ra ngoài điện chờ, Thần phi lập tức nhắm mắt đuổi theo. Vốn y thị hoàn toàn tin tưởng bản thân có thể đoạt lại sự sủng ái yêu thương của Hoàng thượng, nhưng tình hình trước mắt lại thay đổi như thế này, y thị cảm thấy mình chưa bao giờ rơi vào cảnh mông lung đến thế. Người đàn ông đầy khí thế uy nghi khiếp người trước mặt và Hoàng thượng tình nồng trước đây cùng là một người sao?

“Thần phi, người nói xem trên đời này có người nào khiến cây bồ đề này nở hoa?” Bước chân đến chậu hoa bồ đề, Chu Vũ Đế mỉm cười hỏi.

Hơi thở Thần phi dồn dập, run rẩy đáp lời, “Làm sao có thể?”

“Trừ phi Bồ tát hạ phàm, đúng không?” Nụ cười Chu Vũ Đế càng sâu, ngón tay dài khẽ chạm trên búp nụ chầu bồ đề, chỉ trong một phần ngàn khắc, những cánh hoa vốn cuộn chặt mình bên trong dần dần nở rộ, từng tầng từng lớp, đẹp không sao tả xiết.

Cung nhân trong điện đều tròn mắt há hốc mồm nhìn, chỉ duy Thần phi cùng ma ma đứng bên y thị là sắc mặt trắng bệch.

“Bồ tát hàng thế, thiên tôn quý chu, người có cảm thấy những lời này quen tai?” Chu Vũ Đế xoay người, đi đến trước mặt Thần phi, chậm chậm hỏi từng tiếng.

Tim Thần phi ngừng đập, khuôn mặt hoảng sợ ngừng lên nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng chỉ còn vang vọng một câu nói duy nhất: Hẳn đã biết! Cái gì hẳn cũng đã biết!

Y thị không biết mình phải khổ sở bao nhiêu để sở hữu chầu hoa bồ đề này, cũng đã dâng tặng cho Thái hậu ở Từ Ninh Cung vài chầu. Cùng lúc đó, y thị lấy một loại thuốc bí mật từ tay cha mình, cũng là Vĩnh An hầu giúp hoa có thể nở. Y thị vốn định mời một đại sư thông tuệ Phật pháp tiến cung cho Thái hậu nghe chuyện thiện lý, dùng tích Hoa bồ đề nở cùng danh vọng của vị đại sư kia bức ép Đức phi xuất gia, nhưng không ngờ Hoàng thượng lại nhìn thấu tất cả mọi chuyện, ngay cả bí dược kia cũng nằm trọn trong lòng bàn tay! Đáng sợ!

Cả người Thần phi run bần bật, không thể khống chế được.

Chu Vũ Đế lạnh nhạt nhìn thoáng qua y thị, ngồi xuống ở ghế chủ vị, thần sắc trên khuôn mặt tuần tú đều thật khó lường. Nhưng chính vì hẳn không có bất cứ hành động hay chất vấn nào mới khiến người ta sợ hãi.

Dưới sự giúp đỡ của vị ma ma, Thần phi cố gắng đứng vững, trán rịn đầy mồ hôi lạnh. Đúng lúc này, Đỗ thái y bước ra, khom người trả lời, “Khởi bẩm Hoàng thượng, phong tà nhập vào cơ thể Bát hoàng tử, sau khi uống thuốc đã không còn gì đáng ngại, chỉ là những ngày điều dưỡng vừa qua đã đổ xuống sông xuống bể, sau này cần phải chăm sóc kỹ lưỡng hơn.”

“Đang yên đang lành sao lại phong tà nhập thể?” Chu Vũ Đế trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, có thể là do Bát hoàng tử tiếp xúc hàn khí trong một thời gian dài, hoặc lượng thuốc mỗi ngày cần uống đã bị giảm bớt. Gần đây tiết trời giá rét, vi thần sẽ điều chỉnh phương thuốc, thêm vài vị dự phòng phong tà dược liệu. Nếu như đúng giờ đúng định lượng uống thuốc, cho dù tiếp xúc một chút với hàn khí cũng không ngại, cũng không đổ bệnh nặng đến mức này.” Đỗ thái y chắc chắn đáp lời. Ông là Thái y ngự dụng của Thái hậu, nhiều năm sống ở Thiên Phật sơn, không cần thiết phải coi sắc mặt tần phi mà làm việc, tất nhiên là có gì nói nấy, không hề che giấu.

“Lấy thuốc đi, mấy ngày nay còn nhờ Đỗ thái y để tâm nhiều hơn.” Chu Vũ Đế dứt lời, ánh mắt trầm lạnh nhìn thoáng qua Thần phi, y thị run rẩy như sắp ngã xuống.

Đỗ thái y cân nhắc một lát rồi viết một phương thuốc giao cho cung nhân Chiêu thuần cung. Chu Vũ Đế không nói thêm tiếng nào, lướt qua Thần phi mặt cắt không còn hột máu, lập tức bước về Kiền thanh điện.

“Nương nương, Hoàng thượng có ý gì?” Tất cả vừa rời đi, vị ma ma tâm phúc dìu chủ tử ngồi xuống ghế chủ vị, bất an lên tiếng.

“Không biết, cứ bình tĩnh chờ xem thế nào!” Hàm răng Thần phi vẫn còn va vào nhau, sau một lúc lâu mới nói nên lời.

Trong Kiền thanh điện, Chu Vũ Đế khép hai mắt tựa lưng vào ghế ngồi cân nhắc một hai. Dùng thủ đoạn tàn độc với ngay cả đứa con duy nhất của mình, lòng dạ độc ác của đám đàn bà trong hậu cung thật khiến hãn mở mang tầm mắt. Dù sao hãn cũng là một Đế vương, ngoại trừ Tang Du, hãn chưa từng dồn lòng dụng tâm suy nghĩ về trái tim một người phụ nữ nào, trên đường trở về Càn Thanh Cung mới hiểu ra suy nghĩ của phi tần hậu cung. Bọn họ vốn định lợi dụng những cung nữ hoặc tần phi có địa vị thấp mượn phúc sinh con, có được một đứa con khỏe mạnh thì đứa con bệnh tật ốm yếu sẽ trở nên vô dụng, vứt bỏ, hay thậm chí dụng độc cũng không do dự.

“Ha ha, quả nhiên độc nhất lòng dạ đàn bà.” Hãn trầm giọng cười lạnh, cầm lấy ngự bút, nhanh chóng viết một thành chỉ: Thần phi không làm trọn trách nhiệm chăm sóc Hoàng tử, đày xuống hàng phi vì tần, rời khỏi thiên đường Chiêu thuận cung, ngày đêm chăm sóc Bát hoàng tử lập công chuộc tội. Ngày sau, nếu như Bát hoàng tử lâm bệnh nặng, phạt đánh mười trượng côn, đày thành cung nữ hạ đẳng sung xuống Hoán Y Cục.

“Ban Thánh chỉ xong đi những cung khác thông báo cho những mẫu phi Hoàng tử, nếu như không thể chăm sóc con cái chu toàn cũng sẽ chiếu theo thánh chỉ này mà xử lý.” Đặt bút xuống, Chu Vũ Đế ấn ấn chân mày bổ sung thêm, “Bắt đầu từ ngày hôm nay sắp xếp người bên cạnh Hoàng tử công chúa trong cung, báo cáo tình hình cho trẫm. Đi đi.”

Thường Hi linh mệnh, vô cùng thông cảm với Thần phi. Phẩm cấp cũng chưa là vấn đề gì lớn, thảm thương nhất chỉ có câu cuối cùng. Bát hoàng tử trúng độc, ba ngày một bệnh nhẹ năm ngày một bệnh nặng là chuyện thường. Hơn nữa hôm nay lại đổ bệnh nặng đến như vậy, cơ thể xương cốt càng lúc càng yếu đi. Cho dù là sau này Thần phi chăm sóc điều dưỡng cẩn thận đến đâu thì cái chết đón chờ là điều không thể trốn thoát! Có khi Thần phi đợi không được cái ngày Bát hoàng tử từ giã cuộc đời đã xuống mồ, mà

cho dù không chết thì cũng thành cung nữ Hoán Y cục. Thủ đoạn thật mềm dẻo biết bao, đây chính là giết người không thấy máu đó Hoàng thượng!

Trong Chiêu thuần cung, Thần phi tiếp nhận thánh chỉ, xụi lơ trên mặt đất, cho dù cung nữ bên cạnh gọi như thế nào cũng không tỉnh lại. Những mẫu phi có Hoàng tử khác vừa nhận được tin cũng không còn tâm trí đi bày mưu tính kế, toàn tâm toàn ý chăm sóc con cái. Trong lúc đó, công việc cũng ùn ùn đổ lên đầu Thái y.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Nhị Bảo

Trong Kiền thanh điện, tấu chương chất đống trên ngự bàn đang có xu thế tăng dần. Giờ Mẹo Hoàng thượng phải vào triều xử lý chuyện triều chính, vừa hạ triều lại chạy tới Từ Ninh Cung thăm Thái hậu cùng Đức phi, mới ngồi được một canh giờ lại phải quay về Ngự thư phòng bận rộn, mãi đến giờ Tý mới có thể nghỉ ngơi. Chỉ là mới qua ba bốn ngày mà quầng thâm quanh mắt càng lúc càng đậm, khuôn mặt đậm vẻ mệt mỏi.

Thường Hi vô cùng lo lắng cho thánh thể, tiến lên vài bước nhưng rồi muốn nói lại thôi. Mới đang cân nhắc từ ngữ lại nghe thấy tiếng cười lạnh vang lên, một cuốn tấu chương rơi bộp xuống mặt sàn.

Thường Hi nhặt cuốn tấu chương đặt ở một bên, cẩn thận hỏi, “Hoàng thượng, lại là tấu chương buộc tội Mạnh quốc công?”

“Ừ.” Chu Vũ Đế nhắm mắt, ần ần thái dương, nặng nề mở miệng, “Biên quan đại thắng, quân ta san bằng triều đình Nha luật. Nhẽ ra chuyện này nên ăn mừng, nhưng đám văn thần kia luôn muốn vạch lá tìm sâu, moi móc cho ra lỗi lầm của các tướng sĩ. Quả nhiên là sợ võ tướng người đông thế mạnh!” Tiên hoàng trọng văn khinh võ, hiển nhiên đám văn thần kia vẫn luôn hình mũi nhọn nghĩ mình tài trí hơn người, luôn có vài ba câu phê bình kín đáo dâng lên Hòang thượng. Ngoài mặt đường đường chính chính, bản chất thật cũng chỉ là cuộc đấu phá giữa đảng phái trong triều mà thôi.

Thường Hi mím môi, hoàn toàn phản đối đám văn thần cổ hủ kia. Nếu như để bọn họ biết chính Hoàng thượng là người trực tiếp gợi ý cho hành vi tội ác để “Mạnh quốc công chém giết mười vạn tù binh”, không biết họ cảm

tưởng như thế nào. Buộc tội Mạnh quốc công bất nhân bất nghĩa, hung bao tàn ngược chẳng khác gì buộc tội Hoàng thượng!

Thường Hỉ lặng thầm làm một bài điệu văn bi ai thay cho đám văn thần khua môi múa mép kia.

“Hoàng thượng, người nên nghỉ ngơi một lát để tránh mệt nhọc. Chú chó con kia đã lành bệnh, bây giờ nô tài mang đến cho Đức phi nương nương được không ạ?” Thường Hỉ khom người đề nghị.

“Ồ? Đã khỏi? Dem tới đây, trẫm tự mang cho nàng.” Chu Vũ Đế không xoa xoa thái dương nữa, trên khuôn mặt đã có thần sắc vui vẻ.

Lúc nào nói đến Đức phi nương nương Hoàng thượng cũng trở nên thoải mái dễ chịu, chuyện to cũng hóa thành nhỏ, lo cho nương nương đầu tiên. Thường Hỉ âm thầm cảm thán, vung phất trần sai một thái giám khác tới phòng nuôi chó mèo.

Chu Vũ Đế vòng qua Ngự bàn, cúi người nhìn con vật nhỏ xíu không ngừng rên ư ử đang co lại thành một cục trong góc lồng. Con chó con này giống A Bảo như đúc, từ màu lông cho đến hình thể, khó có thể nhận ra, chắc chắn Tang Du sẽ thích! Hắn âm thầm ngắm nghĩ, cố gắng bỏ qua sự khó chịu đang trào lên, ra lệnh cho Thường Hỉ cầm theo chiếc lồng đến Từ Ninh Cung.

Trong Từ Ninh Cung, Lý Chiêu nghi đang tụng kinh cùng Thái hậu nơi phật đường. Hai người đều trải qua những mất mát không gì đánh đổi được, trái tim hết như đồng tro tàn, rất hợp ý nhau. Lý Chiêu nghi nghe lời Thái hậu dạy bảo, bây giờ cả ngày mặc áo tu hành, tự coi mình là người ngoài cuộc, khiến Chu Vũ Đế mỗi lần thấy là hết hồn. Nếu không tìm cô ta đến thể thân, không chừng người mặc đồ tăng một lòng xuất gia chính là Tang Du của hắn.

Bởi vì muốn tiếp nhận cung vụ trong thời gian nhanh nhất, Mạnh Tang Du không có thời gian bầu bạn cùng Thái hậu. Hiện thời cô vẫn đang xem xét sổ sách những năm vừa qua trong cung, chỗ nào không hiểu thì đánh dấu lại, đợi lúc Thái hậu có thời gian sẽ hỏi. Cũng may kiếp trước cô còn có nhiều kinh nghiệm quản lý, rất nhạy bén với mấy con số, không thấy khó giải quyết lắm.

“Nương nương, Hoàng thượng tới.” Phùng ma ma đang canh giữ ngoài cửa đại điện, vừa thấy người đàn ông từ xa đi tới đã vội vã chạy vào thông báo.

Mạnh Tang Du gấp hết đồng sổ sách trong tay lại, nhét dưới một chõng khác, che dấu chữ viết rồng bay phượng múa, khí thế mạnh mẽ của mình. Ngân Thúy cùng Bích Thủy vô cùng ăn ý lấy khăn ẩm lau sạch mực nước dính trên tay cô.

Lần trước còn bày ra vẻ con gái nhà tướng lĩnh không biết nhiều chữ nghĩa, còn học thư pháp cùng Hoàng thượng, mới chưa được nhiều ngày đã có đạt đến trình độ như thế này. Hoàng thượng không phải là thằng ngu, nói không chừng còn bị chụp cái mũ khi quân lên đầu.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.” Mạnh Tang Du nhanh chóng bước ra cửa đại điện nghênh giá, đầu gối chưa kịp khụy xuống đúng mực đã bị hắt kéo mạnh vào lòng. Mạnh Tang Du hoàn toàn lạnh nhạt ôm lấy thắt lưng mạnh mẽ của hắn, ổn định thân hình. Đối với hành động thân thiết âu yếm này cô đã từ từ thành quen.

“Hôm nay học như thế nào?” Âm giọng trầm trầm vang lên sát bên tai, dịu dàng đến chảy nước. Hắn kéo cô ngồi xuống ghế quý phi, tiện tay vén tóc mai ra sau thái dương nàng rồi ngừng lại, nắn nắn sờ sờ thùy tai nàng.

Mạnh Tang Du nghiêng đầu né, khẽ nhìn thoáng qua hắn, đôi mắt phượng đen trắng rõ ràng như là ngượng ngùng, như là hờn dỗi khiến hắn

cười khê. Tiếng cười trầm trầm đầy sức hút kia khiến trái tim Mạnh Tang Du nảy lên một phát. Phải nói thật lòng một điều rằng diện mạo người đàn ông này không tầm thường, hình dáng cao lớn, cả người toát ra sự quyến rũ khó kháng cự được. Cũng may Tang Du cô đã trải qua hai kiếp, trái tim đã cứng rắn như thiết, bằng không đã bại trận dưới chiến thuật dụ dỗ yêu chiều kia của hắn.

“Hồi Hoàng thượng, thần thiếp vẫn tiếp tục học hỏi.” Mạnh Tang Du định thần, trả lời vừa đủ. Cuộc sống trong Từ Ninh Cung rất nhàn nhã, bữa cơm cũng ngon miệng, cô lưu luyến không muốn rời đi nhanh như vậy.

“Ừ, đã bốn ngày rồi, nàng đừng quên lời hứa lúc trước.” Chu Vũ Đế nắm lấy bàn tay nàng, bình thản nhả chữ. Đột nhiên như mới nhớ đến chuyện gì đó, giọng hắn trầm hơn, “Thân thể điều dưỡng như thế nào rồi?”

Mi có thể để ý tới chỗ khác không hả? Mạnh Tang Du như then thùng mà cúi đầu trốn mắt, giọng nói nhỏ đến mức khó nghe được, “Hồi Hoàng thượng, đã tốt lắm rồi ạ.” Cho nên việc lăn lộn trên giường là không thể trốn được.

“Vậy là tốt rồi.” Giọng hắn khàn đặc, bàn tay đang nắm lấy tay nàng không tự chủ mà siết chặt thêm.

“Xem trầm mang cho nàng cái gì đây.” Cố gắng áp chế khát vọng trong lòng, hắn vầy vầy Thường Hi. Thường Hi đã đứng chờ sẵn ở ngoài cửa, gọi thái giám đang cầm chiếc lồng vàng bước vào.

“A Bảo?!” Vừa thấy chú chó nâu nâu nằm trong lòng, Mạnh Tang Du không kìm được mà bật dậy, bước vội về phía trước hai bước. Bởi vì quá kích động, cô không nhận thấy khi mình vừa mới gọi hai chữ “A Bảo”, người đàn ông bên cạnh giật thót, không tự giác đáp lời.

Thấy Tang Du cùng đám người Phùng ma ma đều chú mục vào con chó con trong lòng, không để ý tới việc mình hổ to lúc này, Chu Vũ Đế nhẹ

nhàng thở ra. Có trời mới biết, lúc Tang Du vừa hốt hoảng vừa hạnh phúc kêu tên mình, suýt chút xíu nữa thôi hẳn đã không khống chế được mà nhào ngay trong lòng nàng, liếm hôn cánh môi mềm mại kia.

Dùng tách trà che đi biểu cảm cứng ngắc trên biểu cảm của mình, Chu Vũ Đế nhìn qua Tang Du bên cạnh, nghe nàng liên tục hối thúc thái giám mở lồng, ôm con chó con kia vào lòng, vừa vuốt ve vừa hôn hít. Đột nhiên một cơn ghen ghét bùng lên trong lòng mèm nữa ép hẳn bóp nát tách trà trong tay.

Đó là vòng ôm chỉ thuộc về hẳn, há có thể nhường cho một con chó con, mà lại còn là đồ giả mạo thế kia? Hẳn đặt tách trà xuống, hít thở thật sâu, cố gắng để nét mặt mình không trở nên dữ tợn quá mức.

“Hoàng thượng, người tìm được A Bảo ở đâu ạ?” Mạnh Tang Du ôm chú cún nhỏ ngồi xuống bên cạnh hẳn, vui vẻ hỏi.

“Ở lãnh cung, lúc hạ nhân tìm được suýt nữa nó đã chết vì bệnh, không còn sức quay về.” Siết chặt tách trà trong tay, Chu Vũ Đế mỉm cười mở miệng. Thường Hi đứng phía sau hẳn, tai giật giật, bí mật nhìn nhìn tách trà trong tay Hoàng thượng. Hẳn thề, mới vừa rồi hẳn nghe tiếng lách tách của đồ sứ vỡ.

Thì ra là thế, hèn gì không thể tìm được xương cốt của A Bảo, nhất định là tên thái giám kia đã nhìn nhầm! Mạnh Tang Du im lặng nghĩ, luồn tay xuống xoa chú bé con nhà mình lên, vừa gọi tên A Bảo, vừa hôn hôn lên chiếc mũi ươn ướt của chú. Trong ánh mắt trong suốt của chú cún tràn ngập hạnh phúc, vừa ư ử vừa vươn lưỡi đáp lại. Nó đã qua huấn luyện, biến A Bảo là tên mới của mình, ai kêu tên thì đó chính là chủ nhân.

“Không được!” Bàn tay Chu Vũ Đế đột nhiên vươn đến, ngăn cản nụ hôn giữa hai “người”, cánh môi mềm mềm chạm đến lòng bàn tay, cảm giác tê dại run rẩy đập tắt đố kỵ trong lòng hẳn.

Mạnh Tang Du không hiểu nhìn qua gã đàn ông vô duyên vô cớ tỏa đầy hàn khí bên cạnh.

“Nó vừa khỏi bệnh, nàg đừng vội gần gũi.” Hắc nghiêng rắng, dốc sức ép giọng mình trở nên dịu dàng. Bây giờ hắc hồi hận rồi, tốt nhất là quãng chương ngại này đến tận chân trời đi!

“Vâng!” Mạnh Tang hiểu ra gật gật, cúi đầu nhìn “A Bảo” đang cọ cọ liên tục trong lòng mình, ngón tay chọt chọt cái đầu nhỏ của chú, mỉm cười thương yêu.

Ánh mắt Chu Vũ Đế trầm xuống, đưa tách trà cho Thường Hỉ đứng sau, giọng nói như thêm ngàn cân, “Đổi cho trầm tách trà nóng.”

Thường Hỉ khom người tuân lệnh, cầm tách ra ra ngoài điện, vô cùng lạnh nhạt bình tĩnh quăng cái tách đã vỡ thành hai nửa đi, đổi thành cái khác giống hệt.

Mặt Chu Vũ Đế không biểu cảm tiếp tục uống trà, Mạnh Tang Du đã hoàn toàn ném hắc ra sau đầu, đùa giỡn với “A Bảo” trong lòng không biết chán. “A Bảo” bị cô chọt đến mức muốn khóc, vừa né vừa rên, quả thực muốn thương cũng muốn yêu. Nụ cười trên mặt Mạnh Tang Du càng lúc càng nhạt, rồi tắt hắc.

“Hoàng thượng, cảm ơn người, thần thiếp rất thích, nhưng người hãy đem nó trở về đi.” Mạnh Tang Du sờ thêm chú chó trong lòng một chút nữa, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Vì sao?” Rõ ràng trong lòng đang mừng rỡ, trên mặt lại phải tỏ ra kinh ngạc, biểu cảm của Chu Vũ Đế càng lúc càng cứng ngắt.

“Nó không phải là A Bảo của thần thiếp. Vì để thần thiếp vui vẻ mà Hoàng thượng cố ý tìm cho thần thiếp, thần thiếp rất cảm ơn Hoàng

thượng.” Mạnh Tang Du trấn tĩnh, mỉm cười nhìn hần. Cô rất cảm động, nhưng chỉ là cảm động mà thôi.

“Tại sao nàng nhận ra được?” Giọng nói hần khàn đặc. Con chó này được huấn luyện rất tốt, chỉ cần nghe gọi A Bảo đã chạy tới lấy lòng, bề ngoài lại không khác gì A Bảo thật, không hiểu sao Tang Du có thể nhìn ra. Giờ phút này hần lại cảm thấy vui vẻ, nhưng nổi cay đắng vẫn ngẹn trong lòng. Hần không thể không thừa nhận, hần đang tự ghen tị với chính mình.

“Mỗi lúc thiếp chơi với A Bảo, A Bảo luôn thích ôm ngón tay thiếp mà liếm. A Bảo chui vào lòng thiếp cũng rất ngoan ngoãn im lặng, không cọ tới xoay lui như thế này. A Bảo cũng rất thích liếm cổ tay và môi thiếp...” Mạnh Tang Du đặt chú cún con trở lại lồng, che giấu giọng nói ghen ghen cùng bi thương trong đáy mắt. “Nó không phải là A Bảo của thiếp, Hoàng thượng hãy mang nó đi đi.”

“Chỉ là một con thú cưng mà thôi, hà cớ gì phải nhớ nhung như vậy?” Sắc mặt Chu Vũ Đế trầm xuống, kéo nàng vào lòng siết chặt, nặng nề tiếp lời, “Nếu nàng không thích, trăm bảo người đưa nó trở về. Nhưng một con chó chính là một con chó, chết rồi thì thôi, đừng vì nó mà tổn thương đến mình, được không?” Vừa dứt lời, hần dịu dàng hôn lên má nàng!

Mạnh Tang Du miễn cưỡng mỉm cười, không trả lời.

Thường Hi thấy Hoàng thượng phát tay, vội vàng gọi thái giám mang cái lồng ra ngoài. Dường như cảm giác được mình lại sắp bị vứt bỏ, chú chó con nằm trong lồng gần như tru lên một tiếng thê lương, bàn chân cùng những móng vuốt yếu ớt cào thành lông, đôi mắt đong nặng chờ mong nhìn thẳng về phía Mạnh Tang Du.

Không ai có định lực chống lại ánh mắt cún con, ít nhất thì Mạnh Tang Du còn chưa tu luyện đến cảnh giới kia. Lòng nàng mềm nhũn, vừa nhìn thấy chú chó con sắp bị mang đi, đôi mắt đen tròn kia như sắp khóc, đáng

thương không nói nên lời, Mạnh Tang Du níu lấy ống tay áo Chu Vũ Đế lên tiếng, “Khoan đã!”

“Sao vậy?” Chu Vũ Đế căng thẳng, căn vặn hỏi. Thái giám đáng chết, sao lại đi chậm như vậy!

“Hoàng thượng, giữ nó lại đi! Thiếp muốn nuôi nó.” Mạnh Tang Du kiên định trả lời.

“Nàng không sợ nuôi nó rồi nó sẽ chết à?” Chu Vũ Đế trầm giọng đe dọa.

“Vậy làm phiền Hoàng thượng viết cho nó một cái bảng tên.” Mạnh Tang Du kéo kéo cánh tay hăn, yêu kiều lắc lắc. Người đàn ông này đã nắm cả triều đình cùng hậu cung trong lòng bàn tay, thủ đoạn càng lúc càng tàn bạo, khiến người ta vừa nhìn đã sợ. Có được bảng tên do chính hăn ngự ban, nếu kẻ nào còn dám động đến bé con của cô, cô sẽ cho hăn chết không toàn thây!

Nhìn vào đôi mắt phượng khẩn cầu của nàng, mặc dù trong lòng đã hồi hận đến xanh ruột, trong miệng đắng chát, Chu Vũ Đế cũng phải gật gật đầu. “Được rồi, nàng muốn viết cái gì?” Hăn nắn nắn mũi nàng, trong giọng nói trầm trầm đầy bất đắc dĩ.

“Ngài viết “Nhị Bảo của Bích tiêu cung” đi ạ.” Mạnh Tang Du ôm chú cún con vào lòng, cọ cọ cái đầu đầy lông mềm mại kia.

“Nhị Bảo?” Khóe miệng Chu Vũ Đế giật giật, quay đầu nhìn Thường Hi, “Chuẩn bị mực!”

Thường Hi cúi đầu vâng mệnh, gọi người nhanh chóng lấy văn phòng tứ bảo, trong lòng vô cùng khó hiểu: Rõ ràng Hoàng thượng tự thân mang con cún này tới, nhưng sao ánh mắt nhìn nó lại độc ác như thế chứ? Như hận không thể ăn tươi nuốt sống nó vậy! Ài, thiệt sự là thánh tâm khó dò mà!

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Phòng Thủ

“Nên đưa con chó kia ra ngoài trước, nó vừa khỏi bệnh, nàng không nên gần gũi quá mức cần thiết!” Chu Vũ Đế đi đến trước bàn, thấy Tang Du chỉ nhắm mắt theo đuôi mình, trong lòng ôm Nhị Bảo thân thiết yêu thương, cảnh tượng kia nhìn ở góc độ nào cũng thấy chướng mắt.

“Vâng.” Nhận ra sự căm ghét của người đàn ông này đối với Nhị Bảo, Mạnh Tang Du cũng không thấy gì khác thường, giao Nhị Bảo cho Phùng ma ma bế ra ngoài.

Trong cung ai ai cũng biết Hoàng thượng rất ghét động vật có lông mao. Hắn đã có thể thay mình tìm một Nhị Bảo, lại còn mang đến Từ Ninh Cung, quả thực Mạnh Tang Du có phần xúc động. Như thế này xem ra hắn vẫn có vài phần thật lòng với cô, nhưng cô cũng chẳng vì vậy mà hạnh phúc mừng rỡ, bắt đầu bình tĩnh tính toán bản thân mình có thể lợi dụng được điểm này tới đâu. Tình yêu của cô, tự kiếp này bắt đầu đã không hề tồn tại.

Rốt cuộc cũng đã thấy Tang Du không còn ôm ôm ấp ấp cái cục kia nữa, sắc mặt Chu Vũ Đế đã dịu xuống, cầm lấy ngự bút viết năm chữ “Nhị Bảo Bích tiêu cung” theo lối hành thư, cũng đóng dấu mộc của riêng mình.

Chữ viết mạnh mẽ đầy uy lực chỉ thuộc về Đế vương nằm trên mặt giấy, lại thêm ngự ấn nằm trên góc đã trở thành báu vật vô giá, ấy thế mà cũng chỉ để làm một cái bảng tên nho nhỏ cho cún con, quả thực Đức phi nương nương phí của trời quá thế. Thường Hỉ vừa cảm thán vừa hong khô chữ.

“Thư pháp của Hoàng thượng lại tiến bộ hơn nữa rồi!” Mạnh Tang Du cầm tờ giấy quyền ngắm nghía cả buổi, cuối cùng buông xuống một câu.

“Làm sao nàng biết bút pháp trẫm lại có tiến bộ?” Chu Vũ Đế kéo nàng vào trong lòng, xoa xoa chóp mũi nàng trên chóc, thích thú chờ xem nàng đối đáp như thế nào. Gần đây Tang Du cũng có phần thả lỏng cảnh giác với hắn, thi thoảng cũng để lộ một hai dấu vết, hắn cảm thấy rất thú vị.

“A, bằng trực giác ạ. Chữ Hoàng thượng viết so với lúc trước còn suôn sẻ rõ ràng hơn!” Ánh mắt Mạnh Tang Du lóe lên, khuôn mặt ngây thơ, quả thực khiến đàn ông không kiềm lòng được.

“Ha ha, lần trước trẫm viết Khải thư, bút họa rõ ràng, kết cấu hoàn chỉnh mạch lạc. Lần này trẫm viết Hành thư, bút họa cùng cấu kết thoải mái tự do, tất nhiên có vẻ rõ ràng hơn.” Chu Vũ Đế bật cười, nắn nắn gò má Tang du, trong lòng yêu thương nghĩ: Bé con thông minh, mệt cho nàng phải nghĩ ra lý do thế này!

Mạnh Tang Du nhếch môi cười, đảo đảo mắt chuyển đề tài, “Hoàng thượng, thiếp đã làm xong túi hương như Hoàng thượng muốn rồi, ngài xem nhé?” Cô đi đến cạnh ghế, lấy hai cái túi hương từ trong hộp châm tuyến dài, một lớn một nhỏ, hình thức lục hợp tụ bảo, mùi hoa mai thoang thoang thấm vào tận ruột gan.

Đôi mắt Chu Vũ Đế sáng ngời, cầm lấy túi hương đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, nở nụ cười vô cùng sung sướng, “Đeo vào cho trẫm.”

Mạnh Tang Du vâng lời, cúi đầu đeo túi hương bên hông cho hắn. Phần cổ nàng nghiêng nghiêng lộ ra một khoảng trắng ngần, nhìn vô cùng ngon mắt ngon miệng, hàng mi vừa cong lại vừa dài cứ khẽ chớp chớp, khiến trái tim hắn lao xao khó nhịn. Ánh mắt Chu Vũ Đế tối đen, hầu kết chuyển động đầy thèm khát, rốt cuộc nhịn không được, hắn vươn tay kéo nàng vào lòng, nằm ngã xuống ghế dài.

“Trẫm cũng đeo cho nàng.” Giọng hắn khàn khàn, cầm lấy chiếc túi hương nhỏ hơn kia đeo vào bên hông cho nàng, cuối cùng dùng môi chặn

cái miệng đáng yêu thoang thoang mùi đàn hương của nàng, âu yếm quần quít. Mạnh Tang Du chưa kịp hét lên đã bị kỹ thuật hôn cao siêu kia mê hoặc, cánh tay không tự giác vòng quanh thắt lưng mạnh mẽ của hắn.

“Hoàng thượng, bây giờ đang là ban ngày, nơi này là Từ Ninh Cung!” Vừa nhận ra hô hấp hắn càng lúc càng dồn dập, động tác trên tay cũng bừa bãi hơn, phần cứng rắn bên dưới cũng dần nóng lên, Mạnh Tang Du hoàn hồn, vội vàng hạ giọng nhắc nhở. Vừa đứng dậy đã thấy cung nhân đứng trong điện đã bị Thường Hi đuổi ra ngoài từ lâu.

“Ngày mai nàng trở về Bích tiêu cung!” Hắn đè nàng xuống, hai mắt nóng rực đưa ra mệnh lệnh, giọng nói khàn đặc không tròn chữ.

Dựa vào cái gì mà người muốn thì có, không muốn thì quăng? Trấn định lại trái tim mình, Mạnh Tang Du đột nhiên có tâm lý phản kháng. Quả nhiên, lời ngon tiếng ngọt, dịu dàng che chở gì đấy của bọn đàn ông đều chỉ vì đoạt được thân xác đàn bà! Cô oán hận, trên khuôn mặt lại ngập say đắm, túm lấy vạt áo hắn dịu dàng nói, “Nhưng mà thiếp vẫn còn nhiều điều chưa học xong, quản lý một hậu cung to như vậy thiếp rất lo lắng, xin Hoàng thượng thư thả cho thần thiếp một khoảng thời gian.”

Trong một thoáng, ánh mắt Chu Vũ Đế trầm xuống. Hắn hít một hơi thật sâu, ôm nàng ngồi lên đùi mình, vừa giúp nàng sửa sang lại vạt áo nhàu nhĩ, vừa từ từ lên tiếng, “Phụ thân nàng giết mười vạn tù binh ở biên giới, máu tươi chảy đỏ cả thảo nguyên đến nỗi lũ kền kền cách ngàn dặm xa cũng bay tới đen trời không chịu đi. Hôm nay trẫm nhận được rất nhiều tấu chương buộc tội.”

Mạnh Tang Du siết chặt hai nắm tay, nhìn hắn đắm đắm.

“Rất nhiều đại thần lên án Mạnh quốc công bất nhân bất nghĩa, hung bạo vô nhân tính, không xứng đáng chấp chưởng ấn soái, nếu không áp chế sau

này có thể làm phản. Nàng thấy thế nào?” Chu Vũ Đế thường thức móng tay màu xanh non tươi của nàng, lơ đãng hỏi.

Vừa nghe bốn chữ “có thể làm phản”, trái tim Mạnh Tang Du có rút đau đớn, đầu óc xoay vòng vòng chóng mặt. Thử cân nhắc từ ngữ, cô mở miệng, “Thần thiếp làm sao có thể bình luận chuyện chính sự trên tiên triều được ạ?”

“Nàng là con gái Mạnh quốc công, trăm muốn nghe ý kiến của nàng. Không sao cả, nơi này chỉ có ta và nàng, cứ nói đừng ngại, trăm sẽ không trách tội!” Chu Vũ Đế hôn lên đầu ngón tay nàng, yêu chiều trả lời.

Người đàn ông này nói một là không nói hai, nghe được hẳn cam đoan, Mạnh Tang Du lấy lại bình tĩnh, từ từ mở miệng, “Thiếp xin hỏi Hoàng thượng, nếu không giết mười vạn tù binh này thì sao Hoàng thượng có tìm được phương cách vẹn toàn nào mà kiềm giữ họ? Sung làm nô lệ? Cắt đấy cho họ trồng trọt? Hay là để họ lẫn vào con dân Đại Chu ta, dùng nhân lễ nghĩa nước nhà đồng hóa?”

Thấy hẳn nhú mày, gương mặt đượm phần ưu phiền, cô chắc chắn lên tiếng, “Đó không phải là cách tốt. Thiên tính người Man di đã là bạo lực, cuộc đời ăn tươi nuốt sống đã ngấm vào tận xương tủy. Mỗi thù thất bại, cộng thêm mỗi hận mất nước, chúng đã căm thù Đại Chu thâm căn cùng cốt, không thể trừ khử được. Mười vạn tù binh này đều là thanh niên trai tráng, để lại họ có khác gì nuôi ong tay áo? Qua vài năm nữa sẽ trở thành hiểm họa ngầm cho Đại Chu, chắc chắn lại nổ ra chiến tranh! Chẳng lẽ Hoàng thượng đã quên cuộc chiến mười năm về trước? Mấy ngàn tù binh mang danh nghĩa định cư cùng nhau bạo động, nội ứng ngoại hợp, dẫn quân vào thành giết sạch mấy vạn dân chúng, cả đàn ông lẫn phụ nữ. Hồ đĩ còn không ăn thịt con, thế nên mới thấy thiên tính đàn ông vốn tàn bạo, vô phương giáo dục, không thể giữ lại được!”

Vừa dứt lời, thấy hần ngẫm nghĩ, Mạnh Tang Du mím môi tiếp lời, “Đối với những kẻ dã tính như thế này, cách duy nhất chính là lấy bạo chế bạo, dùng cách thức hạ sát này để kiềm lại, khiến cho chúng phải sợ hãi! Giết mười vạn tù binh, nguyên khí Man dị đại thương, trăm năm vẫn không thể khôi phục, dân chúng Đại Chu ta được hưởng bao năm thái bình, như thế không tốt hơn sao? Phụ thần thiếp làm như vậy cũng vì lo nghĩ cho quốc gia, xin Hoàng thượng minh giám!”

Có chiến tranh tất sẽ có chết chóc, đây là điều không thể tránh khỏi. Mạnh Tang Du cô không phải là thánh mẫu, không vì chuyện hai tay cha dính máu mà thoái mạ khinh thường ôn. Cha là người cho cô sinh mệnh, nuôi nấng cô lớn lên. Trong lòng Mạnh Tang Du, mười vạn sinh mệnh cũng không bằng một mình cha. Làm con gái bảo vệ cha mẹ có gì sai?

Chu Vũ Đế thường thức lộn tón đên nhánh của Tang Du, im lặng một lúc lâu, thấy ánh mắt nàng lóe lên, lại cứ trộm nhìn sắc mặt mình suốt, bấy giờ mới khẽ cười mở miệng, “Nàng nói rất hay! Quả thực đúng như suy nghĩ trong lòng trẫm! Chỉ học trong mấy ngày mà Tang Du đã có thể nhìn thấu quốc sự như vậy, sao không thể quản lý được cái hậu cung nho nhỏ như thế này? Ngày mai nàng hãy nhận phượng ấn, chuyển về Bích tiêu cung, được không?”

Ánh mắt hần thăm thăm như bầu trời đen, sắc bén lợi hại như xoáy thẳng vào người khác, thấu suốt tâm can người khác. Đến bấy giờ Mạnh Tang Du mới phát hiện mình biện hộ cho cha lại để lộ học thức tích lũy bao năm. Thấy biểu cảm hần như vậy, giả bộ thêm cũng chỉ rước họa vào thân, chỉ phải gượng cười đồng ý. Mẹ kiếp, cô như bị gã đàn ông này dắt mũi vậy!

Thấy nàng buồn bực cũng không dám lộ ra, đôi môi hồng hồng không tự giác được mà chu lên, ngây thơ đáng yêu không nói nên lời. Chu Vũ Đế cười khẽ, nắm lấy cằm nàng hôn một phát. Tang Du thích giả bộ, hần lại càng thích đặt bẫy, từ từ bóc từng lớp nguy trang kia, để nàng từ từ để lộ

bản tính thực sự của mình, đây chẳng phải là một loại lạc thú khi bên nhau sao?

“Trẫm phải đi nói chuyện cùng Thái hậu, nàng hãy sắp xếp đồ đạc, sáng sớm ngày mai hãy quay về.” Chu Vũ Đế dùng đầu ngón tay vuốt ve dấu răng mình để lại, thỏa mãn rồi đi.

Mạnh Tang Du nhìn bóng lưng cao lớn của hân dầm dẫm, sắc mặt thay đổi bất định. Cô không phải là đứa ngu xuẩn, tất nhiên cảm giác được tình cảm hân dành cho mình, nhưng vấn đề tình cảm ấy đến quá bất ngờ, quá khó hiểu, khiến cô có phần bất an. Thôi vậy, dù sao chuyện cũng đang có chiều hướng tốt cho mình, nghĩ nhiều làm cái gì?

Cô lắc lắc đầu, lấy đồng hồ sách vừa giấu lúc nãy đọc tiếp.

* * * *

Hôm sau lâm triều, trên ngự bàn lại thêm loạt tấu chương buộc tội Mạnh quốc công. Chu Vũ Đế cầm tấu chương lật lật, lạnh nhạt hỏi, “Các khanh cho rằng trẫm nên định đoạt Mạnh quốc công như thế nào?”

“Thần cho rằng Mạnh quốc công giết người vô tội vạ, hành hạ tù binh tàn nhẫn, làm nhục truyền thống nhân nghĩa của Đại Chu chúng ta. Tính tình hân ta tàn bạo, thủ đoạn độc ác, chấp chương trăm vạn đại quân, giờ đây lại lập công lớn vang danh khắp nơi, e rằng sau này sẽ trở thành mối họa ngầm với Hoàng thượng!” Một ngự sử bước ra khỏi hàng, vừa mở miệng ra đã thể hiện lòng trung thành với Hoàng đế. Trước kia Hoàng thượng còn có ý định chèn ép Mạnh quốc công, mà hân lại thấy danh vọng Mạnh quốc công vang dội chưa từng có. Đời này, phải hiểu thánh ý mới có thể sống được.

Rất nhiều văn thần ào ào bước ra khỏi hàng lên án Mạnh quốc công. Trong hàng võ tướng, hai mắt Mạnh Viêm Châu đã đằng đằng sát khí, hàm

răng nghiến ken kết. Nếu không phải do Diêm Tuấn Vĩ kéo lại, hẳn đã lao khỏi hàng cũi cho cha mình từ lâu.

“Các người nói xong chưa?” Chờ tất cả im lặng xuống, Chu Vũ Đế mới từ từ lên tiếng, tuy trên mặt vẫn mỉm cười, nhưng đáy mắt vẫn lạnh lẽo như băng đá, khiến vài đại thần đứng ở hàng đầu hết hồn.

“Khi Tiên đế còn tại vị, mỗi lần Đại Chu ta cùng Man di xảy ra xung đột, sau chiến tranh ta luôn trả lại tù binh, ký kết hiệp ước đình chiến, thậm chí còn đưa công chúa cầu thân để mong biên cương yên bình. Nhưng điều đó có bao giờ thành sự thật? Bao nhiêu lần đám Man di kia xé bỏ hiệp ước, cướp của giết người, tàn sát con dân Đại Chu? Vài thập niên gần đây, số lượng dân chúng chết dưới tay Man di đâu chỉ trăm ngàn vạn vạn? Đối với những kẻ thiên tính hung tàn, dùng đức thu phục lòng người là vô dụng, cách duy nhất chính là giết! Hành động lần này của Mạnh quốc công là do trăm gory ý.” Nói đến đây, hắc tạm ngừng, nhìn thoáng qua quan lại bên dưới.

Trong triều chột yên tĩnh, sắc mặt những đại thần tham gia buộc tội Mạnh quốc công đều trắng bệch. Mạnh Viêm Châu trợn mắt há hốc mồm, không dám tin nhìn Hoàng thượng.

Chu Vũ Đế gõ gõ ngự bàn, âm giọng mạnh mẽ vang khắp đại điện, “Lần này tổn thất rất nặng nề, trong vòng một trăm năm Man di khó gượng dậy được. Dùng mười vạn mạng người đổi trăm năm an khang đất Đại Chu, trăm nghìn cái giá này vẫn quá rẻ mạt! Các người ai có ý kiến, đứng ra, trăm đem sáu vạn tù binh còn sót lại cho các người quản lý. Nếu ai có thể cam đoan thề rằng sẽ thuần hóa chúng thành sơn dương, bỏ đi dã tính trời sinh, trong vòng năm năm không xảy ra bất cứ chuyện gì, trăm nhất định ban chiếu lấy cáo thiên hạ!”

Một sự yên tĩnh chết chóc bao trùm đại điện, không ai dám bước ra khỏi hàng. Loạn thành nhiều năm trước vẫn còn rành rành trước mắt, sự hung tàn

của Man di vẫn khiến người ta chùn bước, có ai đủ lòng tin đồng hóa chúng? Chỉ cần có não trong đầu sẽ biết mình không thể cầm củ khoai lang phỏng tay này được!

“Hừ! Cả ngày nhân nghĩa đạo đức, lễ nghĩa liêm sĩ, nhưng ngay cả đại nghĩa gia quốc cơ bản nhất cũng không hiểu được! Một đám người nói như rồng leo làm như mèo mửa, ánh mắt thiên cận không tới nơi tới chốn! Cầm tấu chương về! Tự tu tỉnh xem mình còn tư cách làm quan đương triều hay không!”

Hắn ngồi trên cao, ném một xấp tấu chương dày xuống đất. Bách quan trong triều đông cứng cả người.

“Diêm thống lĩnh, báo cáo chuyện gần đây Cấm y vệ điều tra ra được đi.” Dựa vào ghế, hắn thoáng kèm lại khí thế trên người.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, tội trạng Tiểu Thủ Thân kết đảng phái ý đồ gây loạn là thật, nhốt đánh vào thiên lao chờ chém. La Bình Trung tạm thời rời khỏi cương vị, nhốt vào thiên lao chờ chém...” Diêm Tuấn Vĩ bước ra khỏi hàng, chấp tay đáp lời. Từng chữ từng chữ “thăm tra chờ chém” khiến bách quan toàn triều run cầm cập.

“Hồi Hoàng thượng, ngoại trừ hai mươi ba tội trạng đã điều tra được của Thăm Trung Lương, vi thần tiếp tục tố cáo hắn thêm một tội danh: thông đồng với địch phản quốc. Đây là chứng cứ, xin Hoàng thượng xem qua.” Cuối cùng, Diêm Tuấn Vĩ tung ra một quả bom, khiến đám quần thần có quan hệ với Thăm thái sư chảy mồ hôi như mưa.

Xem xong tập mật hàm trong tay, Chu Vũ Đế đưa thư cho Thường Hi, sát khí ập đến, “Đưa cho bách quan xem!”

Nội dung thư rất rõ ràng tường tận, nghe rợn cả người, còn có cả ấn chỉ riêng của Thăm thái sư, thậm chí còn có ngự ấn của Hãn vương Nha Luật. Trong thư, việc Thăm thái sư mưu hại Mạnh quốc công, cấu kết cùng Tạ

Chính Hào giả vờ bại trận, giết hại trung thần, cắt nhường thành trì như thế nào đều nói vô cùng chi tiết. Quần thần truyền đọc thư tín xong, lòng bàn tay ai cũng rịn một lớp mồ hôi lạnh. Những kẻ không liên quan đến Thẩm thái sư đều cảm thấy may mắn, số còn lại thậm chí ngất xỉu ngay đại điện! Đây đâu chỉ là chuyện Thẩm thái sư kết bè kết cánh? Tất cả đều là mưu đồ soán vị!

“Hai mươi tư tội trạng của Thẩm Trung Lương đã rõ, nhốt vào thiên lao chờ chém, tru di cửu tộc họ Thẩm, gia sản sung công. Đây là hình phạt thần đề nghị, mong Hoàng thượng định đoạt.” Thu xếp lại tất cả chứng cứ đặt lên ngự bàn, Diêm Tuấn Vĩ lên tiếng.

“Tru di cửu tộc? Không đủ!” Hãn tử từ từ đáp lời, “Trẫm thêm một chi dòng họ, tru di thập tộc, Cấm y vệ toàn quyền phụ trách. Hôm nay đến đây, kết thúc đi!” Để lại một đám bách quan mặt cắt không còn giọt máu, hãn bãi triều mà đi.

Từ khi Đại Chu khai quốc cho tới nay chỉ nghe tru di cửu tộc, chưa bao giờ có tiền lệ chu di thập tộc. Mười tộc, tức là con cháu, môn sinh bộ tộc cũng tính vào, chẳng khác gì đuổi tận giết tuyệt nhà họ Thẩm!

Đám quần thần ngẩn ngẩn ngơ ngơ ra khỏi đại điện, rung mình đón cơn gió lạnh đầu tiên. Thủ đoạn Hoàng thượng càng ngày càng lạnh lùng, nhưng xem tình hình Đại Chu trước mắt tựa hồ là chuyện tốt!

Diêm Tuấn Vĩ đuổi theo Mạnh Viêm Châu mất hồn mất thần bên ngoài, vỗ vỗ bả vai hãn muốn trấn an một hai. Dù sao cũng là người mới, vẫn chưa thấm được chuyện phong vân triều đình, thất hồn lạc phách là điều khó tránh khỏi.

Mạnh Viêm Châu giật mình, ánh mắt sáng quắc như rọi quả thực khiến Diêm Tuấn Vĩ không thể nhìn thẳng được, “Biểu cảm gì thế hả?” Gã chần chờ hỏi.

“Giết một người là tội nghiệt, giết vạn người là anh hùng, giết vạn vạn người là anh hùng trong anh hùng! Trước kia ta luôn cảm thấy phụ thân mình là đại anh hùng, không ngờ Hoàng thượng mới chính là anh hào đương thời!” Ngừ khí Mạnh Viêm Châu vô cùng kích động, đến mức đỏ cả hai má.

Đức phi nương nương nói không sai, quả nhiên trong đầu thẳng nhóc này toàn là cơ bắp! Khóe miệng Diêm Tuấn Vĩ giật giật, vỗ đầu cún con của Mạnh Viêm Châu, bất đắc dĩ nghĩ thầm.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Thẻ Bài

Buổi triều mới bắt đầu trong Thái hòa điện, giờ kinh sớm của Thái hậu cũng vừa kết thúc. Mạnh Tang Du cùng Lý chiêu nghi một trái một phải làm bạn bên cạnh Thái hậu, từ từ quay về chính điện Từ Ninh Cung. Bầu không khí hôm nay rất bất thường, các phi tần chờ ngoài tiền điện đến tận giờ mẹo cũng không muốn rời đi, nhất tề quỳ gối ngoài cửa, không thấy Thái hậu không về.

“Cho vào đi.” Thái hậu ngồi ở ghế chủ vị, thần sắc lạnh nhạt ra lệnh.

Mạnh Tang Du âm thầm cân nhắc ý đồ của đám đàn bà kia, trong lòng có tính toán. Lý chiêu nghi ngồi kề đó, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, như vị tăng già đã nhập thiền.

“Thần thiếp thỉnh an Thái hậu.” Tất cả phi tần đều vén váy hành lễ, Lý chiêu nghi nghiêng người né, Mạnh Tang Du bình thản nhận lễ. Mọi người ở đây, ngoại trừ Thái hậu thì phẩm vị của cô là cao nhất, hiển nhiên có quyền lợi này.

“Các người đến đây có chuyện gì?” Thái hậu lần phật châu trong tay, từ tốn lên tiếng.

“Xin Thái hậu nương nương rủ lòng từ bi, tha cho Lương phi một mạng!” Hiền phi lết gối trên mặt sàn, dập đầu liên tiếp xuống đất. Các phi tử khác cũng kêu lên phụ họa, ngay cả Thần phi, không, bây giờ là Thần tần, mặc dung sắc tiêu tụy không ra hình người, trong mắt vẫn lóe lên tia sáng sắc lạnh của thù hận.

Hôm qua, việc Cấm y vệ điều tra bè đảng Thấm thái sư đã kết thúc, những phi tử dựa dẫm vào Thấm Tuệ Như đều bị đày xuống làm cung nữ sung Hoán Y Cục, gia sản của gia tộc cũng sung công. Chắc chắn chỉ vài ngày nữa nhà họ Thấm sẽ phải tru diệt cửu tộc, các phi tần có mối thù thấu xương với Thấm Tuệ Như đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Quả nhiên là vì việc này! Mạnh Tang Du âm thầm gật đầu, thấy Thái hậu chỉ khẽ khép mắt thờ ơ, cô cũng đứng dậy quỳ gối chung. Bị Thấm Tuệ Như ba lần bảy lượt thọc gậy bánh xe như vậy, cô không bao giờ phí lòng nhân từ của mình, chẳng qua chỉ muốn Thấm Tuệ Như sống lâu thêm một chút, nếm thử cảm giác sống không bằng chết là như thế nào.

Tuy y thị chưa bao giờ thành công hãm hại cô một lần nào, nhưng chỉ cần nghĩ đến cha bị nhốt nơi đầm lầy suýt nữa mất mạng, cô hận không thể lột da rút xương Thấm Tuệ Như. Chỉ là biết có người sẵn sàng rửa kiếm thì chẳng cần phải bẩn tay mình, mỗi ngày nhân nhả gỏi không ít dược liệu quý giá, thậm chí thay ả tụng kinh kéo dài tuổi thọ.

Lý chiêu nghi đang nhập định cũng mở hai mắt, đặt phật châu trong tay lên án kỷ, chậm chậm quỳ gối bên cạnh Mạnh Tang Du, dập đầu côm cốp xuống sàn. Cô ta chưa nói bất cứ điều gì, nhưng hận thù sâu trong đáy mắt vẫn khiến người khác sợ hãi. Nếu không vì Thấm Tuệ Như, tương lai hoàng nhi của Lý chiêu nghi nàng sẽ trở thành nam tử hán oai hùng bất phàm đến cỡ nào? Bây giờ lại...

Thái hậu thở dài, đảo qua những đôi mắt ngập tràn hù thận bên dưới, quả thực có phần bội phục Lương phi. Một người đàn bà lại có thể độc ác đến bậc này, gây ra huyết hải thâm cừu như vậy cũng coi như có bản lĩnh! Đối với người như thế, Thái hậu vẫn cho rằng diệt cỏ tận gốc vẫn là cách tốt nhất, nhưng Hoàng thượng đã đoán trước điều này từ lâu, có lời dặn dò bà đồng ý lời thỉnh cầu này, bà không thể không nghe theo.

“Các người đứng lên đi, ai gia sẽ khuyển Hoàng thượng, tha cho Lương phi một mạng.” Khoát tay, Thái hậu bắt đầu lên tiếng.

Đám cung phi cảm động đến rớt nước mắt, liên tục dập đầu ba lần. Chuyện đồng tâm hiệp lực như thế này quả thực hiếm thấy.

“Đứng lên đi, ngày mai không cần đến nơi của ai gia thỉnh an nữa, ai gia đã giao toàn bộ cung vụ cho Đức phi xử lý, các người có việc cứ tìm Đức phi.” Thái hậu dứt lời, bà nhìn về phía Mạnh Tang Du, ngữ khí chậm rãi cẩn thận, “Đây là phượng ấn, con hãy nhận lấy, đừng để ai gia thất vọng!”

“Con sẽ tận sức làm việc, không phụ lòng tin của Thái hậu nương nương” Mạnh Tang Du quỳ gối trên sàn, cung kính tiếp nhận phượng ấn Kim ma ma đưa tới.

Cả đám phi tần chỉ mới vừa tươi cười lập tức âm trầm xuống, biểu cảm lạnh nhạt cứng nhắc. Lúc này ai cũng hối hận không để đầu cho hết, hận ngày đó sao không kiên trì ở lại Từ Ninh Cung làm bạn Thái hậu. Đức phi quả nhiên vẫn là Đức phi, thủ đoạn cao tay đến thế là cùng, có thể rù quyến Thái hậu giao ra cả phượng ấn! Nếu biết trước lòng hiếu thuận có thể khiến Thái hậu mềm lòng, mặc kệ việc xuất gia nguy hiểm đến đâu cũng phải cạnh tranh!

“Được rồi, tất cả đều lui ra đi, ai gia mệt mỏi.” Vừa nhìn thấy vẻ ghen ghét của phi tần bên dưới gối, Thái hậu không đủ kiên nhẫn phất tay, sau rốt mới nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Mạnh Tang Du, dịu dàng lên tiếng, “Con ngoan, nếu có vấn đề cứ đến Từ Ninh Cung tìm ai gia. Vẫn câu nói cũ, tuổi trẻ qua nhanh, không ai sung sướng hạnh phúc cả đời. Sau này nếu có biến cố, con vẫn có thể viết thư cho ai gia, ai gia phái người đến đón.”

“Tạ Thái hậu” Mạnh Tang Du quỳ gối hành lễ, cúi đầu giấu đi đôi mắt đã ửng đỏ. Vào cung ba năm dài, chưa bao giờ cô yên tâm như vậy. Đã có

lời hứa của Thái hậu thì cô còn sợ cái gì nữa? Mất đi súng ai, không có quyền lợi địa vị, cùng lắm thì đi!

Cảm nhận được tất thảy, Thái hậu mỉm cười, bà mang theo Lý chiêu nghi bước vào phật đường. Các cung nhân còn lại đã nhận được lệnh của Hoàng thượng từ trước, nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc của Đức phi nương nương chuyển về Bích tiêu cung.

Trong chính điện Bích tiêu cung đã đốt địa long âm ấp nghênh đón chủ nhân trở về. Mấy ngày không về, trong điện đã có thêm rất nhiều chậu hoa, tất cả đều là những giống hoa quý giá hiếm có trên đời.

“Chúng ở đâu ra vậy?” Mạnh Tang Du ngấm nghĩa ‘Diêu hoàng’, vượt ve mãi không muốn buông tay.

“Hồi bẩm nương nương, tất cả đều do Hoàng thượng phái người đưa tới.” Thái giám tổng quản trong Bích tiêu cung bước lên đáp lời.

Hết tặng hoa rồi tặng cún, cái kiểu này nhìn thế nào cũng giống như theo đuổi. Trái tim Mạnh Tang Du đập mạnh một cái, rồi vội vàng vứt hết mấy ý nghĩ điên khùng này ra khỏi óc. Muốn yêu thì đã yêu từ đây, mắc gì phải đợi đến ba năm sau mới yêu? Chẳng qua chỉ vì cha mình lập công lớn nên mới làm trò mèo trấn an một hai mà thôi.

Nghĩ đến đây, cô lắc đầu cười khẩy, đặt chậu hòa xuống ôm Nhị Bảo đi dạo quanh điện, “Nhị Bảo, đây chính là nhà mới của em nhé. Em thấy cái chậu cát này không? Đây là chỗ em vệ sinh nhé, cái bát nhỏ này để uống nước, còn đây là bát ăn cơm, đây là ổ ngủ...”

Cô vừa giải thích vừa quan sát Nhị Bảo, thấy ánh mắt chú cún chỉ độc thần sắc ngây thơ, tuy nhìn rất đáng yêu nhưng lại thiếu sinh khí, không thông minh giống như A Bảo. Vừa nghĩ đến đó, Mạnh Tang Du nhú mày, không khỏi buồn bã.

“Nường nường, không phải con chó nào cũng linh lợi như A Bảo nhà chúng ta, nhưng thế nào thì Nhị Bảo cũng là em trai A Bảo, chỉ cần dạy dỗ nhiều hơn một chút là được.” Bích Thủy thấy biểu cảm nường nường là lạ, vội vàng mở miệng an ủi.

“Ta biết. Mỗi chú chó đều khác nhau, Nhị Bảo cũng có sự đáng yêu riêng của Nhị Bảo, nếu ta luôn nhìn nó thành A Bảo cũng không phải công bằng với nó. Nếu đã quyết định nuôi, ta nhất định hết lòng.” Mạnh Tang Du dứt lời, thơm trán Nhị Bảo một cái.

Nhị Bảo cảm nhận được chủ nhân yêu thương, ư ử đáp trả, khiến Mạnh Tang Du cười khẽ không ngừng, bầu không khí nặng nề lúc này như biến mất. Chợt Phùng ma ma vui vẻ bước vào, trên tay cầm chiếc hộp gỗ nhỏ.

“Nường nường, nội vụ sai người tới đưa thẻ bài cho Nhị Bảo, người mang vào cho Nhị Bảo đi.” Cô mở chiếc hộp gỗ ra, bên trong là một chiếc thẻ bài to bằng cỡ ngọc bội, chạm khắc bằng gỗ tử đàn nằm trên miếng vải nhung màu đen được khắc năm chữ vàng to rõ “Nhị Bảo Bích tiêu cung” rất dễ gây chú ý. Đặc biệt hơn cả là dấu ngự ấn màu vàng ở ngay góc.

“Sao lại có thể nhanh như vậy?” Mạnh Tang Du cầm lên xem xét, ngón tay vuốt theo đường viền chữ, nhíu mày hỏi.

“Thường Hi công công có dặn dò người của nội vụ làm việc ngày đêm để hoàn thành kịp thời ạ.” Phùng ma ma cười không thấy mặt trời đâu. Nường nường vừa nhận được phượng ấn, người trong cung này từ trên xuống dưới có ai không dám nể mặt Bích tiêu cung?

“Ừ. Ngân Thúy, em mang quần áo trước đây của A Bảo ra để ta mặc cho Nhị Bảo, đeo bảng tên vào xong thì có thể đi chơi.”

Mạnh Tang Du dùng một sợi dây da trâu nhỏ vòng quanh cổ A Bảo ước lượng độ dài. Bích Thủy cúi người cẩn thận đánh dấu sợi dây, vô cùng hâm mộ, “Cái bảng tên này thật quý giá, cho dù không có năm chữ ngự bút, chỉ

cần có dấu kim ẩn bé bằng cái móng tay này cũng có thể để Nhị Bảo huênh hoang trong cung. Nếu A Bảo cũng có một cái như vậy thì...”

Cô chưa kịp nói hết câu, Phùng ma ma đã ho khan ra hiệu.

Nụ cười Mạnh Tang Du đơm cay đắng, khẽ lên tiếng, “Cho dù như thế nào cũng không thể thay đổi được sự thật Vận mệnh của A Bảo đã qua rồi.”

Bích Thủy cùng Phùng ma ma cúi đầu không nói. Ngân Thúy tìm một bộ áo bông nhỏ, cùng chủ nhân thay cho Nhị Bảo. Đúng lúc này, một thái giám đứng bên ngoài điện cầu kiến.

“Vào đi, chuyện thế nào rồi?” Mạnh Tang Du ra hiệu cho hần đi vào, nhỏ giọng hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, trên triều có hơn mười người buộc tội Mạnh quốc công, tất cả đều bị Hoàng thượng áp chế. Thì ra việc chém giết toàn bộ tù binh là do Hoàng thượng gợi ý, không liên quan gì đến Quốc công gia, thế tử cũng không gây ra chuyện gì.” Thái giám khom người, bẩm báo ngắn gọn mọi chuyện.

“Tốt, đi xuống lĩnh thưởng đi.” Phất tay cho thái giám lui ra, Mạnh Tang Du nhả mày: Chém giết tù binh đúng là ý của Hoàng thượng. Nếu như muốn gây bất lợi cho nhà họ Mạnh, nương theo chuyện buộc tội này, hần hoàn toàn có thể ép cha giao ra quân quyền, cũng khiến gia tộc họ Mạnh bêu danh thiên cổ. Cha chỉ nhận khẩu dụ, thứ nhất không có bất cứ vật chứng gì, hai không có người chứng kiến, chỉ có thể nghiền năng nuốt máu, khuất nhục rời khỏi triều đình.

Nhưng vấn đề là hần ta không hề làm như vậy, ngược lại còn tự đeo hết trách nhiệm vào người. Hần muốn làm gì? Hơn nữa, hôm qua vì sao lại muốn thử mình? Hần đã nhìn ra cái gì? Thái dương Mạnh Tang Du âm ỉ nhức nhối, cảm giác mình làm gì cũng không thể đoán ra được suy nghĩ trong lòng người đàn ông kia. Thôi, dù sao cha cũng sẽ chủ động giao trả

quân quyền trở về chức thượng thư trí sĩ, không việc gì phải sợ hãi đặt bầy. Mình chỉ cần dĩ bất biến ứng vạn biến là được.

Nhận ra mối họa ngầm đằng sau sự kiện lần này, Mạnh Tang Du siết chặt tay, sự đề phòng mới vừa giảm bớt lại tăng thêm.

Càn Thanh Cung, Chu Vũ Đế còn bận rộn xử lý đồng tấu chương chất chồng như núi. Thường Hỉ canh giữ ngay cửa đại điện, vừa thấy một thái giám nâng khay đi tới, hẩn vội vàng giơ tay ngăn lại, “Làm gì?”

“Hồi bẩm Thường Hỉ công công, vết thương của Hoàng thượng đã khôi phục được một thời gian, là thời điểm nên chọn thẻ bài.” Thái giám nhỏ giọng trả lời. Đã lâu Hoàng thượng chưa đả động gì đến việc này, y cũng không có gan tự tiện mang tới, nhưng có mấy vị nương nương trọng thưởng hậu hĩnh, dù sao cũng không nguy hiểm đến tính mạng, không bằng đi một chuyến.

Thẻ bài? Thái giám Kính sợ phòng! Thường Hỉ lập tức hiểu ra, phất tay để thái giám kia đi vào. Thân thể Đức phi nương nương giờ rất ổn, hẩn là có thể thị tẩm. Nếu còn dùng dằng dây dưa, chỉ sợ quần thâm quanh mắt Hoàng thượng cả đời không thể hết được.

“Nô tài tham kiến Hoàng thượng.” Thái giám quỳ xuống.

“Chuyện gì?” Chu Vũ Đế không ngẩng đầu lên hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, nô tài mang thẻ bài tới, xin ngài chọn lựa.” Thái giám kia bước lên vài bước, nâng cao khay tới trước mặt hẩn.

Thẻ bài? Chu Vũ Đế ngược mắt, nhìn thoáng qua cái khay kia. Vừa thấy thẻ bài mang tên Tang Du lẫn trong thẻ bài các phi tần khác, hệt như kiểu lựa chọn hàng hóa, bỗng nhiên hẩn nổi điên. Tang Du của hẩn sao phải đề tiện như thế, mặc người ta chọn lựa nhạt, thích thì xem thích thì thưởng thức? Nghĩ đến gã giả mạo kia cũng từng cầm lấy thẻ bài của Tang Du, có

ham muốn xấu xa với Tang Du, đôi mắt đen của hắn lập tức biến thành đỏ ngầu.

“Thường Hi, kéo tên nô tài này ra ngoài đánh năm mươi trượng!” Hắn buông ngựa bút xuống quát lên.

Thường Hi giật thót, vội vàng gọi hai thị vệ kéo tên thái giám bị dọa dờ người kia ra ngoài, tiếng khay rơi trên mặt đất mang theo âm thanh chát chúa khó chịu, từng chiếc thẻ bài vương vãi khắp nơi.

“Đốt tất cả thẻ bài kia! Sau này không được xuất hiện trước mặt trẫm!” Giận dữ quay đầu sang chỗ khác. Chờ mọi thứ được thu dọn sạch sẽ, hắn mới thoáng bình tĩnh xuống, trầm giọng hỏi, “Đức phi đã chuyển về rồi?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, đã chuyển về rồi ạ.” Thường Hi vội vàng khom người trả lời.

“Ừ, đi ra ngoài đi.” Sắc mặt âm trầm nặng nề của hắn chợt dịu xuống, cầm bút lên tiếp tục phê duyệt tấu chương, chỉ là tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều, khóe miệng vốn mím thành một đường thẳng hơi nhếch lên.

Thường Hi lặng lẽ đánh giá biểu cảm Hoàng thượng, trong lòng cảm thán mấy chữ “lòng vua khó dò” rồi lui xuống.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tỏ Lòng

Kẻ mua chuộc thái giám Kính sự phòng không chỉ có một tần phi. Hành động bưng khay đi Càn Thanh Cung của không biết thu hút bao nhiêu sự chú ý, trong lòng chúng phi đều cầu nguyện mình có thể trúng tuyển. Điều tất cả cần nhất lúc này chính là thánh sủng. Có thánh sủng, họ mới có thể lôi chuyện Thẩm Tuệ Như hạ độc ra ánh sáng. Được Hoàng thượng đứng sau lưng thì đừng nói đến quyền lực hay địa vị, cả con cũng sẽ có. Việc tìm một người đàn bà thay mình sinh con trong cung rất dễ dàng.

Nhưng chưa kịp định thần, giấc mộng đẹp kia đã tan tác. Không những Hoàng thượng cho đánh tên thái giám kia gần chết mà còn đốt sạch thẻ bài. Rốt cuộc Hoàng thượng định làm gì? Chẳng lẽ không bao giờ đặt chân vào hậu cung nữa? Rất nhiều phi tần nghĩ tới chuyện này, thậm chí còn có người định đi mời Thái hậu xem xét vấn đề.

Mạnh Tang Du vừa nghe tin xong đã ôm Nhị Bảo cười lăn lộn trên ghế quý phi. Người khác không biết chẳng lẽ cô không biết sao? Cái khay đó đâu còn là khay thẻ bài nữa, mà rõ ràng là một khay sừng nha! Bình thường Hoàng thượng trăm công nghìn việc không nghĩ nhiều, chuyện thẻ bài lại nhắc nhở hãn chuyện trộm long tráo phụng lúc trước? Hãn không phát khùng mới là lạ!

Đúng là tên đáng thương! Mạnh Tang Du nhếch môi, bóp bóp nắn nắn bàn chân mềm mềm của Nhị Bảo, vui vẻ nói, “Xem ra một thời gian nữa Hoàng thượng không có tâm trạng triệu phi tử thị tẩm. Đi thôi, đưa Nhị Bảo đi Ngự hoa viên!”

Phùng ma ma vâng lệnh, tìm tấm áo khoác chồn bạc phủ thêm cho chủ tử rồi cùng đi Ngự hoa viên.

Đám người hâm rượu thưởng mai, bế Nhị Bảo dạo chơi khắp nơi, gần đến giờ cơm mới quay về Bích tiêu cung. Thẻ bài đã tan thành tro bụi, đám phi tần kia còn đâu tâm trạng trang điểm khoe sắc, tất cả đều nấp trong cung điện tính toán bước đi tiếp theo. Ngự hoa viên rộng lớn trở nên yên tĩnh, so với bình thường còn đẹp hơn.

Lúc Mạnh Tang Du trở về vẫn còn vui vui vẻ vẻ, nhưng vừa thấy thái giám canh cửa ưu sầu buồn bã, Thường Hi như cột trụ trời bên cạnh, cô hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng phèo phổi mình vỡ lách cách.

“Thường Hi công công, Hoàng thượng tới đây à?” Cô ôm Nhị Bảo đi lên phía trước hỏi.

“Nô tài thỉnh an nương nương. Hồi nương nương, Hoàng thượng tới nửa canh giờ trước, bây giờ đang ở thư phòng chờ người.” Thường Hi vung phất trần hành lễ, cung kính quỳ gối đáp.

Thư phòng? Thư phòng đâu? Cô nhìn thoáng qua thái giám đứng sau Thường Hi, ngón út hắt giơ lên, chỉ chỉ vào góc khuất trong Bích tiêu cung.

Mạnh Tang Du rất rất muốn giơ tay đập vào đầu mấy phát. Mới nghĩ đến việc phải đề phòng hắn, nhưng vừa chớp mắt một cái lại để lộ một bí mật! Tên đàn ông này chuyên môn đi quấy rồi cô đúng không? Mạnh Tang Du vô thức ôm chặt Nhị Bảo, vội vàng bước đến thư phòng, vừa đi vừa cân nhắc đối sách. Hắn vừa bị chuyện thẻ bài kích thích, lần này nếu không cho hắn một lời giải thích thỏa đáng, không chừng lại giận cá chém thớt. Tội khi quân cũng không phải dễ xử lý!

Mạnh Tang Du dừng chân trước thư phòng, lấy lại bình tĩnh, từ từ đẩy cửa vào. Bên trong, Chu Vũ Đế đang khoanh tay thưởng thức từng bộ tranh chữ treo trên tường, nghe tiếng động, hắn quay đầu nhìn, khuôn mặt tuấn

mỹ kia không có biểu cảm cụ thể nào, chỉ đôi mắt càng trầm hơn dạo trước, hết hai vực sâu không thấy đáy.

Mạnh Tang Du giật thót người, vội vàng cúi đầu né ánh mắt sắc lẹm của hắn, nhìn vào đôi mắt tròn xoe của Nhị Bảo, cố gắng ổn định tâm trạng.

Cô vừa chuẩn bị quỳ gối hành lễ, không ngờ hắn mở miệng trước, âm giọng nặng nề, “Bắt nó ra ngoài!”

Câu này không đầu không đuôi, Mạnh Tang Du đơ ra một lúc lâu mới giật mình phản ứng, vội vàng giao Nhị Bảo cho Phùng ma ma đứng ngoài cửa, dặn bà mang Nhị Bảo đi, không được phép đến quấy rầy.

“Hoàng thượng, thần thiếp biết tội.” Cửa phòng vừa đóng, cô quỳ phịch xuống.

Quỳ mạnh như vậy có biết đau không hả? Trái tim yếu đuối của Chu Vũ Đế cũng giật theo, bước nhanh đến túm cô đứng dậy, buồn bực trả lời, “Trẫm không cho nàng quỳ, ngồi nói chuyện!”

“Cảm ơn Hoàng thượng!” Thấy sắc mặt hắn có vẻ giận dữ, Mạnh Tang Du hành động cẩn thận hơn, sắp xếp lại từ ngữ để giải thích.

“Không phải nàng bảo không thạo văn chương chữ nghĩa sao? Chỉ mới mấy ngày thôi đã thành tài nữ?” Nàng vừa ngồi xuống hắn đã nhíu mày vặn hỏi, trong tay còn cầm một bộ tranh chữ tuyệt nghệ. Chữ ký cùng dấu ấn của mình ngay phía dưới bức tranh quả thực khiến Mạnh Tang Du đau đầu.

“Hồi Hoàng thượng, cái gọi là không thạo văn chương chữ nghĩa là do người ngoài bịa đặt, không liên quan gì đến thần thiếp. Văn chương nằm trong tim mình, trời cao ban tài học là phúc phận, học thức là để tự nâng cao mình, không phải là công cụ khoe khoang. Thần thiếp biết tự giữ mình, không muốn bản thân vướng vào phù hoa, ảnh hưởng chân ý của việc học.”

Cái miệng Tang Du vẫn lợi hại như ngày nào, chớp mắt một cái đã có thể đổi trắng thay đen! Trong lòng Chu Vũ Đế cười thầm, nhưng sắc mặt càng thêm âm u, trầm giọng vặn tiếp, “Người khác thì không nói, tại sao ba bốn lần trăm dạy nàng thư pháp nàng cũng chưa bao giờ thành thật với trăm một lần?”

Mạnh Tang Du cúi đầu, đảo đảo mắt, trong giây lát đã có cách ứng phó. Hàm trắng răng cắn cánh môi mềm mại, hai gò má hồng rực, ngượng ngùng trả lời, “Hồi Hoàng thượng, thần thiếp không cố ý lừa dối Hoàng thượng. Chỉ là...chỉ là thiếp rất muốn gần gũi với Hoàng thượng mà thôi!”

Vừa dứt lời, đôi mắt phượng đã ngập ngược, nhìn hẩn được vài giây rồi vội vàng cúi đầu, nhỏ giọng nói tiếp, “Lúc Hoàng thượng ôm thiếp tập viết, thiếp cảm thấy thực sự hạnh phúc, không thể kháng cự được việc gần gũi Hoàng thượng, dẫn lòng giấu chuyện này trong lòng...Mong Hoàng thượng thứ tội!” Mạnh Tang Du cô sắp ói ra đến nơi rồi!

Vài giọt nước mắt vương trên hàng mi cong dài, vô tội khiến người ta giận không nổi mà trách móc nặng nề cũng không xong. Dù biết rõ nàng diễn trò, biết rõ tất cả chỉ là lời nói dối, nhưng Chu Vũ Đế vẫn mê muội không muốn thức giấc, trong lòng ngọt ngào không lời nào diễn tả được, bất thần vươn tay lau nước mắt cho nàng, động tác dịu dàng vô hạn, như sợ nàng sẽ vỡ tan.

Mạnh Tang Du nhẹ nghiêng đầu né, trên mặt e lệ sâu nảo, như thể xấu hổ như thể ngượng ngùng, đôi mắt phượng lóe lên tia sáng hài lòng. Cô biết, không có gã đàn ông nào có thể kháng cự được thể loại sen trắng tinh khiết ngây thơ thể này tỏ tình!

Bắt được tia sáng vừa lóe lên kia, Chu Vũ Đế chợt giật mình tỉnh lại, trái tim ngập trong cay đắng xót lòng, nhưng cũng không thể đè lấp được tâm trạng vui vẻ của hẩn. Hẩn thích từ từ bóc trần từng lớp mặt nạ của Tang Du, thích nhìn nàng phải hao tâm tổn trí ứng đối với mình, thích nàng phải đặt

toàn bộ trái tim lên mình. Hẳn tin, chỉ cần một người nghĩ đến một người khác nhiều hơn, tình cảm cũng từ đó mà sinh ra.

Huống hồ, dáng vẻ Tang Du vắt óc tính toán chu toàn với mình kia thật đáng yêu, giống như một đứa bé nghịch ngợm khiến hẳn yêu không chịu được, chỉ muốn ôm nàng cười thật to.

Nghĩ là làm, hẳn vươn tay kéo nàng vào lòng, bật cười khùng khục. Tiếng cười vang cùng trái tim rung động như vậy khiến cả người Mạnh Tang Du ngửa ngáy, hai tay đỏ bừng.

“Trẫm cũng không kháng cự được việc phải gần gũi Tang Du, ôm Tang Du vào lòng trẫm cũng cảm thấy thật hạnh phúc!” Hẳn ghé vào tai nàng nói nhỏ, trong giọng nói là sự nghiêm túc cũng tình cảm sâu nặng, khiến Mạnh Tang Du cảm thấy vài phần chột dạ.

Không có vô duyên vô cớ hận, cũng không có vô duyên vô cớ yêu. Người đàn ông này là Hoàng đế, sao có thể hiểu được cái gì gọi là yêu? Chẳng qua chỉ là tình cảm dâng trào trong chốc lát mà thôi. Mạnh Tang Du cố gắng điều chỉnh tâm trạng để bản thân không bất cẩn chìm đắm trong vòng ôm ấm áp kia.

“Nếu thích đề bút cộng thư cùng trẫm sao không nói sớm? Trẫm cùng nàng chép sách, bản ‘Sử Ký’ này nhé, được không?” Chu Vũ Đế ôm nàng đứng lên, chọn một bộ sách dày trên giá.

Mạnh Tang Du tròn mắt, đôi mày thanh tú nhíu lại, “Hoàng thượng, quyển sách này quá dày, chúng ta có thể đổi quyển khác không ạ?”

“Hôm nay không xong còn có ngày mai.” Hẳn vừa trải giấy chuẩn bị bút mực vừa hôn lên khuôn mặt trắng ngần của nàng, còn nhẹ nhàng cắn lên vành tay như châu như ngọc kia một miếng.

Người cầm tinh con chó hả? Hết liếm rồi còn cắn người ta? Gân xanh trên trán Mạnh Tang Du giựt giựt, nhưng không thể không mỉm cười then thùng, ngoan ngoãn dựa vào tay hắn. Mẹ kiếp, cái này gọi là gậy ông đập lưng ông!

Thấy nàng ngoan ngoãn, Chu Vũ Đế hết sức vừa lòng, cẩn thận lật ống tay áo nàng lên hai lần cho khỏi lây dính mực nước, sau đó cầm lấy bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của nàng, đề bút ghi ‘Sử Ký’ chương đầu tiên. Chữ viết rồng bay phượng múa dần rõ ràng trên mặt giấy, là sự kết hợp giữa nét mạnh mẽ của phái nam và mềm mại của phái nữ, hợp thành một thể, vô cùng xuất sắc.

Hắn nheo nheo mắt, vô cùng hưởng thụ cảm giác tâm linh tương thông như thế này, cánh tay ôm vòng eo nàng siết chặt thêm, nghiêng đầu hôn tiếp, thấp giọng nói, “Sau này mỗi ngày trăm đều dành thời gian cùng nàng đọc sách luyện chữ, nàng thích không?”

Mạnh Tang Du quay đầu, vừa nhìn vào đôi mắt dập dềnh tình cảm như biển xanh của hắn, tim cô run lên, khéo léo trả lời, “Thích ạ!” Vừa dứt lời, cô xoay mặt về phía tờ giấy quỳên, nụ cười cứng ngắt rớt xuống, há miệng làm một động tác hét lớn không tiếng động. Mẹ nó chứ! Mỗi ngày đều tới? Cô sắp điên mất rồi!

Nghiên mực giống như một mặt gương, phản chiếu trọn vẹn khuôn mặt nhe răng trợn mắt của Mạnh Tang Du, lọt thẳng vào đôi mắt của người đàn ông ngồi sau. Hắn giật mình sửng sốt, sau rốt bật cười ha ha. Cái vẻ âm phụng dương vi này của Tang Du quả thực rất đáng yêu!

Thấy hắn ngừng bút, lại còn ôm mình cười to không dứt, Mạnh Tang Du rất bức bối, không biết mình chột hắn nổi sảy lúc nào. Đàn ông ngày xưa cười thật trầm! Cô âm thầm oán giận.

Cười được một lát, Chu Vũ Đế mới bình tĩnh trở lại, tiếp tục ôm Tang Du chép sách, đột ngột hôn lên quai hàm nàng. Thấy hai tai nàng đỏ bừng, đôi môi hồng hồng mím lại, trong lòng sung sướng không biết để đâu cho hết. Rốt cuộc bây giờ hẳn mới hiểu vì sao trước kia Mạnh Tang Du thích chơi đùa với A Bảo như vậy, quả nhiên rất thú vị!

Vừa chép được một phần, Thường Hỉ đứng bên ngoài gõ cửa, “Hoàng thượng, nên dùng bữa tối ạ.”

“Ừ.” Chu Vũ Đế trả lời, đặt bút xuống, hôn lên khóe môi Tang Du, dịu dàng nói, “Đi thôi, ngày mai tiếp tục.”

“Vâng.” Mạnh Tang Du vâng một tiếng, âm thầm thở ra. Hơi thở đàn ông bọc quanh như vậy, cô thật sự không chịu nổi, đặc biệt là lúc hắn cố ý như thế này.

Vừa đi ra cửa phòng, đón luồng gió rét lạnh gào rít bên ngoài, vành tai nóng hổi hổi của cô mới từ từ “nguội” xuống. Chu Vũ Đế nhìn thoáng qua, Tang Du của hắn vừa mới có biểu cảm trút xuống được gánh nặng ngàn năm, trông rất buồn cười. Cầm chiếc áo khoác chồn bạc khoác lên vai nàng, hắn cẩn thận cột chắc vạt áo.

Hai người tay trong tay đi trên con đường mòn lát đá cuội, bầu không khí ấm áp yên tĩnh. Vừa đến chính điện đã nghe thấy âm thanh đùa giỡn âm ĩ của Ngân Thúy, Bích Thủy cùng Nhị Bảo vọng lại, nghe rất vui vẻ. Cả đám đã rình ngoài cửa thư phòng trộm dò xem Hoàng thượng cùng chủ tử có chuyện gì, biết chủ tử vô sự, tâm trạng tự nhiên cũng thả lỏng.

Mạnh Tang Du thấy Nhị Bảo miệng ngậm tú cầu, vui vẻ phấn khởi chạy tới chỗ mình, Mạnh Tang Du lập tức nới tay hắn ra, chạy lên phía trước đón chú vào lòng.

“Nhị Bảo đang làm gì vậy? Tìm tú cầu à?” Bế thốc Nhị Bảo lên ôm hôn, Mạnh Tang Du lấy quả tú cầu trong miệng chú, cười hì hì hỏi.

Gâu gâu gâu! Nhị Bảo vừa sửa vừa gật gật đầu, rất nghiêm túc “trả lời.”

Mạnh Tang Du cười khẽ, ném tú cầu ra một đoạn. Cả hai người ném kẻ nhặt, chơi vui quên trời đất, quăng Chu Vũ Đế qua một bên. Khuôn mặt Chu Vũ Đế vẫn mỉm cười, nhưng ánh mắt nhìn về phía Nhị Bảo lại lạnh lẽo như băng đá. Nếu biết trước con thú này tranh giành tình cảm với hắn, hắn nên tống nó vào lãnh cung cho xong!

“Để trẫm chơi với nó đi.” Hắn cười nhạt, bước lên một bước, lấy quả tú cầu trong tay Tang Du rồi nói.

“Được ạ.” Mạnh Tang Du không nghi ngờ gì đưa cho hắn.

Đôi mắt tối tăm của Chu Vũ Đế hơi hơi nheo lại, nhẹ nhàng vận nội lực trong tay, tú cầu nhẹ hẫng trong tay văng xa đến mấy trăm thước, bay thẳng qua tường cung cấm, rơi xuống Ngự hoa viên.

“Mang nó ra ngoài tìm, không tìm được thì đừng quay về.” Hắn mỉm cười, ánh mắt lạnh buốt xuyên tim. Ngân Thúy cùng Bích Thủy run lấy bấy, vội vã ôm Nhị Bảo chạy về phía Ngự hoa viên.

Mạnh Tang Du trở mặt, Thường Hi thầm lặng ôm trán, nghĩ thầm: Đi ghen tị với một con chó, Hoàng thượng quả thực ghen quá rồi!

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Thị Tầm

Giải quyết Nhị Bảo xong, Chu Vũ Đế vươn tay về phía Mạnh Tang Du, lồng những ngón tay chặt vào nhau. Hắn bình thản nói, “Đi thôi, về dùng bữa.”

Mạnh Tang Du vâng lời, cố ý đi chậm một bước, mịt mờ nhìn thoáng qua người đàn ông phía trước. Bỗng nhiên hắn quay đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn vào đôi mắt đang trợn tròn của cô.

“Nàng sao vậy? Hm?” Đôi mày rậm của hắn nhướng lên, nụ cười mang theo cảm giác tà ác. Hắn nâng cằm Mạnh Tang Du lên, hơi thở nóng rẫy phả vào gò má cô, mùi đàn ông vây kín không gian cô hít thở. Cô hoàn toàn cảm giác mình sắp chết ngạt đến nơi.

Dường như Mạnh Tang Du bị mèo tha lưỡi, chỉ còn cách bình tĩnh nhìn đôi mắt sáng mà thâm trầm của hắn, ngắc ngư mãi một hồi không nói nên lời. Cho dù xét về tướng mạo hay khí chất, người đàn ông này vẫn rất hoàn hảo, đặc biệt là lúc hắn cố ý thể hiện.

“Ha ha ~” Thấy biểu cảm nàng ngốc ngốc đáng yêu vô cùng, Chu Vũ Đế cắn lên môi nàng một miếng, khoái trá cười khế. Thật không ngờ việc trêu chọc Tang Du lại thú vị như vậy, hắn đã hơi nghiện cảm giác này rồi.

“Đi thôi.” Kéo kéo tay Tang Du, hắn tiếp tục đi về phía trước. Mạnh Tang Du hoàn hồn, nhắm mắt theo đuôi đi theo bên cạnh, âm thầm đánh giá sườn mặt hắn. Rốt cuộc thái độ hắn đối xử với mình là như thế nào? Có gì đó thật khoan dung, thật quý trọng, thật chiều chuộng, khiến cô có ảo giác rằng mình được yêu thương biết bao nhiêu.

Yêu thương? Đây nhất định là ảo giác! Âm thầm lắc đầu, Mạnh Tang Du khóa chặt trái tim suýt chút nữa bị mê hoặc vào sâu trong góc hộp đen.

Thiên điện, Phùng ma ma đang chỉ huy cung nhân trình bày bàn ăn. Trở lại nơi đã ở năm tháng trời, ngửi được mùi thơm của thức ăn bên trong, Chu Vũ Đế hít một hơi thật sâu, khoe miệng không kiềm chế được mà nhếch lên, cảm giác trung thành ‘rốt cuộc cũng đã quay trở về’ đọng đầy trong tim hắn. Một người ở trong Càn Thanh Cung mộng mên rộng lớn như vậy, lại không có Tang Du bên cạnh, mỗi đêm hắn đều trần trọc khó ngủ.

Thong thả bước chân vào tấm điện, thấy cái giỏ liểu nhỏ đặt bên cạnh giường Tang Du, khoe môi vẫn đang nhếch lên của hắn lập tức biến thành một đường thẳng. Vì sao lại cách gần như vậy chứ? Vị thế A Bảo trong lòng nàng có thể thay thế trong thời gian ngắn như vậy sao?

“Đem thứ này ra ngoài!” Hắn chỉ vào cái giỏ liểu, ra lệnh cho cung nhân đứng ở phía sau. Vừa liếc qua chậu cát cùng bát nước ở góc, sắc mặt càng đen hơn, “Còn cái này, cái này, đem hết ra ngoài!”

Dứt lời, hắn nhìn về phía Tang Du. Đôi mày thanh tú của nàng nhíu lại, vẻ mặt hoàn toàn không cam lòng. Hắn trầm giọng ra lệnh, “Sau này trẫm không cho phép Nhị Bảo bước vào tấm điện của nàng, không cho nó trèo lên giường nàng, không cho nàng ôm nó ngủ. Lúc trẫm ở đây nó không được phép lộ diện. Nàng hiểu chưa?”

“Thần thiếp đã hiểu.” Ngoài miệng Mạnh Tang Du vô cùng ngoan ngoãn vâng lời, trong lòng lại vứt chuyện kia sang một bên.

Chu Vũ Đế nhíu mày nhếch môi, lại nâng cằm nàng lên, gần từng tiếng cảnh cáo, “Nếu như để trẫm phát hiện trên giường nàng có một sợi lông chó nào, trẫm lập tức ném nó ra ngoài. Trẫm không nói đùa.”

“Thần thiếp đã hiểu” Mạnh Tang Du âm thầm nghĩ rằng, trên mặt tươi tắn mỉm cười, trong lòng lại oán thầm: Mẹ kiếp chứ, muốn cạnh tranh với

Nhị Bảo? Sao người có thể ngây thơ như vậy?

“Rất ngoan!” Hãn thì thầm, cúi đầu hôn lên đôi môi hồng mềm của nàng, trong đôi mắt sâu thẳm kia toàn là yêu chiều tha thiết. Nhất định trong lòng bé con này đang mắng thầm! Hãn buồn cười nghĩ thầm.

“Hoàng thượng, nương nương, bây giờ có thể dùng bữa rồi ạ.” Phùng ma ma đi vào bẩm báo, thấy hai người đang gần gũi nhau như vậy, bà vô cùng xấu hổ, lập tức lui ra ngoài, trong lòng quả thực không hiểu được: Nương nương nói Hoàng thượng chỉ giả vờ sủng ái người, sao nô tì không thấy giống gì cả?

Hai người nắm tay đi vào trong thiên điện. Chiếc bàn ăn nhỏ Mạnh Tang Du thường hay dùng đã chuyển đi nơi khác, thay bằng một cái bàn dài vĩ đại, trên bàn bày đủ các loại thức ăn nóng hổi ngon mắt, không dưới hai mươi món. Đây vốn là chuyện bình thường, nhưng bây giờ Chu Vũ Đế ngồi vào vẫn không thấy quen.

Lúc còn làm A Bảo, mỗi bữa hãn cùng Tang Du chỉ ăn bốn món, hai mặn, một rau một canh trên một chiếc bàn nhỏ. Tang Du ngồi một bên hãn ngồi một bên, hai người mặt đối mặt, chỉ cần cúi đầu cơ hồ có thể chạm trán lẫn nhau. Là gần gũi khăng khít như vậy, như thể hơi thở quấn quít ấm áp vẫn còn vương vấn trong lòng hãn, luôn khiến hãn giật mình thức giấc giữa đêm.

Nghĩ lại trước kia, rồi lại nhìn Tang Du như cách xa vời vợi, Chu Vũ Đế chợt thấy cay đắng. Biến thành người, khoảng cách giữa hãn cùng Tang Du lại trở nên ngày càng xa xôi.

“Đem hết tất cả thức ăn xuống, thưởng cho hạ nhân Bích tiêu cung, đổi thành hai mặn một rau một canh, bày trên chiếc bàn nhỏ kia.” Hãn buông đũa, trầm giọng ra lệnh.

“Hoàng thượng, những món ăn này không hợp khẩu vị sao ạ?” Mạnh Tang Du dịu dàng hỏi.

“Không, quá nhiều, hai chúng ta ăn không hết. Sau này trẫm đến cứ theo thế mà làm, không cần thiết phải phô trương lãng phí quá mức.” Hắc mím cười, kéo Tang Du đứng dậy để cung nhân dọn bàn. Hắc còn nhớ rất rõ, trước kia Tang Du từng công kích hắc kịch liệt rằng hắc quá xa xỉ, cái đáng cảm phần tức giận kia quả thực đáng yêu vô cùng. Kỳ thực Tang Du nhà hắc là một cô nương tốt, tuy còn nhỏ nhưng đã có chính kiến riêng, cũng có những tư tưởng mới mẻ. Nếu hắc không biến thành A Bảo, hắc vĩnh viễn cũng không thể biết ngay bên cạnh mình còn ẩn giấu một viên ngọc quý như vậy.

Mạnh Tang Du gạt đầu, hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua Chu Vũ Đế, không biết vì sao hắc lại đột ngột giác ngộ như vậy.

Thức ăn được dọn lên, hai người ngồi sát nhau trên chiếc bàn nhỏ, cùng ăn bốn món mặn chay canh, giống như đôi vợ chồng bình thường, nàng gấp cho ta một thìa ta múc cho nàng một bát canh, không khí quả thực cảm động ấm áp.

Ăn cơm xong, Mạnh Tang Du đang chuẩn bị đề nghị đi Ngự hoa viên tản bộ tiêu thực, hắc lại dặt tay nàng kéo thẳng vào trong tấm điện, bộ pháp có phần vội vã.

“Hoàng thượng, chúng ta nên ra ngoài đi dạo, thuận tiện tiêu thực.” Cô kéo kéo ống tay áo hắc, dịu dàng lên tiếng.

“Trẫm có cách tiêu thực rất tốt.” Chu Vũ Đế xoay người lại, xoa xoa cái mũi nhỏ của nàng, giọng nói khàn hắc. Sáu tháng trời nhưng nhớ, rốt cuộc hôm nay mới có thể chạm tới, sao hắc còn đủ kiên nhẫn mà chờ? Lúc ăn cơm quả thực không biết ngon là gì.

“Nhưng Hoàng thượng, thiếp vẫn còn chưa tắm rửa huân hương.” Mạnh Tang Du khó xử cất lời. Theo quy định, khi Hoàng thượng chọn thẻ bài, phi tử sẽ tắm rửa huân hương chờ Hoàng thượng lâm hạnh. Hôm nay cô chưa kịp hiểu mô tê gì đã bị tập kích.

“Thường Hi, chuẩn bị nước.” Chu Vũ Đế ra lệnh, Thường Hi đứng ở ngoài điện vâng mệnh, gọi vài thái giám tới nhanh nhẹn mang nước vào. Nhịn gần sáu tháng dài, nhất định Hoàng thượng đang rất nóng ruột.

“Ra ngoài hết đi.” Hắc phát tay, cho toàn bộ thái giám cùng cung nữ hầu hạ trong điện lui ra ngoài, cuối cùng nhìn về phía Tang Du, đôi mắt tối thăm giầy lên hai ngọn lửa, “Trẫm tắm cùng nàng.”

Ánh mắt nóng rẫy kia vừa chiếu đến, hai tai Mạnh Tang Du nhanh chóng đỏ rần. Chu Vũ Đế cười khê, âm giọng khàn khàn thu hút vô cùng. Hắc biết Tang Du có một đặc điểm, mặt muốn đỏ sẽ đỏ, quả thực hạ bút thành văn, nhưng một khi nàng ngượng thật thì chỉ có tai đỏ lên mà thôi.

“Thần thiếp thay quần áo cho người.” Tim Mạnh Tang run lên, cố gắng chống lại tên đàn ông đang cố tỏ ra quyến rũ chết người kia.

“Để trẫm.” Giọng Chu Vũ Đế đã khàn đặc, một tay vuốt ve vành tai ấm nóng của nàng, một tay cởi vạt áo nàng, chỉ hai ba lượt đã cởi sạch lớp áo bên ngoài.

Mạnh Tang Du chỉ ngây người trong một lát đã bị bóc sạch sẽ, được ôm vào trong bồn tắm gỗ ấm áp. Đối một tư thế ngồi thoải mái hơn, cô vừa vốc nước vừa híp híp mắt thưởng thức động tác ‘thoát y’ của hắc, âm thầm oán hận: Quả nhiên là Hoàng đế, thật sự am hiểu chuyện lột đồ người ta!

Vết thương trên vai Chu Vũ Đế đã khỏi hẳn, chỉ để lại vết sẹo mờ, nhìn qua rất có dã tính. Nghỉ ngơi một tháng, thân thể đã khôi phục lại sự cường tráng vốn có, vai rộng thắt lưng hẹp, đường cong cơ bắp rõ ràng, bụng còn có sáu múi cơ khít nhau khiến cho người ta muốn sờ thử một phen, quả thực

là phong cảnh tươi đẹp. Đây là một cơ thể đàn ông hoàn mỹ không cần nghi ngờ, đủ để rũ quyến toàn bộ đàn bà trong thiên hạ chứ đừng nói gì đến phần to lớn một tay khó giữ được bên dưới kia.

Tiến cung ba năm, mỗi lần ái ân chỉ đều qua loa cho xong, có bao giờ Mạnh Tang Du cẩn thận nhìn kỹ thân thể hắc đầu? Cô tấp tấp nước, vốc lên hai gò má nóng bừng của mình, mắt tự nhiên quay đầu sang chỗ khác.

Ánh mắt luôn chú ý đến biểu cảm của nàng, Chu Vũ Đế cười thầm, sải bước chân tới bồn tắm, từ phía sau ôm siết nàng vào lòng, hai tay trượt từ vai nàng xuống, lướt qua toàn thân. Cảm xúc mềm mại mịn mượt trong lòng bàn tay khiến hắc đầu thỏa mãn thở dài một hơi. Rốt cuộc hắc đầu đã có thể ôm Tang Du trọn vào lòng!

“Hoàng thượng, để thiếp chà lưng cho ngài.” Cảm giác được vật thô cứng chen vào giữa hông, thân thể Mạnh Tang Du cứng ngắc.

“Không cần, trầm trầm cho nàng.” Khẽ hôn lên phần cổ mịn màng của nàng, bàn tay hắc đầu phủ lên bờ ngực tròn trịa kia, nhẹ nhàng vuốt ve. Vật cứng bên dưới càng lúc càng có xu thế to hơn, hô hấp cũng ngày càng dồn dập.

Hơi thở nóng rực phả lên lưng Mạnh Tang Du khiến cả người cô bắt đầu nóng lên.

Ngón tay dài của hắc đầu từ bụng trượt xuống phần bên dưới, thuận thế chui vào bên trong kích thích. Mạnh Tang Du yếu ớt dựa vào lồng ngực mạnh mẽ của hắc đầu, cả người giống như điện giật bắt đầu run run, đôi mắt phượng phủ một lớp nước mỏng mơ màng, mênh mênh mang mang nhìn về hư không, cái miệng nhỏ không ngừng rên rỉ, ngoại trừ gọi hai chữ ‘Hoàng thượng’, cô không nói được một câu hoàn chỉnh. Mạnh Tang Du cô, lần đầu tiên trong ba năm tiến cung có thể cảm nhận được cảm giác ái ân là như thế nào.

“Tang Du, trẫm rất nhớ nàng...” Hãn vừa liếm hôn lưng nàng, vừa thì thầm bộc lộ nỗi nhớ trong lòng. Thấy khuôn mặt nàng đã ngập trong mê ái, hãn thỏa mãn cười khê. Hãn đã mất đi Tang Du ba năm, bây giờ, hãn chỉ muốn đem hết khả năng mình có lấy lòng nàng, khiến nàng vui vẻ hạnh phúc.

Bế nàng ra ngoài bồn tắm, hãn đặt nàng xuống giường, rồi lại cúi người lướt môi trên từng tấc thân thể nàng. Vầng trán đầy đặn, cánh môi mềm mại, xương quai xanh duyên dáng, ngón tay mảnh mai, bờ ngực tròn trịa, phần bụng bằng phẳng, thậm chí cả đầu ngón chân đáng yêu kia cũng không tha.

Hãn vừa liếm hôn mút mát, vừa khàn giọng lên tiếng hỏi, “Tang Du, thích trẫm làm như vậy không? Hm?”

Đáp trả hãn chỉ có tiếng thở gấp càng lúc càng dồn của Mạnh Tang Du. Hãn thỏa mãn cười khê, vùi đầu vào đóa hoa đã ướt đầm, dùng hết kỹ xảo có được kích thích người bên dưới. Tang Du rất nhiệt tình, phản ứng tự nhiên cũng rất ngây thơ, hoàn toàn tuân theo bản năng nội tâm, hoàn toàn không có chút gì gọi là giả vờ, khiến hãn trầm mê không tự kiềm chế được.

Pháo hoa từng cụm từng cụm nở bung trong đầu óc Mạnh Tang Du đến choáng váng. Dường như trên thân thể cô, những đốm lửa nhỏ dấy lên khắp nơi, cảm giác mãnh liệt không thể nào so sánh được với những lần ái ân qua loa như trước. Cô muốn được một lần thả lỏng chìm đắm.

“Nhìn trẫm, nói nàng có thích hay không?” Mặc kệ phần bên dưới khó chịu, Chu Vũ Đế nắm lấy cằm nàng, vừa hỏi vừa cắn lên cánh môi đỏ thắm kia, cọ xát kích thích nàng, chỉ là không muốn tiến thẳng vào.

“Thích! Thích! Người không thể nhanh hơn hơn một chút sao?!” Ánh mắt Mạnh Tang Du bị hãn kích thích đến ửng đỏ, ôm cổ hãn, hai chân cuộn

lên vòng eo mạnh mẽ kia, cái mông chủ động nâng lên tiếp nhận, cử động quả thực quyến rũ khó tả.

Cô bé này quả thực quá hoang dã! Chu Vũ Đế rên lên, suýt chút nữa bị nàng đột kích mà ‘văn chương trôi chảy.’ Hắn muốn trừng phạt, cắn vành tai nàng một miếng, chặn môi nàng lại rồi bắt đầu chuyển động. Cùng người mình yêu ái ân yêu thương, cảm giác tuyệt vời này quả thực không có cách nào diễn tả bằng ngôn từ. Bây giờ Chu Vũ Đế mới biết bản thân mình đã bỏ lỡ điều gì.

Thần thể quần quít đến hơn nửa đêm, Thường Hi còng lưng đứng bên ngoài điện, dùng phát trần che nửa người dưới, bi phần nghĩ: Thống lĩnh ơi, chừng nào thì ngài mới phái người đến thay thế thuộc hạ, thuộc hạ không thể làm thái giám được nữa!

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Độc Sủng

Canh ba giờ Dần (3 – 5h sáng) hôm sau, sắc trời vẫn còn thẫm đen như mực, gió rét cuộn cùng hoa tuyết rít gào bên ngoài, quét qua mặt người buốt đau như dao cắt. Dầu có nội lực bảo vệ cơ thể, Thường Hi vẫn phải vận một áo khoác cực dày, đội mũ trùm kín mặt, nhìn một thái giám nhỏ bé đang cầm chiếc sào trúc dài châm sáng đèn lồng treo ngoài hiên.

Ánh nến màu cam rơi trên mặt đất, đem về một chút ấm áp. Thường Hi dậm chân một cái, bước vào thiên điện, nhìn đồng hồ cát. Đã gần qua giờ Mẹo (5 – 7h sáng), hoàng thượng vẫn chưa chịu dậy.

Thấy giờ lâm triều đã sắp đến, Thường Hi tần ngần một lát, rón ra rón rén đi vào nội điện gọi hoàng thượng rời giường. Trước giờ hoàng thượng luôn luôn tỉnh lại đúng lúc giờ Dần một khắc (3h15' sáng), quá giờ Tý (1-3h sáng) ban đêm cũng hay lăn qua lộn lại khó thể ngủ say. Xét hôm nay, mình đi sắp đến giường mà còn chưa có động tĩnh gì, quả là lần đầu tiên phá lệ.

“Hoàng thượng, hoàng thượng? Nên dậy rồi ạ.” Thường Hi hơi cúi người, đứng cách giường năm thước, khẽ khàng gọi.

Bức màn màu tím xa xỉ bao phủ kín kẽ chiếc giường lớn khắc hoa, không nhìn rõ quang cảnh bên trong, nhưng Thường Hi là ám vệ, năm giác quan đều vô cùng nhạy bén, vừa bước vào nội điện đã ngửi thấy mùi xạ hương nồng nặc lẫn trong hương hoa thoang thoảng, hơi thở không kìm được tắc nghẹn. Xem ra tình hình chiến đấu tối hôm qua còn kịch liệt hơn trong tưởng tượng của hẳn nhiều.

Loáng thoáng nghe có tiếng người gọi, Chu Vũ để mở hai mắt, thấy rèm giường màu tím quen thuộc, quay đầu thấy Tang Du vẽ mặt điềm đạm, đang ngủ yên trên cánh tay mình, khóe miệng gợn lên một nụ cười thỏa mãn đến cực điểm. Hồi hồn lâu như vậy, mãi đến hôm nay hẳn mới có cảm giác “sống lại” thực sự.

“Trẫm nghe rồi, đi xuống đi.” Đè thấp giọng đuổi Thường Hỉ ra ngoài điện, hẳn cúi đầu tách mở đôi môi hồng của Tang Du, mạnh mẽ cuộn quấn đầu lưỡi trơn mềm thơm mát của cô. Trước kia lúc còn là A Bảo, mỗi khi tỉnh lại trong lòng Tang Du, hẳn luôn muốn làm như vậy, bây giờ cuối cùng cũng có thể hiện thực hóa ước muốn, cảm giác này thực tuyệt hảo.

“Ừm ~” Mạnh Tang Du ngạt thở tỉnh lại, thấy hẳn đang díp mắt liếm hôn mình, biểu cảm chìm đắm, không khỏi ngẩn người.

Hắn buông tha đôi môi cô đang đỏ ửng, bàn tay chậm rãi vuốt theo mái tóc rối bời bên má cô, mở miệng khàn khàn nói, “Tang Du, chào buổi sáng.” Đây là lời mỗi sáng sớm cô đều nói với A Bảo, hẳn đã muốn đáp lại một tiếng từ lâu.

“Chào, chào buổi sáng.” Đôi mắt phượng của Tang Du chưa tan hết sương mù, ướt rượt, biểu tình ngớ ra sững sờ nhìn thực hồn nhiên khả ái, khiến hẳn liên tục cười khẽ, lại ôm lấy má cô hôn hít.

Đầu óc vừa tỉnh táo lại bị kỹ thuật hôn nhuần nhuyễn của hẳn khuấy rối, Mạnh Tang Du vô thức vịu lấy bả vai cường tráng, say sưa đáp lại. Trong rèm giường không gian chật hẹp, làm âm thanh môi lưỡi quấn quýt càng thêm rõ ràng, đốt nóng đỏ hai lỗ tai Thường Hỉ đang đứng chờ ngoài điện.

Hắn hết đợi lại chờ, thấy đồng hồ cát đã sắp qua giờ Mẹo, mới bưng gương mặt bối rối tiến vào, “Hoàng thượng, đã giờ Mẹo, xin ngài để ý kéo nhờ triều ạ.”

“Trẫm đã biết.” Giọng nói khàn một cách bất thường vọng ra từ trong rèm giường, ầm náu một chút cái giận.

Thường Hỉ rụt vai, rón rén lui ra ngoài điện. Tiểu nhân quả thật không gánh vác nổi việc này nữa, thống lĩnh ơi, người ở đâu? Hắn âm thầm thét gào trong lòng.

Trong màn, Mạnh Tang Du từ mê đắm tỉnh táo lại, vội vã xốc chăn lên nói, “Hoàng thượng, thần thiếp hầu hạ ngài thay quần áo.” Nếu để người này nhờ giờ lâm triều thật, cái mũ yêu phi họa quốc không chừng sẽ chụp lên đầu cô. Danh tiếng phụ thân quá lớn, bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm vào cô? Cô không thể có một bước sai, dù là nhỏ.

Chăn đệm ấm áp vừa gỡ lên, cô mới thấy thân thể lạnh ngắt. Cúi đầu nhìn theo ánh mắt nóng rực của hắn, cô á hoảng một tiếng, lập tức vọt vào trong chăn trở lại, tai đỏ sấp nhỏ ra máu. Trời đất? Sao cô lại không mặc quần áo?

“Ha ha ~” hắn cũng trần truồng cả người, vừa chậm rãi mặc áo lót vừa khục khục cười, cảm thán trong lòng: Tang Du lúc chưa tỉnh táo vẫn đáng yêu như vậy!

“Trẫm gọi người vào hầu hạ, bên ngoài lạnh lắm, nàng cứ ngủ tiếp đi.” Hắn ôm cô đang tròn một cục như kén tằm vào lòng, hôn lên gò má cô.

“Không, thần thiếp lập tức dậy hầu hạ hoàng thượng.” Mạnh Tang Du vội lấy áo lót tiết khố bên gối vào trong chăn chuẩn bị mặc vào, nhưng đôi người ướt nước đã bóc trần cơn buồn ngủ của cô.

“Không sao, trẫm cho nàng ngủ thì nàng cứ tiếp tục ngủ.” Chu Vũ đế cầm áo của cô quăng đi, giúp cô dém chăn cẩn thận, hôn lên mí mắt cô, ngủ khì nuông chiều không tả xiết.

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiết, thấy hấn khăng khăng một mực, Mạnh Tang Du rụt người vào chăn, do dự nhắm hai mắt lại. Nhưng hình như có chút không yên tâm với vẻ cứng chiều quá đáng này, nghe rèm giường im ắng không có động tĩnh, cô lặng lẽ hé một mắt ra xem, lập tức gặp ngay một đôi người đen thẫm, sâu hút.

Hấn chưa đi, chỉ đang cúi người chăm chú ngắm dung nhan cô lúc ngủ, trong ánh mắt bắt đầu nhen nhóm ngọn lửa tình cháy rực, dọa người hết hồn. Tay Mạnh Tang Du siết lấy chăn bông, run lấy bầy, như một con thú nhỏ đang hoảng sợ.

“Ha ha~” Chu Vũ đế lại cười rộ lên, nắm một ngón tay cô vừa liếm vừa hôn, cẩn thận dạn dò, “Cứ ngủ tiếp, nhưng đến giờ Thìn (7 – 9h sáng) nhất định phải dậy, không được bỏ bữa sáng.” Đã mùa đông, Tang Du rất không muốn rời khỏi giường, thỉnh thoảng còn ngủ nướng đến lúc mặt trời lên cao, hay bỏ mất bữa sáng, đói đến đau bụng mới chịu dậy.

“Thần thiếp biết rồi ạ.” Mạnh Tang Du chớp chớp đôi mắt ướt rượt, tỏ vẻ ngoan ngoãn vâng lời.

Lại đáp lấy lệ với trẫm! Hấn bất đắc dĩ lắc đầu, cúi xuống môi cô cắn một miếng, thấy cô nhắm mắt mới vén màn giường lên, gọi cung nhân tới hầu hạ.

Mạnh Tang Du nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nghĩ tới lạc thú tối hôm qua, vành tai lại bắt đầu âm ỉ nóng. Thái độ của hấn quá nhiệt tình, nhiệt tình đến kỳ lạ, hết gọi tên cô lại hỏi cô có thích hay không, trong từng động tác là say đắm triền miên, dịu dàng che chở, tựa như coi mình là châu báu, thậm chí sau đó còn giúp cô tắm rửa sạch sẽ, ôm cô ngủ, khác hẳn một trời một vực với thái độ lạnh lùng xa cách, qua loa cho xong lúc trước.

Gắng sức xoa xoa hai lỗ tai đã đỏ ửng, cô kéo dòng suy tư đang chệch đường ray về, lăn vào mộng đẹp. Chỉ là ảo giác chỉ là ảo giác, cần gì nghĩ

hiều như vậy? Người khác có ra sao cũng chẳng phải việc của cô, chỉ cần từng ngày đều trôi yên ả với mình là được.

Chu Vũ để thay quần áo xong, vén rèm lên xem thử, thấy cô thở đều, mặt mày im tĩnh, gò má vương chút sắc hồng, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu, không nhịn được cúi đầu cười, xấp lại má cô hôn một cái.

“Đúng giờ Thìn phải đánh thức nương nương các người dậy, không được để nàng bỏ bữa sáng, không tốt cho sức khỏe.” Bước ra ngoài điện, lúc đi qua mấy người Phùng ma ma, hăn sẽ sàng dặn lại.

Ba người Phùng ma ma cúi đầu vâng dạ. Hăn vừa lòng vuốt cằm, rào bước đi.

Các vị đại thần bị áp lực suốt gần một tháng nay vui sướng phát hiện, hôm nay tâm tình của hoàng thượng đặc biệt khởi sắc, vàng mây đen đã tan đi rất nhiều, có vẻ thần thanh khí爽, ác khí cả người đã dịu xuống, khoe môi đọng một nụ cười ấm áp.

Có vài người biết lợi dụng thời cơ, vội vàng đệ trình tấu chương về chuyện rét đậm rét hại bão tuyết hoành hành, hoàng thượng cũng chỉ khẽ nhíu mày, ra lệnh cho những người có liên quan đốc sức giúp đỡ vùng bị thiên tai, chứ không hề giận dữ. Buổi triều kết thúc trong yên bình, dạo gần đây ngày nào cũng có quan viên bị chém đầu cả nhà, hôm nay lại gió êm sóng lặng ngoài dự kiến.

Nếu hoàng thượng cứ tiếp tục vui vẻ như thế thì tốt biết mấy! Vô số đại thần với thái dương ướm sưng mồm hôi lạnh lê người ra khỏi điện Thái Hòa, âm thầm cầu nguyện.

Chu Vũ để nhẹ nhàng trở lại Càn Thanh cung, bắt đầu xử lý đồng tấu chương chất chồng như núi trên bàn, nét cười nơi khoe môi từ lúc rời giường đến giờ vẫn không tắt.

“Đức phi đã dậy chưa?” Quảng tồ tấu chương đã phê xong qua một bên, liếc qua đồng hồ cát trong điện, hắc cười hỏi.

“Hồi hoàng thượng, nương nương đã tỉnh, vừa dùng xong bữa sáng, đang chuẩn bị xử lý cung vụ.” Thường Hỉ tận tụy đáp lời. Cũng may thống lĩnh có nhắc trước, bảo hễ giờ nào khắc nào cũng phải nắm rõ từng hành động của Đức phi nương nương, để lúc hoàng thượng hỏi còn có cái mà đáp. Thống lĩnh đúng là nhìn xa trông rộng!

“Triệu nàng đến ngự thư phòng tùy giá, đem theo cả cung vụ của nàng.” Chu Vũ đế phất tay giục. Vừa rời Tang Du một canh giờ, hắc đã cảm thấy cả người không được tự nhiên, vô cùng nhung nhớ những ngày thân mật như hình với bóng lúc xưa, chỉ ước không thể lúc nào cũng đem Tang Du ôm vào ngực, bỏ vào túi, như cô đối xử với A Bảo vậy.

“Dạ, nô tài lập tức đi ngay.” Thường Hỉ không dám chậm trễ, vội vàng đến Bích tiêu cung truyền lệnh.

Mạnh Tang Du vừa mở sổ sách ra, chưa đọc được hai chữ thì Thường Hỉ đã đến, truyền khẩu dụ của hoàng thượng xong liền điệu cả cô và đóng sổ sách đến ngự thư phòng. Ba người Phùng ma ma bước theo hai bên kiệu, đều cảm thấy cách đối xử của hoàng thượng với nương nương khác hẳn lúc trước. Nếu nói là hư tình giả ý, thì loại hư tình giả ý này cũng hơi quá lỗ, so với chân tâm thực lòng còn giống thiệt hơn. Ba người đều không khỏi mơ hồ hồ.

Mạnh Tang Du không nghĩ nhiều như vậy, chiến lược lúc này của cô chính là dĩ bất biến ứng vạn biến, nghĩ không ra thì thôi khỏi nghĩ làm gì, chỉ cần không chọc vào vảy ngược của hắc là được.

“Thần thiếp bái kiến hoàng thượng.” Đi vào ngự thư phòng, Mạnh Tang Du đang định quỳ gối hành lễ, Chu Vũ đế đã đặt bút xuống, bước lên kéo cô đứng dậy, ngón tay lướt qua vết đỏ trên cổ cô, mỉm cười thỏa mãn.

“Trẫm xử lý chính vụ, nàng ở bên cạnh xử lý cung vụ, tối đến chúng ta cùng nhau về Bích tiêu cung.” Hắc cầm đôi tay lạnh như băng tuyết của cô, đặt lên môi nhẹ nhàng thổi hơi, đến lúc hai tay chuyển ấm đôi chút mới lưu luyến buông ra, kéo cô đến cạnh mình ngồi xuống.

Mạnh Tang Du bây giờ mới phát hiện, ngự thư phòng vừa có thêm một chiếc bàn mới, đặt song song với bàn của Chu Vũ đế, đồng sổ sách của cô đang được xếp trên mặt bàn, giấy bút nghiên mực đầy đủ, hoa văn chạm trổ đều giống hệt với bàn kia, rất kiểu có đôi có cặp.

Đây là cái gì? Tình cảm nở hoa? Mạnh Tang Du bị Chu Vũ đế ấn ngồi xuống ghế, cầm lấy một quyển sổ lật ra xem, âm thầm hốt hoảng nghĩ ngợi. Cô quay đầu, nhìn người đàn ông đang vui đầu đọc tấu chương kia, trong ánh mắt ngẫm ý quan sát.

Hắc cảm giác được ánh mắt của cô, ngược mặt lên dịu dàng cười, vẻ cười chân thực mà trong sáng, giữa hàng mày giãn ra như có ánh dương chiếu tỏa, ý nịnh nọt lấy lòng trong đáy mắt rõ như viết, giống hệt một con chó to xác.

Mạnh Tang Du như thấy được một cái đuôi ở sau lưng hắc đang háo hức phe phẩy. Cô nhắm chặt mắt, ép tâm trí quay về lại chuyện cung vụ, ôm quả tim đang kinh hoàng thì thầm: Lạy trời ~ nhất định là tối hôm qua mệt mỏi quá độ, sinh ra ảo giác.

Một lúc lâu sau, nhịp tim đã bình ổn trở lại, cô lại không kìm được ngẩng đầu nhìn hắc, lập tức lại thấy một nụ cười hình cú cực to. Bất giác cong môi đáp lại nét cười chân thành đến vô hạn kia, thấy đôi mắt đàn ông trước mặt bất chợt sáng ngời, cô mơ hồ cảm thấy, có một số chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát của mình.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Cay Đẳng

Trong Ngự thư phòng lặng tĩnh như tờ, hai người ngồi song song nhau, xử lý sự vụ của mình, bầu không khí hài hòa ấm áp khó tả. Mạnh Tang Du đọc xong quyển sổ cuối cùng, buông bút nghỉ ngơi, cũng may hôm qua đã bị hấn vạch trần học thức, hôm nay tùy giá mới không cần che giấu gì. Không rõ tại sao, cô luôn cảm thấy người đàn ông này đã có mưu tính trước, đôi người sâu không thấy đáy kia đã nhìn thấu suốt cô từ lâu.

Nghĩ đến đây, cô xoay người nhìn lại hấn. Hệt như những lần trước, hấn luôn luôn có thể nhận thấy ánh mắt cô, ngay lập tức ngược mắt lên mỉm cười. Dáng tươi cười trong sáng kia phối cùng ngũ quan tuấn tú vô song, tựa hồ đang phát sáng, hút lấy ánh nhìn người khác. Dù đã trải qua vô chùng sóng gió, tâm trí Mạnh Tang Du cũng không khỏi thoáng ngơ ngẩn một khắc.

Thấy hấn lại cúi đầu xuống tiếp tục xử lý tấu chương, Mạnh Tang Du như sực nghĩ đến chuyện gì, ánh mắt lóe lên một giây, xích lại sát bên cạnh hấn, hơi thở thơm như lan, “Hoàng thượng, ngài có mệt không? Tạm dừng nghỉ ngơi một lát chứ ạ? Thần thiếp giúp ngài mát xa đầu thư giãn nhé?”

“Ừ, cũng được.” Chu Vũ Đế nhìn cô một cái thật sâu, đặt bút xuống kéo cô vào lòng.

Mạnh Tang Du đỡ người tiến lại, cảm giác được vật thể đang biến cứng dưới móng, vội vã kéo sát tà áo, hai tay đặt trên thái dương Chu Vũ Đế, nhẹ nhàng xoa xoa theo chiều kim đồng hồ.

Hấn thở một hơi dài nhẹ nhõm, đặt hàm dưới trên bờ vai cô, khẽ cắn một miếng ở vành tai trắng muốt, lại đưa lưỡi ra tỉ mỉ liếm láp. Thấy cô

rùng mình như điện giật trong một chớp mắt, hần cười thầm.

Mạnh Tang Du vừa như giận vừa như không trừng mắt nhìn hần một cái, tiếp tục xoa xoa. Một khắc đồng hồ sau, thấy hần lim dim hai mắt, hàng mày rậm giãn ra, vẻ mặt hết sức thỏa mãn, cô mới dịu dàng hỏi, “Hoàng thượng, thoải mái không ạ?”

“Rất thoải mái.” Hần mở hai mắt, tựa tiểu phi tiểu, hôn lên đôi môi đầy đặn của cô, ung dung mở miệng, “Nói đi, định xin trăm chuyện gì?” Không có việc, Tang Du chắc chắn sẽ không chủ động gần gũi hần.

Mạnh Tang Du còn định dương đông kích tây từ từ dẫn dắt đề tài, câu văn từ ngữ vừa dẫn đo suy nghĩ xong toàn bộ ghen hết trong bụng, sắc mặt đối khác, cực kỳ xấu hổ. Quả nhiên cô đoán không sai, người đàn ông này đã sớm nhìn thấu suốt mình, chỉ là không biết hần nhìn được bao nhiêu?

“Hoàng thượng, khi nào phụ thân sẽ trở về ạ?” Đã toạc thì cô cũng không cần giả bộ, buông đôi tay đang xoa xoa ần ần xuống, đi thẳng vào vấn đề.

“Giờ đã lên đường, bảy tám ngày sau sẽ đến kinh thành, vừa kịp lúc đón năm mới trong kinh.” Chu Vũ Đế cầm lấy tay cô vuốt ve, biết mười ngón chắc chắn nhức mỏi, thấy ánh mắt lấp lánh ẩn chứa mong mỏi của cô, dịu giọng nói: “Đợi Mạnh Quốc công trở về, trăm cho hai cha con nàng gặp nhau.”

“Cám ơn hoàng thượng!” Đôi mắt phượng của Mạnh Tang Du cong thành hình trăng non, lấp lánh rực rỡ như sao sa khiến hơi thở hần gấp gáp hần, nhịp tim rối beng. Mỗi lúc Tang Du lộ nét cười chân thực, hần đều không có cách nào đề kháng.

“Vậy nàng tạ ơn trăm thế nào?” Hần khàn giọng hỏi.

“Thế này.” Cô ôm lấy gò má hần, lấp kín đôi môi mỏng kia, dùng một nụ hôn nồng nhiệt đúng tiêu chuẩn cướp lấy tâm hồn hần. Cả hai kiếp, xuất thân của cô đều không phải tầm thường, trưởng thành trong sự giáo dục công phu nhất, chỉ cần cô muốn, sẽ có đủ cách khiến người bên cạnh mê muội. Trước kia không chủ động, không đáp lại, chẳng qua vì cảm thấy không cần mà thôi. Nhưng người đàn ông trước mắt này khiến cô hiểu không thấu, bất an trong tâm làm cô phải thay đổi tương ứng như vậy.

Chu Vũ Đế mở miệng, chào đón đầu lưỡi thơm mát đầy nhiệt tình của cô, bàn tay đặt sau đầu cô càng tăng thêm sức lực, nụ hôn càng sâu. Hai người chuyển đổi vài góc độ, say sưa trao đổi nước bọt trong miệng, Ngự thư phòng đầy tiếng môi lưỡi quăn quýt.

Tai Thường Hỉ đỏ đến sắp ứa máu, vung phất trần trong tay, đuổi hết cung nhân hầu hạ trong phòng ra ngoài. Nhìn lại, tay hoàng thượng đã đưa vào trong vạt áo Đức phi nương nương, không đi nữa sẽ muộn mất.

“Đừng, hoàng thượng! Giờ đang là ban ngày.” Chặn lại bàn tay đang thỏa sức làm càn của hần, Mạnh Tang Du hỗn hển nũng nịu.

Đáy mắt đỏ rực của Chu Vũ Đế bùng lên hai luồng dục hỏa, nghe thấy âm giọng hờn dỗi êm ái của cô, lửa dục chẳng những không được dập mà càng thêm hừng hực cháy.

“Bảo bối, nàng là đang cảm ơn hay là tra tấn trẫm? Hử?” Hần siết chặt vòng eo cô, thân dưới chuyển động hướng lên, dùng vật thể cứng ngắc nóng hổi biểu thị bất mãn của mình.

“Vậy, chúng ta nói chuyện gì để phân tán sức chú ý, được không?” Mạnh Tang Du tựa vào bờ vai vững chãi của hần, nhẹ nhàng thổi hơi vào tai. Bị hần dụ dỗ quyến rũ suốt, cô cũng nên trả lại chứ?

Tai Chu Vũ Đế hơi động đậy, hần hít sâu, khàn khàn hỏi: “Nói chuyện gì?”

“Nói chuyện tứ hôn cho ca ca thần thiếp, được không ạ?” Mạnh Tang Du nghiêng đầu, đôi người đen trắng rõ ràng, sáng chói lung linh như bắt mắt hồn người khác, khiến người khác không thể không tuân theo yêu cầu của cô, nguyện lòng dâng lên hết thảy những thứ tốt đẹp nhất trên đời.

Bé cưng cái gì cũng vì lợi! Chu Vũ Đế cười thầm, díp mắt hôn lên đôi môi hơi sưng đỏ, giọng khàn đặc, “Được, ở đây trăm có một danh sách, nàng xem xem nhà ai sẽ thích hợp?”

Mạnh Tang Du nhú mày, có đôi phần kinh ngạc, nhận lấy tờ danh sách tựa vào lòng hẩn lật xem. Thông tin trên danh sách rất chi tiết, thậm chí còn có tranh vẽ màu sắc rực rỡ giống như đúc minh họa thêm, không khó thấy được mức độ hao tâm tổn trí của hẩn trong chuyện này.

Vốn chỉ muốn một thánh chỉ tứ hôn, không ngờ lại thấy hẩn để tâm nhiều đến vậy, Mạnh Tang Du ngừng mắt liếc nhanh hẩn một cái, trong lòng phức tạp. Những người trong này, bất kể là gia thế hay tính tình đều cực kỳ thích hợp với ca ca, không phải là chọn đại cho xong. Nhưng chính vì như thế, cô mới càng thấy kỳ lạ. Ý đồ của người đàn ông này là gì? Là để làm yên lòng phụ thân, hay là thực coi trọng tài năng của ca ca? Hay là... những người con gái này có vấn đề?

“Vợ hiền chồng ít họa”, ngược lại thì tai vạ sẽ ập đến cả nhà. Nếu bất cẩn cưới phải một người không nên cưới làm chủ mẫu tương lai, Mạnh gia chắc chắn sẽ suy tàn.

Nghĩ đến đó, ánh mắt Mạnh Tang Du lạnh hẩn, lại bắt đầu lật lại xem từ đầu, không dám để lỡ mất một chữ.

Chu Vũ Đế thầm lặng quan sát phản ứng của cô, thấy cô khẽ nhú mày, mắt ẩn chứa đề phòng, khóe môi vốn hơi cong lên lại bất giác mím thành một đường thẳng, biểu tình cực kỳ trầm trọng, không có một chút vui mừng

như trong dự đoán của mình, trái tim nóng cháy hồ như bị tạt vào một gáo nước lạnh, nứt ra một vết thương đầm đìa máu chảy.

Tại sao Tang Du lại luôn dùng ánh mắt tiêu cực để phỏng đoán mục đích của trẫm? Trẫm cần gì phải dùng tiểu kế vụng về bậc này để tính kế với Mạnh gia? Bàn tay đặt trên hông Tang Du siết chặt thành quyền, tia u ám lan rộng nơi đáy mắt sâu thẳm của Chu Vũ Đế, lửa giận, hối hận cùng hoang mang đan xen. Nếu như... Nếu như có thể quay ngược thời gian lại ba năm trước thì tốt biết mấy? Hẳn nhất định sẽ trân quý tất cả những điều bản thân đã từng có được.

Buông Tang Du ra, hắn ôm trán cười khổ, thản nhiên nói, “Nàng đến bên cạnh xem đi, trẫm muốn phê duyệt tấu chương.” Dù ôm Tang Du, hắn vẫn thấy lòng rộng toác.

Cảm nhận được ngữ khí của hắn có phần u ám, Mạnh Tang Du vội vàng đứng dậy, ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh bên, thỉnh thoảng quan sát hắn qua khóe mắt, nhưng Chu Vũ Đế không hề ngừng mặt nhìn lại nữa. Không biết có phải do bản thân nhìn nhầm hay không, cô thấy được trong hàng mày nhíu chặt cùng đôi người tối ám của đối phương một một ít suy sụp. Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì sao? Hay là mình làm hắn không vui?

Mạnh Tang Du ngầm phỏng đoán, gấp danh sách lại đặt qua một bên, chờ đến lúc nào mẫu thân tiến cung sẽ nhờ bà phái người đi tra xét.

Thoáng thấy động tác của cô, trong trái tim Chu Vũ Đế đổ xuống một trận mưa axit đậm đặc, chua xót khôn cùng. Thôi, cứ để nàng tự thăm dò đi, qua tay trẫm, sao nàng có thể yên tâm được? Tình trạng trước mắt này đều là trẫm tự gây ra, không trách được ai khác! Nắm chặt ngự bút trong tay, hắn ép toàn bộ tâm trí bản thân quay về với chuyện chính vụ.

Hai người đều yên lặng, trong đại điện không một tiếng động, không khí ảm áp hài hòa ban đầu đã bị thay thế bởi sự lạnh lùng xa cách. Càng như thế

này, hoang mang sợ hãi trong lòng Chu Vũ Đế lại càng đậm. Trừ khi có gì dính đến ích lợi, bằng không hẳn không thể trông mong Tang Du chủ động gần gũi mình. Cô chẳng khác một cơn gió, dù khép năm ngón tay chặt đến thế nào cũng không thể nắm bắt được.

Trầm nên làm gì với nàng bây giờ? Tâm phiền ý muộn buông ngự bút xuống, Chu Vũ Đế ngả vào lưng ghế, ắn ắn thái dương âm ỉ đau.

“Hôm nay đến đây là được rồi, về thôi.” Đặt tờ tấu chương đã phê xong qua một bên, mây đen trên trán hẳn tản bớt, giọng nói trở lại ôn hòa như trước. Dù cảm xúc trong tâm có tiêu cực đến mức nào chẳng nữa, hẳn đều không thể trút lên người Tang Du.

“Vây thần thiếp xin cáo lui.” Mạnh Tang Du để bút xuống, đứng lên định quỳ gối hành lễ. Cô có thể cảm nhận được cảm xúc lên xuống bất định của người đàn ông này, đi sớm là tốt nhất.

“Trầm nói, trầm và nàng cùng nhau về Bích tiêu cung.” Chu Vũ Đế nhú mày, bước đến đan tay với cô. Tự đêm trước, hẳn không chút muốn ở trong Kiền thanh điện trống trải lạnh lẽo một mình, hẳn muốn trở lại với cuộc sống như A Bảo trước kia. Tang Du vốn lạnh lùng xa cách với hẳn đến kịch liệt, nếu không trông giữ nàng chặt chẽ, trái tim sợ hãi của hẳn sẽ hóa thành thú dữ cắn người.

Khoảnh khắc da thịt tiếp xúc, hẳn thở phào thỏa ý, cảm xúc tiêu cực đều được nhiệt độ cơ thể ấm áp nơi bàn tay xoa dịu.

Mạnh Tang Du ngẩn người, lập tức trưng ra một nụ cười dịu ngọt, kéo tay hẳn: “Vây chúng ta về thôi.” Hình như tinh thần hẳn đã khởi sắc, nhìn dễ chịu hơn một chút. Trước khi phụ thân trở về suôn sẻ, cô cần sự ủng hộ của hẳn, đương nhiên sẽ không để hẳn ra ngoài.

“Được.” Chu Vũ Đế cong môi mỉm cười, dắt cô bước từng bước hẳn trên tuyết.

Buổi khuya, nội điện ấm áp như xuân, hắc đặt cô bên dưới, vừa điên cuồng chuyển động, vừa nắm lấy cảm cô, để đôi người ngập nước của cô đối thẳng với ánh mắt thăm sâu của mình, không là một khắc.

“Tang Du, trăm yêu nàng...” Khép môi ở vành tai cô, hắc lần lượt dốc hết tình cảm thổ lộ ra lời, dù đáp lại chỉ có tiếng rên rỉ trầm bổng. Hắc biết, cô chắc chắn nghe thấy được, vì thân thể cô đã dờ ra trong một chớp mắt, nhưng lại rất nhanh ngập vào kích thích. Cô căn bản là không tin, cho nên một chữ cũng không để vào lòng.

Hắc cười khỗ, nghiêng đầu cắn mạnh lên cánh môi đỏ thắm của cô, chiếm giữ càng thêm mãnh liệt để bù lấp khủng hoảng trong lòng. Chỉ khi được sự nóng ướt mềm mại của cô bao bọc, hắc mới có cảm giác cầm giữ được cô thực sự. Nếu có thể, hắc muốn móc trái tim mình ra đưa tới cho cô nhìn một cái, chỉ để khẩn cầu cô cho mình một cơ hội bắt đầu lại một lần nữa.

Khỗ nhất thế gian, cầu bất đắc, hắc rốt cuộc đã cảm nhận được!

(Cầu bất đắc: Đạo Phật cho rằng tất cả các loài có tám loại khổ: sinh khổ – khổ do sinh, lão khổ – khổ do già, bệnh khổ – khổ do bệnh, tử khổ – khổ do chết, ái biệt ly khổ – khổ do xa lìa những gì ta thích, oán tăng hội khổ – khổ do nối kết với những gì ta không ưa thích, cầu bất đắc khổ – khổ do không được điều ta mong cầu, ngũ ấm xí thành khổ – khổ do hiện hữu năm ấm: sắc, thọ, tưởng, hành, thức.)

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Hiếu Lầm

Ngày ngày cùng xử lý cung vụ tại Ngự thư phòng, trưa trưa cùng ngủ trong Kiền Thanh Cung, chiều chiều nắm tay về Bích tiêu cung dùng bữa, tối tối lại triều miên đến nửa đêm. Keo sơn như vậy cũng được năm sáu ngày, tình nồng không biết đã giết chết bao nhiêu tần phi, cũng làm Mạnh Tang Du càng thấy hoang mang hơn bao giờ hết.

Tất nhiên, phi tần giữ được thân thể trong sạch trong cung không chỉ có cô, dung mạo xinh đẹp, tài hoa hơn người còn nhiều ở đó, vả lại gần đây bọn họ hình như đánh hơi được mùi khác thường, càng tìm mọi cách để được sủng ái. Tính ra Hoàng thượng thật sự không cần thiết phải nhận mình, cho dù muốn cho cha yên lòng, thì đến mức này cũng đã làm quá.

Mạnh Tang Du vừa trầm tư vừa chải mái tóc đen dài óng ả, hai hàng chân mày thanh tú nhú chặt, quả thực buồn rầu không dứt.

“Nương nương, người có chuyện phiền lòng ạ?” Bích Thủy nhận lấy cây lược giúp cô chải tóc, lo lắng hỏi.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy Hoàng thượng sủng ái ta quá mức, không biết lại đang toan tính việc gì.” Cô phát tay, cầm lọ tuyết phu cao trên bàn bôi lên mặt.

Phùng ma ma đang bận rộn sửa sang đệm giường nghe vậy ngăn người, lấp bắp mở miệng, “Nương nương, có phải người đã suy nghĩ nhiều hay không ạ? Hoàng thượng đối với người tốt như vậy, không hề giống giả vờ.”

Có lẽ nương nương là người trong cuộc, cho nên không phát hiện ánh mắt Hoàng thượng nhìn người có lúc nào là toan tính, có lúc nào là lạnh

nhật? Rõ ràng là tình cảm dạt dào nồng thắm thì có. Cho dù là ăn, dùng, mặc, cái nào cũng là loại nường nường thích, mỗi ngày được đưa đến không thiếu một món nào. Dịu dàng sẵn sốc như vậy quả thực không còn gì cần thận hơn, ngay cả bà cũng chẳng thấy sai lầm chỗ nào. Đừng nói người kia là Hoàng đế, cho dù là người đàn ông bình thường cũng không làm được đến mức này.

Mạnh Tang Du cầm lấy bát thuốc y nữ đưa tới uống một hơi cạn, lạnh nhạt trả lời, “Đối với ta tốt còn phải trăm phương ngàn kế nghĩ ra hạ sách này ép ta uống tuyệt tử canh? Vậy ra hãn quả thực đặc biệt.” Dứt lời, cô bật cười, đưa bát cho Ngân Thúy, giọng nói chột buốt giá, “Cầm lấy đi đi, người ta còn đang lo lắng kiểm tra bên ngoài, không uống xong lại không có cái về mà báo cáo.”

Ngân Thúy vâng mệnh, nhận bát ra ngoài giao cho y nữ đương nghênh cổ chờ. Cô y nữ này xem ra cũng rất nhanh tay lẹ mắt, đám bọn họ đã từng thử hắt đổ vài bát thuốc, nàng ta cứ bám riết không buông, thay thế bằng bát thuốc khác, thực sự khiến người ta bất lực. Gần đây nường nường bắt đầu thị tẩm, có lẽ do không muốn người mang thai, nên lại càng bắt ép hơn nữa.

Y nữ cầm bát thuốc không quay về báo cáo kết quả, Phùng ma ma lại nhìn qua khuôn mặt đầy nét trào phúng của chủ tử mình, không biết nên nói thế nào. Bà cứ cảm thấy thuốc này chẳng phải tuyệt tử canh, có lẽ đúng như Hoàng thượng dặn dò, là thuốc để bồi bổ thân thể. Những ngày gần đây không phải sắc mặt nường nường ngày càng trở nên hồng hào? Hai gò má xương xương cũng trở nên đầy đặn hơn trước, so với ngày xưa càng xinh đẹp. Làn da mềm mại trắng mịn phảng phất như có nước vậy. Bà chưa bao giờ nghe thấy việc tuyệt tử canh kia còn có công dụng là uống vào đẹp ra.

Đang lúc Phùng ma ma thất thần, Mạnh Tang Du đã điểm trang xong, khoác thêm áo nhẹ nhàng bước đến Càn Thanh cung tùy giá. Phùng ma ma vội vội vàng vàng đuổi theo. Mỗi ngày đều để nường nường mình tùy giá sau khi mặt trời lên cao, ngay cả việc này cũng đợi nường nường thức dậy

thì việc bao dung kia không giống giả vờ một chút nào. Nhưng nếu nương nương đã không thích nghe thì bà không nói là được.

Đám người vừa mới ra khỏi Bích tiêu cung không xa đã bị Hiền phi, Lệ phi ngăn lại. Tuy vẫn lụa là quần áo, nhưng lớp son phấn dày kia vẫn không có cách nào che được thần sắc mệt mỏi lo lắng kia. Trong mắt họ vẫn lên những tia máu đỏ, quả thực có phần đáng sợ.

“Thần thiếp bái kiến Đức phi nương nương.” Đám phi tần quỳ gối hành lễ, nhưng ngữ khí cũng chẳng hề lễ tiết cung kính như vậy.

“Tìm bản cung có chuyện gì? Mau lên, đừng dây dưa chậm trễ việc của bản cung.” Mạnh Tang Du nghịch nghịch bộ móng tay vàng của mình, cung trang màu vàng thêu chỉ bạc xa hoa khuất dưới áo khoác da điêu đen bóng. Bên mái tóc cài đóa mẫu đơn nở rộ, quý khí bức người. Cô nâng cằm lên, neho mắt nhìn, chỉ vài ba động tác đã khiến đám phi tần kia run rẩy trong lòng. Quả thực chống lại Đức phi không phải ý kiến gì hay! Đây chính là kẻ dám đánh chết cả Ngự lâm quân!

Thấy những kẻ khác có ý lùi, Lệ phi cứng rắn bước lên, dịu dàng cất lời, “Đức phi tỷ tỷ, bây giờ Lục hoàng nhi đang lâm bệnh, nhiều ngày rồi không được thấy Hoàng thượng, cả ngày nằm trên giường khóc lóc đòi gặp, khiến thiếp đau lòng xót xa. Hiện thời tỷ tỷ đang chấp chương phượng ấn, tương lai chắc chắn cũng được tuyển lựa, quan tâm đến hoàng tự chẳng phải là bổn phận chung hay sao? Xin Đức phi tỷ tỷ cùng Hoàng thượng đến cung thần thiếp nhìn qua Hoàng nhi một lần cũng được. Bây giờ trong cung, Hoàng tự điêu linh, nếu tỷ tỷ có tâm, hẳn là nên khuyên Hoàng thượng chia sẻ quân ân, khai chi tán diệp chứ không nên độc bá Hoàng thượng. Thái hậu vẫn còn ở đây, mong tỷ tỷ không nên phụ lòng mong mỏi của người.”

Bởi vì Bát Hoàng tử đổ bệnh mà Thần phi bị đánh vài bản, trước mắt không dám rời khỏi Bát Hoàng tử nửa bước, hận không thể đem mắt mình dính lên người cậu. Có Thần phi ‘làm mẫu’, đám phi tần không dám lấy cớ

Hoàng tử lâm bệnh mà đánh lấy Hoàng thượng, chỉ có thể thử lợi dụng Đức phi. Nếu Đức phi đã lấy được phượng ấn trong tay Thái hậu, thì khả năng leo lên ngôi Hậu là quá cao, hẳn nhiên cô ta phải nghĩ đến tương lai sau này, chẳng nên vì độc sủng nhất thời mà tự hủy con đường xán lạn phía trước.

Thái hậu đã có tuổi, điều người mong muốn nhất là gì? Nhất định là Hoàng tử nối dõi cho Hoàng tộc! Lần này Lệ phi toàn nói trúng điểm quan trọng, chỉ tiếc y thị không biết đến chân tướng sự thật, cũng không biết cấu tạo não của Mạnh Tang Du hoàn toàn khác người thường, cho nên lần này đành phải khiến cô ta thất vọng rồi.

Mạnh Tang Du hất cằm lên, trong đôi mắt nheo nheo đầy bức bối, nhưng khuôn mặt lại mỉm cười, lúc này cô đã hoàn toàn ngộ ra. Cô đã nghi ngờ tại sao tên đàn ông chết tiệt kia không dừng lại độc sủng mình, thì ra là giăng lưới mình như thế này đây! Nhiệm vụ làm ván gỗ qua cầu tưởng chừng như xong, nhưng lúc này lại bị lôi ra để một đám đàn bà dục cầu không được chĩa vào. Hẳn ta không thể chạm vào họ, lại không có cái cớ thích hợp, cho nên đẩy mình – đệ nhất sủng phi này bước chân vào giang hồ!

Mẹ kiếp! Lại bị lợi dụng!

Trong lòng Mạnh Tang Du tiểu nhân tao nhã giờ ngón tay giữa lên, trên mặt chỉ có nụ cười tươi tắn, sau đó nhẹ nhàng cất lời, “Bản cung không quan tâm đến chuyện con nối dòng hay không nối dòng kia. Đó là con của các người, liên quan gì đến bản cung? Muốn quan tâm cũng phải chờ khi bản cung thực sự lên làm Hoàng hậu thì nói tiếp. Những lời Lệ phi nói chẳng phải muốn bản cung hỗ trợ hay sao! Vả lại, mưa móc quân ân, khai chi tán diệp, nghe dễ lọt tai biết bao, nhưng nếu người Hoàng thượng độc sủng là các người, các người có cam nguyện nhường Hoàng thượng? Cầu nhiều cung thiếu, thịt ta ăn còn chưa đủ ngu gì giao ra cho người khác, muốn coi bản cung là con cóc? Có bản lĩnh thì cướp Hoàng thượng từ tay bản cung, đừng làm trò mèo trước mặt bản cung đây!”

Nhẹ nhàng chỉnh lại chiếc trâm mẫu đơn trên đầu, Mạnh Tang Du lướt qua đám phi tần ngây dại bên dưới, khoan thai đến Càn Thanh Cung. Phụ thân còn chưa lui xuống, anh trai lại bị tên kia kéo vào vòng xoáy, nắm giữ trong tay, còn nàng thì vẫn phải chịu số phận làm bia đỡ đạn! Thực ghen khuất!

Chờ Đức phi đi thật xa đám phi tần còn lại mới bừng tỉnh, sắc mặt hết xanh lại trắng, quả là sấm sét đánh ngang tai. Đức phi không chữ không nghĩa là chuyện không mấy xa lạ, mắng người cũng thô tục chẳng thua kém, khiến người ta không phản bác được nửa chữ. Vấn đề là cô ta toàn dùng mấy chữ dễ hiểu, nói toạc cả ra. Người cứng mềm đều không chịu kiểu này thì đối phó bằng cách gì? Chúng phi lắc đầu, phần nộ tự về cung mình. Quên đi, họ không phải là đối thủ của Đức phi tài không vẹn đức không toàn kia, vẫn nên quay về nghĩ biện pháp thuyết phục Hoàng thượng cùng Thái hậu còn hơn.

Trong Càn Thanh Cung, Chu Vũ Đế đợi mãi mà không thấy Tang Du đến, phất tay bảo Thường Hỉ xem có chuyện gì hay không.

Thường Hỉ đi tìm ám vệ, sau khi hỏi rõ nguyên nhân xong đi vào Ngự thư phòng, kể sất tai Hoàng thượng thì thâm to nhỏ, thuật lại lời nói hùng hồn của Đức phi không thiếu một chữ.

“Bản thân ăn không đủ?” Chu Vũ Đế lập đi lập lại mấy chữ kia, đập bàn cười ha ha, cười đến ngửa tới ngửa lui. Khẩu vị Tang Du nhà hãn quả thực là nhiều à nha! Nhưng sao hãn vừa nghe xong liền cảm thấy cả người đều thoải mái vui vẻ là thế nào?

Thường Hỉ lau mồ hôi lạnh trên trán, thâm lặng bặt ngón cái trong lòng. Đức phi nường nường quá mạnh mẽ, có phong cách!

Lúc Mạnh Tang Du ‘phụng phịu’ bước vào đại điện đã bắt gặp hai mắt đầy ý cười của Chu Vũ Đế. Thấy thần thái hãn như vậy, tà hỏa mới dịu

xuống trong lòng cô lại phùng cái bộc phát. Rõ ràng thằng cha này đang cười trên sự đau khổ của mình mà!

Càng nghĩ càng tức, Mạnh Tang Du hành lễ cho có lệ, lập tức đến bàn của mình lật xem sổ sách.

“Tang Du, nàng sao vậy? Miệng chu đến mức có thể treo được hai cái bình.” Chu Vũ Đế áp sát, ngồi xuống cạnh nàng, một tay nắn nắn vai nàng, một tay lại sờ sờ đôi môi hồng hồng đương bữu lên kia, ngữ khí cứng chiều không để đâu cho hết.

“Tránh ra, đừng phiền ta!” Chịu không thấu cái loại quấy nhiễu kia, càng chịu không thấu thái độ đùa giỡn của Chu Vũ Đế, trong cơn giận dữ, Mạnh Tang Du dùng hết sức tránh khỏi vòng ôm của hắn, hất tung sổ sách đang cầm trong tay, bộp một tiếng văng lên mặt hắn.

Tuy lần này là vô tình, nhưng Mạnh Tang Du cũng dùng bảy tám phần sức lực, chỉ một thoáng mà má hắn đã đỏ ửng cả lên.

Mạnh Tang Du ngây ngẩn cả người, bình tĩnh quan sát thần sắc khó lường của Chu Vũ Đế, không biết nên phản ứng như thế nào. Thường Hỉ có lưng so vai, đứng trong góc không dám nhúc nhích. Đức phi nương nương quả thực càng mạnh mẽ hơn so với hắn từng tưởng tượng. Đánh mặt Hoàng thượng? Tuyệt đối là người duy nhất trong cả Đại Chu!

Chu Vũ Đế sờ sờ bên mặt chết lặng của mình, nâng cằm nàng lên, chăm chú nhìn vào đôi mắt phượng kia, âm giọng cực kỳ nghiêm túc, “Nàng đang tức giận với trẫm?”

Môi Mạnh Tang Du giật giật, không biết phải nói thế nào. Cô đang bị sóng gió cuồn cuộn trong mắt hắn ép đến lo sợ.

“Nàng đang tức giận với trẫm.” Hắn lại lên tiếng, nhưng lần này lại là câu khẳng định. Hắn cup mắt, dường như đã hiểu ra. Đã bao lâu rồi? Đã bao

lâu rồi Tang Du mới biểu lộ tính tình chân thật của mình trước mặt hân? Cô gái muốn khóc thì khóc, muốn cười liền cười, lúc nào cũng đáng yêu, hiền ngang mạnh mẽ như vậy mà hân chỉ có thể nhung nhớ trong mộng. Nhưng hôm nay, Tang Du cũng không che giấu cảm xúc, cũng không giả vờ dịu ngoan, có phải hân đã mở được một khe hở nhỏ hẹp trên tấm khiên phòng bị trong lòng nàng? Nàng tức giận, có phải là nàng đang để ý đến mình?

Nghĩ đến đây, hân đỡ trán, bắt đầu cười rộ lên.

Mạnh Tang Du thấy hân im lặng hồi lâu không nói gì, trong lòng đang lo lắng không yên. Sắp chuẩn bị quỳ xuống thỉnh tội, đột nhiên hân lại bật cười hả hả, sau đó ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, trên mặt ngoại trừ thỏa mãn sung sướng thì chẳng thấy nửa phần tức giận.

“Tang Du, nàng đang giận lắm, thật tốt quá.” Hân ôm nàng thật chặt, nhẹ nhàng hôn lên vành tai nàng, lời nói chẳng đầu chẳng đuôi, khiến khóe miệng Mạnh Tang Du đơ cả ra.

Ai cha ~~ Lần này tên Hoàng để động kinh hơi nặng! Không phải hân là M (masochist) chứ? Thích bị người ta ngược đãi? Nghĩ đến đây, Mạnh Tang Du run lấy bấy, dùng ánh mắt quý dị đánh giá gương mặt cười ngây ngô kia. Thôi khỏi phải nói nữa, càng nhìn càng giống!

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Thử Lòng

Chu Vũ Đế cứ ha ha cười ngu, không phát hiện được ánh mắt đánh giá quỷ dị của Mạnh Tang Du. Đợi cười đã xong, hắn mới xoa xoa cái mũi nhỏ của nàng, dịu dàng hỏi, “Sao lại tức giận, hm?”

“Không gì.” Mạnh Tang Du nghiêng đầu né bàn tay vô phép vô tắc kia, giọng nói đã có phần mất kiên nhẫn. Cho tới tận bây giờ cô không phải là con ngốc cam tâm bị người khác lợi dụng. Bây giờ cô chỉ muốn xem mình đoạt được bao nhiêu lợi ích từ người đàn ông này. Huống hồ thái độ của hắn quả thực ‘ý vị sâu xa’, khó có thể dò xét được, chỉ bằng thử giới hạn của hắn thêm một lần nữa xem thế nào. Chỉ cần biết đâu là giới hạn cuối, đâu là nơi hắn vẫn còn có thể tha thứ bao dung mình, sau này cô mới có thể tính toán bước tiếp theo.

“Nàng không nói trăm cũng biết, là vì đám nữ nhân kia đúng không?” Chu Vũ Đế nâng cằm nàng lên, mạnh mẽ hôn một cái lên môi nàng, biểu cảm ngằm đặc ý. Hắn thực sự không ngờ Tang Du cũng sẽ vì hắn mà ghen. Nghĩ tới đây hắn lại muốn cười nữa.

Đôi mắt phượng đen trắng rõ ràng của Mạnh Tang Du hơi hơi nheo lại, quan sát hắn một hồi, thật sự không thể cung kính nổi. Đây coi như là một cách thử, thử xem trình độ tha thứ bao dung của hắn với cô cao đến mức nào.

Chu Vũ Đế lơ đãng, lại bắt đầu muốn cười, kề má mình cọ cọ má Tang Du, thận trọng cam đoan, “Nàng đừng giận, chỉ qua một thời gian nữa đám người đó sẽ không dám phiền nàng thêm lần nào.” Dứt lời, một tia sáng sắc lạnh lướt nhanh qua đáy mắt u tối của hắn.

Đúng vậy, đầu xuân tuyển tú thì người cũng không cần ván cầu ta nữa! Mạnh Tang Du trào phúng, lửa giận vốn đang âm ỉ giờ bùng lên, né khỏi vòng ôm của hắn, “Ta có thể tự ứng phó được, không phiền Hoàng thượng quan tâm! Tránh ra, ta muốn xử lý cung vụ!”

Lúc này ngay cả hai chữ ‘thần thiếp’ cũng quên nói. Chu Vũ Đế cảm thấy mỹ mãn, nới ra hai tay, nhẹ nhàng nói, “Được rồi, trẫm không phiền nàng nữa, lửa giận của bé con quả thật ghê gớm!”

Mi mới là bé con, cả nhà mi mới là bé con! Cái biệt danh này buồn ọe không chịu được, mà cái giọng của hắn lại sến súa chảy nước nữa chứ. Mạnh Tang Du run lấy bầy, sờ sờ mu bàn tay nổi đầy da gà, lật lật sổ sách xem xét, ánh mắt lóe lên tia sáng nghiền ngẫm. Xem ra trình độ tha thứ bao dung của hắn với cô quả rất cao, vấn đề là không biết cao đến bao nhiêu.

Mạnh Tang Du dùng ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua người đàn ông ngồi kia, hắn lại mỉm cười nhìn lại cô. Nụ cười này đơn giản đến mức không còn gì đơn giản hơn, lại thêm cái gì đó rất ngu dốt, nhưng không biết vì sao lại làm cô run sợ. Vội vàng cúi đầu, Mạnh Tang Du tập trung nhìn sổ sách, vành tai lặng lẽ đỏ ửng lên.

* * * *

Xử lý xong công việc, hai người nắm tay nhau trở về Bích tiêu cung. Trước đây dọc theo con đường này lúc nào cũng có thể dễ dàng bắt gặp tần phi trang phục bay bay theo gió, nhưng hôm nay lại không thấy bóng người nào. Mạnh Tang Du kinh ngạc nhíu mày, thấy thị vệ đứng canh giữ hai bên đường, bỗng nhiên ngộ ra.

“Sau này nàng cứ theo đường này đến Càn Thanh Cung, họ sẽ không dám làm phiền nàng nữa.” Siết lấy bàn tay nàng, hắn lấy lòng nói.

Mạnh Tang Du gật gật đầu, khóe mắt hơi xếch nhìn thoáng qua, bộ dáng quyến rũ đáng yêu như vậy khiến tim hắn đập thình thịch.

“Lần này hết giận trăm chưa?” Ôm Tang Du vào lòng, quần nàng trong lớp áo khoác ấm nóng, Chu Vũ Đế cắn vành tai như tuyết của nàng, thấp giọng hỏi.

Hai thân thể áp chặt vào nhau, mỗi một độ cong đều vừa khít, như thể trời sinh là vì nhau mà tồn tại. Thậm chí cơ thể hắn cũng vương đầy mùi hương của mình, hồ như là một loại đánh dấu. Hai tai Mạnh Tang Du lập tức đỏ rần rần, cố gắng trấn định trả lời, “Không giận nữa. Thiếp đói rồi, chúng ta nhanh trở về dùng bữa đi.”

Đáp lại nàng là nụ cười sung sướng thỏa mãn của hắn.

Trong Bích tiêu cung, thức ăn nóng hổi đã dọn sẵn. Không có cao lương mỹ vị, không có thịt cá, chỉ có một bàn tròn nho nhỏ cùng hai mặn, một rau, một canh, vô cùng đơn giản. Chu Vũ Đế vừa bước vào đại điện, thấy như vậy lại hoàn toàn hài lòng. Hắn rất nhớ khoảng thời gian sống êm đềm yên ả trong Bích tiêu cung dạo trước.

Cầm lấy đôi đũa bạc, hắn gấp thức ăn cho Tang Du, dịu hòa nói, “Nàng ăn nhiều một chút, gần đây sắc mặt cũng hồng hào, nhưng phải chú ý ăn uống, tẩm bổ đều đặn.”

Mạnh Tang Du cụp mắt xuống, đôi ngươi đảo đảo, đẩy phần thức ăn kia qua một bên, dịu dàng nói, “Thiếp không thích ăn cái này.”

“Sao vậy? Trăm nhớ bình thường nàng rất thích ăn.” Chu Vũ Đế nhíu mày.

“Bây giờ thiếp không thích nữa.” Mạnh Tang Du lười biếng hất hất vài hạt cơm trong bát, dáng vẻ phụng phịu vô cùng đáng yêu, khiến Chu Vũ Đế thực muốn cười.

“Vậy bây giờ nàng muốn ăn gì? Trăm sai người làm cho nàng, được không?” Đặt đũa xuống, hắn vén tóc Tang Du ra sau tai, vô cùng chiều

chuộng.

“Thiếp muốn ăn rượu hoa đào cuộn tôm.” Mạnh Tang Du không hề khách khí, trực tiếp yêu cầu.

“Đã nghe thấy chưa? Còn không đi xuống làm! Nói ngự trù nhanh tay lên!” Chu Vũ Đế nhìn cung nữ đứng ở một bên, ngữ khí không còn chút gì gọi là dịu dàng như khi nói với Tang Du.

Cô cung nữ kia cũng không dám chậm trễ, vội vàng chạy đến Ngự thiện phòng dọn dồ. Món ăn được bê lên, mùi thơm của rượu hoa đào lan tỏa khiến người ta muốn say.

“Bây giờ được chưa nào?” Chu Vũ Đế xoa xoa gương mặt mềm mịn của nàng.

“Hoàng thượng bóc vỏ cho thiếp.” Mạnh Tang Du gấp một con tôm lớn bỏ vào cái đĩa trước mặt hăn, yêu cầu này đúng là ‘được voi đòi tiên.’ Đôi mắt trong trẻo của nàng nhìn thẳng vào hăn, rất tốt, biểu cảm không hề thay đổi.

Không có gì gọi là mất kiên nhẫn, đáy mắt hăn lóe lên một tia sáng, dùng khăn tay cung nữ đưa tới cẩn thận lau tay, rồi từ tốn bóc vỏ, đưa tới bên miệng nàng, giọng nói yêu chiều tới mức chảy nước, “Ăn nhanh đi, không phải lúc này nàng mới bảo đói bụng hay sao.”

Mạnh Tang Du ăn luôn con tôm, đôi mắt nheo nheo che lại tia nhìn phức tạp. Trình độ bao dung của hăn đã vượt quá sự mong đợi của mình, mà chính cảm giác này lại khiến cô hoảng hốt.

Chu Vũ Đế cup mắt mỉm cười, nhẫn nại bóc vỏ từng con tôm rồi bỏ vào bát Tang Du, còn chính hăn lại không ăn một miếng nào. Sao hăn lại không nhìn ra Tang Du đang thử mình? Mọi thứ khiến cảm xúc hăn mông mênh hạnh phúc. Đây có phải đang chứng minh Tang Du bắt đầu nhìn vào sự thay

đôi cửa hăn, cũng mở ra một lớp phòng vệ dày trong tim, bước một bước về phía hăn. Tuy rằng bước đi này rất nhỏ, nhưng đối với hăn mà nói chính là sự khích lệ vô cùng lớn lao.

Trong lúc không để ý, Chu Vũ Đế đã bóc vỏ hết nguyên một đĩa tôm lớn. Hăn chậm chậm dùng khăn tay lau sạch mấy ngón tay dính đầy rượu, một tay chống má, tập trung thưởng thức tướng ăn của Tang Du. Trong lòng thỏa mãn đã khiến hăn no bụng, không cần ăn cái gì vẫn rất có tinh thần. Cái này đại khái là ‘có tình uống nước cũng no’ đi!

Nghĩ đến đây, hăn khẽ cười ha ha.

Mạnh Tang Du bị hăn nhìn đến run da đầu, cảm thấy thử tên đàn ông này ngay trên bàn cơm không phải là một ý kiến hay. Vậy ra dạ dày mình lại chịu khổ hay sao. Nhiều tôm như vậy, cô ăn đến lúc nào mới hết? Vốn không có thói quen lãng phí thức ăn, cô gắp một con tôm đã bóc vỏ, kề bên miệng hăn, dịu êm mở miệng, “Hoàng thượng cũng ăn với thiếp! Nếu ăn không hết thiếp không cho ngài đứng lên nha.” Dầu trong lòng không chịu thừa nhận, nhưng ở tiềm thức, Mạnh Tang Du đã đưa hăn vào trong phạm vi vô hại, bằng không ngữ khí cũng sẽ chẳng thay đổi một cách tùy ý như vậy.

Ngay cả Mạnh Tang Du cũng không phát hiện được sự thay đổi của mình, thì hăn lại lập tức cảm giác được. Khẽ cười một lúc, hăn mới từ từ ăn con tôm kia. Ừm, đây còn hơn cả mỹ vị nhân gian.

Hai người tình chàng ý thiếp nồng thắm ấm áp khiến đám người Phùng ma ma trở mắt nhìn mấy lần. Xem Hoàng thượng thế kia thì diễn trò chỗ nào chứ? Phùng ma ma lắc đầu trầm nghĩ. Ngân Thúy cùng Bích Thủy cũng lộ ra biểu cảm ‘sâu xa.’

Ăn uống xong, hai người lại đi dạo trong Ngự hoa viên một lúc, đến khi tuyết rơi mới nắm tay quay về Bích tiêu cung. Trong tấm điện ấm áp, mấy

chậu hoa mẫu đơn đương trổ lá, xanh um tươi tốt, vài cành đã có nụ, ít ngày nữa sẽ nở. Mùi cỏ cây, hương hoa phảng phất đổ đầy trong bầu không khí, thấm vào ruột gan.

Chu Vũ Đế dựa mình vào ghế quý phi đặt cạnh cửa sổ, trong lòng ôm Tang Du. Phát quan cùng trang sức trên đầu hai người đã được lấy xuống, đôi tóc đen dài buông xõa, như hai mà một quấn quít vào nhau. Một tay Chu Vũ Đế cầm sách cùng xem với Tang Du, một tay luồn vào trong tóc nàng nhẹ nhàng vuốt. Vị trí cùng hành động giống hệt như trước kia Mạnh Tang Du cùng A Bảo bên nhau, khiến Chu Vũ Đế hoàn toàn thỏa mãn.

Trước kia lúc nào cũng bị Tang Du ôm đọc sách, bây giờ rốt cuộc hẳn cũng đã có thể ‘đảo khách thành chủ.’

Đây là một quyền du ký, rất hợp với khẩu vị Mạnh Tang Du, cô xem đến mê mẩn, mà da đầu êm ái thoải mái cũng khiến người ta muốn lười biếng gấp bội. Cô híp mắt, hơi nghiêng người, biếng nhác rúc vào lòng hắn, đầu ngón tay vô thức quấn một lọn tóc đen. Lọn tóc này là của hai người, một vòng quấn quanh tay nàng, rồi một vòng tản ra, mang theo một ý nghĩa mơ mơ hồ hồ.

Chu Vũ Đế bị ngón tay trắng muốt cùng lọn tóc đen óng kia hấp dẫn, màu sắc đối lập khiến hắn hoa mắt trầm mê. Hần kết chuyển động lên xuống, cầm lấy tách trà đặt trên bàn nhấp một ngụm, rồi lại cúi người tách mở đôi môi Tang Du, rót vào trong miệng nàng. Vị nước trà hơi đắng lại ngọt vương trên lưỡi hai người, sau đó trôi xuống. Sách trong tay đã bị quăng xuống dưới ghế tự lúc nào, phát ra âm thanh nặng nề.

Đôi tóc đen dài quấn quít, nước trà chảy ra từ khóe miệng nàng, trượt xuống gò má trắng ngần xinh đẹp, ngấm xuống lớp vải trên ghế tạo thành một đường chỉ bạc. Âm thanh môi lưỡi âu yếm cũng khiến cung nhân đứng hầu ngoài cửa cung ‘mặt đỏ tim đập.’

Vạt áo xộc xệch lộ ra đầu vai xinh đẹp, không khí lành lạnh chợt khiến Mạnh Tang Du tỉnh táo lại. Nàng đẩy đẩy bờ ngực mạnh mẽ của hân, hơi thở dồn dập, “Không muốn đêm nay, rất mệt.”

Mấy ngày qua đêm nào cũng ái ân đến tận đêm khuya khiến thất lưng cô đau thấu. Trải qua mấy lần thử, cô biết rất rõ, cho dù mình cự tuyệt hân cũng không tức giận. Cho đến bây giờ Mạnh Tang Du cô luôn là người thông minh, lúc nào cũng có thể biết trước biết sau, không bao giờ chạm đến giới hạn của người khác.

Quả nhiên Chu Vũ Đế bất động một hồi, đầu dúi vào trong cổ nàng thở dốc, lúc lâu sau mới cười ha ha, tiếng cười khàn khàn đầy vui vẻ. Tang Du quả thực rất thông minh, chính vì sự thông minh này mới khiến hân tìm được cơ hội phá lớp phòng vệ của nàng. Nàng không hề biết lúc thử mình cũng là lúc nàng đang từng bước tới gần mình. Chờ cho đến khi nàng bước vào cấm địa trái tim mình, thì nghĩ đến chuyện thoát ra ngoài là không được! Nàng chỉ có thể thuộc về mình, là của mình!

“Được rồi, đêm nay trăm không làm gì cả, chỉ ôm nàng ngủ thôi.” Hân ngừng đầu, đôi người sâu thẳm như chất chứa cả những vì tinh tú trên trời cao, thâm ý khiến Mạnh Tang Du không nắm bắt kịp.

Trong lúc nàng vẫn thất thần, hân đã bế nàng lên, đặt xuống đệm chăn ấm áp dễ chịu. Ngoài cửa sổ, từng bông tuyết rơi rơi như lông ngỗng nhẹ nhàng đáp xuống đất, trong yên tĩnh hồ như có thể nghe được âm thanh lao xao ấy. Mạnh Tang Du được hân ôm vào lòng, thả xuống một nụ hôn ấm áp lên trán, cũng như hoa tuyết bay xuống, nhưng sao lại mang đến lo lắng bất an.

Mạnh Tang Du cọ cọ lớp áo lót tơ lụa trước ngực hân, trong tiếng cười khàn khàn khẽ khẽ bên trên nhắm mắt lại. Tựa hồ, để hân chiều chuộng một chút, âu yếm một chút cũng không có gì sai cả. Đã từ lâu lắm rồi cô mới có được cảm giác cùng một người gần bó kề cận.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Hồi Triều

Rốt cuộc ngôn luận thô bỉ ‘cầu nhiều cung thiếu’ của Đức phi nương nương không hề làm cho Thái hậu cùng Hoàng thượng chú ý mảy may. Lại thêm việc không bao lâu nữa Mạnh quốc công sẽ khải hoàn về triều, trong khoảng thời gian này gia tộc nhà họ Mạnh danh vọng vẻ vang, tất cả phi tần dần dần ngơi nghỉ, âm thầm an ủi bản thân: Hoàng thượng sủng ái Đức phi chẳng qua chỉ là vì Mạnh quốc công, chẳng bao lâu nữa cũng sẽ phai nhạt!

Đám phi tần dồn nén uất ức trong lòng, dĩ nhiên ra sức giải tỏa trên người Thẩm Tuệ Như. Các loại hình tra tấn lần lượt được áp dụng hết lên người y thị, khiến y thị sống không bằng chết. Nhìn móng tay bị rút sạch, máu thịt lẫn lộn không rõ, trên cơ thể không một chỗ nào lành lặn, cô ta co người nằm trên chiếc giường hôi thối dơ bẩn, trong mắt tràn đầy oán độc cùng căm thù điên dại.

Ngày hôm nay, người được con dân Đại Chu trông ngóng – quân binh nhà họ Mạnh rốt cuộc cũng phi vó ngựa vào thành. Nơi đại quân đi qua đều được nhân dân mừng rỡ cúi chào, Chu Vũ Đế cũng tự đi lên thành lầu nghênh đón. Sắp xếp binh sĩ ổn thỏa, vài tướng lĩnh nâng một chiếc hộp đen bước vào Cấm cung nguy nga, các đại thần văn võ đứng ở hai bên trái phải, ánh mắt nhìn về phía đoàn người vừa kính vừa sợ.

Mạnh quốc công chính là đại mãnh tướng hàng đầu Đại Chu, mà Hoàng thượng lại ra lệnh chém mười vạn người, hành động diệt sạch tộc Man di lần này để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng tướng sĩ. Ác chiến nhiều lần, họ oán hận man di hơn bất cứ ai, hoàn toàn vui lòng phục tùng vị Đế vương trẻ tuổi nhưng thủ đoạn cũng đầy máu tanh này, kính trọng không thua chủ soái mình.

“Trình lên đi.” Thấy chiếc hộp đen trong tay Mạnh quốc công, ánh mắt Chu Vũ Đế lóe lên, lạnh lẽo cất lời.

Mạnh quốc công vâng lệnh, giao hộp cho Thường Hỉ, nhìn thoáng qua hàng võ tướng bên trên, thấy con mình tinh thần vui vẻ hăng hái, tâm trạng ông phức tạp khôn kể, không biết nên vui hay nên buồn.

Thường Hỉ vừa mở hộp ra, các đại thần bên dưới, đặc biệt là hàng văn thần đều nhất tề hít vào một hơi. Bên trong chẳng phải vật gì quý giá trên đời, mà là một cái đầu người, hai mắt trợn trừng, biểu cảm ghê sợ, rõ ràng chính là Nha Luật Hãn Vương bại trận bị chém.

Biểu cảm các vị đại thần đều hoảng sợ, đồng loạt cúi xuống, nhưng Mạnh Viêm Châu cùng các tướng lĩnh mới vừa trở về lại khí huyết bừng bừng.

Ánh mắt Chu Vũ Đế tối như mực, nhìn chăm chăm vào cái đầu trước mắt một hồi lâu mới đập bàn cười to, tiếng cười sang sảng, “Tốt! Trẫm đã từng thề lúc sinh thời phải san bằng Hoàng triều Nha Luật, dùng máu thịt tộc Man tế mấy trăm vạn oan hồn oan uổng của con dân Đại Chu ta. Lời thề này rốt cuộc cũng đã thực hiện được!”

“Hoàng thượng thánh minh, trời cao bảo vệ Đại Chu ta!” Mạnh quốc công bước lên một bước, chấp tay đáp lời. Vị Đế vương này dẫu trẻ tuổi nhưng vẫn đủ năng lực khiến ông kính phục.

“Không phải trẫm thánh minh, mà là các tướng sĩ của trẫm dũng mãnh! Không có các người thì trăm năm an khang của Đại Chu từ đâu mà đến?” Chu Vũ Đế cười ha hả, ra hiệu cho Thường Hỉ ban bố thánh chỉ trọng thưởng tam quân xuống.

Mạnh quốc công đứng yên, biểu cảm trên mặt vô cùng nghiêm trọng. Ông đã đứng hàng công hầu, tay cầm trọng binh, quả thực khó có thể xem

nhẹ. Lúc này danh vọng lại thêm một bước lớn, đối với nhà họ Mạnh là họa không phải phúc, là thời điểm nên buông bỏ sự nghiệp.

Nghĩ đến con gái vẫn còn bị giam cầm trong thâm cung, nghĩ đến những lời đồn đại con được sủng ái dạo gần đây, Mạnh quốc công cười khổ. Đợi thánh chỉ ban bố xong, ông liền bước lên thêm một bước, chấp tay nói, “Hồi Hoàng thượng, lần này vi thần gặp nạn, bị thương căn cốt, khó có thể đảm nhiệm chức vụ Kiến uy Đại tướng quân, mong Hoàng thượng chuẩn vi thần trở thành trí sĩ. Đây là binh phù, xin Hoàng thượng nhận lại.”

Chu Vũ Đế nhận lấy binh phù trong tay Thường Hi, im lặng một lúc lâu. Trong đại điện vô cùng yên tĩnh, mọi người đều đang cố phỏng đoán tâm tư vị Đế vương trẻ, cũng âm thầm bội phục sự quyết đoán của Mạnh quốc công. Lúc này mới chính là thời cơ ẩn lui tốt nhất.

Đã nhận được tin tức xác thực ám vệ đưa đến từ trước, ngoại trừ một ít vết thương nhỏ do nhiễm khí lạnh, thân thể Mạnh quốc công không có vấn đề gì đáng lo. Chu Vũ Đế vuốt tẩm hổ phù lạnh lẽo trong tay, biểu cảm khó lường. Đây là thứ hắn luôn muốn đoạt lại từ tay Mạnh quốc công, nhưng lúc cầm vào trong tay rồi lại cảm thấy mọi thứ lại nhẹ tênh. Chấp chương quân đội là dựa vào lòng người cùng quyết đoán, không phải là một vật chết như thế này.

Nhìn biểu cảm sốt ruột của các vị tướng lĩnh bên dưới, Chu Vũ Đế mỉm cười, đưa hổ phù cho Thường Hi, chậm rãi cất lời, “Sức khỏe Mạnh quốc công cường kiện hơn cả nam nhi trẻ tuổi, một chút lạnh giá chắc hẳn không có ảnh hưởng gì lớn, hà cớ gì lại lui về làm trí sĩ? Trẫm sẽ đưa vài thái y đến chăm sóc Mạnh quốc công, ít ngày nữa có thể cầm binh ra trận. Quốc công chính là quân hồn của Đại chu, có Quốc công ở đây trẫm mới có thể yên tâm, con dân Đại Chu ta mới an ổn làm ăn. Hãy nhận lại hổ phù này đi.”

Nhận lấy hồ phù Thường Hỉ trao trả, Mạnh quốc công không thể tin được, nhìn thoáng qua vị Đế vương ngồi trên. Quân quyền này không phải là thứ hẳn luôn tâm tâm niệm niệm? Sao bây giờ lại trả về? Giờ khắc này, trong đầu Mạnh quốc công hiện lên không biết bao nhiêu âm mưu quỷ kế đang chờ phía trước, sống lưng lạnh buốt.

Thấy đáy mắt Mạnh quốc công có ý ngăm cảnh giác, Chu Vũ Đế cười khê, lúc này mới phất tay tuyên bố tan triều.

Lúc Mạnh quốc công cùng con sóng vai hướng ra ngoài điện, trên mặt ông vẫn còn biểu cảm do dự. Bổng Thường Hỉ gọi giật, nói là Hoàng thượng đặc chuẩn ông cùng Đức phi gặp mặt một lát, trong lòng không khỏi mừng rỡ. Mạnh Viêm Châu cũng vui vui vẻ vẻ đi theo.

Hai cha con vừa mới bước vào Bích tiêu cung mới ngấn người ra. Cách bày trí trong Bích tiêu cung giống hệt khuê phòng Mạnh Tang Du dạo trước, chẳng qua là diện tích lớn hơn mà thôi. Vật dụng trong điện cũng không xa hoa sang trọng, nhưng mỗi một góc nhỏ, mỗi một đồ vật đều được sắp đặt tinh tế trang nhã. Chính giữa điện đặt rất nhiều chậu hoa khoe sắc, như mang lại không khí xuân tươi mới dạt dào, mùi hương thanh thoát lan tỏa, dễ thả lỏng tâm trạng.

Mạnh Tang Du ngồi ngay ngấn trên ghế chủ vị phía trên, mặc triều phục nhất phẩm, khí thế mạnh mẽ. Hai cha con dừng bước, cố kềm chế kích động trong lòng, chuẩn bị quỳ xuống hành lễ.

“Mau đứng lên!” Mạnh Tang Du chờ không kịp, vội vã đi lên phía trước đỡ cha đứng dậy. Vừa chạm vào tay cha đã thấy hơi lạnh đau đớn, đôi mắt lập tức đỏ lên, từng giọt nước lớn mẩn mẩn rơi xuống. Trước mặt người khác lúc nào cũng cứng rắn mạnh mẽ, nhưng chỉ cần là ở trước mặt cha, cô vẫn là cô gái nhỏ không bao giờ lớn.

“Hài tử ngốc, khóc cái gì, không phải cha đã trở về hay sao!” Ông nhúu mày, muốn lau nước mắt cho con gái, nhưng lại thấy những ngón tay thô ráp chai sần của mình liền dừng lại. Nhìn da dẻ con hồng hào, mặt mày sáng sủa, thân thể đầy đặn hơn so với lúc tiến cung, hiển nhiên cuộc sống cũng ổn định vui vẻ, trong lòng đã được an ủi rất nhiều, sống mũi cũng cay cay.

Phùng ma ma bước lên phía trước dâng một cái khăn tay, Mạnh Viêm Châu chọc cười vài câu mới có thể đỡ được cha và con gái bình ổn tâm trạng kích động của mình.

“Sao Hoàng thượng không chịu nhận lại hồ phù của cha?” Vừa hỏi xong những chuyện cha đã trải qua cùng việc của anh trai Cẩm y vệ xong, Mạnh Tang Du uống một ngụm trà nhỏ, biểu cảm nghiêm trọng.

“Cha vừa khai hoàn hồi triều, Hoàng thượng lập tức tiếp nhận hồ phù cùng quân quyền chắc hẳn sẽ khiến chúng sĩ không phục, ‘phi điều tẩn lương cung tàng’ (khi chim chóc bị bắn chết thì cây cung tốt cũng xếp xó theo) không phải là chuyện hay. Cha đã thể hiện rõ lập trường không tranh quyền đoạt lợi, chắc hẳn hẳn không còn cố kị nhà chúng ta như dạo trước nữa. Chờ một thời gian ngắn, cha nhắc lại việc này lần nữa hẳn sẽ đồng ý.” Mạnh quốc công chờ con gái cho cung nhân lui hết mới từ từ phân tích.

“Chắc là như vậy.” Mạnh Tang Du xoa xoa cằm.

“Sao hả? Hoàng thượng người ta là nhân vật anh hùng, một khi đã nói tin tưởng phụ thân thì nhất định là thật, ta thấy căn bản Hoàng thượng không có tính toán việc thu hồi quân quyền, là hai người suy nghĩ nhiều quá!” Mạnh Viêm Châu lơ đãng phất phất tay, trên mặt hoàn toàn là vẻ sùng kính với bề trên.

Chưa gì đã bị dạy thành ‘trung khuyến’, nói trong đầu anh toàn là cơ bắp cũng không sai! Gân xanh trên thái dương Mạnh Tang Du giật giật, cũng

không nói gì thêm nữa. Cô biết, anh trai lúc nào cũng suy nghĩ mọi chuyện đơn giản, tâm tư không sâu, chắc chắn là một bề tôi trung thành khiến hân vừa lòng. Lấy tư thái này nhậm chức ở Cẩm y vệ thì tương lai tươi sáng rộng mở. Nếu dạy cho anh những mưu toán tính toán ngược lại không hay.

Hiển nhiên Mạnh quốc công cũng có suy nghĩ tương tự, cha và con gái ăn ý liếc mắt nhìn nhau, vòng qua đề tài này.

Mạnh Tang Du không thấy sắc mặt cha có gì bất thường, xoay xoay tách trà trong tay, chắc chắn hỏi, “Trước lúc cha gặp nguy hiểm không nhận được lá thư con gửi từ nhà đúng không ạ?”

“Thư nhà?” Mạnh quốc công nhướn mày, trầm ngâm trả lời, “Quả thật không có, lúc trở về lại bận rộn chiến sự, người phụ trách thư từ cũng không đề cập gì với cha, hẳn là đã lẫn vào trong giấy tờ, để cha trở về tìm lại.”

Trái tim đang lơ lửng của Mạnh Tang Du lập tức được thả xuống. Cha không biết chuyện này cũng tốt. Bí mật của Hoàng thất kinh thiên động địa thì cứ để nó tự hư thối mà biến mất, càng ít người biết càng tốt. Cô xua xua tay, ngử khí thận trọng, “Sau khi cha tìm được hãy đốt thư, tuyệt đối đừng mở ra xem.” Cũng may cô dùng mật mã viết cho cha, người khác đọc được cũng không là vấn đề gì.

Sắc mặt Mạnh quốc công thay đổi, nhưng vì tin tưởng con cũng không hỏi gì nhiều, chỉ gật đầu đồng ý. Một khi cha đã hứa thì tất sẽ làm được, Mạnh Tang Du cũng hoàn toàn yên tâm, trên mặt lộ nụ cười tươi tắn. Mạnh Viêm Châu lại không hiểu gì, nhưng cũng biết phụ thân cùng muội muội luôn giấu mình nhiều chuyện, có hỏi cũng không nói.

Ba người tâm sự một lúc, Mạnh quốc công do do dự dự rồi mới nói ra ưu phiền tận đáy lòng cho con gái nghe, “Du nhi, lần này cha gặp nạn cũng có bàn tay Nhị thúc con nhúng vào. Nếu không phải hân động tay động

chân với ngựa của cha, cha cũng sẽ không phải suýt bỏ mạng nơi xứ người. Hẳn liên thủ cùng Tạ Chính Hào, muốn trừ bỏ cha cùng Hàn Xương Bình, cướp lấy tước vị cùng quân quyền.”

Mạnh Tang Du nhíu mày, trong mắt dấy lên hai ngọn lửa giận, Mạnh Viêm Châu chút nữa đã đập bàn nhảy dựng. Từ nhỏ đến lớn Nhị thúc được Mạnh lão phu nhân nuôi chiều, cũng có con trai trưởng, đối với huynh trưởng mình ghen ghét tị nạnh, không chỉ một lần thọc gậy bánh xe trên chiến trường. Nếu không có chỗ dựa là Mạnh lão phu nhân, hẳn hẳn đã phải ra ở riêng từ lâu. Nhưng quả không ngờ, cho dù Mạnh lão phu nhân khuất núi, mất đi chỗ dựa, không những hẳn chẳng biết lùi mà ngày một quá đáng, không biết quân công cùng vinh hoa phú quý đổ trên thân là nhờ ai mà có.

Mạnh Tay Du siết chặt nắm đấm, âm thanh lạnh lùng, “Cầu kết cùng Tạ Chính Hào? Đây chính là tội thông đồng với địch bán nước! Nếu như Hoàng thượng biết được thì già trẻ lớn bé nhà họ Mạnh sẽ bị y liên lụy!” Đối với vị Nhị thúc luôn muốn ám hại người nhà như thế này, Mạnh Tang Du chỉ có ghét cay ghét đắng, không thể yêu thương nổi.

“Mẫu thân và muội muội nói đúng, Nhị thúc chính là tai họa, nên tách riêng từ lâu!” Lòng Mạnh Viêm Châu tràn đầy căm phẫn, nghiêng răng ken két.

Biết ý con gái lo lắng, sắc mặt Mạnh quốc công mới thả lỏng được đôi chút, trầm giọng nói, “Trước trận chiến cha đã xử lý y, dù chết cũng để lại cái danh trung liệt cho y. Chỉ lo Nhị thẩm cùng hai con của y còn ở nhà, quả thực cha không biết nên xử lý như thế nào.” Làm chủ soái một đội quân, Mạnh quốc công sao có thể là hạng người dễ dàng nhân từ nương tay? Cho dù là người nhà, cho dù dựa vào luân lý đời thường, nhưng nếu chạm đến giới hạn, ông cũng không thể nhường bước lần nào nữa. Giữa toàn bộ gia tộc nhà họ Mạnh cùng chi thứ hai, ông không hề do dự chọn cả dòng họ, chỉ độc có cảm giác trút được gánh nặng, không hề bi thương đau lòng. Sự

nhân nãi của ông đối với chi thứ hai đã đến giới hạn cuối, tin rằng liệt tổ liệt tông nhà họ Mạnh dưới tuổi vàng cũng thông cảm cho ông.

“Mua một thôn trang nhỏ, để họ sống ở đấy.” Kẻ gây nên mọi chuyện đã chết, Mạnh Tang Du nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí cực kỳ lạnh lùng.

Mạnh quốc công trầm ngâm một lát mới lắc đầu nói, “Còn chưa phải lúc, dù như thế nào bây giờ họ cũng được xem như con của tướng trung liệt, cả kinh thành đều đổ dồn ánh mắt về đây, cha không thể tuyệt tình như vậy được. Trước tiên vẫn đưa về phủ ta, hết năm nay tính tiếp.”

“Như thế cũng tốt.” Mạnh Tang Du đồng ý. Mạnh Viêm Châu không có cơ hội xen mồm, cũng không có ai nghe ý kiến mình, chỉ có thể bực mình hừ hừ.

Đúng lúc này, ngoài điện vang lên tiếng thái giám, Chu Vũ Đế gạt rèm châu bước nhanh vào

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Yến Tiệc

Ba người lập tức đứng dậy hành lễ, Chu Vũ Đế lại nhanh tay ngăn lại.

“Không cần đa lễ, ngồi đi.” Kéo tay Tang Du ngồi xuống ở ghế chủ vị, lại thấy đôi mắt đỏ hoe của nàng, hàng mày rậm của hấn nhíu lại, ngón tay xoa xoa mắt nàng, dịu dàng an ủi, “Cha và con gái gặp nhau vốn là chuyện tốt, sao nàng lại khóc thế?”

“Thiếp rất vui.” Mạnh Tang Du nắm tay hấn, khẽ khàng nói. Bởi vì cha bình an trở về, lại vì hấn để mình và cha gặp nhau, nụ cười bây giờ của cô hoàn toàn chân thành, ánh mắt ấm áp không hề vẩn chút hư tình giả ý nào.

“Vui cũng khóc, sao giống trẻ con như vậy?” Chu Vũ Đế bị nhìn đến nóng cả tim, đầu ngón tay nắn nắn mũi nàng, ngữ khí chiều chuộng không nói nên lời.

Thấy ánh mắt chăm chú khác thường của Đế vương nhìn con gái mình, Mạnh quốc công hạ tầm mắt, tâm tư chuyển động. Cùng là nam nhân, cũng có tình cảm sâu nặng với thê tử, sao ông không biết hàm nghĩa của ánh mắt đó? Hoàng thượng đã sa vào lưới tình của con gái, chẳng phải vì trấn an mình, chuyện này không thể nghi ngờ được.

Không phải ông đã nói con gái mình ưu tú đến mức nào sao? Nếu Hoàng thượng chương tai gai mắt thì quả là hấn có mắt không trông!

Nghĩ đến đây, Mạnh quốc công tự hào cười, trái tim dần dần tĩnh lại, trò chuyện vui vẻ cùng Đế vương. Đợi đến gần trưa, nhắc đến thê tử vẫn còn ngóng trông nơi nhà, ông cùng con trai đứng dậy cáo từ, Đế vương tự mình đưa đến cửa cung.

Nghiêng đầu nhìn biểu cảm của Mạnh quốc công, Chu Vũ Đế mỉm cười, thận trọng lên tiếng, “Sau khi trở về Quốc công không được nghỉ nhiều, chuyên tâm dưỡng bệnh là được. Trẫm tin người, cho nên tạm thời trẫm sẽ không thu hồi quân quyền này về.”

“Hoàng thượng, đã trừ xong Man di, vi thần đã không còn chôn dụng võ, Hoàng thượng vẫn nên nhận quân quyền trở về.” Mạnh quốc công không chậm trễ, lập tức chấp tay trả lời.

“Trước khi chấn chỉnh bên trong phải giải quyết việc bên ngoài. Họa ngoại xâm đã trừ, bây giờ là lúc dọn dẹp ung nhọt trong cung, sao Mạnh quốc công vội lui trở về an dưỡng? Trong vòng hai năm nay Đại Chu ta tất có chiến sự phát sinh, Mạnh quốc công hẳn rồi sẽ có đất dụng võ!” Bàn tay đặt trên vai Mạnh quốc công dùng sức nhấn một cái, trong đôi mắt tối của Chu Vũ Đế lóe lên chiến ý.

Nội ưu? Trừ phiên? Trong lòng Mạnh quốc công giật mình, cân nhắc một lát rồi chấp tay nói, “Tất nhiên vi thần đồng tâm cùng Hoàng thượng lo lắng cho đất nước!” Ngay cả việc đại sự xa chuyện quân thần này cũng tiết lộ cho mình biết thì có thể thấy được Đế vương đã tin tưởng mình đến mức nào. Mạnh quốc công xuất thân từ binh nghiệp, vô cùng quyết đoán, lúc này đã bỏ lại tâm tư ẩn dật an nhàn. Nếu có thể giúp đỡ được vị Đế vương này thống nhất đất nước, coi như ông sống không uổng cuộc đời, đến lúc đó trao trả quân quyền cũng không muộn.

“Vi thần cũng nguyện vì Hoàng thượng đầu rơi máu chảy không từ!” Mạnh Viêm Châu không cam lòng bị gạt lại phía sau, mạnh mẽ cất lời. Lúc này địa vị của tể phụ trong lòng hẳn đã bằng với cả phụ thân, thậm chí còn như thần.

“Ha ha, tốt! Có hiền thần lương tướng, trẫm có hy vọng!” Chu Vũ Đế phát mạnh vai Mạnh Viêm Châu, tiếng cười sang sảng vạn trượng.

* * * *

Nhân binh sĩ trở về kinh trước dịp mừng năm mới ba ngày, tiệc khao thưởng ba quân cùng tiệc rượu hàng năm của Hoàng thất hợp lại thành một. Người tham gia yến tiệc là toàn bộ chư tướng trong quân đội cùng quan viên tứ phẩm, tình huống trước nay chưa từng có.

Quá nửa giờ Dậu, đèn đuốc trong Bảo Hòa Điện sáng lòà, hương rượu nguyên chất lan tỏa, quan viên văn võ ấn phẩm cao được chia ra ngồi hai bên, vừa nói chuyện vừa chờ Hoàng thượng giá lâm. Mạnh quốc công ngồi ở vị trí đầu tiên trong hàng quan võ, xung quanh đầy quan viên khác đến bắt chuyện, vô cùng nổi bật. Mạnh Viêm Châu ngồi bên cạnh Diêm la mặt lạnh Diêm Tuấn Vĩ, miễn phải làm mấy chuyện xã giao phiền phức.

Trong Từ Ninh Cung, Thái hậu gặp xong các mệnh phụ, được Mạnh Tang Du đỡ lấy đến tham yến ở Bảo Hòa Điện. Ở yến tiệc cung đình như thế này, ngoại trừ nhất phẩm cáo mệnh phu nhân thì chỉ có tần phi từ hàng nhất phẩm mới có tư cách tham gia. Hôm nay, mọi phi tần đều chỉ có thể dùng ánh mắt ghen ghét tiến bước Mạnh Tang Du, Hiền phi cùng Lệ phi.

Thấy Mạnh Tang Du đỡ tay trái của Thái hậu, hai người vừa chậm chậm đi vừa nói chuyện, thái độ thân mật vui vẻ hết như mẹ chồng nàng dâu của một gia đình bình thường, hai mắt Hiền phi tối lại, tiến lên hai bước muốn đỡ tay phải Thái hậu. Đến lúc bốn người nhập điện, nếu mình ở phía sau Mạnh Tang Du kia chẳng phải tự dẫm chân lên cái thế yếu nhược?

Thái hậu dễ dàng nắm bắt được tâm tư của y thị, bà rất căm ghét việc lợi dụng lấy lòng, hất tay Hiền phi, hờ hững cất lời, “Ai gia còn chưa đến nông nỗi không thể đi được, hà cớ gì phải hai người nâng đỡ? Thật khiến người ta chê cười!” Dứt lời, bước chân nhanh hơn vài phần.

Sắc mặt Hiền phi hết trắng lại đỏ, trong lòng vừa thẹn vừa giận. Lệ phi thản nhiên cười nhạt, dùng khóe mắt nhìn thoáng qua, bước nhanh đuổi

theo Thái hậu. Lúc bốn người đến, Chu Vũ Đế cũng đang bước chân vào đại điện, dưới ánh nến chiếu rọi, long bào màu vàng sáng ánh lên kim quang, chiếu vào khuôn mặt tuấn mỹ cùng khí phách mạnh mẽ của hần, như thần thánh hạ phàm, khiến Hiền phi cùng Lệ phi đỏ ửng cả mặt.

Thái hậu nhìn thoáng qua Mạnh Tang Du, thấy khéo miệng nàng nhếch lên cười, đáy mắt tĩnh lặng, lại quan sát đôi mắt con mình lờ lờ tỏa sáng, khẽ lần phật châu trong tay, âm thầm lắc đầu. Hai đứa trẻ này thật thú vị, lần này xuống núi cũng không bỏ công!

Chu Vũ Đế nhanh chân bước đến, cùng Mạnh Tang Du một trái một phải đỡ Thái hậu bước vào đại điện. Đợi Thái hậu an ổn, hần đi đến ghế chủ vị ngồi xuống. Bách quan quỳ xuống hùng hồn hô vạn tuế, thanh âm vang rền khắp điện.

“Miễn lễ!” Đế vương cười lớn, nói vài câu mở đầu, ra hiệu cho Thường Hỉ rót đầy rượu cho mình, lại hướng đến Mạnh quốc công chào, sau đó uống cạn. Mạnh quốc công ngạc nhiên trước hành động có phần thân thiết kia, vội vàng cầm lấy ly rượu trên bàn đáp lễ, hình ảnh quần thần gần gũi như vậy phải khiến bách quan phải cân nhắc suy nghĩ. Xem ra lúc này Mạnh quốc công vẫn giữ được niềm tin của Đế vương, không hề có chuyện công cao động đến Đế tâm mà bị kiêng kỵ kèm hãm!

Sau đó, hành động tiếp theo của Chu Vũ Đế càng khiến quần thần phải trở mắt nhìn. Hần đặt ly rượu xuống, ánh mắt ôn hòa nhìn về phía Đức phi ngồi ở góc phải, vẫy tay nói, “Ái phi, lại đây ngồi với trẫm.”

Chỗ trống bên cạnh Đế vương là của riêng Hoàng hậu, cử chỉ này của hần không nói mà rất rõ ràng. Mạnh Tang Du ngẩn người, cảm giác được ánh mắt lạnh lẽo của Hiền phi cùng Lệ phi bắn đến, lại thấy ánh mắt vui mừng của cha nhìn qua, sau cùng cô đặt đĩa xuống, thoải mái mỉm cười đi đến bên cạnh Đế vương.

Đây chính là thể diện Hoàng thượng cho cha mình cùng nhà họ Mạnh, mặc kệ có thâm ý gì đi chăng nữa cô đều làm. Mang trên mình họ Mạnh, cô không thể để danh vọng gia tộc rơi xuống!

Cô gái mặc triều phục nhất phẩm, nhẹ nhàng bước về phía mình, âm thanh kim bộ cài đầu theo từng bước chân phát ra trong trẻo, giống như leng keng đánh vào trái tim hần, khiến tim hần rung lên. Đôi mắt sâu thẳm của Chu Vũ Đế như phủ một lớp sương mù, che giấu tình cảm mãnh liệt vào sâu bên trong. Hần vươn tay, mạnh mẽ cầm chặt bàn tay với những ngón thon dài trắng muốt, dùng sức kéo nàng vào lòng, thở dài một hơi thỏa mãn.

Thấy hành động thân mật không kiêng dè gì của Hoàng đế, quần thần nhất tề cúi đầu, sắc mặt khác nhau. Lúc này Mạnh quốc công lại cạn thêm một ly, đôi môi khẽ cười.

Mạnh Tang Du cố gắng duy trì nụ cười lịch sự, thuận theo ý Chu Vũ Đế mà ngồi trong lòng hần.

“Tang Du, trăm kính nàng, không có nàng sẽ không có trăm hôm nay.” Chu Vũ Đế tự rót cho nàng một ly rượu hoa đào, đưa tới bên môi nàng, ngữ khí vô cùng nghiêm túc. Có lẽ Tang Du nghe không hiểu, thậm chí sẽ cười nhạo trong lòng, nhưng hần biết lời này của mình có bao nhiêu chân thành, chỉ như vậy là đủ rồi.

Nói gì vậy? Ngủ mơ hả? Quả nhiên trong lòng Mạnh Du cười nhạo, trên mặt chỉ lộ ra biểu cảm ngượng ngùng, cầm lấy ly rượu giữa đầu uống cạn. Hương rượu thuần thắm ướt đôi môi đỏ son của nàng, kiều diễm động lòng người.

Ánh mắt Chu Vũ Đế dính chặt vào đôi môi như cánh hoa mềm của nàng, bỗng nhiên có xúc động muốn hôn một cái. Âm thanh ồn ã trong điện kéo hần trở về, hần không thể không quay đầu, uống một ngụm rượu lớn hùng

khổng chế cảm xúc sắp bộc vỡ trong lòng mình. Thấy thức ăn bày biện trên bàn, hần mỉm cười, gấp cho Tang Du một phần. Tất cả hần đã dọn dò Ngự trù làm riêng cho Tang Du, là mấy món gần đây Tang Du rất thích.

Thấy một đĩa tôm nấu rượu hoa đào thêm vài đĩa hải sản trước mặt, trong lòng Mạnh Tang Du bỗng nhiên có dự cảm không ổn.

Quả nhiên, hần nhếch môi cười, không hề để ý đến thân phận Hoàng đế, dùng khăn ăn lau sạch tay xong lại bắt đầu bóc vỏ tôm. Dáng vẻ thản nhiên đến thế, dường như hần không phải ở cung yến mà là trong thiên điện Bích tiêu cung. Đem tôm đã bóc sạch vỏ đặt vào bát của Thái hậu cùng Tang Du, hần lại tiếp tục kéo một đĩa cá mẫu đơn lại gần rồi rút từng cái xương nhỏ ra ngoài, chia ra làm hai nửa cho hai người phụ nữ kề bên. Thái độ ân cần có thể so sánh được với quý ông lịch lãm nhất thời hiện đại.

Mạnh Tang Du đỡ trán, rốt cuộc bây giờ cô mới thấm được cái gì gọi là tự bê đá đập chân mình. Gần đây cô hay thử hần trên bàn ăn, từ bóc tôm, bóc cua cho đến bỏ xương cá, chỉ cần yêu cầu rồi ngồi chờ, thức ăn ngon sẽ đến tận miệng, nhưng cô không hề nghĩ đến việc luyện thành thói quen cho hần! Không phải hần cố ý chứ? Khóe mắt Mạnh Tang Du giật giật, thoáng nhìn qua Hiền phi cùng Lệ phi đang ghen ghét ngồi kia, rốt cuộc chỉ có thể mỉm cười, tao nhả ăn hết món ngon hần ân cần làm cho.

Chu Vũ Đế từ từ dùng khăn tay lau đi dầu mỡ trên tay, đôi mắt đen lóe một tia sáng khó hiểu. Hần cứ mãi dung túng Tang Du như thế này, âm thầm kéo gần khoảng cách giữa hai người. Chờ cho Tang Du phát hiện, nàng đã thành chim hần giam trong tim, không thể chạy thoát được nữa!

Nhất cử nhất động của Hoàng đế đều khiến bách quan văn võ chú ý. Hoàng thượng đối với Đức phi đặc biệt như vậy, chỉ cần người có đầu óc sao không nhìn ra được? Nói như vậy, không bao lâu nữa thôi Hậu vị sẽ có chủ! Quần thần không hẹn nghĩ thầm.

Cung yến vừa xong, mọi người ra ngoài ngắm pháo hoa. Thái hậu còn có buổi kinh trể, nói lời tạm biệt Hoàng đế rồi hồi cung trước. Mọi người ra bãi đất trống bên ngoài Bảo Hòa Điện, ngửa đầu nhìn lên bầu trời tối đen như mực. Một chùm pháo hoa bay lên, nổ rộ giữa không trung, bắn ra hàng trăm triệu những tia sáng đầy màu sắc.

Chu Vũ Đế cùng Mạnh Tang Du sóng vai đứng ở tiền điện, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm rực rỡ.

Có bông tuyết bay xuống, đậu trên mặt, tan thành giọt nước nho nhỏ. Mạnh Tang Du không để ý lau đi, đôi mắt đen trắng rõ ràng được pháo hoa nhuộm thành màu lưu ly xinh đẹp, đôi môi nở nụ cười hạnh phúc, hồn nhiên vui vẻ hết một đứa trẻ.

Không biết từ lúc nào Chu Vũ Đế đã bị nàng hấp dẫn, trái tim đập thình thịch như sấm. Đây là lần đầu tiên hắn cùng Tang Du tiễn năm cũ đón năm mới, dường như tương lai của cả hai cũng sẽ rực rỡ, sẽ tươi sáng như pháo hoa trên trời cao kia. Hắn không thể kiềm chế được nữa, vươn tay kéo nàng ôm siết vào lòng mình, dùng áo khoác bọc chặt lấy nàng. Trên mặt đất, chiếc bóng khắn khít hòa hợp kéo dài thật dài, chặt chẽ không rời nhau. Tim hắn, lòng hắn như đổ đầy cảm giác thỏa mãn không nói nên lời, dùng ánh mắt lạnh lẽo ép lui quần thần đang kinh ngạc nhìn lại. Hắn là vua, chẳng lẽ muốn ôm người con gái của mình còn phải để ý đến cách nhìn của người khác?

“Hoàng thượng, chuyện này không hợp cấp bậc lễ nghĩa!” Mạnh Tang Du mất tự nhiên ngọ nguậy. Vòng ôm của hắn thực sự ấm áp, chợt khiến cô có phần quyến luyến.

“Trẫm chính là cấp bậc lễ nghĩa.” Hắn ngang ngược trả lời, im lặng một lúc rồi thì thầm, “Tháng giêng, trẫm sẽ đưa nàng trở về thăm nhà, nàng hãy chuẩn bị.”

Mạnh Tang Du thốt nhiên quay đầu, đôi mắt phượng mở to, không dám tin nhìn hắn. Trở về thăm nhà? Để vương đi cùng? Rốt cuộc hắn có ý gì? Vinh sủng nay đã quá mức!

“Xem pháo hoa!” Hắn kéo cằm nàng, chỉ chỉ về phía chân trời, ngữ khí yêu chiều, “Giờ khắc này mọi thứ đều tuyệt diệu như vậy, lỡ mất chẳng phải rất đáng tiếc? Nàng đừng nghĩ gì cả, hãy thưởng thức giây phút này đi!”

Giọng nói hắn trầm ấm chậm rãi, mang theo sức mạnh xoa dịu. Mạnh Tang Du theo ngón tay hắn nhìn về phía chân trời, tựa mình vào lồng ngực rộng lớn kia, khẽ mỉm cười. Đúng vậy, giờ phút này tuyệt diệu như vậy, lỡ mất thật sự đáng tiếc!

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Bất Ngờ

Bầu trời trong trẻo vốn vẹn trong hai ngày, đến mùng ba tháng giêng hôm nay lại đột nhiên có tuyết. Chỉ trong vòng một đêm, toàn bộ kinh thành như được phủ một lớp vải bạc trắng xóa, không phân biệt được đâu là trời đất.

Giờ Thìn vừa qua, con đường chính vốn yên tĩnh lạnh lẽo bỗng nhiên ồn ào huyên náo hẳn. Nhà nhà đều sai người quét dọn sạch sẽ tuyết đóng dày trước cửa để ngựa giá đi qua. Hôm nay là ngày Đức phi trở về thăm nhà, Đế vương cũng tự mình đi cùng. Phía đông con đường này là nơi những dòng họ danh gia vọng tộc cư ngụ, mặc dù Hoàng đế cũng chỉ đi ngang qua, nhưng không ai dám chậm trễ. Về phần ý nghĩa đằng sau việc Đức phi thăm nhà, có người hâm mộ, cũng có người thờ ơ không quan tâm.

Chẳng phải Lương phi cũng được Hoàng thượng tự đưa về thăm nhà đấy hay sao? Kết quả thế nào? Chưa được vài ngày đã bị đày ra lãnh cung, nhà họ Thẩm còn bị tru di mười tộc. Cho nên, việc này phúc hay họa còn rất khó nói.

Mạnh quốc công hơn ai hết là người hiểu rõ chuyện này, cho nên vừa tờ mờ sáng, từ chủ tử đến nô bộc trong nhà đều được căn dặn cẩn thận. Trời còn nhờ tối, tất cả đã mở rộng cửa phủ, phía trước trải thảm rộng màu đỏ rực, đứng trong gió lạnh đợi Đế vương đại giá.

Ngựa giá màu vàng sáng nhanh chóng đi qua con đường sạch sẽ được canh gác nghiêm ngặt. Hai bên đường, mỗi cửa phủ đều được mở rộng, người người quỳ xuống nghênh đón, chờ đoàn xe chạy qua mới dám đứng dậy.

Không bao lâu sau đã đến phủ Mạnh quốc công, dưới sự bảo vệ nghiêm mật của Cấm long vệ, vị Đế vương anh tuấn phất vạt áo, nhanh chóng bước xuống ngự giá, sau đó tự tay vén màn kiệu, vươn tay với Đức phi vẫn còn ngồi trong.

Một bàn tay trắng ngần, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay hắn. Chu Vũ Đế bất giác mỉm cười, sau đó siết chặt, đỡ giai nhân xuống kiệu, dịu dàng che chở.

Hai người sóng vai bước vào, một tuấn mỹ vô song, một diễm lệ xinh đẹp, lộ ra quý khí bức người, quả nhiên là một đôi trời sinh. Thoáng nhìn qua tầm mắt ảm đạm của tân nhậm Thống lĩnh Cấm long vệ Vương Hoa Sơn, trong mắt Chu Vũ Đế lóe lên tia sáng tự đắc.

“Vi thăm tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế.” Mạnh quốc công bước lên hai bước, quỳ một gối hành lễ, phía sau ông người nhà họ Mạnh nhất tề dập đầu.

“Miễn lễ, mời Quốc công mau đứng lên.” Đế vương bước tới nâng Mạnh quốc công, thái độ quả thực thân thiết. Mạnh quốc công xoay người vươn tay, làm một thế mời. Đoàn người bước trên tấm thảm đỏ, hướng đến cửa chính. Bất ngờ, một thiếu nữ tầm mười ba mười bốn tuổi đột ngột lao ra khỏi đám người, quỳ sụp xuống trước Hoàng đế lớn tiếng kêu oan, bầu không khí như hoàn toàn đóng băng.

Mạnh quốc công hốt nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén hướng thẳng đến Mạnh Thụy Châu. Sắc mặt vốn đang then thùng của Mạnh Thụy Châu lập tức trở nên trắng bệch, trốn sau lưng Văn di nương run rẩy. Mạnh Tang Du nhìn những danh môn thế gia khác đương mở cửa nghênh giá, kẻ thì vui sướng khi thấy người khác gặp vạ đổ đầu, kẻ thì thờ ơ lạnh nhạt, kẻ dùng ánh mắt lo ngại nhìn. Lúc này cô biết, mình đã dẫm chân vào hố tai họa động trời.

“Ngay cả Ngự giá cũng dám quấy nhiễu! Người đầu, kéo xuống!”
Thường Hỉ dùng phất trần cản thiếu nữ kia lại, lớn tiếng gọi thị vệ bên cạnh.

Cô gái kia túm chặt lấy tấm thảm lót, giọng nói vừa cao vừa thê, truyền đi rất xa, muốn chuyện càng lúc càng trở nên âm ỉ. “Xin Hoàng thượng lấy lại công bằng cho phụ thân của dân nữ. Phụ thân dân nữ bị Mạnh Trường Hùng hại chết, ông chết thật oan uổng!”

Mấy gia tộc danh gia kế bên đều phát ra âm thanh giạt mình sửng sốt, sau đó ồn ào bình luận, còn nghênh cổ hóng vào. Phỏng chừng chưa đến một ngày việc này nhất định là truyền khắp kinh thành, muốn áp chế cũng không áp chế được. Hai lần thăm nhà đều xảy ra chuyện, mọi sự quả thực vừa khéo!

Mạnh Tang Du neho mắt nhìn cô gái đang quỳ sụp trước mặt mình, ánh nhìn lạnh buốt. Đây là em họ của cô, con gái ruột của chi thứ hai trong gia tộc, Mạnh Nham Vũ. Từ nhỏ cô ta vốn kiêu căng ngang ngược, lỗ mãng ương bướng, không biết ngó trước nhìn sau, ở biên quan vài năm cũng chẳng có chút tiến bộ. Xem ra không hại chết người đứng đầu phủ, chi thứ hai sẽ không bao giờ từ bỏ ý đồ!

Nghĩ đến đây, Mạnh Tang Du bất giác siết chặt năm ngón tay. Chu Vũ Đế đang nắm tay nàng lập tức cảm nhận được sự bất an cùng phần nộ của nàng. Vỗ nhẹ mu bàn tay nàng trấn an, hắt phất tay ra hiệu cho thị vệ vừa bước lên lui xuống, cúi người nhìn cô gái chật vật bên dưới. Lúc này ra lệnh mang y thị đi chỉ khiến cho danh tiếng nhà họ Mạnh bị vấy bẩn, không bằng giải quyết tất cả mọi chuyện trước mặt người đời như thế này. Vì sao Mạnh Nham Vũ kêu oan, trong lòng hẳn đã rõ.

“Người là ai?” Hắc từ từ mở miệng, giọng nói trầm trầm uy nghi khiến Mạnh Nham Vũ sợ hãi.

Người nhà họ Mạnh thấy Đế vương có ý muốn tìm hiểu sự việc, trên mặt đều toát ra thần sắc khủng hoảng, ngay cả Mạnh quốc công điều khiển thiên quân vạn mã nơi chiến trường cũng bất giác nghiêng chặt khớp hàm.

Sự việc hôm nay quá mức kỳ lạ. Chỉ là một ấu nữ thì làm sao có thể to gan lớn mật đến mức cản đường Ngự giá? Nhất định là sau lưng có người gợi ý, và nếu người này là Hoàng thượng...Chỉ cần nghĩ đến đây, ý lạnh thấu xương buốt thị từ lòng bàn chân rần rật truyền lên sống lưng. Khó trách Hoàng thượng không nhận lại quân quyền. Chỉ vì uy vọng của bản thân ông trong quân đội cao như vậy, hễ ta muốn diệt cỏ tận gốc mới có thể yên tâm được! Mạnh quốc công nhắm mắt, trong lòng ngập cảm giác thê lương.

Mạnh Tang Du cũng nghĩ tới chuyện hết như cha mình, đôi mắt đầy thù hận cùng không cam lòng sụp xuống, bàn tay được hắt nắm chặt cũng bắt đầu run run.

Chu Vũ Đế hoàn toàn đoán được tâm trạng của hai người bên cạnh, trong lòng ngực đổ đầy cơn ghen đặng khó chịu, biểu cảm trên mặt càng thêm âm u.

Chịu đựng tầm mắt sâu thẳm khó dò của Hoàng đế, Mạnh Nham Vũ dập đầu liên hồi, nức nhen nói, “Khởi bẩm Hoàng thượng, dân nữ là con gái của Tả tướng quân Mạnh Trường Chí. Phụ thân dân nữ không hề chết trận, mà trước cuộc chiến đã bị Mạnh Trường Hùng dùng ám tiễn bắn chết. Xin Hoàng thượng giải oan cho phụ thân dân nữ!”

“Sao người biết phụ thân người bị Mạnh quốc công dùng ám tiễn bắn chết? Thân là huynh trưởng ruột thịt, vì sao Mạnh quốc công phải làm như vậy?” Chu Vũ Đế trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, vì Mạnh Trường Hùng muốn cướp đoạt quân công của phụ thân dân nữ nên mới ra tay ám hại. Việc này trời cao chứng

giám!” Mạnh Nham Vũ kiên quyết đáp lời, chỉ thiếu điều chỉ tay lên trời thề thốt.

Mạnh Tang Du cười lạnh, cuộn khói trắng mỏng phả ra từ chóp mũi nàng. Chu Vũ Đế nắn nắn bàn tay giá buốt của nàng vài lần, nhíu mày hỏi, “Theo trăm biết phụ thân người hoàn toàn không có năng lực gì, lại còn nhát gan, có thể leo được lên chức vị Tả tướng quân hoàn toàn dựa vào sự quan tâm của Mạnh quốc công. Nếu như nói Mạnh quốc công muốn đoạt quân công mà bắn chết y thì có bao nhiêu người tin, chính người cũng tin hay sao?”

Con dân Đại Chu ai ai cũng rõ Mạnh quốc công dũng mãnh vô địch trên chiến trường như thế nào, chiến công hiển hách ra sao, nếu nói ông muốn cướp lấy quân công của đệ đệ thì quả thực chẳng khác gì chuyện tiểu lâm. Hơn ai hết, Mạnh Nham Vũ là người hiểu rõ phụ thân của mình, lúc này sắc mặt càng xấu hổ, há miệng không biết ứng đối như thế nào.

Đúng lúc này, một thiếu niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi đỡ một phụ nữ tầm ba mươi mặc đồ tang đến đại môn, quỳ rạp xuống trước mặt Đế vương, dập mạnh đầu xuống đất liền mấy cái rồi nói, “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần phụ là Vương thị, thê tử Mạnh Trường Chí. Đây là trưởng tử Mạnh Viêm Kỳ, thứ nữ Mạnh Nham Vũ. Cho dù Mạnh Trường Hùng ám hại phu quân thần phụ vì lý do gì, việc này là hoàn toàn chính xác. Thần phụ có người làm chứng, hiện đang sống ở thôn ngoại ô, có thể đưa hãn đến đối chất.”

Không ngờ còn có người làm chứng. Nếu có thể lợi dụng sơ hở việc này ngay dưới mặt Mạnh quốc công, chứng tỏ người đứng đằng sau cũng có chút thế lực. Chu Vũ Đế nhíu mày nghĩ thầm, thấy sắc mặt Tang Du càng lúc càng tái xanh, từng ngón tay đều run run, hãn không đành lòng kéo dài việc này thêm nữa. “Không cần nhân chứng,” hãn phất tay, nhìn về phía Thường Hỉ, “Đi mời Diêm thống lĩnh mang tất cả chứng cứ đến đây.”

Vừa nghe những lời này, trái tim Mạnh quốc công như bị bóp chặt. Ông hất vạt áo, tự quỳ gối trước mặt Đế vương. Người nhà họ Mạnh thấy thế cũng quỳ xuống theo. Tất nhiên chứng cứ Cầm y vệ điều tra thu thập được là không thể chối cãi, việc duy nhất họ có thể làm là chờ Hoàng thượng quyết định như thế nào. Cả người Mạnh Tang Du cứng lạnh, muốn rút tay mình khỏi tay Chu Vũ Đế, nhưng lại bị hãm cầm chặt.

Vương thị cúi đầu gạt nước mắt, trên mặt tràn đầy oán độc cùng khoái trá. Nếu như tội danh của Mạnh Trường Hùng được chứng thực, từ nay về sau phủ Quốc công sẽ do chi thứ hai làm chủ.

Diêm Tuấn Vĩ nhanh chóng đến nơi, quỳ gối trình lên một xấp mật tín.

Chu Vũ Đế cầm lấy mật tín, vung đến trước mặt Vương thị, âm thanh lạnh lùng, “Mạnh quốc công bản chết Mạnh Trường Chí, đúng. Đây là nguyên nhân vì sao Mạnh quốc công phải làm như vậy.”

Vương thị cùng hai con nhanh chóng nhặt mật tín dưới đất lên xem, vừa thấy rõ nội dung xong, biểu cảm vui mừng lập tức biến thành sợ hãi.

“Mạnh Trường Chí cấu kết với Tạ Chính Hào cùng Thẩm Trung Lương, ám hại Mạnh quốc công cướp lấy quân quyền. Còn đây là tội thông đồng với địch bán nước, tru di cửu tộc. Xem xét công trạng của Mạnh quốc công, trăm vốn định âm thầm bỏ qua việc này, nhưng nếu các người muốn có được kết quả công bằng, trăm không thể không giúp các người.” Nói đến đây, Chu Vũ Đế ngừng lại một chút, tiếp tục xoa nắn bàn tay hơi ẩm lên một chút của Tang Du, sau đó tiếp lời, “Trừ được Hoàng đình Nha Luật, công lao Mạnh quốc công không thể đếm được, tội tru di cửu tộc hoàn toàn miễn, nhưng tử tội một nhà các người thì không thể tránh. Người đâu, nhốt toàn bộ chi thứ hai của Mạnh thị vào thiên lao, đợi đầu xuân chém!”

Thị vệ tuân mệnh, tiến lên giam giữ ba người. Vương thị cùng Mạnh Nham Vũ đã bị dọa tới hôn mê, còn Mạnh Viêm Kỳ, mặc dù không tới mức

té xỉu nhưng nước mắt giàn giụa, kéo lấy ống quần Mạnh Trường Hùng gào khóc, “Bá phụ cứu mạng.” Lúc này hẳn mới biết được cái gì gọi là hối hận.

Mạnh Trường Hùng đã cạm tình với chi thứ hai từ lâu, cũng đã nhìn thấu bản chất vong ân bội nghĩa của chúng, hẳn nhiên cũng không nghĩ đến chuyện cầu xin Hoàng thượng. Nhưng người ngoài còn ghé mắt nhìn, ông không thể tuyệt tình đến vậy, lúc này mới dập đầu, ngữ khí lạnh nhạt, “Xin Hoàng thượng vì vi thần mà tha tội chết cho chúng.”

Người nhà họ Mạnh cũng nhất tề dập đầu theo.

Là người nhà họ Mạnh, cha mẹ cũng đã quỳ xuống chờ lệnh, chung quanh lại có nhiều ánh mắt như vậy, cho dù trong lòng không muốn, trên mặt Mạnh Tang Du cũng phải làm ra vẻ nhân nghĩa. Cô rút tay mình khỏi tay hắn, nhẹ nhàng vén váy, từ từ quỳ gối trước mặt hắn, bình tĩnh nói, “Xin Hoàng thượng tha cho bọn họ một mạng.”

Tuy nói như thế, nhưng đôi mắt vừa sụp xuống của cô lại đầy sát ý. Nếu như Hoàng thượng thực sự tha tội chết cho chi thứ hai, sau này cô cũng nhất định tìm cách cùng phụ thân diệt sạch chi thứ hai không còn một mảnh. Có câu đừng đùa với kẻ cùng đường, tuy Vương thị cùng Mạnh Nham Vũ không giỏi giang gì, nhưng Mạnh Viêm Kỳ cũng là kẻ có tâm cơ có toan tính, năng lực tính ra cũng không tệ, để lại không sớm thì muộn cũng thành tai họa! Việc hôm nay chắc chắn có người đứng sau lưng chúng bày ra, bằng không một nhà Vương thị độc thân độc mã như vậy sao có thể đưa người làm chứng từ biên quan về đến tận đây rồi giấu trong thôn trang ở ngoại ô? Chỉ cần qua ngày hôm nay, cô nhất định sẽ cùng phụ thân tóm được kẻ đó, trả hết nợ nần!

Chu Vũ Đế kéo cằm nàng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kia lên, vừa bắt được sát ý chưa kịp giấu đi trong mắt nàng, hắn khẽ cười. Hắn nhớ Tang Du đã từng nói —— tuyệt đối không bao giờ được coi thường bất cứ người nào, đặc biệt là kẻ thù của người. Đối với địch thù, Tang Du lúc nào cũng

tàn độc tuyệt tình, nhưng đối với người thân thiết lại mềm mại đáng yêu đến bất ngờ. Tính cách vừa mâu thuẫn vừa chân thật này đã khiến hắc mê luyện không tự kiềm chế được. Nếu Tang Du đã không cam lòng, hắc tất sẽ thuận theo ý Tang Du.

“Mặc dù có ái phi cầu xin,” Hắc dùng lực kéo nàng đứng lên, thấy sắc mặt nàng khẩn trương lại cười cười, ngữ khí đột nhiên lạnh buốt, “Trẫm cũng không thể nuông chiều nàng lần này! Người đâu, dẫn chúng đi!”

Mạnh Tang Du nhẹ nhàng thở ra một hơi, trên mặt lại lộ ra thần sắc bi thương. Mạnh quốc công được Đế vương nâng đứng dậy, chần chờ mở miệng, “Hoàng thượng, lần này...” Xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, chỉ sợ Hoàng thượng không còn tha thiết gì đến việc thăm viếng nữa.

“Vào thôi, đã lâu rồi Tang Du chưa về nhà.” Ôm lấy vai Tang Du, giọng nói Chu Vũ Đế đầy chiều chuộng.

Mạnh quốc công vội vàng tuân mệnh, nghĩ đến chuyện mình lại hoài nghi vị Hoàng đế này, trong lòng cảm thấy xấu hổ. Cho dù người này không là Hoàng thượng, thì ông cũng vạn kiếp bất phục!

Thấy đại môn phủ Quốc công đã đóng chặt, Cấm long vệ canh gác nghiêm ngặt trước cửa, mấy nhà chung quanh cũng hậm hực quay về. Còn tưởng lần thăm viếng này cũng sẽ ầm ĩ ra trò, đâu ngờ Hoàng thượng lại chẳng phật lòng gì. Xem ra vị trí Đức phi trong lòng Hoàng thượng cũng rất nặng đây!

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Triệu Tầm

Chi thứ hai còn ba thiếp thất cùng một thứ tử và hai thứ nữ, tất cả đều bị Cấm y vệ mang đi từ trong viện, áp giải vào thiên lao. Âm thanh đám người kêu rên cầu xin thứ tội gần như quét sạch bầu không khí vốn nên vui vẻ trong phủ. Trong phủ Quốc công, từ chủ tử cho đến nô bộc đều nín thở, khuôn mặt căng thẳng nghiêm túc. Cái gì gọi là thiên tử giận dữ máu chảy thành sông, rốt cuộc đến hôm nay họ cũng đã ‘trực tiếp’ cảm nhận được.

Các lão nhân trong gia tộc nhanh chóng nhận được tin tức ghê khiếp của chi thứ hai, chẳng những không trách cứ Mạnh quốc công mà còn âm thầm cảm thấy may mắn rằng ông làm việc quyết đoán, đặt quân pháp lên hàng đầu. Bằng không chờ Hoàng thượng đích thân tra xét thì chín tộc nhà họ Mạnh cũng đừng nghĩ đến việc cứu mạng mình. Hận thù đối với chi thứ hai muốn làm to chuyện, bôi tro trát trấu lên mặt dòng họ đã thấm tận xương tủy, nào có nửa phần thương tiếc hay đành lòng gì.

Văn di nương cùng thứ tử thứ nữ không có tư cách đến chính đường bá kiến Đế vương, thêm Mạnh Thụy Châu vạ vào đại họa ngập trời đã bị đuổi về thiên viện từ trước. Trong chính sảnh, Mạnh quốc công cùng thê tử và con trai chính thức bá kiến Đế vương cùng Đức phi, sau đó mời tham dự gia yến.

Thức ăn nóng hổi cùng loại rượu lâu năm ngon nhất đều được đưa lên bàn. Chỉ vì sự cố bất ngờ vài phút trước, bây giờ mọi người cũng có phần câu nệ gượng gạo.

“Là gia yến thì nên thoải mái một chút.” Chu Vũ Đế cầm đũa lên đầu tiên, gắp thức ăn vào bát Tang Du. Bên Mạnh quốc công vừa thấy thế mới

thở phào một hơi, lộ ra biểu cảm thoải mái đôi chút.

Một đĩa cá lư hấp đặt trước mặt Hoàng đế, hắc đang muốn cầm đũa lấy xương cho Tang Du lại bị nàng ngăn lại, dịu dàng nói, “Hoàng thượng, để thiếp làm.”

Cô cười khê, tách một khúc cá, cẩn thận bỏ xương, sau đó đặt vào bát của Hoàng đế, nhỏ giọng nói, “Ngài ăn đi, nguội thì không còn ngon nữa.”

Chu Vũ Đế nhìn nàng một cái, ăn miếng cá kia, độ cong sung sướng nơi khóe miệng không biết giấu bằng kiểu gì. Mạnh Tang Du lại kéo thêm một đĩa tôm tít, bóc vỏ từng con tôm đặt vào bát hắc, vô cùng săn sóc.

Cô bé con nhà hắc quả là thực dụng mà! Chu Vũ Đế vừa ăn vừa cười thầm, quả thực yêu Tang Du như vậy đến tận xương tủy. Thực ra Tang Du rất đơn giản, nếu đối với nàng tốt nàng cũng sẽ hồi báo tương tự, bên cạnh nàng là thoải mái và tự nhiên đến vậy.

Lại ăn thêm mấy miếng, hắc cầm lấy khăn tay ướt cung nữ đưa tới, lau sạch dầu mỡ dính trên ngón tay nàng, cười nói, “Ái phi vất vả rồi, nàng cũng ăn đi, cứ mặc kệ trẫm.” Dứt lời lại gắp thêm một món Tang Du thích đặt vào cái bát vốn đã đầy của nàng.

Hai người tình ý mặn nồng, vô cùng ấm áp, khiến người người ngồi quanh bàn phải trở mắt nhìn, thái độ câu nệ cũng bất giác quên mất. Đặc biệt là Mạnh phu nhân, thấy Hoàng đế không che giấu tình cảm gì với con gái mình, trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Rốt cuộc Hoàng thượng muốn gì? Chẳng lẽ thương con gái mình thật lòng, muốn phong con bé làm Hậu?

Mạnh quốc công không nghĩ nhiều như vậy, cầm lấy ly rượu mời Đế vương, thấy hắc sáng khoái uống cạn, cứ cười ha ha liên tục. Mạnh Viêm Châu đã ngà ngà say, cũng đứng lên, lấp ba lấp bấp nói mấy lời nguyện trung thành này nọ, sau đó uống cạn ba ly liền. Chu Vũ Đế cũng rất nể tình đáp lễ ba ly khiến Mạnh Viêm Châu cảm động không nói nên lời. Bầu

không khí dần dần hài hòa, ba người cao giọng trò chuyện, hết chén này đến ly khác, không giống quần thần, chỉ như người một nhà ngồi lại với nhau.

Mạnh phu nhân cùng Mạnh Tang Du liếc nhau, lắc đầu bật cười.

Quá ba tuần rượu, Mạnh Tang Du thấy mặt Chu Vũ Đế đã hơi đỏ lên, nghĩ đến chuyện giờ Dậu đã phải về cung, cô lặng lẽ kéo kéo ống tay áo hắt dưới gầm bàn, ý bảo hắt uống ít một chút. Động tác nhỏ chỉ có giữa vợ chồng này quả thực rất lấy lòng Chu Vũ Đế, hắt quay đầu nhìn, đôi mắt đen thâm trầm tối tăm ngay xưa hôm nay đặc biệt sáng. Hắt cắn cắn tai nàng, nhỏ giọng nói, “Yên tâm, trẫm không say, nhưng nếu nàng không thích, trẫm không uống là được.”

Nhìn thoáng qua ánh mắt trêu chọc của cha mẹ cùng anh trai, Mạnh Tang Du trừng mắt nhìn hắt, đôi ngươi linh động như có ý hờn dỗi, khiến hắt cười ha ha không ngừng được. Hai người vành tai tóc mai quăn quít nhau, cử chỉ thân mật, chuyện này không thể chỉ diễn trò là làm được. Mạnh phu nhân cùng Mạnh quốc công cũng chạm ly, lộ ra nụ cười yên tâm.

Sau gia yến, Mạnh Tang Du dẫn Chu Vũ Đế đi khắp nơi trong phủ, lại quay về khuê phòng mình cùng ngủ một lát. Đến giờ Dậu, Mạnh Tang Du ngồi vào ngự giá, vừa quyến luyến tạm biệt người thân ra tiễn xong, cô quay đầu lại, quả thực không muốn đi nữa.

“Nhìn nàng kìa, không phải là sau này sẽ không gặp được.” Chu Vũ Đế kéo nàng vào lòng, vừa hôn lên khoe môi nàng vừa trêu.

Mùi hương rượu nồng nàn ngập tràn khoang miệng, từ lưỡi quăn quít xông thẳng tới đầu óc, khiến Mạnh Tang Du có phần say mê. Cô chạm vào gó má hắt, chủ động làm sâu nụ hôn. Đợi một lúc sau mới khó khăn tách ra, cô nhỏ giọng thì thầm, “Hôm nay cảm ơn Hoàng thượng.”

“Nàng vui là được rồi.” Nhéo nhéo chóp mũi nàng, Chu Vũ Đế cười đến thỏa mãn. Nụ cười đơn giản của hắt khiến trái tim trong ngực Mạnh Tang

Du khê nhúc nhích.

* * * *

Chẳng mấy chốc năm mới đã đi qua, mùa đông giá lạnh cũng sắp kết thúc. Từng lớp tuyết dày nặng cũng dần tan dưới cái nắng ấm áp của mặt trời, những nhành cây trụi lá bắt đầu đâm ra những chồi non đầu tiên.

Nhưng trong lòng phi tần chốn hậu cung vẫn còn đóng băng, không thể ‘đâm chồi’ được, chỉ vì Hoàng thượng không những tự mình đưa Đức phi về nhà thăm viếng mà còn nghỉ nguyên một tháng ở Bích tiêu cung, rất ít khi về Kiền thanh điện của chính mình, trong mắt không thấy một ai khác. Cứ thế này mãi thì trong cung này còn chỗ nào mà sống cho yên ổn đây?

E ngại thủ đoạn ngày càng cứng rắn của Hoàng thượng cùng đồng băng chứng vật chứng ở Cẩm y vệ, Ngự sử cũng không dám hé răng một lời nào với hậu cung Hoàng thượng, nhưng vài phi tần địa vị cao đã đứng ngồi không yên, kéo nhau lũ lượt đến Từ Ninh Cung quỳ xuống khiêu nại.

Hai ba lần liên tiếp như vậy, cho dù tính cách Thái hậu có đạ mặ c đến đâu cũng không chấp nhận được sự quấy nhiễu bức này, đành phải triệu Hoàng thượng tới nói chuyện.

Đợi con ngồi vào chỗ của mình, Thái hậu nhíu mày nói, “Hoàng thượng, phi tần sạch sẽ trong cung không chỉ có duy mình Đức phi, ngài độc sủng Đức phi như vậy là họa chứ không phải phúc với nàng. Bây giờ nhà họ Mạnh đã gây đủ chú ý, nếu ngài cứ tiếp tục như vậy sẽ biến Đức phi thành cái đích để miệng đời chỉ trích.”

Mặt Chu Vũ Đế không có biểu cảm nào, đôi mắt sâu thẳm khó dò.

Thái hậu thấy hần như thế, ngữ khí chậm lại, tiếp tục nói, “Không bằng ai gia lại cất nhắc vài phi tần lên, phân tán sự chú ý của mọi người. Ngồi

hậu, Hoàng quý phi hay Quý phi đều không có chủ, Tứ đại phi vị cũng chỉ có hai người, quả thực có phần khó coi.”

“Mẫu hậu cứ sắp xếp.” Chu Vũ Đế xoay xoay tách trà trong tay, ngữ khí lạnh nhạt, như thể đây là chuyện không liên quan đến mình. Đường như nghĩ tới chuyện gì đó, đường nét cứng rắn trên mặt hằn bóng dịu xuống một chút, nhìn về phía Thái hậu, thận trọng cất lời, “Đợi Tang Du có thai con sẽ lập tức phong nàng làm Hoàng hậu. Nếu mẫu hậu muốn tấn phong vài người, không bằng tấn phong Tang Du làm Hoàng quý phi trước.”

“Được, trước khi đi ai gia sẽ ban bố ý chỉ, đại diện phong phi sẽ không tham gia, quá phức tạp.” Thái hậu gật đầu, sau lại nhíu mày, ngữ khí trở nên mất kiên nhẫn, “Hôm nay ai gia đến biệt cung, khỏi phải nghe miệng lưỡi đám nữ nhân kia. Giữa tháng ai gia sẽ khởi hành về Thiên Phật sơn, để ai gia thanh tĩnh hai ngày.”

“Mẫu hậu yên tâm, không bao lâu nữa họ sẽ không dám đến phiền Mẫu hậu.” Chu Vũ Đế vỗ vỗ mu bàn Thái hậu, trong mắt lóe lên tia nhìn sắc lạnh. Bước ra khỏi Từ Ninh Cung, hân hướng về phía Bích tiêu cung theo thói quen, đi được nửa đường lại nhớ tới lời Thái hậu căn dặn, chần chờ một lát lại chuyển hướng đến Ngọc phù cung gần nhất.

Lệ phi trong Ngọc phù cung vừa nghe tin vội vàng mang hết cung nhân đến trước cửa nghênh giá, hai má đỏ ửng để lộ tâm trạng hoàn toàn kích động.

Chu Vũ Đế lạnh nhạt bảo “Đứng lên” xong đã lập tức đi lướt qua, hướng vào trong nội điện. Hắn ngồi bên giường Lục Hoàng tử đương ngủ say, hỏi qua tình hình lại lập tức đến thiên điện Ngô tài tử. Lệ phi tháo đám trang sức sang quý trên đầu xuống, ném mạnh lên giường, rồi nghĩ đến Ngô tài tử chưa bao giờ uống tuyệt tử canh, y thị lại bật cười.

Ngô tài tử vừa nghe thái giám xướng to liền vội vã đến tiền điện nghênh giá. Thấy vị Đế vương tuấn mỹ vô song, bước chân mạnh mẽ, hai má nàng đỏ bừng, đôi mắt hạnh trong trẻo ướt át như sắp chảy nước đến nơi.

“Nô tì bái kiến Hoàng thượng.” Nàng quỳ gối hành lễ, để lộ phần cổ trắng ngần mềm mại.

Còn Chu Vũ Đế cứ như không thấy cảnh đẹp trước mắt, phất tay áo nói một tiếng “Miễn lễ” xong cũng đi thẳng vào điện. Vừa đi tới cửa, mùi huân hương phả vào mặt khiến hắc hắc xì một phen.

“Hoàng thượng nhiễm hàn khí? Nhanh cầm một lò than vào đây.” Ngô tài tử đi nhanh tới, muốn đỡ lấy tay Đế vương lại sợ hãi rút về, tư thái điệu ngao e ngại như vậy có chút động lòng người.

Nếu là Tang Du, một là lạnh nhạt đứng đó, hai là ân cần vạn phần, tuyệt đối không bao giờ chơi mấy trò ‘lạt mềm buột chặt’ như thế này. Chu Vũ Đế nhìn thoáng qua Ngô tài tử, thần sắc khó lường, càng lúc càng cảm thấy chán nản.

Ngô tài tử bị hắc nhìn đến sợ hãi, tự tay rót một tách trà, cẩn thận dâng lên cho hắc.

Chu Vũ Đế cầm lấy, uống thử một ngụm nhỏ đã đặt sang một bên. Lá trà thượng hạng, nhưng tài pha trà không bằng một phần vạn Tang Du, rất khó uống.

“Hoàng thượng, mấy ngày trước thần thiếp luyện tranh chữ, nhưng cứ cảm thấy thiếu cái gì đó nhưng lại nghĩ không ra, ngài có thể xem cho thần thiếp không ạ?” Ngô tài tử nhạy cảm phát giác được tâm trạng khó chịu của Hoàng thượng, cân nhắc tìm đề tài nói chuyện.

“Lấy ra đây đi.” Chu Vũ Đế nhìn một cái.

Trong lòng Ngô tài tử vui vẻ, vội vàng sai cung nữ lấy một bức tranh chữ mình hài lòng nhất ra cho Hoàng thượng xem xét. Nàng xuất thân từ dòng dõi thư hương, ngoài miệng thì nói không vừa lòng, nhưng với khả năng thư pháp của mình lại vô cùng tự tin.

Cầm bức tranh chữ lên, Chu Vũ Đế vừa nhìn một cái đã mất hoàn toàn hứng thú. Bản lĩnh sâu, nhưng tượng khí quá nặng, không hề có thần như cách viết của Tang Du. Nhìn người phụ nữ tư thái quyến rũ kia, thấy trong mắt đầy tự đắc nhưng lại cổ tở ra khiêm tốn, đột nhiên Chu Vũ Đế chỉ cảm thấy nàng ta thật ngu si nhạt nhẽo.

“Hữu hình vô thần, luyện thêm vài năm nữa đi.” Đặt bức tranh chữ qua một bên, hần đứng dậy, nói ra những lời này xong lại nhanh chóng đi mất.

Thường Hỉ nhanh nhẹn đuổi theo, quay đầu nhìn về phía Ngô tài tử vẫn còn kinh ngạc cùng bi thương, lắc đầu thầm nghĩ: Thật là mỹ nhân tài mạo song toàn, nhưng có Đức phi nương nương như châu như ngọc phía trước, thì trong lòng Hoàng thượng mỹ nhân nghiêng thành nghiêng nước như thế nào cũng chỉ là miếng gỗ vô tri vô giác mà thôi.

Trong Bích tiêu cung, Mạnh Tang Du đặt hầu bao sắp thành hình trong tay xuống nói, “Sắp đến giờ Dậu, Hoàng thượng cũng gần trở về rồi, bảo Ngự thư phòng mang thức ăn lên.”

Phùng ma ma do dự một lát mới nhỏ giọng thưa, “Hồi bẩm nương nương, Hoàng thượng đã đi Ngọc phù cung, nghe nói là triệu tẩm Ngô tài tử, e rằng hôm nay không đến được.”

Mạnh Tang Du ngẩn người, cố nhấm nuốt hai chữ ‘trở về’ trong lúc vô tình đã thốt ra, tự giễu mình. Bắt đầu từ khi nào thì mình cảm thấy chuyện hần đến Bích tiêu cung là đương nhiên? Quả thật hồ đồ!

Từ tốn sắp xếp lại hộp châm tuyền, nhìn ánh mắt lo lắng của Phùng ma ma, giọng cô trở nên bình tĩnh lạnh nhạt, “Chẳng lẽ hần không đến thì ta

cũng không ăn cơm sao? Gọi người mang thức ăn lên đi. Ôm Nhị Bảo vào cho ta, nó ăn chung với ta cũng không có gì khác.”

“Vâng.” Phùng ma ma yên tâm, vội vàng sai người đến Ngự thiện phòng, lại dặn Bích Thủy bế Nhị Bảo vào.

Có Chu Vũ Đế ở đây, Nhị Bảo đành phải ở phòng bên cạnh cùng Bích Thủy và Ngân Thúy, ngay cả chuyện đi ra vườn hoa chơi cũng phải để ý trước sau kéo bị hăn bắt gặp được, bằng không sẽ sai thái giám bên cạnh dùng phất trần đuổi đi. Lúc này được chủ nhân ôm vào lòng thương yêu một phen, nó vui vẻ ư ử, cái đuôi nhỏ xoắn tít vẩy qua vẩy lại, đáng yêu đến mức khiến Mạnh Tang Du hoàn toàn quên mất cảm giác khác thường lúc này.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Ghen Tuông

Nghĩ đến chuyện Tang Du đang chờ mình về dùng bữa, lại còn biết mình đi biệt cung, không biết nàng thương tâm khổ sở như thế nào. Chu Vũ Đế cau mày, bước chân mỗi lúc một nhanh, quả thực như ngồi trên đồng lửa. Cung nhân sau lưng hắt một phen rồi ren, duy độc Thường Hỉ võ nghệ một thân mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp.

Đi đến trước cửa Bích tiêu cung, hắt đột ngột ngừng lại, trong lòng bỗng nhiên nảy ra cảm giác chột dạ. Nếu như Tang Du nghe đến việc mình triệu tẩm Ngô tài tử kia, có phải nàng sẽ tức giận hay không? Có phải nàng sẽ ghen hay không? Có phải nàng sẽ mặc kệ mình luôn không? Hắt khoanh tay đứng tần ngần trước cửa Bích tiêu cung, khuôn mặt u sầu một cục.

“Hoàng thượng, sao ngài còn không đi vào?” Thường Hỉ bị Hoàng thượng xoay đến vág cả đầu, không thể không lên tiếng hỏi.

“Vào thôi.” Chu Vũ Đế lắc đầu bật cười, thò một chân vào cửa cung. Phật nói người vì yêu mà sợ hãi, người vì yêu mà sầu ưu, quả nhiên lời này không hề sai. Hắt đường đường là vua một nước cũng sẽ có lúc hoảng hốt như thế này, biết trước như vậy thì chẳng đi Ngọc phù cung kia, dù là trong lòng hắt vốn cũng không có tạp niệm gì.

Ra hiệu im lặng với thái giám đứng ngoài cửa, hắt lập tức bước vào thiên điện. Vừa tới gần đã nghe tiếng cười như chuông bạc của Tang Du, chột dạ cùng sầu lo trong ngực lập tức bay biến, hàng mày rậm nhú chặt, bước chân không tự giác mà nhanh hơn.

Không có Hoàng thượng bên cạnh, Đức phi nương nương sống thiệt dễ chịu à! Nhất định lòng tự trọng của Hoàng thượng bị tổn thương rồi. Thấy

bước chân chủ tử mình hỗn loạn lại dồn dập, Thường Hi lắc đầu nghĩ nghĩ, nhắm mắt theo đuôi phía sau.

Trong Bích tiêu cung, Nhị Bảo ngồi trên cái bàn nhỏ, bên chân đặt một bát cháo thịt băm. Mạnh Tang Du cầm một miếng thịt nhỏ trên tay, hươ hươ trước mặt chú. Cái đầu nhỏ của Nhị Bảo cứ nghiêng qua nghiêng lại theo miếng thịt, trong đôi mắt đen tròn như trân châu tràn ngập thêm muốn. Mạnh Tang Du vừa kề miếng thịt sát vào, chú lập tức há mồm cắn, cắn không được lại tủi thân ư ử.

Mạnh Tang Du cười khúc khích không ngừng, lúc này mới bỏ miếng thịt vào trong bát của Nhị Bảo sắp khóc kia.

“Không phải trăm đã nói tuyệt đối đừng để nó bước vào điện hay sao?” Chu Vũ Đế đứng ở cửa hồi lâu mà Tang Du lại không hề phát hiện, rốt cuộc hăn nhìn không được mở miệng, muốn ép chết bầu không khí đang vui vui vẻ vẻ.

“Thần thiệp tham kiến Hoàng thượng.” Mạnh Tang Du giật mình, vội vàng buông đũa xuống đến cửa hành lễ.

Đầu ngón tay Chu Vũ Đế giật giật, nhưng lại không đưa tay đỡ nàng như bình thường, mà lập tức lướt qua, từ từ bước đến cái bàn tròn kia, sắc mặt âm u nặng nề nhìn chăm chăm Nhị Bảo vẫn còn kẹt lại. Nhị Bảo thật sự sợ hãi người đàn ông khủng bố này, thân thể co lại một năm run rẩy.

“Đem nó về lại phường chó mèo!” Chu Vũ Đế nhìn về phía Thường Hi, lạnh giọng ra lệnh.

Thường Hi tuân mệnh, tiến đến ôm lấy Nhị Bảo. Nhị Bảo sợ hãi rụt cổ, tròn mắt ngập nước, vừa nhìn đã thấy đáng thương.

“Khoan đã! Đừng vội!” Mạnh Tang Du lớn tiếng ngăn lại.

Thường Hi cứng đờ, do dự nhìn về phía Hoàng thượng.

“Trẫm nói đi, còn không nghe rõ?” Giọng Chu Vũ Đế trầm xuống.

Thường Hi vội gật, tránh khỏi tầm mắt Đức phi nương nương chạy ra ngoài điện.

“Ta chỉ muốn tìm một người ăn cơm cùng, như vậy cũng không được hay sao?” Mạnh Tang Du biết không thể làm trái lệnh hăn, ngữ khí lập tức mềm xuống, đôi mắt phượng đen trắng rõ ràng lập tức phủ một lớp nước. Nàng ngẩng đầu lên nhìn hăn, cô đơn ẩn sâu bên trong quả khiến người ta xót xa.

Chu Vũ Đế lập tức mềm lòng, bước lên trước ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng xoa lưng nàng, đôi môi mỏng mím lại, buồn rầu nói, “Được rồi, trẫm có đuổi nó đi đâu, trẫm chỉ bảo Thường Hi đem nó ra ngoài điện thôi.”

Thường Hi biết ý, vội đưa Nhị Bảo cho Bích Thủy cùng Ngân Thúy. Hai cô nàng vui vẻ, đón được Nhị Bảo rồi lập tức đi luôn, sợ Hoàng thượng đột nhiên đổi ý. Bởi vì Hoàng thượng không thích Nhị Bảo, hiếm khi có cơ hội nào chủ tử thân thiết cùng nó, vậy nên hai người lại gần gũi Nhị Bảo hơn, tất nhiên không muốn chú phải về phường chó mèo nữa.

Mạnh Tang Du kê má vào lồng ngực rộng lớn mà ấm áp của hăn cọ cọ, khoe miệng nhếch lên mỉm cười. Cô biết hăn rất thích cô như thế này.

Chu Vũ Đế thấy nàng giống như cô miu con trốn trong lòng mình, vừa muốn yêu vừa muốn thương, hai cánh tay không khỏi siết chặt, muốn giấu nàng thật kỹ. Hăn hôn lên đỉnh đầu nàng, dịu dàng nói, “Không phải còn có trẫm luôn ăn cùng nàng sao?”

Ánh mắt Mạnh Tang Du tối xuống, ưỡn ngực hăn ra, cười như không cười mở miệng, “Nhiều phụ nữ như vậy Hoàng thượng sao ăn cùng hết được? Thần thiếp không muốn làm phiền Hoàng thượng!”

Chu Vũ Đế ngẩn ra, cúi đầu nghiên cứu biểu cảm của nàng, thấy đuôi lông mày nàng xếch lên, mắt phượng nheo lại, dường như đang rất không vui. Lúc này hắn bật cười ha hả, dùng sức siết chặt vòng eo thon thả kia. Tang Du đang ghen đó! Thật đáng yêu!

Người thấy mùi son phấn quá đậm trên người hắn, không hiểu sao lửa giận trong lòng Mạnh Tang Du bùng lên, càng ra sức giãy dụa, khuôn mặt trắng ngần cười đến đỏ ửng, đôi mắt đen láy nhìn hắn. “Tránh ra, cái mùi gì đây? Khó chịu chết đi!” Nàng đánh lên lồng ngực rắn chắc của hắn, chân mày nhíu chặt.

Chu Vũ Đế cúi đầu tự nghĩ nghĩ vai mình một lát, tiếng cười to hơn, “Trẫm không làm gì cả, chỉ bị dính chút mùi này thôi. Tin trẫm.” Hắn vừa cười vừa áp xuống muống hôn lên má Tang Du, nhưng nàng lại trốn trái trốn phải, cuối cùng chui mặt vào ngực hắn không muốn ra. Chu Vũ Đế lại bật cười thêm một lần nữa.

Phùng ma ma cùng Thường Hỉ nhìn, khóe mắt giật giật. Đang lúc do dự không biết nên đi hay ở lại nghe tiếng Hoàng thượng ra lệnh, “Chuẩn bị nước, trẫm muốn tắm rửa!”

Thường Hỉ cùng Phùng ma ma lập tức vâng lệnh, gọi người đưa một thùng nước tắm vào. Chu Vũ Đế bế ngang người Tang Du lên, bước nhanh vào nội điện. Đợi cho toàn bộ cung nhân lui xuống, hắn vội vã hôn lên đôi môi đáng yêu của nàng, rồi cuộc tiếng cười khàn khàn kia cũng ngừng lại. Biểu hiện hôm nay của Tang Du tuyệt đối lấy lòng hắn, tuy Tang Du không chịu thừa nhận cũng không chịu nhìn thẳng vào, nhưng Chu Vũ Đế biết không phải nàng không có cảm giác gì với mình.

Đôi môi Mạnh Tang Du bị hắn quấn quít dây dưa, giữ chặt không rời, hắn lại dùng sức đè gáy cô lại. Không thể hô hấp, hai tay quơ quơ hai bên thùng nước tắm, vừa chạm đến dục biểu, lập tức múc một gáo nước đổ lên đầu vai hắn.

Dòng nước ấm áp cũng không có cách nào ngăn hẳn điên cuồng chiếm đoạt. Đợi đến khi hôn đã, Chu Vũ Đế mới hài lòng buông tha đôi môi kia, lại lau nước trên mặt cười ha ha.

Kiểu cười này sao nhìn thế nào cũng thấy ngu đần? Nếu sau lưng hẳn có đuôi, chắc cũng vẫy qua vẫy lại mất. Mạnh Tang Du máy mắt mấy cái, tự dưng liên tưởng.

Chu Vũ Đế thấy nàng ngơ ra, đôi môi mỏng nhếch lên, bế nàng đặt vào trong thùng tắm, sau đó cũng sai bước vào, tóm lấy cái eo nhỏ, cúi đầu hôn thêm lần nữa.

Mới đầu Mạnh Tang Du còn giãy dụa, một lúc sau lại lạc lối trong cái hôn triền miên nồng nàn kia, cuối cùng vòng tay lên cổ hẳn chủ động đáp lại.

Ánh mắt Chu Vũ Đế tối xuống, cời từng lớp từng lớp quần áo ướt đầm của nàng, tìm được vị trí ấm áp khít chặt kia, đầu ngón tay nhẹ nhàng vỗ về kích thích. Mạnh Tang Du rên rỉ, không cam lòng yếu thế cời quần áo hẳn, móng tay cào cào lưng hẳn thật mạnh.

Bé con này cũng quá hoang dã! Hẳn cười thầm, vỗ vỗ lên cái mông tròn mướt mà kia, tách hai chân thon dài của nàng quàng lên hông mình rồi tiến vào. Cảm giác chặt khít quấn siết lan đầy cơ thể, nước trong bồn gỗ đập dềnh không ngừng, làm ướt cả sàn điện. Tiếng thở dồn dập nặng nề, tiếng rên rỉ khe khẽ khiến cung nhân đứng chờ ngoài điện nghe đỏ cả mặt.

Đến khi nước chuyển lạnh, Chu Vũ Đế bế Tang Du đang mềm nhũn lên, đặt nàng lên giường tiếp tục quấn quít mãi cho đến khi mặt trăng lên cao.

Tóc tai hai người đều ướt sũng, dính bết vào nhau. Mùi xạ hương nồng vẫn còn tràn ngập trong không khí chưa kịp tản hết. Mạnh Tang Du miễn cưỡng nâng tay lên, đẩy đẩy người đàn ông vẫn còn đè lên người mình.

“Hoàng thượng, ta đói!” Cô nhỏ giọng ai oán, ngữ khí bất giác mang theo cảm xúc làm nũng.

Vừa dứt lời, tiếng bụng kêu vang lên trong điện, hai tai Mạnh Tang Du lập tức đỏ rực.

Chu Vũ Đế nhúu nhúu mày, kê trán lên trán nàng cười ha hả, thấy nàng sắp giận mới vội vàng nín lại.

“Trẫm giúp nàng mặc quần áo.” Hắn yêu thương xoa xoa vành tai nóng lên của nàng, cẩn thận dọn dẹp sạch sẽ cho cả hai.

Thấy hắn chỉ mặc mỗi áo lót cùng tiết khố lại vội đến rồi vội đi bên mình, thậm chí còn cúi người để mình mang giày vào, Mạnh Tang Du khẽ cup mắt, che giấu cảm xúc phức tạp bên trong.

Sửa sang lại vật áo cho Tang Du xong, Chu Vũ Đế ôm lấy nàng, hôn thêm một cái lên dấu hôn hồng hồng trên phần cổ trắng ngần kia, cảm thấy mỹ mãn dặt tay nàng ra ngoài điện. Cung nhân có huấn luyện từ trước lập tức bước vào dọn dẹp tẩm điện lộn xộn bên trong.

“Đã trẻ thế này hắn Ngự thiện phòng không còn cái gì ăn. Không phải trong Bích tiêu cung có một phòng bếp nhỏ hay sao? Nấu canh uống nhé, trẫm rất nhớ đến tay nghề của nàng.” Hồi tưởng lại quãng thời gian làm A Bảo, trong giọng nói hắn tràn đầy hoài niệm.

“Được, Hoàng thượng muốn uống canh gì?” Mạnh Tang Du túm lấy ống tay áo hắn cười hỏi.

Ngón tay Chu Vũ Đế mơn trớn khóe miệng nàng, cẩn thận lần theo nụ cười vốn từng rất quen thuộc, nội tâm thỏa mãn thở dài, dịu dàng nói, “Uống phạt khiêu tường vậy.”

Mạnh Tang Du gật đầu.

Nguyên liệu nấu ăn đã có sẵn, chỉ cần đặt lên bếp rồi dùng lửa nhỏ nấu là được. Hai người ngồi kề sát nhau trước bếp lò, vừa nhìn vào ánh lửa hồng bập bùng vừa nướng khoai, thỉnh thoảng nói khẽ vài câu. Học thức uyên bác cùng hiểu biết sâu rộng khiến cuộc nói chuyện kéo dài không dứt được. Bỏ đi thân phận Hoàng đế cùng sủng phi, tựa như cả hai chỉ là đôi vợ chồng bình thường của một gia đình bình thường nào đó. Hình ảnh giản dị ấm áp kia khiến Phùng ma ma nhìn đến ngây người.

Thấy Hoàng thượng không nề hà thân thân, dùng kim sắt gạt đồng tro bụi khói củi, nhặt củ khoai nóng kia thổi thổi, rồi cẩn thận bóc vỏ đút vào miệng chủ tử, dịu dàng trong mắt dập dờn như sóng cuộn.

Đây là diễn trò ư? Không thể! Bà cúi đầu nghĩ thầm.

* * * *

Vốn tưởng một khi Hoàng thượng đi Ngọc phù cung thì cũng chấm dứt luôn khoảng thời gian độc sủng của Đức phi, đâu ngờ Hoàng thượng ở lại chưa đến một tách trà nhỏ đã đi mất, buổi tối vẫn quay về Bích tiêu cung như thường, không hề trở về Kiền thanh điện lần nào, ngay cả chính vụ cũng đưa về Bích tiêu cung xử lý, cùng Đức phi sống một cuộc sống vợ chồng thường nhật.

Toàn bộ phi tử trong hậu cung đều nhìn đau cả mắt, căm ghét Đức phi đến tột đỉnh.

Việc này còn chưa lắng xuống Thái hậu lại đột nhiên ra ý chỉ, tấn chức rất nhiều tần phi, chẳng những lấp đầy tứ phi vị mà còn thăng cho Đức phi lên Hoàng quý phi, chỉ cần đợi một tháng sau cử hành xong đại điển phong phi là đã có thể danh chính ngôn thuận quản lý lục cung. Trên Hoàng quý phi chính là Hoàng hậu, đợi Đức phi có tin mừng, ngôi Hoàng hậu này chắc chắn là vật nằm trong tay nàng.

Rất nhiều người nóng nảy, cứ hai ba ngày lại chạy tới Từ Ninh Cung ‘làm trọn đạo hiếu’ với Thái hậu, cũng ý nhắc mầu gia tạo áp lực đối với Ngự sử, can gián Hoàng thượng mưa móc quân ân, vì Hoàng gia mà khai chi tán diệp.

Bích tiêu cung, trong thư phòng Mạnh Tang Du, Chu Vũ Đế cầm một xấp tấu chương buộc tội, hứng thú cười cười.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Rượu Độc

Thư phòng Mạnh Tang Du bây giờ đã bị tu hú chiếm tổ chim khách, nơi nào cũng để đầy vật dụng của Chu Vũ Đế, giấy cùng bút lông có đôi có cặp, bức họa hai người nắm tay nhau cũng được treo trang trọng tại nơi dễ thấy nhất, khiến mỗi lần Mạnh Tang Du thấy đều lắc đầu bó tay. Đây rõ ràng là người thời cổ đại chứ? Sao giống hệt người hiện đại ở chỗ thích mấy cái kiểu lãng mạn sến súa thế này. Nếu như hãn dùng mấy cách này đi dỗ người phụ nữ khác, chắc chắn cô ta sẽ cam nguyện vì hãn mà sinh vì hãn mà chết!

Nghĩ đến đây, trong lòng Mạnh Tang Du chợt cảm thấy khác khác, thấy hãn cầm một cuốn tấu chương buộc tội trong tay, cười như không cười hỏi, “Hoàng thượng, ngài nên đi nơi khác, nếu cứ tiếp tục như vậy, người khác sẽ mạng thần thiếp là yêu phi họa quốc mất thôi.”

“Nàng chính là yêu phi, yêu phi thì còn sợ người ta mạng kiểu gì?” Chu Vũ Đế sờ sờ môi nàng, trêu tức trả lời.

Mạnh Tang Du hất mu bàn tay hãn ra, hừ khẽ một tiếng, tiếp tục lật xem sổ sách trong tay.

Gan mật giận dữ càng lúc càng lớn! Hãn lắc đầu bật cười, trong lòng lại nảy lên cảm giác thỏa mãn không gì sánh kịp. Đây đúng là kết quả hãn muốn, bất giác xóa đi lớp phòng vệ của Tang Du, như tằm ăn lên mà nuốt lấy trái tim nàng.

Hai người ngồi cạnh nhau tự xử lý chính vụ ngập đầu, trong thư phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi. Đúng lúc này, Thường Hi gõ gõ cửa phòng, kề sát vào tai hãn thì thầm chuyện gì đó. Nghe thấy mấy chữ lãnh cung, Lương phi, Mạnh Tang Du ngừng bút, nhú mày nhìn nhìn.

Chu Vũ Đế nghe Thường Hỉ bẩm báo xong, trên mặt không có biến hóa gì, tiếp tục phê duyệt tấu chương trong tay. Đợi đến lúc xử lý toàn bộ tấu chương, hắn mới đặt bút xuống, nâng gò má Tang Du lên, nhẹ nhàng hôn hôn lên môi nàng rồi nói nhỏ, “Trẫm có việc phải xử lý, sẽ quay về nhanh thôi.”

Mạnh Tang Du túm lấy ống tay hắn của hắn, trong mắt lóe lên tia sáng ‘hóng chuyện’, “Có phải Thẩm Tuệ Như lại gây ra chuyện gì đó hay không? Thiếp cũng muốn đi xem.”

“Không cần thiết, để ý chỉ bắn mắt nàng.” Chu Vũ Đế phất tay, lúc xoay người rời đi, chỉ trong khoảnh khắc, biểu cảm dịu dàng trên mặt hoàn toàn biến mất.

* * * *

Nửa canh giờ trước, trong lãnh cung tồi tàn bẩn thỉu, Hiền phi cùng Lệ phi – hai người đang tích tụ oán hận vì chuyện Đức phi được độc sủng mà kết bạn, cùng nhau đi ‘an ủi’ Thẩm Tuệ Như. Thẩm Tuệ Như như bộ xương khô, cả người đầy mùi tanh tưởi, từng khoảng da lộ ra bên ngoài đầy những vết thương lở loét đầy mủ, hoàn toàn không còn chút gì xinh đẹp thanh lệ như ngày xưa.

Bởi vì có những loại thuốc tốt nhất, lại được ma ma cùng cung nữ trông coi suốt mười hai canh giờ, cho dù Thẩm Tuệ Như muốn chết cũng không chết được, chỉ có thể giãy dụa giữa lò luyện ngục nhân gian.

Lệ phi và Hiền phi vừa đến lập tức ra lệnh cho ma ma kéo Thẩm Tuệ Như ra ngoài treo lên, mũi chân chạm đất, dùng roi da trâu ngâm nước muối quật, lại sai thái giám dùng một vật to lớn đâm mạnh vào bên dưới, dùng những lời dơ bẩn nhất nhục nhã y thị.

Thẩm Tuệ Như cắn chặt răng, không rên một tiếng.

“Thêm một cây nữa cho con tiện nhân này đi, vắng vẻ bao nhiêu ngày rồi thì chừng đó làm sao mà đủ.” Lệ phi nhẹ nhàng cất lời, Hiền phi che miệng, cười muốn gập người. Không được sủng ái, cơ thể lại rệu rã, vốn Lệ phi và Hiền phi không phải người hiền lành gì, bấy giờ lại chìm trong hận thù, tính tình càng lúc càng tha hóa đồi bại, chỉ có hành hạ người khác mới có thể khiến bọn họ cảm thấy vui vẻ. Thật rõ ràng, Thẩm Tuệ Như chính là ‘suối nguồn’ vui vẻ ấy.

Thái giám tuân mệnh, cầm thêm một vật khác dùng sức đâm mạnh vào trong cơ thể Thẩm Tuệ Như, máu tươi chảy xuống đùi, mùi tanh tưởi bốc lên nồng nặc trong không khí. Hiền phi cùng Lệ phi lui ra sau vài bước, dùng khăn che miệng mũi lại, chỉ để lộ đôi mắt lạnh buốt đầy ác niệm.

Rốt cuộc Thẩm Tuệ Như không chịu được nữa, y thị rên rỉ, tay chân run rẩy không ngừng. Đúng lúc này, vài phi tử từng bị hạ được, và cũng từng được sủng ái đến lãnh cung, thấy tình trạng của Thẩm Tuệ Như, lập tức xúm lại nhìn, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười chế giễu.

Tiếng cười sắc nhọn chói tai không ngừng tra tấn thần kinh Thẩm Tuệ Như, y thị ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy điên cuồng cùng hận thù, ả gằn từng tiếng, “Tiện-nhân? Nếu ta là tiện-nhân, thì các người cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu. Biết tại sao Hoàng thượng không chạm vào các người không?”

Hiền phi kéo lại vị ma ma muốn vả miệng Thẩm Tuệ Như, nhú mày hỏi, “Vì sao?” Nhìn Thẩm Tuệ Như không có vẻ gì là cố ý tỏ ra thần bí, chẳng lẽ bên trong còn có nội tình gì khác?

Thấy tất cả đều đang chú mục vào mình muốn biết được kết quả, Thẩm Tuệ Như lộ ra nụ cười quỷ dị, trong miệng đầy máu, “Bởi vì Hoàng thượng trọng thương hôn mê, hai tháng trước mới tỉnh lại. Người trước đó thị tẩm các người là giả, là thể thân ám vệ thay thế. Ha ha ha ~ dâm-loạn hậu cung, không còn sạch sẽ, tiện-nhân! Tất cả các người là một đám tiện-nhân!”

Ả diên cuồng cười, khuôn mặt vặn vẹo không thành hình. Tất cả phi tử không dám tin vào tai mình, nhưng trong lòng lại có một giọng nói mách bảo, những gì Thầm Tuệ Như nói là thật. Các cung nữ thái giám cùng đi với phi tần đến lãnh cung bắt đầu run run, trong mắt chỉ còn tuyệt vọng. Biết được bí mật kinh thiên động địa này thì nơi nào họ còn có thể tiếp tục sống?

Vừa diên loạn xong, Thầm Tuệ Như mất hết sức lực, thân thể mềm nhũn ngã xuống, hô hấp yếu đến mức không thể nghe thấy được. Đám phi tần còn lại đứng như hóa đá, không thể chấp nhận được sự thật đáng sợ như thế này, cả không gian bỗng trở nên lặng ngắt.

Một lúc lâu sau, Hiền phi là người đầu tiên tỉnh táo lại, nhào đến kéo Thầm Tuệ Như lên, móng tay sắc nhọn cào mặt y thị, không rõ đâu là máu thịt.

“Là người! Tất cả đều do người hãm hại! Nếu không phải người đứng sau sai khiến, làm sao tên thê thân kia có lá gan dâm loạn hậu cung? Thì ra, thì ra đó là lý do vì sao nhà họ Thầm người chịu tội tru di thập tộc! Các người đáng chết! Các người đáng chết...” Mảng đến câu cuối cùng, giọng nói của Hiền phi cũng khàn đặc, tóc tai rối bù, nước mắt loang lổ trên khuôn mặt vốn trang điểm xinh đẹp, hệt như ma quỷ.

Những phi tử khác cũng bắt đầu có phản ứng, ánh mắt nhìn về phía Thầm Tuệ Như tràn ngập sát ý. Họ muốn lột da xẻ thịt, rút xương Thầm Tuệ Như rồi nuốt vào bụng, chỉ như thế mới có thể xoa dịu được cảm thù ngập trời này!

Ngay thời điểm căng thẳng không thể khống chế, Chu Vũ Đế đứng lúc tới nơi, phía sau là một đoàn người mặc trang phục đen cầm đao kiếm trong tay, sát khí phủ đầy trong điện, khiến máu trong người các phi tử đông cứng thành băng.

Chân tay mềm nhũn, đám phi tần đều quỳ rạp trên mặt đất muốn thỉnh an, nhưng vài lần mở miệng đều không thể phát ra tiếng. Giờ khắc này tất cả mới biết, những thủ đoạn, hành vi tranh giành tình cảm gần đây ngu xuẩn đến bậc nào! Nếu biết rõ chân tướng từ trước, họ tuyệt đối co đầu rút cổ trong tấm điện của mình, không bao giờ xuất hiện trước mặt Hoàng thượng nữa. Sự tồn tại này cũng chính là sự sỉ nhục lớn nhất của Hoàng thượng, Hoàng thượng chỉ lạnh nhạt mà không tuyệt tình xử lý đã là quá nhân từ. Buồn cười ở chỗ, họ lại không biết chừng mực, còn bày mưu tính kế để khiến Hoàng thượng nhớ lại, có khác gì tự chui mình vào rọ, tự đâm đầu vào chỗ chết?

A a a ~ Lệ phi vùi mặt vào trong lòng bàn tay, quỳ rạp trên mặt đất khóc thành tiếng. Nếu đây là một cơn ác mộng thì xin cho nàng lập tức tỉnh lại! Bắt đầu từ Lệ phi, tiếng khóc oán giận đau đớn bắt đầu vang lên.

“Kéo ả ra.” Chu Vũ Đế giơ tay chỉ về phía Hiền phi vẫn còn điên loạn. Hai gã thuộc hạ tuân mệnh, bước đến ngăn hai tay Hiền phi lại. Hiền phi giãy dụa một lát mới phát hiện Hoàng thượng đã đến, hận thù ngập trời lập tức thay thế bằng sợ hãi, quỳ lết trên mặt đất. Hoàng thượng đến, bí mật cuối cùng cũng được mở ra, phía nào là đường sống?

Chu Vũ Đế lưỡng lự thường đi đến trong điện ngồi xuống. Thấy Thẩm Tuệ Như bên trong, biểu cảm trên mặt cực kỳ hồ hững.

Thẩm Tuệ Như giật giật, cố hết sức cúi thấp đầu né tránh tầm mắt hắn. Rốt cuộc hắn vẫn là cửu ngũ chí tôn, còn mình biến thành bùn nhão mặc người chà đạp. Vận mệnh xoay chuyển, nực cười đến độ nào. Nếu như là trước đây... Thẩm Tuệ Như lắc đầu, trong lòng tự giễu: Không có trước đây!

“Buông ả ra.” Chu Vũ Đế nhàn nhạt ra lệnh, hai thuộc hạ đi theo nhanh chóng hành động.

Đây là ám vệ của Hoàng thượng, bình thường ẩn nấp bên người Hoàng thượng, đến thời điểm quyết định quan trọng mới xuất đầu lộ diện. Chuyện như thế này chỉ có bọn họ mới là người thích hợp dọn dẹp. Tất nhiên, sự xuất hiện này cũng có ý nghĩa đại khai sát giới, máu chảy thành sông.

Đám phi tần cũng hiểu rõ chuyện này, run rẩy không thể khống chế được.

“Xin Hoàng thượng, thần thiếp thân bất do kỷ, xin Hoàng thượng tha tội chết cho thần thiếp. Thần thiếp cam nguyện tu hành, làm bạn thanh đăng, rửa sạch dơ bẩn trên người!” Khao khát muốn sống chiến thắng cả sợ hãi, Lệ phi dập mạnh đầu, chỉ một lúc sau máu tươi đã loang đầy trên trán.

Các phi tử khác lập tức làm theo, tiếng cầu xin vang lên không dứt.

Chu Vũ Đế nhíu mày, ra hiệu với ám vệ phía sau, ngữ khí lạnh đến thấu xương, “Xử lý toàn bộ hạ nhân.”

Ám vệ tuân mệnh, kéo toàn bộ cung nhân mềm oặt người ra ngoài, coi như không hề nghe thấy tiếng than khóc. Đám phi tần càng dập đầu không ngừng, chỉ một lát sau, trên sàn nhà đã đầy đầy máu đỏ.

“Quay về đi, nhớ kỹ, hôm nay không hề xảy ra bất cứ chuyện gì!” Chu Vũ Đế nhắm hai mắt lại, nghiêng người tựa vào thành ghế cất lời, ngữ khí cũng không có gì đặc biệt, như thế đây là chuyện không liên quan đến mình. Đều là con gái của trọng thần, nếu họ tỉnh táo suy nghĩ một chút sẽ biết hẳn không ra tay giết mình. Đương nhiên, hẳn cũng không lo đến chuyện đám nữ nhân này sẽ để lộ bí mật ra ngoài. Vì tính mạng của bản thân và gia đình, quyền lực, địa vị, danh dự gia tộc, họ có chết cũng nuốt bí mật này vào bụng.

Đám phi tử như được đại xá, dùng tay áo lau quệt huyết lệ trên mặt, rồi đi như trốn chạy, như thể có ác quỷ đuổi theo đằng sau.

Đợi cho đám người đi hết, Chu Vũ Đế không nhìn Thẩm Tuệ Như co rụt người dưới đất, đứng lên nhanh chóng rời đi. Đi đến cửa điện, hần trầm giọng ra lệnh cho Thường Hỉ bên cạnh, “Ban thưởng một ly rượu độc.”

Thẩm Tuệ Như giật giật, đôi mắt vốn khô khốc dù bị tra tấn đến đâu bỗng chảy hai hàng nước mắt, khó khăn đứng lên dập đầu, giọng nói khàn đặc đầy cảm kích, “Tội nô tạ ơn ân điển của Hoàng thượng!”

Chu Vũ Đế như không hề nghe thấy, bước chân đi mỗi lúc một xa. Thường Hỉ cầm một ly rượu độc kề đến bên môi y thị. Thẩm Tuệ Như cầm lấy ly rượu, một hơi cạn sạch, trên mặt là nụ cười được giải thoát.

Thấy Thái hậu đứng lặng lẽ một góc hành lang, Chu Vũ Đế ngăn người, lập tức bước lên hành lễ.

Thái hậu thu hồi ánh nhìn xa xăm, khẽ thở dài, “Con để y thị lại đến bây giờ chỉ chờ giờ phút này đúng không? Thật đáng thương, y thị còn muốn nói lời cảm tạ.”

Chu Vũ Đế im lặng không nói gì.

“Ngày mai ai gia sẽ đi.” Thái hậu xoay người, bóng lưng không chút lưu luyến. Rời đi mười năm, bà đã không còn quen tranh đấu hậu cung nữa.

“Nếu như các nàng có thể an phận thủ thường thì việc hôm nay sẽ không xảy ra.” Chu Vũ Đế bước lên vài bước, trầm giọng giải thích. Nếu như không có sự cố ngày hôm nay, nhất định đám nữ nhân kia sẽ vĩnh viễn không chịu yên thân. Hần đã đoán trước được tình huống này, cho nên đã bày sẵn cạm bẫy, nếu như các nàng có thể đè nén ác niệm cùng tham lam trong lòng thì đã có thể tránh được. Vì muốn được thánh sủng mà giở mọi thủ đoạn, hần không muốn phải mệt mỏi đối phó nữa, không bằng lúc này giải quyết luôn một lần.

Thái hậu khoát tay, không muốn nhiều lời.

Trong lòng Chu Vũ Đế đắng chát, cười khổ, “Mẫu hậu chờ tham gia xong đại điển phong phi cho Tang Du rồi hãy đi, coi như cũng là giữ thể diện cho nàng.”

“Tang Du sẽ không so đo việc này.” Rốt cuộc Thái hậu cũng đáp lời, “Nhất định ai gia sẽ quay về tham dự ngày con bé được phong hậu, nếu như có ngày đó.” Thái hậu nhìn thoáng qua con mình, biểu cảm sầu lo.

“Xin mẫu hậu đừng lo lắng, tình cảm con dành cho Tang Du là thật. Nàng là nơi thuần khiết mềm mại nhất trong lòng con.” Chu Vũ Đế siết chặt nắm tay để lên lồng ngực, ngữ khí nghiêm trang như đang tuyên thệ.

Bước chân Thái hậu ngừng lại, đáy mắt thâm trầm toát ra vài phần dễ chịu.

* * * *

Người trong cung đều nghe được thăm trạng của đám phi tần đến hậu cung, nhưng có thăm dò bao nhiêu lần cũng không moi móc được gì, một thời gian ngắn sau lại im ắng xuống.

Những phi tần khác cũng bị Hoàng đế giả thị tẩm nhưng không đi lãnh cung làm nhục Thẩm Tuệ Như vẫn không hề hay biết gì. Nghe tin Thẩm Tuệ Như chết, trong lòng có thấy cũng không dám nghĩ nhiều. Lại nghe tin Hiền phi bệnh nặng hấp hối trên giường, họ có dự cảm, nhất định chân tướng sự việc không hề đơn giản. Cho nên cứ học theo người khác, bắt đầu đóng chặt cửa cung, ru rú trong điện, không hề xuất hiện trước mặt Hoàng thượng nữa.

Tấu chương can gián Hoàng thượng cũng theo chuyện các phi tần mà ngừng lại, trong một khoảng thời gian dài, triều đình hậu cung gió êm sóng lặng, chỉ có việc Thái hậu rời đi lại ồn ào đôi chút. Khiến người ta cảm thấy bất ngờ nhất là Lệ phi, noi gương theo Lý chiêu nghi, quỳ trước Từ Ninh Cung cầu xin Thái hậu mang mình cùng Lục Hoàng tử đi Thiên Phật Sơn.

Lệ phi cũng là người thông minh quyết đoán, Thái hậu suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng đồng ý.

Một tháng sau, rốt cuộc đại điển phong phi cho Đức phi cùng vài phi tử được tấn phong mang lại bầu không khí vui mừng cho chốn thâm cung tĩnh lặng. Không lâu sau đó, Hiền phi hấp hối trên giường bệnh cũng dần khỏi hẳn, từ đây trở nên âm trầm lạnh lùng, suốt ngày không bước chân ra khỏi đại điện nửa bước.

Mà truyền kỳ về Đức phi, bây giờ đã là Thục huệ Hoàng quý phi vừa mới bắt đầu. Hoàng quý phi kéo dài thánh sủng không ngừng, tình cảm chung thủy Đế vương dành cho Hoàng quý phi đều được hậu nhân lưu truyền.

Đương nhiên, bây giờ Hoàng quý phi không biết chuyện này, chỉ tập trung vào một chuyện quan trọng trong quản lý cung vụ —— tuyển tú.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Mỹ Nhân

Ngày tuyển tú Đại Chu, con gái các quan viên tứ phẩm đủ mười bốn tuổi đều buộc phải tham gia, nhưng đây chỉ là hình thức, Hoàng gia cũng không kiểm tra chặt chẽ. Những bậc cha mẹ có lòng nghĩ cho con gái đều cố gắng tìm cho con mình một tấm chồng tử tế, trình tấu chương cho Hoàng thượng giải bày sự tình, tất cả đều được phê chuẩn. Nếu như có người ngoài ý muốn mà bỏ lỡ tuyển tú, sau khi giải thích nguyên nhân rõ ràng cũng có thể tự lập hôn phối, không cần thiết phải tham gia lần sau. Dù sao ba năm tuyển tú một lần, không thể khiến con gái nhà người ta chậm trễ hôn sự, nhưng cũng có nhiều người lòng đầy dã tâm, muốn đưa con vào hậu cung để hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Ánh mặt trời ấm áp, chim oanh tung cánh, cỏ cây đâm chồi nảy lộc, cành lá xung quanh Bích tiêu cung xum xuê, sắc xuân tràn đầy. Bầu không khí thấm đẫm mùi ngai ngái của cỏ, hòa lẫn cùng hương hoa thanh nhã thơm ngát. Mạnh Tang Du mở rộng cửa sổ, lười biếng dựa vào ghế quý phi, vừa phơi nắng vừa lật xem danh sách tú nữ trên tay. Danh sách ghi chép rất rõ ràng chi tiết, còn có bức họa màu sắc rực rỡ bên cạnh, khá giống với một cuốn tạp chí hiện đại.

Thấy chủ tử xem đến nhập thần, không hề có chút cảm giác bất an nào, rốt cuộc Phùng ma ma cũng không nhịn được, lo lắng mở miệng, “Nương nương, hay ngài hỏi riêng Hoàng thượng xem ý Hoàng thượng với các tú nữ này như thế nào, cũng chuẩn bị đề phòng từ trước. Nghe nói tú nữ lần này vô cùng xuất chúng, có người còn được phong danh Đại Chu đệ nhất mỹ nhân, không thể khinh thường!”

“Ta đã hỏi rồi, Hoàng thượng nói không có ý kiến gì, cứ theo ý ta mà làm.” Mạnh Tang Du lấy khăn che miệng, không để ý hình tượng ngáp một cái. Hôm qua lấy mấy tập tranh hỏi ý Chu Vũ Đế thế nào, cũng bảo hẩn chọn vài người vừa ý để cô còn giữ thẻ bài lại, nào ngờ hẩn chẳng thèm nhìn một cái, còn quăng tập tranh sang một bên, cưỡng ép cô nguyên một đêm dài.

Phùng ma ma vừa lòng, cười đến vui vẻ. Quả nhiên Hoàng thượng vẫn để ý đến chủ tử nhà mình nhất.

Mạnh Tang Du nhìn bà một cái, không hề cho suy nghĩ kia là đúng. Mặc dù hẩn làm được chuyện này, nhưng trong lòng cô vẫn có gì đó không chấp nhận được. Cô có thể chịu đựng được chuyện nhiều người phụ nữ chung đụng một người đàn ông, cũng có thể thay hẩn lựa chọn thiếp thất mỹ lệ xinh đẹp lấp đầy hậu cung, nhưng tất cả là do hoàn cảnh đưa đẩy. Nếu có thể, cô sao không nghĩ đến chuyện cả đời cả kiếp chỉ có hai người? Nhưng nhất định chuyện đó chỉ là hy vọng xa vời, điều duy nhất cô có thể làm là giữ vững trái tim mình.

Ít nhiều nhờ lần tuyển tú này mà cô kịp thời tỉnh mộng trước khi chìm đắm trong lưới tình của hẩn. Mạnh Tang Du tự giấu, đặt tập tranh sang một bên, tò mò hỏi, “Ai là đệ nhất mỹ nhân Đại Chu? Con gái nhà nào?” Đây là lần đầu tiên kể từ khi tiến cung cô nghe tới việc này.

“Hồi bẩm nương nương, là trưởng nữ Ngu Nhã Ca của phủ Ngu quốc công. Nàng ta vốn là một tú nữ cùng lần với người, nhưng lúc đó đột ngột phát bệnh nặng không thể tham gia tuyển tú, đành phải chậm lại cho đến giờ. Thứ muội của nàng ta đã được đưa vào cung, nhưng tiến cung ba năm không hề được sủng ái, lần này nhờ phúc Thái hậu nương nương mà được tân tấn Đức phi.” Phùng ma ma vừa nói vừa đổ tách trà đã nguội đi, đổi một tách mới.

Mạnh Tang Du cầm lấy tách trà uống một ngụm, lật lật đến tờ giấy của phủ Ngu quốc công, đuôi lông mày nhướng lên, “Thì ra là chị của Ngu Nhã An, mười tám tuổi, hơi lớn một chút. Trong ba năm không hề có hôn phối, hẳn là rất muốn tiến cung.” Cô lắc đầu, không thể hiểu được. Chẳng lẽ vinh hoa phú quý còn quan trọng hơn cả hạnh phúc một đời hay sao?

“Nghe nói những mối cầu hôn đều bị gia đình nàng ta từ chối. Mẫu thân nàng ta cũng chọn được vài được vài nhà môn đăng hộ đối, nhưng tất cả đều bị nàng ta cự tuyệt. Dã tâm rất lớn, vừa thấy thứ muội được tấn phong thành một trong bốn vị phi, sao có thể cam tâm được?” Phùng ma ma xem thường đáp lời.

Mạnh Tang Du ngắm nghía bức họa trong tay, thở dài nói tiếp, “Dung mạo như thế này thì làm sao không có dã tâm được? Ngay cả ta thấy cũng thích, huống gì là đàn ông? Hẳn là Ngu quốc công cũng rất kỳ vọng vào Ngu Nhã An này, bằng không lúc thứ nữ được tấn phong làm Đức phi còn tiếp tục đưa cô ta vào cung.”

Phùng ma ma nhìn thoáng qua danh sách, không thể không thừa nhận dung mạo của nữ tử này vô cùng xinh đẹp. Dù chỉ nhìn qua bức vẽ, nhưng đường nét khuôn mặt tuyệt mỹ như thế này thật đúng là không thể làm người khác rời mắt được. Nếu là người thật thì không biết còn xinh đẹp đến mức nào.

Thấy mặt mày chủ tử giãn ra, ánh mắt trong trẻo không hề có ý đề phòng, Phùng ma ma chần chờ một lúc rồi cũng ngậm miệng. Không được Hoàng thượng sủng ái, chủ tử cũng sống rất vui vẻ thoải mái, cần gì phải ép buộc bản thân tranh đoạt làm gì.

Lúc hai người đang tiếp tục lật xem danh sách, Bích Thủy vội vàng bước vào, theo sát chân là Nhị Bảo đang vui mừng nhảy nhót.

“Nường nường, cảnh xuân hôm nay rất tuyệt, Đức phi nường nường đang ở trong Ngự hoa viên tổ chức ngắm hoa yển, mời người đến tham gia.” Ngừng một chút, Bích Thủy bổ sung thêm, “Đức phi còn mời vài tú nữ, Nhị tiểu thư cũng có mặt.”

Mạnh Thụy Châu? Mạnh Tang Du nhú mày, bản thân cô không muốn đi, nhưng vừa nghe thấy câu này lại đổi ý. Tuy Mạnh Thụy Châu cũng biết tính toán mưu đồ, nhưng tầm nhìn lại quá hẹp, tính cách còn tự cao tự đại ham muốn hư vinh, rất dễ bị uy hiếp, không nhìn qua cô ta một cái không yên tâm được.

“Chuẩn bị trang phục cho ta.” Ẩn ẩn chân mày, Mạnh Tang Du đi vào nội điện, thay triều phục màu vàng sáng của Hoàng quý phi. Trên triều phục thêu hình chim phượng được đính những hạt trân châu nhỏ, lấp lánh dưới ánh mặt trời, phối cùng bộ trang sức hoàng kim xa hoa sang trọng khiến cả người Mạnh Tang Du như tỏa ra ánh kim quang rực rỡ, khiến kẻ khác không thể nhìn thẳng.

Nếu là người bình thường mặc màu vàng này lên người hẳn chỉ toàn vẻ khó coi, nhưng màu sắc này lại tôn lên quý khí cùng dung mạo của Mạnh Tang Du, hài hòa vô cùng. Đây là một vẻ đẹp sắc sảo, hoàn toàn có thể làm tổn thương ánh mắt người khác.

Phùng ma ma vuốt lên nếp nhăn trên làn váy của chủ tử, lùi lại hai bước ngắm nghía, cảm giác nguy hiểm trong lòng chợt biến mất. Chủ tử quý phái xinh đẹp như thế này, nhìn toàn Đại Chu xem ai có thể sánh bằng? Cho dù mỹ nhân đứng bên cạnh chủ tử cũng giống như bộ xiêm y phai màu, không thể mặc được.

“Đi!” Mạnh Tang Du phất tay áo, toàn bộ cung nhân thẳng lưng lên tuân mệnh, để lộ khí thế sắc bén chỉ thuộc về Bích tiêu cung.

Trong Bồng lai các ở Ngự hoa viên, tân Đức phi Ngu Nhã An đang đón tiếp các tú nữ ngồi xuống, cũng thân thiết mời tỷ tỷ cùng Mạnh Thụy Châu ngồi xuống cạnh mình.

Dung mạo Ngu Nhã Ca hơn người, lại là đích nữ, từ nhỏ đã được chiều chuộng thương yêu mà lớn lên, cho nên tính tình khá kiêu ngạo, lại vô cùng chướng mắt với thứ muội đang đứng đầu trong hàng tứ phi của mình. Cổ kèm chế cảm giác tị nạnh trong lòng, Ngu Nhã Ca quỳ gối hành lễ, thấy Mạnh Thụy Châu tướng tá bình thường nhưng lại được đãi ngộ tốt hơn mình, trên mặt liền tỏ vẻ khó chịu.

Ngũ Nhã Ca là giai nhân tuyệt sắc, mày lá liễu, mắt xếch, khuôn mặt tròn, đôi môi hồng căng đầy... Mỗi một chỗ trên người chỉ có thể dùng hai chữ ‘xinh đẹp’ để miêu tả. Mà Ngũ Nhã Ca cũng rất biết cách trang điểm ăn mặc, quần lụa mỏng màu vàng nhạt cùng trang sức thanh nhã khiến nàng hết như tiên tử trên cung Hằng Nga. Ngồi bên cạnh nàng, tất cả phụ nữ đều như mờ nhạt đến vậy.

Thấy mọi người liên tục đến, ai ai cũng dùng ánh mắt ghen tị cùng đề phòng nhìn mình, Ngũ Nhã Ca dùng tú khăn che lại khóe miệng đang nhếch lên tự đắc. Nghe nói Thục huệ Hoàng quý phi được độc sủng cả chốn hậu cung, Hoàng thượng coi Hoàng quý phi như trân bảo, nhưng nếu mình xuất hiện, thì danh vọng đệ nhất sủng phi cũng nên đổi chủ rồi chứ?

“Thục huệ Hoàng quý phi đến!” Bên ngoài bồng vang lên tiếng thái giám cao giọng xướng, tất cả phi tần cùng tú nữ có mặt đều vội vàng đi ra bên ngoài quỳ gối hành lễ.

Một bóng người màu vàng sáng nhẹ nhàng đi tới giữa màu nắng vàng rực lộng lẫy, bộ trang phục phát ra âm thanh khe khẽ, khiến người người bất giác ngẩng đầu nhìn lên, sau đó nhất tề nhắm chặt mắt, trong lòng không khỏi rung động.

Đúng là Ngu Nhã Ca rất đẹp. Vốn tưởng rằng vẻ đẹp của nàng ta đã đạt đến giới hạn, khó ai có thể sánh bằng, nhưng thấy Hoàng quý phi rồi mới biết được, có một vẻ đẹp không nằm ở dung mạo, mà là khí chất. Hàng mày Hoàng quý phi không phải lá liễu, rất đậm, khí phách mạnh mẽ toát lên ở đuôi lông mày. Đôi mắt hẹp dài, trắng đen rõ ràng, ánh nhìn sắc bén như nhìn thấu nhân tâm, không ai dám nhìn gần. Lớp son đỏ trên đôi môi nàng như một ngọn lửa nóng rực.

Một khí chất mạnh mẽ như vậy có thể đốt cháy hết thủy. Ngu Nhã Ca đứng bên cạnh lại đơn độc bất lực đến thế, như vầng trăng sáng trên bầu trời đêm vĩnh viễn không thể sánh bằng ánh dương rực rỡ.

Tân tẩm Đức phi Ngu Nhã An quỳ gối cung kính hành lễ, khi được Hoàng quý phi phất tay áo mới chậm rãi đứng dậy, thấy sắc mặt tái xanh của đích tử, trong mắt chợt lóe lên tia sáng trào phúng. Nhìn Hoàng quý phi lộng lầy xinh đẹp nhường ấy sao Hoàng thượng có thể để ý đến Ngu Nhã Ca kia? Nàng thật hoài nghi! Chẳng qua chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà còn mơ tưởng nhảy lên trời!

Nàng cúi đầu dùng tú khăn che miệng, khe khẽ cười.

Mạnh Tang Du ngồi xuống vị trí của Đức phi, vẫy vẫy tay với Mạnh Thụy Châu, ngân nga nói, “Lại đây ngồi đi.”

Mạnh Thụy Châu vui vẻ vâng lời, ngồi xuống bên cạnh tử tử, thái độ có phần câu nệ.

“Các người đều ngồi đi, tự nhiên, đừng khách sáo.” Mạnh Tang Du cầm lấy tách trà nóng Phùng ma ma đưa tới, nhẹ nhàng uống một ngụm nhỏ, nhất cử nhất động đều lộ ra quý khí bức người, khiến tú nữ phía dưới càng không yên lòng, không dám tùy tiện đứng lên.

“Ngoại trừ ngắm hoa thì không còn tiết mục thú vị nào khác?” Mạnh Tang Du bình thản hỏi, đánh vỡ bầu không khí nặng nề ngưng đọng.

Đức phi đang muốn đáp lời, Ngu Nhã Ca lại nhanh chân hơn quỳ gối hành lễ, giọng nói uyển chuyển, “Dân nữ có một đề nghị, không biết có nên nói hay không.” Nàng ta thoáng ngẩng đầu nhìn lướt qua Mạnh Tang Du.

“Đề nghị gì?” Mạnh Tang Du hứng thú. Dù sao cũng đang rất chán, vậy thì chơi với đề nhất mỹ nhân Đại Chu một chút vậy.

Nhị Bảo trong lòng Ngân Thúy lại ư ử kêu, ngọc ngậy muốn xuống đất chơi, cắt ngang Ngu Nhã Ca đang muốn mở miệng đáp lời.

“Mang nó đi hoa viên đi, mấy ngày nay trời cứ đổ mưa, không thể để nó ra ngoài được.” Mạnh Tang Du phát tay, yêu thương cười cười.

Ngân Thúy cùng Bích Thủy vâng mệnh, đưa Nhị Bảo đi Ngự hoa viên chơi, Mạnh Tang Du nhìn về phía Ngu Nhã Ca nhú mày, “Nói đi.”

“Hồi bẩm nương nương, không bằng chúng ta vừa ngắm hoa vừa làm thơ, lại đề một phần thưởng cho thi khôi, được không ạ?” Ngu Nhã Ca cúi đầu, che đi mưu toan trong đôi mắt. Ai chẳng biết con gái nhà họ Mạnh đều không học rộng hiểu nhiều, rất kém khoản văn chương. Nếu nàng ta không chấp nhận lời đề nghị này thì tự bêu xấu mình, không chấp nhận lại bị người ta cười cho. Ngu Nhã Ca này cũng không sợ đối thủ ghi hận. Có phụ thân cùng thứ muội giúp đỡ, hơn nữa dung mạo mình xuất sắc như vậy, Ngu Nhã Ca tin vào ngày điện tuyển, chỉ cần Hoàng thượng liếc mắt nhìn một cái chắc chắn sẽ xiêu lòng. Cho dù Hoàng quý phi được sủng ái thì sao dám qua mặt Hoàng thượng? Nàng không tin!

Biểu cảm trên mặt Mạnh Thụy Châu cứng nhắc. Quả thực Mạnh Thụy Châu không giỏi chữ nghĩa, vội vàng nhìn về phía Mạnh Tang Du cầu cứu.

Mạnh Tang Du mỉm cười, thần nhiên phát tay, “Đề nghị này rất được. Ai đoạt được thi khôi bản cung có thưởng. Không hạn chế đề tài, trong thời gian một nén nhang phải làm xong. Bắt đầu đi.” Cô là người ngồi trên, để những người này làm thơ chẳng qua cũng chỉ tìm thú vui giải sầu cho mình,

ai bắt buộc cô phải đích thân tham gia? Không việc gì phải hạ thân phận xuống! Còn nữa, Ngu Nhã Ca này quả đâm ngay vào chỗ hiểm của mình. Viết chữ vẽ tranh cái gì Mạnh Tang Du cũng làm được, chỉ mỗi việc làm thơ là đành bó tay, mà cô lại rất khinh thường việc đạo văn nữa chứ.

Ngu Nhã Ca thấy Hoàng quý phi sai khiến đến ghen hòng, sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng phải yếu ớt tuân mệnh, vắt óc suy nghĩ câu tứ viết lên tờ giấy Tuyên Thành được trải sẵn.

Ngu Nhã An che miệng cười, thầm nghĩ Hoàng quý phi là người người có thể khiêu khích sao? Phụ thân cùng đại nương dạy người không biết trời cao đất rộng, người nghĩ chỉ cần một khuôn mặt đẹp là có thể lên trời? Thật quá buồn cười!

Vừa hết một nén nhang, các tú nữ lần lượt nộp thơ lên. Mạnh Tang Du cùng Ngu Nhã An truyền nhau xem, tuyển chọn người đoạt vị trí khôi thủ. Ngu Nhã Ca dám mở miệng đề nghị, quả nhiên cũng có vài phần bản lĩnh. Bài thơ “Vịnh Xuân” của cô ta dùng từ ngữ hoa mỹ, ý thơ tươi mát, là tác phẩm xuất sắc khó có được. Xem tới xem lui, lần này cô ta chắc chắn phải là thi khôi.

Lúc Mạnh Tang Du tuyên bố kết quả, thái giám canh giữ bên ngoài lại lớn tiếng xướng, “Hoàng thượng giá lâm!”

Mạnh Tang Du cùng Ngu Nhã An ra ngoài nghênh đón, ánh mắt các tú nữ khác nhất tề lóe sáng.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Động Dục

Xử lý chính vụ xong, Chu Vũ Đế nghe nói Tang Du đang ở trong Ngự hoa viên ngắm cảnh, lập tức đi tìm, trong đầu bay lên hình ảnh mình tựa vào ghế quý phi ôm Tang Du vào lòng, cùng ngắm cảnh xuân tươi đẹp.

Thấy một đám người quỳ bên ngoài Bồng lai các, hẩn nhẩn mặt, trong nháy mắt, hứng thú giảm hơn phân nửa.

“Đứng dậy đi.” Chu Vũ Đế tự đỡ Tang Du đứng lên, hẩn nắm lấy tay nàng, lạnh nhạt mở miệng.

Ngu Nhã An thản nhiên mỉm cười, không hề có cảm giác gì gọi là kinh ngạc vui mừng khi diện kiến thánh nhan. Được Thái hậu nâng đỡ, có thể đặt chân vào vị trí đứng đầu trong tứ phi vốn thuộc về Hoàng quý phi trước đây, tất nhiên đầu óc cùng phong thái đều hơn hẳn người thường. Tình cảm của Hoàng thượng dành cho Hoàng quý phi, nói yêu như trân bảo còn chưa đủ, phải là yêu như tính mạng mới đúng. Chỉ cần có Hoàng quý phi ở đây, trong mắt ngài không thể chứa đựng được bất kỳ ai nữa.

Khóe mắt liếc nhìn vị đích tử đang kích động đến mức mặt ửng đỏ, Ngu Nhã An cúi đầu giấu đi nụ cười mỉa mai trên môi.

“Đang làm gì?” Ôm Tang Du ngồi xuống, Chu Vũ Đế giúp nàng vén những sợi tóc mai rối vì gió xuân, ngửi khí yêu thương chiều chuộng, khiến tất cả tú nữ vừa nghe xong vừa ghen vừa hận, lại càng thêm mơ tưởng đoạt được sủng ái của Đế vương. Hơn ai hết, Mạnh Thụy Châu cùng Ngu Nhã Ca là kẻ khát vọng nhất, hai đôi người mắt đỏ lên vì ghen ghét.

“Đang làm thơ.” Mạnh Tang Du chỉ chỉ một xấp thơ đặt trên bàn.

“Nàng? Làm thơ?” Chu Vũ Đế nhíu mày, trong giọng nói trầm trầm đầy ý cười. Tang Du học cái gì cũng nhanh, chỉ có mỗi việc làm thơ là không hề có thiên phú. Hẳn dạy nàng vài tháng trời, bây giờ cả ‘Thanh luật’ cũng chưa nắm được.

Nhớ tới mấy bài thơ lộn xộn lung tung của nàng, Chu Vũ Đế nhin không được bật cười. Thật sự là... Thật sự là rất đáng yêu!

Hiểu nhầm nụ cười chiều chuộng của Đế vương thành cười nhạo, ánh mắt Ngu Nhã Ca lóe lên, nàng ta bước tới, dịu dàng nói, “Khởi bẩm Hoàng thượng, chúng dân nữ đã làm xong thơ, đang chờ nương nương chọn ra khôỉ thủ. Dân nữ ngưỡng mộ tài hoa của nương nương đã lâu, không biết có được vinh hạnh mở mang kiến thức hay chẳng?” Ngu Nhã Ca có lòng tin, chỉ cần mình lên tiếng, nhất định Hoàng thượng sẽ chú ý đến mình, giống như bất kỳ ai trước đây, vì mình mà mê đắm.

Người ngoài đều biết Tang Du không giỏi chữ nghĩa, tại sao còn có chuyện ‘ngưỡng mộ đã lâu’? Nhất định nàng ta muốn làm khó dễ Tang Du! Chẳng qua chỉ là một thứ dân mà cũng dám khiêu khích Hoàng quý phi, lòng dạ có phải quá sâu hay không? Ánh mắt Chu Vũ Đế trầm xuống, nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp vô song kia, biểu cảm không hề biến hóa. Tang Du là vàng sáng duy nhất trong mắt hắn, những nữ nhân khác chỉ mãi là cái vỏ rỗng tuếch mà thôi.

“Trẫm nghĩ người còn chưa có được vinh hạnh kia.” Hắn trầm giọng lên tiếng, không hề khách khí trả lời.

Phản ứng lạnh nhạt của Hoàng thượng quả thực quá bất ngờ. Trong nháy mắt, mặt Ngu Nhã Ca trắng bệch như tờ giấy, cảm giác như rơi thẳng xuống vực sâu.

Những tú nữ khác che miệng, cố nén tiếng cười chế giễu đang muốn trào ra khỏi họng. Nghĩ mình đẹp thì chuyện gì cũng sẽ thuận lợi à? Quá rõ ràng,

chiêu này không thể áp dụng với Hoàng thượng được! Huống chi mi có thể đẹp bằng Hoàng quý phi hay sao? Mặc xiêm y vàng nhạt, rồi lại ngồi bên cạnh Hoàng quý phi khoác triều phục kim quang lên người, hết như phượng hoàng cùng gà con, vừa đáng thương vừa buồn cười!

Mạnh Tang Du ngáp một cái, đôi mắt phượng đen trắng rõ ràng như phủ một lớp sương mỏng, ánh nhìn lung linh phản chiếu cảnh xuân tươi đẹp, rất mê hồn. Cô chống má, nói toạc ra, “Không ai không biết bản cung rất tệ văn chương, bảo bản cung làm thơ, người đang muốn bêu xấu bản cung hay sao?”

Ý định bị bại lộ, Ngu Nhã Ca không hề ngờ tới chuyện miệng lưỡi Hoàng quý phi cũng sắc bén hết như vè ngoài cửa mình, hoảng hốt quỳ xuống thỉnh tội, khóc lóc bi thương. Dáng vẻ hiền lành nhu nhược kia thì cho dù là thánh nhân cũng phải động lòng trắc ẩn.

Chu Vũ Đế chỉ thản nhiên nhìn nhìn, phất tay áo lạnh giọng bảo đứng dậy, sau đó lại tiếp tục xoa xoa bàn tay mềm mịn của Tang Du, trong mắt đầy ý cười. Cái miệng của Tang Du quả thực có thể khiến người ta ghen chết.

Mạnh Tang Du thấy hãnh không bị sắc đẹp mê hoặc, bỗng nhiên tâm trạng cũng tốt lên, kề sát bên tai hãnh, bẽn lẽn nói, “Hoàng thượng, mấy ngày gần đây thần thiếp lại có tác phẩm mới, Hoàng thượng có muốn nghe hay không?”

“Ồ? Đọc đi, trẫm có thưởng.” Chu Vũ Đế nhú mày, Tang Du lại lôi ra bài thơ thê thảm nào đó hành hạ hãnh. Tang Du vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được, ngoài mặt lúc nào hãnh cũng tỏ ra đau khổ, nhưng bên trong lại vui vẻ chịu đựng.

Mạnh Tang Du mím môi, nghĩ nghĩ một lát sau rồi nghiêm túc mở miệng, “Ta đi trên đường. Gặp một con chó. Ta nói, xin chào. Nó trả lời

meo meo.”

Bởi vì nàng cố đè giọng xuống, chỉ có Ngu Nhã An, Ngu Nhã Ca cùng Mạnh Thụy Châu ngồi gần đó là có thể nghe được, mặt đều đại cả ra. Cái này, cái này là cái quỷ gì? Có thể gọi là thơ sao? Có thể gọi là thơ sao!? Giá trị thơ ca đã hoàn toàn đảo điên hết rồi!

Khuôn mặt Chu Vũ Đế nháy mắt cứng đờ, cẩn thận ngẫm nghĩ một lát rồi bỗng nhiên bật cười ha hả, vỗ tay nói, “Hay hay hay! Thơ hay! Đặc biệt là câu cuối cùng, quả thật có thể nói là tuyệt bút! Cũng chỉ có Tang Du mới có thể nghĩ ra!”

Khóe miệng Mạnh Tang Du giật giật, trong lòng cảm thấy vô cùng thất bại: Khả năng kháng độc của Hoàng thượng càng ngày càng mạnh! Đối với bài thơ con cóc kiểu này vẫn có thể cười được? Kiếp trước cô đọc được bài này trên mạng cũng á khẩu một hồi, cho nên còn nhớ rất rõ. Không ngờ trình độ thưởng thức của Hoàng thượng còn tân tiến hơn cả mình nữa!

“Không cần chọn lựa, hôm nay vị trí thi khôi không thuộc về Tang Du không được!” Cố gắng ngừng cười, Chu Vũ Đế cọ cọ mũi nàng trên chọc.

Thân mình Ngu Nhã Ca lão đảo sắp ngã vật xuống. Hai gò má Mạnh Thụy Châu đỏ bừng nhìn về vị Đế vương tuần mỹ, thầm nghĩ trong lòng: Người ta đồn rằng Hoàng thượng đặc biệt thích tài nữ, xem ra hôm nay mới biết được sự thật không phải là như thế. Nếu như tỷ tỷ làm được, ta cũng có cơ hội.

Ngu Nhã An cụp mắt xuống, tâm tính vốn luôn phẳng lặng, ngay cả một tia hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng cũng đã tan thành khói mây. Tình cảm Hoàng thượng dành cho Hoàng quý phi đã đến bậc này thì người khác làm gì còn cơ hội nào nữa? Ai cũng bảo nếu thực lòng yêu một người nào đó, cho dù người ấy nói cái gì, làm gì cũng đều là tốt nhất, là đáng yêu nhất. Quả nhiên lời này không hề sai.

“Đã là thi khôi, không bằng viết ra cho mọi người cùng chiêm ngưỡng đại tài của Hoàng quý phi.” Sự ghen ghét trong lòng khiến thái độ của Ngu Nhã Ca không còn đúng mực. Nàng ta ép mình mỉm cười, ngữ khí đã có phần phạm thượng.

Các tú nữ khác tò mò nhìn lại, Mạnh Thụy Châu cúi đầu, giấu đi biểu cảm hả hê khi người khác gặp họa. Mạnh Tang Du lại ngáp thêm một cái, thái độ hờ hững, như thể người bên dưới chỉ là loài ruồi bọ đáng ghét.

Lúc này Chu Vũ Đế đã giận đến mức tái mặt, hẩn nhìn về phía Ngu Nhã Ca, giọng nói lạnh lùng, “Ngoại trừ trẫm, không ai có đủ tư cách thưởng thức thơ của Hoàng quý phi làm. Trước mặt Hoàng quý phi cùng trẫm mà dám nói năng ngạo mạn làm càn như vậy, Ngu quốc công đã dạy người như thế nào?”

Ngu Nhã An hoảng hốt, vội quỳ xuống thỉnh tội.

Ngu Nhã Ca nhìn ánh mắt lạnh lẽo vô tình của hẩn, khóe mắt lập tức đỏ ửng, bị thứ muội lời kéo không thể không quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Từ khi ra đời cho đến bây giờ, nàng chưa bao giờ chịu tủ nhục như vậy bao giờ, mà người khiến nàng tủ nhục không ai khác là người nàng đem một lòng tôn sùng. Trái tim vốn không mấy kiên cường đã sắp đến giới hạn cuối.

Thấy cô ta cắn môi, biểu cảm quật cường không muốn thua cuộc, ánh mắt Mạnh Tang Du trầm xuống. Tuy cô ta không có đầu óc, nhưng cũng là một cao thủ trời sinh trong việc lợi dụng vẻ đẹp của mình. Cho dù là trong thời điểm thảm hại như thế này, cô ta cũng có thể bày ra được vẻ đẹp yếu đuối của mình. Vấn đề là dã tâm của Ngu Nhã Ca này cũng rất lớn, tính tình lại nóng nảy không biết cương nhu, người như vậy không thể giữ được! Sau này tất sẽ thành tai họa!

Thấy sắc mặt Hoàng quý phi đột nhiên âm trầm hẳn, Ngu Nhã An vội vàng dập đầu, trong mắt lại gợn lên một nụ cười. Nếu việc hôm nay thành công, Ngu Nhã Ca sẽ không còn cơ hội giành giật với mình nữa! Cùng là con gái, phụ thân lại không để ý đến sự sống chết của mình đã khiến trái tim nàng nguội lạnh. Không phải muốn nàng dẫn dắt sao? Dẫn đến trước mặt Hoàng quý phi cùng Hoàng thượng là được rồi!

Chu Vũ Đế còn bận rộn ngắm nghía bộ móng tay vàng của Tang Du, hoàn toàn hờ hững với hai chị em nhà họ Ngu. Hẳn có thể cảm giác được Tang Du không thích Ngu Nhã Ca, vậy thì cứ để y thị quý thêm một lát.

Đám tú nữ mím môi xem kịch hay, trong lòng thoải mái vô cùng. Rốt cuộc cũng đã có thể thấy được Ngu Nhã Ca làm người thất bại đến mức nào.

Đúng lúc này, tiếng chó sủa vang từ xa rồi lại gần, giọng sốt ruột của Ngân Thúy cùng Bích Thủy theo sát phía sau. Một năm đất màu nâu nho nhỏ chạy xuyên qua mấy chậu hoa, trên người dính đầy cây cỏ, vui vẻ hơn hờ ào về phía Mạnh Tang Du. Tiếng Bích Thủy cùng Ngân Thúy càng lúc càng sốt ruột, như thể có chuyện lớn sắp xảy ra.

Mạnh Tang Du xoay người, giang hai tay muốn đón Nhị Bảo, lại bị tên đàn ông ngồi cạnh kéo ngược vào lòng hẳn.

Nhị Bảo vừa chạy tới gần đã bắt gặp Chu Vũ Đế khí thế âm u, bước chân ngừng một chút, lập tức đổi phương hướng, chạy đến Ngu Nhã Ca cách chú gần nhất. Ngu Nhã Ca đang quỳ, hai tay chống lên đất, Nhị Bảo đứng thẳng người dậy, dùng chân trước ôm lấy cánh tay Ngu Nhã Ca, cái miệng nhỏ nhỏ cọ cọ, miệng còn phát ra âm thanh ư ử.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn trước sự cố bất ngờ này. Ngân Thúy cùng Bích Thủy kêu thảm, dùng khăn che mặt, không đành lòng nhìn tình hình hỗn loạn bên trong. Họ vừa phát hiện Nhị Bảo động dục mà chưa kịp

bấm báo gì! Thật may mắn có Hoàng thượng ở đây dọa Nhị Bảo chạy mất, bằng không người mất mặt lại chính là chủ tử nhà mình.

Phản ứng đầu tiên của Ngu Nhã Ca là ngẩn ra, sau khi định thần, một tiếng thét kinh thiên động địa thảm thiết phát ra. Con súc sinh này lại... lại muốn cùng mình giao-hoan? Ngu Nhã Ca giận dữ và xấu hổ muốn chết, vội vã hất Nhị Bảo ra. Thiên kim tiểu thư khuê các vốn không có bao nhiêu sức lực, Nhị Bảo vừa bị hất ra lại tiếp tục nhào tới, ư ử ôm lấy cánh tay nàng ta. Một người một chó bắt đầu giằng co.

Đôi mắt phượng của Mạnh Tang Du mở ra, một lúc lâu sau mới giật mình, vội gọi Bích Thủy cùng Ngân Thúy giữ Nhị Bảo lại, sau đó nghiêng người ngã vào trong lòng Chu Vũ Đế cười to, cười đến chảy nước mắt. Chuyện này quả thực rất thú vị! Đã lâu không thấy Tang Du thoải mái vui vẻ như vậy, Chu Vũ Đế cứng nựng vòng tay ôm eo nàng để nàng không ngã xuống, trên mặt cũng liên tục cười khê.

Có hai người ‘dẫn đầu’, tất cả tú nữ ngồi dưới đều che miệng cười, ngay cả Ngu Nhã An vốn lạnh nhạt cũng nheo nheo mắt nhìn.

“Đứng lên đi.” Thấy Tang Du được lấy lòng, rốt cuộc Chu Vũ Đế cũng vừa lòng phát tay.

Ngu Nhã An dập đầu tạ ơn, Ngu Nhã Ca lại cúi đầu bất động. Mạnh Tang Du ngừng cười, áy náy nói, “Đứng lên đi, vừa rồi đã khiến người chịu uất ức, bản cung sẽ bồi thường.”

Ngu Nhã Ca vẫn bất động, đầu hơi nâng lên, lộ ra khuôn mặt đầm nước mắt, đẹp không sao tả xiết, miêu tả chính xác câu thơ ‘Ngọc dung tịch mịch lệ lan can, lê hoa nhất chi xuân đài vũ.’

Ánh mắt Mạnh Tang Du lóe lên, bất giác muốn quan sát phản ứng của Chu Vũ Đế. Chu Vũ Đế lại tiếp tục bận rộn thưởng thức ngón tay nàng.

Hắn cũng thấy loại người kệt cớm này nhiều, không bằng một ngón tay út của Tang Du nhà hắn.

“Chịu nổi nhục này, dân nữ còn mặt mũi nào sống được nữa? Xin Hoàng thượng lấy lại công bằng cho dân nữ.” Ngu Nhã Ca ghen ngào mở miệng, liên tục dập đầu, bộ dáng bất khuất kiên cường.

Chỉ là một chuyện con cớn, làm gì đến mức không sống được? Trong lòng Mạnh Tang Du đã cảm thấy chán nản, trầm giọng hỏi, “Chỉ là một con chó con thì lấy đi trong sạch của người bằng cách nào? Người muốn gì? Muốn bản cung tứ hôn người cùng Nhị Bảo hay không?”

Chu Vũ Đế nhú nhú mày, sau đó lại cười ha hả. Tứ hôn cùng Nhị Bảo? Đúng là chỉ có Tang Du mới nghĩ ra mấy ý tưởng kỳ quái này!

Mọi người ở đây, cả cung nữ cùng thái giám đứng hầu đều nhin không được bật cười.

Mặt Ngu Nhã Ca trắng bệnh, sau rồi tím ngắt, không thể phản ứng gì trước câu hỏi của Hoàng quý phi. Thấy nàng ta trở thành trò cười, Ngu Nhã An cúi đầu, khước miệng nhếch lên. Ai không biết Mạnh Tang Du khó đối phó, chỉ dựa vào một cái miệng cũng có thể độc chết người ta, ấy vậy mà mi còn muốn chui đầu vào rọ? Nếu như là mình thì đã yên phận thủ thường, nhún nhường cho yên chuyện, dựa vào sự bồi thường của Hoàng quý phi mà đi lên. Quả nhiên không đầu óc không dung mạo là một kiểu tai họa!

“Sao? Nghĩ kỹ chưa? Muốn bản cung tứ hôn cho người hay không?” Mạnh Tang Du cầm tách trà, uống một ngụm nhỏ.

Ngu Nhã Ca lắc mạnh đầu, vẻ mặt thống khổ nhìn về phía Chu Vũ Đế. Chu Vũ Đế lại cầm tách trà của Tang Du vừa uống xong, chạm vào dấu son môi nàng trên miệng tách thưởng trà, biểu cảm thỏa mãn.

Ngu Nhã Ca tuyệt vọng, quỳ rạp trên mặt đất khóc lóc nước mắt.

“Cũng chỉ vì một con vật không hiểu chuyện mà cũng ồn ào thành như vậy làm gì! Người bình thường chỉ cười cho qua chuyện, còn người lại muốn chuyện bé xé ra to! Khóc làm gì, già mồm!” Mạnh Tang Du chịu không nổi tiếng rền rĩ nhức đầu kia, tránh khỏi vòng tay của Chu Vũ Đế, phất tay áo rời đi, quên luôn cả việc hành lễ cáo từ. Đi ra Bồng lai các cô mới sức nhớ tới Mạnh Thụy Châu mới dặn Bích Thủy gọi đi theo. Dù sao cũng là con gái nhà họ Mạnh, cô nhất định phải nâng đỡ một hai, khỏi bị người khác gài bẫy. Sao cô không biết Ngu Nhã Ca có mưu đồ gì? Chẳng qua chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi, người như Ngu Nhã Ca quả thực không giữ được.

Tính tình càng lúc càng nóng! Chu Vũ Đế lắc đầu cười, vội vàng đứng lên đuổi theo. Khi đi qua Ngu Nhã Ca còn đang quỳ rạp trên mặt đất, hân trầm giọng nói, “Nếu như người cảm thấy mình không giữ được trong sạch, thì lập tức ra khỏi cung đi.” Dứt lời, hân lại nhanh chóng rời đi.

Ngu Nhã Ca quên cả khóc, thốt nhiên ngẩng đầu nhìn lên, lần này là tuyệt vọng không còn đường cứu.

Không ngờ đã có thể tiến chân mầm họa này nhanh như vậy. Để lại thẻ bài mà không tham gia điện tuyến, lại bị Hoàng thượng lấy lý do không trong sạch mà đuổi ra khỏi cung, thanh danh của Ngu Nhã Ca cố gắng dựng lên bao nhiêu năm đã hoàn toàn sụp đổ, sau này còn có thể gả cho hạng người gì? Ngu Nhã An lắc đầu, vẻ mặt không vui, nhưng khóe miệng lại không thể kèm được mà nhếch lên.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Dã Tâm

Mạnh Thụy Châu nhắm mắt theo đuôi phía sau Mạnh Tang Du, thấy bộ triều phục màu kim lộng lẫy khoác trên người nàng, không biết bao nhiêu là thái giám cung nữ theo hầu, cảm giác ngưỡng mộ cùng ghen ghét dồn ứ, nặng trĩu trong lòng.

“Chỉ còn một ngày nữa điện tuyển sẽ bắt đầu, người hãy cố gắng ở trong Trữ Tú cung, không nên dễ dàng kết giao bằng hữu, đừng tùy tiện động vào đồ của người khác, và nhất là tuyệt đối không ăn đồ ăn người ngoài đưa đến, cẩn thận mồm miệng. Bản cung sẽ phái Thường Quý chú ý đến người, người đã gặp Thường Quý chưa?” Mạnh Tang Du ôm Nhị Bảo ỉu xiu thành một đồng trong lòng, nhẹ nhàng hỏi.

Thường Quý là người sẽ thay thế Thường Hỉ công công sau này, cũng là Phó tổng quản đại nội. Đã ra lệnh được cho Thường Quý, có thể quyền lực của Hoàng quý phi lớn đến mức nào. Mạnh Thụy Châu vừa gật đầu vừa cân nhắc, trong lòng càng khao khát phần hoa lóa mắt phía trước. Mạnh Thụy Châu không thể ngăn mình mơ tưởng, nếu như được ở lại, phải chăng sẽ có một ngày mình cũng có thể dẫm chân lên địa vị như vậy?

“Sao còn ôm nó! Bỏ xuống!” Chu Vũ Đế cùng Thường Hỉ đi theo phía sau vượt qua, thấy Tang Du còn ôm Nhị Bảo trong lòng, sắc mặt lập tức đen thui. Động chạm người khác hắt có thể làm ngơ như không thấy, nhưng động vào Tang Du, hắt nhất định phải xẻ thịt phanh thây con vật này thành tám miếng!

Mạnh Tang Du cười cười, vội đưa Nhị Bảo cho Ngân Thúy, chủ động kéo cánh tay hắt dịu dàng nói, “Hoàng thượng, ngài xem Nhị Bảo ỉu xiu

như vậy đáng thương biết bao. Ngài giúp nó tìm một ‘thê tử’, được không?”

“Chu Vũ Đế nhíu mày, “Không có giống chó ngoại tộc nào ở phường chó mèo thất phối được với nó, nếu không muốn nó chịu giày vò, chi bằng loại trừ ngọn nguồn đau khổ.”

Thiến Nhị Bảo? Đôi mắt Mạnh Tang Du mở to, không hề nghĩ ngợi gì liền dấm lên cánh tay hắn, giọng nói cao lên, “Không được! Ta tuyệt đối không đồng ý!”

Quả nhiên mấy tháng trời cố gắng dung túng chiều chuộng nàng cũng mang lại kết quả, thi thoảng Tang Du cũng sẽ bỏ đi lớp khiên đề phòng, có khi làm vài động tác nhỏ rất đáng yêu, cũng sẽ quên xưng hô ‘thần thiếp’ khiêm nhường kia, hết như cô gái thẳng thắn chân thật trong trí nhớ của A Bảo trước kia. Tim Chu Vũ Đế nóng lên, hắn nắm lấy năm đấm nhỏ bé của nàng cười khẽ, “Trêu nàng một chút. Ngày mai trẫm sẽ phái người gửi thư cho Cao Lô để họ đưa thêm vài con nữa sang. Muộn nhất qua năm sau Nhị Bảo có thể cưới được ‘thê tử’ về nhà, năm nay đành phải để nó chịu đựng vậy.”

“Vậy cũng được.” Mạnh Tang Du trả lời, mỉm cười nhìn hắn. Chu Vũ Đế yêu thương mơn trớn gò má nàng, đôi mắt tối như tòá sáng.

Thấy Mạnh Tang Du dám đánh Hoàng thượng, Mạnh Thụy Châu hoảng hốt, rồi chứng kiến thái độ yêu thương bao dung của Hoàng thượng, trái tim nàng nhảy lên từng hồi từng hồi, vội vàng cúi đầu giấu đi khuôn mặt vì ghen ghét mà vằn vẹo. Sự sủng ái của thiên hạ chí tôn quả là thứ đáng để người ta khao khát giành giật! Nàng rất muốn rất muốn! Làm sao bây giờ?

Đi vào chính điện Bích tiêu cung, Mạnh Tang Du cùng Chu Vũ Đế ngồi xuống ở ghế chủ vị, Mạnh Thụy Châu ngồi ở hàng ghế bên dưới, biểu cảm không còn khách sáo thận trọng. Nàng ngoan lành ngồi đó, hết như đoá ngọc lan trang nhã trong bộ váy màu xanh lam dịu mát.

Nhận ra sự thay đổi của nàng ta, Mạnh Tang Du liếc nhìn, đuôi lông mày hứng thú nhướng lên.

Chu Vũ Đế làm như không thấy, cầm tách trà uống một ngụm, vừa thấy hoa văn màu lam nhạt trên thành chén, hần hần mày hỏi, “Tách trà này vốn màu hồng nhạt cùng một đôi với nàng, sao bây giờ lại khác?” Nói đoạn, hần nhìn nhìn tách trà trong tay Tang Du, khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Là đàn ông con trai mà cũng đi thích màu hồng! Khóe miệng Mạnh Tang Du giật giật, đặt tách trà xuống trả lời, “Thiếp không cần thận làm vỡ tách trà kia, phiền Hoàng thượng trước dùng.”

Chu Vũ Đế nhíu nhíu mày, ngữ khí ra chiều nghiến ngấm, “Là nàng làm vỡ hay là Nhị Bảo làm vỡ?”

Mạnh Tang Du nghiến răng, kiên định đáp, “Hồi bẩm Hoàng thượng, là thiếp làm!”

Chu Vũ Đế nhìn nàng một hồi lâu, bỗng nhiên áp sát vào tai nàng, nhỏ giọng thì thầm, “Trẫm rất thích tách trà kia, nếu như Tang Du làm vỡ thì nhất định trẫm phạt nàng mới được!” Dứt lời, hần đặt tách trà của cả hai xuống, ra lệnh cho Thường Hi, “Đi đổi một đôi mới lại đây.”

Nghe Hoàng thượng nhấn mạnh vào ‘một đôi’, thái dương Thường Hi co giật, khom người vâng lệnh.

Chỉ một lát sau Thường Hi đã đưa bộ tách mới lên, quả nhiên là có đôi có cặp. Mạnh Tang Du xoay xoay tách trà trong tay, nhìn thoáng qua Chu Vũ Đế, thấp giọng hỏi, “Hoàng thượng muốn phạt thiếp thế nào?”

Chu Vũ Đế chậm rãi uống trà, thấy chân mày Tang Du nhướng lên, sóng mắt linh động, quyến rũ không nói nên lời, thân dưới hần nóng lên, ghé môi vào sát tai nàng đáp lời, “Tối rồi nàng sẽ biết.” Thấy vành tai Tang Du lập tức đỏ chót, nóng đến có thể cảm nhận được, thế mà trên mặt vẫn còn bày

ra biểu cảm lạnh nhạt cao quý, hẳn không thể nhịn được cười ha hả! Bé con của hẳn lại giả vờ! Rất thú vị!

Thấy hẳn cười càng lúc càng to, Mạnh Tang Du đã có phần bức bối, hờn dỗi trừng mắt. Lúc nàng giơ nắm tay vừa định đánh, Chu Vũ Đế thuận thế bắt lấy kéo vào trong lòng, cúi đầu cắn lên má nàng một miếng.

Hai người đùa nhau ầm ĩ đến mức quên còn có người ngoài ngồi đó. Đầu Thường Hỉ chảy mấy vạch đen sì, không thể đằng hắng mấy tiếng.

Mạnh Tang Du lập tức đẩy Chu Vũ Đế ra nghiêm túc ngồi vào chỗ của mình, gương mặt xấu hổ, lạnh nhạt lên tiếng, “Đã để muội muội chê cười, uống trà đi. Trà bánh Bích tiêu cung rất ngon, lát nữa người hãy mang về một ít.”

Mạnh Thụy Châu vui vẻ vâng theo, nâng tách trà lên chậm chậm uống một ngụm, đôi mắt lóe lên. Thì ra Hoàng thượng cao cao tại thượng cũng có thể dịu dàng dễ gần đến vậy, tình ý mặn nồng ngập trong đôi mắt sâu thẳm kia khiến nàng say mê. Nếu như người được ôm vào lòng là mình...Chỉ cần nghĩ đến đây, trong mắt Mạnh Thụy Châu toát lên dục vọng không thể kiềm được. Ai mà không ham muốn sủng ái của đấng chí tôn!

Lấy lại bình tĩnh, nàng ngẩng đầu, cẩn thận lên tiếng, “Tỷ tỷ, không biết trong lúc điện tuyến muội cần chú ý những việc gì?”

“Cố gắng ăn mặc thanh lịch, không nên quá xa hoa, càng truyền thống càng tốt. Nếu có mắc lỗi cũng không sao, nhất định phải luôn mỉm cười, đừng để thất thố.” Mạnh Tang Du giản lược liệt kê. Tuy không giữ thể bài của cô thứ muội này, nhưng qua điện tuyến, Mạnh Tang Du sẽ dành thời gian chọn lựa môn gia đình thích hợp, rồi nhờ Hoàng thượng tứ hôn. Đây cũng là ý định của cha mẹ, mà tấu chương của cha đã được trình lên Hoàng thượng từ lâu, chẳng qua chỉ có hai mẹ con Văn di nương và Mạnh Thụy Châu là không biết.

Mạnh Thụy Châu gật đầu, cố gắng không nhìn về phía Hoàng thượng. Chu Vũ Đế bình thần thưởng thức tách trà trong tay, mỉm cười lắng nghe.

Mạnh Tang Du vừa nhớ vừa thuật lại, phần lớn là kinh nghiệm của bản thân. Mạnh Thụy Châu âm thầm ghi nhớ, đợi cô vừa dứt lời đã bày ra vẻ sầu lo mở miệng, “Điện tuyến còn yêu cầu trình diễn tài nghệ, muội định đánh đàn, nhưng thật không biết có suôn sẻ hay không. Tỷ tỷ nhận xét giúp muội được không?” Ánh mắt nàng lạnh lẽo nhìn về phía Chu Vũ Đế.

Mạnh Tang Du ý nhị nhìn thoáng qua Mạnh Thụy Châu, rồi nói với Phùng ma ma đang cau có đứng bên cạnh, “Ma ma, mang một chiếc cầm đến cho Thụy Châu.” Cớ gì cô phải từ chối, có người tình nguyện mua vui cho mình cơ mà.

Mạnh Thụy Châu mừng thầm. Đợi cầm được đặt lên bàn, nàng yếu điệu bước đến, bàn tay như châu ngọc nhẹ nhàng đặt lên thử dây đàn, âm thanh trong trẻo vang lên, sau đó khẽ ngược nhìn vị Đế vương đang ngồi trên cao.

Chu Vũ Đế như đang chăm chú nhìn nàng, thật ra ánh mắt vô định rơi vào hư không, cố gắng nhớ năm tham gia điện tuyến, Tang Du đã biểu diễn tài nghệ gì. Nàng mặc gì, lo lắng rụt rè như thế nào. Năm đó nàng chỉ mới mười bốn tuổi, bằng tuổi Mạnh Thụy Châu bây giờ, lại không một ai giúp đỡ, nhất định trong lòng rất lo lắng sợ hãi, vậy mà hắn lại không có một chút ấn tượng gì.

Nghĩ đến đây, hắn quay đầu nhìn về phía Tang Du, thấp giọng hỏi, “Lúc Tang Du tham gia điện tuyến có lo nhiều không? Nàng biểu diễn tài nghệ gì?”

Ánh mắt Mạnh Tang Du nặng nề nhìn thoáng qua hắn, hờ hững trả lời, “Nếu Hoàng thượng đã quên thì thần thiếp cũng không nhớ được.” Sao lúc đó cô có thể lo lắng? Cô biết, cho dù biểu hiện của mình có tệ bao nhiêu đi chăng nữa, người đàn ông này cũng sẽ giữ mình lại. Người hắn thấy không

phải là bản thân cô, mà chính là phủ Quốc công đằng sau đó. Ở trong mắt hần, chẳng qua Mạnh Tang Du này cũng chỉ là một con cò mà thôi.

Cảm giác được hơi thở lạnh lùng của Tang Du, hô hấp Chu Vũ Đế cứng lại, trong miệng đắng ngắt, dường như hần lại lỡ lời một lần nữa. Nhẹ nhàng ôm bờ vai mong manh của nàng vào lòng, Chu Vũ Đế dịu dàng nói, “Chuyện trước kia đã thành mây khói, đừng nhớ cũng đừng nghĩ, chúng ta còn phải cùng đi đến tương lai dài phía trước.”

Đúng vậy, còn có tương lai dài phía trước, nhưng không phải có người cùng ta, một mình ta đã đủ! Mạnh Tang Du cười nhạt không đáp.

Nụ cười kia hờ hững như có như không, phảng phất như khói mây, lúc xa lúc gần, tựa hồ vĩnh viễn không bao giờ chạm tới được. Ánh mắt Chu Vũ Đế trầm xuống, trái tim lại bắt đầu đau đớn. Tang Du vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận hần, hần phải làm sao bây giờ? Chỉ trong nháy mắt, Chu Vũ Đế cảm thấy nản lòng thoái chí, nhưng vừa nhìn qua bụng Tang Du, hần lại phần chần trở lại. Không sao cả, chỉ cần có một đứa con thì làm gì không có cách níu giữ được trái tim nàng?

Tâm tư hai người tuy hai hướng, nhưng cơ thể lại vô tình dựa vào nhau, dường như không hề nghe thấy tiếng đàn du dương trong điện. Đáng thương cho ánh mắt đưa tình của Mạnh Thụy Châu không biết vút cho ai xem, càng đến cuối càng vội vã xao động, liên tục lồi âm. Một nốt cuối cùng vang lên, nàng chậm rãi rút tay về, khom người cúi chào, sắc mặt trắng bệch.

Mạnh Tang Du nể tình vỗ tay, Chu Vũ Đế chỉ nhú mày, nói một câu ‘Tạm được.’

Sắc mặt Mạnh Thụy Châu càng lúc càng khó coi, cổ ngồi thêm một lúc đã vội vàng cáo từ.

Dù sao cũng là em gái của mình, trước mặt người ngoài cũng phải giữ thể diện cho nhà họ Mạnh. Mạnh Tang Du đứng lên đưa Mạnh Thụy Châu đến cửa cung mới quay lại. Bỗng nhiên cô ta giữ chặt ống tay áo cô, run giọng hỏi, “Tỷ tỷ, không biết tỷ còn nhớ câu nói trước kia hay không?”

“Nói cái gì?” Mạnh Tang Du nhú mày.

“Nếu như Thụy Châu uống tuyệt tử canh, tỷ sẽ giúp Thụy Châu ở lại trong cung.” Mạnh Thụy Châu cắn răng, cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Chỉ cần có thể ở bên cạnh Hoàng thượng thì không sinh được con đâu phải là vấn đề lớn? Chẳng phải còn có cách điều dưỡng hay sao?

Mạnh Tang Du che miệng cười, ngữ khí thoáng trở nên tàn nhẫn, “Cô ngốc, chẳng qua chỉ là một lời đùa mà thôi! Làm sao bản cung có thể làm chuyện dẫn sói vào nhà, nuôi cạp gây họa ngu xuẩn như vậy. Người nên yên tâm chờ lập gia đình, bản cung nhất định sẽ giúp người tìm một gia đình môn đăng hộ đối.” Dứt lời, cô xoay người rời đi, để lại Mạnh Thụy Châu đứng chôn chân tại chỗ.

(Một là bao che dung dưỡng, hai là thả lỏng kẻ xấu ác, nhất định sẽ có ngày lãnh lấy hậu quả tai hại do kẻ xấu đó gây ra)

Vừa đi vào đại điện đã thấy Chu Vũ Đế lười biếng dựa vào ghế đặt cạnh cửa sổ, trong tay còn cầm một cuốn sách, ánh mặt trời phản chiếu trên đường nét khuôn mặt anh tuấn như một vị thần. Trong lòng Mạnh Tang Du bỗng nhiên nổi lửa, đi qua không âm không dương mở miệng, “Hoàng thượng thật có phúc khí, không biết có bao nhiêu mỹ nhân nguyện lòng vì Hoàng thượng mà sống chết.”

Chu Vũ Đế ngạc nhiên nhú mày, lập tức bỏ quyển sách trong tay xuống, cười ha hả kéo Tang Du vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên má cùng gáy nàng, vui vẻ nói, “Tang Du ghen? Nghe toàn mùi chua chua!” Cảm giác đau lòng

quạnh quẽ lúc này đều bị Tang Du chữa khỏi, cả người đều tràn ngập tinh thần.

“Người mới ghen!” Mạnh Tang Du chột chột ngực hần.

“Được, là trẫm ghen! Trẫm vì nàng muốn sống muốn chết!” Bắt lấy đầu ngón tay nghịch ngợm của nàng hôn một cái, giọng nói hần trầm xuống, như một lời tuyên thệ trang trọng nhất, khiến hai tai Mạnh Tang Du lập tức đỏ bừng, tim đập liên hồi.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Điện Tuyển

Sau khi nhóm tú nữ nghỉ ngơi được một ngày, rốt cuộc điện tuyển cũng đã đến. Hôm nay tiết trời quang đãng ấm áp, thi thoảng có tiếng chim đỗ quyên cùng hoàng anh líu lo rộn rã ngoài cửa sổ.

Mạnh Tang Du vừa giúp Chu Vũ Đế chỉnh lại vạt áo vừa hỏi, “Hoàng thượng thật sự không muốn giữ lại vài người hợp ý? Chỉ e ngài không thích người thần thiếp tuyển chọn.”

Chu Vũ Đế cúi đầu hôn lên má nàng, mỉm cười trả lời, “Ngoại trừ nàng ra trăm không thích ai cả, việc đi hay ở lại của họ tùy nàng quyết định.”

“Hoàng thượng cũng không muốn chọn con gái của các trọng thần hoặc đại thần tâm phúc sao? Thần thiếp không rõ chuyện triều chính, sợ làm hỏng chuyện của ngài.” Mạnh Tang Du lời đi lời ngon tiếng ngọt của hân, tiếp tục hỏi.

“Triều đình hiện đang nằm trong tay trăm, hà cớ gì phải dựa vào quan hệ thông gia mới có thể lôi kéo lòng người?” Chu Vũ Đế cười khẽ, cài một chiếc hoa trắng lên mái tóc nàng, dịu dàng trấn an, “Nàng thích ai thì cứ giữ lại, trăm không có ý kiến.” Vốn dĩ hân chẳng có hứng thú tham gia điện tuyển lần này, tất cả đều để Tang Du quyết định. Nếu đây không phải là nề nếp tổ tông, hân đã dẹp hết chuyện này sang một bên. Lại thêm chuyện sau này nhi tử cũng cần thành hôn, Chu Vũ Đế đành bỏ qua ý định này.

Mạnh Tang Du nhìn hân, lông mày nhướng lên, “Nếu như thiếp không chọn bất kỳ ai thì sao?”

“Vậy thì không chọn ai hết! Trẫm sẽ giải quyết mọi chuyện cho nàng!” Chu Vũ Đế ôm Tang Du cười to, căn cứ lên đôi môi hồng mềm của nàng, nhỏ giọng nói một câu ‘bình dấm chua’ xong lại lập tức vào triều, tâm trạng hoan hỉ chưa từng có. Hãn thích Tang Du có ý định độc chiếm mình, vì hãn cũng muốn độc chiếm nàng như thế.

Mạnh Tang Du đứng ở cửa đại điện nhìn theo bóng lưng hãn dần khuất, biểu cảm phức tạp.

Phùng ma ma đi lên phía trước, nhẹ giọng hỏi, “Nương nương, chẳng lẽ chúng ta không chọn ai cả?” Bà cảm thấy chuyện này thật đáng mong chờ biết bao! Ánh mắt của Ngân Thúy cùng Bích Thủy cũng sáng quắc lên.

“Các người cho rằng Hoàng thượng nói thật sao? Nếu quả thực ta không chọn một ai, thì đừng nghĩ đến chuyện ngồi trên cái ghế Hoàng quý phi này nữa.” Mạnh Tang Du phát tay, đi vào nội điện nướng thêm một giấc. Điện tuyển sẽ diễn ra sau khi buổi triều sớm kết thúc, còn một canh giờ nữa, không vội.

Một lúc lâu sau, các tú nữ đã điểm trang lộng lẫy tề tựu tại bãi đất trong ngoài chính điện Trữ Tú cung, một tổ năm người nghiêm túc đứng chờ điện tuyển diễn ra. Nếu như không có Hoàng hậu hay các phi tần nâng đỡ, thì đây chính là cơ hội duy nhất họ được phép gặp Hoàng thượng, đương nhiên phải biểu hiện tốt nhất có thể. Mạnh Thụy Châu mặc bộ xiêm y mỏng xanh biếc, trang điểm nhã nhặn thanh lịch, đứng trong hàng tú nữ cũng không bị lép vế. Dung mạo Mạnh Thụy Châu vốn không tầm thường, mấy ngày trước do có Ngu Nhã Ca xuất hiện nên không được chú ý tới, bây giờ tất nhiên trở thành tâm điểm.

Các tú nữ đều biết nàng là muội muội Hoàng quý phi, nhất nhất lại gần nịnh bợ, tất cả đều bị nàng lạnh nhạt làm lơ. Nghe mấy tú nữ chung quanh xì xào chuyện Ngu Nhã Ca ‘không trong sạch’ bị đuổi ra khỏi cung, nàng

nhếch môi cười lạnh, trong mắt lóe lên ham muốn, nhất định nàng phải được ở lại.

Trong chính điện Trữ Tú cung, ngoại trừ Hoàng quý phi, bốn phi tần địa vị cao nhất đã có mặt. Hiền phi ngồi một mình một góc, biểu cảm sắc lạnh, ánh mắt độc đoán khiến người khác nhìn mà sợ hãi. Ba vị phi tần mới được tấn phong vốn có ý định lên bắt chuyện, vừa nhìn vào mắt y thị đã lùi bước. Trước kia Hiền phi cũng không phải người dễ gần, bây giờ lại càng giống ác quỷ. Đạo trước từng được Hoàng thượng sủng ái, hiện thời cả ngày đều nhốt mình trong cung, khó mà gặp mặt được. Sự thay đổi như vậy quá đột ngột, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dù rất tò mò, nhưng các phi tần sống trong chốn thâm cung đều biết cách sinh tồn, có một số việc không nên biết quá nhiều.

Một lát sau, Mạnh Tang Du mang theo một đoàn cung nữ thái giám khoan thai bước vào chính điện, ngồi xuống ghế chủ vị. Tứ phi hành lễ xong, thấy nàng đến một mình, hai vị Lương phi cùng Thục phi vừa được tấn phong nhin không được lộ ra biểu cảm thất vọng. Đã vài tháng rồi hai người chưa nhìn thấy Hoàng thượng.

“Đứng dậy đi.” Mạnh Tang Du giơ tay, khuôn mặt mệt mỏi. Đúng là mùa xuân là mùa để ngủ, gần đây ngày nào cô cũng cảm thấy thiếu ngủ.

“Xin hỏi nương nương, sao Hoàng thượng không đến ạ?” Lương phi không đứng dậy, đánh bạo hỏi.

“Hoàng thượng bận rộn chính sự, không đến được.” Khóe miệng Mạnh Tang Du giật giật, đợi cho Lương phi cùng Thục phi đang ưu sầu kia ngồi vào chỗ của mình mới ra lệnh cho thái giám đứng ở cửa đại điện, “Truyền tổ tú nữ thứ nhất vào đi.”

Năm cô thiếu nữ duyên dáng yêu kiều từ tốn bước vào điện, quỳ xuống hành lễ, tướng mạo tựa phù dung, giọng nói như oanh vàng. Tuy đã xem tập

tranh kia từ trước, cũng biết các tú nữ lần này vô cùng xuất chúng, nhưng khi đã gặp người bằng xương bằng thịt lại có cảm giác khác hẳn. Thục phi, Lương phi mới vừa rồi còn đang náo nức buồn bã giờ đây lại cảm thấy may mắn Hoàng thượng không tới, bằng không đã bị câu hồn.

Hai người yên tâm nhìn về phía Hoàng quý phi, thủ đoạn Hoàng quý phi không tầm thường, lần trước chỉ cần dùng một con chó con đã giải quyết được Ngu Nhã Ca, hôm nay mà giữ lại kẻ địch mới là lạ.

Nhưng chỉ một thoáng sau, Lương phi Thục phi biết mình nghĩ sai rồi. Hoàng quý phi tuyển chọn vô cùng nghiêm túc, rất trách nhiệm. Chỉ cần tài nghệ hơn người, dung mạo xuất sắc, gia thế hiển hách, nhất định Hoàng quý phi đều giữ thẻ bài lại, không hề có ý tứ gì gọi là chèn ép, khiến Thục phi Lương phi kinh ngạc không thôi, ngay cả Đức phi cùng Hiền phi cũng thoáng nhìn mấy lần.

Mạnh Tang Du ghi chú lên danh sách, vừa đặt bút xuống đã tuyên triệu tổ thứ hai, trong lúc chờ, cô xoa xoa thái dương đang nhức buốt. Lúc vào điện chỉ cảm thấy buồn ngủ, nhưng giờ vừa ngửi mùi huân hương, lại còn nghe tiếng đàn của mấy cô tú nữ kia, càng lúc cô càng cảm thấy choáng đầu, cổ họng khó chịu muốn nôn.

Tổ tú nữ tiếp theo đã bước vào, quỳ gối cung kính hành lễ. Mạnh Tang Du cố lấy lại tinh thần, quan sát khuôn mặt của năm cô gái, vừa thấy Mạnh Thụy Châu đang mỉm cười, ánh mắt trầm xuống.

“Bắt đầu đi.” Cô phát tay. Một tú nữ lên tiếng trả lời, bước ra khỏi hàng, tự giới thiệu mình, sau khi trả lời vài vấn đề tứ phi đưa ra liền bắt đầu biểu diễn tài vẽ tranh.

Mạnh Tang Du dựa vào ghế, cầm tách trà Phụng ma ma đưa tới uống một ngụm. Cơn khó chịu lại trào lên cổ họng, cô khẽ cắn môi, cố gắng nhịn xuống.

Đến phiên Mạnh Thụy Châu, nàng từ tốn đi lên, nhẹ nhàng tự giới thiệu. Toàn bộ quá trình đều tao nhã, nụ cười khiêm tốn hữu lễ. Vẻ đẹp của Mạnh Thụy Châu dịu dàng trong sáng, không sắc sảo như Mạnh Tang Du, dễ gây thiện cảm với người tiếp xúc gần. Sắc mặt Đức phi vẫn bình thường, không đặt ra vấn đề gì, nhưng Lương phi cùng Thục phi lại thay phiên nhau hỏi chuyện, ngay cả Hiền phi luôn lạnh nhạt, thường xuyên bỏ thẻ bài tú nữ cũng hỏi một vài câu.

Sao Mạnh Tang Du không biết được ý định đằng sau? Hai chị em cùng chung một chồng, nếu không khiến mình mất đi sủng ái thì cũng khiến mình ghê tởm. Mạnh Thụy Châu cũng biết toan tính, hôm qua vừa ra khỏi Bích tiêu cung, xoay người một cái đã đạp chân lên thuyền của Hiền phi. Tin Thẩm Tuệ Như được ban chết cũng đã truyền ra, cô lập tức đã biết nhất định y thị đã để lộ chân tướng mọi chuyện. Nếu là mình, mình cũng sẽ làm như vậy để giải tỏa, ít ra cũng kéo thêm vài kẻ khác làm đệm lưng. Hoàng thượng giữ lại Thẩm Tuệ Như âu cũng tính đến bước này, dù sao một đám đàn bà đói khát như vậy cũng không dễ đối phó, chẳng bằng để họ mất hết hy vọng. Mạnh Tang Du là phi tần duy nhất có địa vị cao may mắn thoát nạn, với tính cách méo mó của Hiền phi, ghen ghét cô là chuyện tất yếu. Sau khi tuyển tú kết thúc, cô nhất định phải để Hiền phi biết y thị đang đứng ở đâu.

Nghĩ đến đây, Mạnh Tang Du hất cằm lên, nghiền ngẫm cười cười, ánh mắt sắc như dao cạo lướt qua khiến Mạnh Thụy Châu lại lỗi nốt. Sắc mặt nàng chợt biến, nhưng nhanh chóng định thần. Diễn tấu xong, tứ phi đều nhất tề nhìn về phía Mạnh Tang Du, đợi cô lên tiếng.

“Bỏ qua.” Mạnh Tang Du thờ ơ phất tay.

Khuôn mặt bốn phi tần đều chung một biểu cảm, ‘quả nhiên là vậy.’

Đức phi kể Hoàng quý phi cũng giơ tay lên, nói nhanh một câu đơn giản, “Bỏ qua!” khiến Mạnh Tang Du mỉm cười.

Hiền phi đặt tách trà xuống, khước môi nhếch lên, “Bản cung rất thích Mạnh tiểu thư, giữ thẻ bài lại đi.” Vừa dứt lời, y thị khúc khích cười, cảm giác bệnh hoạn vô cùng.

“Giữ.” Thục phi cùng Lương phi trước sau mở miệng. Chỉ cần có thể ép Hoàng quý phi cảm thấy khó ở là các nàng đã hài lòng.

Chỉ cần ba trong ngũ đại phi tần giữ thẻ bài là có thể ở lại, cũng có nghĩa qua đợt tuyển tú, Mạnh Thụy Châu có thể được tấn phong trở thành một trong những cơ thiếp của Hoàng đế. Mạnh Thụy Châu quỳ xuống tạ ơn, trong mắt toát ra tia sáng khát vọng cùng khoái trá.

Mạnh Tang Du cười như không cười nhìn thoáng qua, viết tên của Mạnh Thụy Châu vào. Đang chuẩn bị đặt bút xuống, đột nhiên cô chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, không thể khống chế được mà ngã sang một bên. Phùng ma ma hốt hoảng hét lên một tiếng ‘nường nường’, lao tới đỡ được cơ thể đổ oặt xuống của cô, sau đó vội vàng gọi thái y.

Bốn phi tần vội vã đứng lên nhìn, các tú nữ chưa tham gia điện tuyển đứng ngoài hoang mang, trong điện thoáng chốc đã trở nên hỗn loạn.

Mạnh Thụy Châu kinh ngạc nhú mày, đặc ý nghĩ: Chẳng lẽ bị mình đá kích? Quá yếu đuối! Mạnh Tang Du, đây chỉ là bắt đầu thôi, sau này xem người chịu đựng như thế nào!

Cẩn thận đỡ Hoàng quý phi đến thiên điện, tạm thời dừng việc tuyển tú, Ngu Nhã An lập tức phái người thông báo cho Hoàng thượng. Hoàng thượng để ý đến Hoàng quý phi như vậy, nếu không thông báo cho ngài trước nhất, thế nào cũng phải hứng một cơn thịnh nộ.

Quả nhiên như Ngu Nhã An đoán trước, Hoàng thượng tới trước cả Thái y, trên ống tay áo màu hoàng kim còn dính đầy mực, dễ thấy hấn đã hoảng loạn đến mức nào.

“Sao tự dưng có thể ngất xỉu? Thái y đâu? Lập tức phái người gọi Thái y tới!” Hắc ngòi xuống mép giường, hai tay run run vuốt lên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, ngữ khí nặng nề.

Thường Hi khom người vâng lệnh, rời khỏi đại điện giơ tay ra hiệu, âm vệ đang ẩn nấp cấp tốc đến Thái y viện tìm người.

Đức phi đang định đáp lời, Lương phi lại nhanh nhẩu mở miệng, “Hồi bẩm Hoàng thượng, chúng thần thiếp thấy Nhị tiểu thư nhà họ Mạnh đức công dung hạnh đều bất phàm nên đã giữ thẻ bài lại, không ngờ Hoàng quý phi nương nường lại đột ngột ngất xỉu.”

Thục phi cũng phụ họa thêm vài câu, chỉ duy Hiền phi, từ lúc Hoàng thượng bước vào đã sợ hãi trốn vào một góc, sợ bị nhìn thấy.

Đức phi im lặng, tầm mắt đảo qua đầu ngón tay run rẩy của Hoàng thượng, trong lòng cười nhạt. Chỉ là ngất xỉu mà Hoàng thượng lại sợ hãi như vậy, có thể thấy Hoàng thượng yêu thương Hoàng quý phi như thế nào. Thế mà đám ngu xuẩn kia dám ám chỉ Hoàng quý phi ghen ghét tị nạnh, chèn ép người nhà, chỉ toan tính cho cái lợi trước mắt!

Giữ thẻ bài? Mạnh Thụy Châu? Chu Vũ Đế nghe xong sắc mặt càng thêm âm trầm. Tỷ muội cộng thị nhất phu, chúng đang muốn hạ nhục trẫm hay là hạ nhục Tang Du? Ngay cả trẫm nghe xong cũng cảm thấy ghê tởm, chẳng trách Tang Du lại ngất xỉu!

“Tấu chương Mạnh quốc công trình lên vẫn còn ở trên bàn trẫm, sau khi tuyển tú sẽ tự chọn hôn phối cho Mạnh Thụy Châu, ai cho phép các người tự tiện?” Giọng nói của hắc lạnh buốt, khiến sắc mặt Hiền phi, Thục phi cùng Lương phi trắng bệch.

“Bỏ thẻ bài Mạnh Thụy Châu cho trẫm!” Thấy Tang Du khẽ cử động, chân mày nhíu lại, hắc lập tức ép giọng mình nhỏ xuống, nhanh chóng nắm lấy bàn tay nàng thật chặt.

Người mắt Hiền phi đỏ ngầu, Thục phi cùng Lương phi ngậm miệng không dám lên tiếng, tui thân đứng yên, chỉ có Đức phi tiến lên một bước thấp giọng vâng lệnh. Quả nhiên, quả nhiên Hoàng thượng yêu Hoàng quý phi như mạng sống! Nàng thầm cảm thán trong lòng.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Mang Thai

Thái y nhanh chóng đến, trên trán rịn một lớp mồ hôi. Vừa đi vào thiên điện, ông định quỳ xuống hành lễ lại bị Hoàng đế lạnh giọng quát, “Lúc nào rồi còn hành lễ? Lập tức xem bệnh Hoàng quý phi!”

Thái y tuân lệnh, bước nhanh đến phía trước bắt mạch, thấy Hoàng đế đã cuộn ống tay áo quý phi lên, trên cổ tay còn đặt một chiếc khăn tay màu vàng sáng, thái độ cẩn thận che chở từng chút một.

Nhìn ra tình cảnh này, Thái y càng không dám lơ là, dùng mười hai phần tinh thần đối phó.

Chu Vũ Đế lui về một bên, khoanh chặt tay, đôi mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch của Tang Du, như thể chỉ cần chớp mắt, nàng sẽ biến mất không thấy đâu nữa.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng...” Lương phi gọi vài tiếng cũng không thấy Hoàng thượng có phản ứng, đôi mắt lóe lên, to gan bước đến kéo ống tay áo của hắn.

“Chuyện gì?” Chu Vũ Đế đột nhiên phất tay áo, nhìn vị Lương phi ngã trên mặt đất, đáy mắt tăm tối bắt đầu bùng lên sát khí khiến Lương phi kinh hãi.

“Hồi Hoàng thượng, thần thiếp chỉ muốn hỏi điện tuyền nên giải quyết như thế nào bây giờ?” Lương phi cố gắng đứng dậy, vành mắt đỏ ửng. Vừa rồi Hoàng thượng thật đáng sợ, còn chưa chạm được vào ống tay áo ngài, biểu cảm tàn nhẫn như vậy như thể muốn giết mình. Chẳng lẽ ngay cả tư cách chạm vào ngài mình cũng không có hay sao?

“Đội Hoàng quý phi tỉnh lại rồi nói, các người lui đi!” Chu Vũ Đế đè giọng xuống, ngữ khí đã mất hết kiên nhẫn.

Đức phi là người đầu tiên thối lui, ở ngoài điện đứng chờ. Thấy Hiền phi, Lương phi, Thục phi đi ra, sắc mặt tái xanh, nàng nhìn thoáng chằm chọc. Vì e ngại Hoàng thượng còn ở trong điện, ba người giận mà không dám nói gì.

“Nếu như muốn sống yên ổn qua ngày, ta khuyên các người đừng đối đầu với Hoàng quý phi.” Nàng nhếch môi nói nhỏ.

Lưng ba người kia căng ra, vội vã bỏ đi, cũng không biết có nghe lọt tai mấy lời của nàng hay không. Đức phi lắc đầu thở dài, lẳng lặng đứng ở hành lang nhìn cung điện nguy nga xa xa.

“Sao nương nương lại phải nhắc nhở họ? Nếu như chúng chết thì chẳng phải là chuyện tốt hay sao?” Cung nữ tâm phúc của nàng bước lên, cảm giận mở miệng.

“Bản cung cũng không muốn nhắc nhở, chỉ sợ các nàng làm điều ngu xuẩn liên lụy bản cung.” Đức phi xua tay.

Cung nữ kia yên lòng gật đầu hỏi tiếp, “Nương nương, chúng ta không đi sao?”

“Chờ Hoàng quý phi tỉnh lại đi, tuyển tú còn chưa diễn ra được một nửa, dù sao cũng phải chờ Hoàng thượng hoặc Hoàng quý phi quyết định.” Nàng ần ần thái dương, vẻ mặt mệt mỏi, rất nhớ nhung cuộc sống nhàn nhã yên tĩnh dạo trước. Nhưng vì được tấn vị, cuộc sống của di nương trong phủ cũng tốt lên không ít, đây coi như cũng bù đắp được phần nào.

Đúng lúc này, trong điện bỗng nhiên vang lên một tiếng cười sang sảng, giọng cười trầm vang vọng vui mừng khôn xiết, khiến cho cung nhân đứng ngoài điện nghe cũng không nhịn được mỉm cười.

Đức phi cùng cung nữ nhìn nhau, không hẹn mà lên tiếng, “Là Hoàng thượng!”

“Nếu Hoàng thượng vui vẻ như thế nhất định là Hoàng quý phi nương nương có tin mừng!” Đức phi đoán, ngữ khí vô cùng chắc chắn. Đây không phải là đứa con đầu tiên của Hoàng thượng, lại khiến Hoàng thượng mừng rỡ như thế. Bởi vậy mới thấy tình cảm của Hoàng thượng dành cho Hoàng quý phi sâu nặng đến mức nào. Như vậy cũng tốt, mình vốn không có tâm tư đi tranh giành phần đấu gì, chỉ cần an ổn qua ngày là được.

* * * *

Trong chính điện Trữ Tú cung, Mạnh Thụy Châu thông thả bước ra, đứng chung một chỗ với các tú nữ trúng tuyển, biểu cảm trên mặt vô cùng lạnh nhạt, cảm xúc trong lòng lại xáo động không ngừng. Thấy nàng không hề có chút gì gọi là lo lắng cho Hoàng quý phi, các tú nữ âm thầm liếc mắt nhìn nhau.

Ba người Hiền phi vừa đi qua hành lang, thấy Mạnh Thụy Châu, rốt cuộc tà hỏa trong lòng đã có chỗ giải tỏa. Hiền phi vẫy tay, gọi một thái giám tới nói nhỏ vài câu, sau đó nhếch môi nhìn Mạnh Thụy Châu đứng đằng xa, đi vào chính điện.

Vì đứng quá xa, Mạnh Thụy Châu không nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của y thị, còn tưởng hai người vẫn làm đồng minh như cũ, cũng khẽ gật đầu chào.

Thái giám kia đi tới, giọng nói cao vút, “Truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, công dung ngôn hạnh của Mạnh Thụy Châu còn khuyết thiếu, loại khỏi danh sách trúng tuyển!”

“Sao, sao có thể!” Mạnh Thụy Châu bần thần, thân thể lão đảo như muốn ngã xuống, tóm lấy thái giám kia to tiếng, “Công công, có phải người nghe nhầm rồi hay không?”

“Hoàng thượng vẫn còn trên thiên điện cùng Hoàng quý phi nương nương, ải dám giả truyền thánh dụ ngay dưới mắt ngài? Nếu người không tin thì tự đi hỏi.” Tuy biết người này là muội muội của Hoàng quý phi, nhưng ai cũng rõ quan hệ giữa hai người không mấy hòa hợp. Chính vì vậy thái giám này mới dám nhận mệnh Hiền phi đến truyền khẩu dụ.

Giả truyền thánh dụ là tội chết, một thái giám nho nhỏ sao dám làm chuyện tà đình này? Mạnh Thụy Châu không cần hỏi, thân thể lão đảo ngã ngồi trên mặt đất. Nàng nên biết sao mình có thể đấu lại được Mạnh Tang Du? Cho dù là vượt qua điện tuyến thì rốt cuộc cũng bị Mạnh Tang Du gạt bỏ đấy sao? Cuối cùng còn bị đeo danh ‘công dung ngôn hạnh khuyết thiếu’, sau khi rời khỏi cung rồi muốn gả cho người tử tế cũng khó! Lúc trước chính mình còn cười nhạo Ngu Nhã Ca ngu xuẩn, xoay người một cái mình cũng đi lên vết xe đổ của nàng ta. Mạnh Thụy Châu che mặt, trong lòng hối hận không thôi.

“Mạnh Nhị tiểu thư mau đứng lên đi. Quay về rửa mặt, thu dọn một chút là có thể về nhà.” Thường Quý đã được Hoàng quý phi nhắc nhở, không thể để Mạnh Thụy Châu làm mất mặt nhà họ Mạnh. Thấy nàng chật vật bối rối, bị chúng tú nữ làm trò cười giễu cợt, Thường Quý bước lên phía trước đỡ nàng.

Có Thường Quý lên tiếng, các tú nữ còn lại mới nhớ Mạnh Thụy Châu còn có vị đích tỷ độc bá hậu cung, trào phúng trên mặt lập tức biến mất.

Mạnh Thụy Châu hoàn hồn, vội vã chùi nước mặt trên mặt, thẳng lưng rời đi. Đợi khuất khỏi tầm mắt người đời, bước chân nàng lão, trong lòng hốt hoảng, không biết nên đối mặt với phụ thân như thế nào. Mấy hôm trước phụ thân còn nhắc nàng, sau điện tuyến sẽ tìm một gia đình giàu có để nàng an ổn qua ngày, là do nàng không biết đủ, chữa lợn lành thành lợn què. Một khi phụ thân biết chuyện, nhất định người không lo lắng cho nàng nữa. Về phần đại nương, từ nhỏ có tổ mẫu làm chỗ dựa, nàng chưa bao giờ

kính trọng đại nương, quan hệ có phần căng thẳng, sao đại nương có thể suy nghĩ đến việc hôn nhân đại sự của nàng?

Mạnh Thụy Châu càng nghĩ càng tuyệt vọng, trở về tấm phòng liền ngồi phịch xuống giường không động đậy, tay chân lạnh ngắt.

* * * *

Trong chính điện Trữ Tú cung, Mạnh Tang Du từ từ tỉnh lại. Vừa mở mắt đã thấy Chu Vũ Đế ghé tai vào bụng mình như đang cố nghe cái gì đó, một bàn tay luồn vào trong áo lót, nhẹ nhàng vuốt vuốt bụng cô, rất nhột.

“Hoàng thượng đang làm gì vậy?” Mạnh Tang Du bật cười, vội bắt bàn tay lộn xộn của hắn. Người đàn ông này lúc nào cũng thích làm mấy động tác kỳ cục, cũng rất dính người, giống như đang nuôi một con chó lớn vậy.

“Tang Du, nàng tỉnh rồi!” Hắn vui mừng ngẩng đầu, đôi mắt tối như thế có mấy ngôi sao sáng lòe. Hắn ôm nàng vào lòng, hôn lên đỉnh đầu cùng gò má nàng từng chút một nỉ non, “Nàng mang thai rồi biết không? Nửa tháng! Chúng ta có con!”

Mang thai? Làm sao có thể mang thai được? Như sét đánh ngang tai, trong nhất thời, Mạnh Tang Du ngây người ra.

Quá bất ngờ, đứa con này đến mà không được chờ mong! Cô đã chuẩn bị tinh thần từ trước, cho dù một mình cũng có thể vui vẻ bình ổn cả cuộc đời, nhưng nếu có con... Trẻ con không phải là chó mèo, chỉ biết vâng theo lời chủ nhân. Khi trưởng thành sẽ có lập trường của riêng mình, thấy ngại vàng, thấy cung điện nguy nga giang sơn rộng lớn, ai có thể đảm bảo nó sẽ không bị quyền thế làm mờ mắt, dấn chân bước vào con đường tranh đấu dẫm máu trong cung? Thằng làm vua thua làm giặc, thứ chờ đợi kẻ thua cuộc là vực sâu vạn trượng, con đường nào cũng tràn ngập cạm bẫy chông gai! Thật sự cô có thể chống đỡ chính mình, chống đỡ cho cả gia tộc họ Mạnh hay sao? Hay có lẽ cô đã nghĩ quá xa, có lẽ không đợi được ngày nào

đó, đứa trẻ này đã chết non dưới mưu kế của kẻ khác. Cô có đủ khả năng bảo vệ nó bình an lớn lên hay không?

Còn có người đàn ông trước mắt này, mình lại mang thai ngay lúc nhà họ Mạnh đang như mặt trời ban trưa, hẳn không có suy nghĩ gì ư? Không đúng, không phải mình luôn uống thuốc? Sao có thể có con được? Hay thuốc này đúng là thuốc điều dưỡng cơ thể, hẳn đã tính trước đến việc có đứa con này? Hẳn muốn làm gì?

Nghĩ đến đây, sợ hãi như cơn sóng thần đổ ập xuống trái tim Mạnh Tang Du, mà những lời hẳn vừa nói ra càng khiến cô như rơi vào hầm băng.

“Tang Du, trăm muốn phong nàng làm Hoàng hậu, phong con của chúng ta làm Thái tử!” Ngữ khí hẳn vô cùng kích động, không ngừng hôn lên khuôn mặt cùng môi nàng.

Trong nháy mắt, nhớ tới những gì Thái hậu đã trải qua, rồi ‘Cửu long đoạt đích’ (cuộc tranh cướp ngôi vua của 9 hoàng tử) nhà Thanh, những vận mệnh bi thảm của từng Thái tử trong lịch sử, Mạnh Tang Du không thể khống chế mình run rẩy. Cô đẩy hẳn ra, xoay người quỳ rạp xuống đất dập đầu, “Xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!” Giọng nói của cô hoảng loạn, gương mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Nàng làm cái gì vậy? “Chu Vũ đế bị đẩy ra, nhất thời ngơ ngẩn, sau khi hoàn hồn mới vội vàng kéo nàng đứng dậy, lại bị nàng cứng rắn né tránh, sức lực kinh người.

“Xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!” Cô lại dập đầu, tóc tai tán loạn, chật vật không chịu nổi.

“Tang Du, nàng điên rồi sao?” Chu Vũ Đế cắn răng hỏi, dùng sức kèm cánh tay nàng, mạnh mẽ kéo nàng vào lòng, ôm nàng ngồi lên đùi mình. Tâm tình hẳn hỗn loạn, phản ứng của Tang Du hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hẳn.

“Ta không điên!” Mạnh Tang Du quát lớn, máu trong người như bị đóng băng, trong lòng lại như thiêu cháy, đốt sạch lý trí của cô.

“Con còn nhỏ như vậy đã bị người đẩy lên vị trí dưới một người trên vạn người, rốt cuộc người muốn làm gì? Trên đầu sóng ngọn gió, người biết nó sẽ gặp bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu cạm bẫy đang chờ sẵn hay không? Nếu sau khi thành niên nó bắt đầu mơ đến vị trí của người, có phải người sẽ không nể tình mà trừ khử nó? Nếu nó tài hoa hơn người thường, có phải người sẽ dạy dỗ nó trở thành một trong những người kế vị? Ta có thể làm ván cầu, có thể thay người quản lý cung vụ, chân tuyến cơ thiếp, có thể thuận theo mọi sắp xếp của người, chỉ xin người buông tha cho đứa trẻ này được không? Có được không?” Cô từ từ hạ giọng, càng nói càng cảm thấy bất lực.

Cô có thể nắm chắc cuộc sống của chính mình, nhưng lại không tin mình có thể gánh vác tương lai của một đứa trẻ, để nó khỏe mạnh vui vẻ mà lớn lên. Cả hai kiếp chưa bao giờ làm mẹ, và cũng chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ làm mẹ, áp lực tâm lý quá lớn khiến cô không thể chịu đựng được. Huống hồ chỉ khi mang thai còn có thể bị người đàn ông bụng dạ khó lường tính kế. Cô cảm giác như mình sắp gục ngã.

Biểu cảm Chu Vũ Đế dữ tợn, bàn tay kèm lấy vai nàng càng lúc càng dùng sức, nghiêng răng mở miệng, “Sao chúng ta có thể để người khác làm hại tới con! Ta làm nhiều việc như vậy, mà nàng chỉ có thể suy nghĩ đến thế sao? Hả? Nàng không hề cảm giác được ta đã thật lòng với nàng hay sao? Ta chỉ muốn móc tim nàng ra, xem nó có phải làm bằng đá hay không!”

“Thật lòng? Hậu cung giai lệ ba ngàn, cách ba năm tuyển tú một lần, người có bao nhiêu ‘thật lòng’ cho người khác? Hôm nay ta là người trong lòng người, đâu biết được ngày mai sẽ thay thành người nào? Nếu dồn hết tình cảm cho người, dựa dẫm vào người, cả đời chờ đợi, không biết lúc nào mình bị vất bỏ, ta không ngu như vậy!” Giọng cao lên, Mạnh Tang Du liều lĩnh nói hết những gì mà mình dồn nén bấy lâu.

Đám người Phùng ma ma bị dọa đến choáng váng, lưng Thường Hi thẳng tắp, nhanh chân dựa sát vào tường, cố gắng giảm nhỏ sự tồn tại của bản thân mình. Cung nhân bên ngoài nghe những lời đại nghịch bất đạo của Hoàng quý phi mà run run, bầu không khí trong điện yên tĩnh chết chóc, chỉ còn tiếng Đế vương thở dốc.

Lời vừa nói ra khỏi miệng Mạnh Tang Du đã hối hận, thấy biểu cảm trên mặt hân càng ngày càng dữ tợn, cảm giác được bả vai như bị bóp nát, cô nhện không được hô đau một tiếng, nước mắt chảy ra.

Thấy giọt nước mắt này, Chu Vũ Đế kịp thời tỉnh táo lại, nới lỏng tay ra. Đôi mắt hân đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch của nàng, thấy nàng sợ hãi, hân thê lương cười, đặt nàng lên giường, kéo chăn đắp cho cho nàng xong mới vội vã rời đi.

Mặc dù trong lòng cuộn cuộn cơn giận dữ ngập trời, muốn phá hủy toàn bộ cung điện, nhưng ở trước mặt Tang Du, hân vẫn không thể khiến nàng bị tổn thương, chỉ có thể trốn tránh.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Tỉnh Ngộ

Cả người Mạnh Tang Du cứng ngắc dưới cái nhìn chăm chăm của Chu Vũ Đế, chỉ đợi hắn bóp chết mình, hoặc hạ chỉ tống mình vào lãnh cung. Nhưng hắn không làm gì cả, thậm chí trong cơn giận điên cuồng vẫn còn nhớ đến thân thể của cô, đặt cô nằm xuống chiếc giường ấm áp rồi mới rời đi.

Cố gắng ngồi dậy, Mạnh Tang Du nhìn theo bóng lưng mệt mỏi càng lúc càng khuất dần kia, bần thần một hồi lâu. Cung nhân trong cung chân căng run run, nhất tề thở phào một hơi, biểu cảm như thể sống sót sau tai nạn. Phùng ma ma chấp tay, không ngừng niệm Phật.

Nghे tiếng cầu kinh, rối loạn trong lòng Mạnh Tang Du dần dần bình tĩnh trở lại, ngón tay lau đi giọt nước mặn lạnh lẻo nơi khóe mắt, hờ hững cất lời, “Ma ma, chuẩn bị giấy bút, ta muốn viết thư gửi Thái hậu.” Đã đến bước này rồi thì Hoàng thượng còn bao dung cô bằng cách nào nữa? May mắn cô vẫn còn đường lui. Chỉ cần ra khỏi cung, đứa trẻ này nhất định bình an vui vẻ mà lớn lên.

Nghĩ đến đây, Mạnh Tang Du chợt cảm thấy dễ chịu. Giờ phút này cô không được phép quy ngã, vì con, cô phải nhanh chóng tỉnh táo lại! Tuy không mong chờ, nhưng con đã đến, cô sẽ gánh vác trách nhiệm của người làm mẹ.

Phùng ma ma vội bày giấy và bút mực lên bàn. Mạnh Tang Du viết xong, đặt qua một bên để hong khô, sau đó sờ lên vùng bụng vẫn còn bằng phẳng, lộ ra nụ cười thoải mái.

“Ta mệt rồi, hồi cung ngủ.” Cô thản nhiên phất tay. Chuyện đã xảy ra rồi, nghĩ nhiều cũng không giải quyết được gì, trước mắt vẫn nên giữ gìn thái nhi cho tốt. Chỉ cần nhớ tới những lời vì quá xúc động mà bộc phát, Mạnh Tang Du cười khố. Rốt cuộc cô vẫn bị sự dịu dàng của hãn công phá lớp phòng ngự trong tim, để lộ nơi yếu đuối nhất của mình. Thật thất bại!

Ngoài điện, Ngu Nhã An vẫn đang chờ ở hành lang thấy Hoàng thượng bước nhanh ra ngoài, vội vàng tiến lên hành lễ, còn chưa mở miệng đã bị sắc mặt xanh mét cùng đôi người mắt đỏ ngầu của hãn ép lui.

Ánh mắt cuồng bạo như thế muốn phá hủy hết thảy mọi thứ! Rõ ràng mới vừa rồi còn cười vui vẻ như vậy, sao trong chớp mắt đã thay đổi? Ngu Nhã An bất an nghĩ nghĩ.

Không bao lâu sau Hoàng quý phi cũng bước ra, hoàn toàn khác với biểu cảm của Hoàng thượng. Khuôn mặt hờ hững lạnh nhạt, thậm chí còn mang theo sự bình thản như được giải thoát, thấy Ngu Nhã An đang ngẩn ra cũng chỉ hơi gật đầu rồi rời đi.

Thấy Hoàng quý phi cũng không có ý nói chuyện, Ngu Nhã An cũng không muốn đâm đầu vào hố lửa lúc này. Nàng không dám tự tiện quyết định chuyện chân tuyến tú nữ, lại càng không dám đánh rớt tất cả, trong nhất thời tiến thoái lưỡng nan. Nàng đã biết cái vị trí đứng đầu tứ phi khó ngồi, nhưng không ngờ lại đến mức như thế này! Chỉ hy vọng hai vị đứng đầu kia có thể nhanh chóng trở lại bình thường.

Nàng lắc đầu cười khố, phái hai thái giám đi Bích tiêu cung cùng Kiền thanh điện chờ sẵn, còn mình đi trấn an các tú nữ vẫn đang chờ đợi điện tuyến.

Trong Kiền thanh điện, Chu Vũ Đế nhắm chặt hai mắt, mệt mỏi dựa vào ghế.

Tất cả cung nhân đều được cho lui, chỉ còn Thường Hỉ im lặng đứng chờ ở góc tường, thi thoảng nhìn trộm, đánh giá biểu cảm của Hoàng đế

Thần sắc vị Đế vương trẻ ảm đạm, mày rậm nhú chặt, đôi môi không ngừng run rẩy để lộ tâm trạng đau đớn trong lòng.

Hô hấp Thường Hỉ cứng lại, không đành lòng nhìn tiếp.

Một nụ cười, thậm chí là một cái nhìn giận giữ của Hoàng quý phi cũng có thể khiến Hoàng thượng sung sướng như một đứa trẻ con. Ngay cả hỉ nộ ai ái ố đều bị người ta khống chế trong tay, tình cảm như vậy sao có thể là giả? Sự nghi ngờ cùng những câu hỏi dồn của Hoàng quý phi như moi móc trái tim Hoàng thượng, từng nhát một lẳng trì. Tuy chưa bao giờ yêu, nhưng Thường Hỉ có thể tưởng tượng được cảm giác đau đớn tận tim gan này. Giờ đây, người ngồi trên Ngự tọa kia không phải là bậc Đế vương cửu ngũ chí tôn, mà chỉ là một người đàn ông bình thường đang đau khổ mà thôi.

Thời gian trôi qua từng giây một, sau khoảng thời gian im lìm, rốt cuộc Chu Vũ Đế mới mở đôi mắt vẫn lên những tia máu thở dài, “Trẫm lại sai rồi!” Hắn không biết thì ra từ tận đáy lòng, Tang Du lại bất an nhiều đến như vậy. Hắn cho rằng mình đã làm hết mọi thứ có thể, nếu không có lần bùng nổ này, hắn vĩnh viễn cũng không bao giờ chạm tới được suy nghĩ chân thật nhất trong nàng. Giận dữ đã hoàn toàn biến mất, tất cả sót lại chỉ còn là xấu hổ.

Tuyển tú, mang thai, những thứ đó kích thích sợ hãi cùng bất an sâu trong lòng nàng. Nếu như đổi thành mình, giữa mình và Tang Du cũng có người thứ ba, người thứ tư, thì mình sẽ như thế nào? Chắc chắn là giết chết tất cả bọn chúng! Chu Vũ Đế siết chặt năm nắm, nội tâm đang cố gắng khống chế bỗng trở nên bạo ngược.

Năm tháng biến thành A Bảo, hắn đã quen thế giới của mình chỉ có Tang Du, thân thể cùng linh hồn chỉ có dấu ấn của nàng, không thể chứa đựng bất

cứ người nào khác. Nhưng Tang Du không hề biết những việc này. Những tú nữ kia đã bước chân vào được cung cấm, cho dù hấn không chạm vào, thì đó cũng là một nhánh rẽ cắm sâu vào trong tim nàng, chỉ sợ nàng không bao giờ mở rộng cửa đón nhận hấn nữa!

Trái tim như bị bóp nghẹt, Chu Vũ Đế đột nhiên cảm thấy sợ hãi trước suy nghĩ kinh khiếp kia. Đúng lúc này, một ám vệ bước vào, nói nhỏ vài câu với Thường Hỉ, sau đó nhanh chóng biến mất.

Mặt khố qua của Thường Hỉ càng ‘khố’, đi lên phía trước, nơm nớp lo sợ mở miệng, “Hồi bẩm Hoàng thượng, vừa rồi ám vệ mới bẩm báo, Hoàng quý phi nương nương đã viết thư cho Thái hậu.” Nội dung lá thư này không cần nói cũng biết.

Rầm một tiếng, tay vịn của chiếc ghế gãy nát, rốt cuộc Chu Vũ Đế ngồi không yên được nữa, đi ra ngoài như gió cuốn. Thường Hỉ vội vung phất trần, đám cung nhân nhanh chóng đuổi theo.

Thái giám đứng chờ ngoài Kiền thanh điện thấy Hoàng thượng đi ra lập tức chạy tới thông báo cho Đức phi nương nương vẫn đang ở Trữ Tú cung.

Ngu Nhã An vừa kịp tới, rốt cuộc trước khi Hoàng thượng bước vào Bích tiêu cung đã ngăn hấn lại, gấp gáp mở miệng, “Hoàng thượng, các tú nữ trong Trữ Tú cung vẫn còn đang chờ chân tuyển, xin Hoàng thượng có chỉ thị.”

Nghe hai chữ ‘tú nữ’, bước chân Chu Vũ Đế tạm ngừng, trầm giọng nói, “Không chọn, trục xuất toàn bộ tú nữ ra khỏi cung!”

“A?” Ngu Nhã An ngẩng đầu, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc. Không phải nàng nghe lầm chứ?

“Trẫm nói không chọn, không nghe thấy sao?” Chu Vũ Đế cực kỳ mất kiên nhẫn nhìn Ngu Nhã An, nhanh chân bước vào Bích tiêu cung.

Ngu Nhã An sợ hãi nhìn bóng lưng đang dần khuất kia, qua một lúc lâu mới hoàn hồn, cúi đầu thở dài. Thân là Đế vương, có thể vì một nữ nhân làm đến mức này, quá khứ tương lai chỉ có duy độc Hoàng quý phi mà thôi. Nhớ tới khuôn mặt cùng nụ cười xinh đẹp rực rỡ của cô gái kia, trong lòng Ngu Nhã An tràn đầy âm mộ.

“Đi thôi, phía trước còn một trận đại chiến đang chờ bản cung.” Nàng lắc đầu cười khổ. Cùng là Đức phi, sao đến phiên mình lại chẳng hay ho gì thế này?

Thấy Hoàng thượng đến, cung nhân trong Bích tiêu cung hoảng sợ, vội vàng ra ngoài điện dập đầu. Chu Vũ Đế lướt ngang qua họ, trực tiếp bước vào trong tấm điện. Vừa thấy cô gái đang ngủ ngon lành trên giường, hắn bất đắc dĩ cười. Quả thật bé con này không chịu để tâm gì cả! Thôi như vậy cũng tốt, hắn chỉ lo nàng quá ưu tư mà hại đến thân thể.

“Hoàng thượng, nương nương vừa ngủ yên.” Phùng ma ma mang theo Bích Thủy cùng Ngân Thúy tiến lên hành lễ, biểu cảm cực kỳ sầu lo, chỉ sợ Hoàng thượng tới trách phạt.

“Ừ. Các người lui ra trước.” Chu Vũ Đế gật đầu, ngồi xuống bên giường, đầu ngón tay lướt theo khuôn mặt ngủ say của nàng, biểu cảm dịu dàng như nước.

Thấy hắn như vậy, ba người Phùng ma ma đã yên tâm, lặng yên rời khỏi tấm điện.

Nhẹ nhàng vuốt lên vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của nàng, rốt cuộc Chu Vũ Đế nhịn không được cúi người, giữ lấy đôi môi căng đầy xinh đẹp kia. Giờ khắc này cả hai vốn nên hạnh phúc vui vẻ, không ngờ lại xảy ra một trận cãi vã. Hắn thật sự cần một cái hôn, để xác định Tang Du vẫn còn ở bên cạnh mình.

“Hoàng thượng?” Cảm giác khó hô hấp, Mạnh Tang Du mở mắt, thấy gương mặt đang kề sát vào kia, không dám tin hỏi.

Lưỡi hăn thuận thế luồn vào, cuốn lấy cái lưỡi ướt mềm của nàng quần quít, tham lam nuốt trọn mùi hương của nàng. Mạnh Tang Du bị ép phải thừa nhận, đầu óc loạn cả lên. Phản ứng này không đúng! Không phải hăn nên vứt bỏ mình hay sao? Chưa gì lại dính vào rồi?

“Đừng suy nghĩ bậy bạ!” Vẫn chưa muốn buông ra cánh môi nàng, Chu Vũ Đế khàn giọng cất lời, ngữ khí mang theo khẩn cầu, “Sau này không có người khác, chỉ có nàng cùng ta.” Dừng một chút, hăn nhỏ giọng nói thêm, “Tất nhiên còn có con. Đứa trẻ này là tất cả những gì ta mong chờ, không có toan tính gì cả. Ta sẽ tận tâm tận lực dạy nó, để nó trở thành một vị vua ưu tú nhất. Nó chính là người kế vị duy nhất của ta. Vừa rồi ta quá vui mừng mà không lo nghĩ chu toàn. Sau này nó lớn lên mới tiếp nhận ngôi vị Thái tử, nhưng không thể không phong nàng làm Hoàng hậu được. Ta muốn nàng trở thành thê tử danh chính ngôn thuận của ta. Được không?”

Hăn nghiêng đầu, trong đôi mắt đen tràn đầy ao ước, còn có chút gì đó cần trọng.

Dưới ánh nhìn chăm chú yếu ớt như vậy, Mạnh Tang Du lại thất thần, không biết nên phản ứng như thế nào? Cái gì gọi là không có người khác, chỉ có nàng cùng ta? Chuyện này quá lớn, cô cần thời gian tiêu hóa.

Thấy nàng không đáp, ánh mắt Chu Vũ Đế ảm đạm một chút rồi sáng lên, “Nếu làm Hoàng hậu rồi nàng cũng có cách bảo vệ con tốt hơn. Đối với nàng mà nói, đề nghị của ta chỉ có lợi không có hại, nàng nên đồng ý.” Áp chế cay đắng trong lòng, hăn cố gắng dùng ngữ khí ‘việc công’ nói chuyện.

Rốt cuộc Mạnh Tang Du cũng hoàn hồn, nhìn vào ánh mắt chân thành của hăn, không tự chủ gật đầu, “Hết thủy xin Hoàng thượng sắp xếp.” Con của Hoàng quý phi cùng Hoàng hậu cũng không có gì khác biệt, cũng có vị

trí đáng chú ý. Nếu nàng có thể chân chính bước chân lên ngai Hậu, sau này cũng đỡ có người đứng sau khống chế.

“Đừng gọi ta là Hoàng thượng, cũng đừng tự xưng thần thiếp. Gọi ta Thiệu Trạch, sau này nàng chính là thê tử của ta!” Chu Vũ Đế dùng sức ôm nàng vào lòng, vừa hôn lên trán nàng vừa thận trọng tiếp lời.

Yên lặng nhận lấy nụ hôn mạnh mẽ của hắn, Mạnh Tang Du dụi vào cổ hắn cọ cọ, đôi mắt phượng trắng đen rõ ràng vẫn còn mê mang không biết, rồi chợt trở nên kiên định. Nếu đi không được, thì cứ giữ lấy trái tim người đàn ông này đi. Bây giờ nghĩ nhiều cũng chỉ tăng phiền não, cứ nên nắm chặt mọi chuyện trước mắt thì tốt hơn.

“Gọi tên của ta, ta muốn nghe.” Vuốt dọc lưng nàng, Chu Vũ Đế khàn giọng khàn nài.

Quả đúng là con nít đòi ăn kẹo, không ai có thể từ chối được. Sóng cuộn mây trào trong lòng Mạnh Tang Du từ từ trầm xuống, không tự giác gọi ‘Thiệu Trạch’, vừa gọi xong lại âm thầm hối hận.

“Lại gọi thêm một lần nữa.” Môi Chu Vũ Đế nhếch lên, ngây ngô cười.

Ngẩng đầu nhìn, Mạnh Tang Du bị nụ cười xán lạn kia mê hoặc, lại mở miệng gọi ‘Thiệu Trạch.’

“Thêm một lần nữa.” Trái tim Chu Vũ Đế nóng lên, vừa cắn cắn lên vành tai hồng hồng của nàng, vừa nhỏ giọng xin tiếp. Không phải là Đế vương cùng sủng phi, mà là trượng phu cùng thê tử, đây mới chính là quan hệ hân hạnh khao khát.

“Người có xong hay không?” Đáp lại hắn là ánh nhìn hờn dỗi của Tang Du cùng năm đắm nhẹ hều của nàng. Bầu không khí nặng nề buồn bã biến mất, chỉ còn tình cảm nồng nàn cuốn quanh hai người. Tiếng cười hì hì của Chu Vũ Đế quả thật quá ngu dần.

Dù đứng ở cửa đại điện, thính giác tuyệt hảo của Thường Hỉ cũng giúp hẳn nghe hết được câu chuyện của hai người, lặng yên cúi đầu: Đây không phải là Hoàng thượng, đây không phải là Hoàng thượng. Nhất định là mình nghe nhầm rồi!

Đây chính là cái gọi là không phá không xây được. Lần cãi vã này lại khiến cả hai xích gần nhau hơn.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Đánh Chó

Tiết xuân vẫn còn se lạnh, tuy ánh mặt trời rực rỡ, nhưng trong phòng vẫn cần đốt hai bếp lò mới có thể cảm thấy ấm áp. Chu Vũ Đế giải lòng xong với Tang Du mới phát hiện nàng chỉ mặc một chiếc váy lót mỏng dựa vào lòng mình.

“Đắp chăn thôi, cẩn thận lạnh.” Hắc kéo chăn găm lên cuốn Tang Du lại, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra ngoài của nàng. Thấy nàng vẫn còn âu lo, hắc hốt nhiên mở lời, “Lát nữa ta sẽ cho nàng một thánh chỉ trống, nếu có một ngày ta phụ nàng cùng con, nàng có thể tự viết thánh dụ, sau đó mang con theo Thiên Phật Sơn ở cùng Thái hậu, ta tuyệt đối không ngăn cản.”

Sắc mặt Mạnh Tang Du khế biến, ngẩng đầu nhìn hắc kinh ngạc, “Người có thể yên tâm như vậy? Không sợ ta lấy thánh chỉ rồi làm vài chuyện ‘đại nghịch bất đạo’ ư?” Những lời này lại thốt ra từ miệng Cố Thiệu Trạch thiên tính đa nghi, quả nhiên khiến người ta khó tin được.

“Ta tin nàng.” Chu Vũ Đế cọ cọ mũi nàng, mỉm cười trả lời. Chỉ dựa vào một cuốn thánh chỉ có thể đảo điên Đại Chu thì hắc đã không cần ngời vào ngai vàng làm gì. Hắc dám làm như thế, một là tin tưởng Tang Du, hai cũng tin vào khả năng của mình.

Mạnh Tang Du bình tĩnh nhìn hắc một lát, xác nhận lời hắc không ngoa, nghèn nghẹn đáp, “Cảm ơn người.” Thành ý này quá nặng, nhưng đúng là cái cô cần nhất, không thể từ chối được.

“Cảm ơn gì chứ? Nàng sẽ không dùng đến nó đâu.” Chu Vũ Đế ôm siết bờ vai mảnh mai của nàng, chắc chắn nói.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau một lát, bầu không khí mặn nồng tình cảm. Hãn luồn tay vào lớp chăn gấm vuốt vuốt phần bụng bằng phẳng của nàng, lúc này mới có cảm giác sung sướng của người làm phụ thân, cúi đầu cắn lên đôi môi mềm mềm của nàng một cái rồi cười khẽ, “Chúng ta có con rồi, thật tốt!” Hãn ngừng cười, được một lúc, lại nhớ tới, hôn tiếp, cứ thế lặp đi lặp lại không dứt.

Mạnh Tang Du yên lặng để Chu Vũ Đế hôn tới tấp. Thấy mặt mày hãn giãn ra, khoe môi nhếch lên, vui mừng giống như một đứa con nít cũng không nhịn được cười theo. Tình cảm người đàn ông này đơn giản mà cũng rất rõ ràng, không hề che giấu, đúng như lời hãn nói, đứa trẻ này là toàn bộ những gì hãn mong chờ.

Trong lòng chợt xúc động, Mạnh Tang Du thò hai tay ra khỏi chăn, ôm lấy cổ hãn, chủ động hôn. Đáy mắt Chu Vũ Đế xẹt qua tia sáng ngạc nhiên, mừng rỡ cuốn lấy môi nàng đáp trả, nhiệt độ bên trong đột nhiên tăng lên.

“Nương nương, đến lúc uống thuốc rồi ạ.” Phùng ma ma không yên lòng, vừa thấy y nữ mang thuốc đến cũng vội lấy cốc vào điện xem sao.

Hai người lưu luyến tách ra, trên đôi môi ướt còn vương một sợi chỉ bạc. Chu Vũ Đế thấy buồn cười, liếm liếm khoe miệng nàng, xong xuôi mới nhìn về phía Phùng ma ma đang quần bách, ôn hòa nói, “Bưng lên đi.”

Nhận lấy bát thuốc rồi thử độ ấm, hãn đút cho nàng, cẩn thận dặn dò, “Thái y nói thai nhi có chút bất ổn, nhưng chỉ cần uống vài thang thuốc là sẽ ổn. Cung vụ nặng nề, tạm thời nàng nên giao cho người khác thì hơn. Có chỗ nào không thoải mái phải lập tức phái người đến thông báo cho ta, bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi đâu, biết không?”

Mạnh Tang Du uống từng ngụm thuốc một, khuôn mặt nhẵn lại, liên tục gật đầu, dáng vẻ vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu. Chu Vũ Đế nhìn không được, vừa dùng khăn lau khoe môi cho nàng, lại đút một viên mút hoa quả,

rồi căn mấy cái lên đôi môi vừa ngọt vừa đắng kia, chưa thỏa mãn xong lại còn liếm liếm.

Phùng ma ma cúi đầu nhận lại bát thuốc, không dám nhìn bậy, như bị gió cuốn ra ngoài tầm điện, suýt nữa đụng vào Thường Hỉ cũng đang vội vã chạy vào.

“Chuyện gì?” Chu Vũ Đế đỡ Tang Du nằm xuống, đang chuẩn bị cởi ngoại bào cùng nàng ngủ một chút, thấy sắc mặt Thường Hỉ vô cùng nghiêm trọng, động tác trong tay mới ngừng lại.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, cách đây tám trăm dặm Tương Bắc Vương khởi binh mưu phản.” Thường Hỉ nhanh chóng bẩm báo.

“Phái người triệu các đại thần nội các tiến cung nghị sự.” Chu Vũ Đế buộc lại bạt áo, thấy Tang Du ngồi dậy, khuôn mặt lo lắng, hần bước lên phía trước cuốn nàng vào trong chăn, hôn lên trán nàng rồi nói, “Đừng lo lắng, binh sĩ của nhà họ Mạnh vừa san bằng Nha Luật Hoàng Đình, đây là thời điểm tinh thần chiến sĩ dâng lên cao nhất, chiến ý không thể cứ thế mà chìm xuống được. Tương Bắc Vương huênh hoang tưởng rằng đây là thời cơ chín muồi để mưu phản, chẳng qua cũng chỉ là lấy trứng chọi đá. Trận này chúng ta nắm chắc phần thắng trong tay.”

“Phụ thân lại phải xuất chinh ư?” Mạnh Tang Du nghe ra hàm ý bên trong, không tự giác túm lấy ống tay áo của hắn.

“Phải. Nàng yên tâm, ta sẽ phái người bảo vệ ông ấy.” Không để Tang Du suy nghĩ quá nhiều, Chu Vũ Đế trấn an nàng.

Biết chuyện khẩn cấp, Mạnh Tang Du gật đầu buông ống tay áo hắn ra. Đợi Chu Vũ Đế cùng Thường Hỉ đi rồi, Phùng ma ma lập tức vén rèm châu lên, biểu cảm cực kỳ kích động, “Nương nương, người đoán xem nô tì vừa nghe được chuyện gì?” Mặt Ngân Thúy cùng Bích Thủy đứng sau lưng bà cũng đỏ ửng lên.

“Tương Bắc Vương mưu phản?” Mạnh Tang Du ngồi dậy, nhíu mày hỏi.

“A?” Vừa nghe tin này, Phùng ma ma cũng ngẩn người, nhưng rồi cũng ném ra sau đầu, tươi cười trả lời, “Không phải ạ. Nghe nói Hoàng thượng vừa mới trục xuất toàn bộ tú nữ ra khỏi cung, hủy bỏ lần tuyển tú này. Tất cả chỉ vì nường nường! Hoàng thượng đối với nường nường thật sự là tình vũng hơn vàng!”

Ngữ khí Phùng ma ma cực kỳ tự hào, Ngân Thúy cùng Bích Thủy cũng vội vàng phụ họa theo.

Tình vũng hơn vàng? Mạnh Tang Du lắc đầu, vừa nhớ đến những chuyện hăn làm lại bình thân cười. Mặc kệ trước kia như thế nào, bây giờ hăn đối với cô rất trân trọng, cẩn thận chu đáo, không hề có chút gì đáng trách. Nhưng tình cảm này đến quá bất ngờ, không đâu không đuôi như thế, cô không thể nào hoàn toàn yên tâm được.

Đúng lúc này, một thái giám quản sự Ngự thư phòng nâng một cái khay cầu kiến ngoài điện. Phùng ma ma đi ra ngoài nhận lấy, thấy bên trên đặt một phong thư cùng một quyển thánh chỉ, vô cùng nghi hoặc.

Mạnh Tang Du mở bức thư ra xem, đúng là bức thư nàng viết gửi Thái hậu, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Xem ra bây giờ hăn tuyệt đối sẽ không để cô đi. Mở thánh chỉ ra, thấy bên góc phải đã ấn sẵn ngự ấn, cô yên tâm mỉm cười. Đã có sẵn đường lui, vì con, cô nên dừng cảm mà thử một lần. Có cơ hội được hành phúc, sao Mạnh Tang Du đây phải trơ mắt nhìn nó đi qua?

“Ôi, thánh chỉ này đã có ngự ấn sẵn, sao lại không viết gì thế này?” Phùng ma ma nhìn thoáng qua, la hoảng lên. Mấy thứ này rơi vào tay mấy kẻ có mưu kế, không biết sẽ xảy ra sóng gió gì nữa!

“Cứ giữ đi, nếu như có một ngày Hoàng thượng phụ ta, thì đây là đường lui cho ta và con.” Mạnh Tang Du cuộn thánh chỉ lại, ngữ khí bình thản.

“Nương nương, đây chẳng khác nào một củ khoai lang phỏng tay!” Bích Thủy lo lắng lên tiếng.

“Hắn đã dám cho thì ta dám nhận. Không việc gì, cứ giữ lại đi.” Mạnh Tang Du lơ đãng phất tay. Cô cũng biết thứ này không dễ lấy, nhưng có nó, trong lòng cũng vững vàng hơn rất nhiều, thôi thì cứ tạm thời nhận đi.

Ba người Phùng ma ma không dám chậm trễ, vội vàng mang một cái trap tới cất kỹ thánh chỉ, quả thực không biết nên nói gì: Ngay cả đường lui đều giao vào trong tay chủ tử, Hoàng thượng đúng là có lòng! Phần thành ý này, đừng nói là vua chúa, ngay cả vợ chồng bình thường cũng không thấy nhiều đâu!

Nét mặt già nua của Phùng ma ma cười như nở hoa, như vừa nghĩ đến điều gì đó, bà lập tức ngừng cười, giận dữ nói, “Nương nương, sau khi người ngất xỉu, Hoàng thượng đã loại thẻ bài của Nhị tiểu thư. Vừa xoay mặt một cái Hiền phi đã bôi danh ‘công dung ngôn hạnh khuyết thiếu’ lên đầu Nhị tiểu thư. Cũng may Hoàng thượng đã trục xuất toàn bộ tú nữ ra khỏi cung chuyện của Nhị tiểu thư mới lắng xuống, bằng không chẳng biết bao nhiêu người phải nhốt nhà họ Mạnh chúng ta.”

Cho dù bất hòa như thế nào, người nhà họ Mạnh cũng không thể để người ngoài chèn ép. Sau khi nắm rõ tình huống, sắc mặt Mạnh Tang Du cực kỳ khó coi. Cô biết, tâm lý Hiền phi đang có vấn đề, giống một con chó dại đang muốn cắn người, vậy ‘bệnh dịch’ của mình cho người khác.

Chó dại cần phải đánh, đánh cho đến khi nó biết sợ, vừa thấy người liền bỏ chạy mới được.

Mạnh Tang Du cười lạnh, xỏ giày vào đi đến bàn trang điểm, rút ra một chiếc tú khăn, cầm son môi bôi lên. Màu đỏ tươi trên nền khăn trắng rất ghê người, cảm giác không lành.

“Dùng trap mang đến Giáng tử cung đi, Hiền phi nhìn khắc hiệu.” Cô ngáp một cái, chui vào chăn ngủ tiếp.

Ngân Thúy nhận lấy tú khăn mang đến Giáng tử cung.

Trong Giáng tử cung vang lên tiếng loảng xoảng, mảnh vỡ của đồ sứ văng khắp nơi, đám cung nhân run rẩy quỳ gối nơi góc tường, cố gắng cúi đầu thật thấp, không dám nhìn về phía Hiền phi đang điên loạn trong điện. Ánh mắt y thị vẫn màu đỏ, mái tóc rối xù tán loạn, trong miệng không ngừng mắng nhiếc, tiếng chửi ác độc khiến người ta sợ hãi, khuôn mặt vốn xinh đẹp giờ phút này hệt như quỷ dữ.

“Nương nương, Ngân Thúy của Bích tiêu cung cầu kiến ngoài điện.” Người cầu kiến là đại cung nữ của Hoàng quý phi, thái giám canh cửa không dám lễ mễ, đánh bạo thông báo.

“Không gặp! Kêu nó cút đi!” Đôi mắt đỏ ngầu của Hiền phi hồ như sắp bắn ra khỏi hốc mắt. Thấm Tuệ Như đã chết, người y thị hận nhất chính là Mạnh Tang Du. Dựa vào cái gì nó có thể thoát được một kiếp? Dựa vào cái gì nó có thể độc bá Hoàng thượng? Bây giờ không những mang thai, Hoàng thượng còn vì nó mà trục xuất tất cả tú nữ ra khỏi cung?! Hận! Á hận không thể lột da rút xương Mạnh Tang Du, nuốt trọn vào bụng.

Thái giám tuân mệnh, dùng hết từ ngữ khách sáo nhất tiễn chân Ngân Thúy, xoay người nâng một cái trap đi vào, nơm nớp lo sợ quỳ xuống, “Hồi bẩm nương nương, đây là lễ vật Hoàng quý phi tặng người.”

“Cái trò gì!” Hiền phi phất tay đánh bay chiếc tráp, một tú khăn rơi ra, đáp xuống mặt đất. Vết bắn màu đỏ rực chói lòa đâm thẳng vào mắt Hiền phi. Trái tim y thị kinh hoàng, từ từ cúi người xuống, bàn tay run rẩy cầm tú khăn lên. Một chiếc tú khăn đã bắn —— không sạch! Mạnh Tang Du đã biết!

Hiền phi lão đảo, sau đó ngã quy xuống. Thái giám kia nhanh tay lẹ chân vội vàng đứng dậy đỡ y thị lên ghế. Hiền phi ôm lấy ngực, co mình lại, trên trán rịn một lớp mồ hôi lạnh. Bí mật chết người đã bị Mạnh Tang Du biết được, thế mà mình còn ngu xuẩn đi khiêu khích đối phương, rõ ràng là muốn chết!

Như có một bàn tay to bóp chặt cổ họng, Hiền phi cảm thấy không thể thở được nữa.

“Nương nương, người làm sao thế? Nô tài lập tức đi tìm Thái y.” Thái giám vừa đứng lên, một đám cung nữ ào tới, tay chân luống cuống. Sau chuyện lãnh cung, tất cả tâm phúc của Hiền phi đều bị ám vệ giết sạch, các cung nhân còn lại không tận tâm bằng người cũ.

“Đừng!” Hiền phi hoảng sợ quát “Đừng đi! Bản cung nằm nghỉ là được!” Y thị vừa nói vừa kéo mạnh chặn ra, cuốn mình thật chặt, thân thể run lẩy bẩy. Chỉ cần nghĩ đến chuyện Mạnh Tang Du biết được bí mật kinh khiếp nhất của mình, y thị như có cảm giác bị người ta lột sạch quần áo, không thể che giấu được gì nữa. Ắ không dám, không dám xuất hiện trước mặt Mạnh Tang Du lần nào nữa.

Bắt đầu từ hôm nay, Hiền phi bệnh nặng liệt giường vài tháng mới có biến chuyển, từ đây tuyệt tích thâm cung.

Buổi triều ngày hôm sau, tin tức Tương Bắc Vương mưu phản được Đế vương truyền lại, cũng phái Mạnh quốc công đi trấn áp. Quốc họa đương đầu, các triều thần định nói chuyện chân tuyến tuyến tú cũng biết điều ngậm miệng, ai dám khuyên can Hoàng thượng ngay lúc đầu sôi lửa bỏng này quả thực mắt đã mù, còn phải đeo cái danh nịnh thần lên đầu.

Ngày thứ hai sau khi đại quân xuất chinh, Đế vương ban hạ thánh chỉ, tấn phong Hoàng quý phi thành Hoàng hậu, lễ bộ lập tức chuẩn bị đại điển phong hậu, quần thần nhất tề quỳ xuống chúc mừng.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Nôn Nghén

Mạnh quốc công xuất chinh, không thể tham dự hôn lễ của Mạnh Viêm Châu, tất cả đều do một tay Mạnh phu nhân lo liệu. Tuy Hoàng thượng đã chọn lựa rất nhiều thiếu nữ môn đăng hộ đối, nhưng Mạnh phu nhân vẫn vừa ý với trưởng nữ Phó Minh Châu của Lễ bộ thị lang Phó Quảng Đạt. Phủ Quốc công như mặt trời ban trưa, không cần thiết phải dùng hôn nhân để củng cố vị thế. Tuy xuất thân Phó Minh Châu hơi thấp, nhưng nhân phẩm cùng khả năng đều rất tuyệt vời, khiến Mạnh phu nhân rất vừa lòng.

Một tháng sau hôn lễ, rốt cuộc Mạnh phu nhân mới có thời gian, nhớ tới con gái đang có thai, nửa tháng sau sẽ được phong Hậu, bà vội vàng đưa con dâu tiến cung tạ ơn.

Mẹ chồng nàng dâu ngồi trong xe ngựa, mỗi người một suy nghĩ, không ai lên tiếng. Phó Minh Châu điểm nhĩ nhận, khuôn mặt thanh tú hơi cúi xuống, biểu cảm như trầm tĩnh, nhưng chỉ có bàn tay cuộn lại trong ống tay áo mới để lộ sự lo lắng của nàng.

Người nhà họ Mạnh hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của nàng. Tuy trượng phu có phần cầu thả, tính tình cũng không được tốt, nhưng chỉ cần biết nói chuyện thì rất dễ đối phó, thậm chí còn có vài phần đáng yêu. Mẹ chồng cao quý độ lượng, bình dị gần gũi, vừa bước chân vào cửa nhà đã giao sự vụ cho nàng quản lý, không hề làm khó dễ. Nàng chưa gặp cha chồng bao giờ, nhưng nghe nói cũng là người hào sảng; về phần ba mẹ con Văn di nương đều bị cha chồng răn đe, căn bản không gây ra sóng gió gì.

Có thể nói, nàng tương đối hài lòng với cuộc sống trong phủ Quốc công, ngay cả đệ đệ cũng được cha chồng cất nhắc quan tâm, bá đại nho đương

thời Phương Hiếu Trực làm môn sinh, trước và sau khi xuất giá như trên trời dưới đất, rất có cảm giác hãnh diện.

Chính vì cuộc sống hạnh phúc quá mong đợi mới khiến Phó Minh Châu không dám sơ xuất. Địa vị của Hoàng quý phi trong nhà họ Mạnh không cần nói cũng biết. Chỉ cần nghe phu quân cùng mẹ chồng nói đôi ba câu đã có thể nhìn thấu, trước khi xuất giá, Hoàng quý phi chính là trụ cột gia tộc, có đôi khi cha chồng cũng phải nghe theo người, hẳn nhiên năng lực cùng bản lĩnh vô cùng xuất sắc.

Nàng ít nhiều cũng từng được nghe qua những lời đồn liên quan đến Hoàng quý phi. Như chuyện gần đây về Ngu Nhã Ca bị trục xuất ra khỏi cung, đó là cô thiếu nữ xinh đẹp không gì sánh bằng, nhưng chỉ vì một chú chó con của Hoàng quý phi mà bị đuổi ra khỏi cung đình, biến thành trò cười trong kinh thành. Thậm chí Hoàng thượng vì Hoàng quý phi mà giải tán điện tuyển, ba ngàn mỹ nữ chỉ độc sủng một người, quả nhiên trước không có ai sau này cũng chẳng tìm thấy.

Gặp được nhân vật truyền kỳ như vậy, mặc dù trầm ổn như Phó Minh Châu cũng không khỏi e ngại, mồ hôi rịn đầy trong lòng bàn tay. Những mối sầu lo cân nặng trong óc nàng. Tính tình Hoàng quý phi như thế nào? Người có vừa lòng với mình hay không? Có phải ghét bỏ mình xuất thân quá thấp?

“Không nên lo lắng, trước đây Tang Du đã xin Hoàng thượng chỉ hôn giữa con và Viêm Châu, con bé rất thích con.” Trong lòng Mạnh phu nhân đang nghĩ đến những chuyện cần dặn dò con gái, một hồi lâu sau mới phát hiện con dâu lo âu, vội vàng cầm tay nàng an ủi.

“Con không sao ạ.” Phó Minh Châu mỉm cười, cố gắng bình tĩnh lại.

Xe ngựa dừng lại ở cửa cung, hai người bước xuống kiệu, được cung nhân dẫn vào Bích tiêu cung ngắm hoa rực rỡ, cỏ cây xum xuê.

Xa xa đã nhìn thấy bóng dáng màu vàng nhạt, trái tim Phó Minh Châu khẽ căng thẳng, học mẹ chồng quỳ gối hành lễ. Tuy chỉ nhìn thoáng qua nhưng cũng đủ khiến nàng rung động. Mái tóc tựa mây, mặt mày như phù dung, khí chất vô song. Nữ tử lộng lẫy cao quý, siêu phàm thoát tục như vậy chỉ có người đứng đầu trong thiên hạ mới xứng đôi.

Trái tim vốn không mấy bình tĩnh lại càng hoảng loạn! Phó Minh Châu âm thầm xiết chặt chiếc tú khăn trong tay.

“Mẫu thân mau mau đứng lên.” Mạnh Tang Du bước nhanh về phía trước đỡ Mạnh phu nhân lên, nghiêng đầu đánh giá Phó Minh Châu, thấy nàng trấn định lại tự nhiên, thái độ đúng mực, rất có phong cách sang quý, cô không khỏi mỉm cười, vươn tay nói, “Mời đại tẩu đứng lên, ngồi.”

Chỉ cần cười một cái, thần thái ung dung đẹp đẽ của Hoàng quý phi trong nháy mắt biến mất, thay thế bằng sự đáng yêu dễ gần. Lúc này Phó Minh Châu mới phát hiện Hoàng quý phi cũng chỉ là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, dường như còn nhỏ hơn cả mình. Nàng cố gắng thả lỏng, không tự giác mỉm cười.

“Đại tẩu ở nhà họ Mạnh đã quen chưa?” Mạnh Tang Du ôn hòa hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng quý phi nương nương, phu nhân cùng phu quân đối xử với Minh Châu rất tốt, như người nhà vậy.” Phó Minh Châu hơi khom người, sự cảm kích bộc lộ ngay trong lời nói. Trước khi xuất giá trong lòng nàng có phần thê lương, sợ sẽ bị phủ Quốc công ghét bỏ. Sau khi xuất giá mới biết được mình đã nghĩ quá nhiều, không phải bất kỳ gia tộc danh gia vọng tộc nào như nhà họ Phó cũng lạnh lẽo vô tình.

“Ha ~ Đại tẩu nói sai rồi nha, chị đã là người của nhà họ Mạnh ta rồi!” Mạnh Tang Du che miệng cười, đôi mắt trong veo linh động, vô cùng đáng yêu. Trước mặt người nhà, cô chỉ là Mạnh Tang Du, không phải là vị sủng phi ăn trên ngồi trước nào đó.

Mạnh phu nhân nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Phó Minh Châu mỉm cười để nàng hoàn toàn thả lỏng. Ba người nói vài chuyện trong nhà, Mạnh phu nhân dạy con gái một vài việc dưỡng thai cần chú ý, từng mục từng mục, cái gì cần cái gì chưa đủ. Phùng ma ma lo nhớ không rõ, gọi Ngân Thúy cùng Bích Thủy tới chép lại.

Bận rộn đến giữa trưa, Mạnh Tang Du giữ hai người dùng bữa trưa rồi về. Mạnh phu nhân cùng Phó Minh Châu đang định từ chối, Chu Vũ Đế lại bước vào lên tiếng mời. Đế vương đã tự mình mở miệng, mẹ chồng nàng dâu không thể không ở lại.

Thấy chiếc bàn tròn còn nhỏ hơn trong nhà, Mạnh phu nhân cùng Phó Minh Châu ngần ra, rồi lại nhìn cung nhân tục tục bê lên hơn mười món ăn gia đình, hai người kinh ngạc nhìn nhau.

“Tang Du thích dùng bàn tròn nhỏ ăn cơm, trẫm cũng cảm thấy rất tốt,” Chu Vũ Đế mỉm cười, cầm đũa gấp thức ăn cho Tang Du, dịu dàng nói tiếp, “Có cảm giác gia đình!”

Trong giọng hân hoan toát ra tình nồng ý mặn khiến Mạnh phu nhân cùng Phó Minh Châu vô cùng xúc động.

“Mẫu thân, đại tẩu, ăn nhiều một chút.” Mạnh Tang Du khẽ liếc hăn một cái, mời hai người vẫn còn đang ngây ra dùng bữa.

Hai người hoàn hồn, vội vàng đáp ứng. Tay nghề ngự trù vốn thượng đẳng, lại được Hoàng thượng nhắc nhở, dùng mười hai phần khả năng chế biến, tất nhiên mùi vị tuyệt đỉnh. Trong bữa ăn Hoàng thượng liên tục giúp Hoàng quý phi gấp thức ăn, thậm chí bưng trà rót nước, chà lau khóe miệng, không hề có phong phạm Đế vương, mà chỉ là một người đàn ông bình thường yêu thương thể tử của mình, khiến Phó Minh Châu cùng Mạnh phu nhân mở mang tầm mắt.

Vừa ăn một miếng cá Lư hấp, Mạnh Tang Du bỗng nhiên che miệng, vội vàng đứng bật dậy. Tiếng ghế đổ khiến mọi người trong điện giật nảy, chỉ duy Chu Vũ Đế lập tức đứng dậy đi theo, một tay giữ lấy thắt lưng nàng để nàng khỏi ngã xuống, một tay cầm lấy thóa hồ Phùng ma ma đưa tới để nàng nôn vào, động tác vô cùng thuần thục, dường như đã làm cả trăm lần.

Phó Minh Châu cùng Mạnh phu nhân vội đặt bát đĩa trong tay xuống chạy lên xem lại bị Mạnh Tang Du xua tay ngăn lại. Tiếng nôn khan vang lên không dứt, còn có vị chua ngái khó chịu. Chu Vũ Đế như không nghĩ thấy, chỉ đau lòng vỗ vỗ lên lưng nàng.

Mạnh phu nhân cùng Phó Minh Châu không làm được gì, chỉ có thể đứng ở bên cạnh nhìn. Mạnh phu nhân đã biết Đế vương yêu thương con gái nhà mình như thế nào, không lấy gì làm kinh ngạc, Phó Minh Châu lại nhìn đến choáng váng. Nàng cùng Mạnh Viêm Châu cũng vừa tân hôn nhưng cũng không khăng khít nồng nàn, tuy hai mà một bằng Hoàng thượng và Hoàng quý phi như vậy. Người ta nói Hoàng quý phi độc sủng hậu cung rồi tiến tới hậu vị chỉ dựa vào Mạnh quốc công chiến công hiển hách, nhưng hôm nay thấy hai người bên cạnh nhau mới biết, lời đồn quả không thể tin.

Chu Vũ Đế cầm tách trà, cẩn thận cho nàng uống từng ngụm một, lại cầm thóa hồ để nàng phun ra, làm thêm mấy lần mới có thể chặn được cơn buồn nôn trào lên cổ họng.

Đưa thóa hồ cho cung nhân, Chu Vũ Đế cầm lấy chiếc khăn ẩm lau sạch cho Tang Du cùng mình, xong xuôi mới nhìn về phía hai người Mạnh phu nhân, ôn hòa nói, “Thật có lỗi đã khiến phu nhân mất ngon. Theo trẫm dời bước đến đại điện, đổi một bàn ăn khác, thế nào?”

“Hoàng thượng đã khách sáo rồi. Nếu Hoàng quý phi không khỏe, thần phụ trước cáo lui.” Mạnh phu nhân thấy con gái mệt mỏi, đôi mắt ươn ướt, mở miệng cáo từ. Mình đi sớm một chút thì con gái cũng có thể nghỉ ngơi.

Chu Vũ Đế ôm lấy bờ vai mảnh mai của nàng, trong lòng khó chịu, ngón tay lau đi nước mắt của nàng nói tiếp, “Mời phu nhân dùng bữa xong lại đi. Đạo gần đây Tang Du không muốn ăn, có hai người ở đây nàng cũng có thể ăn thêm một chút.” Mấy hôm nay Tang Du còn làm nũng, thậm chí còn trốn ăn, hẳn không có cách nào, chỉ hận không thể ngậm nàng trong miệng nâng trong lòng bàn tay chiều chuộng nàng, yêu thương nàng. Khó khăn lắm hôm nay nàng mới thèm ăn được một chút, sao hẳn lại dễ dàng cho phép Mạnh phu nhân ra cung?

Mạnh phu nhân nghe xong vô cùng đau lòng, vội vàng đáp ứng. Tất cả dờn bước đến chính điện tiếp tục dùng bữa, thức ăn mới cũng được mang lên. Mạnh Tang Du cầm đũa chọt chọt bát cơm, không chịu mở miệng vì sợ nôn. Chu Vũ Đế thở dài, gấp chút đồ ăn chay thanh đạm kề sát miệng nàng, nhẹ nhàng dụ dỗ. Bộ dáng tha thiết dịu dàng kia như cha hiền đồ dành con gái, khiến Phó Minh Châu cùng Mạnh phu nhân trở mặt nhìn.

“Hoàng thượng, thật sự ta ăn không nổi!” Mạnh Tang Du kéo kéo ống tay áo Chu Vũ Đế, ngữ khí yếu ớt, đôi mắt phượng ngập nước, nhìn đáng thương vô cùng.

“Ăn thêm một chút nữa. Nào!” Chu Vũ Đế dẫn lòng, nuốt một miếng nấm hương vào miệng nàng.

Mạnh Tang Du cố gắng nuốt xuống, cuối cùng nhẹn không được nhả ra, dạ dày lại cuộn lên.

Chu Vũ Đế vội kéo nàng vào lòng, vuốt lưng nàng, còn cẩn thận sờ sờ lên cái bụng chưa to ra mấy kia, trong lòng nôn nóng không chịu được. Hẳn hoàn toàn không biết dựng dục một đứa con là chuyện vất vả đến như vậy.

“Hoàng quý phi muốn ăn gì? Nếu trong cung không có, thần phụ có thể mang vào cho người.” Mạnh phu nhân cũng đau lòng con, nhớ trước khi

xuất giá Tang Du rất thích món ăn mình làm, dù biết không hợp quy củ vẫn hỏi ra miệng.

Phó Minh Châu lo lắng nhìn Hoàng thượng, chỉ lo ngại không vui. Nhưng Chu Vũ Đế lại nhẹ nhàng thở phào một hơi, cảm kích hỏi, “Phải rồi, Tang Du thích ăn cái gì? Chỉ cần nói để phu nhân mang vào.” Dứt lời, hân yêu thương xoa xoa bả vai nàng.

Đôi mắt Mạnh Tang Du sáng lên, nghĩ nghĩ một lát rồi chờ mong mở miệng, “Mẫu thân, con muốn ăn bánh hấp với bánh cao lương hấp, muốn ăn cả măng chua, rồi rau trộn lá hương thung non, với hành nhúng tương nữa...” Cô đếm đếm đầu ngón tay, tất cả đều là những món ăn dân dã, quả nhiên trong cung không có được, mà cho dù có, ngự trù cũng không thể làm được hương vị như ở nhà.

Mạnh phu nhân cùng Phó Minh Châu càng nghe càng không yên, những món này không hợp quy củ để đặt lên bàn ăn, không biết Hoàng thượng cho phép mang vào cung hay không. Chưa nghĩ xong đã thấy Chu Vũ Đế cười khê, nắm lấy chóp mũi nàng, ngữ khí yêu chiều vô biên, “Thật sự là con mèo tham ăn! Nàng thích sao không nói sớm? Trẫm phái người tìm cho nàng!”

“Ta chỉ thích mẫu thân làm cho ta ăn, người khác làm không ngon bằng!” Mạnh Tang Du hất tay hăn ra, giọng nói không tự giác lộ ra vài phần ngây thơ. Nửa tháng nay được hăn nâng trong lòng bàn tay che chở, lớp phòng ngự trong cô đã biến mất không ít.

“Được rồi được rồi ~” Tim Chu Vũ Đế ngựa ngựa, nếu không phải Mạnh phu nhân vẫn còn ở đây, hăn hận không thể kéo nàng vào trong lòng yêu thương một phen. Hăn nhìn về phía Mạnh phu nhân, ngữ khí thận trọng, “Sau này có gì xin nhờ phu nhân. Một lát nữa mời phu nhân đến nội vụ nhận một tấm cung bài, không cần xin phép có thể tự do ra vào.”

Mạnh phu nhân cùng Phó minh châu vội vàng quỳ xuống tạ ơn. Lúc này Mạnh Tang Du mới vui vẻ, miễn cưỡng ăn thêm một chút.

Được Đại nội Tổng quản Thường Hỉ tự mình đưa ra tận cửa cung, Mạnh phu nhân cùng Phó Minh Châu lên xe ngựa, biểu cảm trên mặt còn có chút hoảng hốt.

Phó Minh Châu im lặng không nói, cân nhắc từng hành động của Hoàng thượng, sầu lo trong lòng dần tiêu tán. Trước khi gả vào nhà họ Mạnh, nàng vốn tưởng tất cả sủng ái Hoàng thượng dành cho Hoàng quý phi chỉ là diễn kịch che mắt thế gian, là vì ảnh hưởng của gia tộc, là để giăng bẫy họ. Nhà họ Mạnh tưởng chừng như mặt trời ban trưa, thật ra cũng nằm ở bờ vực nguy hiểm. Nhưng hiện giờ nàng không nghĩ như vậy. Hoàng thượng rõ ràng yêu thương Hoàng quý phi như vậy, chỉ cần sau khi trừ bỏ phiến vương, Mạnh quốc công chủ động trao trả lại quân quyền, gia tộc họ Mạnh còn giữ vững trăm năm vinh hoa.

Nghĩ đến đây, nàng âm thầm thở dài, trong lòng vô cùng hâm mộ Hoàng quý phi. Có lẽ, lần sau tiến cung, nàng nên lãnh giáo ‘thuật ngự phu’ (thuật dạy chồng) của Hoàng quý phi mới được.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Phong Hậu

Trước phong hậu một ngày, Đế vương phái các quan viên bộ Lễ tế thiên địa cùng Thái miếu, cũng đích thân đến điện Phụng Tiên cung kính hành lễ. Ngày hôm sau, các Loạn Nghi Vệ bắt đầu bày pháp giá lỗ bộ bên ngoài điện Thái Hòa, trang hoàng nghi giá Hoàng hậu cùng các bậc thềm bên ngoài cửa cung; các nhạc khí của bộ Lễ nhạc được sắp xếp bên ngoài điện Thái Hòa, sau đó bộ Lễ cùng các quan viên Hồng Lô Tự xếp chương án về phía Nam chính giữa Thái Hòa Điện, xếp sách án về hướng Tây, ngọc án về hướng Đông, hai long đình nằm khuất hai bên cánh cửa. Nội giám bày trí đàn bệ cho đến cửa cung, tiết án được đặt chính giữa cung điện, hướng về phía Nam, sách án bảo án ở hai bên trái phải chính đường, trước tiết án có hương án. Đến giờ lành, quan viên bộ Lễ dâng kim sách, kim bảo, sách văn, bảo văn đặt ở trong Long Đình.

Lỗ bộ 鹵簿 các nghi vệ hầu hạ.

Cung điện đời xưa đều chuộng sắc đỏ, cho nên gọi sân hè nhà vua là đàn bệ 丹陛.

Phượng giá long lẩy của Hoàng hậu sẽ dừng trước cửa Thái Hòa Điện, sau đó quỳ lạy hành lễ trước chương án, sách án cùng ngọc án, nghe quan viên bộ Lễ đọc sách văn, nhận kim sách, kim bảo, sao đó đi tới điện Kim Loan cùng Hoàng đế nhận bách quan đương triều bái lại, sau đó quay về Khôn Trữ cung, cùng Thái hậu nhận triều bái của các mệnh phụ phu nhân.

Mỗi một bước đều dài dòng rườm rà, ban đêm còn có tiệc tối, nhất thiết phải làm xa hoa long trọng mới thể hiện được địa vị tôn quý của Hoàng

hậu. Lễ bộ Thượng thư nghĩ đến tâm tư của Hoàng đế, lại tăng thêm ba phần điển nghi, trình cho Đế vương thẩm duyệt.

“Bỏ quỳ lại chương án, sách án, ngọc án, bỏ quá trình đọc sách văn, trực tiếp trao kim sách, kim bảo, bỏ tiệc tối đi.” Chu Vũ Đế vừa xem tấu chương vừa dùng ngự bút gạch xóa, bỏ toàn bộ những trình tự không cần thiết, chỉ để lại hai khoản quan viên cùng mệnh phụ bái lạy.

Lễ bộ Thượng thư vâng dạ tuân mệnh, trong lòng lại vô cùng kinh ngạc, không hiểu được rốt cuộc Hoàng thượng đang nghĩ gì. Đại điển phong hậu đơn giản này quả thực xưa nay chưa từng có, chẳng lẽ Hoàng thượng chỉ giả vờ sùng ái Hoàng quý phi? Nếu y như vậy mà tổ chức đại điển phong hậu, có thể nghĩ Hoàng hậu sẽ bị tổn thương đến mức nào, khó mà sống yên trong chốn hậu cung này.

Nhưng chỉ một lát sau, lời kế tiếp của Đế vương khiến ông biết, ông đã nghĩ quá nhiều rồi.

Chu Vũ Đế xem kỹ lại, lại viết thêm một dòng lên tấu chương —— lệnh cho toàn bộ Thái y trong Thái y viện phụ tá trong suốt hành trình, không thể buông lỏng.

“Được rồi, đi xuống chuẩn bị đi! Hết thầy vì phượng thể Hoàng hậu.” Ngự khí Hoàng đế vô cùng thận trọng. Lễ bộ Thượng thư không dám hành lễ, vội vàng tuân mệnh.

Đại điển phong hậu được thông báo, bách quan mỗi người một suy nghĩ, ngoại trừ cận thần của thiên tử, rất nhiều người có ý khinh thị tân tấn Hoàng hậu, cũng có cung phi âm thầm châm biếm, rục rịch mưu đồ. Nhưng trước ngày phong hậu, Đế vương đích thân tế thiên, tế Thái miếu, ba quỳ chín lạy trước điện Phụng Tiên, thái độ thành kính, đến lúc này mới trấn an được suy nghĩ của mọi người.

Ngày phong hậu, Chu Vũ Đế đúng giờ Dần tỉnh dậy, thấy cô bé đang cuộn người say sưa trong lòng mình, khuôn mặt tỉnh lặng ngoan ngoãn, hân mìm cười. Ngày hôm nay Tang Du sẽ trở thành thê tử của hắn, sau này cùng sống vai bước đi giữa phồn hoa trần thế, cùng chung hỉ nộ ái ố, không còn cô đơn giữa cuộc đời này nữa.

Đầu ngón tay hắn từ từ vuốt lên từng đường nét khuôn mặt nàng, khuôn mặt lộ nét mê muội, nhất thời nhìn đến ngây ngốc. Mãi cho đến khi bên ngoài có tiếng động vang lên, Thường Hi đứng ngoài mạn giường nhỏ giọng bẩm báo, “Giờ Mẹo đã đến, Hoàng thượng nên thức dậy” hắn mới sức tỉnh, phát hiện mình đã si ngốc nhìn nàng hơn một canh giờ.

Hắn buồn cười, nhẹ nhàng lay Tang Du dậy. Nếu là trước đây, tất nhiên hắn sẽ xáp vào vừa hôn vừa sờ, hết liếm lại cắn, dùng cách của A Bảo đánh thức nàng. Nhưng bây giờ Tang Du nôn nghén mệt mỏi, không những chẳng thiết ăn uống mà cả ngày buồn ngủ, dưới mắt còn có quầng thâm nhàn nhạt khiến hắn đau lòng không thôi. Nếu không có chuyện quan trọng, hắn luôn nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, để nàng ngủ khi mặt trời lên cao.

Nhưng hôm nay thì khác, nếu chờ nàng tự dậy thì đại điển phong hậu cũng bị bỏ lỡ.

“Tang Du, mau dậy thôi, hôm nay là ngày vui của hai chúng ta.” Xoa xoa bóp bóp chóp mũi Tang Du, trong giọng nói của hắn tràn đầy ý cười.

Mạnh Tang Du hết nghiêng trái nghiêng phải né, nhưng vấn đề là đối phương rất dai, bám riết không tha. Cuối cùng nàng kéo chăn lên, tự cuốn mình lại thành một cái kén, chỉ lộ ra mái tóc đen dài.

Trong mắt Chu Vũ Đế đầy ý cười, ôm cả người và chần vào lòng, vuốt lên cái bụng đã hơi to ra của nàng, dịu dàng dụ dỗ, “Ngoan nào, nàng nên thức dậy rồi! Như chúng ta đã bàn trước, nàng chỉ cần đi qua để bách quan

cùng mệnh phụ yết kiến là được, tuyệt đối sẽ không mệt. Xong việc nàng còn có thể về ngủ tiếp, như vậy được không?”

Hắn cọ cọ trán với kén tằm, kén tằm giật giật, một hồi lâu sau mới ‘lột xác, thò khuôn mặt ngái ngủ ra ngoài.

“Người phải cam đoan xong việc lập tức cơ!” Nàng còn ngáp ngán ngáp dài nhấn mạnh.

“Ta cam đoan.” Chu Vũ Đế nín cười, vuốt vuốt mấy sợi tóc lộn xộn của nàng vào nếp. Tang Du càng ngày càng chân thật hơn với hắn, mỗi một động tác nho nhỏ như thế này đều có thể khiến hắn mừng rỡ muốn điên.

Quả thực chủ tử mình ngày càng ngày càng lấn lướt Hoàng thượng! Phùng ma ma âm thầm lắc đầu, cùng Ngân Thúy và Bích Thủy bước vào. Bày dụng cụ rửa mặt để một bên, Phùng ma ma vừa định đến cạnh giường giúp chủ tử rửa mặt chải đầu đã bị Hoàng thượng tự nhận lấy. Đã quen Hoàng thượng làm, bà cũng lập tức buông tay, lui sang một bên.

Chu Vũ Đế lau mặt và tay cho Tang Du, lại thay áo yếm màu đỏ thắm, thấy khuôn mặt nhợt nhạt của nàng nổi bật trên màu áo lót, hắn nheo nheo mắt, hôn lên má nàng một cái. Ôm lấy Tang Du vừa ngủ lại, hắn chải đầu cho nàng, lại mang giày vào, cẩn thận mặc một chiếc ngoại bào rồi mới bế đến bàn ăn đặt bên ngoài. Lúc này Chu Vũ Đế lại ‘chính thức’ gọi Tang Du dậy một lần nữa.

“Tang Du, ăn sáng thôi. Măng chua, thịt, bánh hấp, còn có hành nhúng tương, nàng ngủ thấy không, rất thơm.” Một tay hắn giữ lấy eo nàng, một tay ra sức phẩy phẩy đưa mùi chua chua của mấy món ăn lan ra. Bởi vì khẩu vị kì dị của Tang Du, hắn cũng bắt đầu làm quen ăn mấy món ăn dân dã này.

Mạnh Tang Du chảy nước miếng, rốt cuộc cũng từ từ mở mắt. Thấy mình nhẹ nhàng khoan khoái, quần áo chỉnh tề, cô vừa lòng cho hắn một nụ

hôn chào buổi sáng. Chu Vũ Đế cười khẽ, cầm một miếng bánh hấp, lại quần hành nhúng đầy tương cuốn lại đưa cho nàng, dịu dàng nói, “Ăn đi.”

“Cám ơn.” Mạnh Tang Du cầm lấy, dung sức cắn một miếng, tưởng ăn cũng không lấy gì làm tao nhã. Nhưng Chu Vũ Đế biết đây là bộ mặt chân thật nhất của Tang Du, nụ cười càng lúc càng tươi.

Đám người Phùng ma ma nhất tề cúi đầu, trong lòng âm thầm cảm thán: Từ khi chủ tử mang thai, thật sự Hoàng thượng càng ngày càng hiền lành.

Dùng bữa sáng xong, Thường Hi mang triều phục Hoàng hậu vào nội điện, các cung nhân tới hầu hạ hai người thay y phục. Triều phục Hoàng đế đơn giản khí phách, chỉ một lát đã mặc xong, còn Mạnh Tang Du đang vật lộn từ triều quan, triều châu, triều bào rồi lại triều quái. Tuy triều phục Hoàng quý phi cũng màu hoàng kim, nhưng không thể sánh bằng triều phục lộng lẫy của Hoàng hậu.

Triều phục Hoàng hậu thêu chín chim phượng bằng tơ vàng, đính trân châu và ngọc, từ xa nhìn lại vô cùng lóa mắt. Trên đỉnh triều quan được khảm một con phượng chín đuôi bằng vàng, mỗi một chi tiết lông đuôi đều được khảm đá quý ngũ sắc, chính giữa miệng phượng còn ngậm một viên ngọc trai cực lớn, phát ra ánh sáng lung linh. Chỉ cần bộ trang phục này cũng đã đủ để nữ nhân khắp thiên hạ điên cuồng, khó trách nhiều phi tần trong cung sống chết cũng muốn trèo lên Hậu vị.

Thứ nhất tỳ sương thứ hai mật đường, giờ khắc này Mạnh Tang Du không hề có bao nhiêu vui sướng, mà chỉ lo lắng cho mười cân nặng trên đầu mình. Cô dùng cả hai tay đỡ triều quan, từng bước đi cứng ngắt rề rà đi tới trước mặt vị Hoàng đế đang cười toe toét kia, ngửa cổ oán hận, “Người còn nói không phiền, chỉ cần một đồng trang sức này có thể đè chết ta!”

(giáp chi thạch tín, ất chi mật đường – đại ý ở đây chỉ có một số chuyện, đối với vài người là “thạch tín” (đau khổ, chuyện không tốt), với một số

khác là “mật đường” (hạnh phúc chẳng hạn). Mỗi chúng ta đều có sự lựa chọn của riêng mình, cho dù người ngoài cho rằng đó là sai lầm, sẽ dẫn đến kết cục không tốt. Chỉ có kẻ uống nước mới biết nước ấm lạnh như thế nào.)

“Ngày lành không được nói lung tung!” Chu Vũ Đế sờ lên đôi môi đang chu ra của nàng, bất đắc dĩ nói, “Nàng cứ dựa vào trẩm trước, đến Thái Hòa Điện cố gắng nửa canh giờ là được.”

Hai người nắm tay bước vào ngự giá, Chu Vũ Đế khẽ nghiêng người để Tang Du có thể dựa vào vai hắn. Sức nặng đè xuống khiến hắn nhúu nhúu mày, quả thực triêu quan này rất nặng, chắc lại phải giảm lược đại điển một lần nữa.

Nhưng lúc này đã không còn kịp, tất cả đều đã được bố trí sắp xếp sẵn, ngự giá cũng đã đến Thái Hòa Điện.

“Trẩm vào trước chờ nàng ở Kim Loan Điện.” Hắn nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, trong đôi mắt sâu đầy tình yêu cùng mong chờ.

Mạnh Tang Du bị hắn nhìn đến ngượng ngùng, quỵn luyến cọ cọ lên vai hắn một lúc. Hai người lẳng lặng ôm nhau, đợi nhạc bắt đầu tấu lên mới cùng nhau hạ kiệu. Đế vương đi chính điện trước, sau khi Hoàng hậu nhận kim sách, kim bảo ở tiền điện xong mới cùng Đế vương chậm rãi bước lên ngự tòa dưới ánh nhìn chăm chú của văn võ bách quan.

Vì đã được Hoàng đế căn dặn, các lễ nghi sách văn được tinh giản, chỉ trong vòng nửa tách trà nhỏ đã đọc xong. Hai tay Mạnh Tang Du nhận kim sách, kim bảo, bước lên tấm thảm đỏ mềm mại, từng bước một hướng về phía Kim Loan Điện. Các ngự y đi theo ẩn mình trong bách quan tham dự đại điển, tầm mắt gắn chặt vào Hoàng hậu, không dám buông lỏng.

Bước vào chính điện, các đại thần đứng hai bên nhất tề nhìn về phía tân tẩm Hoàng hậu. Một bóng dáng màu hoàng kim dần rõ ràng, khuôn mặt

diễm lệ, khí phách ung dung quý phái, vững vàng trước vạn ánh mắt chú mục, khiến bất cứ ai có ý khinh khi cũng phải dè chừng.

Thời điểm Hoàng hậu vừa xuất hiện, Đế vương ở ngự tòa liền đứng lên, tiến tới hai bước, tuy cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng khóe môi run nhè nhẹ trên khuôn mặt tuấn mỹ kia vẫn để lộ tâm trạng kích động của hần. Theo lý, Hoàng thượng chỉ cần ngồi chờ trong điện, đợi Hoàng hậu bước lên đài cao, đứng lên đỡ một chút là được. Hành động vội vã bức thiết của Hoàng thượng như vậy lại khiến các quần thần bên dưới phải cân nhắc một phen.

Mạnh Tang Du ngẩng đầu ưỡng ngực nhìn về phía người đàn ông ở trên đài cao, bước chân không nhanh không chậm. Vừa đặt chân lên bậc thềm đầu tiên, bỗng nhiên hần bước xuống, vươn tay về phía nàng.

Đế vương hạ mình nghênh đón, từ khi Đại Chu khai quốc tới nay chưa có một Hoàng hậu nào nhận được thù vinh như vậy. Ai dám nói Hoàng hậu không được Đế vương coi trọng? Nhất định là xàm ngôn! Những triều thần vì đại diện đơn giản mà khinh thị Hoàng hậu rùng mình, vội vàng cúi đầu xuống.

Mạnh Tang Du bình thần nắm lấy bàn tay hần, cảm giác được mồ hôi ẩm ẩm bên trong, cô nhú mào. Lo tới mức chảy mồ hôi luôn sao? Hần chờ mong khắc này đến vậy? Cô ngừng đầu nhìn, bắt gặp ánh mắt nồng nàn chăm chú kia, trong đầu đột nhiên trống rỗng.

Chu Vũ Đế mỉm cười siết chặt tay nàng, kéo nàng đứng sát cạnh mình. Hần rất muốn rất muốn hôn lên môi Tang Du, dùng nụ hôn mãnh liệt nhất bày tỏ hạnh phúc của mình, nhưng ánh mắt lướt qua quần thần bên dưới, không thể không ép mình kiềm lại.

“Từ nay về sau, nàng chính là thê tử của ta.” Hần ghé vào tai nàng nói nhỏ, sự thỏa mãn bộc lộ ngay trong từng câu chữ.

“Từ nay về sau, người chính là phu quân của ta.” Mạnh Tang Du hoàn hồn, lần đầu tiên nghiêm cẩn nhìn về phía hắc, lần đầu tuyên bố ‘chủ quyền bản thân’, mỗi một chữ đều khí phách. Nếu trốn không thoát, nếu người đàn ông này có vài phần thật lòng, vậy thì cô sẽ dùng hạnh phúc cả đời này đánh cược một lần. Trái qua hai kiếp, trái tim này cũng đã đủ cứng cỏi để chấp nhận thất bại.

Phu quân. Chu Vũ Đế cẩn thận nghiền ngẫm hai chữ vừa vô cùng thân thiết vừa nóng rẫy kia, nắm lấy vai nàng cười hạnh phúc. Mạnh Tang Du nhìn lại, thản nhiên mỉm cười.

Hoàng đế uy vũ khí phách, Hoàng hậu cao quý tuyệt lệ, hai bóng người hoàng kim đứng trên đài cao, thân mật gần bó, ‘tương đắc ích chương’ (hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh; cùng bổ sung cho nhau thì càng tốt, càng hay), hình ảnh khắc sâu vào trong mắt mỗi quần thần quỳ dưới.

Đế hậu tương hợp, quả thật là may mắn của Đại Chu!

HẾT

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Ngoại Truyện 1

Thời gian lẳng lặng trôi, chỉ chớp mắt, mùa xuân trăm hoa đua nở, yến oanh ríu rít đã qua đi, cái nắng oi ả của mùa hè, tiếng ve râm ran cũng gần kết thúc. Thắng lợi trong trận chiến với Tương Bắc Vương đã gần kề, bầu không khí trên triều đình cũng dễ thở hơn không ít.

Mà một khi người ta không có chuyện gì làm thì ắt sẽ cố tìm chuyện khác để ‘phát sinh.’ Hoàng hậu mang thai đã sáu tháng, thời gian Hoàng thượng độc sủng Hoàng hậu đã gần một năm dài, không hề có ý triệu tẩm các phi tần ở biệt cung, điều này làm cho các gia tộc của phi tần địa vị cao vô cùng bất mãn, âm thầm khích Ngự sự dâng tấu chương, khuyên can Hoàng đế rải đều ‘mưa móc.’

Ngày lâm triều hôm nay, Chu Vũ Đế mặt vô cảm bước vào Thái Hòa Điện, phía sau là Thường Quý ôm theo một chồng tấu chương, nhìn về quần thần bên dưới mà thương hại. Thường Hỉ đã ‘chết bệnh’, làm sư phụ, hẳn giao cho đồ đệ rất nhiều bí kíp, điều thứ nhất chính là đặc tội với Hoàng thượng cũng không thể đặc tội với Hoàng hậu. Hoàng thượng chính là ‘thê nô’, một ‘thê nô’ không thể cứu vớt được gì nữa! Bây giờ bụng Hoàng hậu càng ngày càng lớn, thân thể đang trong thời gian yếu ớt mệt mỏi nhất, Hoàng thượng quan tâm yêu thương mấy cũng cảm thấy không đủ, mấy người này còn nhân lúc này vuốt râu cọp, quả nhiên là chán sống mà.

“Có việc khởi tấu, vô sự bãi triều!” Thường Quý dài giọng hô.

“Thần có bản khái tấu!” Một Ngự sử đứng ra, đồng dục trần thuật chuyện Hoàng tự quan trọng với Hoàng gia như thế nào, xin Hoàng thượng đừng nên trầm mê nữ sắc, hại nước hại dân.

Hắn vừa dứt lời, vài Ngự sử khác cùng đại thần đương triều cũng bước ra khỏi hàng phụ họa, vô cùng ‘náo nhiệt.’

“Trẫm mê nữ sắc, hại nước hại dân. Trẫm không biết yêu thương thế tử cũng là một loại tội lỗi.” Chu Vũ Đế từ từ mở miệng, giọng nói âm trầm lạnh lẽo khiến quần thần bên dưới run lên.

“Từ lúc nào mà hậu cung của trẫm cũng đến phiên các người giám sát? Hay là trẫm lâm hạnh nữ nhân nào, không lâm hạnh nữ nhân nào còn cần sự đồng ý của các người mới được? Nếu các người lấy chính vụ khuyên can trẫm, trẫm nhất định suy nghĩ, nhưng đây là việc riêng của trẫm, không chấp nhận kẻ khác chỉ điểm.” Dứt lời, hắn dừng một chút, tầm mắt sắc như dao cạo lướt qua khuôn mặt của mấy đại thần đang co người bên dưới, tiếp tục, “Có qua có lại mới toại lòng nhau. Nếu các người muốn can thiệp việc riêng của trẫm, trẫm cũng phải chăm sóc hậu viện của các người.”

Khóe miệng Hoàng đế nhếch lên, nụ cười quỷ dị khiến đám quần thần nổi da gà. Thấy Diêm Tuấn Vĩ trình lên một xấp tấu chương thật dày, các đại thần đứng ra khuyên can thầm nghĩ không tốt!

“Đọc cho bọn hắn nghe một chút.” Chu Vũ Đế nheo nheo mắt, đưa tấu chương cho Thường Quý.

Thường Quý tuân mệnh, mở tấu chương ra, đồng dục đọc, “Hạ Cao, mừng ba tháng ba, tại Mãn Hương lầu tiêu phí ba trăm bốn mươi bảy bạc trắng, sau khi tỉnh rượu đã sắp xếp cho ở trong phố nhỏ, bây giờ có một con trai sáu tuổi; Lưu Nhân, sủng thiếp diệt thê, ép buộc chiếm đoạt quyền lợi thê tử, bên trọng bên khinh, giao gia sự cho thiếp thất quản lý, khiến con trai trưởng cùng thứ tử trúng kịch độc, không chữa được mà chết; Đan Minh Ba, dung túng chính thất khắc khe thứ tử thứ nữ, độc sát vài thiếp thất mang thai...”

Giọng nói cao vút của Thường Quý vẫn còn vang vọng trong cung điện, vài đại thần vừa đứng ra khuyên can lần lượt bị điểm danh, lời chuyện ôi mặt của hậu viện ra ánh sáng, mà rất nhiều việc ngay chính họ còn không biết, mồ hôi lạnh ròng ròng ướt người. Những đại thần còn lại đều cúi thấp đầu, cảm thấy sợ hãi trước các vị Cấm y vệ ‘tai mắt khắp nơi’ kia. Lúc này bọn họ mới phát hiện Hoàng thượng đã nắm siết toàn bộ triều đại và triều thần trong tay, muốn làm mưa làm gió, thay đổi kiểu gì cũng có thể.

Nhưng bình thường Hoàng thượng không hề độc đoán ngang ngược, nếu mấy gã kia không chạm vào vảy ngược của hắc, nói vậy hắc cũng làm ngơ, mở một mắt nhắm một mắt với mấy chuyện này.

Mấy vị đại thần còn lại thầm cảm thấy mình may mắn, còn Mạnh Viêm Châu càng sùng bái tỷ phu nhà mình hơn bao giờ hết. Chiêu thức này quá cao minh! Đây mới là anh hùng thật sự, là nam tử hán đại trượng phu thật sự! Không giống như phụ thân, bị tổ mẫu ép buộc đành phải nạp thiếp, căn bản không có cách nào so sánh với Hoàng thượng!

Đợi Thường Quý đọc xong, Chu Vũ Đế chậm chậm lên tiếng, “Hậu viện không bình thì lấy cái gì mà bình thiên hạ? Trẫm thực hoài nghi tư cách làm quan của các người.”

Rốt cuộc vài người cũng chịu không nổi, quỳ phịch xuống dập đầu hô, “Vi thần có tội, xin Hoàng thượng khoan thứ!”

“Đi về giải quyết hậu viện của các người rồi đến đây!” Ném cả chong tấu chương xuống, khuôn mặt hắc như băng đá.

Buổi triều tiếp tục trong bầu không khí ảm đạm, chờ Đế vương khuất bóng, mấy đại thần bị điểm danh chạy trốn chết, xung quanh còn vang vọng mấy câu châm biếm của người ta, hắc không thể lập tức bay về xử lý đám nữ nhân gây chuyện ở nhà. Mấy gia tộc của phi tần dám khích Ngự sử khuyên can cũng không có hành động nào nữa.

Từ đó về sau, không khí triều đình vô cùng yên bình. Đây chính là ‘trên làm dưới theo’, vì Hoàng thượng yêu thế tử như mạng, địa vị chính thế ở Đại Chu được đề cao, đương nhiên chuyện chính thế chen ép thiếp thất, đem thứ tử thứ nữ làm con tốt thì mạng cũng giảm. Nếu quan viên ngoài bốn mươi năm mươi không có con nối dõi thì không dám nạp thiếp quá ba người. Nhưng đây là chuyện sau này, tạm thời không nhắc tới.

Chu Vũ Đế ra Thái Hòa Điện, vội vàng đi tới Khôn Trữ cung. Giờ này Tang Du còn chưa dậy, hẳn có thể ôm nàng ngủ thêm một chút. Vừa đến Ngự hoa viên đã thấy mấy cái bóng ẻo lả thướt tha đâu đó, bước chân hẳn lảo đảo, lập tức đổi hướng khác.

“Sau này khi trăm bãi triều, thì giám sát con đường này lại, người không liên quan không được đến gần!” Hắc trầm giọng mệnh lệnh, Thường Quý vội vàng tuân mệnh.

Đối với đám nữ nhân chuyên tìm chuyện gây sự kia, hẳn đang phiền đến không chịu được. Nếu biết thăng phân vị chỉ khiến giúp đỡ tâm các nàng ngày một lớn dần thì hẳn đã từ chối luôn đề nghị của Thái hậu. Miệng thì bảo không còn ái mộ gì mình, trong mắt lại lờ lờ khát vọng quyền thế, hẳn vừa nhìn đã nhớ đến Thẩm Tuệ Như, ghét cay ghét đắng!

Chỉ có Tang Du mới luôn suy nghĩ đến chuyện sống thế nào cho vui vẻ. Nếu như quyền lực gây trở ngại cho nàng, nàng sẽ không do dự mà bỏ qua. Nếu quyền thế giúp nàng, nàng cũng tích cực tranh thủ. Vừa đơn giản lại vừa thẳng thắn!

Nghĩ đến đây, hẳn lắc đầu bật cười, bước chân lại nhanh hơn.

* * * *

Ban đêm, trong Khôn Trữ cung, Chu Vũ Đế ngắm cô gái đang say giấc bên cạnh mình, lăn qua lộn lại không ngủ được. Hẳn thử vươn tay ôm lấy

vai nàng, kéo nàng sát vào lòng, tay kia thì cởi bỏ tiết khố nàng xuống, luồn vào nơi ấm áp kia.

Mạnh Tang Du mơ màng thức dậy trong cơn nóng bức, thấy Chu Vũ Đế đang dụi đầu vào cổ mình hết hôn lại liếm, cô bức bội than thở, “Tránh ra, nóng quá!”

“Tang Du, để ta ôm nàng một cái được không? Lâu rồi chúng ta chưa gần gũi nhau.” Giọng nói hần khàn khàn, hô hấp dồn dập, cái thứ cứng rắn để giữa hai chân nàng ma sát.

“Không muốn! Người tránh ra!” Lúc này đang cuối tháng tám, bồn tắm trong điện đã chảy hết, Mạnh Tang Du lại cảm giác được bé con trong bụng lại đá mình, không kiên nhẫn đẩy hần ra.

Hần vẫn còn ôm nàng thở dốc, nhất quyết không chịu thua, cắn cắn tai nàng.

“Người đã nhịn không nổi? Nhịn không được thì đi tìm người khác, đừng có phiền ta!” Dấp dính trên tai quả thực không hề dễ chịu, lại đang trong giai đoạn mang thai, tâm tính bất định, trong lồng ngực Mạnh Tang Du như có một đám lửa, không biết bản thân mình đang nói gì.

Chu Vũ Đế cứng người, vùi đầu vào gáy nàng bất động một hồi lâu, sau đó đứng dậy, khoác áo đi ra. Bất kỳ ai dùng hết lòng mình bảo vệ một người mà bị đối xử như vậy cũng sẽ thấy khó chịu.

Mạnh Tang Du còn mơ hồ, chỉ nhìn về phía bóng lưng của hần hỏi, “Người đi đâu?”

“Như lời nàng nói, tìm người khác thị tẩm.” Bước chân hần lảo đảo, âm thanh lạnh lùng.

Rốt cuộc hai chữ ‘thị tẩm’ đã khiến Mạnh Tang Du hoàn toàn tỉnh táo, tà hỏa tòng ngực càng bốc mạnh hơn, không chút nghĩ ngợi đã quát, “Cố Thiệu Trạch, người dám đi thì cũng đừng về nữa!”

Vừa dứt lời, khóe miệng cô căng ra, trong lòng hồi hận không thôi. Mẹ nó chứ! Các loại uy hiếp này quá ngu ngốc! Theo chuyện gia công tác thống kê, 99% đàn ông nghe thấy những lời này đều đi luôn! Trước khi đi còn có thể đập cửa đá cổng vô cùng khí thế.

Quả nhiên bước chân hần càng nhanh hơn, chỉ lát sau đã khuất sau cánh cửa. May là cửa Khôn Trữ cung đủ to đủ nặng, hần có đá cũng không gây ra tiếng gì.

Mạnh Tang Du ngẩn ra một hồi, chậm rãi ngồi dậy, dùng hai tay ôm mặt. Đã đoán được rồi không phải sao, sao mình có thể làm nhân vật chính trong câu chuyện cổ tích một đời một kiếp được chứ? Kiếp trước chưa được, vậy mà đời này còn mơ mộng vọng tưởng, thật sự là không học được gì! Đời rồi cũng tốt!

Nghĩ đến đây, nước mắt đang ứa ra cũng dần khô cạn, khóe miệng nhếch lên lạnh buốt.

Nghe thấy tiếng quát trong điện, Thường Quý đứng ngoài gác đêm liền phát hoảng. Ở Đại Chu chỉ có duy nhất Hoàng hậu nương nương dám gọi thẳng tính danh của Hoàng thượng. Đang chờ người ra, Thường Quý thấy Hoàng thượng mặt không biểu cảm xuất hiện, bước đi vội vàng. Thường Quý lập tức đuổi theo.

Đi đến đại môn Khôn Trữ cung, Chu Vũ Đế đột nhiên dừng bước, suýt chút nữa Thường Quý

đập mặt lên lưng hần.

“Hoàng thượng, đã muộn như thế này ngài đi đâu nữa ạ?” Thường Quý nhỏ giọng hỏi.

“Đúng vậy, ngoại trừ Khôn Trữ Cung thì trăm còn đi đâu được chứ?” Chu Vũ Đế lẩm bẩm, tần ngần ở cửa cung. Nghĩ đến tính tình Tang Du vừa cứng đầu vừa hay giận dai, nếu như mình đi thật, không biết sau này mình phải dồn bao nhiêu tâm tư mới có thể dỗ nàng về. Do dự một hồi lâu, rốt cuộc Chu Vũ Đế cũng mặc kệ tôn nghiêm nam nhân, phụng phịu trở vào.

Thường Quý đỡ trán, bước nhanh đi theo. Sư phụ Thường Hi liệu sự như thần, Hoàng thượng chính là thế nô!

Bước vào nội điện, thấy Tang Du ngồi ở đầu giường, hai tay ôm mặt, Chu Vũ Đế vội chạy tới, đẩy tay nàng ra, bắt lấy tia sáng lạnh lẽo nơi mắt nàng, hắn vừa xót vừa hoảng.

“Tang Du, ta không đi nữa. Ta sai rồi, nàng đừng giận được không.” Chu Vũ Đế ôm siết vai nàng vào lòng, trong miệng xin lỗi liên tục. May mà mình còn tỉnh táo quay lại, bằng không công sức một năm trời coi như uổng phí, còn đẩy Tang Du đi xa hơn! Hắn nghĩ mà sợ.

Không ngờ hắn lại quay về, Mạnh Tang Du ngẩn người, nhìn vào đôi mắt thiết tha xin xỏ của hắn, cô chậm chậm định thần, khuôn mặt lạnh băng mềm xuống, “Cả đêm ta mệt mỏi, thời tiết lại nóng, mồ hôi chảy ròng ròng, lúc nào chân cũng chuột rút, con lại còn đá ta! Đã vậy rồi mà người còn muốn ép buộc ta nữa chứ!” Nàng chột chột ngực hắn, ngữ khí yếu ớt còn mang theo ý làm nũng, khiến lòng hắn mềm nhũn.

Giữa vợ chồng không thể lúc nào cũng đối đầu, phải có người chịu nhường một bước mới giữ vững tình cảm, cô rất hiểu chuyện này.

Chu Vũ Đế thở phào một hơi, ôm lấy vai nàng xoa xoa, yêu chiều nói, “Tất cả là lỗi của ta, sao chân chuột rút mà không nói, ta giúp nàng bóp chân.”

Mạnh Tang Du gật đầu, vô cùng tự nhiên gác hai chân lên đùi hân. Hân ấn bóp nhẹ nhàng, biểu cảm vô cùng tập trung như thể đang làm chuyện đại sự. Cảm giác đau đớn co rút cũng giảm bớt, trong điện lại vang lên tiếng bụng sôi, hai tai Mạnh Tang Du lập tức đỏ rần.

“Đói bụng? Muốn ăn gì? Ta gọi người làm.” Hân cũng không ngại phiền, cọ cọ mũi nàng trên chọc.

“Ta muốn uống dầu vừng, muốn ăn cháo.” Mạnh Tang Du liếm môi thèm thường.

“Uống dầu vừng? Cứ cầm chai mà uống? Cháo, đậu hủ thôi?” Thái dương Chu Vũ Đế giật giật, không thể hiểu được khẩu vị của nàng.

“Đúng, ta muốn uống dầu vừng! Nếu không thì dầu vừng trộn cháo cũng được!” Mạnh Tang Du ôm lấy cánh tay hân lay lay, đáng vẻ yêu kiều ngoan ngoãn khiến hân không thể kháng cự.

“Bảo ngự trù làm một phần dầu vừng trộn cháo đi.” Chu Vũ Đế phẩy tay với Thường Quý đứng ở cửa đối diện.

Chuyện này quả đã làm khó ngự trù, ông nơm nớp lo sợ làm một phần dầu vừng trộn cháo, tự bê tới Khôn Trữ cung tạ tội. Chu Vũ Đế dờ khóc dờ cười, cháo, thì cho dù là ngự trù làm hân cũng không dám để Tang Du ăn, quá kỳ cục!

Cho ngự trù lui, hân cầm đĩa, dứt đậu hủ cho nàng Tang Du đang mặt mày bất mãn, vừa mềm giọng dỗ dành.

“Cảm ơn Hoàng thượng.” Ăn bữa khuya xong, Mạnh Tang Du thỏa mãn sờ sờ bụng, chủ động quàng tay lên vai hân hôn một cái.

“Miệng đầy mùi dầu vừng!” Chu Vũ Đế nghiêng đầu né, trong mắt đầy ý cười.

“Hoàng thượng, ăn no rồi nghỉ tới chuyện giường chiếu. Người tới đi, nhẹ nhàng chút đó.” vén áo lót lên, đôi vai mịn màng trắng ngần lộ ra, bờ ngực đầy đặn như ẩn như hiện, Mạnh Tang Du nháy mắt, hơi thở mê hoặc.

“Tiểu yêu tinh!” Hô hấp hẳn cứng lại, sau đó ôm lấy nàng, vội vã cuốn lấy bờ môi mềm mại kia.

Đậu hủ trắng tuy ngon, nhưng lâu lâu ăn đậu hủ trộn dầu cũng rất được! Hân nheo mắt nghĩ nghĩ.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Ngoại Truyện 2

Thiên điện Khôn Trữ cung, Mạnh Tang Du nắm dựa vào lòng Chu Vũ Đế, tay cầm kéo sửa sang một chậu hoa. Cô nhìn trái nhìn phải, cắt thêm mấy nhành cây thừa ra, rồi quăng vào bàn tay đang mở ra của Chu Vũ Đế. Giỏ trúc để đựng rác nằm ngay bên cạnh, nhưng cô không muốn tốn sức vươn tay thêm mấy tấc nữa.

Chu Vũ Đế nằm nghiêng sau lưng nàng, nhàn nhã đọc một tập thơ, đợi mấy nhành cây trong lòng bàn tay đầy lên thì bỏ vào giỏ trúc, làm tới làm lui mấy lần cũng không thấy phiền.

“Tranh nhi đâu rồi?” Mạnh Tang Du uống một ngụm trà, rồi đưa tách cho hần, đợi hần uống xong mới hỏi. Đại danh Tranh nhi là Cổ Hoàn Tranh, là con trai trưởng duy nhất của Chu Vũ Đế, do Mạnh Hoàng hậu sinh ra, năm nay ba tuổi.

“Chắc đi chơi với Nhị Bảo ở Ngự hoa viên.” Ánh mắt hần lóe lên, lơ đãng nói.

“Ừ.” Mạnh Tang Du yên tâm gật đầu, kéo kéo ống tay áo hần, buồn rầu không thôi, “Rốt cuộc ta cứ cảm thấy cái cây này còn thiếu thiếu dư dư cái gì đó, nhưng mãi không nhìn ra, chàng thấy sao?”

Chu Vũ Đế đặt tập thơ xuống, xoay xoay chậu hoa vài lần, chỉ vào một chạc cây nói, “Nhành này hơi thừa, cắt đi rồi sẽ trở nên thanh nhã đơn giản hơn.”

“Không, cắt rồi sẽ cảm thấy chỗ này trống lăm đó?” Mạnh Tang Du cầm kéo xoay xoay, không muốn ‘xuống tay.’

Chu Vũ Đế không nói lời nào, trực tiếp cầm lấy cây kéo trong tay nàng cắt phẳng nhánh cây kia, xong xoay xoay chậu hoa ngắm nghía.

“Đúng ha!” Mạnh Tang Du đang chuẩn bị tức, lông mày đều dựng đứng lên, nhưng vừa nhìn thấy thành phẩm lại lập tức tươi cười lấy lòng.

“Không tin ta! Phải phạt!” Chu Vũ Đế quần lấy vòng eo thon thả của nàng, cắn một miếng lên má nàng. Mạnh Tang Du hờn dỗi trừng mắt hăn, cắn ngược trở về. Hai người mới này vẫn còn quy củ nghiêm túc chỉ trong nháy mắt đã ồn ào nhốn nháo cả lên, khiến mấy cung nữ mới vào cung choáng váng.

Người ta truyền bảo Đế hậu kiểm điệp tình thâm, hoàn toàn có thể so sánh với vợ chồng bình thường, giờ thấy rồi mới biết tai nghe không bằng mắt thấy, thấy rồi mới biết như thế nào là ‘rung động.’

Phùng ma ma thấy nhưng không biết nói gì, vô cùng trấn định dời chậu hoa sang một bên, khỏi cho hai người nhốn nháo ầm ĩ lại làm vỡ. Đúng lúc này, một âm thanh trong trẻo ‘Phụ hoàng, mẫu hậu’ vang lên ngoài cửa, khuôn mặt đang hớn hở của Chu Vũ Đế lập tức cứng lại.

Hăn nhìn nhìn, quả nhiên thấy con trai đang gian nan vượt qua cửa, vui vui vẻ vẻ chạy tới.

“Cố Thiệu Trạch! Không phải chàng bảo Tranh nhi đi chơi sao? Sao lại đầy mực như thế này? Có phải chàng lại ép con đọc sách viết chữ đúng không? Ta đã bảo bao nhiêu lần rồi, con còn nhỏ, phải để con tận hưởng cuộc sống này mới đúng! Đọc sách viết chữ đợi đến sáu tuổi cũng không muộn! Thấy con dính đầy mực, mặt chẳng khác mặt mèo là bao, Mạnh Tang Du quả có ý nghĩ muốn ngắt xiu, kéo thẳng bé vào lòng xem xét một phen.

“Năm tuổi (tuổi mụ) thì nhỏ gì chứ? Lúc ta năm tuổi đã có thể đọc tứ thư ngũ kinh!” Thấy Tang Du vừa gặp con trai đã quăng mình ra sau đầu, Chu

Vũ Đế vừa khiêu nại vừa trừng mắt nhìn Cổ Hoàn Tranh.

Cổ Hoàn Tranh trông khá giống Chu Vũ Đế lúc nhỏ, khuôn mặt bánh bao cùng đôi mắt tròn xoe vô cùng đáng yêu. Cậu bé hết nhìn phụ hoàng rồi nhìn sang mẫu hậu, co người túm lấy vạt áo mẫu hậu, ngoan ngoãn nói, “Mẫu hậu, người đừng trách phụ hoàng, là con muốn đọc sách viết chữ.”

“Tranh nhi ngoan lắm!” Mạnh Tang Du quắc mắt nhìn về phía đầu sỏ, rồi nhìn về con trai lại bày ra gương mặt từ mẫu, ý cười dịu hiền.

“Phụ hoàng nói, nếu Tranh nhi nỗ lực đọc sách viết chữ thì mới có thể lớn nhanh, chờ Tranh nhi trưởng thành cưới thê tử rồi để thê tử giúp mẫu hậu quản lý cung vụ, mẫu hậu có thể cùng Tranh nhi đi chơi mỗi ngày!” Cổ Hoàn Tranh chớp mắt, khuôn mặt chờ mong.

Nụ cười Mạnh Tang Du cứng lại, biểu cảm quẫn bách. Con ơi, con bị cha con vờn thành dạng nào rồi! Sao con ngốc đến thế chứ!

“Đồ ngốc! Muốn chơi thì bây giờ mẫu hậu cùng chơi với con. Con còn nhỏ, cầm bút cũng chưa xong, đừng nghe lời phụ hoàng. Nhìn quần áo con xem, mẫu hậu còn không nhớ nó màu gì nữa!” Mạnh Tang Du kéo kéo ống tay áo đầy mực của con trai nhăn mày.

Ánh mắt Cổ Hoàn Tranh lấp lánh, liên tục gật đầu, đáng yêu chết người. Mạnh Tang Du không nề hà mực đầy người con, hôn mạnh mấy cái.

Toàn thân Chu Vũ Đế chua lè, tức giận nói, “Tương lai Tranh nhi là thái tử, thân kiêm trọng trách, dạy bảo sớm chỉ có lợi không có hại. Nàng dung túng như vậy chỉ hại con mà thôi. Nàng hẳn nên biết, con hư tại mẹ.”

Mạnh Tang Du mặc kệ, khiêu khích hôn thêm một miếng lên má con trai. Đứa bé mới ba tuổi đầu, cái gì cũng chưa biết đã bị bóp chết ấu thơ, cô cảm thấy không đành lòng, để con thoải mái thêm một năm nữa thì cũng chỉ mới bốn tuổi, không có vấn đề gì cả.

Chu Vũ Đế càng lúc càng chua, trừng trừng nhìn con trai. Cổ Hoàn Tranh ý ôi dụi dụi vào lòng mẫu hậu, khuôn mặt bánh bao tủi thân cất tiếng, “Mẫu hậu, nghe người ta nói năm nay lại bắt đầu tuyển tú, tuyển tú rồi phụ hoàng sẽ thương nường nường mới tới, không thương chúng ta nữa. Mẫu hậu với con cứ đi Thiên Phật Sơn tìm Hoàng tổ mẫu đi. Không phải mẫu hậu nói chỉ cần điền vào miếng vải này xong chúng ta có thể ra cung sao? Tranh nhi điền xong rồi, mẫu hậu nhìn này.”

Bánh bao nhỏ lấy ra một cuộn vải màu vàng sáng từ trong ngực ra, động tác cẩn thận như nâng báu vật, vừa mở ra đã thấy đúng là cuốn thánh chỉ trống Mạnh Tang Du đã cất kia, bên trên là mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo với đầy vết mực, chỉ có thể đoán ra là ‘Nhân chi sơ, tính bản thiện’, bên cạnh còn có một dấu tay nho nhỏ.

Mạnh Tang Du cầm cuộn vải nhìn kỹ, hai tay run rẩy. Tuy cô cũng muốn xử lý miếng khoai lang nóng phỏng tay này, nhưng gì thì gì cũng có thể yêu cầu một chuyện không lớn không nhỏ, thí dụ như đưa con về nhà ở mấy ngày, đi Thiên Phật Sơn tiêu dao cùng Thái hậu mấy tháng, còn hơn là chưa kịp làm ra việc gì đã lừng lẫy hy sinh. Thánh chỉ biến thành “Tam Tự Kinh? Chênh lệch này quả thật nghiêng trời lệch đất! Cô không chịu đựng nổi.

Chu Vũ Đế ngạc nhiên, sau đó cười ha hả, ôm con vào lòng khen ngợi hết lời.

Mạnh Tang Du hoàn hồn trong tiếng cười sang sảng của Chu Vũ Đế, nhìn đôi mắt ao ướt của con trai, cô run run khoe miệng nói, “Tranh nhi thật giỏi! Mẫu hậu vô cùng hạnh phúc...”

Chu Vũ Đế lại cười tiếp, kéo cô nàng Tang Du đang co giật thần kinh vào lòng, thì thầm bên tai nàng, “Đừng lo lắng, lần này ta sẽ giải quyết tuyển tú năm nay, không để cho nàng cùng Tranh nhi chịu bất cứ ủy khuất nào. Ta chỉ thương nàng, không có nường nường khác!” Hôn hôn lên mặt ái

thê mấy cái, ánh mắt vừa sụp xuống đã lạnh giá. Ai giám xúi bậy con hăn, quả là chán sống!

Chẳng mấy chốc đã đến ngày tuyển tú. Năm nay Chu Vũ Đế cố gắng dành hẳn một ngày tự mình chủ trì điện tuyển. Nhóm tú nữ vừa nghe tin đã vui mừng rạo rức. Không những Hoàng thượng có năng lực phi phàm mà diện mạo còn vô cùng tuấn mỹ, mới ba mươi tuổi, là thời điểm đàn ông mạnh mẽ nhất, vô cùng chung thủy với Hoàng hậu, là người hiền hiếm có.

Danh sách được đưa đến Khôn Trữ cung cho lần tuyển tú hết xấp này đến xấp khác, mập ốm cao thấp, cái gì cần cũng có, cho dù người lạnh nhạt thờ ơ như Mạnh Tang Du cũng cảm thấy nguy hiểm vài phần.

Cùng Chu Vũ Đế đi vào Trữ Tú cung, biểu cảm trên mặt cô chừng như thoải mái, trong mắt lại âm u. Tứ phi quỳ xuống hành lễ, Hiền phi một thời gian dài không bước ra khỏi cung lui vào một góc, sợ hai người chú ý.

Chu Vũ Đế cùng Tang Du ngồi vào chỗ, phát tay áo cho phép tứ phi đứng dậy, ngắn gọn nói, “Bắt đầu đi.”

Thái giám ngoài điện cao giọng xướng, năm vị tú nữ khoan thai bước vào cửa, quỳ gối hành lễ, để lộ phần cổ trắng mịn, khuôn mặt thẹn thùng. Năm người đều đang độ tuổi thiếu nữ xuân thì như hoa hàm tiếu, khí chất diện mạo đều không tầm thường. Chu Vũ Đế chỉ hạ tầm mắt uống trà, không ngẩng đầu nhìn một cái.

Cô tú nữ đầu tiên bước ra, Mạnh Tang Du cùng tứ phi hỏi vài vấn đề liên quan tới gia thế mang tính tượng trưng, sau đó để nàng biểu diễn tài nghệ. Tiếng đàn thanh thoát vang lên trong điện, thiếu nữ nhập thần, khuôn mặt trắng ngần như tỏa sáng, vô cùng mê hoặc.

Chu Vũ Đế neho neho mắt, nhìn như say mê, cô thiếu nữ trộm nhìn, cúi đầu mỉm cười.

Gia thế hiển hách, diện mạo không tầm thường, tài trí hơn người, ai ai cũng cho rằng thiếu nữ này sẽ được giữ thẻ bài, mà ngay cả nàng cũng nắm chắc phần thắng trong tay, nào ngờ tiếng đàn vừa dứt, Đế vương không hề tình cảm mở miệng, “Bỏ thẻ bài.”

Thiếu nữ kia ngẩn ngơ, sau một hồi mới lui về bên cạnh, trên mặt vẫn không dám tin, đôi mắt ngấn nước. Bốn vị tú nữ tiếp theo cũng không thiếu tài năng tướng mạo gia thế, đều bị Hoàng đế bỏ thẻ bài.

Tổ thứ nhất nhanh chóng hoàn thành chân tuyến, tiếp đến tổ thứ hai, dung mạo càng sắc nước hương trời nhưng cũng bị ‘phủ quyết.’ Tiếp đó là tổ thứ ba, tổ thứ tư, Đế vương không thèm nâng mắt nhìn, liên tục phát tay áo nói, “Bỏ!”

Qua được nửa canh giờ, Thường Quý ghé vào tai Hoàng đế nói nhỏ, Chu Vũ Đế nhíu mày, nắm lấy vai Tang Du, dịu dàng nói, “Ta có việc phải xử lý, những nữ nhân còn lại nàng cứ giải quyết, được không?”

Mạnh Tang Du bị hành động của hắn làm cho á khẩu, trong lòng vừa kinh ngạc vừa cảm động, trong lòng cứ nghẹn lại không hiểu vì sao. Cô nắm chặt lấy bàn tay của hắn, mở miệng rồi cũng không biết nói gì.

“Có phải hạnh phúc đến mức không nói nên lời? Buổi tối phải cảm ơn ta!” Hắn nói nhỏ, vô cùng vô cùng muốn nuốt lấy đôi môi nàng chà đạp một phen cho thỏa mãn, nhưng ngại nhiều người ở đây, cố gắng nhịn xuống.

Hai tay Mạnh Tang Du đỏ ửng, hờn dỗi trừng mắt nhìn hắn. Ngu Nhã An ngồi dưới hai người một bậc nghe rõ hai người nói chuyện, không khỏi rung động. Ba năm rồi, tình cảm Hoàng thượng dành cho Hoàng hậu nương nương không giảm còn tăng, quả nhiên là kỳ tích.

Nghe Hoàng thượng đi rồi, các tú nữ còn lại chẳng những không thất vọng mà còn thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nhưng rõ ràng họ vui mừng quá sớm, Hoàng hậu nương nương tiếp tục công việc của Hoàng thượng, lười

biếng dựa người vào lưng ghế, liên tục phất tay áo, từng chữ ‘Bỏ’ cứ theo đôi môi đầy đặn căng mọng kia đi ra.

Ngu Nhã An như đang tham gia lạc thú, nụ cười ác liệt, theo sát Hoàng hậu. Nữ nhân trong cung đã quá nhiều, thêm một đám nữ chỉ tổ kéo thấp tiêu chuẩn sinh hoạt của nàng xuống. Ba vị phi tần còn lại cũng không phải kẻ ngốc, lấy tú khăn che miệng, cười hả hê khi thấy người khác gặp chuyện, không hề cố kỵ ném thẻ bài của các tú nữ kia qua một bên.

Đây là lần tuyển tú thảm thiết nhất của Đại Chu từ trước tới nay, tú nữ nhóm về nhà đều ai oán khóc than, dùng nước mắt rửa sạch Thần võ môn cùng con đường chính phía Đông dành cho các gia tộc danh môn. Nhưng dù vậy các đại thần cũng không nề hà gì. Thủ đoạn Hoàng thượng đã thế, bọn họ cũng chẳng dám bước qua giới hạn của ngài. Cho dù Hoàng thượng không chọn con gái nhà mình thì cũng không thể chất vấn Hoàng thượng xem con gái nhà mình có gì không tốt? Chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy rùng mình.

Bắt đầu từ lần tuyển tú năm nay, tú nữ tham gia diện tuyển càng ngày càng ít, không hề có một người nào thành công trúng cử. Cho đến khi các Hoàng tử trưởng thành cần đại hôn, tình hình mới có biến chuyển tốt.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Ngoại Truyện 3

Gió thu se lạnh, tiếng nhạn trong trẻo, là thời điểm của mùa săn bắn mỗi năm. Các đại thần đã đến sớm hai ngày, dựng lều trại tại chân núi Lâm Uyển của Hoàng gia, chờ đợi Đế vương thánh giá.

Loan giá màu hoàng kim như bọc một lớp vải lấp lánh dưới ánh nắng ôn hòa của tiết thu, phát ra tia sáng lộng lẫy. Đại thần cùng các mệnh phụ phu nhân vội đứng hai bên đường, quỳ xuống cung nghênh.

Bây giờ Chu Vũ Đế đã ba mươi chín tuổi, khuôn mặt tuần mỹ đã hằn dấu vết của năm tháng, nhưng khí chất khiến cho người ta sợ hãi lại tăng thêm sức hấp dẫn, đôi mắt ưng sâu thẳm khó dò, chỉ vừa nhìn thoáng da đầu đã run lên. Hắn nắm tay Hoàng hậu, hai người sóng bước xuống ngựa giá, để chúng thần cùng mệnh phụ quỳ lạy.

Chín năm trôi qua, Mạnh Tang Du đã gần ba mươi, dung nhan không hề thay đổi, chỉ có đường nét trên khuôn mặt ngày càng mặn mà, dáng người càng thêm thướt tha.

Chu Vũ Đế phất tay áo cho tất cả đứng dậy, đang muốn lên tiếng để họ tự đi đã nghe thấy một âm thanh trong khiết của trẻ con vang lên từ đội ngũ phía sau, “Phụ hoàng nhìn này! Ý nhi đang cười ngựa!”

Chúng thần ngẩng đầu nhìn, Cửu Hoàng tử Cổ Hoàn Tranh đang cười ngựa đến, trong lòng ôm Thập Nhất Công chúa Cổ Đoan Ý, bên cạnh là Thập Hoàng tử Cổ Thần Duệ. Những Hoàng tử khác do sức khỏe yếu ớt, không thể tham gia hội săn bắn, các Công chúa khác đã lần lượt xuất giá.

Ba người đều là con của Mạnh Hoàng hậu. Cửu Hoàng tử năm nay mười hai tuổi, từ nhỏ đã được Hoàng thượng đích thân dạy dỗ, thủ đoạn, năng lực, tâm trí đều bất phàm, hai năm trước đã được sắc phong làm Thái tử.

Thập Hoàng tử hiện mười tuổi, hoàn toàn khác với huynh trưởng của mình, không hề thích việc nghiên cứu sách vở, nhưng lại có được dòng máu vinh quang của gia tộc nhà Hoàng hậu, là người luyện võ thiên bẩm, thần lực trời sinh cùng tích cách hoạt bát sáng sủa, khá giống cậu mình, được mệnh danh tiểu bá vương. Càng kỳ lạ là diện mạo của Thập Hoàng tử không giống Hoàng hậu cùng chẳng giống Hoàng thượng, mà tám chín phần giống Mạnh quốc công đang nhàn nhã những ngày lui về ‘ở ẩn’, khiến Mạnh quốc công yêu quý như báu vật, muốn bồi dưỡng thành chiến thần đời tiếp theo của Đại Chu.

Thập Nhất Công chúa năm tuổi, đáng dấp đáng yêu trắng trẻo, thông minh lanh lợi, từng nét trên khuôn mặt quả thực là một phiên bản thu nhỏ của Mạnh Tang Du, để Chu Vũ Đế yêu thương nâng niu như tròng mắt mình, hận không thể lúc nào cũng đặt trong túi, chiều chuộng từng chút một.

Thấy nữ nhi đang vẫy vẫy tay với mình lên tục, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, đáng yêu không nói nên lời, biểu cảm nghiêm túc của Chu Vũ Đế cũng không gượng gượng được, dịu dàng mỉm cười.

Cổ Thần Duệ xuống ngựa trước, hành lễ với Phụ hoàng Mẫu hậu, nhưng Cổ Hoàn Tranh cười kị mã đến trước loan giá vẫn còn chưa có ý hành lễ, khiến chúng thần trở mắt nhìn.

Nụ cười trên mặt Mạnh Tang Du nhạt xuống, thấp giọng nhắc nhở, “Tranh nhi còn không mau bước xuống.”

Cổ Hoàn Tranh nhìn cô bé con trong lòng, thấy nàng kéo kéo ống tay áo mình, sống chết gì cũng không chịu xuống ngựa, cười khổ giải thích, “Con

cũng muốn xuống, nhưng muội muội cứ nắm tay áo con, con mà động thì muội muội sẽ ngã xuống mất. Phiền mẫu hậu phái người đỡ muội muội xuống trước.”

“Không, muội muốn để phụ hoàng nhìn xem Ý nhi cười ngựa oai phong như thế nào cơ!” Cổ Đoan Ý chu môi, lắc lắc đầu, liên tục vỗ vỗ vào tay ca ca, để ca ca dạo thêm hai vòng nữa trước mặt phụ hoàng khoe khoang.

Rốt cuộc Chu Vũ Đế cũng nhịn không được bật cười ha hả, bước lên ôm cô con gái nhỏ vào lòng, hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh kia, nghe tiếng cười khanh khách trong trẻo như tiếng chuông ngân, trong lòng ngọt ngào như đổ mật. Cha và con gái cắn tới hôn lui âm ỉ cả lên, khiến quần thần cùng mệnh phụ như được mở mang tầm mắt. Người ta nói Hoàng thượng sủng ái Thập Nhất Công chúa còn hơn cả các Hoàng tử, quả nhiên không sai.

Mạnh Tang Du bất đắc dĩ khụ khụ vài tiếng, nhắc nhở hai người hoàn cảnh lúc này. Cổ Hoàn Tranh xuống ngựa, cung kính hành lễ với phụ hoàng, xong lại xoay người để chúng thần quỳ lạy, hiên ngang mạnh mẽ.

“Đã là hội săn thì không câu nệ nhiều quy củ như vậy, đi đi.” Chu Vũ Đế phất ống tay áo cho chúng thần lui, một tay bế nữ nhi, một tay ôm thê tử bước vào lều trại lớn nhất.

Một tiếng vó ngựa vọng đến, Mạnh Quốc công, Diêm Tuấn Vĩ, Mạnh Viêm Châu dẫn theo một đội thị vệ xuất hiện tại nơi đóng quân bên cạnh, xem ra là vừa sắp xếp bố trí các nơi cần bảo vệ, nghe thánh giá đến đã vội vàng quay về. Mạnh phu nhân cùng con dâu cũng đi không xa, thấy họ quay lại cũng tới, muốn gặp nữ nhi cùng ngoại tôn của mình.

“Ông ngoại, cậu, Diêm sư phụ!” Thấy ba người, Cổ Thần Duệ hết như một viên pháo nổ bắn tới, trên mặt viết bảy chữ to —— rốt cuộc đã tìm được tổ chức!

Ba người xuống ngựa hành lễ, sau khi đứng dậy, Mạnh quốc công sờ sờ bả vai Cổ Thần Duệ khen, “Rất tốt, lại khỏe mạnh!”

Cổ Thần Duệ ngẩng đầu lên, vô cùng nghiêm túc nói, “Mấy tháng nay Thần Duệ không dám lơ là, võ nghệ lại tinh tiến không ít, mùa săn lần này nhất định sẽ mang được đầu mãnh hổ trở về.”

“Được, rất có chí khí! Lát nữa chúng ta cùng đi khu phía Nam thử một phen, thế nào?” Mạnh Viêm Châu vừa mở miệng đã khiến Mạnh Tang Du muốn bóp chết hẳn. Bao nhiêu tuổi rồi mà còn không suy nghĩ trước sau, khu phía nam toàn mãnh thú, có bao nhiêu sư tử hổ báo sói, một đứa con nít nhỏ như vậy thì sao mà đi cho được?

Đang muốn mở miệng từ chối, Chu Vũ Đế đã âm thầm nắm tay nàng, ý nhắc đừng lo quá nhiều. Tuy thứ tử không có tài trị nước, nhưng lại có thiên phú dị bẩm trong việc học võ. Hẳn để con đi theo Mạnh Quốc công, Mạnh Viêm Châu cùng Diêm Tuấn Vĩ học tập, mục đích để bồi dưỡng thành trợ thủ đắc lực của huynh trưởng, sau khi lớn lên tiếp nhận Cẩm y vệ cùng Âm vệ, hai huynh đệ một sáng một tối, một văn một võ, có thể đưa Đại Chu đến thời đại huy hoàng nhất. Con mình thích hợp với đường đi nước bước nào nhất, hẳn tuyệt đối không nhìn lầm.

“Cậu, vậy lần này ta cứ hướng về khu phía nam! Con thỏ, hồ ly gì đó cứ để cho người khác chơi!” Cổ Thần Duệ vỗ vỗ bộ ngực không lấy gì làm cường tráng của mình, vẻ mặt kiêu ngạo, quay đầu nhìn về phía ca ca chờ mong, “Ca ca, ca có đi hay không?”

“Đi, sao lại không đi chứ.” Cổ Hoàn Tranh mỉm cười, sờ đầu đệ đệ.

Mạnh Tang Du vô cùng lo lắng, dù biết có ám vệ theo, chúng sẽ không có chuyện gì, đây cũng coi như là một trải nghiệm khó có được. Cố gắng giữ nụ cười trên môi, cô âm thầm nhéo người đàn ông đứng cạnh một phen. Hẳn lại năm ngược trở về, bóp bóp mấy cái vô cùng mờ ám.

“Phụ hoàng, chúng ta đi.” Cổ Thần Duệ thừa hưởng tính cách hùng hùng hổ hổ của người nhà họ Mạnh, lập tức muốn phóng về khu phía Nam, lúc nhìn qua Mạnh Tang Du lại cười toe lấy lòng, “Mẫu hậu, con sẵn hồ về làm áo choàng cho người!”

“Con, chỉ có đàn ông mới mặc áo choàng da hồ!” Mạnh Tang Du vỗ vỗ đầu Cổ Thần Duệ, dở khóc dở cười.

“Vậy để trải giường cho người!” Cổ Thần Duệ lập tức sửa miệng.

Con ơi là con, trải giường bằng da hồ chỉ có mấy người Sơn vương gì đó, con xác định muốn mẹ dùng sao? Trong lòng Mạnh Tang Du buồn cười, gật gật đầu, nhìn theo đoàn người dần khuất bóng trong rừng rậm.

Mạnh phu nhân cùng Phó Minh Châu đi tới, quỳ gối hành lễ với Đế Hậu. Thấy bà ngoại cùng mợ, Cổ Đoan Ý đang ngoan ngoãn yên lặng lập tức muốn trượt khỏi lòng phụ hoàng.

Phó Minh Châu sinh ba con trai, đang khao khát một cái áo bông nhỏ nhỏ giống như Thập Nhất Công chúa, vội dang hai tay đón cô bé. Nói chuyện một lúc, Mạnh phu nhân đại diện các mệnh phụ mời Hoàng hậu nương nương tham dự tiệc trà.

Hoàng hậu nương nương là mẫu nghi toàn Đại Chu, là hình tượng điển hình, được mệnh phụ Đại Chu tôn sùng. Quan viên toàn triều ai ai cũng biết Hoàng thượng yêu thê tử như mạng, mà vì muốn được Hoàng thượng để mắt đến, họ tất cũng phải tôn trọng chính thê của mình. Trong khoảng thời gian này, địa vị chính thê ở Đại Chu được đề cao chưa từng thấy, những người có tuổi bỏ lỡ đau lòng không thôi, thầm hận vì sao mình không sinh muộn ba mươi năm, được hưởng phúc lây từ Hoàng hậu nương nương.

Mạnh Tang Du đang muốn gật đầu đáp ứng, Chu Vũ Đế lại bóp bóp tay nàng nói, “Phía Tây nuôi thả rất nhiều cáo lông bạc, lát nữa trầm đi xem,

sẵn về làm áo choàng cho nàng.” Dứt lời, hắc như lơ đãng nhắc, “Hàn Xương Bình cùng muội muội hắc tùy giá.”

Hiện giờ Hàn Xương Bình đã thay thế Mạnh Quốc công đảm đương chức vụ Kiến uy Đại tướng quân, là tâm phúc bên người của Chu Vũ Đế. Hắc vốn là thứ tử của Vĩnh Bình hầu phủ, bị chính thể của phụ thân chèn ép, mang theo muội muội cùng mẹ tự lập môn hộ. Trong thời điểm khó khăn nhất được Chu Vũ Đế cứu, lòng trung thành không cần nói cũng biết. Muội muội của hắc ‘mưa dầm thấm đất’ ngay từ nhỏ, cũng là một người kiên cường, bây giờ đã đến tuổi cập kê, nghe nói diện mạo không tầm thường.

Về phần Mạnh Tang Du, vừa nghe nhắc đến đã bắt đầu liên tưởng. Biết cô gái này có ý với chồng mình, Mạnh Tang Du vừa bước chân ra đã lập tức rút về, khéo léo từ chối Mạnh phu nhân cùng chị dâu, nói với Chu Vũ Đế, “Ta đi với chàng.”

Chu Vũ Đế cup mắt khoái trá, xoa xoa đầu nữ nhi, ôn hòa nói với Mạnh phu nhân, “Phiền phu nhân chăm sóc Ý nhi.”

Mạnh phu nhân vội vàng đáp đây là điều nên làm, mang theo Cổ Đoan Ý tham gia tiệc trà. Cổ Đoan Ý rất bám bà ngoại, không ồn không khóc, ngoan ngoãn vẫy tay tạm biệt phụ hoàng mẫu hậu.

Lo cho con gái xong, hai người về lều trại thay trang phục sẵn sẵn, rồi nắm tay nhau đến bãi đất trống có đội ngựa mã đang chờ.

“Vi thần / Thần nữ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.” Hai huynh muội nhà họ Hàn dẫn đầu, cùng mọi người quỳ một gối hành lễ. Đáng chú ý là, cô tiểu thư họ Hàn kia dùng lễ tiết nam nhi, lại mặc bộ trang phục sẵn sẵn màu đỏ rực, quả nhiên tư thế oai hùng hiên ngang, thu hút mọi ánh nhìn.

Mạnh Tang Du cùng Chu Vũ Đế đều mặc bộ quần áo sắc xanh tím than, chỉ có vạt áo cùng cổ tay áo được thêu hoa văn rồng phượng bằng chỉ bạc, một điểm lệ vô song, một tuần mỹ kinh người, đứng chung một chỗ quả nhiên là do trời đất tác thành.

Thấy muội muội nhà mình nhìn đăm đăm Đế hậu đến xuất thần, Hàn Xương Bình vội vàng kéo ống tay áo nàng. Hàn tiểu thư lập tức hoàn hồi, cup mắt cười khổ, nhanh chóng vực tinh thần dậy.

Ân cần đỡ Tang Du lên ngựa, đợi nàng ngồi ổn, Chu Vũ Đế mới sải bước nhảy lên ngựa của mình, phất tay nói, “Xuất phát!”

Đoàn người nhất tề vâng lệnh, nhanh chóng biến mất trong rừng.

Đi loanh quanh trong rừng một hồi cũng chưa bắt gặp một con cáo lông bạc nào, Chu Vũ Đế cũng không muốn ra tay. Mạnh Tang Du sinh ra trong gia đình nhà võ tướng, cưỡi ngựa bắn tên rất thành thạo, rong ruổi trên lưng ngựa vô cùng hưng phấn, nhìn thoáng qua một con thỏ lần mình trong bụi, cô giương cung nhắm bắn. Không ngờ một mũi tên khác đã vun vút lao đến, ghim chặt con thỏ kia trên mặt đất.

Mạnh Tang Du nhìn lại, thấy cô tiểu thư họ Hàn kia đang đỏ mặt, yếu đuối mở miệng, “Thần nữ không biết Hoàng hậu nương nương cũng để mắt đến, không cần thận ra tay trước. Nếu nương nương không giận, thần nữ nguyện dâng con mồi cho nương nương.”

Đang khoe khoang hay khiêu khích? Mạnh Tang Du phất tay, điềm nhiên nói, “Không cần, tới trước lấy trước.”

Hàn tiểu thư cười, “Cảm ơn nương nương.” Đang đúng tuổi hoa hàm tiếu, nụ cười thanh xuân tươi mát, rất khó để người ta có ác cảm.

Chu Vũ Đế như không để tâm đến chuyện hai người, tự phi ngựa đi trước. Hàn Xương Bình đổ mồ hôi lạnh thay cho muội muội mình. Hoàng

hậu nương nương không phải là người dễ đắc tội như vậy, muội muội rất lỗ măng.

Nửa canh giờ sau, Hàn tiểu thư liên tục đoạt mấy con mồi Mạnh Tang Du vừa ý. Nàng ra cung nhanh như điện, tài bắn như thần, ngay cả Mạnh Tang Du mắt cao hơn đỉnh đầu cũng thầm khen một tiếng. Chu Vũ Đế như chú ý tới khí thế của Hàn tiểu thư, đi trên đường thâm sâu liếc nhìn nàng vài lần, khiến trái tim bé nhỏ kia đập thành thạch không khống chế được.

Đoàn người đến bên dòng suối, vừa tìm chỗ ẩn nấp xong, chuẩn bị sẵn các động vật tìm nước uống, Chu Vũ Đế đã thấy một tia sáng màu bạc lướt nhanh qua, nấp sau tảng đá lớn, một lúc lâu sau mới lộ đầu, cẩn thận đi ra. Một con cáo bạc, bộ lông mềm mịn óng ánh dưới tia sáng mặt trời, vô cùng xinh đẹp.

Đôi mắt thâm trầm của Chu Vũ Đế rốt cuộc cũng sáng lên, lấy cung đeo lên lưng xuống, cài tên nhắm. Tiếng xé gió vun vút vang lên, mặt dù bước chân của con cáo bạc nhanh như điện xẹt vẫn không thể thoát khỏi hai mũi tên tấn công, bốn chân run rẩy ngã xuống đất, máu tươi loang đầy nước suối.

Chu Vũ Đế đến bên dòng suối, thấy một mũi tên khác có dấu hiệu, hẩn xoay người nhìn về phía Hàn tiểu thư. Hai má Hàn tiểu thư đỏ ửng, chấp tay nói, “Thần nữ đang muốn làm một cái khăn choàng, vừa thấy ngân hồ đã thích, nhịn không được ra tay, mong Hoàng thượng thứ tội.”

Đôi mắt hạnh lấp lánh, bên trong ngập tràn chờ mong cùng vui mừng, khuôn mặt vốn xinh đẹp càng thêm nổi bật, như được bọc viền vàng rạng rỡ, như xa như gần. Thiếu nữ độ tuổi này có một sức hấp dẫn khó hiểu với đàn ông trưởng thành, không thể kháng cự được.

Là người khác thì chắc chắn chấp tay dâng con cáo bạc này lên, nhưng vấn đề là nàng động phải Chu Vũ Đế. Nhìn cô gái chưa bao nhiêu tuổi, bề

ngoài thân thiện, bên trong ánh mắt đầy dục vọng như vậy, hắn ghét cay ghét đắng. Chu Vũ Đế neho mắt, trầm giọng nói, “Hoàng hậu đang cần một chiếc áo choàng ngân hồ, lấy con mồi đi.”

Thị vệ phía sau hắn tuân mệnh, xuyên ngân hồ lên lưng ngựa.

Chu Vũ Đế phi thân lên ngựa, cùng Tang Du đổi địa điểm, không hề nề tình gì mà nhìn Hàn tiểu thư đang xấu hổ ầm ức đằng kia. Hàn Xương Bình lắc lắc đầu, đang định lựa lời khuyên muội muội vài câu đã thấy nàng phần chấn tinh thần đuổi theo.

Mạnh Tang Du vốn định khảo nghiệm tình cảm của đàn ông nhà mình, thấy hắn không bị sắc đẹp mê hoặc, trong lòng vui vẻ, dọc đường đi bắt đầu giương cung, quét sạch khu phía Tây. Tài nghệ bắn cung được Mạnh quốc công đích thân truyền thụ, nói thiện xạ cũng chưa chính xác, khiến Hàn tiểu thư vô cùng kinh ngạc, càng có lòng so đo đua tranh.

Nhưng một khi Mạnh Tang Du đã có ý chèn ép thì làm gì để lại cho ai đường lùi? Hàn tiểu thư để mắt đến cái gì cô liền ‘xử’ luôn cái đó, lúc nào cũng nhanh trước một bước, không chừa Hàn tiểu thư mặt mũi nào.

Bấy giờ Hàn tiểu thư mới biết, lúc này Hoàng hậu nương nương là nhường mình, mà mình lại giống như con ghé con hiếu chiến không biết điều, khiến người ta nhìn vào chỉ thấy khinh bỉ.

Rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái nhỏ mười lăm tuổi, tâm lý còn chưa vững vàng. Càng nghĩ càng thương tâm đau lòng, khóe mắt đỏ ửng ngấn nước, bộ dáng chật vật. Hàn Xương Bình đau lòng, nhưng vì có Đế Hậu ở đây nên không tiện an ủi, chỉ phải âm thầm thở dài.

“Được rồi, dạy dỗ như vậy đã đủ.” Chu Vũ Đế quất ngựa đến bên cạnh Tang Du, nhỏ giọng khuyên. Dù sao cũng là muội muội của tâm phúc mình, cũng phải giữ thể diện cho người ta một chút.

“Muốn giành người của ta, ta còn phải nhường hay sao?” Mạnh Tang Du liếc nhìn, đôi môi đỏ nhếch lên, hơi thở vờn quanh, đuôi lông mày hơi xếch, giống như yêu tinh trong rừng sâu, mũi hoặc lòng người.

Chu Vũ Đế cảm thấy khô khô nóng nóng, hận không thể kéo nàng vào lòng xoa nắn một phen, lại nghe thêm lời nàng tuyên bố, bật cười ha hả.

Hàn tiểu thư tưởng Hoàng thượng đang cười nhạo mình, sắc mặt đang đỏ từ từ chuyển thành tím, nước mắt lộp bộp rơi.

Nụ cười hân hoan đơn giản mà rõ ràng, dưới ánh nắng vàng rực của mùa thu, tuần mỹ như thần tiên hạ phàm. Trong nháy mắt, Mạnh Tang Du bị mê hoặc, ngẩn ra một hồi mới hoàn hồn, néo cánh tay hân bức bối, “Lần sau không được cười như vậy, trêu hoa ghẹo nguyệt!”

Tiếng cười của hắn càng to hơn, rốt cuộc không chịu nổi cơn nóng thiêu đốt trong lồng ngực, vươn tay ôm nàng vào lòng, phi ngựa vào sâu trong rừng rậm, cao giọng nói, “Các người chờ đây, trẫm cùng Hoàng hậu đi một chút sẽ quay về.”

Giữa đám cây cối có tiếng xé gió, ám vệ ẩn nấp xung quanh nhanh chóng đi theo. Hàn Xương Bình xua tay, ra lệnh cho tất cả ngời chờ. Về phần vì sao Hoàng thượng cùng Hoàng hậu một mình rời đi? Đáp án không cần nói cũng biết.

“Bây giờ hết hy vọng được chưa? Tình cảm giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu không ai có thể chen chân vào được!” Kéo muội muội qua một bên, Hàn Xương Bình thăm thía nói. Tính cách muội muội cứng rắn quật cường, không để nàng tự thể nghiệm, vĩnh viễn nàng cũng không biết ý niệm của mình vô vọng đến bao nhiêu.

Hàn tiểu thư suy sụp ngồi sững trên mặt đất, khuôn mặt úp vào giữa hai đầu gối thốn thức. Thì ra, trên đời này có một cái gọi là tình yêu chung thủy toàn tâm toàn ý không bao giờ thay đổi, chẳng qua không thuộc về mình.

Nếu như mình đoạt nó, chẳng phải tình cảm ấy cũng mất đi sự quý giá vốn có, trở thành vật phẩm rẻ tiền tiện tay có thể vứt đi. Không bằng cứ nhìn từ xa như vậy đã tốt!

Nàng nghĩ, nàng đã hiểu rồi.

CUNG ĐẤU KHÔNG BẰNG NUÔI CÚN

Phong Lưu Thư Ngốc
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ngoại Truyện 4

Thu qua đông đến, từ khi Hoàng hậu sinh con trai trưởng, hàng năm, Thái hậu luôn ẩn cư tại Thiên Phật Sơn sẽ hồi cung cùng Đế Hậu và tôn bồi đón tết âm lịch. Nhưng năm nay thân thể Thái hậu có bệnh nhẹ, không thể quay về được.

Đế Hậu kết thúc tất cả công việc cho tết âm lịch, nhớ tới Thái hậu ở Thiên Phật Sơn, dồn thời gian ban chỉ nghỉ ngơi nửa tháng, mang theo con cái đến thăm.

Có trẻ con riu rít chung quanh khiến tâm trạng Thái hậu vô cùng hạnh phúc, như thể trẻ ra thêm mười tuổi, không thấy bệnh tật đâu cả.

Sắp xếp xong biệt viên cho Hoàng gia ở Thiên Phật Sơn, gặp Lý Chiêu Nghi, Lệ phi cùng hai Hoàng tử, Mạnh Tang Du một muốn xỉu, về phòng tắm một cái xong liền nằm bẹp trên giường.

Lúc Chu Vũ Đế bước vào nàng đã ngủ say, khuôn mặt hồng hồng, đôi môi mềm mại hơi mở ra, nhìn rất mê hồn. Hắn chăm chú nhìn nàng một hồi lâu mới kéo chăn ra muốn chui vào ngủ cùng, nhưng vừa nhìn thấy quần áo trên người nàng, cơ thể lập tức hóa đá.

“Mạnh Tang Du, nàng mau đứng lên, cởi đồng quần áo kia ra lập tức!”
Ngữ khí hắn đã có phần rầu rĩ. Mặc cái gì không mặc, lại đi mặc đồ ni cô! Mẫu hậu nhà mình ngày ngày mặc thì thôi đi, thê tử cũng mặc nốt thì bảo hắn làm sao chịu nổi? Nhớ đến cơn ác mộng luôn tra tấn mình mấy năm nay, mặt hắn đen hệt như đáy nồi.

“Không thích, đồ này đơn giản rộng rãi, mặc thoải mái hơn cả đồ ngủ nữa!” Mạnh Tang Du mơ mơ màng màng mở mắt, không thấy rõ sắc mặt hẳn như thế nào, xoay người chuẩn bị ngủ tiếp.

“Nàng không cởi thì ta cởi cho nàng!” Chu Vũ Đế nghiêng răng, thò tay cởi áo.

Mạnh Tang Du đang buồn ngủ, mọi việc cứ mặc xác hẳn muốn làm gì thì làm. Vạt áo bị kéo ra, bả vai trắng ngần mịn màng cùng bờ ngực tròn đầy lấp ló dưới lớp áo ni cô màu xanh nhạt, mang đến cảm giác vừa thần thánh vừa ma mị. Chu Vũ Đế nheo nheo mắt, hầu kết lên lên xuống xuống vài cái.

Trong một thoáng, không hiểu sao hẳn lại tiếc phải cởi cái áo ni cô này ra, tay mò xuống dưới tuột tiết khố bên trong của nàng. Tiết khố dễ dàng trượt xuống, đôi chân thon dài thẳng tắp như ẩn như hiện, so với việc cả người trần trụi lại mê hoặc hơn ngàn lần! Trong thánh khiết cũng có thể lộ sắc thái dâm mỹ, đây quả là lần đầu tiên hẳn được thể nghiệm cảm giác này! Chu Vũ Đế bị mê hoặc, thân dưới hừng hực như bị đốt lửa.

Hắn khó khăn nuốt nuốt nước miếng, cúi đầu, bắt đầu dùng môi lưỡi để lại một dấu hôn đỏ thắm trên cổ và vai nàng. Mạnh Tang Du dần dần có cảm giác, mắt vẫn còn nhắm tịt, đôi môi hơi mở ra rên rì. Tóc đen mềm, môi đỏ như máu, rõ ràng yêu ma mê hoặc như vậy mà lại mặc đồ ni cô, hai hình ảnh hoàn toàn tương phản đập thẳng vào mắt Chu Vũ Đế, khiến huyết mạch trong người bắt đầu sôi sục.

Mắt hẳn dần đỏ lên, nhìn đắm đắm bức tranh hoàn mỹ kia mà thường thức như muốn khắc sâu vào trong óc. Hôm nay, nhất định hẳn phải chuyển ác mộng tra tấn mình kia thành ‘xuân-mộng’! Nghĩ là làm, hẳn nhanh chóng cởi quần ra, cầm vật to lớn cương cứng, ma sát ở nơi ướt đầm của nàng hai cái rồi đâm mạnh vào.

Mạnh Tang Du rên lớn một tiếng, lập tức tỉnh táo lại, chưa được bao lâu đã chìm vào trong cơn sóng ái ân.

“Tang Du, nàng rất đẹp!” Hắc vừa cử động vừa tán thưởng, căn lấy vành tai nàng, khàn giọng hỏi, “Ta yêu nàng, nàng có yêu ta hay không? Hả?”

Mạnh Tang Du mê man nhìn hắc, không muốn lừa gạt nhưng cũng không muốn làm hắc phải thất vọng, rốt cuộc chỉ cố sức siết chặt vòng eo mạnh mẽ của hắc, để hắc vào càng sâu hơn.

Chu Vũ Đế vùi đầu vào cổ nàng, giấu đi cơn đau đốt mắt mát trên mặt, dùng sức mạnh cuồng dã lấp đầy cái lỗ sâu hoắm đầy máu trong lòng. Nỗ lực mười ba năm, hắc vẫn không nhận được gì. Đời người có bao nhiêu lần mười ba năm? Hắc nhắm mắt, ngăn bản thân mình suy nghĩ, bởi vì càng nghĩ chỉ càng cảm thấy tuyệt vọng.

Khi màn đêm buông xuống, Đế Hắc mới bước ra khỏi phòng. Thái hậu cũng không có thời gian quan tâm đến hai người, đưa mấy đứa cháu xuống núi chơi. Hôm nay là tết nguyên tiêu, trong thành có hội đèn lồng rất đáng xem.

“Chúng ta đi tìm họ đi, thuận tiện dạo chơi hội đèn lồng.” Biết hắc đang không vui, Mạnh Tang Du ôm cánh tay hắc, muốn hắc vui vẻ lên một chút.

“Ừ.” Chu Vũ Đế mỉm cười, phất tay bảo Thường Quý chuẩn bị xe ngựa, im lặng rút tay ra.

Mạnh Tang Du ngẩn người, nhìn bóng lưng cô độc của hắc, trong lòng có cái gì đó cuộn lên khó chịu. Cô không quen với việc người đàn ông kia tỏ ra lạnh lùng, cảm giác rất bất an.

Trên xe ngựa, hai người ngồi đối diện nhau, yên lặng không nói tiếng nào. Đến hội đèn lồng, tình hình mới có chuyển biến tốt.

“Năm tay ta, đừng đi đâu cả!” Chu Vũ Đế nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của nàng, nửa ôm nàng vào lòng. Thấy đám người đông nghịt phía trước cứ dồn đến, hăn vội vàng đưa người ra che kín nàng, không để bọn họ đụng đến một sợi tóc của người trong ngực.

Rúc vào lồng ngực vững chãi ấm áp của hăn, trái tim bất an của Mạnh Tang Du rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại, lặng lẽ vòng hai tay ôm lấy thắt lưng hăn, cọ cọ má lên ngực hăn một chút rồi lui ra.

Động tác như mèo con của nàng rất đáng yêu, như thế vô cùng quyến luyến nhưng nhớ. Đáy lòng tưởng chừng như mất mát của Chu Vũ Đế lập tức được đổ đầy, sung sướng cười ha ha. Không phải Tang Du không có tình cảm với mình, mà chỉ là nàng không nói ra mà thôi! Vậy thì mình cần gì phải câu nệ hình thức làm gì?

Hai người lại tình nồng ý mặn như ban đầu, nắm tay nhau dạo từng quây hàng, không vội đi tìm Thái hậu cùng con.

Không biết có ai ngã trong đám đông, khiến mấy người xung quanh bị ép lại, một thiếu nữ đeo mạng che mặt màu trắng bị xô đẩy, va thẳng vào hai người.

Chu Vũ Đế vội vàng kéo Tang Du ra đằng sau, Thường Quý bước nhanh tới đỡ lấy cánh tay cô gái, đợi nàng đứng vững lập tức buông tay ra.

“Đa tạ nhị vị giúp đỡ.” Cô gái cúi người thi lễ, đôi mắt hạnh linh động quyến rũ vạn phần.

Tỳ nữ đi theo vừa mới thoát khỏi đám đông chen lấn, vội vàng thi lễ nói lời cảm ơn.

Rõ ràng là Thường Quý cứu, thế mà cứ nhìn chồng mình! Mạnh Tang Du âm thầm đánh giá đối phương, mỉm cười phất tay, “Chỉ là tiện mà thôi, không đáng gì.”

“Chúng ta đi chỗ khác xem.” Cô xoay người nhìn nhìn Chu Vũ Đế, nhìn thấy hắn vẫn bình thường, hài lòng mỉm cười.

Hai người cùng khuất bóng, quãng cô thiếu nữ kia ra sau đầu. Ánh mắt thiếu nữ thay đổi, rốt cuộc căn răng đuổi theo.

Chu Vũ Đế cùng Mạnh Tang Du đến trước sạp đồ đèn, Mạnh Tang Du vừa ý chiếc đèn kéo quân được trưng bày, kéo kéo ống tay áo Chu Vũ Đế, ép hắn phải trở tài lấy chiếc đèn kia về.

Chu Vũ Đế nghe lời, đưa cho chủ quán hai đồng tiền, đi lên trước lấy tờ giấy.

“Trên có sơ mai bên cạnh ao.” Ghé sát người hắn, Mạnh Tang Du đọc từng chữ thành tiếng. Đây không phải là câu đồ đèn gì khó, chỉ như một bữa ăn sáng mà thôi.

Chu Vũ Đế cười cười, đang định nói đáp án, một giọng nữ trong trẻo vang lên từ phía sau, “Là hải đường.”

Lại là cô thiếu nữ đeo mạng che mặt kia, giao hai đồng tiền cho chủ quán, đi lên phía trước lấy hoa đăng xuống rồi đưa cho Mạnh Tang Du, đôi mắt đong đầy ý cười, “Chiếc đèn này tặng hai vị để tỏ lòng biết ơn.”

Ta vốn thích cái đèn này, người dựa vào gì mà dám đoạt đi rồi còn làm trò tặng cho ta? Mạnh Tang Du bực bội nhưng chỉ mỉm cười, trừng mắt nhìn người bên cạnh mình, xong lại quay đầu về phía cô gái kia, thẳng thắn nói, “Kim Nhị tiểu thư, bản cung đã nhận ra người, không cần phải giả bộ.”

Kim Nhị tiểu thư là em gái của phò mã Tứ công chúa, Mạnh Tang Du từng gặp một lần, “rất nhớ” đôi mắt đầy thù địch của cô ta. Tứ công chúa đã xuất giá, nhưng chưa lần nào nguôi cơn thù hận với cô, lúc nào cũng tìm đủ loại phụ nữ oanh oanh yến yến tặng cho Chu Vũ Đế để tranh sủng, nhưng chưa lần nào thành công.

Ngày ca ca đại hôn, Kim Nhị tiểu thư vừa nhìn Chu Vũ Đế đã đem lòng yêu thương, mãi đến năm mười lăm tuổi, vừa nhận được tin của tẩu tử đã lập tức đuổi theo đến tận đây. Vốn tưởng hai người chỉ thấy mình một lần, lại xa như vậy, nhất định là không nhận ra, ngờ đâu mình đã bị bại lộ từ trước. Thấy ánh mắt bạo ngược nham hiểm của Đế vương, thân thể nàng run run, vội vã quỳ xuống thỉnh tội.

“Người đi đi! Quay về nói cho Tứ công chúa, nếu như tự tiện để lộ hành tung của trẫm, trẫm sẽ theo luật mà xử tội!” Chu Vũ Đế cũng cảm thấy phiền với nữ nhi luôn tìm cách gây chuyện, lạnh lùng mở miệng. Thường Quý nhanh nhẹn giữ chặt lấy cánh tay cô Kim Nhị tiểu thư kia, không để nàng làm ra hành động khiến người ta chú ý.

Tiết lộ ‘Đế tung’ là tử tội, cả nhà họ Kim cùng Tứ công chúa không thể thoát nạn. Mặt Kim Nhị tiểu thư trắng bệch, cố gắng đứng vững.

Lệnh cho hai thị vệ tiền chân Kim Nhị tiểu thư, Mạnh Tang Nhu nhéo tay hắt một phen, bực bội nói, “Quanh năm suốt tháng đều phải đi xử lý đám ong bướm kia cho chàng, đúng là rảnh quá mà!”

Ong bướm? Đây là kiểu so sánh gì? Chu Vũ Đế dờ khóc dờ cười, đang muốn kéo thê tử vào lòng xoa xoa nắn nắn nịnh nọt, ở ngã tư đường bỗng nhiên ồn ào hắt lên. Hình như đèn lồng của người nào đó bị cháy, lửa lan đến trang phục, khiến hắt lắt lộn trên đường kêu gào.

Người đứng chung quanh vội vàng ép sát nhau tránh né, sợ bị dây lửa. Cả hai bị dòng người tách ra, chỉ một thoáng đã lẫn vào trong đám đông. Vóc người Mạnh Tang Du vốn nhỏ, cơ hồ là chân không chạm đất, bị cuốn ra một góc xa. Lúc hoàn hồn lại đã thấy mình đứng ở một nơi nào đó, xung quanh đều là những gương mặt xa lạ.

Vài ám vệ mặc trang phục dạ hành im lặng xuất hiện bên cạnh, đẩy những kẻ nhốn nháo xung quanh ra, như Moses chia đôi biển. Cô biết, đây

là những ám vệ hắc phái tới để bảo vệ mình, chỉ cần đứng im chờ đợi, hắc nhất định sẽ tìm thấy mình.

Tâm trạng lo lắng từ từ bình ổn, cô bước từng bước một xuống đê, đứng bên bờ nhìn vài cô gái thả hoa đăng xuống sông. Tuy chỉ cách mười thước, nhưng dường như những ngọn sáng trong vắt kia, những âm thanh rộn rã nơi phố xá như cách mình rất xa, xa đến nỗi không thể với tới được. Mạnh Tang Du nhìn bàn tay mình sững sờ. Bàn tay này vốn nên nắm lấy một bàn tay mạnh mẽ của một người khác, bên giờ cô nên dụi vào lòng người khác, mà không phải cô đơn quạnh quẽ ở nơi này.

Một cơn gió hiếm hoi của mùa hè thổi qua, cảm giác rét lạnh như khắc vào xương thịt. Mạnh Tang Du khẽ rùng mình, hai cánh tay ôm lấy vai. Giờ khắc này, cô mới biết mình không muốn rời xa người kia một khắc nào! Hắc đã trở thành một phần cuộc sống của cô!

Những thiếu nữ thả hoa đăng bên kia bờ sông bị ám vệ đuổi đi để giữa cung thủ mai phục bốn phía. Thấy vậy, Mạnh Tang Du biết hắc sắp đến. Cô ngừng đầu, nhìn lên đê, lần đầu tiên cảm giác được cái gì gọi là mong ngóng chờ đợi.

Chỉ một lát sau, bóng dáng rần rỏi của hắc xuất hiện, y phục trên người xộc xệch, vài sợi tóc còn rơi ra khỏi phát quan, ngực phập phồng, vô cùng chật vật.

Mạnh Tang Du chưa bao giờ thấy hắc thất thố như vậy, bật cười ha ha.

Thấy nàng cười, sắc mặt sốt ruột của hắc chợt dịu xuống, nhanh chân chạy xuống đê.

Bỗng nhiên Mạnh Tang Du muốn đùa giỡn, hai tay cụm lại thành một chiếc loa để lên miệng la lớn, “Cổ Thiệu Trạch, ta thích chàng!”

Không biết là do bậc thềm của đê trơn hay là do lời tỏ tình rung động kia, Chu Vũ Đế lao đảo vài bước, vội vàng túm lấy cành liễu bên cạnh mới không trượt ngã xuống đê.

Các ám vệ vây quanh bốn phía nhất tề tự thôi miên mình: Ta không nghe thấy gì cả! Ta không phát hiện gì hết!

Mạnh Tang Du cười đến gập người, tiếp tục la lớn, “Cổ Thiệu Trạch, ta thích chàng!”

Biểu cảm trên mặt hắn vô cùng hung ác, luống cuống chạy xuống đê, kéo người phụ nữ quật phá kia vào lòng, cúi đầu ấn môi mình lên môi nàng. Nụ hôn này rất vội vàng, răng cắn lên môi, mùi máu nhàn nhạt tràn ra trong miệng.

Mạnh Tang Du cảm thấy cả người hắn đang run lên, trong đôi mắt vẫn lên những tia máu như mê mang, như kích động, như sợ hãi. Hắn sợ tất cả chỉ là một giấc mơ đẹp, chỉ cần thức giấc hết thảy sẽ hóa thành hư không, hết như những lần trước!

Đôi mắt trầm xuống, Mạnh Tang Du thở dài một hơi, chủ động ôm cổ hắn, cuốn lấy môi hắn, trấn an trái tim bất an kia. Có những lời một khi chỉ cần nói ra miệng, tất cả tình cảm đè nén tự đáy lòng tự nhiên cuộn trào như sóng biển. Hai người ôm nhau dưới bầu trời sao, dưới ánh sáng lấp lánh của những chiếc đèn hoa đăng, tuy hai mà một.

Ám vệ đã xoay người sang chỗ khác, không dám nhìn thêm một lần nào. Xa xa, một chùm pháo bông lấp lánh rực rỡ nở bung trên bầu trời, khắc đôi bích nhân đứng bên bờ sông, đẹp tới kinh tâm động phách.